

ברונו גרונינג
מהפכה
ברפואה

טיהור שמו של אדם
שלא הוערך כהלכה
תיעוד רפואי של ריפוי רוחני

ד"ר מתיאס קאמפ

מהפכה ברפואה

ברונו גרונינג

מהפכה ברפואה

טיהור שמו של אדם שלא הוערך כהלכה

תיעוד רפואי של ריפוי רוחני

ד"ר מתיאס קאמפ

חוג ידידי ברונו גרונינג

ספר זה אינו למכירה - פריט חוג ידידי ברונו גרונינג. תפוצתו בעזרת תרומות.

1th Edition 2010

© Kreis für geistige Lebenshilfe e.V.,
Haidauer Str. 6,
93107 Thalmassing, גרמניה

Internet: www.bruno-groening.org/hebrew

פרסום זה, כולל כל תוכנו, זכות היוצרים מוגנת לפי חוק. כל העתקה, שחזור, תרגום, מיקרופילם, אחסון אלקטרוני ועיבוד ללא רשות רשמית בכתב של Kreis für geistige Lebenshilfe e.V. היא בהחלט אסורה לפי החוק.

ISBN 978-3-86769-130-7 hebräisch

מהדורה מקורית בגרמנית:

Bruno Gröning - Revolution in der Medizin
Rehabilitation eines Verkannten
ISBN 978-3-933344-69-4 deutsch

Ich bin nichts, der Herrgott ist alles.
Ich will weder Geld noch Gold,
was ich will und kann allen
Menschen helfen und heilen.
Wer den Herrgott verkennt
ist es nicht wert gehalten
zu werden.
Der grösste Arzt aller Menschen
ist und bleibt unser Herrgott.

Gräfelting, den 8. 12. 49.

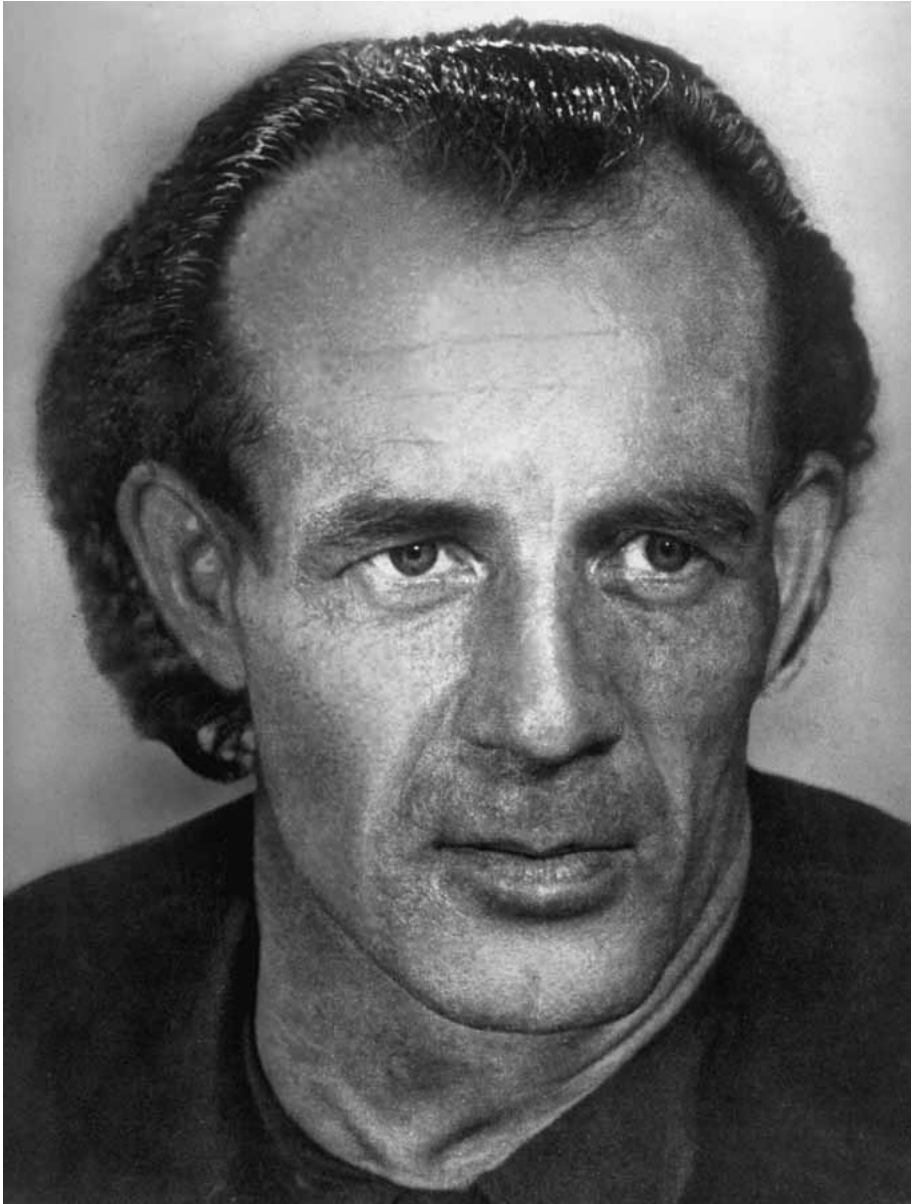
früher

אני שום דבר, אלוהים הוא הכל.
אני לא רוצה כסף ולא זהב,
מה שאני רוצה ויכול לעשות זה לעזור
ולרפא את כל האנושות.
מי שמתעלם מאלוהים,
אינו ראוי לקבל עזרה.
הרופא הגדול מכולם
הינו ולעולם יהיה אלוהינו.

גרוננינג

גרפלפינג, 8 ביוני, 1949

כתב ידו של ברוננו גרוננינג

ברונו גרונינג (1959-1906)

תוכן עניינים

13	הקדמה
16	נאום מאת ברונו גרונינג
19	1. האדם שלא הוערך כהלכה
19	אין דבר שלא ניתן להחלים ממנו
24	נס הרפורד
29	2. ברונו גרונינג – האדם
29	ילד יוצא דופן
34	מגוון רחב של תעסוקות
35	נישואים לא מאושרים
37	מלחמה ומחנה שבויים
39	"אני רק משרתו הצנוע של אלוהים"
43	ריבוי הסובלים
50	"הוא באמת ובתמים אהב את אלוהים"
53	"אני בסך הכל אדם שנשאר מקורב לטבע"
56	דעת מומחים ברפואה
62	ברונו גרונינג: הצהרה
65	3. שיטתו של ברונו גרונינג
65	סודו של ברונו גרונינג נגלה על-ידי המדע?
66	ברונו גרונינג: "קיום האלוהים הוא עובדה"
68	קליטת אנרגית הבורא
	Heilstrom: הצעה או אנרגית ריפוי?
69	אפקט ה-X בעבודתו של ברונו גרונינג
74	"Regelungen" – התנקות הגוף?
79	חשיבות המחשבה בעת תהליך Regelung
81	כוח המחשבה
86	דיבור על המחלה – סכנה גדולה בתהליך ההחלמה
89	חמלה במקום רחמים

91	הפסיקו לרכל!
94	חשיבה מבוקרת היא השער לאור האלוהים
95	הקשבה לאלוהים במקום לאדם – הדרך חזרה לאינטואיציה
104	שיטתו של ברונו גרונינג – הדרך לאלוהים?
108	סיכום
109	טוב ורע. מלחמת הקודש בנפש האדם
124	זמן
126	"האמן ובטח, הכוח האלוהי עוזר ומרפא"
133	אהבה – החוק הבסיסי של החיים

135 **4. עבודתו של ברונו גרונינג**

137	הרפורד וטרברוקוף – החלמת אלפים
145	הדרך לעבודה מאורגנת היטב
148	גבולות ההחלמה
155	כיצד מתרחשות ההחלמות?
164	ריפוי מרחוק
171	החשיבות הבלתי מוכרת של המוח האנושי
178	המישורים הנעלים של הקיום האנושי
192	פנייה לעצמים

199 **5. אנטגוניזם וכוחות הנגד**

200	צו בית-המשפט נגד הריפוי
207	המאבק לקבל רשות
225	עמיתים "בלתי אנוכיים"
236	נקמת מנהלים לשעבר
259	ה"תגלית" של בית-המשפט סולטיקו
265	נאשם בתמימות

269 **6. השיטות השגויות ברפואה המודרנית**

270	דרך ללא מוצא
283	ניסויים בבעלי-חיים – סבל נוראי בשירות ה"בריאות"

292	הנדסה גנטית – קצה גבול האסון
307	דיכוי הרוח
318	מקומו של ברונו גרונינג ברפואה
324	מהפכה ברפואה

329 **7. סבל בלתי ידוע – המבתן הארוך של אדם שטעו בשיפוטו**

329	הסיכוי עבור האנושות
338	שליחות מרה
362	אין מוות

369 **8. עבודתו של ברונו גרונינג כיום**

370	חוג ידידי ברונו גרונינג: ארגון המבוסס על אהבת רעים
-----	--

383 **9. דו"חות החלמה מתועדים**

383	- החלמה מנזק מוחי (פגם מוחי מילדות) סוזנה וידינג (26)
392	- החלמה מפוליאורטריטיס כרוני דגמר דה מייסטר (34)
398	- החלמה מבעיית מעיים מלידה רימונד שרייבר (1)
403	- החלמה מליקוי שמיעה יורגן באולנדורף (54)
406	- החלמה מאסטמה ברונכיטית ומאלרגיות אנה-מרי שוובי (49)

ספה

411	נאום שניתן על-ידי ברונו גרונינג ב-1957
-----	--

ראה באורים

Heilstrom הזרם המרפא

במילים אלו, מגדיר ברוננו גרונינג את הכח הרוחני ואת ההשפעה שלו.

Einstellen התכוונות

האדם מכוון את עצמו לקליטת הכח האלוהי ומפנים זאת לתוך עצמו.

Regelungen הכאבים המרפאים

דרך קליטת הזרם המרפא נוצר תהליך ניקוי בגוף שיוצר תנועה, שיכול להביא לכדי כאב. המחלה יוצאת החוצה מהגוף. לזה קורה ברוננו גרונינג "הכאב המרפא".

הקדמה

כיום יש מספר גדל והולך של אנשים המוצאים כי הרפואה הקונבנציונלית אינה מרפאה אותם ולכן מחפשים דרכים אחרות להחזיר להם את בריאותם. לא רק שיש מספר גדל והולך של אנשים המתעניינים ברפואה טבעית, אלא גם כאלו המעוניינים בריפוי רוחני, שבמשך שנים רבות נחשב כטאבו, ועכשיו דורש תשומת לב הולכת וגוברת. מצד שני, נושא זה מטופל באופן שלילי על-ידי התקשורת, המציגה באופן חד-צדדי מקרים אינדיבודואליים המעוררים את הספק לגבי אמינות הריפוי הרוחני באופן כללי.

שפע הדעות שבדרך כלל משולל לגמרי מכל ידע מוצק בנושא ולעיתים בר מחלוקת – מדגיש את דחיפות הצורך בדיווח חסר רגשנות. במיוחד לאור ההתעצמות ההדרגתית במשבר הרפואה המודרנית, כשמחירה האסטרונומי בעשרות השנים האחרונות יכול רק להשתוות לעלייה התלולה במספר החולים. משאיר מעט מאוד מקום לחילוקי דעות ספקולטיביים, ודורש פעילות מהפכנית מחוגים אחראים.

בהתבסס על העיקרון "מי שמחלים צודק", בסוף שנות ה-50' 200 בתי-חולים בשירות הבריאות הממלכתית של בריטניה אימצו את הריפוי הרוחני. כיום כ-1800 בתי-חולים מאמצים את הריפוי הרוחני. מועצת הבריאות הכללית של בריטניה מודה ש"מדע הרפואה אינו יכול להסביר החלמות הקורות בשיטת הריפוי הרוחני".

בגרמניה, לעומת זאת, קבלת הריפוי הרוחני על-ידי חוגים ממשלתיים לרפואה קונבנציונלית עדיין נראית כנמצאת ברמה הזוהה לזו שבארצות מתפתחות. בגרמניה הריפוי הרוחני אינו מעוגן בחוק והמחלים הרוחני אינו מכוסה חוקית. חוקים וכללים מקצועיים ברפובליקה הפדראלית אפילו אוסרים על הרופאים לשתף פעולה עם מרפאים ברפואה משלימה או עם מרפאים רוחניים. זה מעל להבנתם של רבים בתחום הרפואה, שריפוי בכוח בלתי נראה, יכול להשפיע על הגוף האנושי, כיון שהם מוצאים שקשה להם לראות מעבר לגבולות הצרים של המדע הקונבנציונלי.

אם עדיין יש התנגדות אדירה שכזאת, דעות קדומות ומידע קלוקל בקשר לריפוי רוחני שעליו יש להתגבר בעידן הנוכחי ובמיוחד בגרמניה, ניתן רק לדמיין אילו קשיים עמדו בפני ברונו גרונינג ברגע שפורסמו ההחלטות המדהימות שהיה אחראי להן בשנות ה-50'.

בורות, קנאה, דעות אידיאולוגיות שהתהוו ללא גיבוי בעובדות, ובעזרת מחקר שטחי מטיל אימה, יצרו לגבי איש זה תמונה בתקשורת שגרמה להתנגדות מחפירה לעדויות בנות זמנו של עדי ראייה, דעות מקצועיות (ראה פרק 2) ודו"חות החלמה שהתאפשר לי לעיין בהם עבור כתיבת ספר זה. בנוסף לכך התאפשר לי לשוחח עם אנשים רבים שהכירו אותו.

במהלך החקירה שעשיתי, זכיתי להבנה יותר מעמיקה של הריפוי הרוחני, והתבהר לי יותר ויותר חלק מהרקע שהביא להתנגדות המסיבית לצורת הריפוי העתיקה והראשונית הזאת של המוסדות שהוקמו על-ידי החברה. הבנתי מדוע אדם כברונו גרונינג, שהציג בצורה קיצונית את הידע המודחק של כוח הרוח, והציע ללא תשלום לאלפי חולים שהוכרזו כחשוכי מרפא בהתאם לשיטות האבחון של הרפואה הקונבנציונלית לזכות בהחלמה מוחלטת, יהווה סכנה עבור חברה שכוחה היה מבוסס על בורות וסבל האוכלוסייה.

חומר שלא פורסם בעבר, יזרע אור לגבי הגדון בעניין תפקידי מדע הרפואה ותעשיית הרוקחות והמיזוג הרה האסון עם הרפואה והמוסדות הציבוריים, אך גם אחריות הכנסיות המובילות לגבי הסתרת האומללות בתקופתנו.

הבסיס המניע לכתיבת ספר זה היה בכך שההחלטות, לא רק קרו בתקופת חייו של ברונו גרונינג, אלא שגם כיום הן ממשיכות לקרות ואף במספרים הולכים וגדלים לגבי מקרי מחלות הגוף החמורות, רק בכך שהמחלימים משתמשים בשיטתו. בתקופה, שלמרבת הצער האמונה לוקה בחסר, שיטתו של ברונו גרונינג – וכרופא אני משוכנע בכך – מציעה אפשרויות החלמה שלא יכולתי להעלות על הדעת כאפשרויות.

חולים, שהוגדרו על-ידי הרפואה הקונבנציונלית כ"לא ניתנים לריפוי", יכולים להפעיל כוח ריפוי שלא מכיר את המלים "בלתי ניתן לריפוי".

עבור אנשים אלו כתבתי ספר זה. אך אני גם קורא לעמיתיי להבין כי עליהם להרחיב את גבולות הידע שלהם כהתחייבות מוסרית כלפי המטופלים שלהם, ולשחרר את עצמם מהמגבלות הדוגמטיות של המגמה הגופנית החד-צדדית

ברפואה הקונבנציונלית. עליהם לכוונן עצמם לריפוי הרוחני. רק כשילמדו לא לעבוד נגד, אלא יחד עם רופא-העל למען כל האנושות, כפי שכינה ברונו גרונינג את אלוהים, הם יוכלו להתנתק מהקיום המעורפל של איש הרפואה ויהפכו לרופא אמיתי.

הצלחת רופאים שהעזו לעשות צעד זה מאותת על מסר שלא ניתן לטעות בו.

מתיאס קאמפ

"אני מאמין שלריפוי מטאפיסי בשיטות רוחניות יהיו אפשרויות עתידיות מעל לכל דמיון. ואני מאמין שהטווח שלהן יעלה בסופו של דבר, בצדק או שלא בצדק, על זה שאנו מכנים כיום "פונקציונלי" וגם יחבוק כל חי. אני רואה לפניי שחר עידן חדש בו כאשר אדם ישקול ניתוחים מסויימים, למשל לגבי גידולים פנימיים, יעשה זאת רק למטרות קוסמטיות ויזדעזע למחשבה שבעבר הידע הרפואי היה כל כך מוגבל. אז בקושי יהיה מקום לתרופות מימים ימימה. אני לא מתיימר לבוז לתרופות מודרניות ולניתוחים; להפך הוא הנכון, אני רוכש להם כבוד רב. אך זכיתי לראות את האנרגיות העצומות הטבועות באישיות וכן במקורות חיצוניים, אשר במקרים מסויימים עוברים דרך הנ"ל, ואותן אני רק יכול לכנות כאלוהיות. אנרגיות אלו יכולות לרפא, לא רק אי סדר תפקודי, אלא גם גופני, המופיע כסימפטומים של הפרעות רגשיות ומנטליות."

פרופסור ד"ר קארל גוסטב ג'נג

נאום מאת ברונו גרונינג ב-31 לאוגוסט, 1949, בטרברהוף, רוזנהיים.

"רעיי בני האדם היקרים! אחיי ואחיותיי!

במשך שנים רבות כולכם חיפשתם עזרה. במשך שנים רבות כולכם חיפשתם את בריאותכם, שאותה איבדתם לפני שנים. אני יודע שכאן ובכל מקום לאנשים יש את אותם הרעיונות. בכל מקום אליו אני הולך, המצב הוא זהה. כולם מחפשים עזרה והחלמה. בכך אני לא מתכוון שרופאים, שאולי עשו כל שהיה ביכולתם כדי לעזור לכם, הם רעים כי לא יכלו לעשות זאת. לא. הרופאים עושים כמיטב יכולתם כדי לעזור לכם. אך הם לא תמיד יכולים לתת לכל אחד את העזרה הנחוצה.

עליי להבהיר נקודה אחת. והיא: הרופא היחיד, הרופא לכל האנושות הוא אלוהים.

לפני אלפי שנים האדם סטה מדרך הטבע. הוא איבד את אמונתו באלוהים. כל אחד האמין שהוא יכול לקיים את עצמו כפי שחפץ. האמונה הרווחת היתה: 'עכשיו כשאנחנו על כדור הארץ, נוכל לסדר דברים כך שיתאימו לצרכינו, ונסתדר'. אך אני אומר לכם שאף אחד לא יכול לקבל עזרה ללא תיווכו של אלוהים. הוא היחיד ויישאר לעולם, אבינו מלכנו. הוא היחיד ויישאר לעולם רופא-העל של כל האנושות.

וכל מי שחושב שהוא יכול להפנות את גבו לטבע, שאותו ברא אלוהים ביופיו עבור האנושות, חייב לעשות את כל העולה ברוחו. האמונה היתה שהיחיד המפנה את גבו לטבע ועולה במדרגות התרבות, יבלוט בין ההמון. כאן מונחת הטעות. זוהי הנקודה. זהו מה שחסר לאנשים: טבע. חזרה לטבע! חזרה לאלוהים, ולהכרה בטוב שבבני האדם!

אני לא שואל מהי אמונתו או לאומיותו של היחיד. מה שחשוב הוא שאלוהים בלבד. אך זה שאיבד את אמונתו ורוצה בעזרתו של אלוהים, חייב למצוא את דרכו חזרה לאמונה באלוהים. זה שמצא את הדרך, ויש בו אמונה, ומרגיש מחוייבות להיענות לאמונה זו, הוא זה שיקבל את העזרה.

אני חוזר ואומר לאנשים: 'כל מי שמצא את הדרך שלו אליי, חייב לשחרר את הפחד, ומעל לכל, להשאיר את כספו בבית [...]'. אני מבקש מכם לא לפרט בפניי את מצוקותיכם [...].

עליי לומר לכם ואני בטוח שתסכימו איתי. בעבר בתי-החולים היו מלאים חולים. כיום לא ניתן להבדיל בין בתי-חולים ובתים, כי הם כולם מלאים חולים. כיום יש רק בתי-חולים. בכל מקום מגורים היכן שאנשים מרגישים בבית, יש חולים. זה חייב להפסיק, ואנו עושים כמיטב יכולתנו לעשות לזה סוף. רציתי שתדעו שרופאים רבים הסכימו לשתף פעולה בתפקיד האלוהי הגדול הזה.

אני הייתי מברך זאת אם היתה להם מחוייבות מוחלטת לנושא, כך שאנשים יוכלו לקבל עזרה והחלמה, והאומללות תבוא לקיצה; לא רק עבור אומה אחת, אלא עבור כל האומות, עבור כל האנושות.

כולכם מכירים את המלה הקטנה: אגואיזם. אדם רק צריך להיות אגואיסט פעם אחת בחייו וזאת כשהוא מכוון עצמו להפנים את האוצר האבוד, בריאותו, מחדש [...].

אסור לו להיצמד למחלותיו, לא לחשוב עליהן כל הזמן, אלא להירגע. עליו לשאול את עצמו: 'מה קורה בגופי [...]?'

"אני לא אחראי על ההחלמה. אם אתם חשים שהמלים שלי מופנות אליכם ושאתם זכאים לקבלת עזרה מאלוהים, אז, בשם אלוהים, זה יקרה."

פרק 1

האדם שלא הוערך כהלכה

אין דבר שלא ניתן להחלים ממנו

אין אדם שנכתב עליו יותר מאשר על ברונז גרונינג בתקופה שלאחר מלחמת העולם השנייה בגרמניה. בחודש מרץ 1949, זמן קצר לאחר פרסום ההחלמה בהרפורד שבוסטטפליה, שמו הוזכר בכל בית ברחבי המדינה. אלפי אנשים, נכים בגוף ובנפש בעקבות המלחמה ושנחשבו כחשוכי מרפא בהתאם לרפואה הקונבנציונלית, הגיעו אליו כאופציה אחרונה למזור. הוא שוחח איתם אודות אלוהים כרופא-העל, לא רק בשטח טרברהוף קרוב לרוזנהיים, אלא במקומות רבים אחרים בגרמניה, ובהתאם למה שפורסם באחד העיתונים: "מדע התנ"ך" הפך למציאות.

ההיגיון ממהר לבטל מקרים כאלו כמדע בדיוני כי הם לא מתאימים לתבנית החשיבה העכשווית. העובדות, לעומת זאת, מספרות סיפור שונה. לא רק אז, אלא גם כיום, למעלה מ-40 שנה לאחר מותו של ברונז גרונינג, החלמות שמבחינה רפואית לא ניתן להסבירן, מתרחשות דרך השימוש בשיטתו.

בהתחשב במצב הקטסטרופלי של שירות הרפואה הציבורית כיום, יש צורך דחוף לבדוק תופעות אלו ללא דעות קדומות. זה אינו אחראי להיות יהיר, עצל ולדאוג לכסף, לבטל אפשרויות מדהימות של ריפוי רוחני רק מסיבת האמונה בת אלף השנים האומרת "מה שאינו קיים, לא יכול להיות קיים".

למרות זאת, "ריפוי רוחני" הוא תחום נרחב ויש צורך גדול להפריד את החיטה מהמוץ. דחייה כוללת בעקבות ניסיון שלילי מראה על חוסר אובייקטיביות. שרלטנים המחפשים להרוויח על חשבון הסובלים, נמצאים בכל מקום. אין הגנה מפני אנשים כאלה גם כשהם בעלי תואר רפואי או אם קיבלו אישור ממשלתי כמטפלים אלטרנטיביים. לא חכם לבטוח יותר מדי, והדבר יכול לגרום לתוצאות הרוות אסון עבור החולים. הם זקוקים בדחיפות ליעוץ מומחים שהידע שברשותם עולה על החשיבה הקונבנציונלית.

לכן אני נמנע משימוש בדעות קדומות ועוקב אחרי הדו"חות המדהימים של החלמות ברוננו גרונינג, שעדיין קורות כיום. תזכיר הממצאים שלי נמצא בעמודים הבאים. אני מזכיר - למי שיש קשיים להאמין במה שכתבתי, למרות כל ההוכחות, שייזכר בדברי שייקפיר:

"יש דברים נוספים בשמים ובארץ, הורציו, שניתן לדמיין בפילוסופיה שלך."

נראה שראוי להביא מחקר שכזה עם מקרה היסטורי אשר מאשר באופן ברור את הכוח המרפא שעדיין פועל כיום בעזרת שיטתו של ברוננו גרונינג.

במשך למעלה מחמש שנים, מרגרט מאסט (52) מ-א. סבלה מהפרעה חמורה של סתימת עורקים ברגליים (chronic venous insufficiency, CVI), אשר גרמה לה לבעיות חמורות.

היא סיפרה לי:

"הדם לא זרם כלפי מעלה ברגליי. הוא חזר וירד והתוצאה היתה חסימה חמורה בשתייהן. לא יכולתי לעמוד לרגע מבלי להרגיש כאילו רגליי עומדות להתפוצץ. בימי קיץ חמים המצב היה חמור במיוחד, וכשהיה חם יותר, המצב היה בלתי נסבל. הרופא שלי נתן את האבחון הנ"ל, ונתן לי מרשם לגרביים אלסטיות החזקות ביותר שניתן למצוא. גרבתיו את הגרביים מידי יום. למרות זאת, היה עלי בכל זאת להניח את רגליי על כסא בזמן שישבתי. במשך השנתיים האחרונות גם הכסא לא עזר לי. נזקקתי לשולחן גבוה ולכרית. הרופא שלי אמר לי שמצב זה אינו ניתן לריפוי, אך ביכולתו לתת לי מרשם לטיפולים ביתיים שיוכלו לעזור למנוע מהמצב להתדרדר – (מקלחות חמות וקרורות, הברשת רגליי ונעילת נעליים מיוחדות)."

בנוסף לכך, היא סיפרה לי, שבמשך 25 שנה היא סבלה מהתכווצויות שרירי הרגליים באזור השוקיים במשך שעות הלילה. לכך לא עזרה שום תרופה אפשרית.

במשך 20 שנה היא סבלה מדלקת כרונית בעור הפנים, מצב שלא השתפר למרות השימוש בקרמים ובתמיסות רבים.

(מרשמים שכללו Volonimat 20 gr., Acidum salicylicum 0.25, Glycerine 7.5, Eucerin cum aquosum ad 50.0,

Unguentum emulsificans aquosum 50.0, Lotio alba aquosa AA 50.0,
(Liniolital emulsion, Acknefug milk).

במשך למעלה מ-30 שנה היא התענתה בכאבי גב תמידיים, אשר במשך 10 השנים לפני שהכירה את שיטתו של ברוננו גרונינג, כלל לא יכלה לשבת על כסא עץ רגיל. היא נאלצה לוותר על עבודתה המקצועית ובבית השתמשה בכורסה מיוחדת שבעלה עיצב עבורה. מתחת לכריות היה קרש גדול והידיות והגב סודרו כך שמרגרט מאסט יכלה לשבת בתנוחה של חצי ישיבה.

מחלת כלי הדם ההיקפיים גם אילצה אותה לשמור על רגליה מורמות.

בנוסף לכך הרופאים אבחנו osteochondritis L4/5 & L5/S 1. הביטוח הלאומי שקל לתת לה פנסיית נכות בעקבות דו"ח האורתופד.

המגבלות הרציניות הכבידו על חייה במהלך מחלותיה והובילו לדיכאון ועצב רב, עגמת נפש, ייאוש והרגשה הולכת וגוברת של חוסר תקווה. היא הוצפה ברגשות אשמה כלפי משפחתה ובאופן תמידי הרגישה משוכנעת שנכשלה בחייה.

מרגרט מאסט:

"לא פלא שהאומללות הזאת שודרה למשפחתי ובסופו של דבר לילדים היתה הבעת פנים עצובה כשלי. רגשי האשמה שנשאתי, הטרידו אותי במשך שנים. באופן נואש רציתי להיות אמא טובה, אך הדבר ניבצר ממני. קשה לתאר כיצד השפיעו עליי הבעיות התמידיות שנמשכו 20 שנה. לא שינה כמה ניסיתי לשנות את המצב ולהיות חיובית, שום דבר לא עזר. להפך הוא הנכון, הבעיות נערמו ומקרה מצער אחד הופיע לאחר הזה שלפניו.

שום רופא בו התייעצתי במשך השנים, לא יכל לעזור לי."

היא שמעה על שיטתו של ברוננו גרונינג ב-1988 וההחלמות הראשונות קרו זמן קצר לאחר מכן.

"זמן קצר לאחר שיחת המבוא לשיטתו של ברוננו, שמתי לב לזרם ברגליי. מלבד הפסקות קצרות, זאת היתה תחושה מתמשכת קלושה ועדינה. תחושת חום ועקצוץ החלה בתחתית רגלי, אז עברה לחלקה העליון, עד שהיא זרמה לכל אורך החלק התחתון של הרגל. ארבעה חודשים מאוחר יותר יכולתי להוריד את הגרביים האלסטיות. מאז השתמשתי בגרביים ונעליים רגילות. אני יכולה לעמוד

למשך זמן ארוך ללא שום בעיה. לא חווייתי יותר שום כאב. מאז ההחלמה אין לי עוד צורך לשמור שרגליי יהיו מורמות."

מרגרט מאסט עברה בדיקות רפואיות באותה שנה, ולפי בקשתי עברה בדיקות חוזרות ב-1991 על-ידי רופאים עמיתים. ב-1991 היא גם עברה בדיקת אולטרא סאונד.

הממצאים של עמיתיי היו כדלהלן:

"בדיקת הגפיים התחתונות נעשתה כי היה חשד ל-CVI. האולטרא סאונד משני הצדדים לא הראה CVI. לא נראו סימנים לדליות ורידים. בדיקת ורידים תחת לחץ לא הראתה סימני תרומבозה."

במשך שיחת המבוא לשיטתו של ברונו גרונינג, נעלמו כאבי הגב שחוותה במשך 30 שנה. פתאום היא יכלה לשבת על כסאות קשים במשך שעות. זמן קצר לאחר שיחת המבוא, היא השתתפה בכנס ויכלה לשבת עד 10 שעות על כסא עץ רגיל. כעת מרגרט מאסט מסוגלת לתפקד בכל תחומי עבודת הבית והטיפול במשפחה. שבעה חודשים לאחר שלמדה על שיטתו של ברונו גרונינג, הפסיקו התכווצויות שרירי השוקיים הליליים שנמשכו במשך 25 שנים.

לאחר שהפנימה את הזרם המרפא במשך ששה חודשים, נעלמה דלקת העור שהיתה לה במשך 21 שנים. אין לה צורך יותר בשימוש בקרמים ובתמיסות.

אותו הסיפור קרה גם בקשר לדיכאון אותו חוותה:

"מאז שהצטרפתי לחוג ברונו גרונינג, לא חווייתי כל דיכאון. אימצתי הסתכלות חיובית על החיים. משפחתי מאושרת ויש בינינו קשרים חדשים. אני שלוה ובטחוני העצמי גבר. כל יום אני מברכת על הסיכוי לחיים חדשים שקיבלתי. אנחנו זוכים לחוות עזרה בדרכים רבות ויכולתי להגיש דו"ח חדש מידי יום.

אני פשוט לא יכולה להפסיק להודות על החיים החדשים שניתנו לי."

איך כל זה אפשרי דרך שיטתו של אדם שנפטר? ברור שאין המדובר בדמיון. ראיתי את הדו"חות הרפואיים. שכנים העירו הערות מרשימות תחת שבועה המאשרים את הסבל שלה במשך עשרות שנים. פגשתי אותה ורבים אחרים שהחלימו ממחלות שנמשכו שנים, דרך השימוש בשיטתו של ברונו גרונינג ויכולתי לספק את עצמי בעניין מצבם הבריאותי המצויין.

האם באמת יש קשר עם האירועים שקורים כיום לאדם שדיבר בפני 30,000 איש בקשר לאלוהים, רופא-העל, בשטח *טרברדוקף* ליד רוזנהיים ב-1949?
 כששמעתי לראשונה על ברונו גרונינג לפני מספר שנים, מלותיו אלו במיוחד הרשימו אותי:

"אין דבר שאינו ניתן לריפוי, אלוהים הוא רופא-העל."

בעבודתי במרפאה, אני חווה את ההפך הגמור מידי יום. לעיתים קרובות ראיתי מטופלים שרוחם נפלה בעקבות אבחנה: "עליך ללמוד לחיות עם זה" או "אני נותן לך ששה חודשים לחיות", יצאו מהמחלקה ללא תקווה לגבי שארית תקופת חייהם. כששאלתי עמיתים כיצד הגיעו לתת אבחנה שכזאת, הם ייחסו זאת לסטטיסטיקות ולניסיונם האישי. הם רצו להיות כנים עם המטופלים שלהם ובשום פנים ואופן לא רצו להפיח בהם תקוות שווא. האם דרך חשיבה זו מקובלת? האם סטטיסטיקות יכולות לתת תחזיות אמינות לגבי גורל הפרט? האם רופא שאינו מרגיש הצדקה להפיח תקוות שווא, יכול להצדיק גרימת חוסר תקווה נואש?

מהי האמת? מי צודק? הרופא בעל הניסיון המודיע למטופל שלו שהוא 'לא ניתן לריפוי', או האיש הבלתי ידוע הזה, שאין לו כישורים אקדמאיים אלא רק בעל חינוך בית-ספר יסודי, שהעזו להכריז באופן פומבי שאין דבר שאינו ניתן לריפוי?

במשך מאות בשנים מיליוני רופאים באמת חתרו לשחרר את מטופליהם מייסורי מחלותיהם. בחברה המודרנית שלנו אלפי בתי-חולים לא חוסכים כסף או מאמץ לעזור לאנשים. מצד שני לא ניתן להתעלם מהעובדה שאפשרויות הרפואה הקונבנציונלית מוגבלות. הסטטיסטיקה מראה זאת בבהירות. למרות הוצאת מליארדים, יש עליה ברורה בחולי, ובהפרעות תפקוד הלב, רומאטיזם, אלרגיות וגידולים, שהם רק חלק מהמחלות המתגברות בצורה אלימה.

ד"ר שיינר, רופא ממינכן, כותב:

"הסטטיסטיקות של המכון המדעי של קופת-החולים הכללית בבד גודסברג מ-1988, מראות שסוגי המחלות השונות גדל בהתמדה. [...] הסטטיסטיקות של קופת-החולים משוות את מקרי בתי-החולים ב-1980 לאלו ב-1988. בכל התחומים ניתן לחזות בעלייה משמעותית. מקרים פסיכיאטריים עלו ב-50%;

מחלות הקשורות במערכת העצבים ובאיברי התחושה – ב-70%; מחלות עצם, שרירים ורקמות – ב-90%; גידולים – ב-30%; בעיות לב – ב-35%. בעת ובעונה אחת, לא קרה במשך כל תקופת ההיסטוריה של מדינתנו (גרמניה) שפנו לרופאים לעיתים קרובות כל כך במשך השנה. רופאים גרמנים כותבים 500 מיליון מרשמים מידי שנה; אם היו עורמים אותם, התוצאה היתה מגדל הגבוה פי 200 מקתדרלת העיר קלן!"

הרפואה נמצאת במצב של משבר. אם ניקח בחשבון את כל ההצלחות במלחמה נגד מחלות אקוטיות, אין ספק שהיא יכולה להציע שחרור לרוב החולים, אך אינה יכולה להציע מרפא.

מצד שני, יש בידי כ-1000 דו"חות המתעדים עזרות והחלמות שהגיעו דרך שיטתו של ברוננו גרונינג. כיצד אפשרי הבדל שכזה? האם יכול להיות שזה בעקבות העובדה שהרפואה המודרנית שכחה את הפקטור היחיד שברוננו גרונינג התרכז בו בעבודתו:

"רופא-העל עבור האנושות הוא ולעולם יישאר אלוהים."

כדי להאיר את עיניכם בעניינים אלו, הייתי רוצה לבחון את חייו של ברוננו גרונינג ואת האירועים שקרו סביבו.

נס הרפורד

האירועים שקרו בהרפורד במרץ 1949 קשורים באופן הדוק לברוננו גרונינג. תחילת עבודתו הציבורית, הממשיכה עד עצם היום הזה, היתה בהחלמה המוצלחת בזמנו של דיטר הולסמן בן ה-9, שסבל משלבים מתקדמים של ניוון שרירים (מחלה חשוכת מרפא המאופיינת באיבוד שרירים; בצורות מסויימות הובילה למוות אצל ילדים צעירים).

בספרו, "הפלא מהרפורד" - "*Das Wunder von Herford*", ד"ר א. קול מדווח:

"החולים מגיעים באלפיהם ומתאספים בעיירה הקטנה ווסטפליאן שבהרפורד, למקום בו נמצא 'רופא הפלא'. באוטובוסים, משאיות, מכוניות, ברגל, בכלי רכב המובלים על-ידי סוסים, באופניים, בחשמלית, בכיסאות גלגלים ובאמבולנסים. יומם ולילה נוהר קהל רב של אנשים ומגיע לכיכר ווילהלם שבהרפורד בפני

בית מס' 7 למקום בו מתאכסן ברונו גרונינג עם הורי הילד שעזר בהחלמתו. הסבל האנושי שאין לו גבול, המופגן פה, מטריד ביותר. [...] הם זורמים מכל רחבי המדינה, [...] מכל אורחות החיים. אמריקאים, אנגלים, בלגים, שוויצרים, שבדים, הונגרים, פולנים ואפילו צוענים, נוהרים לשם זכייה בהחלמה מוצלחת של ילד צועני אילם."

הוא ממשיך:

"הדו"ח שלי אמיתי ומכיל רק מה שיכולתי לראות במו עיניי. עקבתי גם אחרי רכילויות ודיברתי עם אנשים מחפשי מזור שעמדו מחוץ לבית בכיכר וילהלם מס' 7 שבהרפורד. ביליתי לילה בבית 'רופא הפלא' וצפיתי מקרוב בכל המתרחש בדלתיים סגורות. שוחחתי עם רופאים וכמרים. [...] נשארתי בהרפורד במשך שלושה ימים ושלושה לילות שם עבדתי, חוויתי וניסיתי למצוא תשובה לשאלה המרתקת מיליוני בני-אדם לגבי המסתורין בהרפורד."

ד"ר קול מסכם במילים הבאות:

"אף אחד אינו יכול להכחיש שברונו גרונינג כבר עזר בהחלמת חולים רבים שנחשבו כחשוכי מרפא. הרפואה הקונבנציונלית לא בזבזה כל זמן מיותר והסבירה שאין כאן דבר יוצא דופן כשהמדובר במחלה גופנית. אך אין כאן תשובה לגבי מדוע לרפואה הקונבנציונלית יש כל כך מעט הצלחה באותו סוג של טיפול. או שיש כל כך מעט מקרים שעדיף לא לומר דבר? בכל מקרה, שיטת הריפוי החדשה בהרפורד שווה את הסנסציה שעוררה."

מוסדות הממשלה לא יכלו לחלוק בהתלהבות זו. המשרד המקומי לבריאות ציבורית יכל רק לתת לו אישור לטיפול בבעיות נפשיות.

לאחר תקופה קצרה של עבודה ציבורית בהרפורד, נאסר עליו לרפא. הרקע לאיסור היה "החוק הקשור בעבודה מקצועית בתחום הריפוי ללא רישיון לעסוק בו", בקיצור, חוק המטפלים ברפואה משלימה. אך משחרי המזור בכל זאת המשיכו להגיע להרפורד והתנחלו, אחדים במשך ימים, מחוץ לבית במקום בו ברונו גרונינג שכן. בשלב זה הוא קיבל כ-80,000 מכתבים ולעיתים הקהל הגיע ל-5000 איש. השלטונות חזרו שוב ושוב ושחררו את האיסור בעקבות לחצי האירועים. אך בסוף הוא נאלץ לעזוב את הרפורד, ובתחילת יוני 1949 נענה להזמנה שקיבל לבקר בהמבורג. אך גם שם, מפחד השתלטות של חולים על האזור, השלטונות לא הרשו לו לעבוד.

השבועון רוויזי התערב והציע לממן בדיקה מדעית של עבודתו בבית-החולים האוניברסיטאי בהיידלברג. הצעה זו מטרתה היתה לאפשר לו להמשיך לעבוד. לחקירה במחלקה של פרופסור וון וייזסקר הידוע שצויידה למטרת בדיקות פסיכוסומאטיות, היו תוצאות טובות. מסקנת המדענים היתה "ברונו גרונינג אינו שרלטן, מהפנט או רופא פלא, אלא פסיכותרפיסט מוכשר ברפואה המשלימה (רופא לבריאות הנפש)".

ההחלמות שלו אושרו. למרות זאת בית-החולים לא הנפיק לו רשיון רפואי ולא מומשה העזרה המובטחת לחולים. בינתיים קהל רב של אנשים שוב מצאו את דרכם להיידלברג וברונו גרונינג קיבל הזמנה לבקר בשטח טרברקהוף שליד רוזנהיים. בעל האחוזה, ליאו הווארד, שקיווה שגיסתו הצולעת תחלים, רצה להציע לברונו גרונינג מקום שקט בו יוכל לנוח. אך בעקבות התרעת העיתונות, יותר מ-30,000 איש נאספו בטרברקהוף. גם פה היו דו"חות על החלמות (ראה פרק 4). בהתחלה הממשלה הבווארית הפגינה רצון טוב, אך אז היא אסרה שוב על ברונו ברנו לעבוד, וציטטה את חוק המטפלים ברפואה משלימה.

הוא חיפש דרכים חדשות לזכות בגישה לזקוקים לעזרה. מטרתו להקים בית-הבראה שם יוכל לעבוד יחד עם רופאים, סוכל על-ידי השלטונות. אז הוא עבד זמן מה עם מטפל ברפואה משלימה בחדרים שלו ליד מינכן, אך זה הוביל למשפט הראשון שלו ב-1952 זמן קצר אחר-כך. למרות הערעור של התובע הציבורי, הוא נמצא חף מפשע בנושא הפרת חוק המטפלים ברפואה משלימה. בית המשפט התחשב במצב המשפטי שלא היה מספיק ברור - גישת שלטונות בוואריה שפסחו על שני הסעיפים, שתחילה אפשרו לו לעבוד, ואחר-כך שינו את דעתם. למרות זאת, הם אישרו את האיסור כי עבודתו של ברונו גרונינג עמדה בתנאי חוק המטפלים ברפואה משלימה, ובכך נדרש לקבל רשות מיוחדת מהשלטונות (ראה פרק 5).

בעקבות זאת ברונו גרונינג ניסה לקבל רשות מהמשרד לרפואה ציבורית בשטוטגארט לעבוד כמטפל ברפואה משלימה (1953). למרות זאת, בקשתו נדחתה בטענה רעועה (ראה פרק 5).

שוב הוא ניסה לעקוף את השלטונות כדי לעזור למחפשי העזרה.

ב-1953 אגדת ברנונינג נוסדה כדי לתת לעבודתו בסיס חוקי. בכל מקום בגרמניה ובאוסטריה אורגנו מפגשים בהם יכל לדבר בפני חוגים של מחפשי העזרה.

אך כיון שההחלמות נמשכו, התחיל משפט נוסף ב-1955. השימוע הראשוני נמשך עד אמצע 1957. לא הוכרז פסק הדין הסופי כי גרונינג נפטר בפריס ב-26 בינואר, 1959 לפני שהסתיים המשפט.

רבים שקיוו לקבל עזרה, הרימו ידיים. מספר הנוכחים במפגשי החוגים התדלדל. ואז קרה דבר מדהים. ההחלמות המשיכו בדיוק כפי שהוא חזה! בתחילת שנות ה-80, לאחר עבודה קשה ורבה, קבוצות החוגים התחילו לגדול, הפעם תחת הנהגתה של גרטה הויזלר, שהחלימה בעזרתו של ברונו גרונינג ב-1950. היום ישנם למעלה מ-800 חוגים בכל רחבי העולם. יותר ויותר החלמות יוצאות דופן מדווחות. זכיתי להזדמנות לבדוק חלק מהן בפרוטרוט ויכולתי לאשר, ללא צל של ספק, שההחלמות הרפואיות האלו שאינן ניתנות להבנה, אכן קרו.

כיון שאני משוכנע באמיתות ההחלמות כיום, רציתי לגלות יותר בקשר לברונו גרונינג כאדם. בעזרת הדיווחים של הרבה אנשים שהכירו אותו, שאיתם יכולתי לשוחח, ובעזרת כתבי העת שלו וההקלטות של נאומיו, יכולתי לשחזר תמונה מאוד חיה שלו. זהו נושא הפרקים הבאים.

פרק 2

ברונו גרונינג – האדם

ילד יוצא דופן

ברונו גרונינג, הרביעי מתוך שבעה ילדים, נולד בדנציג-אוליבה ב-30 במאי, 1906. בהצהרה אוטוביוגרפית הוא כותב על ילדותו:

"לכל אורך ילדותי ונעוריי נהייתי יותר ויותר מודע לכוחות מיוחדים שזרמו ממני שהיתה להם השפעה מרגיעה ומחלימה על בני-אדם ועל בעלי-חיים. גם כשהייתי ילד רך בשנים נוכחותי הייתה מספקת לריפוי חולים, וילדים ומבוגרים שהתרגשו או התווכחו, נרגעו לאחר שאמרתי מספר מילים. כילד הוכחתי שחיות, שהיו ידועות כביישניות או מסוכנות, היו בעלות מזג טוב או מאולפות בסביבתי. לכן המצב בביתי היה מוזר ומתוח. תוך זמן קצר שאפתי להיהפך עצמאי לחלוטין כך שאוכל לברוח מחוסר ההבנה בקרב משפחתי."

האיכויות המיוחדות של הילד ברונו היו ברורות כבר בלידתו. לאמו תמיד היו לידות קשות, אך ברונו יצא לעולם בקלות מדהימה. זמן קצר לאחר לידתו היא נכנסה ליער לספר לאב הנדהם על הולדת בנו.

הוריו היו קתולים אדוקים. הם מעולם לא הפסידו תפילה בכנסיה, ולא חשוב עד כמה עייפים הם היו לאחר יום עבודה, הם מעולם לא שכחו לכרוע ברך ולהתפלל יחד עם ילדיהם בערב לפני השינה. א.א. שמידט תיאר את אביו של ברונו גרונינג כאדם קשה וענו. כבנאי הוא זכה לכבוד והיה מבוקש, כיון שהיה פועל טוב.

אחיו של ברונו, קורט, נזכר במקרה מיוחד שאירע כשברונו היה קטן. קורט היה אמור לערוך את השולחן לארוחת הבוקר, אך בחר להמשיך לשחק. מבלי לומר דבר או מבלי שביקשו ממנו לעשות זאת, ברונו ערך את השולחן והוריו שיבחו אותו על כך.

קורט גרונינג מצהיר:

אימו: מרגרט גרונינג

אביו: אוגוסט גרונינג

ברונו גרונינג כילד (השני משמאל)

"ברונו תמיד היה מקבל תשבחות ואני כל כך כעסתי שלא יכולתי לעצור בעד עצמי. תפשתי בקומקום הקפה ורוקנתי את תוכנו הרותח על ראשו של ברונו. כולם הזדעזעו, אך הוא נשאר רגוע. ושוב, משהו מדהים קרה. פניו וגופו של ברונו לא הראו כל סימני כוויה."

השבועון רוויי כתב בקשר לילדותו ב-4 בספטמבר, 1949:

"כילד צעיר, שבקושי ידע לדבר, הוא הכיר את תחושת הבדידות. הוא נהג לברוח מביתו ולשחק עם חיות המחמד השכונתיות, שנראה כי היו קרובות אליו יותר מאחיו ואחיותיו. כשהוא למד ללכת היטב, הוא גילה את היער הגדול בקרבת מגוריו. בעולם ענק וסודי זה, הוא הסתתר. שיעור אחד שהוא למד מאמו היה איך להתפלל. והוא לקח את אמונתו הפשוטה והילדותית באלוהים ובבריאה לתוך היער שהפך לעולמו. בהשוואה לילדי מעמד הפועלים ברחוב בלודולפינגר, הילד הקטן היה יוצא דופן ותימהוני. הוא נעלם לימים ברציפות. איש לא ידע כיצד התקיים. היה חוק בביתו שכל מי שאיחר לארוחה, לא קיבל דבר לאכול או קיבל רק את השאריות. אז ברונו לא אכל ימים ברציפות. לעיתים חבריו מצאו אותו שוכב מתחת לשיח, בוחן בזהירות את העלים. לעיתים הם גם שמו לב שהוא פיתח יחסים מיוחדים עם הסנאים ועם בעלי-חיים אחרים. מידי פעם הוא נמצא לבדו בבית הקברות. לפעמים ראו אותו מתפלל שם. [...] פעם איש אחד צפה בו אבוד במחשבותיו בזמן שעקב אחרי כלב צולע. הוא שיחק עם החיה. הוא ליטף אותה. [...] זה נמשך במשך כמה ימים ולבסוף הכלב לא צלע יותר. [...] חיות רבות הלכו אחריו. אם הן שכבו חולות, הן היו נעמדות והלכו איתו לתוך היער."

לעיתים קרובות אנשים מצאו אותו ביער והחזירו אותו הביתה להוריו. בדרך כלל הם נתנו לו מחסה ונעלו אותו בחדר.

פעם הוא כתב על כך:

"מעולם לא יכולתי לבכות כשהכו אותי, כי אף פעם לא כאב לי, למרות שלעיתים גופי היה מכוסה בחבלות שחורות וכחולות. בכל מקרה, לא כלאו אותי לזמן ממושך בבית, כי תוך זמן קצר שחררתי את עצמי. רגשותיי כלפי היער וחבריי בעלי-החיים, היו כל כך חזקים שהם משכו אותי תמיד חזרה."

כשברונו הצעיר חזה את מלחמת העולם הראשונה, אביו אגרף את אוזניו. אבל הוא צדק. ב-26 ביוני, 1949 בלוהן, ווסטפליה, אביו נתן את ההצהרה הבאה תחת שבועה:

"כאביו של ברונו גרונינג, אני מצהיר תחת שבועה, אפילו בלידה, ילד זה הראה סימנים לכך שיהפך לאדם בעל תכונות מיוחדות. הדבר נהיה בולט לעין בשנים מאוחרות יותר. חברים וקרובים רבים יאשרו מצב יוצא דופן זה. אפילו כילד היו מקרים יוצאי דופן כשהוא היפנה את יכולותיו המיוחדות כלפי בעלי-חיים. פעם, כשהשען לא יכל לתקן שעון-יד, הוא חפן אותו בידיו והוא עבד שוב. הוא אפילו יכל לחזות מאורעות מיוחדים, כמו תחילתה של מלחמת העולם השנייה, ואמר שלאחר הכניעה, אביו, אחיו ואחיותיו יצטרכו לעזוב את ביתם ומולדתם. הוא אפילו ציין היכן הם יתנחלו בסופו של דבר לאחר שיעברו ממקום למקום במשך זמן רב. הוא ראה וחזה הכל. הייתה לו תכונה נוספת, שאפשרה לו לרפא אנשים ממחלות ומסבל."

ארנסט כהן, שכן של ברונו גרונינג בדנציג, גם דיווח תחת שבועה:

"בתחילת מלחמת העולם השנייה, ברונו גרונינג הצהיר [...] בביתי, ברחוב מגדבורגר 77, דנציג-לנגפוהר: 'ארנסט, המלחמה תימשך הרבה זמן. פולין תיפול, וגם צרפת תיפול מהר באותה מידה. אך הכיבושים של גרמניה לא יעשו אותה גדולה יותר. ההפך הוא הנכון, היא תקטן. גרמניה תחולק.' אז הוא הראה לי את גבולות שני החלקים והם היו בדיוק כפי שהיו לפני איחוד גרמניה. [...] באשר לכוחות הריפוי של ברונו גרונינג, יכולתי לצפות בהם במשך השנים בהן היינו שכנים. לעיתים קרובות הוא שחרר אותי מכאב. אשתי, פרידה כהן, פגשה את ברונו גרונינג לאחר נישואינו ב-1940, וגם היא יכולה להעיד על כך."

היה אופייני כבר בשנות נעוריו שברונו הצעיר תמיד נמשך לאנשים שהיו חולים. כשהוא היה רק בן שנתיים וחצי, ניתן היה להבחין בסגולה זו.

יותר מאוחר, כשהוא נזכר בילדותו, הוא כתב בקשר לכך כדלהלן:

"המחלה למעשה עזבה את גוף חלק מהחיות כשאמרתי להן: 'חיה קטנה יקרה, בקרוב יהיה לך שוב גוף בריא.' זה מה שקרה. למעשה זה לא ממש שונה עם בני-אדם. [...] אז נמשכתי באופן קבוע לאנשים חולים [...] שתמיד אמרתי להם: 'אבל אתה כבר לא חולה.' או, אם מישהו העיר בקשר לגוף שלישי: 'הוא ימות', ענית: 'לא, הוא לא ימות במשך תקופה ארוכה; הוא יחלים.' "

מאוחר יותר הוא גילה שהוא היה מסוגל לעזור לא רק לאדם חולה יחיד בבת אחת, אלא לאחדים. באופן מפתיע, זה לא הקשה עליו ובדרך כלל הוא הצליח. אך עקב המהפך בעקבות המלחמה, עבודתו הוגבלה לחוג קטן של אנשים.

החברים שלו למשחק התפלאו שלא חשובה התדירות בה הותקף, הוא מעולם לא הכה חזרה. לפעמים אחיו הגדולים לא ידעו כיצד להתמודד עם התנהגותו המוזרה וכעסו, כי הוא לא החזיר "עין תחת עין" כשהם הענישו אותו. אחד משני אחיו הגדולים למעשה שבר את אפו. הם חזרו והתקיפו אותו בדרך זו עד שקרה משהו מוזר.

אחיו, קורט, דיווח על המקרה הבא:

"הבנים התקוטטו בחוץ, וכשראו את ברונו, כרגיל, עומד בצד ולא משתתף, אחד מהם כל כך התרגז שנתן לברונו בוקסים באוזניים, רק מהסיבה שלא השתתף, והתנהג כמישהו מבחוץ. כרגיל, ברונו לא החזיר. הוא עמד בשקט וחיכה. למרות שהוא לא היה צריך לעשות זאת, משום מה הילד הלך הביתה. ברגע שהגיע לשם, הוא התחיל להכניס בוקסים לאוזניים של עצמו. הוא פשוט לא יכל להפסיק. כל הבנים עקבו אחריו ונעמדו להסתכל על התנהגותו המוזרה. הילד התחיל לבכות: 'ברונו, בבקשה תעזור לי!' ברונו נכנס והילד נרגע. ההכאות נפסקו."

לאחר מקרה זה, אחיו והבנים בשכונה עזבו אותו לנפשו ולא הכו אותו שוב.

אחיו נזכר במקרה נוסף שהדגיש והבהיר את אופיו של ברונו. הוא סיפר איך, במהלך מלחמת העולם הראשונה, אזלו המצרכים בבית משפחת גרונינג ואף אחד לא ידע היכן להשיג אוכל. ברונו הקטן יצא על אופניו ובדרך פלאית סידר עם כמה חוואים לרכוש מהם מלאי מתפוחי האדמה הטובים ביותר שלהם שאותם סחבו אחיו הביתה. בתקופה זו, בעת הארוחות, הוא רק אכל כשכל האחרים היו שבעים. למרות שזה אמר כי הוא אכל מעט מאוד או לא אכל כלל, הוא נראה בריא באופן מדהים.

הוא למד בבית-ספר יסודי ולא היה תלמיד גרוע, אך גם לא מבריק. הוא לעיתים קרובות הביך את מוריו. למשל, הוא היה קורא משפט שלם כשהמורה רק התחיל לכתוב את המילים הראשונות על הלוח. אחרי שעות הלימודים הוא לעיתים קרובות היה חוזר ליער שם הוא שהה במשך שעות עד רדת החשכה. כאן הוא יכל להיות ליד אלוהים. הוא הסביר שהוא חווה את האלוהים בכל עץ,

בכל בעל-חיים ואפילו באבנים. הוא יכל לשבת במשך שעות ולעשות מדיטציה, והוא חש שחייו נמתחו לנצח.

פעם ברונו גרונינג קישר את העובדה, שכילד, לעיתים קרובות ברח מאנשים כי מצא שהחיים היו עגמומיים מאוד ומחוסרי אהבה. באומללותו לעיתים קרובות הוא התפלל לאלוהים לקחת אותו מעולם חשוך זה. זה היה ביער, הוא אמר, שדרך תפילה נרגשת הוא גילה מדוע נשלח לעולם זה ומה הייתה שליחות חייו. רק אז הוא השלים עם חייו.

כל אחד ההולך בדרך הרוחנית ומחפש את אלוהים בכל לבו, יכול להבין איך ילד זה הקשיב לכמיהה העמוקה של נשמתו, ומצא שם את אלוהים בטהרתו: בבידוד ובשלמות הטבע.

מודעות הצורך ברוח נעלה, אלוהים, בגיל צעיר כל כך, מראה על נשמה מבוגרת. אנשים כאלה לעיתים קרובות נאלצים לחיות באווירה של חוסר הבנה ובוז, באופן כללי בהעדר מוחלט של צורך בתפיסה מתקדמת שכזאת ובהשתוקקות. זה כמו מבחן מיוחד, לימוד פנימי, חיי אנשים אלו חשופים לאיזון מסוים בהכנת הנפש לשליחות העתידית.

ב-1915, בגיל 9, ברונו גרונינג חלה אנושות בדיזנטריה. הוא שכב עם חום במשך שבועות ואיבד הרבה ממשקלו. בעקשנות הוא סרב לשכב במיטה, ולבסוף שכב ערום על הרצפה במשך חודשים. ד"ר קלינג, שביקר את המשפחה, לא חשב שישורוד ואפילו עשו לו את הטקס הנוצרי שנהוג לעשות לפני המוות, כי אף אחד לא האמין שהילד החולה הזה, יחיה. אך, בדרך נס, הוא התאושש והחלים.

מגוון רחב של תעסוקות

כשהוא סיים את חוק לימודיו, הוא בחר לעבור הכשרה במסחר. אביו, שהיה פועל, מיד לא בטח בהחלטת בנו, התנגד לה מההתחלה ולבסוף סרב לאפשר לו לעשות זאת.

ברונו גרונינג הגיב על כך כשסיפר על חייו:

"נאלצתי לוותר על לימודיי, כי אבי רצה שאלמד עבודת בניין. הלכתי בעקבות רצון אבי ונעשיתי נגר. אך עקב המחסור בתעסוקה בדנציג באותה

תקופה, לא עברתי את בחינת הסיום. שלושה חודשים לפני הבחינה, נסגרה החברה שהכשירה אותי, עקב מחסור בחוזים."

ב-1925, בגיל 19 הוא פתח בית-מלאכה לנגרות בניין ובניית ארונות, כדי לבסס את עצמאותו. הוא הצליח להחזיק מעמד במשך שנתיים, אך עקב המצב הכלכלי הקשה בדנציג, הוא נאלץ לעסוק בעבודות מזדמנות; באתר בנייה, בעבודות עץ, בבית-החרושת למשיחה בלכה, בייצור תיבות, ובתחומים מגוונים אחרים. ברור שעבודה קשה ויידע היו נחוצים לבחור צעיר כדי שיוכל להקים עסק משל עצמו בזמנים הקשים שבין מלחמות העולם, גם אם נאלץ להרחיב את מקורות פרנסתו לאחר שנתיים. העדר עבודה הביא לחוזים קצרי טווח וביטולים ברגע האחרון. כך הוא איבד את עבודתו בבית-החרושת למשיחה בלכה לאחר שנה כשהייצור קוצץ. הוא היה אחד האחרונים שהועסק.

הוא נזכר איך המצב הסלים אחרי 1933, כי הכלכלה בדנציג הייתה עוד פחות מועדפת מאשר בגרמניה. רוב החברות היו בבעלות פולנית, וגרמנים התקשו למצוא עבודה. (אחרי מלחמת העולם הראשונה, דנציג נותקה מגרמניה וניתן היה להגיע אליה רק דרך שטח פולין). ברונו גרונינג מצא עבודה זמנית בבית-חרושת לשוקולד, בנמל ובדואר המקומי. במשך כמה שנים לפני שגויס לצבא, הוא עבד כמוסת מתח חשמלי בחברת סיימון והלסק.

עמיתיו לעבודה שמו לב לכך שהוא היה סתגלן בכל תחום בו עסק ולעיתים קרובות היה בעל ידע נרחב מזה של העובדים המקצועיים. רבים מעמיתיו העידו, שבדרך לא מובנת, הוא הצליח בכל מה שעשה, אם זה היה בתיקון שעונים, רדיו, או בעבודתו כמוסת. הוא היה מיומן במיוחד בעבודה עם מכשירים טכניים. הוא אמר שהתגאה מאוד בעובדה שאת כל עבודתו עשה באהבה ומתוך הבנה. הוא החשיב את אוסף ניסיונו מהמגוון הרחב של תעסוקות, כהכנה מעשית לחיים, וכלימוד והכנה לקראת עבודתו העתידית. הוא הדגיש שהיה חשוב עבורו להכיר אנשים מכל מגזרי החיים.

נישואים לא מאושרים

הוא נישא בגיל 21. אך אשתו, גרטרוד, לא יכלה לספק עבורו את הבית וההכנה להם שאף לשווא בבית הוריו. הוא ואשתו היו טיפוסים שונים. בתחילת חיי עבודתו, הבידוד בימי ילדותו הוביל והגביר את הצורך הדחוף שחש, לעזור לאנשים. אלו שהכירו אותו בזמנו, טענו שברונו גרונינג היה מארח נדיב ומושיט

עזרה, שלעיתים קרובות הזמין הביתה הרבה חברים, אשר אשתו כלל לא הייתה מזמינה, אילו הברירה הייתה נתונה בידיה. אם עמית או מכר עם בעיה נפשית או גופנית היה מגיע אליו, הוא לעיתים היה שוכח מענייניו. הוא היה מתיישב ומדבר עם אנשים כאלו עד שעות הבוקר המוקדמות, מנסה למצוא איתם דרכים לצאת ממצבם הקשה. הוא לא נהנה מהליכות חברתיות כביקור בבתי-קולנוע או במסבאות, או משחק קלפים.

מישהו שהכיר אותו בתקופה זו הכריז:

"ברצוני להצהיר את הדברים הבאים בכתב. זה קשור בברונו גרונינג. הוא הגיע מעיר מולדתי, דנציג, והכרתי אותו מאז 1928. כבר אז הוא התעניין בדברים רוחניים ועזר והבריא אנשים. אני מכיר כ-20 מקרים שהצליחו. [...] אני גם יכול להעיד בקשר למקרים הרבים בהם עזר לילדים; למשל, לילדים שצלעו, ואלו שלא יכלו לראות או לשמוע. הוא ריפא את כל המקרים הללו. אנחנו, והאנשים להם הוא עזר, עדיין נדהמים כיום. ניסינו "לשבור" את הראש, איך הדבר יתכן. מר גרונינג העסיק עצמו גם בעניינים אחרים שאולי לא רלוונטיים כאן. אך הייתי רוצה להזכיר אותם בכל מקרה. למשל, הוא יכל לתקן רדיו ומכוניות. הוא לא נגע ברדיו, אך הוא פעל לפקודתו. והוא גרם לכפתורים ברדיו לעבוד, כשהם היו ממש מקולקלים."

א.א. שמידט כותב בקשר להצהרה שניתנה תחת שבועה ב-1931, בעניין אישה, שהחלימה ממצב של גסיסה מדיזנטריה. הרופאים הרימו ידיים בקשר אליה, אך ברונו גרונינג ריפא אותה. שמידט כותב: "כשהוא (ברונו גרונינג) מדבר על המקרה, שהוא זוכר בבירור, הוא קורן מאושר כשהוא אומר: 'החזרתי אישה זו מהמוות!' והוא מוציא מהארנק תמונה של אישה צעירה ומראה אותה מלא סיפוק."

מקס ברוהן מדנציג חזר על סיפור שאחותו של ברונו, מריה, סיפרה לו:

"הכרתי את אחותו של ברונו גרונינג. היא הייתה אמורה להיות מאושפזת בבית-חולים. היה לה סרטן ושד אחד היה אמור להיכרת. יום לפני שהלכה לבית-החולים, היא באה לראות את ברונו וביקשה ממנו לעזור לה. הוא נדהם שאחותו בטחה בו והאמינה בו. הוא הסתכל עליה במשך זמן מה ואז אמר: 'לכי לבית-החולים. אני כבר לא מוצא שום רוע בך!' היא הלכה והרופאים שבדקו אותה, לא יכלו למצוא שום סימן לסרטן. כל ניתוח היה מיותר."

אשתו החשיבה את כל יכולותיו כיוהרה בלבד. היא לא יכלה להבין את המניע הבסיסי לחייו, שהיה לעזור ולרפא אנשים. מה שהכי הפחיד אותה היה למשוך תשומת לב לעצמה ולהיות חשופה ללעג. הפריע לה מאוד, שבעלה הקדיש את זמנו לכל כך הרבה אנשים אחרים. היא רצתה אותו לעצמה. אחד הניסיונות הקשים בחייו היו שהיא מנעה מילדיהם, אותם אהב בכל לבו, מכוחות הריפוי שבו. היא לא רצתה שיהיו חשופים ל"קסמים" שלו. היא הקצינה זאת והגנה עליהם מפניו במידה כזאת, שאשפזה אותם בבית-חולים ללא ידיעתו. בנו הבכור, הרלד, נפטר בדנציג מפגם בשסתום הלב ב - 1939 כשהיה בן 9. בנו הצעיר, גונתר, נפטר ב-1949 במרפאה האוניברסיטאית מרבורג מדלקת אדר מוגלתית (פליריאסיס). גם הוא היה בן 9.

גרטה הויזלר, שהכירה את ברוננו גרונינג מאז 1950, אמרה שרק ב-1955 הוא יכל להביא את עצמו לדבר על גורל ילדיו. כשהוא התוודה בפני חברים קרובים, דמעות זלגו במורד פניו.

כשעבודתו התפרסמה ברבים ב-1949, הוא נאלץ לעזוב את אשתו, כי היא לא שינתה את יחסה השלילי כלפיו ואפילו רצתה לאסור עליו לרפא. הם התגרשו במאי 1955.

מלחמה ומחנה שבויים

ב-1943, בגיל 37, ברוננו גרונינג גוייס לצבא. עקב גישתו לעולם לא להכות או להרוג אדם, שהיתה מושרשת עמוק באמונתו הפנימית, הדבר גרם לחיכוכים ואפילו איומים להוריד אותו בדרגה. אך בסופו של דבר, הוא נשלח לחזית. ניתן לדמיין שבכל הקשור במלחמת העולם השנייה, הוא חזה בדיוק מוחלט את גורלו שלו.

הוא נשלח לאגף המרכזי והצפון-מזרחי של החזית המזרחית ובדצמבר 1943 הוא נפצע. רסיס רימון עבר דרך ירכו השמאלית וגרם לנזקים משמעותיים. בפברואר 1944 הוא נפצע שנית, הפעם בירכו הימנית. ברגע שהחלים מהפציעה, הוא נשלח שוב ליחידתו בחזית. בהמרשטיין שבפומרניה הוא נלקח בשבי על-ידי הרוסים ב-5 במרץ, 1945. במאי הוא הועבר למחנה בפטרוזוודסק. בדרך מסתורית הוא ריפא ממיימת רבים מחבריו השבויים. גם כאן הזדקקותו הגוברת לעזור לאנשים הובילה לסכסוכים חוזרים ונשנים.

הרוסים ראו בו כמורד, כי הייתה לו ביקורת מתמדת על הממונים בעניין אספקת תנאי חיים טובים יותר. שוב הוא בקושי הצליח להימלט ממלחמת המוות, אך רק כי מספר קצינים רוסים עמדו לצדו ומנעו את הירי בו. הוא שוחרר בסוף 1945.

התחבורה חזרה במשאיות שנועדו לבהמות, שהיו מלאות מידי, סחטו את יכולות הסיבולת הנותרים של החיילים. יותר מאוחר אחד מהם אמר, שעקב צורך אכזרי להישרדות, החיילים איבדו צלם אנוש ולא נשאר זכר לכל התנהגות חברותית. הוא פגש במסע את ברונו גרונינג ובילה איתו זמן מה. הוא הבחין מיד בברונו גרונינג, כי הוא התנהג בצורה שונה לחלוטין משאר החיילים. במרכז כל התבוסה והסבל, הוא שמר על שלוה ויישוב דעת בלתי ניתנים להסבר, ולמרות הכל, נשאר אנושי. זאת הסיבה בגללה הוא הציע לקחת אותו לביתו בבוואריה, אך תחילה ברונו גרונינג רצה לחפש את משפחתו בצפון-מערב. הוא בטח ידע שכוחות הריפוי שבו בקרוב יוודעו בציבור, כי, כאשר הוא נפרד מחברו הלוחם ב-1945, הוא ביקש שיחפש אותו בשנים הבאות ויבוא כשיקרא הרבה בעיתונות בקשר אליו.

התחילה התקופה הקשה שלאחר המלחמה. ברונו גרונינג הגיע עם חבר מהשבי להייגרסלבה שבמחוז דיל. בעזרת ראש העיר, הוא וחברו הצליחו למצוא מקום מגורים, ואז הוא התחיל לעשות מה שניתן היה כדי לעבוד לשם פרנסה עם החוואים המקומיים ותושבי הקהילה. הוא נהיה מקובל מאוד באזור עקב צניעותו, העובדה שאף פעם לא ביקש דבר, אלא היה מרוצה ממה שניתן לו, ועקב כישוריו הרבים בעבודה. פעילויותיו הביאו לכך שיצר קשר עם אנשים רבים. בניסיון להקל בעניין המחסור, הוא וחבריו הפליטים הקימו את "ארגון הסיוע לפליטים". הוא עבד במסירות רבה כדי להקים זאת, ובקשרים עם אחרים, הקים סוכנויות מקומיות. במסגרת עבודה זו, לעיתים קרובות הגיע לדילנבורג. תוך זמן קצר ניתן לו כאן תפקיד נוסף בוועדת הבנייה האזורית, והוא ניסה לעזור היכן שיכל. זמן קצר אחר-כך הוא מצא שוב את אשתו ושניהם עברו למחנה במחוז דיל. מאוחר יותר הוא עבר למגורי פליטים בדילנבורג שהיו תחליף עליית-גג מותאם.

אריק ק., כיום מטפל ברפואה משלימה, הכיר את ברונו גרונינג בתקופה זו. הוא נזכר:

"האדם פשוט ריתק אותי. יכולת לדון איתו בדברים שלא יכולת לדון בהם עם אף אחד אחר. תמיד היה משהו מיוחד בו. למרות שלאף אחד לא היה אוכל, הוא הציץ קערית מרק לכל אחד שביקר אצלו. המרק היה מאוד פשוט והורכב מפריט זה או אחר, כי לא היה לנו דבר – בקושי היה לנו מספיק לחם למאכל – מלחמת הקיום הייתה קשה. אך זה היה טיפוסי לו, כל מי שהגיע אליו קיבל קערית מרק."

דרך עבודתו, ברונו גרונינג קשר קשרים עם פליטים רבים ושוב קרו החלמות. החולים תמיד פנו אליו. הוא הוזמן מבית לבית, עד שב-14 במרץ, 1949 משפחת הולסמן התחננה שיגיע להרפורד. הוא ריפא את בן משפחת הולסמן, דיטר, שהיה מרותק למיטה בעקבות ניוון שרירים, ואביו דיבר בקשר לכך כל כך הרבה שעוד ועוד אנשים סובלים הגיעו לבית בכיכר וילהלם 7 ועמדו בחוץ. ברונו גרונינג דיבר עם הקהל על אלוהים, ומילותיו חוללו פלאים. כאבים נעלמו, עיוורים זכו במאור עיניהם, נכים קמו מכיסאות גלגלים או זרקו את הקביים שלהם והלכו חסרי דאגה. לא עבר זמן רב ואנשים לא רק הגיעו ממקומות קרובים; הם הגיעו מכל קצוות גרמניה ומחוצה לה, מלאי תקווה שאדם זה יוכל להחזיר להם את בריאותם.

"אני רק משרתו הצנוע של אלוהים"

ברונו גרונינג היה אדם שהונע מבפנים. הוא לא קרא ספרים והידע שלו הגיע ממקור עליון. הקו המנחה שלו היה האינטואיציה שלו. במשך המלחמה הכרה מיידית גרמה לו לעיתים קרובות לעבור מהמקום בו שהה, וזמן קצר מאוחר יותר רימון נפל בנקודה זו. עולם רוחני זה עיצב את כל חייו. הוא לא ציית לפקודות אנוש, אלא שיעבד את עצמו ללא תנאי להדרכה העליונה שהיתה נגישה לו באופן מידי, עקב אמונתו העמוקה או עקב השראה. ההחלמות שקרו דרכו קשורות באופן בלתי נפרד מחזרה מחדש לאמונה באלוהים ואוריינטציה מחדש של המקבל. (ראה פרק 3) הוא לא ראה עצמו קודם כל כמרפא, אלא רצה להבהיר את חוקי החיים העליונים ולהזריך את החולים שוב לאלוהים על-ידי החזרת אמונתם ברופא-העל של כל האנושות. הרצון לשנות את דרכיהם, הנחישות לעשות טוב והרצון להחזיר את האמונה באלוהים היו הבסיס לדרישותיו עבור ההחלמה. בעת ובעונה אחת הוא דחה כל כפייה שתחבל בחופש הבחירה האישית:

"אני מורשה לעזור לאדם למצוא את הדרך לצדק, אך אסור לי להחליט עבורו או לכפות עליו להגיע לזאת. על כל אחד למצוא את הדרך בכוחות עצמו."

זאת הסיבה בגללה הוא התנגד נמרצות לדרכי היפנוזה וסוגסטיה.

את דבריו אפיינו פשטותו הטבעית. הוא יכל במילים אחדות לציין בפני מאזיניו את הקשר בין הבסיס הרוחני לבריאות ולמחלה. מילותיו היו חופשיות מניואנס רטורי. הייתה להן השפעה חזקה על אנשים. זה אושר על-ידי מספר גדול של דו"חות החלמה. כשהוא דיבר, הוא גרם להרגשה שהוא בעצמו חווה את כל מה שדיבר עליו. כשהיה בן 43, הוא שבה את תשומת לב הקהל בהרפורד, הוא יכל לשאוב מניסיון של מאבק פנימי שכבר החל בימי ילדותו ככמיהה לאלוהים שאינה יודעת שובע. הוא דיבר כאדם לא משכיל, אך למרות זאת, כאדם בעל ידע רב.

העיתונות הציגה תמונה מאוד סותרת של ברונו גרונינג במשך שנות עבודתו הציבורית. חלק ראו בו כאיש אלוהים, אחרים כשרלטן. א.א.שמידט, שעתיד היה לפגוש אותו במטרה ליצור תמונה בהירה שלו, ביקר אצלו בכיכר וילהלם 7 בהרפורד בדיוק לאחר שנודע בציבור.

הוא תיאר את פגישתו הראשונה כדלהלן:

"נלחמנו לעבור דרך הקהל לכיוון דלת אחורית, שלא הייתה נעולה. עמדנו בפני הדלת. דלתות נטרקו בפנים כאילו אנשים עברו מהר מחדר לחדר. צלצלנו שלוש פעמים לפני שהדלת נפתחה. ברונו גרונינג בכבודו ובעצמו עמד בפני. הוא היה חסון, מבנהו הגופני היה קצת גוצי, גובהו הגיע בקושי ל-1.70 מטר, הוא היה לבוש בפשטות בחולצה בצבע כחול כהה ומכנסים ללא ז'קט. לפניו היה גוון בעל שיזוף כהה, והן היו מחוטבות וארוכות, שיערו היה גלי באופן טבעי. בפנים אלו היו חרוטים לחלוטין סודות הגורל. לאדם זה בוודאי היו ניסיונות מדכאים רבים. זה היה ברור. לא היה לו זקן, לא מראה מסתורי או משונה, כפי שדיווחי העיתונות הצהירו. עיניו הסתכלו ישירות בי. הן נצצו בחיבה ובהבנה אנושית עמוקה."

סרטים דומים משכו את ד"ר קול לכיכר וילהלם 7. התעניינותו התעוררה על-ידי דיווחי העיתונות הרבים והוא רצה להיות במקום לשכנע את עצמו.

ב"האיש ברונו" הוא כתב:

"מי שפוגש אדם זה בפעם הראשונה לא מרגיש שהוא פוגש אדם זר. ההפך הוא הנכון, נוצר קשר מידי עם אדם יוצא דופן זה. [...] למרות הקמטים העמוקים סביב פיו, פניו הצרים והשזופים מקרינים חיבה, למרות המראה העצור של עצב שיש בו. לעיתים קרובות צפיתי בו מדבר לחולים והייתה לי תחושה שהסבל האנושי והמצוקה שהוא ראה סביבו, גרמה לו לבכות בתוכו. ברונו גרונינג הוא איש העם. הוא לא מכיר ברהב או בהעמדות פנים. הפרסום שלו, שתוך זמן קצר בכל בית ברחבי גרמניה ומעבר לגבולותיה הוזכר בו שמו, לא גרם לו לקבל על עצמו את תפקיד הכוכב או הדמות החשובה. ניתנה לי הזכות הנדירה לבלות איתו כמה שעות וללמוד משהו על חייו של אדם מאוד שקט זה. הוא לא אוהב ששואלים אותו שאלות בלי סוף; עליו לדבר בזמנו שלו. לעיתים קרובות נדמה שהוא יכול לקרוא את מחשבות מי שהוא מדבר איתו ופתאום הוא משנה את כיוון השיחה כך שתמשיך את חוט מחשבות אלו. ואז הוא מדבר שוב לעצמו כאילו שכח את האדם השני. עיניו מביטות למרחק. אין לו צורך אחר מאשר אהבתו המוצהרת לסיגריות ולקפה חזק. בגדיו פשוטים. הוא גר בבית הורים אסירי תודה שבנם, שלא ניתן היה לרפאו, עכשיו משחק בשמחה בגינה לאחר שהחלים בזכותו. הם גם מטפלים בו, וגב' הולסמן צריכה להשתמש בטענות משכנעות כדי לדחוף אותו לאכול: 'הוא כמעט לא אוכל דבר ובמשך למעלה משלושה חודשים הוא כמעט לא ישן.' [...] כל בני הבית אישרו טענה זו. אני יכול להצהיר שברונו גרונינג לא ביקש, ולא הסכים לקבל כסף עבור הריפוי שלו. כל יום הדואר שולח מעל 2000 מכתבים, כמה מאות מכתבים רשומים, למעלה מ-300 מברקים והרים של חבילות. הוא נתן הוראות מדויקות לעובדיו להחזיר את הכסף במכתבים ובחבילות לשולחיהם, מבלי שנפתחו."

אלו שהכירו אותו בזמנו מצהירים בבהירות שאפילו באור הזרקורים ברונו גרונינג נשאר כפי שהוא. בשום פנים ואופן לא רצה להיחשב כרופא פלא או ככל דמות הדומה לכך. הוא לגמרי התנגד לציור אופי שטחי זה בעיתונות העממית.

"אני לא יכול לבטא את עצמי בצורה דרמטית," הוא תמיד נהג לומר, "אלא עליי ללכת לאן שהגורל שלי מוביל אותי."

הדחף לעזור לאחרים גרם לו לעבוד יומם ולילה כשהיה בהרפורד. הוא ראה עצמו כ'משרתו הצנוע של אלוהים' ודרך מילותיו רצה שאנשים יקבלו את האל,

את אנרגיית הריפוי. הוא ראה בעצמו כמתווך או שנאי עבור כוחות אלו. הוא חזר על כך שלא הוא, אלא "היא", האנרגיה האלוהית, הביאה להחלמה. ככל שגדל מעגל האנשים המחפשים עזרה וככל שגדל כוח הריפוי שיכל להעביר, כך היה מאושר ונינוח יותר. הוא אמר שאם היה יכול לרפא ללא מכשולים, הכוח היה ממלא אותו במידה כזאת שהוא לא היה מרגיש רעב או חוסר שינה. שוב ושוב אישרתי הצהרה זו ממקורות שונים.

הגישה הדתית הבסיסית שלו לא הרשתה לו לקבל כל תמורה חומרית עבור הריפוי שלו. הוא אמר, שאם ישתמש בכוחותיו בצורה לא נכונה, כלומר, אם ישתמש בהם לצורך רווח אישי, הוא יאבד אותם. הוא החשיב את הריפוי כמתנה מאלוהים, חסד אלוהי, שעבורה הייתה דרישה מראש לשינוי פנימי לאמונה ואהבה. צרכיו הצנועים ניתנו לו על-ידי ידידיו ומחצית ממה שקיבל, הוא העביר הלאה. לאן שהלך, דלתות נפתחו בפני ברונו גרונינג; אנשים התחרו זה בזה להלין אותו.

ד"ר ד. קונסט, הממונה על קהילת הכנסייה בהרפורד, הצהיר לגבי דעתו אחרי מספר פגישות איתו, בתשובה לחקירות רבות מצד חברי הקהילה שלו.

הנה תמצית דבריו:

"בהתחשב במאמץ שעשו הרופאים, אני לא רוצה להביע דעה מסכמת. אין לי סיבה להאמין שמר גרונינג מרוויח כסף מהמתנה שקיבל מאלוהים. הוא לעיתים תכופות הבטיח לי, שהוא רוצה להישאר איש עני. קיבלתי מידע אמין, שסכומי כסף גדולים הוצעו לו על-ידי אנשים עשירים בתמורה לריפוי. אני יודע שהוא סרב להצעות מסוג זה."

למרות, או אולי עקב התגובות שברונו גרונינג קיבל כשעבודתו נודעה בציבור, גדלה ההתנגדות מחוגים מסויימים. הופעתו בהרפורד הפעילה מאות אלפי אנשים ולמעלה ממיליון מכתבים הגיעו אליו בשנים הראשונות לעבודתו הציבורית. הסבל באותם ימים חשף עצמו בממדים הרסניים.

אנשים רבים ניסו להתקרב אליו כך שיוכלו להרוויח כלכלית מהמצב. לעיתים קרובות אלו שדחפו עצמם למעגל מקורביו, ניצלו את שמו לרעה עבור הרווח האישי שלהם. דחיית הריפוי הרוחני על-ידי הרבה חוגים אקדמיים, מתוך חוסר ההבנה והדעות הקדומות שהיו מוטבעות עמוק, שיחק תפקיד משמעותי בהנחת מכשולים בדרכו לעשות את עבודתו. הם התחילו להתנגד לו מבחינה אנרגטית, מה שגרם לדיווחים עיתונאיים מגמתיים ותביעות משפטיות רבות. הם

השתמשו בכל האמצעים האפשריים להשמצת איש זה והריפוי הציבורי שלו. תחילה הם הסתפקו בזלזול בעבודתו כסוג של סוגסטיה, למרות שברור שזה לא היה נכון כשהריפוי היה גופני, כפי שהיה במקרים של נכים בשירות צבאי. בשלב מאוחר יותר התגברו ההאשמות האישיות להם עיתונים רבים נתנו כיסוי נרחב. מאמרים אלו נועדו לחבל בביטחון ביושרו, ונועדו עבור אלו שחיפשו את עזרתו אך לא הכירו אותו באופן אישי.

באמת מדהים איזה כוח יש לתקשורת, ואיך היא יכולה לקבוע את טובת הפרט ורעתו. הכיסוי, שלא הגביל את עצמו להערות משמיצות ודעות מלגלות, מרמז על הרוח הרווחת של התקופה. האנושות, שהשתחוותה לחזון מסולף חסר אלוהות, חומרנות בנאלית, נותקה מחיבור הריפוי למיתר החיים הפנימי שלה. מילותיו המשכנעות של ברונו גרונינג שאלוהים הוא רופא-העל של כל האנושות, שהוכחו על-ידי אקט הריפוי, נגעו בנקודה רגישה של הרעיון המוטעה של העולם.

ריבוי הסובלים

מי שבוחן יותר מקרוב את ההתפתחות הציבורית של ברונו גרונינג נעשה מודע לנחישות המרשימה המציינת את פעילותו. בקור רוח ולמרות כל ההתנגדות, איש זה חתר לבנות בסיס איתן לעבודתו המסודרת. הוא ראה בתפקידו כבניית בסיס איתן, שיאפשר לאנשים גישה וקבלת הכוח המרפא של אלוהים מעבר לתקופת חייו. אך עיתונות מחפשת-סנסציות והמכונה האדמיניסטרטיבית הבלתי גמישה של השלטונות עשתה את השגת מטרתו בתקופת שנות עבודתו לקשה ביותר.

היה עליו להתמודד עם התגובה הציבורית המתגברת ללא כל עזרה רשמית אמיתית. בהרפורד, בין מרץ ויוני 1949, עד 5000 איש כל יום שקיוו לקבל עזרה, מצאו את דרכם לכיכר וילהלם 7. מאוחר יותר, מסוף אוגוסט עד אמצע ספטמבר 1949, פי ששה ממספר זה הגיעו לטרברוק, לחווה לשעבר להרבעה על-יד רוזנהיים, שבעליה איפשר לו להשתמש בה.

זה לא היה הכל. הוא קיבל בהרפורד קריאות רבות לעזרה ממחוז ריינלנד וסביבתו. הוא דיבר בוויירסן מספר פעמים בפני התקהלויות גדולות של אנשים. הוא גם ביקר אנשים יחידים שקראו לו במצוקתם, והתחננו למילת עזרה. זה לא היה שונה בטרברוק, שמשם הוא אפילו נסע לצפון גרמניה לבקשת מחפשי העזרה.

בקשות להחלמה בהרפורד

מבקשי החלמה בזמנו בהרפורד

עדי ראייה תמיד מאוד התרגשו מדרכו של ברונו גרונינג להצית מחדש באלפי מחפשי עזרה הבעה פנימית של אמונה באלוהים. רבים מהם התחילו להתפלל בפעם הראשונה מזה שנים, ולעיתים קרובות הוחייתה מחדש אמונה שסחפה את הקהל, ובאופן ספונטני הם אפילו התחילו לשיר מזמורים.

זה היה בסתירה מוחלטת לתגובה הבולטת של הרשויות לבריאות ציבורית ורשויות רבות אחרות.

למן ההתחלה, ברונו גרונינג עשה כל מאמץ לעבוד עם הרשויות האחריות. אך למרות שיחות אחדות בהרפורד, לא הגיעו לשום הסכם. בתחילת מאי 1949, אסרו עליו להמשיך בעבודתו.

הממונה ד"ר קונסט, שכבר הוזכר, דיבר בקשר למצב בהרפורד באותה תקופה:

"כשמר גרונינג הגיע להרפורד ב-1949, כל העיר והאזור מסביבה התמלאו שמועות בעניין ההחלמות המוצלחות. העיתונים המקומיים [...] פרסמו מאמרים מפורטים. הכתבים ארגנו פגישה בין מר גרונינג לביני. אני הייתי הממונה על קהילת הכנסייה בזמנו. הוא הגיע מספר פעמים לשיחות בביתי. הנסיבות גרמו לאנדרלמוסיה מתגברת עם כל שבוע שעבר. אלפי אנשים הגיעו מכל רחבי גרמניה ומחוצה לה, כדי לבקש עזרה ממר גרונינג. כאשר המנהל המסחרי של ראש העיר רצה למנוע ממר גרונינג לעבוד, הייתה סכנה שכמה אלפי אנשים כועסים יסתערו על בניין העירייה. הוקמה ועדת מבחן. היא כללה את המנהל המסחרי של ראש העיר, פרופסור שורש מבתל, ואת היועצים הרפואיים הרלוונטיים של הרשויות בדטמולד. אני עמדתי בראש ועדה זו לתקופת מה. הגוף הבוחן יצא לעבודה בכובד ראש. הוא הזמין את מר גרונינג לשימוע וקרא לפגישות אנשים שהחלימו. השימועים עם מר גרונינג היו לגמרי לא יעילים, כי הרופאים התעקשו להתייחס אליו כאחד מהם, והמשיכו לפנות אליו בז'רגון רפואי. בוסס המידע שמר גרונינג לא בדק איש מהאנשים שהגיעו אליו. לא ידוע לי על שום מקרה בו מר גרונינג נגע בגוף מטופל. גם לא ידוע לי על כל ניסיון שלו ליעץ לחולה לא לחפש עזרה רפואית מקובלת. הוא גם מעולם לא נתן מרשם לתרופות."

מאבקו של ברונו גרונינג לזכות באישור לרפא, לא פסק עד מותו, קרוב לעשר שנים מאוחר יותר. עבודתו הייתה קרובה יותר לזו של כומר מאשר רופא

או מטפל ברפואה משלימה, והוא השתמש בכל אמצעי אפשרי כדי לעזור לאנשים מבלי שיפריעו לו המשטרה או בתי-המשפט.

הוא היה זמין לגוף הבוחן הרפואי בהיידלברג, שלאחר שבדקו את ההחלמות שלו, הגיע למסקנה חיובית, אך למרות זאת לא הקל עבורו את הדרך. במשך שנים הוא ניסה להקים בתי-הבראה, בשיתוף פעולה עם רופאים, לערוך בדיקות מדעיות מאושרות עבור ההחלמות, כך שיוכלו לבצע מעקב לפני ואחרי עבודתו. זה לא יצא אל הפועל כי השלטונות התנגדו לכך, ופעלו נגד האינטרסים העסקיים של הרופאים. למרות שהוא היה משוכנע, שלעבודתו לא היה דבר משותף עם מטפלים ברפואה משלימה, הוא היה מוכן להיענות לדרישות החוקיות בעניין מקצוע זה ולרשום את הבדיקות הנחוצות. מהלך זה נשלל ממנו.

בשלב זה נדרש ממנו כוח רצון יוצא דופן, כדי לא להרים ידיים. היה נדיר עבורו לקבל כל תמיכה מהעיתונות. ההפך הוא הנכון, לאור הדו"חות הביקורתיים שנגרמו על-ידי הפרסומים המובילים והגישה השלילית של ארגוני הרפואה המקצועית ושל חוגי כנסייה אחרים, היו עיתונאים אחדים שהיו מוכנים לכתוב דיווח אובייקטיבי על ברונו גרונינג עבור הקוראים שלהם, בהתבסס על מחקר אישי. ברוב המקרים הם רק הדפיסו מחדש דיווחים שליליים. בדרך זו הם נמנעו מכל קונפליקט עם חוגים חברתיים בעלי השפעה. אך מעניין לציין, שלעיתונאים המעטים, שיצרו איתו קשר אישי, הייתה חוות דעת שונה לחלוטין לגביו. למשל יש דיווח מהעיתון *המלה הפתוחה*, פרסום עצמאי בנושאי היום וסובלנות, שפורסם על-ידי PAD במינכן בתחילת שנות ה-50.

העיתונאי קרא למאמר שלו:

"גרונינג [...] כפי שהוא באמת!"

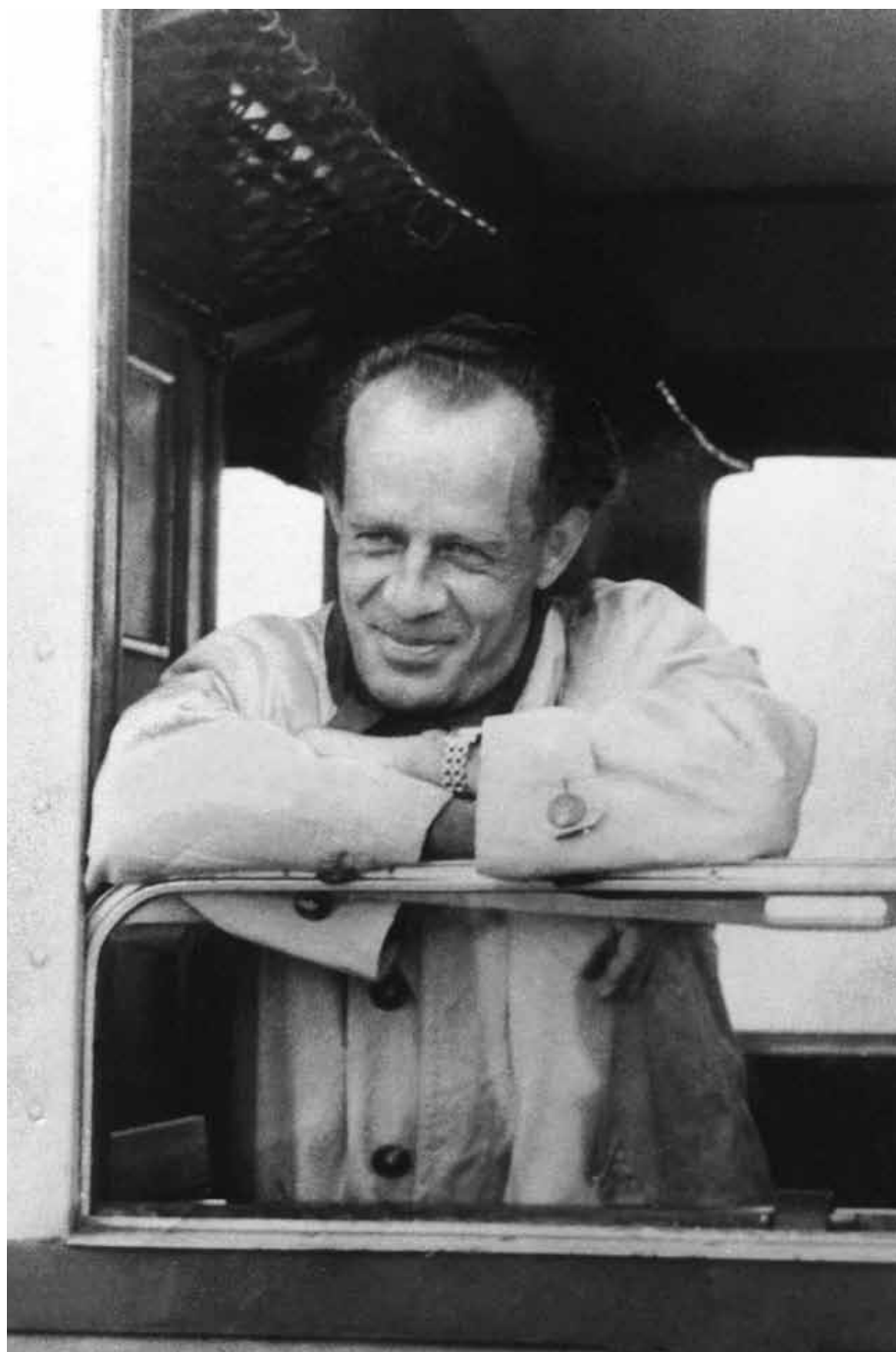
הוא הכיר במאמצים ובבעיות בהן נתקל ברונו גרונינג ברצונו לעבוד באופן חופשי, ונתן לו קרדיט מלא להתנגדותו האיתנה להצעות מגוחכות אותן קיבל מחו"ל. למרות הבעיות הרבות בהן נתקל בגרמניה, הוא החליט להישאר במדינה, כי האנשים, שסבלו נוראות במשך המלחמה, הזדקקו מאוד לעזרה. הסופר ראה בו כאישיות שיש לכבדה עבור ישירותו ונחישותו לפעול בהתאם להוראות הפנימיות שלו, למרות הפרסומים העיתונאיים המזיקים והמאמרים המחושבים המזיקים והמכשולים שהונחו בדרכו על-ידי "ההגבלות הממשלתיות והאיסורים." הוא תיאר אותו כ"אדם בעל טוב לב אנושי גדול, הדבק בייעודו

לרפא אנשים." הוא חשב, שיכולותיו של ברונו גרונינג היו מעבר לגבולות הידע האנושי. מטרתו הייתה "לעזור לאנשים ולהדריך אותם לשביל השיקום הפנימי." הסיכום שלו היה שמימי קדם בתחילה לעגו לתיאוריה, אחר-כך התנגדו לה, ולבסוף התייחסו אליה כמובנת מאליה. לסיום כתב: "הניסיון מלמד אותנו, שכך הוא ואנחנו בני-האדם ממשיכים להיות מחוסרי סובלנות ולעולם איננו לומדים!"

למרות כל הקשיים, ברונו גרונינג סרב לקחת כל כסף עבור הריפוי שלו. מצד שני, כיון שהקדיש את כל זמנו כדי לעזור לאלו שחיפשו עזרה בכל רחבי גרמניה ואוסטריה, הוא לא יכל לעסוק בעבודה נורמלית. הוא היה תלוי באירוח ובעזרתם ההתנדבותית של אחרים. מסיבות אלו המשפטים גרמו לו לבעיות כלכליות קשות. לא ניתן היה להסביר למלומדים שפעלו בהתאם לחוקי ההיגיון, את דרך התנהגותו האינטואיטיבית. לעיתים הוא אפשר לאנשים באמת להתקרב אליו. הם העמידו פנים שרצו לעזור לו, אך למעשה הם רצו לנצל אותו לריווחיהם הכלכליים הפרטיים. לעיתים הוא הפקיד את עצמו בידיהם עד לנקודה מסוימת ואפשר להם להשיג מה שרצו. אך אם לא השתנו מבפנים, או חדלו מרצונם החופשי מתכניותיהם האנוכיות, כשחוו את המאורעות המרגשים כל כך שסבבו אותו, הוא חשף את המזימות שלהם, ובעקבות כך החלו המשפטים. עמיתים לשעבר הפכו לאויבים מרים, שידעו כיצד לקלקל את תדמיתו הציבורית דרך כאילו "תגליות". למרות שאיזה עוזר אנוכי גרם לקשיים גדולים, הוא מעולם לא הביע זלזול בכבודו אפילו במלה. ההפך הוא הנכון, כמה מהם שהזיקו לו במידה רבה, התחננו שייתן להם הזדמנות נוספת לעבוד לצדו, והוא אישר להם זאת. (ראה פרק 5).

התנהגות יוצאת דופן זו, שהמוח האנושי לא ממש יכול להבין, ניתנת להבנה כשמבינים כי ריפוי רוחני הוא תהליך מאוד עדין ורגיש, שכל כוח המתנגד לו יכול בקלות להפריע ולגדוע אותו. אז אדם המכוון לחשיבה שלילית, יכול רק דרך גישה מעין זו – או גרועה מזו, דרך הפרעות קולניות והטרדות – לחסום באופן ממשי את האפקט המועיל של כוחות הריפוי. ברונו גרונינג היה באופן קבוע מוקף בקהל זרים. תגובתו הייתה רק כתוצאה מרגישותו המוגברת יוצאת הדופן.

הוא גם דחה באופן בלתי מתפשר כל הצעה לכסף, כשאנשים המחפשים החלמה ניסו להביע את תודתם בתשלום.

בספרו, א.א. שמידט מזכיר מקרים כאלו:

"במקרים רבים ניגש אליו אדם עשיר, התחנן לעזרה והבטיח שהוא היה מוכן לתת 5000 מרק ויותר כתמורה. מיד גרונינג, ממש נעלב כפי שהיה ברור לא רק לאלו שעבדו איתו, אלא לאנשים הזרים שעמדו סביבו, ניתק קשר במחווה סירוב ובהערה תמציתית: 'אני לא מוכר בריאות!' הוא הסתובב והלך, ואנחנו, שעבדנו איתו, נאלצנו לעשות את התפקיד הלא נעים ולהתנצל בפני אנשים כאלה. במקרה אחר חוויתי כדלהלן: גרונינג ישב מול האדם ואמר משהו כגון: 'אני יודע שאתה איש עשיר. אך אני גם יודע שלא צברת את הונך בדרך ראויה לשבח. ניצלת את הצוות שלך ועובדיך כדי לצבור את כספך ורכושך. לא עשית מעשים טובים לזכותך ולא התעשרת ביושר.' האדם איתו דיבר הרגיש לא בנוח וזע בכיסאו קדימה ואחורה בעצבנות. הוא הסמיק, מבושה או מכעס, לא ענה, ועזב את החדר בדממה."

ד"ר קורט טרמפלר מתצפית פשוטה הבחין:

"ביותר ממקרה אחד, ראיתי אותו בחוסר אדיבות דוחה אנשים מחפשי עזרה כי הם רצו להציע לו כסף."

למרות כל ההתנגדות שהוזכרה לעיל, ברונו גרונינג הצליח להשיג את המטרה לשמה עבד. ב-1953 הוא ייסד את איגוד גרונינג כדי שיוכל לפנות לכל מחפשי העזר בערים השונות תחת קורת הגג של הארגון. הוקמו קבוצות, שבהעדרו, אלו שהחלימו התנדבו מרצון לעזור למחפשי העזרה. לעיתים קרובות הוא אמר, שהוא לא היה צריך להיות נוכח כדי שהחלמה תתרחש:

"כל אדם שהחלים, יכול להעביר את החלמה", הוא אמר, והמספר הגדול של דו"חות החלמה שקרו בהעדרו הם ההוכחה הניצחת להצהרה זו.

ב-1955, לאחר שנכשלו כל מאמציו לבנות מחדש את מערכת היחסים בינו לבין אשתו, הוא נישא מחדש. אשתו השנייה, ז'וזט, הייתה צרפתייה ועשתה מאמצים אדירים כדי לעזור לו להקים קבוצות חדשות.

זמן קצר לאחר הקמת איגוד גרונינג, התחילה מה שנקראה "התביעה הגדולה". מטרת המשפט הייתה לשים קץ לעבודתו. היא הוכרזה בתקופה הגרועה ביותר בחייו. ההתקפות העיתונאיות הגיעו לשיאן. רבים מהאנשים שהציעו לדאוג למחפשי העזרה בקבוצות בגרמניה ובאוסטריה, היו נתונים

לחקירות משטרתיות. נעשו ניסיונות להפחידם על-ידי איומים שגם הם יוכלו לעמוד בפני משפט על "ריפוי ללא רשות." זה אף פעם לא קרה, אך רבים מהאנשים הושפעו לרעה על-ידי תהליך הדמורליזציה הזה.

במשך שנים אלו ברונו גרונינג עבד ללא מנוחה על ההכנה המקיפה לקראת משפט התביעה ובמקביל עבד על ליכוד הקבוצות חסרות הניסיון שהתקפו ציבורית.

אך עבודתו התעכבה מאוד עקב אילוצים כלכליים. בזמנו הייתה עדת ראייה שמאוד התרשמה מכך שגם כשנדרש ממנו לכל כך הרבה, הוא לא השתנה; הוא שמר על שלוה שאינה ניתנת להסבר ועל חוש ההומור הטיפוסי שלו. היא גם שמה לב לכך בעת השימועים במהלך המשפט האחרון, שגרמו לו לסבל רב. היא ניגשה אליו בהפסקה. הוא חיך אליה בכוונה והעיר שמעולם לא אוכלים מרק חם ככל שיהיה, מיד לאחר בישולו.

בינואר 1959 ברונו גרונינג נפטר. לכן המשפט הופסק ללא פסק דין סופי. במבט לאחור ניתן לראות עד כמה צודק הוא היה בניסיונו לבנות בסיס מוצק אשר – לאחר הקיום הארצי שלו – ייתן למחפשי העזרה הללו את האפשרות להחלים. ההחלמות ממשיכות לאחר מותו בדיוק כמו קודם.

"הוא באמת ובתמים אהב את אלוהים"

במשך עשרות השנים שקדמו לעבודתו הציבורית, המאבק הפנימי של ברונו גרונינג פיתח בו תכונה שלא נמצאת ברוב האנשים כיום.

קתרינה דיכטל, בת 82, מטפלת ברפואה משלימה MIM, הייתה בעמדה לצפות בו מקרוב במשך החודשים הראשונים לעבודתו. היא מסכמת תכונות אלו כדלהלן:

"...הוא באמת ובתמים אהב את אלוהים."

מאהבתו לאלוהים התפתחה בו אהבה יוצאת דופן לאנשים, איכות נדירה בעולם הבלתי רגיש והקשוח של היום. גב' דיכטל שוב ושוב הבחינה כמה נחמד הוא היה כלפי מחפשי העזרה, ובמיוחד ניתן היה להבחין בכך כשהמדובר היה בילדים. הוא מאוד חיבב אותם והיא יכלה להבחין בהחלמות ספונטניות.

איננה תיאדה מפ, שוחחה איתי באותה נימה לגביו. היא שמרה על קשר עם ברונו גרונינג במשך שנים ואמרה, שהוא הקרין משהו, שמאז היא מעולם לא

ראתה באנשים. היה קשה להסביר בדיוק מה זה היה. ניתן לתאר זאת כאהבה עצומה וחמלה עמוקה, במיוחד כלפי החולים. אהבה זו שהוא הקרין, הייתה מופנמת מבלי משים ומוחזרת על-ידי אלו שסבבו אותו.

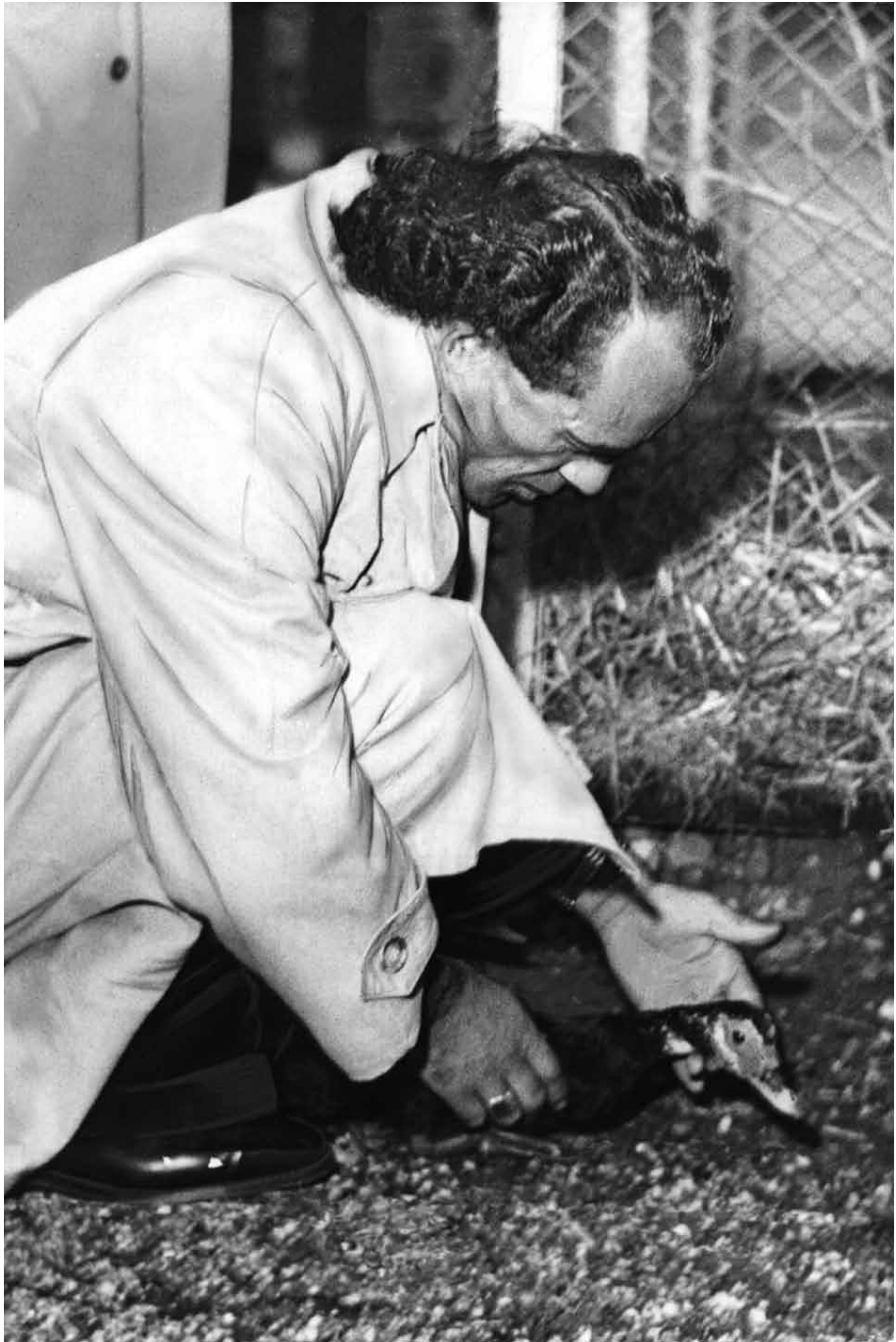
"אך, היא הסבירה, "זאת לא הייתה אהבה הקיימת בין גבר לאישה. ניתן לקרוא לה אהבה רוחנית. זאת הייתה הרגשה שחזרה לתאי הנפש העמוקים ביותר והעבירה אושר עילאי ושלווה עמוקה שלא ניתן לתארה במילים. תחושה זו של אהבה לא רק הורגשה על-ידי, אלא על-ידי אנשים רבים בנוכחות ברונו גרונינג, אם היה זה גבר או אישה."

כריסטה וורנר הס מס., דיברו עליו באותו אופן. גם הם הזכירו את אותה תחושה חזקה של אהבה, שלווה וכוח שמילאה אותם כל אימת שברונו גרונינג ביקר אצלם, דבר אותו עשה לעיתים תכופות. נדמה היה שמשהו קורן ממנו. הם גם שמו לב לכך שכאשר הוא היה במחיצתם במשך מספר ימים, הם לא היו עייפים, למרות שהיתה להם מעט מאוד הזדמנות לישון, ובאופן מפתיע, הם גם לא היו רעבים.

גם כריסטה פוהל, בת 55 מג., מתארת את האהבה שהיא ואחרים הרגישו בנוכחותו, כאהבה רוחנית. בשיחות בקבוצת ספרינג, שבה היא ביקרה לעיתים קרובות, ברונו גרונינג לעיתים מאוד קרובות דיבר על אהבה לאנשים, לצמחים ולבעלי-חיים. היא התרשמה מכך שאהבה הייתה בחשיבות עליונה עבורו. בשיחותיו הייתה לה תחושת שלווה, שקט והנאה, שאותה לא יכלה להביע במילים:

"היית צריך לחוות תחושות אלו באופן אישי כדי להבין משהו כל כך בלתי ניתן להסבר," היא אמרה.

אם בהוסום, המלן או הרפורד, באגם קונסטנס, במינכן או במקום אחר בגרמניה או באוסטריה, בכל מקום בו הייתה לאנשים ההזדמנות בתקופת חייו של ברונו גרונינג ליצור איתו קשר לתקופה ארוכה יותר ולהכירו כאדם, הם מדברים עליו בכבוד שלא ניתן להסתירו, כפי ששמעתי בעצמי. בעדות הם שוב ושוב הצהירו שהיה בו משהו מאוד מיוחד, מבלי שיכלו לנקוב במשהו מסוים. בנוסף לכך הם דיברו על הרגשה של אור או כוח חזק, שחלק מהם חש שנבע ממנו, אחרים הזכירו תחושה לא מוגדרת של בריאות ורווחה וחוו תחושת קלילות ואושר בלתי רגילים כשהיו במחיצתו.

הקשר העמוק שלו לבעלי-חיים, וכן...

"אני בסך הכל אדם שנשאר מקורב לטבע"

ברונו גרונינג שמר לכל אורך חייו על כמיהת הילדות שלו לטבע. הוא הרגיש משיכה עזה להרים וליים, ולעיתים קרובות ישב שם ללא תזוזה במשך זמן ממושך, קולט את התרשמויותיו. הוא העניק אהבה דואגת לבעלי-חיים ולצמחים, ולא יכל להביא את עצמו לקטוף פרח. עדי ראייה רבים מאותה תקופה אישרו את הרושם שהוא הוקיר כל צורת חיים, כי הוא חש בנוכחות אלוהים בכל דבר. זה לא היה תהליך טקסי מוכתב. לא נראה שגישתו נלמדה. ניתן היה לחוש שהתנהגותו באה לו בטבעיות.

כאדם בוגר הוא שמר על מספר אפיונים מהילדות שהיו בהירים במיוחד בדרכו הפשוטה והמאוד פתוחה, והפגינה נטייה לבטוח באנשים.

בנושא זה ברונו גרונינג פעם אמר:

"הנני, ונשארתי, ילד. [...] לא אשתנה. לא, כולכם יכולים להאמין במה שתראו. הנני ונשארתי ילד. ילד אלוהים, ולא שום דבר נוסף. אני לא משלה את עצמי. לא, ואני לא פוחד לומר זאת, כי אני יודע שהנני רק ילד. אך אנשים רבים אינם עוד ילדים, כי הם התבגרו."

כמו ילד הוא יכל ליהנות גם מהדברים הפשוטים בחיים. למשל, הוא אהב מרק תפוחי אדמה, שהוא אכל בהנאה גדולה. לאלה שהיו איתו, מעולם לא הייתה הרגשה שהוא מנותק מעולם זה. להפך הוא הנכון, הם שוחחו איתו באותו אופן כפי שעשו עם כל אחד אחר. למרות שהוא נטה להיות אדם שקט, רציני, הוא ממש נהנה מבדיחה טובה ויכל לצחוק מכל הלב.

כשהוא סיים לפנות לציבור, לעיתים קרובות הוא התיישב עם חוג חברים בהם בטח. במהלך השיחה הנוכחים למדו רבות בקשר לעולם שמעבר, ונענו שאלות רבות שבלב בנוגע לאלוהים או לרוי החיים. לעיתים קרובות מפגשים אלה נמשכו עד שעות הבוקר.

כריסטה פוהל נכחה לעיתים קרובות במפגש כזה בספרינג, ודיברה על חוויה מיוחדת בתום אחד הערבים הללו:

הקבוצה ירבה עד שש בבוקר ואז היא נהגה לעבודה בהנובר. כשהם נפרדו, ברונו גרונינג אמר לה לא לדאוג כי היא תצליח להחזיק מעמד לאורך אותו

היום. זה מה שקרה עד 15:00. ואז, פתאום היא נהייתה מאוד עייפה. במחשבתה היא פנתה לברונו גרונינג והזכירה לו את הבטחתו. באותו הרגע, היא חשה שוב ערנית לחלוטין. אחרי העבודה היא חזרה לספרינג שם הוא פגש אותה. לפני שיכלה לומר דבר, הוא העיר בצחוק: "נו, איך היה בשלוש אחה"צ?" ברור שידע על מה היא חשבה באותה נקודת זמן בהנובר הרחוקה.

עד ראייה אחר, שהיה לו קשר עם ברונו גרונינג במשך שנים אחדות, סיפר לי על חוויה אחרת איתו:

"במהלך פגישה עם מר גרונינג בבית אלכסנדר לוי בקלגפורט שבאוסטריה, הצטרפו אלינו מר וגברת ס. מר גרונינג הכיר את האישה, אך לא את בעלה. זמן קצר אחר-כך ראיתי את מר גרונינג עובר לצד השני לכיוון אותו אדם והתחיל לדבר איתו על ספינות. הדיון נכנס יותר ויותר לפרטים. ברונו גרונינג דיבר עם האיש כאילו ידע הכל בנושא. לאחר זמן מה מר ס., שנראה די המום, אמר: 'מר גרונינג, אלו פרטים שאין אפשרות שסתם תדע!'

מר גרונינג חייך ואמר בבדיחות הדעת: 'כן, ככלות הכל אני בסך הכל כלב ים זקן!' מר ס. סיפר לי יותר מאוחר שידע זה חייב היה להגיע אליו ממקור על. מר גרונינג לא יכל לדעת שמר ס. היה מומחה בבניית ספינות, שהיתה לו עמדה בכירה בזמן המלחמה. מר ס. נדהם, שברונו גרונינג ידע אפילו דברים, שהוא רק למד לגביהם בסודיות עקב עמדתו בזמן המלחמה."

מקרה דומה קרה בבית משפחת וובר באסן. פתאום ברונו גרונינג התחיל לשוחח על בניית מטוסים בנוכחות עיתונאי. לאחר זמן מה העיתונאי הנדהם שאל אותו איך הוא ידע כל זאת. איש לא ידע שלעיתונאי הייתה עמדה בכירה בחיל-האוויר בזמן המלחמה, וידע כל מה שיש לדעת בנוגע לבניית מטוסים.

קטה טמס מב. דיווחה על מקרה יוצא דופן עליו למדה מאלכסנדר לוי. הוא יצא לטיול עם ברונו גרונינג וכשהם דיברו, ברונו גרונינג פתאום נעלם. אלכסנדר לוי פשוט לא יכל למצוא אותו. לאחר חמש דקות הוא היה שם שוב ופשוט אמר: "או, פחדת שברחתי?" אלכסנדר לוי אמר מעט מאוד כי הוא פשוט לא יכל להבין איך אדם יכול פתאום להפוך לבלתי נראה.

היא נזכרה במקרה נוסף. ברונו גרונינג היה חבר קרוב של מר פראואל. יום אחד הם יצאו יחדיו לטיול. בזמן הטיול, ברונו גרונינג הניח את ראשו על ההגה, כאילו הוא נרדם. זה נמשך למעלה מחמש דקות. המכונית המשיכה לנסוע מבלי

שירדה מהכביש. אך אז מר פראואל הרגיש חוסר נוחות. כשברונו גרונינג הבחין בכך, הוא הסתובב אליו ושאל אותו אם הוא חשב שהם יתנגשו במשהו. מר פראואל הודה שאכן חשב כך. ברונו גרונינג ענה: "לא, אני יודע לנהוג!"

גרטה הויזלר מהנף, שהכירה את ברונו גרונינג מאז שריפא אותה ב-1950, סיפרה לי סיפור כדלהלן: היא ואריך פץ ואלסה בווי מרוזנהיים נסעו למר גרונינג שהיה באוגסבורג. מאוחר בלילה, כשעמדו לחזור, הם גילו שהאורות האחוריים של המכונית לא עבדו. אריך פץ בדק הכל אך לא יכל למצוא דבר. אז הוא ביקש את עזרתו של ברונו גרונינג. במקום לבדוק את האורות האחוריים, ברונו גרונינג עמד בחלק הקדמי של המכונית עם זרועות שלובות מאחורי גבו והתבונן מתחת למכסה המנוע. באותו הרגע האורות נדלקו שוב.

בספרה *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit* גרטה הויזלר סיפרה על מקרה נוסף. ב-25 במאי, 1952 ברונו גרונינג פנה לכמה אנשים בביתה שחיפשו עזרה. ביניהם הייתה גברת קולה בת ה-73, שהיו לה בעיות לב חמורות. היא החלימה בערב זה. היא החלה לעשות תרגילים שלפני כן היו בלתי אפשריים עבורה עקב מחלתה.

גרטה הויזלר תארה את המתרחש כדלהלן:

"היא חזרה על התרגילים והתמלאה שמחה כי היא מעולם לא הייתה מאמינה שהיא תוכל לעשותם שוב בחייה. היא קרנה מאושר. מר גרונינג אמר לה בחיבה: 'בנך שמח עקב כך.' היא עשתה תנועת סירוב ואמרה: 'מר גרונינג, אין לי בן!' מיד חשבתי לעצמי: 'את רואה, הוא בכל זאת לא יודע הכל. זה מביך.' אך מר גרונינג התעקש ושאל: 'לא היה לך בן?' 'כן, לפני שלושים שנה. הוא נפטר כתינוק' היא ענתה. 'אז ילד ככלות הכל', אמר מר גרונינג מחייך בשבעות רצון. 'הוא רואה זאת ומשתתף בשמחתך. הוא רק לובש בגד אחר עכשיו.'"

כל זאת קרה ללא תחושת מסתורין. ברונו גרונינג הרגיש כמו בבית עם יכולותיו שלא יאומנו, שהיו מעבר להבנתם של אנשים רגילים. עבורו הם לא היו ניסים, כמו ההחלמות והדברים יוצאי הדופן האחרים שקרו, אלא רק ביטוי לתקריות הקשורות לטבע, כלומר קשורות לאלוהים, מצב.

מנקודת מבט זו ניתן להבין שהוא אמר על עצמו: "אני בסך הכל אדם שנשאר מקורב לטבע."

נקודה כנה, בלתי נמנעת זו באופיו, השתקפה בבהירות בנאומיו. הוא הכין את עצמו לדבר על-ידי כך שנסוג, נכנס לתוך עצמו והתחבר לעצמו. הוא מעולם לא הכין פתקים. הוא דיבר באופן חופשי. סגנון הדיבור שלו היה מאוד יוצא דופן. לעיתים קרובות הוא עצר ושאל מישהו שאלה ולפעמים התחיל בשיחה עם אותו אדם. או הוא שילב בדבריו מה שנראה כנושא לא קשור, אך אנשים רבים בקהל שלו מצאו שזה ענה על שאלותיהם שלא נשאלו. עדת הראייה, כריסטה פוהל, יכלה לאשר זאת. היא נזכרה איך היא או אחרים לעיתים קרובות חשבו על משהו וכמעט מיד, מה שנראה לקהל כמשהו שאינו קשור, ברונו גרונינג נתן להם תשובה על כך בדבריו. באמצע נאום אחד היא לפתע הבינה מי הוא היה. היא בקושי הספיקה להעלות מחשבה זו כשהוא הפסיק, פנה אליה ואמר: "מה שבדיוק חשבת, בבקשה, שמרי לעצמך."

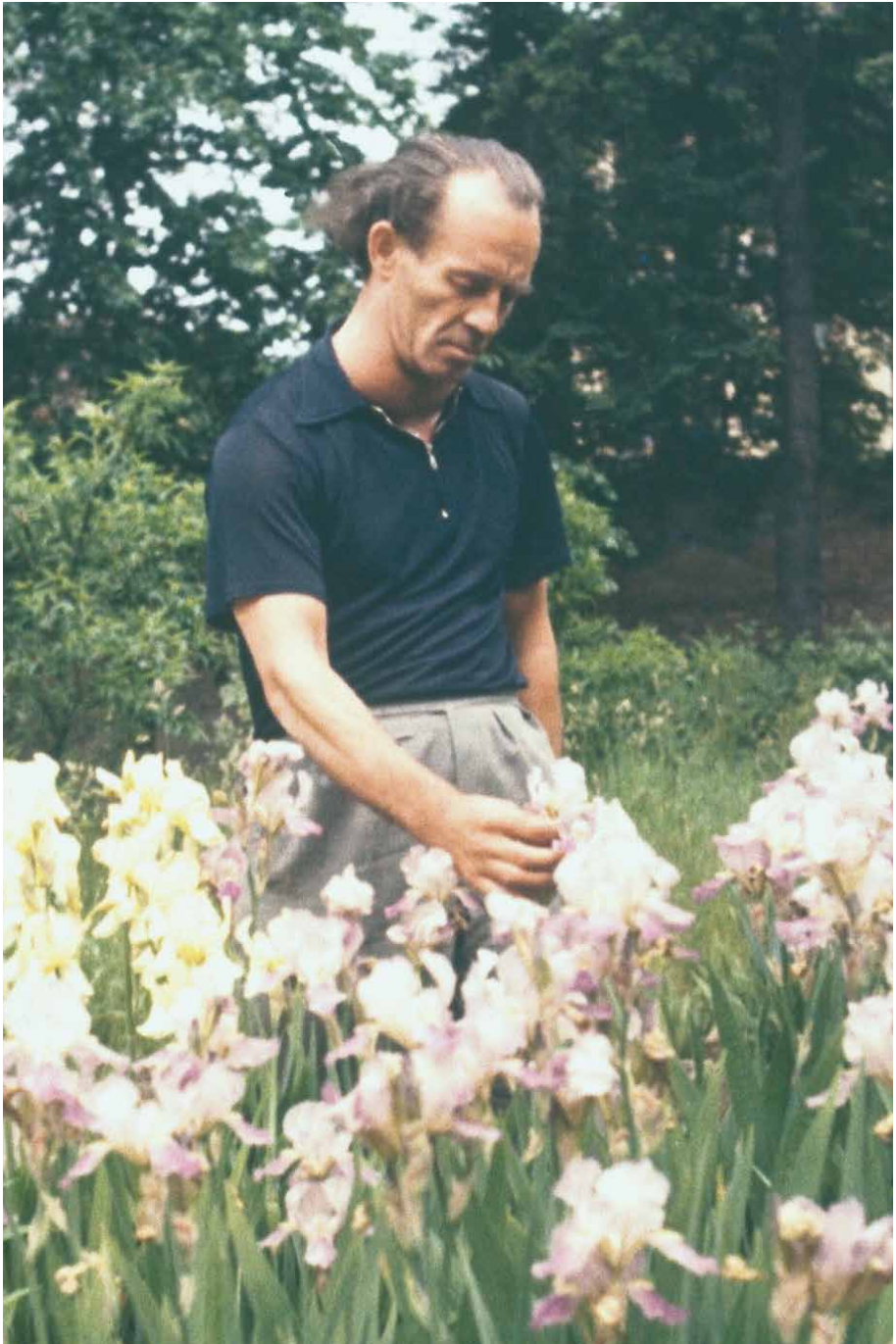
הוא נמנע מכל צורה של דוגמה ("אני מאמין"). הוא חשב שתפקידו לתת עצה, שהוא לעיתים קרא לה חכמת החיים שלו. הוא מעולם לא נתן הוראות, ומעולם לא אסר על שום דבר. כריסטה וורנר הס חוו זאת כשהם הוזמנו על-ידו בחג מולד אחד. חלק מהאורחים שתו פונץ'. ברונו גרונינג התנגד בתקיפות לאלכוהול, אך מעולם לא אסר על כך וגם לא באירוע זה.

דעת מומחים ברפואה

איך שפטו את ברונו גרונינג רופאים, שיכלו לראות מעבר להגבלות הרפואה הקונבנציונלית והאמינו בהשפעת כוח עליון שפעל דרך אדם זה? מה הוא היה עבור אלו שבחנו את עבודתו באופן אובייקטיבי, בזמן שהיו חופשיים מדעות קדומות בעידן החומרי?

הלה אמריך, רופאה ועורכת משנה בעיתון, *Neues Europa* ובעלה, לואיס, היו בקשר עם ברונו גרונינג במשך מספר שנים. לעיתים קרובות הוא ביקר אצלם בביתם בבדן, והם הפכו לחברים טובים. בשיחה איתה, היא תארה אותו כאדם פשוט אך מאוד אינטליגנטי.

"הוא הקרין חום רב", היא סיפרה לי. "להיות בקרבתו נתן לך הרגשה של סיפוק רב. לעיתים קרובות, כשהוא ביקר אצלנו עם אשתו, רק ישבנו יחד בדממה. לא היה צורך לומר לו הרבה, רק להיות במחיצתו נתן לך כוחות אדירים."

...לצמחים, היה חלק מטבעו.

בספרה, *Geheimnisse der Wunderheilungen, Versuch einer objektiven Darstellung umstrittener Probleme der Heilkunst*, היא כותבת על ממצאיה לאחר שנים רבות בהן חקרה המוני מרפאים.

בפרק היא מתארת את "התופעה ברוננו גרונינג":

"כשנודע שברוננו גרונינג הצליח לבצע מספר רב של החלמות במפגש גדול המימדים בהרפורד, חולים התכנסו סביבו מכל מדינה בעולם. [...] התוצאה הייתה, שזמן קצר אחר-כך הוא עורר את תשומת לבם של אנשי הרפואה, לא במובן הידידותי והמחקרי, אלא גרם לכעסם ולהתנגדותם. הם ניסו הכל כדי לסלק את האופוזיציה. [...] הוקמו קבוצות חמומי מוח בעד ונגד. קמה מהומה בעניין גרונינג שהביאה להופעת אנשי עסקים ממולחים שעסקו במקח וממכר ללא ידיעתו של גרונינג. [...]"

למרות שקשה להאמין בכך אם קוראים את הדיווחים העיתונאיים, כסף, תואר ודרגה היו חסרי משמעות עבור גרונינג.

'אני רוצה להדריך אנשים חזרה לאמונה באלוהים. הוא יירפא אותם', היה הקו המנחה המרכזי בהוראתו. [...]"

אם חוגים מסויימים זלזלו והשמיצו את ברוננו גרונינג, הדבר כלל לא נבע מחזרה על הפזמון שהוא היה מרפא פלאי. אהבתו האמיתית למין האנושי הודגשה בפומבי, והסוותה את האמת וההקצעות (facets) הרבות שלו. מהות מטרת חייו ושאיפותיו היו ידועות למעטים."

במהלך התביעה המשפטית הגדולה (1955-1959), ד"ר בייר, שלמד את תופעת הריפוי הרוחני במשך עשרות שנים, נתן לבית-המשפט הערכת מומחה לגבי יכולתו של ברוננו גרונינג לגרום לריפוי רוחני. בדיווחו, שהיה מבוסס על חילופי דעות רבים עם ברוננו גרונינג, הוא השווה את תפקיד המרפא הרוחני לתחנת מעבר, צינור, מתווך עבור "ספק הכוח הראשי של הבורא." אז הוא נתן את התרשמותו מברוננו גרונינג:

"זו הדרך בה ברוננו גרונינג רואה את עבודתו, כשהוא מצהיר בצורה די בהירה ושאינה משתמעת לשתי פנים:

'אני לא מרפא, זה מרפא דרכי.'

מודעות זו, שאינו משתמש בכוחותיו שלו, אלא בהיותו כלי שרת לכוח עליון, היא אמונה כנה. דגש יוצא דופן זה לגבי כשרון, שבאופן לא צפוי חשף את עצמו בברונו גרונינג, גרם באופן מובן לסנסציה אדירה כפי שהמאורעות הוכיחו את עצמם מעל לכל ספק. הלחץ של אלו המחפשים עזרה היה כל כך אדיר שאדם אחד לבד לא יכול היה להתמודד עם מספר עצום כל כך של בקשות. והשלטונות, שהתבקשו לעזור, לא היו מוכנים לטפל בהסתערות יסודית שכזאת. הבלבול שנוצר, לא רק גרם לקריאת הציבור במחאה כתוצאה מתנאים חיצוניים שלא ניתן לעשות דבר כנגדם, אלא, שאנשים בלתי הגונים, שהיו קרובים לגרונינג, התפתו להגשים ולעסוק במטרות אנוכיות, כך שבסופו של דבר בכל העבודה דבקו גיבויי חוסר היושר. לא ניתן להאשים את גרונינג עצמו במאורעות מצערים אלו. [...]

יש לי ניסיון של 35 שנים בתחום הריפוי הרוחני. לכן בהערכותיי אני הרבה יותר משוחרר מדעות קדומות לגבי ברונו גרונינג כאישיות מאשר כל אדם אחר, במיוחד אם לא היה לאותו אדם ניסיון בתחום ואם הוא בור, או לפחות אינו בטוח. דעתי לא רק מבוססת על הדיווחים העיתונאיים הסותרים, אלא גם פגשתי אותו מספר פעמים. אני מכיר אותו כאדם בעל רצון טוב ועם כוונות הגונות לחלוטין. [...] מנקודת מבט מקצועית אני יכול לראות, שאין כל סיבה מדוע לא יורשה לו להשתמש ביכולותיו לטובת החולים הרבים, כי הוא באמת יכול לעזור להם."

ב-17 באפריל, 1955 ד"ר ג'מסמר, רופא נוסף עם שנות ניסיון רבות בתחום הריפוי הרוחני, נתן הוכחות כדלהלן בבית המשפט:

"פגשתי את ברונו גרונינג בתחילת ינואר 1954 וביקרתי אותו בדירתו על-יד מינכן. במהלך השיחה ביקשתי ממנו להדגים ריפוי. הוא אמר לי: 'תאמר לי מה אתה מרגיש'. הוא המשיך בשיחה עם איש אחר במרחק של כארבעה מטר ונראה כאילו לא נתן את תשומת לבו אליי.

לאחר מספר דקות, הרגשתי זרם חזק, שהתחיל בתחתית כפות רגליי ועלה לשוקיים. זרם זה גרם לכאב חזק בכף רגל אחת, שנעלם שוב לאחר מספר דקות. אני התמלאתי בהרגשה נעימה הולכת וגוברת של שלוה. [...] השתלטה עליי תחושה חזקה של בריאות ואושר. [...] הרגשת השלווה התפתחה להרגשה של כוח חזק, עד כדי כך שהפסקתי את הטיפול והודיתי לגרונינג. [...] הרגשתי מצויין באופן יוצא דופן. כתוצאה מהנסיעה שלי, זה היה היום השני שלא נחתי

את מנוחת אחר-הצהריים שלי. כשאני לא נח אני נעשה מאוד עצבני. השעה הייתה לאחר חצות כשעזבתי את מר גרונינג ולא הלכתי לישון עד 2 לפנות בוקר. הרגשתי כל כך ערני שלא העליתי בדעתי שאוכל להירדם. אך בתוך דקות אחדות נרדמתי ולמחרת בבוקר, לאחר שינה של ארבע שעות בלבד, קמתי בהרגשה נינוחה לחלוטין. גרתי בסטרנברג, 25 דקות מתחנת הרכבת. לא יכולתי למצוא מונית, אז כדי לא להפסיד את הרכבת, רצתי לרכבת. בדרך כלל לא היה לי כושר לעשות דבר כזה. ניסיון זה הבהיר לי, שהכוח המרפא הגיע מהתופעה, גרונינג."

ד"ר ג'מסמר הדגיש שכוח שכזה, שהיה ברור שהגיע מברונו גרונינג, חייב אותו להשתמש בו. הוא ראה זאת כאישור לאתיקה של הסדר האזרחי ש: "אם תופעה מפיקה כזה כוח, צריך לאפשר לו את ההזדמנות להשתמש בה לצרכים חיוביים. למרות רצונו הברור של ברונו גרונינג, עבודה מסודרת זו נמנעת ממנו על-ידי רשויות הבריאות."

ד"ר ג'מסמר כתב:

"כיון שהרופאים היו חשופים ללחץ מוסרי, שנגרם על-ידי הארגון המקצועי לא לעבוד עם ברונו גרונינג, וכיון, שנאסר עליו לעבוד כמטפל ברפואה משלימה, חוקי מינהל הבריאות אוסרים על גרונינג לעסוק בעבודה מסודרת זו."

לפי ד"ר ג'מסמר, כוחות פנימיים התפרצו מברונו גרונינג, שלא רק הקרינו כמות אדירה של אנרגיה כלפי חולים, אלא גם הייתה להם השפעה עליו. כוחות אלו, שניתנו לו על-ידי כוח עליון, יהרסו אותו מבפנים אם הוא לא ישתמש בשליחותו הפנימית לרפא.

הוא ממשיך:

"החוק הרוחני ישפוט בנוגע לאחריות ההחלטה לא לאפשר לאדם למצוא דרך להשתמש בכוחו הבסיסי בדרך הרמונית, כשפוטנציאל הריפוי שלו הוכח אלפי פעמים."

ברונו גרונינג: ההצהרה

כסיכום הייתי רוצה להציג מסמך שמצאתי בתיקיות. בתוכו אריך פליץ, כלכלן עסקי מר, מסכם את התרשמותו מברונו גרונינג בהתבסס על חברות בת שמונה שנים. הוא כתב אותה בצורת מכתב אישי מיד לאחר סיום שימוע הערעור בינואר 1958:

"המאבק והריב, שקרו סביב האיש שלכם, במהלך המשפט שזה עתה הסתיים, והתיקון שבהחלט צפוי, מגיע בשלב חשוב. כשעקבתי בפרוטרוט אחר המשפט האחרון הזה וזה שקדם לו, אני נרגש להביא בפניכם את ההצהרה הבאה. אני עושה זאת מרצוני החופשי ולא ניתן לבטלו.

הקשר הראשון שלי איתך היה בטרכרהוף על-יד רוזנהיים ב-1949 [...]. במשך כ-40 שנה למדתי את חכמת הודו, סין וטיבט, ולאחר המאורעות בהרפורד הקפצתי אותך לראש הטבלה, היה ברור לי שאתה [...] מין אדם הידוע במזרח, אך עדיין אינו נודע במערב: רוח מתקדמת נדירה ביותר ויוצאת דופן בדמות אדם, שכוחותיה מהבורא, פשוט לא ניתנות להסבר בכל האמצעים בהווה של מה שנקרא 'המדע המדויק'. אנרגיות אלוהיות אלו קיימות למרות הכל ולא ניתן לשלול את קיומן. לכן, במשך אלפי שנים, רדפנו וסקלנו אנשים כאלו. היה ברור לי שגם אתה [...] היית צריך ללכת בדרך זו. לרוע המזל, המאורעות עד היום הוכיחו את צדקתי. מה שנקרא דעת הקהל, גם היא חלוקה לגביך. [...] מעטים שכנעו את עצמם לגביך ולגבי עבודתך. כיון שזה היה ברור לי, מההתחלה עקבתי אחריך מקרוב בתשומת לב וניסיתי ליצור איתך קשר קרוב יותר. דבר ראשון, זה התחיל בטרכרהוף עם נס. מאז 1939 סבלתי מתגובה מאוחרת להמיפלגיה [...]. למרות טיפול זהיר במשך שמונה חודשים במרפאה מיוחדת בקיאל, עדיין הייתי נכה בכתף ימין, שבמהלך עשר השנים הבאות התרגלתי אליה באופן הדרגתי. למרות שהייתי מרוחק ממך בטרכרהוף, ועמדתי מאחורי כ-20,000 איש, החלמתי באופן ספונטני ממצב זה. ומעולם לא חזר המצב לקדמותו."

להצדיק את יכולתו להגיע לפסק דין זה, אריך פליץ מסביר שבמשך השנים הייתה לו ההזדמנות לבקר קבוצות שונות עם ברונו גרונינג, גם בגרמניה וגם באוסטריה. הוא גם התארח אצלו בפלוכינגן, כך שהיה יכול לגבש דעה על חייו הפרטיים. הוא ממשיך:

"אני גם יכול לומר שהיו לי הרבה ומספיק הזדמנויות לצפות בו באופן אישי, בעבודתו ובמקרים סביבו. הייתי רוצה להסביר את הדברים הבאים:

- אני משוכנע שאתה שליח החי כאדם פשוט בגרמניה ושעליך למלא אחר תפקיד עליון...

- בנוכחותי אתה אף פעם לא אמרת שום דבר שלא היה נכון.

- אתה לא עושה דבר הדומה לטיפול הניתן על-ידי רופא או מטפל ברפואה משלימה. למעשה אינך מרשה לאנשים לפרט את מחלותיהם. ערכת הסתכלות עליך מ-1949 עד היום. אך גם ראיתי, שלמרות בקשתך, הם בעקביות וברציפות הטרידו אותך בדיוק עם מידע מעין זה. [...]

- אתה לא נוגע באנשים, אתה לא בודק אותם ואינך משכנע אותם לא לבקר רופאים. למעשה אתה תמיד מפנה אותם לרופאיהם. [...]

- אתה לא אומר דבר נגד רופאים, ובדבריך אתה לא אומר דבר נגד אמונה מסוימת. [...]

- אני חוויתי החלמה, שנבעה ממך, על גופי שלי וכן גם אשתי. ראיתי מספר אין סופי של אנשים שהחלימו בנוכחותך. אני גם ראיתי אותם מחלימים בהעדרך, בקבוצות, וקראתי על הלחמותיהם בהצהרות תחת שבועה. דיברתי עם איש מדרום אמריקה, שסיפר לי על חוויותיו המדהימות ולכן אני משוכנע שאין גבולות לכוח הפועל בתוכך.

- במיוחד עלי להצהיר, שדבריך הם על בסיס דתי טהור [...] בשום דרך אינם מזכירים מדע רפואי. [...] העובדה, שמילותיך מעוררות את שומעריך לשנות את כיוון חשיבתם מבחינה רוחנית ובעקבות כך מתרחש שינוי גופני, זאת האמת שהרפואה האקדמית רק מתחילה לגלות מאבני הלמדנות בני אלפי השנים.

לכן אני מוצא שזה מובן שרודפים אותך בצורה כל כך לא הוגנת אנשים שאפילו לא מנסים לשכנע עצמם בתוצאות עבודתך."

מטרת פרק זה היא לתת לקורא רעיון לגבי טבעו ואופיו של איש יוצא דופן זה, המבוסס על חוויות ודעות עדי ראייה. העובדה שמילדותו עד מותו, אנשים רבים ביותר, כל אחד בנפרד הגיע למסקנה דומה, מהווה עדות מרשימה לגבי אמיתות הצהרותיהם.

פרק 3

שיטתו של ברונו גרונינג

סודו של ברונו גרונינג נגלה על-ידי המדע?

בעיתונים רבים תיאור ברונו גרונינג היה לעיתים קרובות מאוד משוחד והם כינו אותו "רופא הפלא ברונו", בנימה אירונית בלתי מוטעית. לא הוזכרה שיטתו של ברונו גרונינג. בדרך זו מתנגדיו בשורות הרפואה יכלו בקלות לצמצם את חשיבות איש זה, מאחר ומודעות הציבור היתה מרוכזת חד-צדדית באספקט המרפא ורופא הפלא.

דיווחים על החלמות מוצלחות הוגבלו באופן בלעדי למחלות שמקורן רגשי. סיפורים שלגביהם היו לו כנראה תוצאות טובות מאלו של הרופאים, הוכחו או תוארו כנובעים מטרופ המוני. ממסמכים הקשורים לתקופה זו התרשמתי, שמדע הרפואה הרחיק לכת לשכנע את הקהל שהוא הכיר את עבודתו של ברונו גרונינג, ושברור ושקוף הרקע לכך, שכל כך הרבה אנשים החשיבו החלמות כגובלות בנס. עם סמליות ברורה, גישה זו השתקפה בכותרת עמוד העיתון רווי באוקטובר 1949:

"סודו של גרונינג נגלה למדע!"

התאמת העבודה של ברונו גרונינג לחשיבה היומיומית של דרכי הרפואה, שהיתה לכאורה נטולת בעיות, גרמה לכך שחלק נרחב מהציבור לא הצטרך לבחון מקרוב את המאורעות סביבו. כי הרי איך הוא יכול היה ליצור משהו חדש אם המדע ירד לפישרו?

צופה אובייקטיבי, שהתעלם משיפוטיות זו ונתן יותר תשומת לב למאורעות שהתרחשו סביב ברונו גרונינג, תוך זמן קצר צריך היה להודות, שאוצר המילים של הרפואה כלל אינו מתאים בניסיונו להסביר זאת באופן משכנע. דיווחים על החלמות, שמעל לכל ספק מבטלים קשר עם השפעה סוגסטית, ועדי הראייה הרבים ליכולות הרוחניות יוצאות הדופן של ברונו גרונינג, הן הוכחה גלויה למציאות אנרגיה שעד אז הוכחשה לחלוטין על-ידי המדע.

די ברור מדברי ברונו גרונינג מהם הגורמים לבריאות או למחלה, דבר שאף ספר מקצועי רפואי אינו מלמד. ידע זה, שנאמר ללא פשרות ובבהירות שכזאת, היה חייב לגרום להתקפה בכך שהטיל ספק ביסודות הבסיסיים של אידיאולוגית החברה שלנו. סיכום הצהרותיו של ברונו גרונינג באופן ברור מוכיח שיטה, כך שנראה נכון לדבר על "שיטתו של ברונו גרונינג" בעמודים הבאים.

ברונו גרונינג: "קיום האלוהים הוא עובדה"

התיאור הבא של שיטתו של ברונו גרונינג מבוסס על מקורות ראשוניים – דבריו, פרסומים בני זמנו ומידע שיש ברשותי מאלו שהכירו אותו. ניסיתי במידת האפשר להפיח חיים ברוח הצהרותיו.

רוב האנשים מאמינים, שהם מזהים את עצמם לפי גופם החיצוני הנגלה. אך ברונו גרונינג ראה בגוף ככלי שאיפשר לאדם לתפקד בעולם החומרי. הוא היה משוכנע שהאדם היה במציאות רוח עם נשמה ורק הוגבל לגוף החומרי בהיותו על פני האדמה. לכן הוא הפנה באופן ברור את תשומת הלב למציאות רוחנית עליונה. רמות הקיום הרוחני לא היו תאורתיות לגביו; הן היו מציאות חיה. הוא חווה אותן בתוככי עצמו ומפקטור נחוש זה הגיע כוח השכנוע שלו והידע בעניין ההקבלה האיתנה בין בריאות למחלה. הוא הדגיש כי מידע זה אינו חדש. זהו חלק מהידע הבסיסי שרוב האנשים המודרניים איבדו את יכולת הגישה אליו.

"אני לא יודע הרבה", הוא אמר בשיחה עם קבוצת ספרינג, "אני רק יודע מה שאנשים היום שכחו, וזאת בדיוק הסיבה לכך מדוע אני מחשיב [...] זאת כחובתי ללמד כל אחד למי הוא שייך, מהו טבעו הבסיסי וכיצד הוא יכול לספוג/להפנים את אנרגיית הבורא כך שגם הוא יוכל להפוך אדון לגופו."

קיום אלוהים היה עובדה עבור ברונו גרונינג. מהכרה פנימית זו, הגיעה הצדקת האמונה בכל יכול, שבו אנשים רבים לא יכלו כבר להאמין.

"אני מרגיש, שמחובתי להאיר את עיני האנשים. [...] ואם מישהו מכח יאמר שאין אלוהים, ארשה לעצמי להיקרע לגזרים כדי להוכיח את ההפך. אני לא אנטוש את אמונותי."

סצנות רגשניות/מלאות התלהבות באוברמרגאו

אך הוא לא הגביל עצמו לדברים הקשורים בדת. הוא רצה להדריך אנשים חזרה למקום שבו יוכלו לחוות שוב את האלוהות שנעשתה כה מנוכרת, כך שיוכלו לקבל ויקבלו עזרה מאלוהים, אם הם יאפשרו לו להושיטה להם. מסיבה זו הוא ראה את תפקידו הראשוני – במודע ובהכרה – לאפשר לאלו המחפשים עזרה לזכות בהכרה באנרגיה האוניברסלית של הבורא, שלה הוא גם קרא "הזרם המרפא".

קליטת אנרגית הבורא

לפני שברונו גרונינג החל בנאומו, עוזרו בדרך כלל דיבר עם אלו שחיפשו עזרה, והדגיש את הדרישות המוקדמות הנחוצות כדי להיות מסוגל להפנים את אנרגיית הריפוי. הם לא היו אמורים לשלב את זרועותיהם או את רגליהם; הם היו אמורים לסדר את מחשבותיהם כך שיהיו על נושא נעים והיה עליהם לשים לב לגופם.

פעם ברונו גרונינג הביע את דרישתו זו במילים הבאות:

"אם הנכם מוכנים לשינוי ובאמת שמים לב לצורכי גופכם, אני מייעץ לכם לא לשבת סרוחים על כיסא ולא לשלב את רגליכם, כי אלוהים לא יצר אתכם למטרה זו. אם אתם רוצים לקבל מתנה רבת ערך זו, עליכם לשבת בידיים פתוחות ושגם תהיה לכם משאלת לב. עליכם לבקש מאלוהים להעניק לכם את מה שאתם באמת זקוקים לו. אם תעשו זאת עכשיו, חבריי, לא רק שתקבלו משהו, אלא שתמיד תקבלו ותהיו מודעים לצורכי גופכם."

במהלך השיחה עם מרפאים שונים יכולתי להבחין בכך שהם עובדים בדרך דומה. מטפל מברמן סיפר לי שהוא באופן אינטואיטיבי הבין, שאנרגית ריפוי זורמת טוב יותר אם האדם לא משלב את ידיו ורגליו. מרפאה סיפרה לי, שהיא לא יכלה לעבוד אם ידי האדם שחיפש החלמה היו שלובות. זה גרם לה להרגשת גודש.

ברונו גרונינג תיאר תהליכים בסיסיים אלו במילים פשוטות. הוא קרא לאנרגית הריפוי של אלוהים – הזרם המרפא. מעניין לדעת, שרוב האנשים שקיבלו אנרגיה זו בהתאם להוראותיו של ברונו גרונינג, הצהירו שהם הרגישו עקצוצים ותחושת חום חזקה, דומה מאוד לזרם נעים שעבר דרך גופם. גרונינג ביקש מהקהל שלו לדמיין, שידיהם ורגליהם הם צינורות זרימה. באופן טכני, אם שני צינורות בלתי מבודדים כאלו נוגעים זה בזה, נוצר קצר. אותו הדבר קורה בגוף. ידיים או רגליים

שלובות יוצרות חסימה כך שהאנרגיה העדינה לא יכולה לזרום בגוף. בדרך זו, האדם פחות או יותר מנתק עצמו ממנה. הדבר מוחשי במיוחד כשהגוף רגיש להכוונה. מספר אנשים ששאלתי, תיארו את תוצאות ההתרחשויות כתחושה לא נעימה, לחץ כאילו היה גודש במקום כלשהו. רוב האנשים לא מודעים לעובדה שתהליך הטענת אנרגיה זו בגופם, זמינה להם. שמתי לב שבמפגש ציבורי, למשל, יש למעלה מ-90% מהקהל המשלב ידיים או רגליים. אחדים אפילו מצליחים לכרוך את רגליהם פעמיים. הם מוצאים שדרך ישיבה זו רגילה ונוחה. הם אינם מרגישים במחסור אנרגיה, כי הם לא מודעים לה. כיון שהם לא יושבים כך ברציפות, בנקודה מסויימת הם יקומו שוב, תמיד נוצר איזון מסויים ובדרך כלל רק לאחר פרק זמן ארוך נוצרות בעיות שהאיבר נרדם.

Heilstrom : הצעה או אנרגיית ריפוי? אפקט ה-X בעבודתו של ברונו גרונינג

נחזור לשיטתו של ברונו גרונינג: על פיו, על הגוף להיות במצב קבלה לספיגת אנרגיית הבורא. בנוסף לכך, גם על הנשמה להיות ללא הפרעה: רעיונות שליליים, ומעל לכל, כל מחשבה על מחלה וכל דאגה יש להניח בצד לטובת רעיונות נעימים. אז על המבקש להשגיח במה שקורה בגופו. ברונו גרונינג קרה לגישה פנימית וחיצונית זאת בשם "התכוונות". שוב הוא השתמש בהשוואה טכנית להבהיר זאת. על-ידי ההתכוונות, האדם באופן מודע גורם לגופו לקלוט את אנרגיית הריפוי, אנרגיית הבורא, ולקבל, כפי שברונו גרונינג גם אמר, את הגל הארוך של הריפוי, התדר האלוהי. ברונו גרונינג השווה את גוף האדם לרדיו. גם רדיו חייב להתכוון לתוכנית הרצויה, כדי לקלוט אותה.

אם ימולאו הדרישות המוקדמות, האדם יקלוט את גל הריפוי הארוך (אנרגיית הריפוי). בדרך כלל ניתן יהיה לחוש ברגשות שכבר תוארו. מעניין לדעת, שהם לא הוגבלו רק לקהל של ברונו גרונינג; כיום אותן חוויות מיוחסות למחפשי העזרה הקולטים את הזרם המרפא.

הן לא רק תחושות הדומות לזרם חשמלי קל, אלא לעיתים קרובות תוארו גם תחושות של כוח, קלילות ואושר. מצד שני, חלק מהאנשים אינם חשים דבר. אך

זרימת הכוח לא תלויה בדורש, בתפיסתו הרגשית. ניתן להיווכח בכך שחלק ממחפשי העזרה שאינם חווים באופן מודע ואינם חשים בזרם המרפא, בכל זאת זוכים בהחלמה.

כיצד קורות תחושות אלו? גם המדענים מהועדה הבוחנת בהיידלברג ב-1949, שאלו שאלה זאת כשהם ניסו לחקור את ההחלמות של ברונו גרונינג על-ידי כך שהגישו אותן לבקרה קלינית. הם גילו כמה קווי דימיון לעבודתו של פרופסור ג'.ה.שולץ, פסיכותרפיסט נודע מברלין. ב-1920, ניסונו בהיפנוזה הוביל להקמת הכשרה אוטוגנית (מתהווה מעצמה). בדיקה שטחית יכולה להוביל להשוואה שכזאת. מה שנקרא "עמדת נהג מונית" בהכשרה אוטוגנית, גם דורש מהגוף להיות במצב קבלה. על הידיים והרגליים לא להיות שלובות, הגב נשאר חופשי, הידיים נחות על הירכיים. אך בדיקה מדוקדקת יותר מגלה במהירות את השוני. שולץ תמיד תאר את ההכשרה האוטוגנית כ"תרגיל אימון המוביל להיפנוזה עצמית", המדגיש בבהירות את הקשר הישיר להיפנוזה. עבור ברונו גרונינג, רצונו החופשי של האדם היה הכרחי, ולכן דחה כל היפנוזה או סוגסטיה.

שולץ, כמו גרונינג, אמר שאדם צריך להתרכז בתחושות גופו, אך בהכשרה אוטוגנית תחושות אלו מיוצרות על-ידי אוטוסוגסטיה (השפעה עצמית). זאת אומרת שהמטופל צריך להתרכז שוב ושוב בתבנית מתורגלת מסוימת, או בהדמיה סוגסטית, עד שהיא נעשית מוחשית. התבניות הן מהסוג הבא:

"זרועי הימנית (השמאלית) מאוד כבדה." "אני לגמרי רגוע." "לבי דופק בשקט ובשלווה." וכדומה.

מקבל ההכשרה אמור לראות את תבניות ההכשרה באופן גרפי במוחו. דרך הסוגסטיה החוזרת על עצמה, מערכת העצבים, שבדרך כלל אינה נגישה, יכולה להיות מושפעת ולמשל, השרירים וכלי הדם יכולים להיות בהרפיה. שלא כמו הכשרה אוטוגנית, ההתכוונות אינה דורשת הדמיה של דוגמאות רעיוניות או תבניות חשיבה. בהכשרה אוטוגנית האדם צריך לנסות באופן פעיל להביא שינוי בגופו. כשהוא מתכוונן, בהתאם לשיטתו של ברונו גרונינג, הוא הופך לקולט הזרם המרפא. הוא לא מנסה להפעיל את השינוי בעצמו על-ידי כך שהוא מנסה לדחוף תבניות חשיבה מסוימות לתת-המודע, אלא היא, האנרגיה האלוהית, פועלת בתוכו. על-ידי כך שהוא נותן לה לעבוד, הוא יכול לקלוט את השפעתה גם בגופו וגם בנפשו, בנשמתו.

פיטר דריטלר, (31) מל., למד מרופא הכשרה אוטוגנית והתאמן בכך כל יום במשך תקופה ארוכה. אז הוא למד על שיטתו של ברונו גרונינג והתחיל להתכוונן לאנרגיה הריפוי.

מניסיון אישי הוא יכל לאשר את דעתי וסיפר לי:

"למדתי על שיטתו של ברונו גרונינג במכתב מידידה ותיקה. זמן קצר לאחר שקראתי אותו, זרם, כמו גל, פתאום שטף אותי מכף רגל עד ראש. מיד זיהיתי את הזרם המרפא ומיד התמלאתי בתחושה נעימה, משהחזרתי, כאילו התרחש בתוכי ניקוי. היתה לי חוויה דומה בכל פעם שהתכוונתי לזרם המרפא. יכולתי לזהות הבדלים משמעותיים בהשוואה להכשרה האוטוגנית. בהכשרה האוטוגנית התרכזתי בחלקי גוף ספציפיים או במצבים מנטליים שרציתי להשיג. כשהתכוונתי לזרם המרפא סילקתי את כל המחשבות והרגשות השליליים וחשבתי על חוויות נעימות, למשל, הזריחה. באותו זמן בחנתי את גופי והפקתי תועלת מההשפעה החיובית של הזרם. דרך ברונו גרונינג השגתי את הקשר הפנימי לאנרגיה הריפוי, אנרגיה שתמיד יכולה לרפא מחלות חשוכות מרפא. הכשרה אוטוגנית אינה מתוכנתת לעשות זאת. יש לי שליטה טובה בהכשרה אוטוגנית, אך הפסקתי להשתמש בה, כי השפעתה עלי היתה כה מועטת; ההשפעה היתה קצרת טווח ושטחית. דרך הזרם המרפא השגתי מה שלא יכולתי להשיג דרך ההכשרה האוטוגנית. הפסקתי כבר ליהנות מסיגירות, מאלכוהול וממכונות הימורים. כוונות התאבדות חוזרות ונשנות, חרדת מבחנים ואפילו חרדת החיים עצמם, שרדפו אותי בעבר, כל אלו הפסיקו לחלוטין ובמקומם רכשתי שמחת חיים חדשה, משהו שהיה בלתי מוכר לי לחלוטין. זה כאילו שדרך אנרגיה זו, אור נכנס בי, כאילו הזרם המרפא, 'זרם החיים', עובר דרכי. בעקבות מקרים מדהימים אלו בתוכי ומסביבי, אמונתי באלוהים התעוררה מחדש, אמונה עליה ויתרתי לפני שנים."

מנקודת מבט רפואית ברור שהספק לגבי מקור רגשות אלו מוביל במהירות לבעיה אידיאולוגית. ההסבר של ברונו גרונינג שזאת היתה עבודתו של כוח עליון, שהוא זיהה כזרם האלוהי המרפא, הפריך את נקודת המבט העולמית של מדע הרפואה, שהיתה נעולה בקונספט חסר נשמה של העידן החומרי. הדבר חשף משהו חדש שקרא להסתכלות מחודשת בעניין המחשבה. ההיסטוריה מלאה דוגמאות לכישלונות רעיונות חדשים עקב צורך שכזה בבחינה מחדש. כשמתחשבים בעובדה שהמדריך הראשון ברפואה פסיכוסומטית יצא ב-1943, ולמרות כל הממצאים החדשים, רבים מהרופאים עדיין כיום מתקשים לקבל את העובדה שכוח המחשבה

יכול להשפיע על הגוף, ניתן לדמיין כמה קשה היה עבור ברונו גרונינג ב-1949 לגרום לרשויות המדע המשפיעות, להבין את מהות שיטתו.

המדענים בהיידלברג מאוד ניסו לשלב את עבודת הזרם המרפא באופן חשיבתם.

בראיון המסכם שלו לאחר מחקרו, פרופסור פיישר מתאר את התרשמותו כדלהלן:

"גרונינג אינו מעורר דרך אוטוסיגסטיה (כמו בהכשרה אוטוגנית), אלא דבר ראשון יוצר ציפייה חזקה על-ידי כך שהוא מזמין את המטופל לעקוב אחר תחושת אבריו. ברוב המקרים מופיעות התחושות כתוצאה מציפייה זו."

מחקר מאוד בלתי מספק. הקושי בהכללת עבודתו של ברונו גרונינג לתוך תבנית קיימת נעשית ברורה יותר בהצהרותיו הבאות של פרופסור פיישר. הוא מגדיר ביטוי "ביניים" בצורה מאוד מפוקפקת:

"הוא (גרונינג) פיתח משהו חדש באופן אינסטינקטיבי, צעד ביניים בין הכשרה אוטוגנית וסוגסטיה חיצונית."

עבודתו של כוח עליון נשללה, התחושות נזקפו לצורה מסויימת של סוגסטיה שהפעיל ברונו גרונינג ובמצפון נקי יכלו להצהיר בפומבי:

"סודו של גרונינג התגלה על-ידי המדע!"

מספר שנים מאוחר יותר, באורח בלתי צפוי, הגיעה ההודעה הכנה מהפסיכותרפיסט הנודע, ד"ר ג.ר. הייר, שהבהירה כי עבודתו של ברונו גרונינג היתה "הרבה מעבר לעבודה סוגסטית של פסיכותרפיה" ו"היה דמיון קלוש ביותר שניתן לזהות ביסודותיה". הוא הדגיש ש"מעמדת המדע הגבוהה מדי שננקטה לעיתים, אסור מלכתחילה לאפשר לאיש לטעות בהטלת ספק פשוטה בהחלטות אלו בלי ידע מדוייק לגבי העניין, ובכך לעשות טעות מסוכנת המצהירה ביהירות: 'משהו כזה אינו קיים' [...] 'או חלופית: 'תמיד ידענו זאת [...]'" הוא הניח שבעבודתו של ברונו גרונינג היה מימד נוסף בלתי ידוע שהיה הפקטור הדומיננטי. הוא קרא לו "ה-X הגדול".

ברונו גרונינג קרא שוב ושוב בשם למימד בלתי ידוע זה באופן פומבי, כשנשאל איך ניתן להסביר את האירועים שקרו סביבו, למרות שעדיין כיום לא התקבל על-ידי מדענים רבים:

"אני לא מרפא, אלא דרך תורת אמונתי הדתית. היא מדריכה אנשים להחלים" ו"אל תודו לי, תודו לאלוהים."

באחד מנאומיו, הוא תאר את עבודתו:

"אני מוכן לחשוף בפניכם איך כוח זה ניתן לי, לא על-ידי אדם, אלא למעשה על-ידי אלוהים, במטרה לעזור ולרפא אנשים. אנא, לעולם אל תגידו שאני ריפאתי אתכם. לא! אמונה באלוהים, קשר עם אלוהים, זהו הגל הארוך של הריפוי שאתם קיבלתם דרך גופי. אני רק מתווך, לא יותר, שנאי קטן. אתם יכולים לקבל את כוחכם ממני, אך זה תלוי רק בכם איך תקבלו אותו."

מילים אלו מביעות ענווה אישית וההכרה בחוקים ממקור עליון.

זאת, אנרגיית הריפוי מאלוהים, היתה נקודת מבט חדשה, ובעת ובעונה אחת, קדומה, של שיטתו. בעיניו, תפקידו היה באופן מודע להחזיר אותה לאנושות.

בלי קשר לברונו גרונינג, מטפלים רבים תארו את עבודתם במושגים זהים או דומים. בספרה של אניטה הונה, *Geistheiler heute* - מרגרט ראואר, מטפלת מוופרטל, מצהירה שהיא בעצמה לא יכולה לרפא, רק אלוהים יכול לעשות זאת. היא רק צינור עבור כוחות הריפוי האלוהי. כמו ברונו גרונינג, גם היא דוחה את המושג "נס" לתיאור האפקט של אנרגיית הריפוי.

באותו ספר, אניטה סטרק, מטפלת שוויצרית, מדווחת:

"אני חשה שמהו עובר דרכי [...] תחושה כמו ישיבה על קן נמלים [...]
לעיתים קר לי, ולעיתים חם."

כך מטפלת שוויצרית אחרת, אריקה בלוקינגר, גם מדגישה שאנרגיה זו אינה מגיעה ממנה. לטענתה, רבים ממחפשי עזרה אלו רואים אנרגיה זו כאור:

"הם חווים נהר אנרגיה המכה בהם כמו קרן אור [...] הם חשים חום, ואחר-כך הם חשים חופשיים ונינוחים."

מטפלים באנגליה הצטרפו לאיגודים. אחד מהם הוא הפדרציה הלאומית למטפלים רוחניים, שבו חברים למעלה מ-6000 איש, בנוסף לחברי איגודים וארגונים סביב העולם. המספר המשוער של מטפלים רוחניים באנגליה הוא למעלה מ-20,000. אם יישאלו מטפלים אלו מהיכן הם מקבלים את אנרגיית

הריפוי שלהם, הם בדרך כלל ישיבו כי הם אינם מרפאים; הם רק מתווכים עבור זרם האנרגיה האלוהית הזורמת ביקום.

”Regelungen”* – התנקות הגוף?

כשברונו גרונינג דיבר, הוא שאל את הנוכחים אם הם חוו כל תגובות גופניות. לעיתים קרובות הם אמרו שהכאבים שהיו להם התגברו באופן משמעותי בעת שדיבר. למרבה הפלא עבור אלה שחיפשו עזרה, היה ברור שברונו גרונינג התמוגג מחזשות אלו. אחרי הכל, הם הגיעו כדי להחלים ולא יכלו להבין שהגברת הכאב בישר טובות. ברונו גרונינג קרא לתגובות שהשתחררו על-ידי זרימת אנרגית הריפוי, שהתבטאה בהגברת הכאב או אפילו תופעות בלתי נעימות אחרות: "Regelung".

הוא אמר בעניין תופעה זו:

"כאבי הוויסות חייבים להופיע. אנשים לעיתים קרובות מפחדים שבעיותיהם מחמירות כשהכאבים מתחילים. [...] אחרים מנצלים זאת ואומרים: 'הוא גורם לאנשים לחלות במקום שמצבם ישתפר.' לכן אני מפנה את תשומת לבכם לעובדה שכאשר כאבי הוויסות מגיעים, עליכם לשאת אותם. שום דבר רציני אינו קורה, האדם רק בתהליך החלמה."

עבור ברונו גרונינג, כאבי הוויסות היו תהליך ניקוי, תגובה כאשר הזרם המרפא הגיע לחלקי הגוף והנשמה שם הופיעה ההפרעה (המחלה). הם גם יכלו להיחשב כסימנים הנראים לעין לתהליך החזרת הסדר, החזרה לסדר פעילות גופנית או מנטלית שהופרעה. לעיתים קרובות החזרת הסדר הזאת מופיעה ככאב או סימפטומים הקיימים של המחלה מוגברים, לעיתים הם נחלשים או אינם משתנים. אך יכולות להופיע גם תגובות כמו שלשול, הקאה, חום, תשישות כללית, חולשה ועוד. כשכאבי הוויסות מופיעים, זהו סימן טוב, כי ברור שהאדם מגיב לאנרגית הריפוי ותהליך הניקוי בגופו התחיל.

אנה ק. (59) מו., סבלה במשך למעלה מ-13 שנים מהמיפלגיה בצד שמאל כתוצאה משבץ מוחי עם שטף דם בצד הימני של המוח. כשהיא הפנימה את הזרם המרפא בפעם הראשונה, היא חשה בעקצוצים וצדו הימני (!) של ראשה

* ראה הסברים – עמוד 12

החל לכאוב. כדי להבין זאת, יש לקחת בחשבון את הגורמים האנטומיים בגוף. במקרה של שטף דם בצד השמאלי, התאים התואמים בצד הימני של המוח נהרסים. בדיוק מדהים, כאבי הוויסות הופיעו בדיוק בנקודה שבה השבץ גרם לנזק תאי המוח 13 שנים קודם לכן.

בנקודה זו הגיע הזמן שכל קורא יבין כי זה לגמרי שגוי לזקוף את עבודת הזרם המרפא לפעולת הדימיון או לסוגסטיה. היעלמות שיתוק עצב איברי תוך כמה ימים, שנמשך במשך למעלה מעשר שנים, לא ניתן להסבר. זו היא עבודת אנרגית הריפוי הפועלת בגוף בהתאם לחוקיה שלה ואפילו יכולה לרפא כל נזק איברי.

כריסטה ליינדקר, (33) מק, סיפרה לי על החלמותיה. היא סבלה מאסטמה מאז ילדותה, קדחת השחת מגיל 12, התכווצויות בלילות של שרירי כפות רגליה ואלרגיה לאגוזי מלך. היא שמעה על שיטתו של ברונו גרונינג במאי 1981, ובאותו ערב בו התכווננה לאנרגית הריפוי, היו לה בעיות נשימה קשות. ביום המחרת היא היתה חופשייה מאסטמה ומאז נשארה חופשייה ממנה במשך 12 השנים האחרונות.

ההחלמה השנייה ארעה ימים מספר לאחר מכן. כשהיא היתה בחוץ והלכה, עינה הימנית החלה לגרד ולדמוע – סימפטום אופייני לקדחת השחת. אך רק עינה הימנית. את זאת היא מעולם לא חוותה קודם לכן; בדרך כלל היא חוותה גירוי בשתי עיניה והיתה לה נזלת. היא האמינה שבעיה ארוכת טווח זו עברה וויסות בגופה ושהגרוד החזק והדמעות בעין ימין היו רק חלק מתהליך הניקוי. ובאמת ביום המחרת העין שוב היתה חופשייה מהתופעות, ומאז היא לא סבלה שוב מהתקפת קדחת השחת. עכשיו היא יכולה לעבור בשדות בעת הפריחה בקיץ מבלי להיתקל בבעיה.

ההחלמה השלישית מהאלרגיה לאגוזי מלך קרתה בסתיו 1981. לפתע היא חשה שהיא יכולה לאכול שוב אגוזי מלך. היא ניסתה חתיכה ומאוד הופתעה שלא היתה שום תגובה. במשך הימים הבאים היא שוב ניסתה לאכול כמויות קטנות. אז התופעות החלו שוב: כל גופה החל לגרד, בלוטות המרירה (הבלוטות המפרישות ריר בגוף – בפה, בושט, בקיבה, במעיין וכד') הגיבו והיא קיבלה חום. אך שוב היא היתה משוכנעת שאלו אירועים שקרו כחלק מתהליך הניקוי.

היא אמרה:

"עם החתיכה הרביעית של אגוזי המלך, כאבי הוויסות היו כה חזקים שהרגשתי כי ראשי גדל בהרבה ממימדיו הרגילים. למרות שעורי היה קר, הרגשתי חום רב. כיון שידעתי שזהו סוף הניקוי, לא השתמשתי בקרם. מצב זה נמשך במשך מספר שעות באותו ערב. בבוקר המחרת הכל נעלם. מאז אני חופשייה גם מבעיה זו ויכולה לאכול הכל מבלי לדאוג."

וכיום, 12 שנים לאחר מכן, היא עדיין חופשייה מכל הבעיות השונות שהיו לה.

התכווצויות השרירים הליליות בכפות הרגליים נעלמו ביולי 1981. היא היתה במפגש קבוצה יומי זמן קצר אחרי ההתכווננות, ההתכווצויות החלו. הם המשיכו בהפסקות עד הערב. שוב, היא האמינה שהם היו חלק מהניקוי ומתהליך הוויסות של הגוף לפני ההחלמה. והיא צדקה. ההתכווצויות מעולם לא שבו.

מגוון רחב של סימפטומים של תהליך הניקוי הפנימי יכולים להופיע במגוון צורות נראות לעין. כפי שתועד במקרה החלמת האסטמה, כאבי הוויסות יכולים להופיע באותה צורה כמו תופעות המחלה הרגילות, או בצורה שאינה אופיינית, כפי שקרה בהחלמה מקדחת השחת ומההתכווצויות בכפות הרגליים. התפתחויות כאלו שאינן אופייניות, כמובן מקלות על רכישת ביטחון בציפייה למאורע שברור שהוא תגובה להחלמה. פעמים רבות נאמר לי על-ידי אנשים שהחלימו, שלעיתים קרובות קיים משהו בלתי מוסבר בביטחון הפנימי, ידע אינטואיטיבי שהתגובות שייכות לכאבי הוויסות ולתהליך ההחלמה.

מגיל 16 פרדיננד דווה (44) מל, סבל מכאבי בטן שנגרמו על-ידי גסטריטיס ואולקוס קיבה בתריסריון. בעקבות כך הוא שוחרר משירות צבאי. כל יום היה עליו ליטול תרופות, אך הן רק עזרו להקל על הכאבים המתמשכים. לעיתים קרובות הכאבים העירו אותו בלילה. לעיתים תכופות הוא אושפז בבית-החולים, אך לא ניתן היה לעשות דבר בעבורו כיון שהוא סרב לעבור ניתוח. לפי התיק הרפואי שלו, היתה לו בעיה כרונית בקיבה ובתריסריון. ניתן היה להתחקות על שורשי הסיבה למחלה זו בגורל האינדיבידואלי של בני משפחתו המיידית. אביו ואחיו סבלו מאולקוס חודרני (perforated ulcer); אחיו הצעיר התלונן על בעיה דומה, וכן גם כל דודיו. לדוד אחד נאלצו לכרות שני שלישים מקיבתו, דוד אחר מת ממצב דומה.

ב-1988, דרך עמית בעבודה, הוא שמע על הריפוי הרוחני לפי שיטתו של ברונו גרונינג. הוא החליט לנסות זאת, כך שבספטמבר 1988 חברו הסביר לו

לגבי השיטה והראיה לו איך לקלוט את אנרגיית הריפוי. מיד הוא יכל להרגיש בה בגופו. מאותו רגע, הוא התכוונן כל בוקר וכל ערב. הוא האמין שכעת הכאבים לא נגרמו עקב המחלה, אלא היו כאבי הוויסות. הם חזרו בימים הבאים, אך כעת הכאבים היו שונים. הם התחזקו, אך הופיעו בהפסקות, כשקודם לכן הם נמשכו כל הזמן. השוני המורגש בתבנית הכאב שהיה כתוצאה מספיגת אנרגיית הריפוי, עזרה לו לזהות את הסימנים החיצוניים של הריפוי הפנימי.

הוא חווה את הכאבים מהעשרה עד החמישה עשר באוקטובר 1988, כשבתקופה זו הם התגברו בעקביות וקרו לעיתים יותר קרובות.

הוא הסביר לי איך הגיעה ההחלמה:

"בשבת בבוקר, הכאבים היו חזקים באופן מיוחד. היה עלי לקום בשעה שלוש לפנות בוקר כי היתה לי משמרת בארבע. כאבי הוויסות היו שם שוב, והיו מאוד חזקים. הייתי מאוד רוצה להודיע שאני חולה, אך איפה ולמי יכולתי להודיע בשעה כזאת? ארזתי בתיקי את הספר: "כאן האמת על ואודות ברונו גרונינג"
Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning והלכתי לעבודה. ברגע שהגעתי, התחלתי לקרוא בספר בכל עת שהעבודה איפשרה לי זאת. לקראת שבע בבוקר, כשקראתי מספר עמודים בהיותי סובל מכאבים חזקים, התחלתי להרגיש – תחילה באופן חלש, אך במהירות התחושה התחזקה – עקצוצים מכף רגל ועד ראש. זאת היתה תחושה נעימה במיוחד. וכשהיא הפסיקה, הכאבים נעלמו. זה היה כאילו עמדתי מתחת למקלחת, והמים שטפו את הכאב מכל אורך גופי. לקח לי זמן להבין במלואו מה קרה לי, מה חוויתי. מאותו רגע והלאה הכאבים נעלמו לחלוטין.

זמן קצר אחר-כך עברתי צילום רנטגן ולא היה כל סימן לאולקוס. לאחר עשרות שנים אני חופשי לחלוטין מכאבים. אני אדם לגמרי בריא ומאושר, ואני מודה לברונו גרונינג ולכל אלו שעזרו לי להאמין באלוהים ובאנרגיה האלוהית."

מסתבר שגם הרופא הידוע, פרסלסוס, ידע על תופעת כאבי הניקוי (כאבי הוויסות) בתחילת המאה ה-16. בכתביו אנחנו קוראים:

"כל מי שרוצה להחזיר לעצמו את בריאותו, חייב לקחת בחשבון שזה לא קורה ללא כאב [...] וכפי שבזיעת אפנו נאכל לחם, כך זה גם כאן: בליווי כאב ובזיעת אפנו נעבור ממצב מחלה לבריאות."

בהומיאופתיה מוכר המושג של "הרעה התחלתית". לאחר מתן תרופה, לעיתים קרובות ניתן לראות, שהסימפטומים של המחלה מחריפים למשך זמן מה לפני שמתרחשת ההחלמה.

מטפל שוויצרי, פרדריך ברכבוהל, רואה בהחלמה כ"הפעלת כוחות, שלעיתים קרובות מעוררים התנגדות ראשונית, הגברת הסימפטומים של המחלה." הוא קורא לזאת משבר ההחלמה, צירי הלידה של הבריאות. עבורו זה תמיד האישור שהוא יכול לעזור לחולה.

בשיחה עם מטפלים, קיבלתי הוכחה נוספת בעניין זה. המטפל ברפואה משלימה הוסנפלדר מד., סיפר לי, שהבחין, שבמשך הטיפול 80% מהחולים סבלו מהתגברות הכאב. הידרדרות ברורה זאת נמשכה במשך זמן מה ואז באופן פתאומי נעלמה.

אריקה פטץ, מטפלת ממ., מוצאת שדי נורמלי שאנשים בהם היא טיפלה בעזרת אנרגיית ריפוי, תחילה חוו שינוי לרעה במצבם. לטענתה הדבר הראה כי המטופל מגיב לאנרגיית הריפוי. למרות זאת, הידרדרות ראשונית לא קוראת באופן אקראי. החלמות יכולות גם לקרות ללא תגובות כאלו.

בספרו *Magnetismus – Das Urheilmittel*, רודולף תקטר מתאר את ניסיונו כמטפל. הוא מוצא זאת כבעיה רצינית לגרום למטופליו להבין, שלעיתים קרובות הם צריכים לעבור את המשבר כדי להחלים, והוא מדווח:

"עד כמה שמזהירים אנשים לגבי משברים אלו, אין הדבר מספיק, כי כאשר הם מתחילים, ניתן לשמוע לעיתים קרובות: 'לפני שהגעתי לטיפול הייתי חולה, אך עכשיו אני באמת חולה [...]'. לעיתים נקודות המפנה הללו בתחילה מתססות. הן מעוררות עלייה בחום, שלשול – לעיתים שלשול חזק – הגברת השתן, סחרחורת, תשישות, הגברת הזיעה, אי-נוחות רבה, עצבנות מוגברת, נדודי שינה זמניים, ווסת מוגברת או חלשה יותר [...], מעל לכל, הסימפומים של המחלה מוגברים ומובן שהמטופל מאבד את אמונתו בטיפול שנראה כי הוא מחמיר את המצב."

תטר בדעה ש"משברים הם קללה מוקדמת טבעית לתהליך ההחלמה", והם "לא מסוכנים, אלא נחוצים עבור ההחלמה." ברגעים אלו נגלית "העבודה החכמה" של אלוהים. לכן לא ניתן לקבוע מראש אם, מתי ובאיזו צורה יקרה מצב כזה. הוא מתעורר על-ידי התגברות הכוחות המופעלים על האיבר בעקבות

הטיפול. תגבורות עומדות לרשות הגוף החולה. לפי תטר, המטופל מרגיש חזק ונינוח יותר; האיבר מתאושש עד שהכוחות הפנימיים "נהיים כל כך חזקים שהם יכולים לחדש את המאבק במחלה." כשמתחיל מחדש המאבק במחלה, המשבר נכנס לפעולה. הוא שם לב לכך במיוחד במקרים של מחלות כרוניות. בעת המשבר, ההפרעה מוקצנת שוב ואז המחלה עוזבת את הגוף.

"אם המחלה עדיין נמשכת לאחר המשבר, אפילו בצורה חלשה, אז התחדשות האנרגיה שנשלחת מחדש תגרום להתחדשות המשבר. משברים אלו יקרו שוב בהפסקות הולכות וגדלות ובהפחתת העוצמה [...] עד להשגת הניצחון הסופי, שהוא ההחלמה."

תטר מדגיש שמצד שני לא צריך לפחד ממשברים כאלה:

"במקרים רבים של מחלות, הם קורים רק כהגברה קלה של הסימפטומים הרגילים. בכמה מקרים, הם לא קורים כלל, למרות שההחלמה בכל זאת מתרחשת."

לא ניתן להיות דגמטים לגבי תהליכים אלו כי לפי תטר: "אנו עומדים פנים מול פנים עם חוקי חיינו שלנו שעבורנו נחשבים למסתוריים."

מרי אהלן, (44) מב, חוותה החלמה ללא כאבי וויסות מסוג כלשהו. מאז 1991 היא סבלה מתסמונת של כאבים חזקים ביותר בכתף-זרוע ימין, שלמרות שהיתה משותקת, לא החלימה. כן היא סבלה מכאבי גב (לומבגו כרוני) במשך עשרות שנים. הכאב היה כה חזק עד אשר היא בקושי יכלה לצאת מהמיטה בבוקר. פיזיותרפיה, בצורת עיסוי, הביאה להקלת מה, אך לא יכלה למנוע את התחדשות התופעה הכרונית. לפי רופא המשפחה, היא סבלה מכאבי בטן שנגרמו על-ידי השפל, מאז אמצע 1991. הוא רשם לה תרופות נגד חומציות שלא ממש עזרו. בערב ה-31 בינואר, 1992 היא למדה על שיטתו של ברונו גרונינג. באותו הערב כל הכאבים שלה נעלמו. מאז ההחלמה הספונטנית שלה, היא חופשייה מהבעיה. היא אינה זקוקה לכל תרופה ויכולה לזוז ללא כאב.

חשיבות המחשבה בעת תהליך Regelung

ברונו גרונינג הבהיר בצורה ברורה עד כמה חשובות המחשבות בזמן תקופת המעבר שלפני ההחלמה. תהליך כאבי הוויסות מופעל על-ידי כוח רוחני, ובהתאם יכול להיות מושפע במידה ניכרת על-ידי המחשבות של הפרט. כבר

הבהרתי שכדי להפנים את אנרגית הריפוי החוזרת, נחוץ לא רק מצב הקבלה של הגוף, אלא חשוב מאוד להיות פתוחים לדברים חדשים. מחשבות שליליות, כדאגות אישיות או התעסקות עם המחלה, מונעות את זרימת הכוח, שכל אחד יכול להכיל. כיון שתהליך כאבי הוויסות תלוי באנרגיה זו, מאוד חשוב שהיא תזרום באופן רציף. לכן מובן שברונו גרונינג תמיד הזהיר את מאזיניו לשים לב לאנשים איתם היה להם קשר, במיוחד בתקופת ההתארגנות מחדש.

בספרו הקטן, *Bruno Gröning's Heilstrom, seine Natur und – seine Wirkung*, פרדריך רטלו כתב בקשר לתקופת הביניים הזאת:

"קו המחשבה חשוב ביותר בתקופת מעבר זו ובתקופה עד שהחלמה איתנה בידנו. במיוחד במקרים של החלמה דרך הזרם המרפא של ברונו גרונינג, שלו התנגד העולם החומרי בחוסר אמונה ודחייה, ישנה סכנה שהדעות המזולזלות והשיפוטיות המרושעת יתקיפו את החולה ובכוחם הסוגסטי יהרסו את אמונתו ביכולת גרונינג ובכך את אמונתו בהחלמה בה הוא זכה. ניתן להבין שאם רגשות החולה מפנימות השפעה מזיקה שכזאת, אזי תדוכא ותופרע זרימת הזרם המרפא שנמצאת בפעילות מתמדת. במקרים רבים ניתן לעקוב אחר הידרדרות וחזרה למצב הבריאותי הקודם כתוצאה מההשפעה ההרסנית של מחשבות שליליות. מחשבות הן אנרגיות שיש להן תנודות וויברציות מיוחדות משלהן. באותה דרך שתנור מפיץ חום ועשן פחם, דרך המחשבות, אדם יכול באופן רציף לשדר בריאות, אנרגיות מרוממות, אם הן חיוביות, או חוסר בריאות, אנרגיות ירודות, אם הן שליליות.

לכן, כשחולה החלים באווירה הרמונית של אנשים טובים, עוזרים ואופטימיים, ועליו לחיות במעגל אנשים מלגלגים, מפקפקים ולא מאמינים, אליו הוא נכלא, הידרדרות במצבו יכולה לקרות מסיבות שהוזכרו לעיל, למרות שהסיבה לכך אינה ברורה למראית עין.

לכן כשישנו סביבתי כזה קורה, וכשישנו קשר עם סקפטים ובורים, מומלץ לומר מעט ככל האפשר לגבי העובדה שהחלמה קרתה בעקבות הזרם המרפא. רק לאחר שהסתיימה תקופת המעבר והמצב הגופני התייצב והובטח, ניתן לשוחח על כך באופן חופשי."

תטר ציין חוויות דומות בספרו:

"הדרישה הגדולה ביותר ממטפל נעשית כשבמשבר הראשון מתנחל ספק בלב המטופל [...]. כל מעגל מכריו, יודעי-כל, מקניטים אותו. כל זאת מקשה על

המטפל [...] ולהתקדמות ההחלמה יכולות להיות השלכות שליליות. [...] יותר טוב אם האדם המקבל טיפול לא ידבר על כך עם אף אחד."

כוח המחשבה

יסוד עיקרי בשיטתו של ברונו הוא הידע לגבי כוח המחשבה. כפי שכבר צויין בתהליך כאבי הוויסות, מחשבות הפרט הן בעלות משמעות מכרעת עבור ההחלמה. ניתן להבין זאת כשלוקחים בחשבון, שברונו גרונינג החשיב מחשבות כאנרגיות פעילות, שיש להן השלכות לגבי מצבו הבריאותי של האדם. מחשבות שליליות מחלישות אותו ולטווח הרחוק הן יכולות לגרום להפרעות בנפש ובגוף. במקדם או במאוחר הן יכולות להתגלות כמחלות נראות לעין. מחשבות חיוביות בונות אותו, מחזקות ומעלות אותו ומייצבות את בריאותו. ברונו גרונינג חזר ואמר למאזיניו לשים לב למחשבותיהם ולא לאפשר למחשבות השליליות להיכנס. הוא ידע שמחשבות שליליות פעלו נגד זרימת האנרגיות הבונות, החיוביות ושהן מנתקות את האדם מאלוהיו.

באחד מנאומיו, האזהרה היתה ברורה במיוחד:

"הגנו על עצמכם מכל מחשבה רעה! [...] סרבו לקבל אותה, וליתר דיוק אמרו לעצמכם [...]:

'אני לא רוצה שום קשר עם מחשבה רעה זו. כעת הנני רוצה במחשבה טובה!'

אז חשבו על משהו אחר. הסתכלו דרך החלון, שם תראו משהו טוב באמת, משהו אלוהי, כי אתם מסתכלים על הטבע. אתם רואים איך עכשיו באביב הכל מתחיל לצמוח וחוזר לחיים. הכל הופך ירוק לנגד עיניכם [...]. ובעת שאתם מתבוננים בכך, בעת שאתם מתבוננים בטבע, תגלו שמחשבות רעות אלו נעלמו. פעולת ההתבוננות כוננה את הקשר שלכם עם אלוהים."

ברונו גרונינג ידע, שלרוב האנשים בדרך כלל יש מחשבות שליליות מבלי שיהיו מודעים לנזק שהן גורמות. בקטגוריה זו הוא לא כלל רק פחד, שנאה, קנאה, או כעס אלים, בין השאר, אלא גם כל מחשבה המנשלת את האדם מאושר, שלווה וטוב לב. לא רק לרעל המזדחל של הדאגה, האבל, הספק וחוסר שביעות הרצון יש השפעה מחלישה ומפריעה, אלא גם למחשבות של התרברבות, חשיבות עצמית, וכן כל תעסוקה במשהו לא נעים, אם הוא קרה בחיי אותו אדם או בחיי מישהו אחר. ברונו גרונינג החשיב כחובתו הראשונית

של כל אחד הרוצה להילחם במחלה ובבעיות ברמה השורשית, לדחות כל סוג מחשבות כאלו ולעשות מאמץ מודע לקבל רק מחשבות טובות.

ובדיוק ההרגל הזה של אנשים רבים לדבוק כל הזמן במחלותיהם, מהווה מכשול גדול בהשגת ההחלמה.

הוא תאר זאת באופן פשוט ביותר:

"קחו קערה מלאה, לא חשוב במה, אך בואו נאמר שהיא מלאה בפירות. היא עמדה במשך ימים ואף אחד לא שם לב אליה, לא ידע איך לטפל בה. עכשיו הפירות רקובים. לא ניתן להינות מהם. ועכשיו מישהו בא ורוצה לתת לכם פרי טרי ובריא. יהיה מאוד טיפשי אם תשימו את הפרי הטרי על הישנים. בקרוב הוא יהיה רקוב כמו ה"נגלה" הראשונה. אם ברצונכם לשמור על טריות הפרי, עליכם לזרוק תחילה את המשלוח המקולקל, החולה ואת זה שלא ניתן להינות ממנו. לא רק זאת, אלא עליכם לנקות את הקערה ולהכין אותה לקבלת הפרי הטרי. עכשיו, תדמו את גופכם לקערה זו, את איבריכם החולים, לפירות המקולקלים ואת מה שאתם שואפים להשיג, לפרי הטרי. אך זה בלתי אפשרי אם אתם לא יכולים לזרוק את הפרי המקולקל, או במקרה זה, אם אתם עסוקים במחלתכם."

כל מחשבה שלילית, כל מחשבה בקשר למחלה, חוסמת את הזרימה החופשית של אנרגית הריפוי באנשים. מחשבות בקשר למחלה עוטפות אותם כערפל, כך שהאור, הכוחות האלוהיים הקונסטרוקטיביים, המנקים, לא יכולים להיכנס. דבר ראשון, אם הם רוצים לקלוט את הטוב, עליהם לרוקן את כל המושגים השליליים הללו, ולשחרר את מחשבתם מאובססיה זאת. ניקוי הגוף מאנרגיות שליליות אלו נעשית בעזרת זרימת האנרגיות החיוביות שהאדם סופח בכמויות גדולות דרך הזרם המרפא.

אך אנשים רבים חושבים על מחלתם כמעט ללא הפרעות ומתייחסים לכך כדבר נורמלי. מחשבותיהם באופן קבוע סובבות סביב המילים שאמר הרופא שלהם והם מתייחסים בדאגה רבה לכל שינוי במצבם כבשורת החמרה במצבם. מחלתם כל כך שולטת בהם שלעיתים קרובות הם לא יכולים לדבר על שום דבר אחר. הם לא מודעים לעובדה שבעקבות מחשבותיהם הם בקשר מתמיד עם מה שהם מחשיבים כמזיק ולמעשה רוצים להיפטר ממנו, והם מטביעים בתת-המודע שלהם את תמונת מחלתם והידרדרות מצבם. האנרגיות היצירתיות בגוף,

הפועלות למען ההחלמה, מוכשלות באופן מתמיד. מבלי לדעת אנשים אלו פועלים ללא ליאות להבטיח שמה שהם פוחדים ממנו, יהפוך למציאות. ולעיתים קרובות, למרות כל הטיפולים, מצבם מחמיר. אך רק מעטים מבינים שהם עצמם גורמים לכך. לא ניתן להבין איך אפילו רופאים רבים אינם מבינים את הקשר הקורה כתוצאה מחשיבה חד-כיוונית לגבי גופם. אז האדם משוחרר מאחריות מחשבותיו עם כל השלכותיהן המסוכנות.

למרות זאת כמה שיטות מדעיות מאמינות בנושא חשוב זה. לפני כמה שנים, הרפואה הפסיכוסומטית פיתחה שטח מומחיות חדש, תורת הפסיכו-נוירו-חיסונית. היא חוקרת את השפעת מחשבות ורגשות הפרט על המערכת החיסונית שלו. אושר כי למחשבות ולרגשות שליליים יש השפעה מזיקה על המערכת החיסונית.

ולמעשה ידע זה אינו חדש. פרסלסוס, (1494-1541) הרופא הנודע בשחר התקופה המודרנית, דיבר על "הרופא הפנימי" של אנשים, "המרפא הפנימי" השומר ומשיב את הבריאות ותמיד נמצא כדי ליזום את החלמת האיברים. זה צד התת-מודע באדם המושפע בקלות על-ידי המחשבות. למחשבות שליליות יש השפעה מעכבת בזמן שמחשבות חיוביות מחזקות את כוחות הסדר הבונים.

דיאנה קרג, מטפלת רוחנית ידועה באנגליה, שעבדה עם המטפל הרוחני כנראה המפורסם ביותר באנגליה, הארי אדווארד, תמיד מפנה את תשומת לב מטופליה לכוח המחשבות החיוביות והשליליות שלהם. היא משוכנעת, שכל אחד אחראי במידה ניכרת למחלותיו בכך שדרך מחשבותיו ההרסניות הוא מביא על עצמו את המצב הלא הרמוני ואת חוסר האיזון. כדי להחלים, הפרט חייב לשאוף "לשנות את דפוס המחשבות ולהמיר את המחשבות השליליות בחיוביות."

הכימאי הצרפתי, אמיל קואה, (1857-1926) ידע שבעקבות הערות כגון: "זאת תרופה מדהימה, היא בקרוב תעמיד אותך על הרגליים, הרופא לא יכל להמליץ על שום דבר טוב יותר" וכו', לתרופה המומלצת היתה מיד השפעה טובה יותר. מהכרה זו הוא פיתח שיטה של אוטו-סוגסטיה מודעת. הוא הניח שבאנשים היו כוחות דימיון ויצירתיות שלהם קרא: "המשרתים האמיתיים הטובים ביותר שלנו". אחרים שהגיעו למסקנות דומות, דיברו על: "העוזרים הסודיים בתוכנו" או "הרופא הפנימי", שפעילותו היתה תלויה באופן אמיץ בדרך מחשבתנו.

קואה הדגיש את הסכנות במחשבות השליליות, ששיתקו את הכוחות הפנימיים הללו. הוא נתן לאנשים מה שנקרא אוטווגסטיות חיוביות, רצף מילים (מנטרה), שהם היו אמורים לחזור עליהן שוב ושוב ולדמיין אותן כמציאות. המנטרה הטובה ביותר היא:

"עם כל יום חולף, אני מרגיש טוב יותר ויותר."

בסופו של דבר קואה דיבר על חוק הגשמת המחשבה: "כל מחשבה הממלאת אותנו, חותרת בכל מאודה להגשמה, ככל המתאפשר במסגרת חוקי הטבע."

היועץ הרפואי הבכיר באוסטריה, ד"ר אריך ראוך, אימץ את שיטתו של קואה וכתב בספרו, *Autosuggestion und Heilung*:

"אין לנו שום מושג לגבי אילו כוחות אינסופיים נסתרים קיימים בכל אדם! כוחות בעלי פוטנציאל אדיר, אם רק יכולנו לעורר אותם לאמונה ללא פקפוק בעצמנו, ובעלי יכולות משלהם. בדרך זו, אם מאמינים בצורה נחרצת במחשבות, הן יכולות לקחת חלק בקביעת גורלנו; חלק החשוב הרבה יותר מאשר כל דבר שדימיינו כי לו ייחלנו או בו רצינו [...] מה שקורה זה לא מה שאנחנו רוצים בו, אלא מה שאנחנו מאמינים בו."

ד"ר ראוך גם הזהיר נמרצות מפני דיון במחלה עם אנשים אחרים כי הוא ראה במחשבות ובמילים: "חטא רציני נגד הרופא הפנימי":

"כל הערה מלאת צער מחזקת את הכוח השלילי ומקשה עלינו לשחרר את עצמנו מאחיזת העצבות והסבל."

הוא ממשיך ואומר:

"אפילו ההתקדמות של המחלה הרצינית ביותר, כמו סרטן, יכולה להיות תלויה מיסודה בגורם ההשפעה העצמית של החולה. הוא הדין לגבי מחלות אקוטיות וכרוניות ואפילו לגבי זיהומים, כפי שהודגש לאחרונה על-ידי המדען הידוע, פרופסור ו.א. פרנקל, בנאומו בכנס רופאים באירוע חגיגי בווינה:

'מצב המערכת החיסונית באדם תלויה באופן ניכר במצב רגשותיו!'

המומחה הידוע, פרופסור א. ג'ורס, כותב שאפילו סבל, שברור כי מרוחק קילומטרים רבים ממחלות פסיכוסומטיות, כמו תוצאות תאונה, פציעות וכן

עצמות שבורות, תלוי בשינוי פנימי בדרך החשיבה, ולכן בהשפעה העצמית של מחשבות הפצוע לגבי תהליך החלמתו."

גם הרופא האמריקאי, ד"ר סימונטון, עבד עם "כוח המחשבה". ניסיונו הובילו לפתח שיטה נשכחת בת אלף שנים, למרות שהוא לא ידע אודות ידע עתיק זה, הוא המליץ על דרך ריפוי בה השתמשו אנשי הרפואה ורופאי האליל.

חלק בסיסי בעבודתו הוא טכניקת ההדמיה (המדמה באופן גרפי מצב רצוי מסויים דרך הכוונה יזומה של המחשבות, למשל לכיוון בריאות).

בנוסף לטיפול קונבנציונלי בסרטן, הוא הורה למטופליו להמשיך לדמיין את חזרתם לבריאות שלימה ולכיבוש המחלה. מ-1974 עד 1981 הוא ערך מחקר נרחב עם תוצאות מהפכניות. בבדיקת שתי קבוצות מטופלים בעלי סימפטומים מקבילים, הוא יכול היה להוכיח כי אלו שעברו את טיפולו, חיו בממוצע כפליים יותר מאלו שקיבלו את הטיפולים הרגילים במרפאות הטובות ביותר.

בנוסף לכך, הדו"ח מראה שדרך טיפולו הוא הציל מספר אנשים שנחשבו על-ידי רופאים אחרים, לבלתי ניתנים לריפוי והחזיר את חלקם לבריאות מלאה.

סימונטון גם גילה שמעל לכל, רגשות הרסניים, כמו כעס מודחק, פחד וחוסר תקווה, יכולים לגרום לתנאים המובילים להתפשטות הסרטן בגוף.

לכן המטרה הראשונית של טיפולו היא לשנות את אופן חשיבתם של מטופליו. הוא מלמד אותם שהם ואמונתם בעצמם היא הפקטור החשוב ביותר במלחמתם בסרטן.

בראיון שקיים הוא דיבר על עבודתו:

"כל עבודתי היא כתוצאה משינוי רוחני מהותי שעברתי. גדלתי באמונה שהייתי רע מטבעי. כשהתחלתי לגלות עבודה זו, התגלה לי במהלך מדיטציה שלא רק שדעה זו היתה שגויה, אלא שאף אחד לא רע מטבעו. כל אחד מורכב מאותו חומר אלוהי והוא טוב מטבעו. זאת היתה חוויה מאוד עמוקה עבורי. זה קרה ב-1971, זמן קצר לפני שטיפלתי בשיטה חדשה זו במטופל הראשון שלי ובדיוק לפני שהבנתי שאם נשנה את התנהגותנו, נשנה את ההרכב הכימי בגופנו [...]. מאז אני עושה מדיטציה בקביעות."

העובדה שהכוח הרוחני מועבר דרך המחשבות, היה ידוע במשך אלפי שנים בתורתם של חכמי כל האומות. אם אלו היו חכמי הודו העתיקה, סין או מדינות

אחרות, כולם היו מודעים לשליטה והדרכת המחשבות לכיוון הטוב שהיה המפתח לכוח הפנימי, לבריאות ולהתפתחות הרוחנית. כך בודהה מצוטט כאומר:

"כוח השליטה במחשבה הוא כוח השליטה בגוף, בחיים ובגורל."

רק בעידן הנוכחי, עקב התגליות המדעיות והשיטות החדשות, נשכח הכוח הטמון באנשים פנימה. אך חוקים אינם מאבדים מהשפעתם רק בגלל שמישהו לא מכיר אותם. תוצאות ההכחשה לחוקי הרוח הם במפורש מזעזעים.

מצד שני, לחץ העבודה והריקנות הפנימית גורמים ליותר ויותר אנשים להפוך למודעים לעצמם וכוח הנבואה של רוחם העצמית גורם להם לסטות לכיוון חיובי או שלילי. כוח המחשבה הוא נושא לפרסומים רבים המופצים למיליוני אנשים, הנכתבים על-ידי מחברים כר.ו. טריין, שלדון לווט, דייל קרנג'י, יוסף מרפי, נורמן וינסנט פילה, ובמדינות דוברות גרמנית, ק.א. שמידט. החוק הקדום להכשרת המחשבות לחשיבה חיובית, אומץ על-ידי קוראים רבים המוצאים בכך עזרה עצומה בחייהם והם אסירי תודה על כך.

דיבור על המחלה – סכנה גדולה בתהליך ההחלמה

מה שנכון לגבי מחשבות, נכון אף יותר לגבי המלה המדוברת. גם ברונו גרונינג מתייחס לזאת באחד מנאומיו:

"חברים יקרים, אני לא מאמין שבאתם לכאן היום רק כדי למנות את כל האבלות והבעיות שלכם. כי אם זאת היתה כוונתכם, הייתם כולכם מתלוננים. מילים מדכאות כאלה יעברו את דל שפתותיכם, שתעוררו את הרחמים הגדולים ביותר בלב רעכם, ואם ניתן, בלב כל רעכם, כי אני יודע שאתם רגילים רק לדבר על בעיותיכם; את הנראה לכם לא בסדר בגופכם, את אשר אתם רואים, את אשר אתם שומעים, את אשר אתם מריחים, את אשר אתם טועמים, וגם את אשר אתם מרגישים. אתם אחוזים במלתעות החולי, אך מעולם לא עלה בדעתכם שאתם האשמים העיקריים בכך שהמחלה השתלטה עליכם, כלומר על גופכם."

כמה המעיטו האנשים בכוח המלה המדוברת! כך שאם במחשבות יש כוח חזק, תארו לעצמכם כמה כוח חייבת המלה המדוברת להכיל!

באוטוביוגרפיה שלו, היוגי ההודי פרמהנסה יוגנדה, מתאר חוויה מרשימה מילדותו הקשורה בכוח המלה:

"זיכרון מוקדם נוסף הוא גלוי לעין; ואכן זה כך פשוטו כמשמעו, כי עד היום אני נושא את הצלקת. אחותי הבכורה אומה ואני ישבנו מוקדם בבוקר תחת עץ במגרש גורקפור שלנו. [...] אומה התלוננה בקשר לחבורה ברגלה, והלכה להביא צנצנת משחה. אני מרחתי קצת מהמשחה על האמה שלי.

'למה אתה משתמש בתרופה על יד בריאה?'

'טוב, אחות, אני מרגיש שתהיה לי חבורה מחר. אני בודק את המשחה שלך על הנקודה היכן שהחבורה תופיע.'

'אתה שקרן קטן!'

'אחות, אל תקראי לי שקרן עד שתראי מה שיקרה מחר.' כעס הציף אותי.

אומה שלא התרשמה, חזרה על הגידוף שלה שלוש פעמים. החלטיות תקיפה נשמעה בקולי כשעניתי לה באיטיות:

'בכוח הרצון שבי, אני אומר שמחר תהיה לי חבורה די גדולה במקום מדוייק זה בזרועי; והחבורה שלך תתנפח לממדים כפולים מזאת שיש לך עכשיו!'

עם בוקר היתה לי חבורה רצינית בדיוק באותה נקודה; ממדי החבורה של אומה הוכפלו. בצרחה אחותי מיהרה לאמא: 'מוקונדה נהיה בעל אוב!' בכובד ראש אמא הורתה לי לעולם לא להשתמש בכוח המלה כדי להזיק. תמיד זכרתי את עצתה, והקשבתי לה.

טיפלו בחבורה שלי בעזרת ניתוח. עד היום נשארה צלקת בולטת מחתך הרופא. על האמה הימנית שלי קיימת תזכורת תמידית לכוח מלת האדם בלבד.

המשפטים הפשוטים לאומה שנראו בלתי מזיקים, שנאמרו בריכוז רב, הכילו בקרבם מידה מספקת של כוח חבוי כדי לגרום להתפוצצות, כמו פצצות, ולגרום להשפעות מזיקות ברורות. יותר מאוחר הבנתי שהכוח המפוצץ ברטט הדיבור יכול להיות מופנה בצורה חכמה כדי לשחרר חיי אדם מקשיים ובכך לפעול ללא צלקת או נזיפה."

עבור מרבית האנשים זה הפך להרגל לדבר על כל מה שעולה בדעתם ללא נתינת תשומת לב למילים בהן הם משתמשים. כיון שרבים מהם מחוברים נפשית בצורה ברורה למחלותיהם ולמצוקותיהם, הם למעשה מספרים לכל אחד את כל סיפור העלילה העצוב או פורטים על כל המעיק על נשמתם.

ד"ר ראוך כותב בקשר לכך כדלהלן:

"הכל דיווחים שליליים, עובדתיים לגבי מחלות, ניתוחים, טיפולים או הנושא המועדף, המחלה של אותו אדם עצמו. במזרח הרחוק לספר לאחרים על ביש המזל שלך, נחשב לרמה הגבוהה ביותר של חוסר טקט. אך בחוגים שלנו מזעזע באיזו התמדה, ולעיתים נחישות, אנשים רבים מפיצים את בעיותיהם ברבים. רבים מהם מכורים לחלוטין להתעסקות במצוקותיהם האישיות ובניתוחן ואינם מפסיקים לדבר עליהן."

צריך להיות מודע לעובדה שדרך דיבור על המחלה והבעיות, בדומה למחשבה בקשר אליהם, מושכים אותם חזרה באופן קבוע; זאת אומרת שהאדם קושר עצמו אליהם באופן מודע. אדם שבאמונה ובביטחון שחרר עצמו מכל דאגה ובעיות כדי לזכות בהחלמה, שוב כובל עצמו בכל מלה שלילית – כבלים שהוא במודע התעלם מהם בעבר – והמחלה לא נסוגה.

לכן ברונו גרונינג הדגיש באחד מנאומיו:

"זה שמעסיק עצמו במחלה, קושר עצמו אליה ומונע גישה מהאנרגיה האלוהית."

אם זוכרים שכל מחשבה שלילית היא כוח ממשי החוסם את כניסת אנרגיית הריפוי, אז ברור באופן מפתיע עד כמה אנשים מקיפים עצמם באנרגיה שלילית ובמילים אותן הם מביעים. הם פועלים באופן קבוע להעצמת בעיותיהם ובעיות אחרים. הם באופן תמידי נצמדים אליהם במחשבה ובמלה ומתחשבים בהם בכל דרך אפשרית. זה כאילו רבים מהם נדחפים באופן תמידי לתת את כל תשומת ליבם למחלתם.

אחרים באופן קבוע חוזרים במחשבתם ופורטים מחדש על אירועים בלתי נעימים בעברם, ומעוררים שוב את כל הסבל והכאב כשהם מדברים על אירועים אלה. כאילו כפותים בלחש קסום כלשהו, אנשים רבים נשארים שקועים בבוץ שליליות מלותיהם. הקינה, האבל והמרירות בקשר לכל הדברים הרעים שהם ראו, שמעו או חוו זורמים כחוט השני דרך שיחתם.

ברונו גרונינג ידע שלדיבורים כאלו יש השפעה מזיקה על הגוף והנפש. הוא הבין שכל הצהרה שלילית מחזירה וכובלת אנשים, משחיתה ומחלישה אותם. הוא ידע שדרך מילים אלו כוח השליליות הוגבר ובהתמדה כבל אנשים לאומללות ולמסכנות.

לכן הוא הזהיר:

"חשבו רק על הטוב, דברו רק בטוב, ועשו רק טוב."

"שיקלו כל מלה, כל משפט אותו אתם אומרים וכל מחשבה שאתם קולטים ושיקלו אם ראוי לקבלה. שיקלו בזהירות רבה אם פעלתם נכון! כל יום קראו לעצמכם לחזור לסדר, זאת אומרת לאלוהים! תגערו בעצמכם!"

"אדם המכיר בכוח הדיבור, שם לב למה שהוא אומר."

אנשים רבים חלשים מכדי להחליף את מחשבותיהם ומלותיהם למסלול חיובי כשהם נתקלים בחוויה שלילית. מבחינה שכלית ורגשית הם לכודים בכוח המחשבות השליליות הנכרות בדרכם, הם באופן אינסטינקטיבי משמיעים את בעיותיהם לקהל שלהם שדרך רחמים ומחשבות שליליות חוזרות, מאיצים את ההתדרדרות הרגשית שלהם. ברונו גרונינג ציין שבמקרה כזה אדם צריך לפנות לאדם שאמונתו יציבה ולשפוך את לבו כדי לשחרר את נשמתו מעול זה. אחר-כך, יחד עם אדם זה, עליו להפנים את האנרגיה האלוהית, לשחרר עצמו מכל השליליות ולמסור אותה בביטחון לאלוהים. אותו אדם אליו פנה, צריך לעזור לו במלה, במעשה ומעל לכל בכוח אמונתו, עד שהמצב יחזור לקדמותו. בדרך זו אדם שחווה שליליות, יגלה שקל יותר לשמור על קשר שכלי עם החיובי.

אך אם הוא מצפה לעזרה מכוח עליון, עליו להימנע ממחשבה ומשיחה על הבעיה, ברגע ששחרר את אשר על לבו.

באופן בסיסי צריך לייעץ לכל אחד לא לדבר על הדבר שהוא רוצה להיפטר ממנו. חווית הילדות של היוגי ההודי, פרמהנסה יוגנדה, צריכה להיות אזהרה הרת משקל.

חמלה במקום רחמים

אחת מהסיבות העיקריות לכך שאנשים רבים משוחחים עם כולם על מחלותיהם היא כדי לעורר רחמים.

ברונו העיר בעניין זה:

"אני יכול לתת לכם מספיק דוגמאות של מקרים בהם, כשסביבת האדם החולה אינה מושלמת או כשעבור אנשים אלו חיפוש רחמים הפך לטבע שני, לא ניתן לעזור להם; לא ניתן להנחותם לטוב, לדרך הבריאות. לכן אל תשאלו אותי

מה אני יכול לרפא, אלא את מי אני יכול לרפא. ואני רוצה לעזור לאנשים להשיג בריאות, על-ידי כך שאראה להם את הדרך לטוב, שזאת הדרך היחידה בה הדרך האלוהית יכולה להתקיים."

הוא הבדיל בין חמלה לרחמים.

המלה הגרמנית *mitleiden* פרושה לסבול עם (מישהו). אדם המפנים את מלות הייאוש של האחר, הופך להיות עסוק במחשבתו בסבלו ואז מרגיש מדוכא ועצוב בדיוק כמוהו. הוא הפנים את השליליות שלו ואיפשר לכוח המחליש שלה להשפיע על נשמתו. הוא לא יכול יותר להציע ייעוץ טוב. מלות הניחומים שלו ריקות וחלשות. הוא בעצמו אינו מאמין במלותיו הוא.

בדבריו ברונו גרונינג חוזר ומצביע על קשרים אלו. הוא מזהיר את שומעיו מפני רחמים על אנשים אחרים אם ברצונם לעזור להם. כי הם יכולים להעביר לאחרים רק מה שהם הפנימו. אדם אינו יכול לנחם ולעודד אחר אם הוא פתח את לבו לתלונות ולמלות מצב הרוח הירוד של אותו אדם.

ברונו ייעץ למאזיניו לחמול, ולא לרחם על אחרים.

הדרך הטובה ביותר להבדיל בין שניהם היא לשים לב להתנהגות אם שילדה פונה אליה כשכואב לו. תחילה, הילד שופך את לבו ומספר מה כואב לו. אז האם מפנה באהבה את מחשבותיו מהכאב בעזרת מילים מנחמות. היא אומרת לו משהו נעים ואולי אוספת אותו בזרועותיה הרחומות.

היא אומרת לילדה:

"האמן לי, הכל ישתפר בקרוב. אתה זוכר את הכיף שעשינו אתמול?"

הילד יפתח את לבו למלות אמו, ויפנים אותן. מחשבותיו שינו את כיוונן מהשלילי לחיובי וכתוצאה מכך חובר בפנימיותו למצב טוב. האנרגיה המעודדת של המחשבות החיוביות תשפיע בקרוב. האם שומרת על האנרגיה של עצמה כי היא לא דבקה בסבל ילדה, אלא, דרך מלותיה, חיברה את רוח ילדה לאנרגיה בונה.

דוגמה זו מבהירה את השוני בין חמלה לרחמים. זה הרוצה לעזור לעצמו ולאחרים, צריך לכוון את מחשבותיו ומלותיו הוא ואלו של חברו כלפי הטוב, ולעולם לא יאפשר להן להתרכז בסבל ובמחלה. לא לרחם אינו אומר להיות אדיש לסבל האחר, אלא מזמן את האהבה והחמלה הנחוצה כדי לקבל את

בעיותיו ולחזק את האופטימיות והביטחון שלו; במלים אחרות זה עוזר לו להתחבר שוב עם הטוב, שהוא עם אלוהים.

הפסיקו לרכל!

"מחשבות הן חופשיות" היא תחושת כותב שירי עם גרמני ידוע. הן באמת חופשיות, אך זה לא משחרר את האדם מאחריותו האישית לגביהן. הוא מרמה את עצמו ב"גדול" אם הוא מאמין במצפון נקי שהוא יכול לחשוב רעות על אדם אחר, כל עוד הוא לא מביע מחשבות אלו במילים. מחקרים מדעיים חזרו והראו שמחשבות יכולות להיות מועברות מאדם לאדם, ואף יותר מכך, יכולות אפילו להשתקף בגילויים גופניים ישירים מצד המקבל (ראה פרק 4). כל מחשבה היא אנרגיה רוחנית, וברגע שהיא צצה, היא מתחילה להכיר בתכולתה בהתאם לעוצמתה. כך שמחשבה שלילית הקשורה לאדם אחר לא רק משפיעה על בריאותך האישית, אלא בטוח תגיע לאדם עליו חושבים. או שהוא יהיה מודע לכך או שמיד ירגיש חלש מבלי לדעת מדוע.

בספרו, *In Harmonie mit dem Unendlichen*, ר.ו. טרינה כותב:

"אנחנו לא רק מושכים לעצמנו דברים מהם אנו פוחדים, אלא אנחנו גם עוזרים לאחרים ליצור תנאים בהם ימשכו אליהם את הדברים מפניהם אנו פוחדים. את זאת אנו עושים ביחס פרופורציוני לעוצמת מחשבתנו ולמידת רגישותם והשפעתם ממחשבתנו, למרות אי-המודעות לכך מצדם ומצדנו. [...] ידוע לי על מקרים אחדים בהם ילד היה שרוי לאורך זמן במחשבות פחד שמא מצב זה או אחר יקרה לו, שמא אותם דברים מהם פחד יקרו לו, שכנראה אחרת מעולם לא היו קורים כלל. פעמים רבות לא היה בסיס לפחד זה. במקרה שיש בסיס לכך, הרי שרצוי ביותר לנקוט בעמדה בדיוק הפוכה, כדי לנטרל את כוח פעולתה, ואז להעביר לילד את החכמה וכוח המחשבה כך שיוכל לעמוד בתנאים ולשלוט בה, במקום שהיא תשלוט בו.

אך לפני יום-יומיים סיפר לי חבר על חוויה בחייו הקשורה בנושא. בתקופה שבה הוא נאבק בהצלחה בהרגל מסויים, הוא היה כל כך אחוז במחשבת פחד מתמשכת מצד אמו ובחורה לה הוא היה מאורס, כשתקופת האירוסים היתה אמורה להגיע לסיומה (בחתונה) תוך זמן שאורכו היה תלוי במאבקו המוצלח באותו הרגל בו טיפל, באופן רציף הוא חש בהשפעה המדכאת והמחלישה של מחשבותיהן השליליות. הוא תמיד יכל לומר בדייקנות כיצד חשו כלפיו; באופן

תמידי הוא היה מושפע ונחלש מהפחד, מהשאלות ומהחשדות של כולן. לכל זאת היתה השפעה על צמצום כוחותיו, ולכולן היתה השפעה משתקת על מאמציו. כך שבמקום שיחזקו את אומץ לבו, הן גרמו לו להכיר בצורה מוגברת בחולשתו ובחוסר הערך הכמעט מוחלט שלו במאבק.

כאן היו שתיים שאהבו אותו בכל לבן, ושהיו עושות הכל כדי לעזור לו לזכות בהצלחה, אך בעקבות בורות שבשתיקה, השתמשו בכוח המחשבה השנון, העובד ללא הפסק והאומר כל, במקום שיקנה לו אומץ. במקום שיוסיף לחזק עצמו, הדבר שלל אותו מכך, ואף הוסיף לחולשתו הפנימית. בדרך זו היקשו בעצם על מאבקו פי שלוש."

דוגמה זו מראה כיצד לדאגה יכולה להיות השפעה שלילית, למרות שהיא כתוצאה מפעולה שלא נעשתה בכוונה תחילה ולא נעשתה בכוונת האדם להעביר את המחשבות. המחשבות שיש לאדם בקשר לכך שאנשים פועלים בצורה לא נכונה, יש להן אותה השפעה חזקה. מקורן בדרך כלל בכעס, חימה וקנאה. מבלי להיות מודעים לכך, אדם הופך עצמו לאשם בקנה אחד עם ההאשמות שהוא מטיח נגד חברו. באותה מידה מחשבות חיוביות בקשר לאדם אחר יש בהן סגולות השפעה מועילות ונעימות עליו.

וכך, תלוי אם מחשבותינו חיוביות או שליליות בקשר לשכננו, יש לנו השפעה חיובית או שלילית עליו.

השפעה שלילית או חיובית יכולה להיות מוגברת באופן משמעותי כשאנו מביעים את מחשבותינו עליו במילים. אז כמה אנשים מתחילים לחשוב עליו כמונו, ולפי חוק הטבע, חייהם ובריאותם מושפעים כשלו.

הדבר מראה באופן ברור את ההשפעה המזיקה של הרכילות. ברונו גרונינג היה מודע להרגלים החודרניים של רבים מבני דורו, שבדומה לעיתונות הפופולרית, בזבזו את זמנם ומרצם כדיבור על אחרים בלשון הרע.

בעניין זה הוא הזהיר את מאזיניו:

"איך אדם מבזבז את זמנו בשיחה על שכניו, קרוביו וחבריו והדרך בה הם חיים. חברים יקרים, אני אומר, שאלו את עצמכם כיצד הנכם חיים! תחילה דאגו לחייכם שלכם! תחילה דאגו לכך שאתם בעצמכם ראויים להדרכה אלוהית! אם

ברצונכם לדבר על אחרים, אם ברצונכם לשפוט אותם, זה רע. [...] בקיצור, חבריי, הפסיקו לרכל!"

בנוסף לכך, כל המחשבות, המילים והמעשים המופנים לאדם אחר חוזרים כבומרנג לשולחם. אדם המקרין טוב רב וגורם לאדם אחר להרגיש מקובל ומובן, יעורר מחשבות דומות אצל המקבל, ומחשבות אלו ישפיעו עליו ויאפשרו לכוח המידה הטובה לגדול בתוכו. בדרך זו, אדם שרק מפנה מחשבות, מילים ומעשים שליליים כלפי רעיו, יעורר בהם רגשות ומעשים דומים שיפנו חזרה כלפיו.

ברונו גרונינג הביע זאת כדלהלן באחד מנאומיו:

"כפי שאדם זורע, כן הוא יקצור. כל אשר אדם אומר או עושה, יחזור אליו. הוא יקבל מה שהוא נותן."

כל אחד צריך לבחון את עצמו, לפחות פעם אחת, לגבי כמה משוחדות המחשבות שהוא הפנים ומבלי לחשוב, מפגין אותן במילים ובמעשים.

ברונו גרונינג העיר בקשר לכך:

"האם חשבת על חייך? מה עשית? מה אמרת? אילו מחשבות הפנמת? האם לא התעניינת מאוד במידע שלילי, לדוגמה, משהו שהחשבת כסנסציה, משהו שיכולת לדבר עליו כדי לא להירדם, כדי להימנע משעמום? יש כה הרבה מעניין. היו כל כך הרבה דברים לשומעם, היו כל כך הרבה דברים לקוראם וכל כך הרבה דברים רעים לראות. אך זה היה כך מאז ומעולם, ועדיין קיים, זו דרכה של רוב האנושות. זה בסך הכל הרגל."

זאת תופעה עצובה בת-זמננו שהתנהגות שכזאת קיימת כמעט בכל כלי התקשורת. למרות העובדה שמספר התוכניות גדל, הצופה הזהיר לעיתים נדירות ייתקל במצגת שתציע לקהל משהו חיובי או בונה. כל אישיות מתפתחת דורשת באופן דחוף הכוונה לכיוון הטוב. אבן הפינה של ההתפתחות היא דמות לחיקוי או משהו הראוי לחיקוי. היום זה נדיר. בנוסף לכך, רוב האנשים לא יודעים דבר בקשר לכוח המחשבה. הם פועלים ברחמי הרגליהם וללא כוונה תחילה, הם מעבירים את הדוגמה הלא טובה שלהם לילדיהם שבהתקפת הדעות השליליות והמושגים השגויים, נמנע מהם כל אופן של יציבות שכלית, נפשית ורגשית.

חשיבה מבוקרת היא השער לאור האלוהים

הרבה אנשים מחשיבים מחשבות חיוביות ללא יותר מאשר טכניקה ל"תכנת" את עצמם מחדש על-ידי "קדיחת" רשימת רעיונות מסוימים במוחם. לעיתים בסדנאות ניהול מציגים זאת כמושג המיועד להשיג מטרות כלכליות. מובן שמחשבה מכילה את אחד מחוקי הרוח החזקים ביותר, וללא ספק היא בעלת ערך רב אם היא משרתת כתזכורת לפוטנציאל שלה. אך הכיוון המודע של המחשבות הוא באופן משמעותי רב יותר מאשר טכניקה לתכנת מחדש את המוח.

ברונו גרונינג היה משוכנע שכל המחשבות והרגשות החיוביים באים מאלוהים. אדם המפנים מחשבה חיובית כובל עצמו למקור כל הטוב. קשרים אלו היו כבר ברורים כשהריכוז היה מכוון כלפי הטמעת אנרגית הריפוי. מחשבות חיוביות פותחות את לבבות האנשים לאנרגית הריפוי של אלוהים. וכך ברור מדוע מלה עוזרת או מחשבה חיובית, יכולות להפעיל אנרגיה שכזאת. קשר מעורר זה נשמר כל עוד אדם שומר על אמונתו במחשבות חיוביות. אך כשישנו דחף להיכנע למחשבה דוחקת של ספק המשתלטת עליו שוב, הוא סוגר את הנשמה, ואיתה את הדלת המייצגת את אור האלוהים, מפני הכניסה ללב. ההסתגלות השכלית והנפשית לטוב, כלומר לאלוהים, היא התנאי המוקדם החשוב ביותר לכל ריפוי והתפתחות רוחנית.

ברונו גרונינג אמר:

"עליכם ללכת בדרך הטוב. עליכם ללכת בדרכי האל, כי אתם שייכים לו. על כולנו לעשות זאת! כל אחד חייב זאת לעצמו. אם אין ברצונו ללכת בדרכי האל, אז לא ניתן לייצץ לו, לא ניתן לעזור לו."

"אלוהים נותן לנו את כל אשר טוב, עלינו רק להפנים מה שהוא שולח לנו. אז – עשו זאת!"

על האדם לעשות בעצמו את הצעד הראשון חזרה לאלוהים, עליו לעורר את הטוב בתוך עצמו על-ידי הטיית רצונו, דרך מחשבותיו, כלפי הטוב ועל-ידי כך להסב כלפי הריפוי את הדרישות המוקדמות של המוח ולעורר את הקשר כלפי מקור כל הטוב (אלוהים).

אני חושב שהבהרתי מספיק את מידת החשיבות שיש לשליטה במחשבות ביחס לבריאות הגופנית, הרגשית והרוחנית של האדם. לא ניתן להבין מדוע מההיבט הלאומי, אך במיוחד הדתי, לא ניתנת כמעט חשיבות לקשר הבסיסי הנחוץ עבור הבריאות הגופנית, הנפשית והרוחנית של אנשים. מתפססת ההזדמנות הגדולה לעזור להם ליצור קשר מוחשי אישי ומוקדם עם אנרגיית הריפוי של אלוהים.

מצד שני חבל שבחוגים רבים ליחידים סגולה המחשבה החיובית מצוירת כהזדמנות האדם לגאולה עצמית. האנושות יכולה להיגאל ולהחלים אך ורק בעזרת אלוהים. מחשבות חיוביות, – ועד כמה שמדגישים זאת, אין הדבר מספיק – הן רק פותחות את הדלת אל הלב, דבר אשר קורה רק כשהאדם דוחה את השליליות כך שהעבודה ללא גבולות של אלוהים יכולה לעבוד בתוכו. כל ריפוי וכל התפתחות רוחנית הפועלת בעקבות גישה פנימית זו, היא תמיד מתנה הניתנת בחסד האלוהים.

הקשבה לאלוהים במקום לאדם – הדרך חזרה לאינטואיציה

כיון שתהליכי חשיבת האדם הם בעלי חשיבות עליונה עבור עצם קיומו, השאלה שעולה היא, כיצד יהיה מסוגל להבדיל בין מחשבות חיוביות לשליליות? בכל חברה אנושית מושגי הטוב והרע עברו שינויים משמעותיות במהלך הדורות ולכן הקו המנחה יכול רק להיות יחסי. בנוסף לכך, מחשבות יהירות, חוסר חיבה וקנאה, קשות מאוד להבחנה, ולעיתים קרובות מחשבת ספק, בהתאם להבנת הבריות, נחשבת למאוד הגיונית. אך אם המחשבה מתקבלת על-ידי אמונת האדם, נוצר קשר הדוק ולעיתים מאוד קשה לנתק קשר שכזה שוב. "הסדק הקטן בדלת" ללב מישהו, יגדל במהרה, מחשבות דומות יבואו ורק כשהאמונה בטוב, אושר ושלוש פינתה את מקומה לחרדה מענה ולחץ נפשי, אז מתגלה טיבעה של המחשבה המקורית שהתקבלה. אך כיצד יכול האדם לזהות את טיבעה של מחשבה כשהיא מתחילה, כך שיוכל לסגור את דלת לבו לפני שהקשר יכול להיווצר?

בנאומו ברוננו גרונינג אמר:

"את אשר לא ניתן לראות, ניתן להרגיש; לכן קיבלתם את החושים השונים בגופכם. אך עליכם להכירם כדי להשתמש בהם."

הוא היה משוכנע שאדם מקבל את תחושותיו הפנימיות כדי לזהות את קיום התחום הרוחני. מחשבה חיובית, בדיוק כמו מחשבה שלילית, מלאה במין אנרגיה רוחנית, שבשילוב עם כוחות האמונה של האדם, יש לה השפעה מועילה או מזיקה על חייו. בדיוק כפי שאור ניקלט בעין וקול נקלט באוזן, גם מחשבה, בהתאם לקרינה הרוחנית המיוחדת שלה, מורגשת בדרכה המיוחדת בתחושת האדם. ניתן להבין זאת בקלות בעזרת דוגמה פשוטה. שימו לב לתגובה הרגשית של קו המחשבה הבא:

"אני יכול לעשות זאת. אני אסתדר עם זה."

ואז התגובה ההפוכה לדבר:

"אני לא יכול לעשות זאת. לא אסתדר עם זה."

כל אחד עם חוש מפותח כלשהו יהיה מודע להבדל, ניתן לומר, לקרינה ההפוכה. מהלך המחשבה הראשון גורם לתחושה נעימה, בזמן שהשנייה יוצרת תחושה לא נעימה; אנשים מסוימים אף חווים זאת ככאב רגשי.

ניתן לחוש זאת גם לגבי מחשבות אחרות, למרות שזה לא תמיד יהיה כה ברור. אך אם קרינה רוחנית מוחשית היא הבסיס לכל מחשבה, היא חייבת גם להיות במידה שווה גם לגבי מילים ומעשים ולכל הצורות והתופעות, שאחרי ככלות הכל, הן הביטויים המוחשיים של המחשבות.

מי לא חווה תחושות של חוסר נוחות והגיב בזהירות רבה למחמאות, מילים אוהבות של אדם אחר? לעיתים קרובות זאת התחושה שמזהה כוונה רעה כשיש להם תוכנית מסוימת בראש והם חבים את חייהם לעובדה שהם פועלים בהתאם לתחושה זו.

חברה סיפרה לי שבוקר אחד היתה לה תחושה בלתי נעימה בזמן שאמה היתה אמורה לנהוג לעבודה במכוניתה. מסיבה זו, היא ביקשה מאמה להשאיר את מכוניתה בבית. האם עשתה כן ונסעה ברכבת. ולמעשה, באותו בוקר, באותו כביש שבו תמיד השתמשה, בזמן שהיא היתה אמורה לעבור במכוניתה במקום מסויים, אירעה תאונה רצינית.

קורט אלג'יר כותב בקשר למקרה דומה הקשור ברופא והמרפא הנודע מאינסברוק, ד"ר לאונרד הוצ'נג:

"ביום המחרת לאסון צ'רנוביל, [...] גב' הוצ'נג רצתה ללכת עם ילדיה לטיול בהרי קרוונדל. בעלה התנגד נמרצות לרעיון. 'לא, לא היום! יש משהו מסוכן באוויר. עלינו להישאר בבית ולא לנסוע להרים.' גב' הוצ'נג לא מצאה טעם להתווכח עם בעלה. הוא ידע טוב יותר. ביום המחרת, היא גילתה את אשר חש או ידע בעלה, כלומר שחומר רדיואקטיבי השתחרר מתחנת הכור האטומי שהתפוצץ."

אנשים רבים יכולים לספר על חוויות דומות. נראה שבעזרת חושיו, לאדם יש גישה לידע, המתקדם בהרבה מעבר למה שלמד, בנוסף ליכולת התפיסה של תחושותיו הפנימיות. יש לתת תשומת לב מיוחדת לתחושות אלו, במיוחד כשהמדובר באנשים אחרים. ברונו גרונינג הציע שאנשים ישאלו את עצמם בשקט: "נעים או לא נעים?" ואז ישימו לב לתחושותיהם. אם יש צורך בדבר, עליהם להתכנס בתוך עצמם ובזהירות ימשיכו לשים לב. במיוחד על אנשים הנמצאים בתהליך החלמה יש לשים לב לאנשים איתם הם בקשר ובהם הם נותנים את אמונם. ברונו גרונינג היה משוכנע שאלוהים נתן לאנשים תחושות – הוא גם דיבר על "אינסטינקט אנושי אמיתי" – במטרה שיהיה להם יועץ אמין שיעזור להם להתמודד עם רשמים מגוונים בחייהם ועם הדעות והשיטות האנושיות השנויות במחלוקת, שידריך אותם לטוב ולאמת.

הוא פעם אמר:

"האנושות התנוונה ואיבדה את האמת שלה, את האינסטינקט האנושי. לא אתמול או היום, אלא לפני דורות על גבי דורות. בהדרגה האדם נעשה מה שהוא היום. הוא כל כך הרחיק לכת שאין ביכולתו להרחיק עוד."

להיות מסוגל לזהות ולפעול בהתאם לתחושות מסוימות, להודות בבלבול שבמחשבות ובתחושות היומיומיות, נראה לברונו גרונינג כבסיס אשר לא ניתן לוותר עליו, לחזרתו של האדם לבריאות ולאלוהים. מי שלומד לפתח תחושה פנימית זו לתפיסה הברורה המקורית, זוכה בסמכות פנימית שיכולה לשחרר אותו מתלות בדעה אנושית. כי בתחושות האדם יש הרבה מעבר רק לתחושה וזה יכול לתת לו תובנה מיוחדת לרקע נסיבות חייו. הוא יכול להתכנס בתוך עצמו ולקבל תשובות מוחשיות לשאלותיו. נראה כאילו, בעזרת תחושותיו, יש

לו קשר עם יועץ ועוזר שאינו מהעולם הזה. לעיתים קרובות, מבלי לחפש באופן מודע, ניתן לחוש באזרה, בסימן ששמים לב אליו מידי. ברונו גרונינג דיבר על מדריך פנימי, הדרכה אלוהית, הנחשפת לאדם דרך תחושותיו. הוא היה בדעה, שכפי שהאדם יכול לחוש באנרגיה האלוהית בגופו, פתוחה בפניו האפשרות לחוש ברצון האל כתשובה לכל שאלות החיים. יהיה ברור לכל קורא עד כמה חשובה ההדרכה למודעות כל כך מושלמת, לא רק לחייו הוא, אלא לחייה של כל החברה האנושית. כמה סבל וייסורים נגרמים על-ידי חוסר היכולת והוסר הנכונות של אנשים לשאול בענווה את הכל-יודע כדי לקבל תשובות לפני קבלת החלטות.

ברונו גרונינג אמר:

"בקיצור, האדם איבד את האינסטינקט האנושי האמיתי שלו; אין באפשרותו להיות מונחה יותר, אין באפשרותו להיות מודרך ממרחקים. כיון שאנשים עבדו כל כך על הדרכה זו, אלוהים זנח את שליטתו ואמר: 'בסדר, תסתדרו בכוחות עצמכם!' אני יודע שאני מחוייב לומר לאנשים כי עליהם לשנות את דרכיהם באופן מידי, עליהם שוב להשתמש באינסטינקט האנושי האמיתי שלהם. [...] לא הרשיתי לעצמי לסטות מדרך הישר כפי שעשו האנשים. כל כך הרבה ספרים! לא ניתן להפנים את הכל. אחד כותב בדרך זו בקשר לנושא מסויים, ואחר כותב משהו אחר. מה נכון? יש בלבול. אנחנו יכולים ללמוד מבעלי-החיים, עלינו למצוא את דרכנו חזרה. לא להפוך לבעלי-חיים, לא, אך להפוך שוב את האינסטינקט האנושי לחלק מחיינו."

רוב האנשים כבר לא מסוגלים להבין את הרמז העדין הזה, הקשר הפנימי הזה שבאהבה מנסה להנחות אותם, והם לא פועלים בהתאם לו. במקרים רבים אין להם את האמונה והכוח, ולעיתים פשוט אין להם את הרצון להיות נאמנים לתחושותיהם, כלומר לעצמם ולכן לאלוהים. ברוב המקרים דעות אנשים אחרים וההגיון שלהם חזקים יותר, והם מעדיפים להימנע מוויכוח במקום להיות נאמנים לרצשי לבם.

בספרו, *In Harmonie mit dem Unendlichen*, ר.ו. טרינה כותב:

"להיות עצמך הוא הדבר היחיד ששווה להיות, ובוודאי הדבר היחיד המספק. האם לא תהיה זו מדיניות טובה, אמר מישהו, 'להיות לפעמים בשליטת הסובבים אותך?' מהי מדיניות טובה? להיות עצמך תחילה, בסוף ולעולם.

'מעל לכל – הייה נאמן לעצמך;
והדבר צריך להימשך, כפי שהלילה ממשיך את היום,
לא תוכל לאכזב אף אדם.'

(שיקספיר/המלט)

כשאנו פונים לכוח עליון וחיינו מנוהלים בהתאם לעקרונות, אנחנו לא מנוהלים על-ידי פחד מדעת הקהל או מהיעדר אישור הציבור, ואנחנו יכולים להיות בטוחים שהכוח העליון יתמוך בנו. אם בדרך כלשהי ננסה לחיות בדרך שתתאים לאחרים, לעולם לא נתאים להם, וככל שננסה יותר, כך הם יהפכו ליותר ויותר בלתי סבירים ומייגעים. הנהלת חיך היא עניין בלעדי בינך לבין אלוהיך, וכשחיך נשלטים ומושפעים ממקור אחר, אתה בדרך הלא נכונה."

אנשים רבים טועים בין נאמנות כלפי עצמם לבין אגוצנטריות בלתי מוגבלת. יותר חשובה עבורם הכרת הזולת וסיפוק גאוותם האישית מאשר להיות נאמנים לחוק לבם.

אך ככל שהאדם מחובר למודעות המטרות האנוכיות שלו, בכך שהוא מאפשר למשאלות לב האחרים להיות הפקטור הקובע, כך הוא מאבד יותר את הקשר עם עצמו. הוא שם לב לכל יחד ולחוד. שירות המידע היומי מציע לו חדשות יומיות מכל העולם; החדשות היחידות מהן הוא מתעלם הן אלו שאור האל מראה לו דרך תחושותיו הפנימיות. אין לו זמן לשים לב לעצמו. במקום זאת, במשך דורות אנשים דבקו במטרות חסרות ערך מבלי לשאול את עצמם אפילו פעם אחת אם מעשיהם הגיוניים. אם המחשבות להן הם נותנים גישה פנימה מעוררות תחושות מרובות בהתאם. מבלי להיות מודעים לכך, הם שוקעים לתוך כבלים רוחניים אף עמוקים יותר. לעיתים הגוף ישים קץ להרס העצמי הזה ורק כאב וחולי יוביל אנשים רבים להתעשת ושוב לחשוב ולהתנהג בהגיון.

אך רוב האנשים הם קורבן לבורות כללית ולחינוך המזיק לחיים. מהילדות המוקדמת מקבלים הכשרה הן האינטלקט שלהם והן המודעות דרך תחושותיהם החיצוניות. בתי-הספר והאוניברסיטאות שלנו מכריעים תלמידים בידע שטחי, חסר ערך, במקום להראות להם כיצד להשתמש בידע הפנימי ובהדרכה הפנימית שלהם. תחושות אישיות נחשבות כ"סובייקטיביות מוטעה" ועל אנשים להיכנע להאמין ב"אובייקטיביות" העזרים הטכניים.

התפתחות שגונתה על-ידי הנטורליסט והמשורר ג'ון וולפגנג וון גטה, היא בספרו, *Maximen und Reflexionen zur Wissenschaftslehre*,

"האדם, עד כמה שהוא משתמש בחושי הבריאים, הוא הכלי הגופני המדויק והמדהים ביותר הקיים, וזה האסון הגדול ביותר בפיזיקה המודרנית שניסויים בודדו מבני-האדם והטבע מוכר רק דרך תוצאות המוכחות בעזרת מכשור מלאכותי. בדרך זו מדענים אפילו רוצים להגביל ולהוכיח מה שהטבע יכול להשיג."

כתוצאה מכך נוצר חסר גדל והולך בעצמאות הרוחנית בבני-האדם. אבדה התחושה הפנימית להבדיל בין אמת לשקר ובין טוב לרע באור התפיסה החושית הגבוהה, אנשים נהיו רגישים מאוד להשפעה חיצונית ותלות בדעות הזולת. כעת הם מחפשים אצל אחרים את התשובות שלא יכלו למצוא בתוך עצמם. רבים מהם אפשרו ללחץ להשפיע עליהם ללכת בדרך מסוימת שהיא בדרך כלל דעת הקהל המקובלת. כיום הלגטימציה לטוב ורע לא נובעת יותר מתחושות אישיות, אלא מהתנהגות הציבור או קבוצות אינדיבידואליות. בנוסף לכך בעזרת חברה סמכותית ובעזרת התקשורת ניתן בקלות לכוון ולהטות את דעת הקהל.

זהו הבסיס הפורה ביותר להתפשטות אמונות מוטעות הקוסמות לתחושות החיצוניות, אך מובילות לדפוסי מחשבה והרגלי חיים שגויים שבהדרגה מעכבים את זרימת החיות לתוכנו. ניתן לראות את תוצאות התהליך הרה האסון הזה בהרס הסביבה ובכמות האדירה של הסבל בעולם.

באחד מנאומיו, ברונו גרונינג אמר:

"גם אתם, ידידי היקרים, הוטעיתם. לא אמרו לכם את האמת [...] אתם לא צריכים להאמין למה שאני אומר. [...] מחובתכם לשכנע את עצמכם, כלומר בקשר לגופכם [...]. חשוב שתשימו לב אליו. אז תחוו את האמת, אז תאמינו. אז לא תהיו יותר פתיים, אז תהיו משוכנעים. שכנעו את עצמכם! זוהי חובתכם. אני משוכנע. או שאתם מאמינים שביכולתכם לשכנע אותי? לא! אני לא מקשיב לאיש. לא באמת האמנתי להוריי כשהם אמרו לי לעשות דבר זה או אחר. כשהם טעו אמרתי: 'לא, לא אעשה זאת.' כמובן שהם נתנו לי אגרופים באוזניים. אך זה לא שינה, תמיד התנגדתי, ואני עדיין עושה זאת כיום. אני אף פעם לא עושה מה שאנשים רוצים שאעשה [...]. כי אני לא מושפע מאנשים, אני מושפע מאלוהים! זהו זה. ואני רוצה זאת עבורכם, ידידים יקרים, שגם אתם תקשיבו

לאלוהים, שתפסיקו להאמין לכל דבר, שתפסיקו להאמין לכל ההוקוס פוקוס ושלא תתפתו לכל דבר."

הוא המשיך:

"אלוהים, שהוא אבינו מלכנו, נתן לנו כל כך הרבה. יש לנו את הכל בתוכנו. לי עדיין יש, לא שוכנעתי לזנוח את הטבע, לנטוש את אלוהים. לכן אני לא מקשיב לאיש, לאף אדם אחר. אך אלוהים נתן זאת לכל ילד [...]. הורים שינו זאת וחינכו אותו מחדש. ידידים יקרים, אתם לא חושבים שזה כואב לאלוהים שהאנושות שינתה את הרצון שהוא נתן לכל אדם? אלוהים לא ישנה את רצון כל יצור חי. אך הורים עשו זאת. ההורים שלכם עשו זאת לכם, אתם נהייתם מקשיבי אדם. וגם אתם בהתאם, תעבירו זאת לילדיכם. וילדיכם יעבירו זאת לילדיהם וכך זה עובר מדור לדור. מתי זה ייפסק? מתי יפסיקו הבעיות והסבל? מתי יפחת ים החולים? מתי זה ייפסק? אז ידידים יקרים, על האדם להפסיק הרגלים אלו שאליהם הוא התרגל. עליו לפתוח דף חדש ובאמת להיהפך למה שאלוהים ייעד לו, ולא לשום דבר אחר. עליו להקשיב לאלוהים. עליו להיות מודרך על-ידי אלוהים, אחרת אין חיים."

אך כיצד ניתן להפוך את העזרה שבהדרכה הפנימית האלוהית לנגישה בחיי היומיום? הנקודה החשובה ביותר כאן היא תמיד להיות תקיפים בדעתכם, וכפי שבעבר שמתם לב לדעות והגיון אנשים אחרים, עכשיו עליכם לקבל באמונה עיוורת את התחושות הפנימיות כשהן מתעוררות בכם. כפי שזה לא מקובל להצדיק מושגים אגוצנטריים על-ידי כך שלמראית עין מכירים בהם ברמת התחושות, כך אין לבקר התמסרות לתחושות בסיסיות בתירוץ המתחסד של צורך בהנאה מירבית מהחיים. כל המאמין שבכך הוא נאמן לעצמו, או שבכך הוא נשמע לסמכות פנימית עליונה כלשהי, לא הבין את ברונו גרונינג כשדיבר בקשר לאדם ש"עליו להקשיב לאלוהים." היתה סיבה לכך שהוא שוב ושוב הזהיר כל אחד שרצה ללכת בדרך הרוחנית להמשיך לשכנע את עצמו. הוא הזהיר להמשיך לשכנע את עצמו את מי שבעקבות הוראותיו קיבל את בריאותו מחדש, ובבדיקה מדוקדקת חווה את האמת שבחוקי החיים. החיים מציעים מגוון רחב של אפשרויות, תמיד יש לבחון את חוקי-העל בהתאם למצבים המשתנים הרבים.

באותה הדרך, הדרך לתחושות האמיתיות, לתפיסה הברורה של רצון האל, ישנה דרך של בחינה מדוקדקת ויושר מוחלט עם עצמך. זה שפעם שמע את

"רחשי לבו", בקרוב יחוה שהם לא תמיד תואמים למשאלותיו האישיות, ולעיתים אף נוגדים להן.

בדוגמה של ד"ר הוכנג, ברור שהוא ציפה לטיול בהרים, אך ניסיון רב שנים בנוסף ל"רחשי לבו" הובילו אותו להתנגד לטיעוני מוחו ואלו של אשתו ולהיות נאמן לתחושותיו הפנימיות.

ככל שאדם נמצא בעמדת שחרור עצמי מתשוקותיו, כך הוא יוכל לזהות בצורה ברורה יותר את תשוקות האל. אך מי שמעדיף לנכות בעמדה קצרת טווח, ולדבוק בדעותיו ובמשאלות לבו, בקרוב יבין שהוא רק חש מה שהוא רוצה לחוש. כל עוד האדם אינו מוכן להתכופף ולהיכנע לרצון האל, עקב חוסר ההתאמה הנובע מהאינטלקט שלו, הוא תמיד יפר את חוקי האל ויגרום לסבל לעצמו ולאחרים. כפי שברונו אמר, בהמשך לכך הוא יצטרך "לפלוס את דרכו בעצמו" עד שיגיע לנקודה בה לא יוכל להמשיך עוד. אך מי שמוכן ללכת בדרך שונה, בקרוב יגלה שזיקה ואפשרויות, שאינן ניתנות לתפיסה עבור המוח האנושי המוגבל, נמצאות בהישג יד עבור הכוח העליון.

שאלתי את ברגיט הויזלר (29) מר. לתאר את חוויותיה בעניין זה, והיא כתבה:

"מתוך נאום של ברונו גרונינג נהייתי מודעת לעניין הכניעה לאלוהים, או בהתאם למקרה, כניעה לאנשים. כמובן שדחיתי על הסף את רעיון הכניעה לאנשים אחרים, אך בביקורת עצמית, בין השאר שאלתי את עצמי איך טיפלתי בבעיות היומיומיות. לדוגמה, אם היתה לי בעיה, הייתי שוקלת את הבעד והנגד במטרה להגיע לידי החלטה. בנוסף לכך הייתי גם דנה בנושא עם אנשים אחרים שהצעותיהם לעיתים קרובות השפיעו עלי מאוד. כיום אני יודעת שצורת התנהגות מעין זו אינה מוטעית באופן בסיסי. אך שכחתי את המקרה החשוב ביותר, שעבורי היה הגורם שעל-פיו קבעתי את החלטתי לגבי הבחירה בין כל העצות והדעות המנוגדות: הבקשה עבור ההבהרה הפנימית מהאחד והיחיד (אלוהים) היודע יותר ממה שביכולתי לקבל מדיונים אינסופיים.

אך כיצד ניתן לשמוע ולהבין את קול האל שבתוכי? איך ביכולתי להיכנע לאלוהים?

דרך ספיגה שוטפת של הזרם המרפא במשך הזמן היה באפשרותי להבין יותר ויותר את הקול הפנימי של אלוהים דרך תחושותיי. שמת לי לב שאפילו הערכת

הנושא באופן האינטלקטואלי המפוכח ביותר, לא יכלה להבהיר ולענות לצרכיי. אך דרך גישת בקשתי ושחרור מחשבותיי, חוויתי כיצד הקול הפנימי שלי ולעיתים הקול השקט בתוכי נתן לי את מה שמאוחר יותר התברר כתשובה הנכונה.

באותה התקופה נבחנתי בבחינות הבגרות. עקב מחסור בזמן לא היה באפשרותי לעבור על כל החומר עבור הבחינות. התכוונתי לזרם המרפא, ושאלתי על אלו סעיפים אבחן. מחשבותיי הסתובבו סביב כמה נושאים, ובאמונה שלימה חזרתי על נושאים אלו.

בבחינה המילולית נשאלתי לגבי סעיף עליו לא חזרתי. מיד התכוונתי לאנרגיה האלוהית ולאחר רגע של חזרה במוחי יכולתי לענות על השאלה. קיבלתי את הציון הגבוה ביותר בבחינה זו.

עבורי זאת היתה הוכחה מספקת שקול ההגיון לא היה בעל ידע כמו הקול הפנימי ואעשה בחוכמה אם אסמוך על האחרון.

דרך חוויות אלו ודומות להן התגבר בטחוני בהקשבה לקולי הפנימי. כשבחינה נוספת נראתה באופן, חשבתי לעצמי: 'מדוע שאלמד הכל?' באופן אקראי בחרתי מספר נושאים אותם למדתי. דפי המבחן חזרו מסומנים במילים 'לא מספק'. בהתחלה רתחתי על ברונו גרונינג והייתי מאוכזבת לגבי קול אלוהים שאכזב אותי. אך יותר מאוחר, כשבדקתי בתוכי, זיהיתי את טעותי: 'אל תדרשי, אלא רכשי!' (ציטוט מברונו גרונינג). מחשבות יהירות מעכבות את ההדרכה הפנימית.

אך גם בעת למידה לבחינות, חוויתי כיצד התכוונות לאנרגיה האלוהית היתה לי לעזר רב. ספרים וחוברות מלאים במידע היו בפניי ובעקבות ההתכוונות ידעתי על אלו נושאים להתכונן. כך שבלימוד מינימלי זכיתי לקבל את התואר שלי.

עלי להדגיש שההצתה מחדש של רגישותי במטרה לזהות את קולי הפנימי בהנחיה לטוב, שידריך כל אדם – אם הוא יאפשר זאת – אין לה כל קשר לרצונות טיפשיים או לרצון לחיות בהתאם לתחושות האדם או להנאה מלאה מהחיים. זהו מאבק פנימי, בקשה להדרכה והכרה אלוהית. בהקשר זה שיטתו של ברונו גרונינג היתה – והיא עדיין – לעזר רב עבורי."

דו"חות אחרים מעידים על ערך העזרה של המדריך הפנימי דרך התחושות בנושאי זוגיות ומקצוע. כמה חשוב יהיה עבור רוב האנשים אם יוכלו להיכנס פנימה וברצינות לבקש מאלוהים הבהרה בתוך לבם בנוגע לבחירת מקצוע או בן-זוג לחיים. לעיתים הרושם החיצוני הוא זה המביא להחלטה - התלהבות זמנית של הרגשות או השכל; לעיתים גם הרגל ופחד להיות כן עם עצמך. כמה סבל יוכל להיחסך מאנשים! כן מאוד התרשמתי שדרך שיטתו של ברונו גרונינג אנשים רבים יכלו לשחרר עצמם מהקושי המענה בקבלת החלטה והרגישו בטחון פנימי משחרר בעזרת ההסתכלות הניסיונית החדשה לה זכו. כיון שיכלו לחוות במודע את ההדרכה העצמית - את ההדרכה הפנימית האלוהית - הם זכו מחדש בביטחון העצמי שלהם שכל כך שאפו לקבלו. בנוסף לכך, דרך מספר שיחות למדתי שההתרפסות המשפילה שלהם בפני בעלי דרגות גבוהות ורופאים, הוחלפה במודעות לאחריותם על גופם וחייהם.

אנשים אלו החזירו מחדש את שלטון אלוהים בלבם, עמדה שבעבר הוחזקה על-ידי אמונה במדע, באינטלקט ובדעה אנושית.

האנגליסט הידוע, כ.ג. יאנג, דיבר על קול פנימי, חוק פנימי, שיש להקשיב לו אם רוצים בחיים מאושרים ובהגשמה עצמית. הוא ראה בכך כתנאי בסיסי להתפתחות אישיות האדם:

"אדם בעל נחישות מקשיב לקולו הפנימי, הוא עומד על דעתו."

לפי יאנג, ככל שאדם טובע תחת העומס ומה שמקובל בחברה, כך קולו הפנימי משתק יותר. אדם מתורבת ומתוחכם מדי בדרך כלל חסר יכולת ליצור קשר עם ההדרכה הפנימית הזאת ואין ביכולתו לזהות את המסר שלה. זה הגורם לכל כך הרבה גורלות טראגיים:

"בהתאם למידת חוסר נאמנותו של האדם לחוקי עצמו [...], הוא לא זיהה את מטרת חייו."

שיטתו של ברונו גרונינג – הדרך לאלוהים?

בנאואו ברונו גרונינג אמר:

"היום אתם יכולים לכפר על כל שגיאות אבותיכם. הם הוסטו מהדרך, והגשר לאלוהים התפוצץ מאחוריהם. כיום האדם איבד את דרכו. הוא כבר לא יודע

להבדיל בין טוב לרע. [...] ולכן, היום, אני עומד בפני אנשים חולים, מסכנים, כמו תמרור המדריך אותם חזרה לאמת, לדרך האלוהים."

שוב ושוב במהלך מחקרי נתקלתי באנשים שיכלו להעיד לעובדה שדרך שיטתו של ברונו גרונינג והספיגה השוטפת של הזרם המרפא, או שהם רכשו אמונה או שאמונתם התחזקה באופן ניכר כתוצאה מכך.

אחרים תארו איך התמלאו ב"אור" ומצאו את הכוח לשנות את חייהם. מנפרד ב., מנהל בית ספר בק., שלח לי דו"ח כתוב בקשר לחוויות להן זכה דרך שיטתו של ברונו גרונינג.

"מאז פברואר 1990 אני משוכנע שלשיטתו של ברונו גרונינג היתה השפעה משחררת, שגרמה לאושר האנשים, ושהיא יכלה להחזיר להם את בריאותם הגופנית והרגשית אם הם היו מוכנים לשמור על ראש פתוח בנושאים רוחניים ולהשתמש בידע החיים השנון של גרונינג. הייתי ואני עדיין קתולי, אך הצהרתו של ברונו גרונינג נתנה לאמונתי מימד חדש. האמון שלי באלוהים, אמונתי בכל-יכול וההשפעה של רוח הקודש בתוכי קיבלה משמעות עמוקה יותר בחיי. נהיה לי ברור שבעבר למעשה הייתי נוצרי מתוך הרגל.

ושני ילדיי, בני 11 ו-12, דרך השתתפותם השוטפת במפגשי חוג הילדים, זכו לידע רוחני יוצא דופן לגילם ואמונה יוצאת דופן באלוהים כרופא העל. הם למדו להתייצב בביטחון לכל משימותיהם. תפילה (התכוונות) קיבלה חשיבות מתגמלת בחייהם.

כמנהל בבית ספר יסודי קתולי, דרך עבודתי עם הילדים, הגעתי למסקנה שרוב המשפחות מקדישות מעט מאוד זמן לעניינים רוחניים. במגמה החומרנית המכרעת, תפקידו של אלוהים היה משני, אם היה לו תפקיד כלשהו בנושא. לרוע המזל, ברמת "השאלות והתשובות", המגמה החומרנית נשארת מעוגנת בהוראה הדתית. התפקיד העיקרי בכל חינוך דתי הוא להמחיש שאלוהים יפעל בדרך המביאה תועלת בחיי כל אדם המוכן לפתוח את לבו ולקבל את ההדרכה האלוהית. מה שלמדתי בקשר לחוג ידידי ברונו גרונינג וממנו, הוא בעל ערך רב עבורי."

ברונו גרונינג התנגד לכל צורה של כפייה או "אני מאמין". עבורו, רצון חופשי היה מעל לכל. הוא לימד את הקהל שלו מה שהוא למד לזהות כאמת

מחוויותיו האישיות. בעת ובעונה אחת הוא רצה שאנשים שהאמינו לדבריו, יעשו זאת רק לאחר שהם בחנו את דבריו ביסודיות.

בתגובה לחקירתי, רולף צ. (35) מג. שלח לי את התגובה הקצרה הבאה בעניין חוויותיו הקשורות בזרם המרפא:

"ברונו גרונינג הוא האדם שהראה לי את הדרך אל האלוהים. כאתאיסט המאמין במרקסיזם, הייתי מורגל בבדיקה מאוד ביקורתית לגבי כל מה שעמד בדרכי - לגבי נושאים דתיים, אף בביקורתיות רבה יותר. הבחנתי בהיגיון מסויים בתורת האמונה הנוצרית, אך לא היתה שום הוכחה לגבי התנאים הבסיסיים לקבלת הדת, כלומר, לקיום אלוהים. אף כומר או תיאולוג (חכם-דת) לא יכל לשכנע אותי לקבל שאלוהים היה יותר מאשר יציר הדימיון ששרת רק כמשהו שנתן למאמינים סוג של יציבות נפשית המבוארת כמטרה נעלה בחיים. התחלתי לחשוב אחרת רק לאחר שחוויתי את הזרם המרפא דרך המדיטציה של ברונו גרונינג. במיוחד עזרה לי בקשתו של גרונינג לא פשוט להאמין לכל דבר, אלא לשכנע את עצמי בדיוק דבריו. ההזדמנות לעשות זאת ניתנת דרך ההתכוונות לקבלת הזרם המרפא. לא ניתן לרכוש את הידע המעשי באופן תאורתי, אלא באופן חווייתי."

במיוחד אנשים צעירים, לעיתים קרובות סיפרו לי, שבכוחות עצמם ומבלי שיאמרו להם בקשר לכך, דרך שיטתו של ברונו גרונינג הם גילו את המובן הרוחני העמוק של ערכים מוסריים רבים אותם קיבלו בעבר. ולהבנה זו הגיעו מבלי שיאמרו להם על כך. לעיתים קרובות שמעתי שהתכוונות לזרם המרפא שחררה מתלות באלכוהול ובסמים. אלו שהתדרדרו מבחינה חברתית הרגישו מחדש את הצורך הפנימי לתמוך בעצמם, ודרך מתנת האמונה, מצאו שוב עבודה. לאנשים צעירים אחרים, בפעם הראשונה מזה שנים, היה הרצון להקים משפחה, דבר שבעבר לא בא בחשבון מבחינתם. סימן מיוחד לשינוי פנימי, גם אצל אנשים צעירים, הוא בדיווח חוזר על אמונה דתית עמוקה חדשה.

לפני שלמד בהקשר לברונו גרונינג, תומס אייד (26) מוו. ניגן בלהקת רוק והיה חובב מושבע של מוסיקת רוק ומטל כבדים.

הוא תאר לי את התנהגותו בעבר:

"מבחוץ הייתי "קול", כן, קר מאוד ולא ידידותי. מאחורי החזות החיצונית הזאת של נגן רוק "קול", הייתי אדם חסר בטחון עצמי, אך אסור היה לאיש

לגלות שהיתה לי חולשה פנימית. הלכתי עם הזרם של התקופה ועם השחיתויות השונות שתאמו לה. הייתי מעשן כבד, הפרזתי בשתייה ובקביעות המרתי במכונות המזל. דיברתי מעט מאוד; הערותיי היחידות היו סרקסטיות, אירוניות, משפילות, משמיצות וכדומה. ב-1984 התחלתי להתעניין בחשיבה רוחנית בהתאם לדת לה נולדתי. הדת ריתקה אותי ופיתחתי משאלה לחיות בדרכה. בהדרגה הבנתי שדברים רבים בחיי לא היו תקינים, אך לא היה בכוחי להתנגד להם. ככל שהבחנתי בכך והתעמקתי יותר בלימוד, כך התגבר ייאושי הפנימי.

כששמעתי על ברונו גרונינג, הייתי מאוד סקפטי. אך אפילו לפני שיכולתי להחליט אם אני מאפשר לעצמי להצטרף וללמוד את שיטתו או לא, הפסקתי מהיום למחר לעשן ולשתות. לאחר המבוא (בו למד איך להפנים את ה-Heilstrom, ראה פרק 9) חוויתי שינוי בחיי. לפתע היה ביכולתי מזה זמן ניכר לשנות דברים בהתאם לרצוני, דברים שלא הצלחתי להשיגם מעולם.

בהדרגה הוא שחרר עצמו מאפיוניו המענים. עכשיו הוא מרגיש שלוה פנימית שלא הכיר קודם לכן ורכש מחדש את בטחונו העצמי. הוא הקים משפחה, דבר שקודם לכן לא היה עולה על דעתו, ועכשיו הוא אב לשלושה ילדים. הוא כבר לא שותה משקאות אלכוהוליים ואיבד את הדחף לעשן. מכונות ההימורים אינן מושכות אותו יותר. הוא גילה שביכולתו לדבר באופן חיובי. תומס אייך חווה גם החלמה גופנית. במשך עשר שנים הוא הרכיב משקפיים מספר 3.5+ בשתי העיניים. זמן קצר לאחר שהתחיל להפנים את אנרגיית הריפוי, עיניו החלימו. כיום הוא אינו זקוק למשקפיים. אך החשוב ביותר עבורו היא העובדה שזכה מחדש להאמין באלוהים.

"אף פעם לא יכולתי להאמין שיהיה ביכולתי לחוש באופן מידי את הרוח הבלתי מוחשית והכל כך מרוחקת הזאת, ובכל כך הרבה אושר בתוכי, באופן שהתאפשר עבורי דרך ברונו גרונינג וספיגת הזרם המרפא. אם מישהו היה מספר לי על כך קודם לכן, הייתי צוחק לו בפנים. עכשיו זה שונה. אני מרגיש את אהבתו האבהית של אלוהים. הוא רק אור ואהבה. לא ניתן להביע זאת במילים, ניתן רק לחוות זאת. אני מודה לברונו גרונינג מעומק לבי שדרך המדיטציה שלו, לא רק זכיתי לקבל את בריאותי מחדש, אלא שזכיתי ביכולת ליצור קשר פעיל עם האור האלוהי שבתוכי."

סיכום

בנקודה זו, הייתי רוצה לסכם מה שנאמר עד כה.

בסיס שיטתו של ברונו גרונינג מסוכם במילותיו אלו:

"הורשה לי לעזור לאדם למצוא את הדרך לטוב, אך אסור לי לעשות את ההחלטה עבורו או לכפות אותה עליו. על כל אחד למצוא את דרכו בעצמו."

אלו שחיפשו עזרה הונחו על-ידי ברונו גרונינג כיצד להפנים שוב את אנרגיית הריפוי האוניברסלית. אך על כל אחד לעשות זאת בכוחות עצמו. הוא הסביר את חוקי עולם הרוח ואת כוח המחשבה, ובדחיפות הזהיר את מאזיניו לא לחשוב באופן שלילי, אלא לשים לב לגופם ולתחושותיהם כך שיוכלו להבדיל בין מחשבות מסוגים שונים. אך זה היה באחריות היחיד להפוך לשלו את דברי העצה של ברונו גרונינג.

הוא אמר:

"עליכם ללכת בדרכי הטוב. עליכם ללכת בדרך האלוהים, כי אתם שייכים לו. על כולנו לעשות זאת! כל אחד חב זאת לעצמו. אם אין ברצונו ללכת בדרכי האל, אין אפשרות ליעץ לו, אין אפשרות לעזור לו."

זה תמיד באחריות היחיד לשנות את דרכיו או לפחות לרצות לעשות זאת. אז, דרך המדיטציה של ברונו גרונינג, הוא יכול להפנים את האנרגיה האלוהית. לאחר מכן הכוח שבתוכו יגדל במטרה לעשות את הצעד הנחוץ חזרה לאלוהים ולשחרר עצמו ממחשבות שליליות. דרך התקפת כאבי הוויסות, הגוף והנפש כאחד ישוחררו מכל השליליות שהופנמה דרך החשיבה השלילית והשתכנה בנפש, וגרמה להפרעה, כפי שכינה ברונו גרונינג את המחלה. כשבעקבות זאת מגיעה ההחלמה, ננקט הצעד הראשון. עכשיו על האדם שהחלים להמשיך לשלוט במחשבותיו כדי להבטיח שההחלמה תישמר, כי אין כאן המדובר בתהליך מכני והאדם אינו פטור מלבקש מאלוהים לשחרר אותו מתוצאות האנרגיות השליליות שנגרמו בגופו ובנפשו. לפי השקפת ברונו גרונינג, החלמה היא ביסודה תמיד אקט של חסד אלוהי.

אדם ההולך בדרכי שיטתו של ברונו גרונינג לא רק מקבל החלמה, אלא גם מקבל עזרה. דרך מה שהוא חווה בגופו ובחיוו, הוא יכול להעריך את אלוהים

הכל-יכול. כתוצאה מכך, אמונתו באלוהים ובטוב תמשיך לגדול בתוכו. כיון שהוא מפנים את הטוב, הוא יתמלא בשלווה, באהבה, באושר ובסיפוק הולכים וגדלים. על הייאוש, הפחד והחרדה, פירות המחשבות השליליות, לפנות את הדרך. מבחינה רגשית וגופנית האדם מתחיל לבנות את עצמו מחדש.

ברונו גרונינג:

"התפתחות רוחנית פרושה ששוב האדם יכול לקבל שדר אלוהי דרך נשמתו, יכולת שאלוהים נתן לו מסיבה זו."

הגוף וחושיו במידה הולכת וגוברת מתחילים להגיב לטוב ולרע ולומדים לחסום מחשבות ותחושות שליליות. לאט ובבטחה נחשפת ליחיד מטרת קיומו על פני כדור הארץ דרך הפנימיות המתחזקת בו. הוא מגלה שיש בזה יותר מאשר רק סיפוק צרכי הגוף הבסיסיים. נעשה ברור יותר ויותר שדרך מחשבתו, ומעל לכל, החלטותיו ופעולותיו, מונחים על-ידי הבחירות האישיות שלו. פגה המודעות המוגבלת להיות ממוצע והוא רואה עצמו כמישהו הנמצא במרכז התרחשות במימדים קוסמיים. רוחו מתחילה להתעורר.

טוב ורע. מלחמת הקודש בנפש האדם

מהדיון הקודם נהיה די ברור שמחשבות הן כוחות רוחניים פעילים. עתה, קיים מספר רב של מחשבות. על-ידי צפייה זהירה בהשפעתן על בני-האדם, ניתן לעשות הבחנה בין השפעה בונה והורסת. לכן אני מדבר על מחשבות חיוביות או שליליות.

ניתן להוכיח שיש קשר ברור בין מחשבות שליליות והתוצאה היוצאת כמחלה באנשים. באותו אופן ניתן לדבר על העלאת מודעות הבריאות, השפעת המחשבות החיוביות על ההחלמה.

אך מדוע מחשבה שלילית מזיקה לאנשים ולמחשבה חיובית יש השפעה הפוכה? זה חייב להיות כתוצאה מאנרגיה רוחנית נסותרת. לכן ראוי לדבר על אנרגיות רוחניות חיוביות, מחזקות, ואנרגיות שליליות משתקות, הרסניות.

לא ניתן להגן על דעת מדענים רבים שמחשבות אינן יותר מאשר תהליכים אלקטרו-כימיים במוח. להפך הוא הנכון, עובדה מוכחת ברורה היא שניתן לשדר

מחשבות מאדם לרעהו בתנאים הנוגדים את כל חוקי הקרינה המקובלים (ראה גם בפרק 4).

מי שחווה את השינוי בגוף האדם מיד לאחר המוות, יחוש שמה שהיה בעבר ספקולציה, עכשיו הוא ודאות פנימית: האדם הוא מעבר לגוף חי ונושם בלבד. קיימת תחושה ברורה שדרך המוות, נעלם משהו שעשה את הגוף לאדם. מה שנשאר, מעביר את התחושה שהגוף הוא רק קליפה ממנה משהו נעלה ניתן עצמו דרך ה"מוות".

אם אדם רוצה להתקרב למהות התמותה, עולה צורך לקבל שיש עוד מישור, מלבד הגופני, התומך במחשבות, בחיים, בתחושות ושהוא למעשה מהות האדם.

ברונו גרונינג ראה זאת כך:

"האדם הוא רוח עם נשמה ובמשך תקופת חייו על פני כדור הארץ, היא משתכנת בגוף."

הוא ראה בגוף ככלי, שאיפשר לאדם לתפקד בעולם החומרי. כלי זה הוא מתנה מאלוהים, אך הוא דורש קשר עם הרוח והנשמה לצורך קיומו כצורה נראית, חיצונית של האדם. כשמתרחש המוות, האדם נפרד מהכלי שלו. הכלי שאבדה לו הצורה אותה קיבל, מיד מתבלה ומתפרק בעזרת אנרגיה מומרצת.

התלות העצומה של הגוף בנפש וברוח נגלית באופן ברור ונראה לעין בזמן המוות, עקב תוצאות השילוח לחופשי שבפירוד. באותו אופן, דרך תוצאות המחשבות החיוביות והשליליות, ניתן לצפות ביחסי התלות ביניהן במהלך תקופת החיים.

עכשיו, מאין מגיעות מחשבות אלה, שברור כי הן מלאות באנרגיות שונות היכולות להזיק או להועיל לאנשים? האם מקורן ברוח האדם, במילים אחרות, האם הרוח האנושית שבפנים היא שיוצרת אותן בעצמה, או האם הן מגיעות אליו ממקור עליון?

בואו נסתכל שוב מקרוב בדרך בה המחשבות עובדות אצל האנשים. מהסתכלות מדוקדקת נהיה ברור שמחשבות שליליות וחיוביות כאחד מציגות איפיונים מסויימים המזכירים סגולות שאופיין מנוגד.

לעיתים קרובות מחשבות שליליות מתפרצות לתוך מוחם של האנשים ומענות אותם בתמונות כשלון שונות. זה כאילו הן רוצות להכריח את הנשמה לאפשר להן כניסה במטרה למלא אותה בפחד, דאגה ושנאה.

בתנאים רגילים האדם לא מושך אליו באופן מודע רגשות מעין אלה. הן פשוט שם ולעיתים קרובות הן מתנגדות בתכלית לרצונות ולשאיפות אישיות; לעיתים הן מסכלות כל אושר אישי. במקרים רבים ניתן לזהות אפילו תכנית פעולה המתוכננת בזהירות, שדרך מחשבות מסוימות מטרתה לעורר תחושות קנאה, כעס או חמדנות במטרה להרוס קשרים בין אנשים, בטחון עצמי ואהבה.

מי נושא בשמחה באמתחתו מחשבות שכאלה? למרות זאת הן מגיעות בכמויות משתנות ואם האדם מעניק להן אפילו כמות קטנה של אמונה, הן משתלטות עליו ונראה שנהנות מהעינוי הרגשי של קורבנו. באנשים מסויימים, הן כל כך חזקות שהן מונעות מהם כל אפשרות לקבל החלטה אישית, מעוותות את אישיותם וכובלות את קיומם הרוחני וכוחם לעצמם. אנחנו קוראים לזאת התמכרות.

מחשבות חיוביות הן שונות לחלוטין. הן אף פעם לא דוחפות עצמן לתוך מוח האדם, אלא הן יותר כמו נשימה, יד המושטת לעזרה. הן מעוררות תחושה משחררת נעימה ומכבדות את רצונו החופשי. יש צורך להתאמץ כדי להחזיק בהן, אחרת הן בורחות.

לעיתים קרובות הן ממלאות אנשים באהבה פנימית, ובזמן מתח הן מספקות שלווה בלתי צפויה ומספקות תשובות ופתרונות שהרוח האנושית המגששת לעולם לא היתה מסוגלת למצוא בכוחות עצמה.

רבים יקראו לזאת השראה, אחרים, אינטואיציה, תקרית שכל אדם חווה, למשל, פתרון פתאומי למצב מסובך, שנהיה מובן מאליו. זה קורה לעיתים כשאדם מתעורר לאחר שינה. בהבזק המידע אותו חיפש והרעיונות להן הוא זקוק, הם מתבהרים במוחו כאילו הם הגיעו אליו ממקור לא ידוע.

בספרו, *Die Wunderheiler*, קורט אלגיייר כותב:

"לאמיתו של דבר, מדענים, טכנאים רבים, אך גם אומנים וסופרים, אומרים שהפתרון לבעיה שהציקה להם, פתאום הגיעה אליהם בשנתם, או כשהיו במצב של נים לא נים, בין ערנות לשינה. ולעיתים קרובות התברר שהמצאה או תגלית מדעית, נעשית במקומות שונים בעולם באותו הזמן.

סוקרטס כבר אמר:

'גיליתי שסופרים מגיעים להישגים בעבודתם, לא עקב הידע שלהם, אלא הודות לכוח טבע מסויים והשראה, כמו נביאים ומגידי עתידות, שלפעמים אומרים דברים נעימים רבים, אך אינם מבינים מה הם אומרים!'

יוהן וופגנג וון גטה הודה:

'כתבתי את דברי כמו סהרורי. השירים יצרו אותי, לא אני אותם.'

'וולפגנג אמדאוס מוצרט אמר:

'בדמיון שלי, אני לא שומע חלק אחד של המוסיקה שלי לאחר קודמו, אלא את הכל יחד. איני יכול לתאר איזו הנאה יש בכך. כשדברים מתנהלים היטב, כשאני נוסע בכרכרה או יוצא להליכה, או בלילה כשאני לא יכול לישון, המחשבות מתחילות לזרום לתוכי. מאין או איך, אין ביכולתי לומר.' "

יש מעט מאוד הגיון בהנחה שמודעות האדם היא מקור המחשבה. ללא הרבה מחשבה ברמה האינטלקטואלית, גטה ומוצרט "קיבלו" הרבה מעבודתם המדהימה. ברור שהיתה להם גישה לידע שהוא מעל לסיכום כל חוויותיהם האישיות המיוחדות. באופן נפרד זה מזה הם הביעו את האמונה שעבודתם לא נבעה מתוכם.

ניתן להבין את ההקבלות שסקרנו רק אם נראה שמקור המחשבה הוא מעבר לרוח האדם היחיד. באותה דרך שמחשבות יכולות להיות מועברות מאדם לאדם – וזה כבר אושר – ניתן להסיק שמחשבות יכולות להיות מועברות ממישור חווייתי עליון, מה שלעיתים קרובות נחשב כהשראה.

אך מקור המחשבות תמיד מגיע מהרוח. בהמשך להנחה שכך הוא, יש צורך לקבל את קיום הרוח שיכולה ליצור מחשבות; מקור (אלוהי) הבנה ומידע כאחד העומד לרשות אנשים, ואחד המשתרע הרבה מעבר לתפיסתם ובינתם האישית.

ברונו גרונינג זיהה הקבלות אלה ויכל במילים פשוטות להעביר מידע זה למאזיניו. הוא הסביר שאדם לא יכל בכוחות עצמו ליצור מחשבות, אלא בעזרת רצונו, היה רק בעמדה להפנים אותן. מחשבות נשלחות לאדם. הוא המקבל, אך באותו הזמן המשדר, כי הוא יכול לשקול את המחשבות אותן קיבל וגם יכול להעבירן הלאה. עקב האנרגיה הנמצאת לרשותו, הוא יכול לא רק להפנים את המחשבות, אלא גם להביען במילים ולכותבן או להחליפן בצורה אחרת של פעילות גופנית.

שירי גטה מועברים באופן מילולי או בכתב, ואנשים יכולים להפנימם ובחזרה, יכולים להיות מועברים למילים או להפוך לסיבה למעשה שניתן לראות מבחוץ. כל אחד מאמין שהשירים והיצירות המוסיקליות הנהדרות הגיעו מגטה או ממוצרט, ומתעלם מהעובדה ששניהם הודו כי עבודתם הגיעה ממקור אינו ידוע.

באופן סמלי, רקע המחשבה האנושית משתקף בביטויים אופייניים כגון, "עלתה בי מחשבה" או "אני אחשוב על כך."

בנקודה זו יש לציין כי אין זה יד המקרה מי הוא זה המקבל מחשבות נעלות ומי לא. עבודות אנושיות בעלות איכות מעולה ויצירתית זקוקות לדחף מודרך מעולם המחשבה של אלוהים. אולם חשובה באותה מידה האישיות האנושית המתאימה, שיש ביכולתה לקבל זאת ואז, בשמירה על טבעה, להביע אותה באמצעי המתאים. האדם אינו בובה הנמשכת בחוטי אלוהים, אלא הוא משקף בהתאם לאישיותו את האור האלוהי בעולם החומרי.

אם אנו יכולים להמשיך בעקבות ההנחה שמחשבות נשלחות אלינו ממקור עליון, יהיה חשוב ביותר לגלות יותר בעניין טבע אותו מקור.

ברונו גרונינג קיבל את הידע שלו מבלי לקבל חינוך תיכוני. רק אמונתו העמוקה הקנתה לו גישה לתחומי הרוחניות האנושית.

הוא היה משוכנע שהמין האנושי מוצב בין שני כוחות. מצד אחד נמצא אלוהים, מקור כל הטוב, מקור החיים; מצד שני נמצא קוטביותו הנגדית, הרוע, או השטן. ברונו גרונינג הכריז ללא פשרה, שאלוהים, פסגת כל האנרגיות החיוביות, והשטן, פסגת כל האנרגיות השליליות, היו הוויות ממשיות. התפתחות האדם קרתה בעיצומו של המתח בין שני כוחות הרוח המנוגדים הללו, למרות שכוח הרוע בסופו של דבר, ובניגוד למה שהתכוון, משרת את מטרת האלוהים, כפי שיתבהר מאוחר יותר.

כל המחשבות והרגשות החיוביים נובעים מעולם המחשבה האלוהית, במילים אחרות, מקורן מאלוהים. באופן רציף הוא שולח לאדם את מחשבותיו. ריב האלוהים עובד על רוח האדם באותה הדרך. כישויות רוחניות הן בלתי נראות לחושים הגופניים של האדם. שפת הרוח היא המחשבה, והיא זמינה לאדם בדרך כלל מבלי שיהיה מודע למקורה.

ברונו גרונינג אמר באחד מנאומיו:

"אלוהים ברא את האדם הגון, טוב ובריא. הוא רוצה אותו כזה. בהתחלה, המין האנושי היה קרוב לאלוהים והכל היה אהבה, הרמוניה ובריאות. זה היה איחוד מושלם. אך כשהאדם הראשון האזין לקול הרוע, מעבר לאיחוד זה, כשעשה זאת, האיחוד ניתק ומאז אלוהים נמצא פה, והאדם – שם. תהום גדול נפער בין אלוהים והאדם. אין כל קשר ביניהם. האדם בעצמו, אדוק ככל שיהיה, ואין חשיבות עד כמה יתפלל, יהיה במהלך חייו תחת התקפה מתמדת מצד הרוע, ויישאב למעמקים. הגעתם לנקודה נמוכה זו במסלול החיים. אתם חווים מזל ביש, כאב ומחלה בלתי ניתנת לריפוי. אני קורה לכם לא לשקוע נמוך יותר, אלא לשנות את דרכיכם. עלו מהמעמקים ואני אבנה גשר מכם מעל לתהום! עיזבו את דרך הסבל ועלו על השביל האלוהי! כאן אין מזל ביש, אין כאב, ואין משהו שאינו ניתן לריפוי; כאן הכל טוב. דרך זו מובילה חזרה לאלוהים!"

בשיטתו של ברונו גרונינג, קונפליקט הנשמה בין מחשבה חיובית ושלילית הוא המאבק של האדם בין אלוהים לישות הרוע. רק דרך סוג המחשבה, האדם מחליט במי הוא מאמין; אם הוא שומר על קשר עם החיובי והטוב או עם השלילי והרע.

איפיוני המחשבות החיוביות, שכבר תוארו, משקפים את דרך פעולתו של אלוהים. הוא לא כופה את עצמו על האדם, אלא רק דופק בשקט בדלת הלב האנושי בתקווה שהאדם יאמין לדבריו.

מצד שני, קול המגיע מעבר לאחדות בין אלוהים והאדם, שעד היום ניתן לשמוע אותו דרך המחשבה השלילית, הרוע, מסתער על חושי האנשים, בעיקר על תבניות מחשבותיהם, בניסיון להשתלט עליהן.

הוא רוצה לכבול אותם לעולם החיצון של האשליה, לגרום להם, בים של דאגות, לשכוח את מקורותיהם ותפקידיהם הנעלים ולכבול אותם למישור הקיום הנראה ותשוקותיו המוגבלות. ללא ליאות הוא סותר כל מחשבה טובה ומושקעת במספר רב של מחשבות המכניסות ספקות, ובכל אמצעי מנסה להרוס את אמונתו של האדם באנשים אחרים ובכך מנתק את הקשר שלהם עם מקור המחשבה האלוהי.

בשיחה ברונו גרונינג אמר את הדברים הבאים בקשר לנושא זה:

"האדם כבר אינו יודע שאלוהים מדבר אליו, שהאדם לא קיבל את הדברים הרבים שאלוהים הכין עבורו; היום הוא אפילו לא בעמדה לקבלם, כי הוא חסם עצמו והוא בהתמדה משקיע זמן ברוע. שוב ושוב המחשבות השליליות מתגלות לו. שוב ושוב הוא מעסיק עצמו באסונות שהוא מגלה בגופו."

בכל רגע, האדם חשוף להדרכה רוחנית. דרך מחשבותיו הוא מכוון לטוב או לרע.

ברונו גרונינג תאר זאת כדלהלן:

"אין אדם שאין לו מדריך. ישנם שני סוגים – האחד מנחה והאחר מתעה."

שוב הוא הסביר את ההתרחשויות הרוחניות על-ידי השוואתן לרדיו. יש לכוונו לתדר הנכון במטרה לקבל שדר מסויים. כל עוד המכשיר נשאר מכוון לתדר, לא ניתן לשמוע אף תחנה אחרת.

באותה דרך האדם יכול להשתמש בכוח רצונו להתכוונן למחשבות חיוביות או שליליות: הוא יכול להתכוונן לשדר האלוהי או ליצור קשר עם שדר השטן. מי שמלא במחשבות שליליות, כי הוא חשף עצמו לאנרגיות שליליות, לא יוכל באותו זמן לקלוט מחשבות חיוביות. דרך כוח רצונו, עליו תחילה להיפטר מהמחשבות השליליות לפני שיוכל לחשוף עצמו לשדר האלוהי.

ברונו גרונינג אמר:

"האם אתם רוצים שאשקר לכם ואומר שעליכם להסתמך רק על אדם כמוני? לא, חברים, זה תלוי בכם, איך אתם מפנימים את האנרגיה החיובית. ומתי ביכולתכם לעשות זאת? רק כששחררתם את עצמכם מהרוע ובאמת אין לכם שום קשר איתו. לפני כן אין ביכולתכם להפנים את האחר. אז פיתחו את לבכם ונערו את כל השאר! סלקו את הבעיות והצרות! רוב האנשים אינם מיטיבים לדעת מלבד להמציא בעיות חדשות. גם זה הרגל."

כל אחד חופשי להקים חיץ רוחני בינו לבין אלוהים ולחזק אותו עם כל מחשבה שלילית, כל מלה שלילית וכל מעשה לא נעים. אלוהים משעבד עצמו לרצונו החופשי של האדם. אלוהים אף פעם לא ישפיע, כך שכאשר האדם שם את מבטחו בצד השני, אלוהים נסוג. הצד השני מרחיק את האדם מכל הטוב אם האדם מאזין לו.

דבריו ברונו גרונינג הציג את עבודת האלוהים, כישות זרה שהוחזרה לסמיכות קרובה יותר, לאחר שאנשים רבים שילחו אותה לאיזשהו רקיע מרוחק. זרכו יריב האלוהים, שלעיתים תכופות מתייחסים אליו בחיך מוחל כאיזשהו טיפוס בסיפור אגדות, שוב נהיה באופן ברור יריב ממשי של האנשים.

הידע לרקע הטוב והרע בחיי האדם הוא עתיק. באופן אינטואיטיבי, אומות רבות מזהות בכך פעולה של בינת-על. אלוהים מצטייר כישות ממשית וזמינה, והרוח השלילית מצוירת כפסגת כוחות החושך המאיימים. סופרי התנ"ך רואים בו כאויב, יריב אלוהים. הוא המפתה, הרוצה מאז ימי בראשית, השטן, נסיך עולם זה.

במאה ה-18, במהלך תקופת ההארה, חל ניתוק מצורת חשיבה זו, ו"מחשבה הגיונית" ו"הבנה אנושית בריאה" נהיו המדד לכל דבר. קיום הכוח הרוחני השלילי, האישי, נדחה כשריד מימי הביניים.

מסקירה היסטורית ניתן להבין כל זאת, רק חישובו על כל צידי המכשפות, איך הרוח השלילית הזאת נתנה לעיתים קרובות לגיטימציה לרדיפה והרשעת אחרים? מיליוני חפים מפשע עונו והועלו על המוקד בזמן האינקוויזיציה.

מאוד מסוכן להתכחש לכוח שיום אחרי יום מוכיח את קיומו במימדים מפחידים הולכים וגוברים. רק במאה שלנו, מיליוני על גבי מיליוני אנשים שנרצחו, הם זיכרון מבעית להשפעת ההרס של הרוח השלילית, שבמדד שלא נודע שכמותו בעבר, שילח אדם נגד אדם, ודרך חזיונות כוזבים של כוח, ממון ודת או אידיאולוגיה פנטטית, הפך אנשים לחיות חסרות רגש.

לאוטס זיהה זאת לפני 2500 שנה והביע זאת במילים הבאות:

"ההחלטה נתונה בידי האדם כיצד הוא קובע את גורלו, והתנהגותו מראה אם הוא חושף עצמו לאנרגיות מועילות או מזיקות."

בהתאם לכוחות הרוחניים הפנימיים שלו, כל מחשבה שהאדם מקבל משפיעה על כל נסיבות חייו. מחשבות הן זרעים רוחניים, ובהתאם למידה בה הן ממלאות את אמונתו והכרתו הפנימית של האדם, הן יתגלו כמזל טוב או ביש מזל, בריאות או מחלה, או אפשרויות רבות אחרות בעולם הגשמי.

וכך, בהתאם לרצון האל, האדם יהפוך לבורא במסגרת בחירתו. הוא יכול להשתמש בחיות או בכוחות הבריאה המוענקים לו כדי למלא את מחשבותיו

באנרגיה ובחיות, שמקורן ברוח האלוהים, או ביכולתו להתנגד למצוות האל. דרך מחשבות חיוביות, אם הוא כובל את רוחו לתחום הרוחני של אלוהים, זרימת האנרגיה האלוהית תתחדש באופן קבוע. הוא יהיה כמו אגם שלתוכו זורמים בקביעות מים מתוקים, צלולים, ומהיתרה הוא יוכל לדאוג לשטח אדמה נרחב. המים באגם זה צלולים כך שהרקיע משתקף בתוכם.

דרך מחשבות שליליות האדם מכלה את האנרגיה שניתנה לו, ובהתמדה מזייף קשרים, שבשלב מסויים ימקמו אותו בכלא אכזר שממנו לא יוכל להשתחרר בכוחות עצמו. סכר חוסם את דרך המים לתוך האגם; הוא הופך לביצה, מימיו דלוחים והחיים בתוכו יגוועו. הקרקעית שלו תירקב ותהפוך לשחורה.

מה על אלוהים לעשות כשהאדם אוטם את מוחו מפניו, מתוך בורות או מתוך רצון רע? אלוהים נאלץ לצפות באדם נסוג מהדרכתו עד לנקודה בה האדם אינו מבין עוד את קריאתו של אלוהים, עד שהאדם קורא לאלוהים, מומרץ על-ידי סבל ובעיות שהתעוררו כתוצאה מהתנהגותו. לעיתים קרובות רק כשהוא נמצא בקושי, אז יש לו יכולת לקבל את המסר שאלוהים שולח לו במצב כזה, למשל דרך דברי אדם אחר, ולהיאחז ביד המושיעה.

ברונו גרונינג אמר:

"זה תלוי ביחיד איך הוא מטפל בעצמו ובגופו. אם הוא מפנים את כוח האלוהים ונשאר תחת ההדרכה האלוהית, אז הוא יזכה בהגנה. אך אם הוא ינטוש הדרכה זו, הוא לא יזכה בה יותר."

"מחלה אינה עונש מאלוהים, כפי שאנשים מאמינים. יש להשוות אותה לילד העוזב את בית הוריו. אין ביכולת ההורים לשמור עליו עוד, הם לא יכולים להגן עליו יותר. גם אנחנו עזבנו את אבינו שבשמים. אסור לנו לשכוח שאנחנו ילדיו הבלעדיים של אלוהים. רק הוא יכול לעזור לנו! והוא יעזור לנו ברגע שנמצא את הדרך חזרה אליו."

למרות דבריו הכנים בקשר לרקע הטוב והרע, ברונו גרונינג לא רצה להפחיד או להכין את הקרקע לקיצוניות דתית. הוא רק רצה להראות לאנשים איך להתגבר על דאגותיהם ובעיותיהם. מצב העולם כיום מראה באופן ברור ביותר שבורות בקשר לתגובות האפשריות של האנרגיה השלילית היא גרועה יותר משלוות ההארה.

למרות זאת כיום הדרכה זאת חשובה ביותר! לחיים הפנימיים של כל אחד יש גם גילוי דעת חיצוני. כל היצירות בעלות הערך של העולם החומרי מבוססות על מחשבות. כל בית, כל כלי נשק, כל הישג טכנולוגי, מקורו ברוח האדם, במחשבותיו, באופן בלתי נראה תחילה, לפני שקיבל צורה חומרית דרך העבודה הגשמית המתאימה. צורות אלו, שהתפתחו דרך רוח האדם, משפיעות באופן חיובי או שלילי על תחושות והוויות אנשים אחרים והתפתחות השימוש בהן לטוב או לרע. אותו דבר תקף גם לגבי המלה המדוברת או הנכתבת. העבר הקרוב בגרמניה וכוח התקשורת הן דוגמאות שלא ניתן לשגות בהן לגבי הדרך בה מחשבת היחיד יכולה להשפיע על ההכוונה הרוחנית של חוגים חברתיים אחרים. בעיקר ההמון נתון בחוסר ישע לרחמי ההשפעות השליליות.

הבטחות ומילים מחמיאות יתעתעו שוב ושוב במי שלא למד להסתכל מעבר להתרחשויות.

לא רק *Faust* של גטה, אלא יצירות ספרותיות אחרות, מצהירות על ההשפעות הנסתרות של הרוח השלילית על החברה האנושית. מרלין או ארץ ברן של טנקרד דורסט, או Ahasver של סטפן הייס, לא רק מציגים את הרוח השלילית כאויב חיי היחיד, אלא רואים מעבר לו כוח משמעותי שיש לו השפעה מוסווית עצומה על כל המציאות החברתית.

איך יכול האדם לשחרר עצמו מאחיזת הדיכוי והסבל?

איך הוא יכול להגן על עצמו מהשפעת הרוח השלילית המאיימת והחזקה?

"השטן חזק, אך אלוהים הוא כל-יכול."

"מי שמשרת את אלוהים לא רק יקבל תמיכה מכוח האלוהים, אלא יהיה גם מוגן. דרך כוח האלוהים, הוא יוכל להשתלט על השטן."

במילים אלה, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, ברוננו גרונינג הבהיר למאזיניו מה מפתח באנשים כוח הקשר עם רוח האלוהים. כוח המאפשר להשתלט על השליליות. הוא ביקש ממאזיניו "שתמיד יהיה" להם בחיים "יתרון על הרוע" וקורא להם להתאחד נגד האויב.

"הבה נתאחד במאבק נגד הרוע ונצמד יחדיו בשביל שבאמת יוביל את כל האנשים לטוב."

"אני קורא לכם לסדר! אני רוצה שתחזו חיים בריאים, טובים, אליהם אלוהים התכוון, ושלא תדאיגו יותר את עצמכם במפלצת, בשד הזה. אל תפקירו עצמכם בידי, אל תשלימו איתו, אל תסבלו אותו, לא, דחו אותו! אם תעשו כל זאת, אז תהיו משוכנעים שאתם עושים את הדבר הנכון. אז הכל יהיה שונה, יהיה הרבה יותר טוב. רק אז החיים יתחילו, כלומר, אלוהים יתחיל לפעול בתוך האנשים."

בדברים אלו, ברונו גרונינג רצה להסיח את תשומת הלב לחוקי הקרב במאבק רוחני זה, שעל כל אחד לנהל. בעיקרו של דבר כבר דנו בדברים אלו, אך הייתי מעוניין לחזור עליהם כאן פעם נוספת:

- על האדם לנתק עצמו באופן שכלי מכל דבר שהוא מחשיב כמחלה בגופו, עליו ליחל שוב לטוב ולהפסיק לחשוב עליה. לעולם אין להתנגד לשליליות בעזרת מחשבות ותחושות שליליות.

- התנאי המוקדם הבסיסי לקרב הוא לערוך *Einstellen** באופן מודע וקבוע לאנרגיה האלוהית במטרה לשמור על החוסן הנחוץ ולהסיט כל מחשבה שלילית.

- לעולם אין על האדם לדרוש, אלא דרך רצון האל הוא יכול להשיג הכל.

- עליו להקשיב לאלוהים, ולהפסיק להשתכנע מכל דעה של אנשים אחרים. בנוסף לכך, עליו להעביר דרך תחושותיו כמבחן, כל דבר שהועבר אליו בדברים או במעשים, ולמסור אותם בלבו לאלוהים. עליו ללמוד לזהות את התשובות והאזהרות ברמת תחושותיו, כי שליליות לעיתים קרובות קשה מאוד לזיהוי.

מי שמודע לזיקה זו, ידאג לא לגנות אדם אחר, אפילו אם האחר עושה בברור מעשה שלילי. כל זאת כיון שעתה כבר ברור כי האדם אינו רע מטבעו, אלא הוא רק משמש ככלי בידי כוחות הרוח השליליים.

ברונו גרונינג הביע זאת במילים הבאות:

"האדם הינו ונשאר אלוהי. הוא אף פעם אינו [...] רע, אלא [...] כשהוא נוטש את אלוהים [...] ומרחיק את עצמו ממנו, הוא הופך לכלי משחק זמין בידי

* ראה הסברים – עמוד 12

ישות הרוע. הרוע תופס ומחזיק בו והאדם הופך להיות משועבד לו. זה אינו האדם העושה מעשים רעים, זוהי ישות הרוע."

אז החובה הראשונה של האדם המותקף על-ידי רעהו היא לסגור את לבו לשליליות שברור כי האדם השני פתח את לבו בפניה. אם מתעללים בו, אסור לו "להחזיר", אלא עליו לקשר עצמו באופן מודע לאנרגיה החיובית כדי להסיט את המשא השלילי, ובעזרת המחשבה או המילים, עליו להתנגד לו בשלווה ובתקיפות. בדרך זו הוא מגן על עצמו ועוזר לרעהו לשחרר עצמו מהשליליות.

ברוננו גרונינג אומר כך:

"חברים, אף פעם אל תכעסו על איש. לכעוס פירושו שהפנמתם את הרוע."

"כמובן שאתם יכולים לגשת אלי ולתת לי אגרופים באוזניים. אני לא אכעס עליכם. אני אשמח בזמן שאומר: 'עכשיו הוא שחרר עצמו מהכעס ועליו לקפון על ההזדמנות לגמול בטוב."

"אני אוהב את אויביי. הרוע לוכד עצמו ברשתותיו שלו."

אין זה סימן לחולשה כשלא "מחזירים", אין להחזיר רעה תחת רעה. זה דווקא מראה על הבנה עמוקה בחוקי הרוח ושלטיה עצמית אדירה.

לקורא המחפש תוכנית בה יוכל להשתמש עבור כל מקרה בו הוא נתקל בשליליות מאנשים אחרים, ניתן לומר כי "תוכנית F" לא תשרת בקביעות את כל צרכי החיים. כל מצב שונה, ויהיה צורך בטווח רחב של תגובות. בשלב מסוים, כיון שיש על כל אחד מאיתנו להגן על עצמו, יש צורך "לחתוך" את הקשר עם אדם שפשוט מסרב להשתנות ותמיד מדבר ומתנהג באופן שלילי. לעיתים גם נחוצה מלה חריפה, קולנית, לעיתים דווקא דממה עוזרת. אך מי ששם לב לשמירת לבו חופשי משליליות, ותמיד מגיב בשלווה מלאת אהבה ותקיפות, יחווה שבכל מצב לבו ידריך אותו להתנהג באופן הנכון.

כפי שאדם החושב, המדבר והמתנהג בצורה גרועה, אינו רע, אסור ליפול בפח ולראות באדם חולה כאדם רע. באופן בסיסי נכונה ההנחה שמחשבות ומעשים שליליים גזלו ממנו את אנרגית החיים ולכן הם מכינים את הקרקע לבעיות גופניות ונפשיות. אך אסור לכך לשמש בדרך כלשהי כתירוץ לגנות אדם חולה, כי לא ניתן לדעת את הסיבה בגללה איפשר גישה לשליליות; ברוב המקרים הדבר לא קרה בזדון. פחד, דאגה, רחמים ושכמותם מופיעים מבלי

שניתן להימנע מהם במצבים מסויימים, ולגבי רוב האנשים הם נחשבים כתחושות טבעיות, כי אין הם יודעים לבטוח באלוהים, באותו ביטחון קדום. חוץ מזה, ישנם אנשים מעטים כיום שיש להם שליטה מלאה על מחשבותיהם ובכך שומרים על קשר רצוף עם אלוהים. כל השאר הם פחות או יותר בדרך להתגבר על שליליותם הפנימית כל עוד הם רחשו את הידע.

ברונו גרונינג היה בדעה שרוב האנשים המחוברים לשליליות, מקריבים עצמם להשפעות סביבתיות שליליות ולחולשותיהם, אך בתוך לבם הם עדיין שואפים לטוב. הכוח השלילי הפך לכל כך נוקב באימו על פני האדמה, שבורות היחיד נתונה "לחסדיו". רבים מאלה הנחשבים לבריאים מנקודת מבט רפואית, בכל זאת חשפו את גופם לאנרגיות שליליות אותן הפנימו דרך המחשבה, המלה או המעשה. כתוצאה מכך מערכת הבקרה הגופנית שלהם נמצאת במצב של הפרעה כזו שנחוץ רק שחרור שסתום כדי להפעיל את קבוצת התאים לחשוף זאת בצורה גלויה כמחלה. המערכת החיסונית השכלית, הנפשית והרגשית של גופם לעיתים קרובות נחלשה מאז הילדות על-ידי היחשפות מתמדת להשפעות השליליות שדבקו בהם דרך מילים ותמונות. רק קחו בחשבון איך הרבה ילדים ובני נוער במהירות מתמוטטים נפשית כשדרישות חסרות ערך מופנות כלפיהם. כמות ההתאבדויות מדברת בשם עצמה.

במשך עשרות שנים לאנשים רבים מעולם לא היה כוח לעמוד על שלהם בפני קרובים ובני משפחה שרדו בהם, וברגשי נחיתות, מחשבות חרדות וכעס מודחק הם פתחו את לבם לכוח השלילי שבהתמדה הידק יותר ויותר את חגורת הסבל, חוסר שמחת החיים והאומללות בחייהם. אחרים כבולים, מתוך רגש מוטעה של חובה, בקשרי נשואים שהפכו להיות עינוי. שנה אחר שנה הם חשופים לאנרגיות השליליות שמקרינים בני-זוגם, אשר אינם מוכנים להשתנות. חלק מהאנשים דואגים במשך שנים כי, למשל, אמהותיהם או סבתותיהם סבלו משבץ מוחי והם חושבים שמחכה להם גורל דומה. אז, דרך כוח המחשבה, הם מביאים על עצמם את ההתרחשות ממנה הם הכי פחדו.

אנשים שהם במיוחד רגישים, מועדים למזל ביש כי כפי שהם פתוחים להשפעת החיובי, הם גם פתוחים להשפעת השלילי. מתוך גישה מוטעה של בעלי טבע טוב, הם פותחים את לבם לכל ויש להם קושי לחסום את השליליות שאנשים אחרים מקרינים כלפיהם. הם לוקחים על עצמם את בעיות האחרים כי הם רוצים לעזור לכולם, ותמיד יש להם אוזן קשבת לסיפוריהם הארוכים

והנוגים. לעיתים קרובות הם מתמלאים ברחמים על רעיהם וכתוצאה מכך סובלים מהתוצאות ההרסניות המוזכרות המשפיעות לרעה על בריאותם שלהם. לעיתים קרובות ברונו גרונינג ציין כי צריך שיהיה לאדם מה שהוא קרא אגואיסטיות חיים בריאה, ואסור לו לזנוח את עצמו. אסור לו לבזבז יותר כוח מאשר הוא מפנים, אחרת הוא יצבור חוב, ויגיע הזמן בו הוא יזדקק לעזרה.

בין האנשים הרגישים יש גם כאלו הנפגעים בקלות, ובמהירות לוקחים דברים ללב. הם לעיתים קרובות סובלים במשך זמן ממושך עקב מלה זועמת, שלא היתה משפיעה על אדם בלתי רגיש. לעיתים קרובות אנשים אלו סובלים עד אשר לומדים לאמץ גישה קשוחה הנחוצה כלפי השליליות.

אחרים אינם מסוגלים לסלוח לעצמם על כישלונותיהם. הם מקדישים את חייהם לנזיפה עצמית ומכבידים מאוד על עצמם עקב רגשות שליליים אלו.

רשימה זו יכלה להימשך ללא סוף. דוגמאות ללא סוף מראות איך שלא במכוון האדם סוטה לכיוון טווח שליטתה של ישות הרוע.

אגואיסטים, שאינם חשים חמלה כלפי אחרים, חושבים רק על עבודה, כסף וחי מותרות. לכל אורך חייהם הם יהיו כבולים לאשליה זו עד שמין מצוקה, פציעה או כאב, משחרר אותם ממנה. לעיתים קרובות, בעזרת סבל הם נעשים מודעים לסיבה נעלה יותר לחייהם, וברגע שהם מחלימים, חייהם משתנים לחלוטין.

למרות שקשר עם הרוע יכול רק לגרום לסבל, ייסורים ואסון, ישנו הגיון נסתר מאחורי תוצאות הרוח אסון אלו. בעזרת הסבל והייסורים, אנשים רבים חווים בגרות פנימית המשחררת אותם מהתפיסות המוטעות של החומרנות ומאפשרת להם לחפש סיבה נעלה יותר לקיומם. אחרים, שאינם חייבים לעבור שלבים אלו, לעיתים קרובות נשארים במצב של קהות רוחנית עד מותם, כבולים לנוחות החומרית בחיים. כדי להדגיש את הקשרים הללו, ברונו גרונינג פעם שאל את הקהל שלו מה הוביל אותם אליו. הוא קיבל תשובות שונות רבות: העיתון, קרובי משפחה וכו', אך אף אחת מהתשובות לא סיפקה אותו. אז הוא ענה על שאלותיו שלו ואמר שזה היה הרוע בצורת מחלה שהוביל אנשים אליו.

"הרוע תמיד מוביל לטוב."

האם לא הסבל הוא שגרם לאדם לחפש את אלוהים? אנשים רבים צריכים לעבור מרופא אחד למשנהו במשך שנים רבות לפני שהם מבינים שיש רק אחד

(אלוהים) אותו הם שכחו. "רופא-העל של כל המין האנושי", כפי שברונו גרונינג קרא לאלוהים. גטה דיבר באופן דומה ב-Faust שלו, על ההגיון הנסתר מאחורי פעולתם של הכוחות השליליים:

"זה חלק מכוח זה שתמיד מחפש את הרע ואולם משיג את הטוב."

מי שחווה סבל, יודע את ערך הגוף הבריא. הוא יחפש דרכים להחזיר לעצמו את הבריאות שאבדה. לעיתים קרובות, רק עכשיו הוא מוכן לשחרר עצמו מהדעות הקדומות המושרשות ולהפיק תועלת מאפשרויות, שעקב יהירות אינטלקטואלית, התנגד להן בעבר; לשנות עצמו ולחפש את הטוב, את אלוהים, ולהאמין בו.

כשאדם חווה את היותו חסר אונים לחלוטין בפני מחלה או סבל מסוג אחר, כשהוא הגיע לקצה גבול יכולתו וכוחותיו, אז הוא מוכן מבפנים לענווה שבחיפוש כוח עליון ולהשתטח בהכנעה בפניו. לעיתים קרובות, מי שחווה סבל שכזה, יכול בפעם הראשונה בחייו להרגיש חמלה כלפי רעהו הנמצא במצב דומה לשלו, ולמעשה ביכולתו להתחיל לפתח דאגה בלתי אנוכית לרווחת אחרים.

חברה מחוג ידידי ברונו גרונינג של היום, שזכתה לקבל החלמה, סיפרה לי שעכשיו היא אסירת תודה עבור שנים של סבל. אם היא לא היתה כל כך נואשת, היא אף פעם לא היתה מתעניינת בברונו גרונינג או בריפוי רוחני. כפי שקרה, היא התגברה על כל הדעות הקדומות שהיו לה והיתה מוכנה לשכנע את עצמה. היא זכתה בבריאותה ואף מעבר לזאת, היא מצאה את דרכה לאלוהים.

"עכשיו אני באמת יודעת בפעם הראשונה איך להעריך את בריאותי מאז שזו הושבה לי בעזרתו של ברונו גרונינג. רבים אחרים שמעו על החלמתי ויכלו לזכות בחווייה דומה. הדו"ח שלי שכנע אותם."

כאשר לאדם, שטולטל על-ידי סבל, יש אומץ לשנות את דרכיו ואת דעותיו הקודמות, ומשכנע עצמו בכוח הרוח, הוא לא רק עוזר לעצמו, אלא גם לאחרים העדים לשינויים הגדולים בגופו ובחייו הנגלים בפניהם, והם הולכים בעקבותיו. אנשים רבים יכולים, בדרך זו, לחסוך מעצמם הרבה צער ובעיות אם ילמדו לנהוג בהתאם לחוקי החיים הבסיסיים ויהפכו את מלחמת הקודש לגאולתם העצמית, כל זאת לאחר שהושפעו מדוגמת חברם.

זמן

הרוע הרווח כיום הוא המנעות מצרכים מסויימים בחיים, ומבוטא בשלוש המילים הבאות:

"אין לי זמן."

כל דבר אחר נדמה כחשוב יותר: חובות מקצועיות, פעילויות בשעות הפנאי, אך למצוא את הזמן בשקט להפנים את הטוב עבור הגוף, נדמה כבלתי אפשרי ב-24 השעות שיש לרשותנו ביממה.

ברונו גרונינג אמר פעם:

"אדם יכול לפנות זמן ולתת הזדמנות לעשות משהו עבור גופו כך שיהיה לו כל כך הרבה אנרגיה חיובית לרשותו שלא יצטרך עוד לפחד מהרוע, ועם האנרגיה הנוותרת, הוא יכול החזיר מלחמה שארה בקצב שלו. בדרך זו הוא חי בסדר האלוהי."

מי שרוצה להחלים ונלחם במה שרע בחייו, יכול לעשות זאת רק כשהוא מפנים את הכוח הרוחני הנחוץ לשם כך.

ברונו גרונו לעיתים קרובות השווה את הגוף לסוללה (בטרייה), והסביר שהאדם, דרך חשיבה, דיבור ומעשה, כילה את האנרגיה שבטווח הארוך לא ניתן היה להחליפה באופן מספיק בשינה. לכן עליו לפנות זמן לפחות פעמיים ביום להתכוונן לזרם המרפא. עליו להפנים במקום שקט את אנרגית אלוהים. לעיתים קרובות, עשר או חמש עשרה דקות מספיקות לקבל את האנרגיה המספקת כדי לספק את צרכי היום ולתת לו את הכוח לשמור על קור רוחו, אושרו ושלוות נפשו. מומלץ גם מעת לעת לשבת בקבוצה ולהפנים את הכוח יחד עם אנשים אחרים, כי אז הזרימה מתחזקת.

בעת נאום בפני קבוצת ספרינג ב-5 באוקטובר, 1958 לברונו גרונינג היה את הדברים הבאים לומר בנושא זה:

"חברים, אני מאמין שיותר טוב אם אומר את האמת: איך אנשים התהוללו בחייהם כאן על פני כדור הארץ. הם לעיתים רחוקות חוו דבר כלשהו! רובם בזבוז את הזמן שניתן להם. בזבוזו אותו! זמן הוא יקר ערך. [...] עלינו בהתמדה

לחיות חוויית רבות נהדרות, אלוהיות. ובזמן שאנו נתקלים באלוהי ומפנימים אותו, נרגיש טוב; אז אנו חופשיים, אז נחיה כאן כפי שאלוהים התכוון עבורנו.

אך מה עושים רוב האנשים? כן, מה שכבר סיפרתי לכם. אף פעם אין להם זמן עבור עצמם. יש את העסק, יש את עבודת הבית, יש את החברה (בה הם עובדים), יש את העבודה, יש את הדודה, יש את בעלי, עליי ללכת לכאן, עליי ללכת לשם. אוי לא, אני לא יכולה לזנוח אותם! לא! לא! אין לי זמן! אולי אבוא... על זה אנשים תמיד מתחרטים ברגע שהרוע נאחז בהם ואינו מרפה. כשזה חדר לגופם, אז הם מגלים, אז יש להם זמן. [...] מי שלא מקשיב, יצטרך לחוש. [...] תצטרך לחפש נקודה קטנה כך שתוכל להפנים שוב את האלוהי, את השלווה האלוהית, כך שהסדר יוכל לחזור לגופך. עליך לשים לב לגופך, אסור לך לקשר עצמך עם הרוע. דבר ראשון עליך לשחרר עצמך כפי שאתה עושה כשאתה אומר: 'כאן חדרי הקטן, כאן אני נשאר, כאן אף אחד לא יכול להפריע לי!' אז הפנס את הכוח, כך שההפרעה בגופך תיעלם.

אך אין לעשות זאת פעם [...] או פעמיים. יש לעשות זאת מידי יום. אך עבור רוב האנשים זה יותר מדי. [...] למי שאין זמן עבור עצמו, חברים יקרים, הוא אינו מאמין באלוהים. הוא באמת התנתק מאלוהים. הוא חייב שיהיה לו זמן עבור עצמו, עבור גופו."

על אדם, החושב באופן מציאותי, יש להבין שלא רק חשבון בנק מאוזן נחוץ בחיים, אלא גם איזון אנרגטי. כשהוא מוכן באופן זה לפנות זמן עבור עצמו, למרות התנגדות הרגליו וסביבתו, בקרוב יהיה לו ברור שהוא יכול להרוויח לא רק כוח, אלא גם זמן. כאשר לאדם ישנה הרגשה ששליליות יכולה לחדור לגופו, ישנם תמיד הזדמנות וזמן לסגת ולמלא את הסוללות שלו. אני חוויתי איך במהירות, אחרי התכווננות, גופי התמלא שוב באנרגיות מפיחות חיים ומרעננות. הזמן שזה לקח תוגמל על-ידי הכוח השופע בו זכיתי. הרעיונות הנכונים התחילו שוב לזרום והייתי מופתע כיצד, במקרים קטנים או גדולים, היה ברור שקיבלתי עזרה מלמעלה בעבודתי ברגע שנהייתי פתוח לקלוט אותה.

חוץ מזה, יש ליצור סדר עדיפויות. גוף ונפש בריאים הם מתנה מאלוהים ועליהם להיות בעדיפות עליונה.

"האמן ובטח, הכוח האלוהי עוזר ומרפא"

שיטתו של ברונו גרונינג אומרת בצורה די ברורה שישנם חוקי-על עבור חיי האדם. חוקים בסיסיים אלו, או כפי שקרה להם ברונו גרונינג: "החוקים של משחק החיים" הם למעשה חוקי הטבע של ניסיון האדם. כולם כפופים להם, בדיוק כפי שהם כפופים לחוקי הגוף הידועים.

ברונו גרונינג פעם אמר בקשר לכך:

"לאלוהים יש חוקים, בכך אני מתכוון למצוותיו. מי שלא יודע זאת, אינו לוקח אותן בחשבון, אינו מקשיב להן, וגם לא יזכה בהצלחה."

הודגש שאדם המאמין במחשבות חיוביות, יצר קשר רוחני עם אלוהים. אמונה באלוהים לא רק פרושה לקבל את קיום הכל-יכול הנעלה מהאדם או את היכולת לפרש את כתבי הקודש. אמונה באלוהים היא האמון ללא תנאי בטוב, גם לגבי עצמך וגם לגבי אנשים אחרים. אמונה באלוהים פרושה לא להעניק לאף אחד או לשום דבר בחיים כוח להתעלות מעל לאמונה בניצחון הטוב או בגאולה.

ברונו גרונינג :

"להיות בן-אנוש פירושו להיות טוב, טוב זה לזה. לכוון את כל מחשבותיך, את כל דבריך כלפי מה שטוב שפירושו להעבירם למעשים, לא רק להבטיח לעשות זאת, לא רק לומר זאת, אלא לעשות זאת!"

אדם כזה "מתפלל בהתמדה" כי בעזרת גישתו הפנימית, בעזרת מחשבותיו, הוא בקשר רוחני עם אלוהים ומשרת אותו במובן האמיתי של המלה, כי דוגמתו מעוררת את הטוב, כלומר את אלוהים, באחרים. אותו דבר נכון לגבי הבריאות והמחלה.

ברונו גרונינג:

"מי שמאמין בבריאותו, מאמין באלוהים."

אך אדם, שעקב אבחון רפואי מאמין במחלה ואולי בשקר "בלתי ניתן לריפוי", לא בכוונה התכחש לאלוהים. כי מחלה אינה מגיעה מאלוהים. זוהי פעולתו של הכוח השלילי.

עתה ניתן לחלוק על היות אבחון רפואי עובדה שיש להתמודד עימה, אחרת היא תודחק. הדחקה היא תוצאה של פחד. אדם המדחיק נסיבות שליליות בחייו לא ניתק את הקשר איתן, כך שהן ימשיכו להשפיע עליו.

והאדם ה"מציאותי" האומר שעליו "להתמודד עם העובדות", "להתייצב מול המציאות" וללמוד, כפי שהרבה קבוצות של עזרה-עצמית טוענות, "לחיות עם המחלה או הבעיה", גם נכנע באותו אופן לביטוי האנרגיה השלילית, המבוטאת כמחלה או כבעיה בגופו. הוא כובל עצמו לשליליות, ובעזרת אמונתו השקרית הוא מאפשר לה להתחזק במודעות שלו. לעיתים קרובות סביבתו, דרך רחמיה המערערים והמחלישים, עוזרת באופן משמעותי להדריך למבוי סתום את האדם המושפע.

לעיתים קרובות קיימת אז סתירה אופיינית בחשיבה של האנשים. רבים המצהירים על אמונתם באלוהים, הולכים בקביעות לבית-התפילה. אך בתשובתם לשאלה אם הם מאמינים שניתן להחלים מראומטיזם, ארטריטיס, לב חלש או תופעות הלוואי של שבץ מוחי, וכו', הם יצטטו את הדו"ח הרפואי שלהם המדגיש בעיקרו את העובדה שהסבל אינו ניתן לריפוי או את החיזוי שהמצב יתדרדר במהירות.

ברונו גרונינג אמר בקשר לכך:

"הפכתם להיות עבדי הכוח, כוח ההרגל. אתם מנחמים עצמכם במלה 'אמונה', אך במציאות אינכם יכולים להאמין, כי לא קיבלתם בלבכם את המלה 'אמונה'. לא יישמתם אותה."

"אני מפנה את תשומת לבכם לעובדה שהחלמה היא רק עבור אלה המאמינים באלוהים או מוכנים לקבל את האמונה."

אדם המפנים את אנרגית הריפוי בהתאם לשיטתו של ברונו גרונינג, פועל בדיוק ההפך מהדרך בה מישוהו המדחיק את המחלה או "לומד לחיות איתה". הוא נלחם עבור בריאותו. דרך אמונתו באלוהים הכל-יכול, הגדלה בתוכו בעזרת חוויותיו עם הזרם המרפא, הוא במודע מרפה מאמונתו ברוע ומחזיק חזק באמונתו בגאולה. בדרך זו הוא זכה בניצחון רוחני על השליליות, כי הוא לא הרשה לרוע לתפוש חזקה על מודעותו והניח בסיס לרווחת גופו וחייו. ה"דחקה-סילוק-דחייה" של מחלותיו דרך טיפול רגיל, הופכת ל"גישה חיובית". כל המודעות של האדם המחפש החלמה מאותתת מוכנות לזכות בה. הוא מקבל את העובדה שהתגברות הסימפטומים או הכאבים דרך הזרם המרפא הן תגובות למצבו והן לא "לחיות עם", אלא לזכות בבריאותו.

מחפשי החלמה בטרברדורף, ספטמבר 1949

ברונו גרונינג אמר בקשר לכך:

"אני מעורר את הביטחון העצמי באדם ואת אמונתו במטרתו."

"כשאתם מאמינים שתחלימו, כבר קיבלתם עזרה. רק האמינו!"

מאוד חשוב לשמור על האמונה בדרך להחלמה הנגלית לעין. יש לדחות כל התנגדות פנימית וחיצונית ויש לשאת את כל הזמן הנחוץ עבור ה-Regelung והניקוי מהמצב.

באחת משיחותיו ברונו גרונינג אמר:

"מי שאיתן, מי שיכול להישאר נאמן, האמונה באלוהים תנצח למרות הקשיים."

אך גם האדם שכבר אינו מסוגל להאמין בטוב, אינו לבדו. אני יודע על כמה אנשים שהחלימו למרות שלאור החוויות השליליות הרבות בחייהם, הם כבר לא יכלו לדמיין שהטוב יוכל להגיע אליהם או שקיים כוח כלשהו. היה מרשים לראות כיצד, בעזרת הפנמת הזרם המרפא באופן שוטף, כוח אמונתם החל לגבור כך שגם הם יכלו לחוות החלמה.

לאנשים אלה, ברונו גרונינג אמר:

"כיון שאינכם יכולים עדיין להאמין היום, אני אעשה זאת עבורכם עד שבאמת תוכלו לעשות זאת בעצמכם. וכיון שאינכם מסוגלים לבקש, אינכם מסוגלים להתפלל היום, אני אעשה גם זאת עבורכם."

של האנשים להאמין באלוהים הכל-יכול דרך שיטתו של ברונו גרונינג והפנמת אנרגיית הריפוי באופן שוטף, באופן טבעי אינה אוסרת על ביקור אצל רופא. רוב עמיתי היו שמחים אם מטופליהם היו מגיעים אליהם עם גישה פנימית שכזאת. במקרים רבים, ההשפעה המזרזת של אנרגיית הריפוי מביאה את ההחלמה תוך זמן קצר, והופכת ביקור שכזה לבלתי נחוץ.

אחרים מגלים שהם יכולים להפחית בהדרגה את התרופות שהם נוטלים, עד שהם זוכים חזרה בבריאותם.

בדיקה על-ידי רופא אובייקטיבי, היא נורמלית. היא מספקת הגנה יעילה נגד ספקנים בחוג המשפחתי ובקרב חבריו של האדם. זהו עידוד יקר ערך לאמונה

של האחרים המחפשים עזרה. דוגמה מרשימה של כוח האלוהים באנשים הפועלים בהתאם לעצת ברונו גרונינג ומקבלים את עבודת אלוהים באמונה ובבטחה, מתגלה במקרה של הנס רוש מו. בגיל 70 הוא שייך לקבוצת גיל לה נותנת החברה שלנו הזדמנות קטנה כשהגוף והנפש נחלשים על-ידי מחלה. באנשים רבים האמונה המוטעית שגיל באופן אוטומטי קשור למחלה וכאב, הם פשוט עובדה מקובלת. "אתה זקן ואין ביכולתנו לעשות דבר למענך" היא הצהרת רופא שכחה. אין לזלזל בדינמיקה העצמית של ביטוי ששמעתי בזמן האחרון: "מי שעבר את גיל ה-50 ואין לו כאבים הוא מת".

במשך שנים, מר רוש סבל מכאבי חזה בלב, שהתפשטו לצדו השמאלי ולעיתים גם התפשטו לזרועו, וזה קרה כשהוא עשה מאמץ גופני גדול מדי. הוא תמיד נשא באמתחתו תרסיס פה של ניטרוגליצרין והשתמש בו כמה פעמים ביום כדי לשלוט בכאב. היו נחוצים גם כמה סוגי כדורים ללב. מנקודת מבט רפואית, היתה לו מחלת לב (coronary heart disease) וניתן היה לראות זאת בברור בבדיקת הא.ק.ג. דו"ח פנימי רפואי של המנהל הרפואי של בית-החולים העירוני בה. מצהיר:

"בקיצור, התלונות של החולה הן באופן ברור כתוצאה מסטנוקרדיה (stenocardia) כתוצאה ממחלת הלב. סטיית הא.ק.ג. היא אופיינית."

הנס רוש אמר:

"הכאבים היו גרועים במיוחד כשהייתי לחוץ או מוטרד. כשהכאב היה יותר חזק, הוא התפשט לזרועי השמאלית. בשנים שקדמו לקשריי עם שיטתו של ברונו גרונינג, אפילו לא יכולתי לעלות חצי קומת מדרגות מבלי לעצור כדי לנוח, כי נעתקה נשימתי וכאבי החזה בלב שוב החלו."

הוא לא האמין שמישהו בגילו יוכל להחלים, והשלים עם המגבלות ההולכות וגדלות בחייו.

בנוסף לכך הוא סבל מכאבי ראש במשך 25 שנים. האבחון הרפואי היה שחיקת חוליית הצוואר בעמוד השדרה. כשהכאב היה ממש חזק, הוא לעיתים נטל 10 כדורי אקמול, שאפשרו לו הקלה זמנית. כאבי הראש שהטרידו אותו במשך עשרות שנים, החמירו עקב סינוסיטיס קדמי כרוני, והיה לנקזו אחת לשנתיים.

רשת המחלה והכאב התהדקה סביב איש זה ככל שהשנים חלפו. בתחילת שנות ה-70' הוא פיתח כאבי גב (האבחון הרפואי: לומבגו כרוני).

הנס רוש:

"הכאבים הגיעו מעצם העצה ולעיתים קרובות התפשטו לרגל ימין. היו לי כאבים תמידיים לא נעימים בגבי. הכאבים החמירו כשזזתי, התכופתי קדימה, סחבתי משהו כבד, או הלכתי מרחקים ארוכים מדי. כשהם נהיו חזקים במיוחד, היה עלי לעמוד מבלי לזוז כלל, לשים את שתי הידיים על גבי התחתון, ולחכות עד שהם נחלשו. נטלתי הרבה כדורים נגד כאבים, כולל תרופות חזקות כמו לי מנוחה למשך זמן קצר, אך אז חזרו הכאבים במלוא העוצמה. הרופאים אבחנו שחיקת הדיסקים בין-חולייתיים של עמוד השדרה המותני ושחיקה של חוליות עמוד השדרה. כתוצאה ממצבי, נחשבתי כבלתי כשיר לעבוד במשך שמונה-עשר חודשים לפני שהתעתדתי לצאת לפנסיה. לא היה מדובר בהחלמה. שנים קודם לכן, האורטופד שלי אמר: 'תצטרך ללמוד לחיות עם זה.'"

עדיין היו בעיות אחרות:

"ב-1942, במהלך מבצע צבאי מחוץ לסטלינגרד, פתאום נמצאנו תחת מטח אש ישיר. הפיקודים שלי ואני היינו במקלט, ונקברנו חיים בעקבות פגיעה ישירה. בין שאר הדברים, חזי נמחץ בצורה קשה. לחץ הפיצוץ מהפגז קרע את ריאתי [...] מאז היו לי כאבים בחזה. תלוי בסוג העבודה שעשיתי, איך שזזתי או אם נשמתי עמוק, סבלתי מכאב חזק, דוקר בריאתי. לעיתים קרובות ציינתי זאת בפני רופא המשפחה, אך הוא רק אמר שלא ניתן לעשות דבר עבור פצעי מלחמה ישנים."

לא מפליא שהנס רוש פיתח גסטריטיס כרוני. במהלך עשור הוא סבל בעקבות כך מכאבי בטן קשים פעם או פעמיים בשנה והוא נאלץ לעשות דיאטה עקב כך. ובעיות שינה, שסבל מהם מאז 1946 ושגרמו לכך שנשאר ער במשך שעות במשך הלילה, גם הם מובנים לאור ההיסטוריה הרפואית שלו.

בסוף 1987, הוא שמע על שיטתו של ברונו גרונינג והתחיל להתכוונן לזרם המרפא. הוא ניתק עצמו רגשית מכל התחזיות הרפואיות השליליות של רופאיו, מכל הכאבים והבעיות בחייו, והאמין וקיבל שאלוהים הוא רופא-העל, וביקש בלבו החלמה.

מרשים כיצד אנרגית הריפוי פועלת במהירות, ברגע שהוא שינה כיוון באמונתו בטוב.

זמן קצר לאחר מכן הוא השתחרר מכאבי החזה בלב שהיו לו במשך שנים ולא היה זקוק יותר לתרסיס הפה של הניטרוגליצרין ולטבליות ללב. עכשיו הוא יכול להסתדר לעלות כמה קומות מדרגות ללא הפסקה, ועשה טיולים רגליים רציניים ביער השחור ובאוסטריה ללא שום בעיה. ובגילו אפילו יכל שוב לחזור לרקוד, מה שהיתה משאלת לב שלו.

גם הסינוסיטיס הקדמי הכרוני וכאבי הראש נעלמו ברגע שהתחיל להפנים את זרם הריפוי. הם פשוט מעולם לא חזרו.

הוא אמר כדלהלן לגבי ההחלמה מכאבי הגב שהיו לו:

"גבי חופשי מכאב. אני שוב יכול לעבוד בגינה ואני יכול להתכופף ללא כאב. אני כבר לא מוצא שקשה לי לקום מהמיטה או להיעמד משיבה. אינני זקוק עוד לעיסוי, בוץ וטיפול בגלים קצרים, או לזריקות של משככי כאבים. בעיה זו נפתרה באופן ספונטני ללא Regelung."

הכאבים בריאה שלו נעלמו, ולא חזרו הבעיות בקיבה. הוא יכול לאכול הכל, ולפי מכתבו, עליו לשמור לא להשמין יותר מדי. עכשיו שכל הכאב והפחד נעלמו, הוא שוב יכול "לישון כמו תינוק".

החלמתו של הנס רוש נבדקה רפואית. בדיקת א.ק.ג חוזרת אישרה את אבחנתו האישית שהוא זכה מחדש בכוח ההתנגדות שלו לתנאי לחץ. כשהפעילות החשמלית הוגברה ל-125 "לא היה סימן למחלת לב" בהתאם לדו"ח הרופא הבודק.

מהיותו אדם זקן הסובל ממחלה ומכאב ושרופאים חשבוהו כחשוך מרפא, הוא הפך לאדם מלא חיים הנהנה מהחיים וזכה מחדש בבריאותו ובאמונתו. וכל זאת רק עקב הליכה בעקבות עצתו של ברונג גרונינג ששחררה אותו מהאמונה באנרגיה שלילית שהתבטאה במחלה ובכאב, ופתח שוב את לבו להאמין בטוב ובגאולה.

"מה שאתה מייחל לו, הוא שלך!"

אמר ברוננו גרונינג. זהו באמת השירות הנעלה ביותר לעזור למישהו למצוא את האומץ להתנגד למקובל, אך המוטעה, בדפוסי החברה ובמנהגיה, כך שרוחו יכולה לשחרר עצמה ולזכות בגאולה.

אהבה – החוק הבסיסי של החיים

עבור ברוננו גרונינג האהבה היתה החוק העליון בסדר האלוהי של החיים:
 "האם ישנו עיקרון אחד בחיים שלפיו האדם יכול לנהל את חייו? כן! ואהבת לרעך כמוך."

הוא חווה הנאה אישית גדולה כשהוא שם לב שאדם נלחם להשיג את האידיאל הנעלה של אהבת אלוהים ורעהו, והפגין זאת דרך פעולותיו. אלו שהיו קרובים לברוננו גרונינג ידעו שבנוסף להחלמה גופנית-רוחנית דרך שיטתו, מטרתו היתה להדריך אנשים לרגשות נעלים, טהורים אלה.

הוא הרגיש שאהבה היא אלוהים עבורו היא היתה מהות אלוהים. בעת ובעונה אחת הוא זיהה שהיא היתה הנשק החזק ביותר במלחמה נגד הרוע. האדם המכוון עצמו לאהבה, מקשר עצמו לשיא הקרינה של רוח האלוהים. מסיבה זו, כל מחשבת אהבה מלאה באנרגיה רוחנית בעלת כוח רב, מועילה, חיובית וממריצה. בדרכים רבות זה מעמיד במקום טוב את האדם האוהב. הוא מחזק את עצמו, מגן על עצמו נגד אנרגיות המחשבה השלילית, וכשהוא משתמש במחשבות אהבה אלו, הן פשוט מעוררות מחשבות דומות ברעיו החוזרות ומופנות כלפיו. מי שמודע לעובדה שאהבה, הכוח הרוחני הגדול ביותר, היא הבסיס לשלום ואושר, לא יופתע שהרוח השלילית עשתה כל דבר כדי להבטיח שכיום תחושה זאת בדיוק תעוות ותירמס. אין כמעט אדם שגיישה זו מטרידה אותו. לאור התחרות להישרדות בחברה המחשיבה את אופן הביצוע, נראה כאילו ניתן מעט מאוד להרוויח מאהבה. אהבה, או דפוסי התחושות שידוע כדוגמתם כיום, בעיקרם מוגבלים לאנוכיות בני-זוג או משפחה. לעיתים רחוקות אדם משיג את גדולת האהבה האמיתית כלפי חבר או אלוהים. ברוננו גרונינג היה משוכנע שגם בזמנים המודרניים ניתן היה עבור כולם ועבור הרצון הטוב להוציא לפועל את האהבה כלפי אחרים וכלפי אלוהים. אך על האדם להיות מודע לעובדה שאהבה, כמו כל מחשבה, אינה יכולה להתעורר מישותו המוגבלת, אלא היא לעולם מתנה רוחנית מממלכת האור. היא זורמת מהמקור היחיד של כל הטוב, בשפע בלתי נדלה, ועל אנשים רק לקלוט זאת, להפנים זאת ולאפשר לה לגדול בתוכם.

פרק 4

עבודתו של ברונו גרונינג

כוחות הריפוי של ברונו גרונינג ניכרו עוד בהיותו צעיר מאוד. בהצהרה כתובה, אביו, אוגוסט גרונינג, הצהיר שכאשר בנו היה ילד, הוא הבחין ביכולתו "לרפא אנשים ממחלות ומסבל".

הוא בעצמו יכול היה לחוות זאת.

"חליתי באופן כה רציני עד כי רופאיי כבר הרימו ידיים. טיפול קצר מבני, ברונו, הספיק כדי לרפא אותי."

דו"חות מאוחרים יותר שהתקבלו על-ידי בני זמנו של ברונו גרונינג אישרו שוב ושוב את מתנתו בריפוי.

עורך-הדין והעיתונאי, ד"ר קורט טרמפלר, כתב:

"ב-1949 בקושי היה אירוע בגרמניה, שהשתווה לתשומת הלב המרוכזת והמחוייבות המוחלטת, שהקהל העניק לכל המאורעות הקשורים בברונו גרונינג. מה שהוא השיג היה פשוט ללא השוואה עם כל מושג חומרי בחיים. כנראה שזאת גם הסיבה האמיתית למחלוקת המרה, שארעה לעיתים, וניצתה סביבו וסביב הריפוי שלו. מי שמבחינה מחשבתית כל כך חומרי, שיכול רק להאמין במה שהוא יכול לחוש בידיו, או למדוד ולהוכיח בדברים מוחשיים, פשוט לא יוכל להבין את התוצאות הבלתי ניתנות לתפיסה של עבודתו של ברונו גרונינג, וינסה להתכחש לזאת בחוסר סובלנות. אך אדם עם יראת כבוד לבלתי מובן, לאלוהים, ואשר אינו מבסס את דעותיו בחיים על הסברים הגיוניים בלבד, לפחות יחפש ביסוס לכוחות הריפוי של גרונינג הזורמים ממקורות נצחיים אלו שמעבר לכוח המחשבה שלנו. בנוסף לכך, הוא יהיה מוכן להאמין בתופעות בלתי רגילות ויוצאות דופן להן הוא עד, אפילו אם אין להן הסבר מבחינת המוכר ומה שנחקר. וכך, לא חשוב מה תהיינה המסקנות הסופיות בעניין הניתוח הסופי לגבי ברונו גרונינג ועבודתו. התוצאות גרמו לאנשים להתפלג לשני מחנות: אלו שהיו מוכנים לקבל כמציאות את מה שבברור בלתי נודע ומסתורי, ואלו אשר לא."

אדם שהחלים

הרפורד וטרברהוף – החלמת אלפים

"מעולם לפני כן לא היה מרפא בדרישה כזאת כברונו גרונינג. מעולם לא היה דבר שכזה, השנוי כל כך במחלוקת. איש לא עורר כאלו רגשות כאדם שהפך לידוע עבור עבודתו עם כדורי נייר אלומיניום. שוב ושוב השלטונות אסרו עליו לרפא."

קורט אלגייאר כתב על ברוננו גרונינג בספרו: "מרפא פלאים" *"Die Wunderheiler"*

מה עשה ברוננו גרונינג כדי לגרום לכזאת מהומה בקרב כל כך הרבה אנשים? ככל שניתן לשפוט, הוא דיבר אליהם. הוא קרא להם לנתק עצמם ממחלותיהם ובעיותיהם ולחדש את אמונתם באלוהים, רופא-העל.

ד"ר טרמפלר הגיע לטרברהוף בערב ה-27 באוגוסט, 1949. הוא רשם את התרשמויותיו הראשונות:

"שלווה אינסופית מוקרנת מאיש זה, כשהוא פונה לנאום בפני המוני אנשים לרגליו. (גרונינג עמד במרפסת בקומה הראשונה). כל כך שקט, שאלו העומדים במעגל החיצוני מתוך הקהל העצום סביבו, יכולים לשמוע כל מלה. [...] גרונינג נמנע מכל סוג של לשון נמלצת [...] בפעם הראשונה שמענו אותו דוחק בקהל שלו להצהיר על אמונתם באלוהים, שזאת הדרישה הבסיסית כדי לזכות בהחלמה. אז באה ההוראה להפסיק לחשוב על מחלותיהם, לעצום את עיניהם ולשים לב לתחושות גופם [...] ברגע זה נהיינו מודעים לתחושת עקצוצים עדינים בידינו. התחושה היא כזרם חשמלי חלש. לאחר זמן די רב, שבמהלכו הוא בהה מעל לראשי הקהל במבט מרוכז מאוד, הוא אמר שהוא נתן להם כל שיכל. כעת עליהם לאפשר לאנרגיה לעבוד בתוכם ולהאמין בהחלמתם, למרות שאולי היא לא תופיע באופן מיידי."

אדם, שמעולם לא חווה החלמה רוחנית, פשוט לא יבין זאת. האם האדם לא יעדיף לחוות נאום לוהט המרתק את הקהל וכמובן, מספק בסיס פורה לסוגסטיה המונית?

ובכל זאת, תיאורו של ד"ר טרמפלר היה בדיוק איך שברוננו גרונינג עבד.

הוא בעצמו אמר:

"אני לא עובד כפי שאדם חושב שעלי לעשות זאת. אני פועל בתיאום מדוייק לדרך שבה אני מקבל מתנה זו, ואני לא מקבל אותה מבני-האדם. את זאת עלי להבהיר. כי אני מקבל אותה מאלוהים עצמו. אני לא יכול לשנות אותה ולכן אני לא עושה זאת."

עבודתו של גרונינג היא רוחנית. כפי שהוא אמר, הוא פועל כמתווך בין האנרגיה האלוהית לאנשים שיכולים להפנים אותה ולזכות בבריאותם מחדש ברגע שהם הוכנו לדבר בצורה מתאימה.

מתנה בלתי נראית זאת, שהוא מעביר ברגעי השתיקה שלו, לעיתים קרובות, זמן קצר לאחר מכן, יש לה השפעה מדהימה ביותר על אלו המחפשים עזרה.
ד"ר טרמפלר כתב:

"לעיתים רחוקות, בעת פגישה שכזאת, יש מישהו אשר אינו חש בגל אנרגיית הריפוי. רבים מיד הופכים לחופשיים מכאב. באחרים, שבאופן בוטח מפנימים את האנרגיה שספגו, היא ממשיכה לעבוד ולמעשה משפיעה על שינויים גופניים ארוכי טווח. במקרים רבים מתרחשות החלמות ספונטניות, והברור ביותר, שכל אחד סביב יכול לראות בעצמו, מושך את מירב תשומת הלב. למעשה בכל מפגש המוני של החלמה, אנשים נכים רבים מושפעים בצורה כל כך אינטנסיבית על-ידי ה'זרם', שהם יכולים לקום מכיסאות הגלגלים שלהם או לזרוק את הקביים שלהם. במקרים כאלו העיוורים פתאום זוכים במאור עיניהם. החלמות ספונטניות אלו הן בעלות חשיבות עצומה לאלו המחפשים החלמה ולאלו שהחלמתם אורכת זמן רב יותר. כמו כן מתחזקת אמונתם שהם יזכו בעזרה, והיא שומרת עליהם מפני ההתנגדות של אלו אשר אינם מאמינים בריפוי הרוחני."

מצאתי רשימת החלמות אשר ארעו בתום נאום, שניתן על-ידי ברונו גרונינג בטברנהוף, וצופה מתעניין ציין:

- יוסף פריץ ממ. היה קצר-רואי והרכיב משקפיים. לפתע פתאום, הוא יכול היה לראות שוב באופן ברור.
- לודוויג סודינג מב, שיתוק רציני בכל צדו השמאלי בעקבות פציעה במלחמה ב-1918, החלמה ספונטנית.

- וולטראוד גייגר מו., זרוע שמאל משותקת בעקבות שיתוק ילדים. עכשיו היא יכולה להרים את זרועה שלישי הדרך.
  - אנליסה ברגר מר., מאז 1937 היתה משותקת מהמותניים ומטה בעקבות שיתוק ילדים. מרגישה עקצוצים, תחושת משיכה וחום.
  - קורט קונזה מא., נפצע במלחמה ב-1943 שבעקבותיה זרועו השמאלית נשארה כפופה במרפק ובלתי ניתנת להזזה. מאז אוגוסט 1949 זרועו ישרה ונעה בחופשיות.
  - למריה סיגל ממ., ארטריטיס במרפקה מזה שנה. טיפול רפואי לא הביא להקלה. עכשיו הכל בסדר ואין כאב.
  - מרתה רות מא., בת 73, במשך 29 שנים סבלה מקשיים בהליכה וכאבים בגפיה. כיום בריאה והולכת ללא מקל.
  - אליסה רומינגר מט., שיתוק ילדים מאז 1922; שיתוק בשתי הרגליים. הלכה בקושי רב בעזרת מקל. עכשיו יכולה ללכת ללא שימוש בכלי עזר.
  - הנס שונאואר ממ., טרשת נפוצה מזה 11 שנים. תחילה שיתוק ברגלו השמאלית ועד הירך, ואז בימנית. קיבל טיפול מרופאים שונים וגם במרפאה הנוירולוגית האוניברסיטאית, ללא הצלחה. המקרה שלו הוכרז כבלתי ניתן לריפוי. הגיע לטרברהוף ביום רביעי, ה-7 בספטמבר, 1949 להתכנסות של גרונינג. התגובה הגיעה ביום המחרת. עכשיו הוא הולך ללא מאמץ וללא מקל. רגל שמאל תקינה; רגל ימין, כמעט תקינה.
  - אנדריאס גרובר מו., משותק כתוצאה מקריש-דם לאחר דלקת ריאות ב-1945 ולא יכול היה ללכת. נעמד והלך.
- א. א. שמידט מדווח בפשטות בקשר לעבודתו של ברונו גרונינג בהרפורד. הוא צפה באנשים עם פגם בדיבור אשר לפתע החלו לדבר. רבים התחילו להזיז גפיים שעד אז היו משותקות ובלתי ניתנות להזזה. משוחרר מלחמה, למשל, שנפצע קשות, יכול היה שוב להזיז את זרועו שלא ניתנה להזזה עקב מחיצתה במרפק על-ידי כדור.
- לאשת מהנדס היה קשה להזיז את ברך ימין במשך 7 שנים. לאחר איזשהו קושי בהתחלה, פתאום היא יכלה להזיז אותה שוב ללא כאב, ויכלה ללכת באופן תקין.

ויילי הורסטמן מס., עיוור בעין שמאל, "לפתע פתאום, יכול היה לזהות בין אור לחושך, וזמן קצר אחר-כך יכל לראות באופן די תקין."

המקרה של מר ויילנד, מוזיקאי לשעבר שהיה עיוור כמעט לחלוטין, היה ידוע בציבור. ב-1949 הוא שמע בקשר להחלמות של ברונו גרונינג בהרפורד והגיע לווסטפליה. חיסון נגד טיפוס-מעיים ב-1941 הוביל לפגם בעצב הראייה ולהחלשת הראייה שלו ל-1/25 מראייה תקינה. דו"ח שנכתב על-ידי קצין רפואה ממשד הבריאות של העיר דרסדן אישר שיכולת עבודתו הגופנית הופחתה ב-90%. מרפאת העיניים בבית-חולים ריצ'רד ווגנר בדרסדן הדגישה שמר ויילנד היה למעשה עיוור. הוא היה בקשר עם ברונו גרונינג בליל ה-16 ביוני, 1949 ולאחר מכן מצבו השתפר מחודש לחודש.

כתב מפרסום רווי פגש את מר ויילנד ברוזנהיים וכתב כדלהלן בקשר למאור עיניו ששוקם:

"ברוזנהיים מר ויילנד יכל כבר לזהות רכבת במרחק של 500 מטרים, את בגדי האנשים העוברים ושבים במרחק 100 מטרים ושעון-יד במרחק מטר אחד."

אנשים רבים שזכו להחלמות כתבו את תודתם לברונו גרונינג; ההחלמות ארעו לעיתים קרובות כשהוא עצמו לא היה נוכח. אליזבת שוורדט, זכתה בהחלמה מרשימה ימים ספורים לאחר שפגשה אותו.

היא כתבה ב-12 במאי, 1949:

"מר גרונינג היקר, אני פשוט חייבת לשלוח לך כמה שורות. [...] לפני שבוע ויום ביקרת אצלנו. במהלך שיחה ציינתי שעברתי ניתוח רציני בשתי אוזניי, או למעשה איזמל, שגרם לי לאבד את שמיעתי באוזני הימנית. משרופאי בדק את אוזני באוטוסקופ הוא גילה בתעלה קרע של 4 מ"מ ונתן לי את פסיקתו המאוד לא נעימה כי בלתי אפשרי עבורי לזכות בשמיעתי מחדש.

כעת תופתע לשמוע זאת: ביום שלישי בערב בשעה 7, לשמחתי הגדולה ולשמחת הוריי, לפתע גיליתי שאני יכולה לשמוע באוזני המנותחת. בעבור זה עליי להודות לך, מר גרונינג היקר. אינני יכולה להביע במילים עד כמה אסירת תודה אני לך."

בפגישתו הראשונה בטרברהוף עם ברונו גרונינג, עורך-הדין והעיתונאי, ד"ר טרמפלר יכל לשכנע עצמו באופן אישי ביעילות השפעת הזרם המרפא.

כפי שכתב בספרו "המהפך הגדול" – "*Die grosse Umkehr*", הוא הגיע לטרברהוף כדי לכתוב דו"ח על אשר ארע שם. אף לרגע אחד לא עלה בדעתו שהוא עצמו יוכל להחלים בעזרתו של ברונו גרונינג.

בבדיקה שערך קצין הרפואה הציבורית של המכון לביטוח פדרלי ב-9 במאי, 1947 נקבע שכתוצאה מתאונת טיסה מתקופת המלחמה, שבה נשברו עקב ימין ועצם השוק של ד"ר טרמפלר, הוא סבל מעיוות ארטריטי. השברים החלימו עם עיוות ניכר וכל תנועה בכף רגלו כאבה ביותר. אפילו בזמן מנוחה מעולם לא היה לחלוטין חופשי מכאב.

"עם ההערה 'המטופל מתקשה מאוד לעמוד וללכת', הוגדרתי כנכה בדרגה 2 (50% נכות). התרגלתי לחולשה זו כתוצאה בלתי נמנעת מהמלחמה, ומנקודת מבט רפואית זו מעולם לא ניתנה לי תקווה לשיפור אמיתי."

עדות במיוחד מרשימה ליעילות השפעת אנרגית הריפוי, הפועלת בהתאם לחוקיה שלה בגוף, נגלית בדו"ח הבא: "מאוחר בליל ה-27 באוגוסט, 1949, ד"ר טרמפלר ישב יחד עם קבוצת אנשים קטנה של מחפשי החלמה בחדר קטן בטרברהוף. הוא היה שם כצופה כדי לכתוב את הדו"ח שלו ולכן לא חשב על בעיותיו שלו. אך עוד בהיותו עד להחלמות בקהל מוקדם יותר באותו היום, הוא היה פתוח לקבלה, למה שיכול היה להתרחש. ברונו גרונינג, שהיה עסוק עם מישהו אחר, רק העיף מבט לעברו. ברגע זה ד"ר טרמפלר חש בתגובה ברורה בגופו: ראשית בכאב חד בכתפו הימנית "שבהדרגה הפך לתחושת עקצוץ ואז הושפע כל צד ימין של גופי."

אז כף רגלו הימנית הפגועה נהייתה מאוד חמה ולד"ר טרמפלר היתה התחושה שמשוהו עבד שם בפנים.

"הורגש כאילו הדם זרם בחוזק רב מהרגיל. כלי הדם פעמו. זה היה משהו שלא חשתי במשך שש שנים. [...] העקצוץ ותחושת החום המשיכו במשך זמן מה, אך כף רגלי כאבה מאוד. מששבת לביתי, ישנתי במשך שעות אחדות, ואז הכאב נעלם לחלוטין. במשך מספר ימים היה לי מין כאב בשרירי החלק התחתון של רגלי, אך אז גם כאבי הוויסות נעלמו."

אנשים שהחלימו בהרפורד

ימים מספר לאחר מכן ד"ר טרמפלר יכול היה להשתמש בכף רגלו בדיוק כפי שעשה זאת לפני הפציעה. הוא כבר לא היה זקוק למקל ההליכה. "גם כשנעמדתי על רגליי באופן מהיר מדי, לא היה לי שום כאב." וההחלמה נשמרה והמשיכה להתקיים. רופאו במינכן, ד"ר הרמן ר. ערך בדיקה חוזרת וקבע ש"התנועות של כף הרגל הימנית שסבלה מנכות ניכרת עד כה, היתה רק באופן מינימלי במצב פחות טוב מכף הרגל השמאלית הבריאה, והבדל קטן זה ייעלם במהלך שימוש שוטף".

רופאו לא יכול היה לומר לו כיצד יכלה להתרחש החלמה שכזאת.

מקרה היסטורי נוסף ארע לגב' הונקה מאהלן. היא סבלה מטרשת נפוצה במשך 15 שנה.

ד"ר ינס ברגפלדט סיכם את סיפורה כדלהלן:

"החולה היתה כבר בכיסא גלגלים. כל גופה התחתון היה משותק, פניה מעוותים על-ידי מום כתוצאה מעיוות צד אחד של פיה, ראייתה נחלשה במידה כזאת שהיא רק יכלה לזהות את קווי המתאר של אנשים וחפצים ממרחק של מטר, אך לא יכלה לזהותם; אפילו שמיעתה נפגמה."

בעלה הביא אותה להרפורד, שם ישבה וחיכתה בסבלנות שעה אחר שעה עד שברונו גרונו הופיע אחר-הצהריים על המרפסת ודיבר אל הקהל.

הדו"ח ממשיך:

"הוא במיוחד ציין את העובדה שנאסר עליו לרפא, 'אך אם בכל זאת משהו יקרה ובכל זאת אנשים יחלימו' אלו היו דבריו: 'הדבר אינו בשליטתי'. ברגע שהוא אמר זאת, לפי דברי בעלה של החולה, שינוי מדהים חל בפניה של אשתו. הוא פתאום הואר, הפינה המעוותת של פיה חזרה למצבה הטבעי והמסך הורם מעיניה. כוח ההחלמה של גרונינג פעל. מיד האישה זיהתה את סביבתה המיידית, וככל שחלפו הדקות, היא גם יכלה לראות את סביבתה המרוחקת יותר. היא נעמדה וכמעט ללא עזרה התחילה ללכת. אז היא דיברה בקול רגיל, והביעה את שמחתה והפתעתה. שלובת זרוע עם בעלה המאושר, אדם שלא יכל לנוע ללא עזרה במשך כמעט 15 שנה, היא הלכה ועברה דרך הקהל."

ימים מספר לאחר מכן, בעלה הופיע בכיכר של ברונו גרונינג כדי להגיש לו את הדו"ח שלו. היה כתוב שם שהחלמתה נמשכה. הנכה מלפני מספר ימים שלא

ניתן היה לרפאה, היתה כבר עסוקה בסידורים בביתה. 'אני חש כאילו אשתי חזרה אליי כאדם חדש לחלוטין', אמר בעלה.

'מאז שחזרנו מהרפורד' הוא המשיך, 'היה לנו זרם מתמשך של מבקרים. אפילו רופא המשפחה הותיק שלנו כיבד אותנו בנוכחותו והרחיב בברכותיו מעומק ליבו.' "

ההחלמות שארעו בהעדרו של ברונו גרונינג, הן סימן מוצהר לאנרגיה האלוהית, שהודות לשיטתו, היתה לאנשים שוב גישה אליה. הדבר גם מומחש בסיפור הבא:

עד ראייה, אלפרד מוסקטה, הגיע לטרברקהוף עם אשתו, שהיתה רופאה, כדי לחוות בעצמו את המאורעות הנפלאים שקרו במקום.

הוא כתב בדו"ח שלו, אותו נתן לפרסום בירחון:

"לאחר כל הדו"חות שנכתבו על ברונו גרונינג במשך הימים האחרונים, רציתי לשכנע עצמי, ונהגתי לרוזנהיים. האחוזה היתה שטופת הדרת קודש, שקט מוחלט כמעט הדור כבוד. למרות שברונו גרונינג עזב את מינכן שעה לפני כן, הקהל נשאר בשקט מלא ציפייה. בזמן שהתפעלנו מהבניינים המושכים, הלבנים הרחוצים, ישנה תנועה פתאומית בקהל, שהתקהל סביב כיסא גלגלים של אדם נכה. בגיל חמישים וחמש ובלתי מסוגל ללכת במשך שמונה השנים האחרונות, הוא פתאום נעמד ועוזב את כיסא הגלגלים שלו, הולך חזרה למשפחתו המחבבת. [...] הוא הגיע מהמבורג לפני שמונה ימים ובדיוק חווה את סימניה הראשונים של ההחלמה. [...] גם אדם נכה אחר לפתע נעמד והלך, נכנס לאולם הכניסה בבניין כדי לדווח על החלמתו. ביניהם אישה מבוגרת, פשוטה שחבשה צעיף לבן, קראה: 'אני יכולה שוב לראות!' היא היתה אמורה להיות עיוורת. [...] אנשים אחדים התחילו לשיר את המזמור 'אלוהים אדירים אנחנו מהללים אותך' וכולם הצטרפו. ישנה הבעה עזה ועמוקה על פני כולם, אנשים רבים בוכים וגם כצופה מן הצד, לא ניתן היה להיות אדיש לאווירה נמרצת זו.

אנחנו פותחים בשיחה עם צעירה סטודנטית לרפואה יוגוסלבית. היא פה יומיים, צופה בכל. היא מדברת על מאתיים החלמות שנגרמו בעקבות ברונו גרונינג מאז הגעתו לטרברקהוף. רוב ההחלמות היו בקרב הנכים, אך גם העיוורים ואפילו רפי השכל החלימו. היא בילתה שעות אחדות עם אישה מבוגרת שסבלה מעודף נוזלים ברקמות גופה, שגרמו לנפיחות בכל חלקי גופה

(בצקת). אישה זו זכתה בהחלמה ספונטנית. פניה, שקודם לכן היו נפוחות, באופן הזדגתי שבו לצורתן הקודמת ובתוך זמן קצר נראו נורמליות. ואז האישה, שקודם לכן בקושי יכלה לזוז, הלכה באושר הלך וחזור ואמרה שהרגישה מצויין. [...] אנחנו ראינו בעצמנו חמש החלמות שקרו במשך שעה וחצי."

"אני חושב שהקוראים יוכלו להבין איך האנשים בטח חשו לאור מה שקרה סביבם. אפילו השר-הנשיא הבווארי, ד"ר אהרד, אמר באופן פומבי שהוא חושב את ברוננו גרונינג ל"תופעה יוצאת דופן" שאסור להרשות לעוצרו מטעם החוק. נשיא משטרת מינכן, פיצר, כל כך התרשם מההחלמות להן היה עד בטרברהוף שממרפסת הבית הוא הביע את תודתו בפני הקהל, ואת תקוותו שברוננו גרונינג יקבל רשות להמשיך לרפא."

הדרך לעבודה מאורגנת היטב

בשנים שלאחר מכן, ברוננו גרונינג נאבק ליצור בימה יציבה לעבודתו. תוכניתו להקים מרכז בריאות במיטנוולד בתחילת 1950, התנפצה על-ידי הרשויות. גם בוואריה נסוגה מרשותה לאפשר לו לרפא. לכן הוא התחיל להציג את שיטתו בשיחות שניתנו בפורום חוגים קטנים.

ברונס אנני אבנר וון אשנבך מבד טולץ דיווחה בקשר לחוויותיה בשיחות אלו ב-1950 וב-1951 כדלהלן:

"כיון שברוננו גרונינג לא קיבל תמיכה מהרשויות בניסיונותיו לנאום בצורה מסודרת בפני החולים, חבריו עזרו לו על-ידי כך שהקצו לו חדרים. פה, אנשים שחיפשו עזרה יכלו לפגוש אותו. זאת אומרת, שבקבוצות גדולות יותר הם יכלו ללמוד את שיטתו ולקבל עזרה. מקום מפגש אחד שכזה היה במלון וייקרשיים בגרפלפינג, שם ברוננו גרונינג דיבר לעיתים קרובות. [...] על הנוכחים היה לשמור מקומות שבועות מראש ולהציג את כרטיסי הכניסה שלהם.

היה ברור מדוע הגיעו אנשים עם קביים ומקלות הליכה, או אלו שנישאו פנימה ועיוורים; בזמן השיחה ניתן היה להבחין, שלאחרים היו מחלות פנימיות רק כאשר הם פתאום הגיבו ולעיתים קרובות בצורה מאוד מורגשת. אלו שלא יכלו ללכת, בדרך כלל ישבו בשורה הראשונה, כי רבים מהם התחילו ללכת כרגיל. לפני שברוננו גרונינג נכנס לחדר, ניתנה שיחת מבוא, כי נחוץ היה לספר

לאנשים בקשר לשיטת הריפוי שלו כדי שהם יוכלו להפנים את הזרם המרפא ללא התנגדות.

בנוסף לכך, היה צורך להורות להם כיצד להירגע ולא לחסום את מוחותיהם במחשבות היומיומיות שלהם, במיוחד אלו שהיו מרוכזים במחלותיהם. למרות שברונו גרונינג היה בדרך כלל בחדר אחר במרחק מה, רבים מהם כבר הרגישו את הזרם המרפא. [...] כשהוא נכנס למעבר המרכזי בחדר, הוא נשאר עומד בריכוז עמוק במשך כמה דקות. [...] אז הוא ברך את מחפשי העזרה בקול מהדהד וחברותי ודיבר אליהם בקשר לאמונה באלוהים ושחרורם מהרוע. [...] בזמן שדיבר, הקהל התחיל להגיב. אנשים זרקו את הקביים שלהם [...] ואז יצאו מהחדר ועלו וירדו במדרגות. [...]

כשברונו גרונינג סיים לדבר, הוא לעיתים קרובות אמר: 'דיברתי הרבה. עכשיו אני רוצה לשמוע מכם בחדר זה אלו תחושות חדשות יש בכם, מה קורה לכם?' [...] האילמים ענו לשאלה בקול ובשטף. [...] מאחוריהם היו לעיתים קרובות אלו שהיו חרשים ובלחש הוא שאל אותם: 'אם אני מדבר כפי שאני מדבר עכשיו, אתם שומעים אותי היטב?' 'כן', היתה התשובה, 'אני מבין כל מלה כשאתה מדבר כפי שאתה עושה עכשיו, וראשי מסוחרר'. [...] לעיתים קרובות הוא גרם לנכים שפתאום נעמדו, להרים עד עשר פעמים את קופסת הסיגריות שלו מהרצפה, מה שהם עשו בשמחה [...] לאחר שבמשך שנים הם היו תלויים בעזרה מאחרים.

כך חוויתי הרבה, הרבה פגישות, בהן נכחו אנשים מסוגים שונים (מרמות השכלה שונות, ממקצועות ומגילאים שונים) והדוגמאות המצוטטות בכל פגישה היו קשורות רק לפגישה זו, כשסגנון הנאום התאים לקהל הנוכח. אך המסר היה תמיד זהה – הוא הונחה לאלוהים."

כיון שרשויות הבריאות רצו לאסור על שיחותיו, כי הן עברו על חוק המטפל ברפואה משלימה, בנובמבר 1953 הוקם איגוד גרונינג. אלו שחיפשו עזרה יכלו להתכנס בקבוצות במרכזים שונים, וברונו גרונינג מינה אדם מנוסה בכל מרכז להיות מנחה קבוצה ולעזור להם בדרכם להחלמה. הוא עצמו מידי פעם נכח בהתכנסויות אלו כמרצה אורח לנאום בפני הקהל מטעם האיגוד. בדרך זו הוקם הבסיס לדרך עבודה מסודרת. בהפרשי זמן קצובים נפגשו מקבלי עזרה אלו ב"מפגשים קבוצתיים" להתכוונן ל"זרם המרפא".

מר הומן, מנהל בית ספר בדימוס, שתחביבו במשך שנים היה על גבול תופעה מדעית, חווה במפגש הקבוצתי כדלהלן:

"אדם בגיל 30 עומד ארבעה עד חמישה מטרים ממר גרונינג. בהתאם לתהליך הרגיל שלו, מר גרונינג שואל אותו אם הוא מפנים את האנרגיה האלוהית. האדם עונה בחיוב. מר גרונינג שואל אותו אם הוא רוצה עוד. האיש אומר שכן. 'בבקשה', קח זאת. עזור לעצמך' אומר מר גרונינג. באותו הרגע האדם נהיה חסר מנוחה. מצבו מחמיר בצורה ניכרת עד שכל גופו מתחיל לרעוד בצורה בלתי נשלטת במשך חמש עד שבע דקות. גרונינג אינו מתערב וכאשר האפיזודה מסתיימת, הוא שואל אותו איך הוא מרגיש. הוא עונה שתחושה נעימה נהדרת עוברת בגופו והוא חש חופשי וקל. גרונינג קורא לו לקדמת החדר ונותן לצרור המפתחות שלו ליפול על הרצפה, כאילו במקרה. ללא היסוס הצעיר מתכופף ומרים אותו. המפתחות נופלים בפעם השנייה והשלישית, והוא מרים אותם תחילה בידו הימנית ואז בשמאלית. יותר מאוחר שאלתי אותו מה היתה הבעיה שלו. הוא סיפר לי שהוא נפצע במלחמה באופן חמור וכלל לא יכל להתכופף, ועקב פציעה בעמוד השדרה, הלך בעזרת שני מקלות כי היה למעשה נכה. הרופאים והטיפולים שקיבל במרפאות לא עזרו לו. ביאושו הוא חיפש עזרה דרך סוגסטיה, היפנוזה ומגנטיות. לשווא. רק מר גרונינג עזר לו. מאז הוא התחתן ועובד במקצועו."

מאז שהוקמו מפגשי הקבוצות ב-1953, ישנו מספר גדול של דו"חות החלמה. בדו"חות אלו, כל אלו שהחלימו ציינו שבמפגשי הקבוצות הם חשו התחזקות גדולה. רבים כותבים על תחושת עקצוצים וזרימה דרך כל גופם, אחרים מתארים תחושות מדהימות של הקלה ואושר. אחדים מהם יכלו לחזור הביתה מהמפגש הראשון כשהם בריאים לחלוטין, אחרים זוכים להחלמה בהדרגתיות. אלו שהחלימו הדגישו שהם זכו בהחלמה זו רק בעקבות הקשבה לנאום, שניתן על-ידי ברונו גרונינג עצמו או על-ידי מנחה הקבוצה שהוא מינה.

רבים כתבו בשמחה, שזכו מחדש באמונתם באלוהים, שאותה רכשו במהלך קבלת העזרה.

אך הרשויות החליטו שאפילו השיחות שניתנו על-ידי ברונו גרונינג במסגרת האיגוד נחשבו לפעילות ריפוי שיש לקבל עליהן רשות, והם התחילו להכין את המשפט הבא נגדו. אעסוק בכך בשלב מאוחר יותר.

גבולות ההחלמה

ברונו גרונינג העיר פעם:

"סבל רגשי הוא הסוג הגרוע ביותר של ייסורים. לא אלוהים ולא אני יכולים לעזור למישהו המאבד כל תקווה."

מישהו המחפש עזרה אך אינו מוותר על אמונתו השגוייה שאין אפשרות לעזור לו, או שאינו מאפשר לעצמו לקבל עזרה, יהיה עליו להמשיך בדרך הסבל שלו.

אנני אבנר וון אשנבך דיווחה על המקרה הבא:

"אישה צעירה הגיעה בכיסא גלגלים. האחות שהביאה אותה, ישבה לידה. פתאום ברונו גרונינג אמר: "נחמד להיות חולה ושכל בני הבית מרחמים עליך. האדם כל כך מתפנק! אין האדם צריך לעבוד, האדם מקבל אוכל כל כך טוב וכל כך הרבה מתנות!" האחות דחקה בי קלות במרפקה ואמרה: 'זה נכון בקשר לאישה שלי פה. היא לא רצתה שאביא אותה. היא מפקדת על כל בני ביתה ואינה עושה אפילו מאמץ קטן כדי להחלים. והיא רק בת 30. אני מקווה, שאחרי שתראה כל כך הרבה דברים נהדרים שקורים, השאיפה והרצון יתעוררו בה. גרונינג יעזור לנו. זוהי משאלת לבי ואמונתי, כי עבורנו בבית, הבריונות שלה הפכה לבלתי נסבלת. אך היא יצאה בכיסא הגלגלים כפי שהוכנסה לשם."

בדיוק כפי שאדם אינו יכול לאכול עבור רעהו, על כל אחד להפוך את זה לעניינו לפתוח את חסימתו מבפנים כדי לשחרר את אנרגית הריפוי, ולעשות זאת באופן קבוע. החלמות מסויימות מתרחשות באופן ספונטני במגע הראשון עם הזרם המרפא. אחרות לוקחות יותר זמן. אנשים מסויימים הסובלים ממחלות רבות מחלימים תחילה מאחת, ומאוחר יותר מאחרות. במקרים מסויימים הבחנתי שתחילה נעלמה מחלה לה ניתנה תשומת לב פחותה, ואילו מחלה שממנה ניסה האדם להחלים, שעליה חשב כל הזמן, נשארה עד שהוא יכל לשחרר אותה מבפנים. במקרים כאלו לעיתים קרובות ברונו גרונינג אמר שהאדם "ישב על מחלתו".

על א.א. שמידט היה את הדברים הבאים לומר:

"כבר הוצהר שנוטים להכיר בכל מחשבה, בכל משאלה. כאן כוח המחשבה והאמונה משחקות תפקיד שעד כה לא הוכר במלואו בקשר עם המחלה וההחלמה. [...] זאת עובדה, שאצל רוב אלו המחפשים עזרה המחשבות המטרידות נמסרות בצורה בלתי יעילה, מעכבות ומפסיקות את כוח הזרם המרפא. כפי שאני מוכיח אותם לעיתים קרובות כשהם מחכים לכך להשפיע, מבלי שהם מכירים במה שהם עשו, הם 'נשואים למחלתם'. נראה שהם נהנים להיות חולים ושיש כאב בגופם; הם כל כך התרגלו לשניהם שהם מקווים להחזיק בהם, כמו בחברים טובים.

במקרה כזה של התנגדות פנימית, שגרוננינג חש בה כל כך מהר, הוא נטה לומר:

'אתה יושב על המחלה שלך. השאר מחשבות אלו מאחוריך.'

לעיתים קרובות מחפשי העזרה מבינים מעט מאוד ממה שגרוננינג אומר להם, ולכל מלה שהוא אומר יש מובן עמוק יותר. ה'עומק' הפנימי הזה משתקף בצורה דרסטית במקרה הקטן הבא, שיש בו מידת הומור:

[...] אישה שסבלה מבעיות לב במשך שנים, אך למרות שאיפתה, לא ניתן היה "להגיע" אליה, גרוננינג חזר ואמר לה שהיא 'יושבת על מחלתה'. כשהוא היה מחוץ לחדר, היא לחשה לשכנתה:

'אני ממש לא מבינה מה שמר גרוננינג רוצה. הוא חוזר ואומר 'את יושבת על מחלתך'. אבל אין לי טחורים.'"

אנשים בעלי הרגל רע המדברים כל הזמן על מחלתם ומספרים לכל אחד על בעיותיהם, מעכבים את החלמתם שלהם. ומי שמחפש החלמה ומאמין שכל הנחוץ עבורו הוא לבקש זאת, מנתק עצמו מהזרם המרפא בגישתו הדורשנית. יש אנשים הזקוקים למידה מסויימת של סבלנות ואמונה לפני שההחלמה תוכל לקרות. לעיתים קרובות יש לא רק את הצורך בהסתגלות גופנית, אלא ישנו מחסום מודע או בלתי מודע, למשל, קשר רוחני לאנרגיות שליליות בתחום הרוחני-רגשי, שאותו יש להסיר.

ברונו גרוננינג אמר פעם:

"עליי להחיות מה שהיה מת במשך זמן רב. לא תמיד ניתן להרגיש מיד שחזרו החיים החדשים. לעיתים קרובות יש צורך לחכות זמן רב, אך אז, באופן די

פתאומי זה שם, אם בינתיים האדם לא איפשר לעצמו להיות מושפע על-ידי הרוע שבספק ובאמונה החלשה."

אנדראס ארמיש (37), סבל מחמישה מקרי פריצת דיסק בין 1976 ו-1979. למרות שעבר ניתוחים, פריצת הדיסק הובילה לשיתוק בשתי רגליו והגבלה רצינית בתנועתו. הוא נזקק לעזרי הליכה ויכל להשתמש בהם רק במשך חמש דקות, שבמהלכן הצליח לעבור 200-300 מטר. השיתוק ברגלו השמאלית נמשך שבע שנים, וברגלו הימנית, נמשך ארבע-עשרה שנה. אחרי הניתוח שעבר ב-1979, היה עליו ללבוש קורסט מפלדה. אם הוא הוריד אותה למשך יותר מחצי שעה, הוא סבל מכאבים בלתי נסבלים. הוא הוכרז כנכה ב-100%. ב-1983 בגיל 31 הוא יצא לגמלאות מוקדמים. הפסיקה הרפואית היתה, שהשיתוק בשתי רגליו יהיה תמידי. לאחר חמישה ניתוחים במרפאות אוניברסיטאיות מיוחדות שונות, הוא סרב לעבור את הניתוח השישי. בדצמבר 1983 הוא התחבר לשיטתו של ברונו גרונינג. בשנים הראשונות היה לו קשה מאוד להאמין, שגם הוא יחלים בעזרת הריפוי הרוחני. כנראה שזאת אחת הסיבות לכך, שהיה על אנדראס ארמיש להמתין להחלמה במשך זמן כה רב. רק זמן מה אחר-כך, כשהיה עד להחלמת אנשים אחרים שהוכרוזו רפואית כבלתי ניתנים לריפוי, הוא יכול היה להתחיל להאמין, כפי שסיפר לי, שגם הוא יוכל לקבל עזרה, והוא יצא במאבק רוחני להשגת החלמתו.

אנדראס ארמיש:

"האמנתי בנחישות ב-Regelung, אך נזקקתי לסבלנות רבה עד שב-20 במאי 1990 אירע המקרה האדיר של ההחלמה. בסוף המפגש הקבוצתי, כשהכנו עצמנו לקראת קבלת הזרם המרפא, לפתע שמת לי לב לכך כי הנני יכול להזיז את רגלי הימנית. מאז רגלי אינה משותקת ואני יכול להזיז אותה בהתאם לרצוני. באופן טבעי ייחלתי אז להחלמה שלימה, אך למרות מאמצים אדירים וגישה לזרם המרפא, דבר לא קרה. אז לכן מסרתי זאת, פשוט מתוך אמונה והאמנתי שהכל יסתדר.

ובדיוק אז זה קרה, 12 יום לאחר שרגלי הימנית החלימה, יצאתי ממיטתי כשרגלי השמאלית הובילה, ולשמחתי הרבה גיליתי שפתאום יכולתי להזיז גם את רגלי השמאלית."

מרגע אחד למשנהו, השיתוק אשר נמשך במשך שנים, נעלם בזמנים שהוזכרו לעיל. מאז הוא יכול להזיז את שתי רגליו באופן די רגיל ואינו זקוק לעזרי הליכה. ב-3 באוגוסט, 1990 הוא הפסיק להשתמש בקורסט שלו. בנובמבר בדק אותו שוב רופא מומחה ואישר כי השיתוק נעלם לחלוטין.

תומס אייך, זכה אף הוא לחוויה דומה. הוא הרכיב משקפיים במשך שנים וניסה להפסיק להשתמש בהן, אך ללא הצלחה. רק לאחר שהתכוונן לזרם המרפא במשך חודשים מספר, לפתע יום אחד, הוא חש מבפנים, כי כעת הוא יכול לנסות שוב. בפעם הזו הוא יכול היה לראות באופן רגיל ללא עזרתו. חוויתו של אנה קליר היתה בדיוק הפוכה לזאת. המיפלגיה (שיתוק במחצית הגוף), שנגרמה כתוצאה משבץ מוחי, נעלמה תוך שמונה ימים לאחר שמיעת שיחת המבוא שלה לשיטתו של ברונו גרונינג.

הדבר מאשר באופן די ברור כי ריפוי רוחני מתרחש בהתאם לחוקים שונים מאלו המוכרים לנו. מנקודת מבט הגיונית, ניתן להניח, שהמצב של אנה קליר יהיה זקוק לזמן רב יותר כדי להגיע להחלמה מזה של השיתוק של אנדראס ארמיש, או בעיות הראייה של תומס אייך. אין דרך למדוד את מידת הפתיחות של כל אדם לאנרגית הריפוי על מנת לזכות בהחלמה ממחלה. מי יכול לתת מידע בקשר לסיבות הרוחניות של המחלה? מי יודע על ההתנגדות של האנשים וסביבתם המתנגדת להחלמה? מי יודע מהו גורל היחיד? מי שמחפש הערכה לגבולות הריפוי הרוחני, אסור לו להגביל עצמו לאבחון הרפואי.

על ברונו גרונינג היה לחוות את מגבלות עבודתו במקרה של ילדיו שלו. ילדים קטנים קשורים במיוחד לאמהותיהם מבחינה רגשית, וישנה חשיבות מכרעת לגישתה של אמם לריפוי הרוחני. זה מה שקרה במקרה של גב' גרונינג, אשר גישתה השלילית הקיצונית כלפי פעולות הריפוי של בעלה, הפריעה לחלוטין להשפעת הזרם המרפא. כאשר ילדיה חלו, היא אשפזה אותם בבית-החולים ללא ידיעתו. ושניהם נפטרו.

המקרה של דיטר הולסמן הצעיר היה דומה. ההחלמה של ילד זה בן ה-9, אשר סבל משלבים מתקדמים של ניוון שרירים, היתה תחילת עבודתו הציבורית של גרונינג (ראה גם פרק 5). הילד, שהיה כבול למיטתו, למעשה הלך שוב בעזרתו של ברונו גרונינג, למרות שתחילה בחוסר יציבות. החלמתו התגברה באופן הדרגתי, כך שדיטר – כפי שאישרו הוריו – יכל ללכת יותר ויותר. אך בסוף 1949 חלה נסיגה רצינית. מדוע? ההורים רבו בקביעות

ומאוחר יותר נפרדו. בתחילה שניהם תמכו בגרונינג מתוך הכרת תודה על ההחלמה הפלאית של בנם, אך מאוחר יותר האם לקחה אותו לבית-המשפט. לפתע היא דרשה תשלום פיגורים עבור השימוש בביתה, והיה עליו לשלם לה עד סוף ימי חייו. מתוך רקע זה ניתן להסיק כי לפירוד של בני הזוג היתה השפעה לרעה על דיטר, במיוחד כשהקשר עם גרונינג נותק. בני הזוג כבר לא הלכו בדרך ההחלמה שאותה לימד, והפריעו להשפעה המאוד רגישה של הזרם המרפא על בנם, עם התגובה התואמת של תהליך הריפוי. טיפול רפואי לא יכל לעשות דבר במקרה של מחלה שאינה ניתנת לריפוי, ודיטר הולסמן נפטר מספר שנים לאחר מכן.

סיפורים אלו מראים כיצד השפעת מחשבות אנשים אחרים, במיוחד אלו הקרובים ביותר לאדם המדובר, יכולה לעכב באופן משמעותי את הפנמת אנרגיית הריפוי, והפיכת ההחלמה לקשה ביותר. מסיבה מוצדקת, ברונג גרונינג הזהיר בקביעות את מחפשי העזרה לשים לב לחברה אותה חיפשו ולאנשי סודם. מחשבות הן אנרגיות רוחניות ומתוך בורות אנשים רבים גורמים לאנרגיה זו להזיק, לפגוע באחרים. דרוש כוח רצון אדיר לעמוד בפני השפעות אלו. אנשים אשר נחלשו מאוד בעקבות מחלתם, או שמצבם הגופני כופה עליהם להיות תלויים באחרים, המפקפקים, מלגלים או מתנגדים בחריפות לריפוי האפשרי, צריכים לעבור דרך מכבידה יותר מאלו שסביבתם בונה מבחינה רוחנית. לעיתים קרובות על אנשים כאלו להיאבק בספק, או, למרות הפנמת הזרם המרפא, הם חשים חסרי כוח ללא שחרור גישה שלילית זו של הבעל, הבת, בן משפחה אחר או "חבר", שהיה לאיש סודם וחסם את אנרגיית הריפוי. (ראה גם פרק 3).

לכן עדיף שלא לשוחח על תהליך הריפוי עד אשר הוא מסתיים, במטרה תחילה לשכנע את עצמך ביעילותו. הצלחה אישית בהחלמה נותנת לאדם את הביטחון העצמי הנחוץ כדי להתנגד לספק ולפתח התנגדות באמונה הנחוצה. בזמנו של ברונג גרונינג אנשים הרחיקו לכת במידה כזאת שהפיצו שקרים בכוונה תחילה במגמה לחבל בהשפעת הריפוי.

ד"ר טרמפלר כותב בעניין זה כדלהלן:

"...חוגים מסויימים אלו הפיצו שקרים בכוונה תחילה, בנסותם להמעט בהצלחת גרונינג. בזמן האחרון במשרד קיבלו אותי בהפתעה גמורה והעירו: 'אלוהים אדירים, אתה יכול עדיין ללכת!' תדהמתי לא היתה פחותה יותר כשגיליתי ש'ממקור אמין ביותר' הגיע דיווח כי סבלתי מנסיגה והייתי תלוי

במידה גוברת והולכת במקל ההליכה שלי. מי ממציא שקרים מסוג זה? מי מפיק מכך תועלת? כסוס הפוסע בהופעה, היה עלי ללכת, לרוץ ולקפוץ כדי להוכיח לספקנים שלא היתה כל מלת אמת במה ששמעו."

כל אחד יכול להבין איך שמועות שכאלו, המתפשטות ללא מחשבה, יכולות להזיק לאנשים העוברים את תהליך ההחלמה.

ברונו גרונינג נהג לומר לעיתים קרובות למחפשי העזרה:

"אני רוצה, שכולכם תהיו טובים ושתהיה בכם אמונה."

עבור האנשים שכבר לא יכלו להאמין באלוהים, הוא ראה ברצון להאמין בטוב ובבריאות כתנאי המוקדם החשוב ביותר להחלמה. אך מטרת עבודתו תמיד היתה, שהחוויה של קבלת הבריאות מחדש, תוביל את האנשים חזרה לאמונה אמיתית וחייה באלוהים ולהחלטה לחיות את שארית ימי חייהם בהתאם לחוקי האל. הוא החשיב זאת כחוב התודה של האדם כלפי האלוהים בעבור בריאותו:

"לא... [...]. שכאשר האדם חווה החלמה, הוא יפסיק להשתתף במפגשים. הוא בדיוק זה שצריך להיות נוכח שם. זה לא רק בגלל החלמה. יש הרבה, הרבה מעבר לכך."

ריפוי רוחני אינו כרטיס בחינם להמשיך לחיות כבעבר. האדם שהחלים נקרא בכל הרצינות ללכת בשביל הטוב. הכוחות השליליים ימשיכו לנסות למצוא מקום בחייו ולזרוע זרעים להתחדשות הסבל בנשמתו או, מה שתמיד אפשרי, לגרום לו לחזור לדפוסי חייו הישנים. הוא יכול להתנגד לכוח זה רק כשהוא לומד למנוע את כניסת ההשפעות הרוחניות השליליות.

לכן ברונו גרונינג אמר:

"כמה שגוי הוא שהאדם שחווה החלמה ומצא את הדרך, אינו מקיים את הבטחתו. הוא שוכח את הטוב לו הוא זקוק וחוזר שוב לנהל חיים מושחתים, הוא שוב מקשיב לאנשים אחרים, הוא שוב נותן לעצמו לסתות מדרך הישר. ואז הוא אומר: 'כן, זה וזה ואלה ואלה צודקים. החלמה זו לא תאריך ימים.' מי האשם? האדם בו מדובר הוא האשם. חברים יקרים, אל תמחקו מילים אלו. הדגישו אותן. הדגישו שהוא עצמו האשם בכך."

מטרת הריפוי הרוחני אינה להאריך את החיים הגשמיים. עבור כל אחד מגיע זמנו כאשר, כפי שברונו גרונינג פעם אמר: "החול' מסתיים" הוא היה משוכנע

שבעת הלידה, אלוהים גם נתן לכל אדם את זמן המוות. האדם רק יכול לקצר את זמן חייו על-ידי מניעת גופו מאנרגיה עד כדי כך שהוא לא יוכל להכיל יותר את נשמתו. במילים אחרות, עד שכבר לא יוכל להתקיים. המוות של הגוף לא נחשב כמוות עבור ברונו גרונינג. זה היה בסך הכל שינוי למצב קיום נעלה, נצחי: הנפש משילה את המעטפת החומרית שלה. עבורו ההחלמה לא היתה תהליך של תיקון, כך שהאדם יוכל להמשיך לתפקד ולהמשיך להתנהג בצורה שגויה, אלא היתה לכך משמעות מסוימת עבור המשכיותו בספירות גבוהות יותר לאחר "מותו". כאן אמונה והתבגרות פנימית של היחיד הן בעלות חשיבות משתי בחינות, שהאדם הממוצע אינו מודע להן כל עוד הוא נמצא על פני כדור הארץ. תמיד משמעות ההחלמה האמיתית היא הסליחה והמחילה והיא אינה יכולה להיות נפרדת מהשינוי הפנימי שחל באדם.

לסיכום יש צורך להוסיף כי:

יהיה ברור לכל אחד המבין את החוקים הבסיסיים של הריפוי הרוחני, שאף פעם אין אפשרות להבטיח את ההחלמה. באופן בסיסי נכון שאנרגית הריפוי של אלוהים אינה מקבלת דבר כ"בלתי ניתן לריפוי" ולכן היא יכולה להתגבר על כל רוע, אך כפי שכבר הוסבר, היא אינה יכולה להבטיח שכל אחד יזכה בהחלמה בכל נקודת זמן. אדם מסויים יאלץ לחכות שנים, כשאחר עם אבחון רפואי דומה, יוכל לחוות החלמה ספונטנית. אחרים יוכלו לקבל עזרה והחלמה בתחום מסויים, אך בתחום אחר לא ניתן יהיה להימנע מניתוח.

כל צורה של היצמדות לעקרונות היא שגויה, וגם אם מדגישים זאת לעיתים קרובות, אין הדבר מספיק. אין המדובר רק בבריאות הגופנית של האדם, אלא גם בבריאות נשמתו. תהליכים אלו נחוצים למטרה זו ונוגדים את ציפיות הבנת האדם הרואה לטווח קצר, ומקורם בגורל האישי של האדם (ראה פרק 8). מי שמאמין שהוא יכול להחשיב אדם אחר כ"מתקדם פחות מבחינה רוחנית" או "חסר אמונה" כי, למרות כל מאמציו, הוא נאלץ לחכות זמן ארוך להחלמה הנראית מבחוץ, או שאינו זוכה לה עד מועד מותו, או נוקט בעמדה עקיפה על-ידי כך שהוא עובר ניתוח, אינו מבין את דרכי הבינה האלוהית אשר במישור קיום שונה מתחשבת ב"מצב הבריאות" של האדם ובחייו באופן כללי.

מחפש העזרה חייב לשאוף לעשות את כל שבכוחו, כדי להתגבר על שגיאותיו והרגליו הרעים, שאותם הוא זיהה, ולהשתנות, ואז ההחלמה תהפוך לאפשרית.

מתי ואיך היא תתחולל, זה בגדר שיקול דעת עליון. בסופו של דבר, ריפוי הוא פעולה של חסד אלוהי.

ברונו גרונינג:

"אלוהים עצמו יחליט מי יזכה בהחלמה."

כיצד מתרחשות ההחלמות?

יש לציין מיד, שאין תשובה חד-משמעית לשאלה זו, ואני חושב שכך זה צריך להיות. לכן, בחלק זה, אני רק אציין את הקשר המוביל להחלמה. בנוסף לכך, עלי להגביל עצמי לעקרונות הפשוטים והבסיסיים ביותר. למעשה אקט ההחלמה משלב גורמים רבים שאינם נלקחים בחשבון, למשל: גורל האדם והחסד האלוהי, וגורמים אלו שוללים כל דפוס תבניתי.

הפסיכיאטר והפראפסיכולוג הנודע השווצרי, ד"ר הנס נאגלי, הגדיר את הריפוי הרפואי כ:

"ההשפעה על החומר דרך האדם והחומר [...] מפעיל אנרגיות עדינות באופן סימולטני."

בשנות העשרים של המאה העשרים, החוקר הרוסי, א. גורביץ' הבחין בקרינה חלשה סביב תאי הגוף. איש ארצו, גאורגס לקובסקי, יכל לאשר זאת דרך ניסוייו. בספרו *Das Geheimnis des Lebens* הוא סיכם את שנות מחקרו בשלושה מושגים עיקריים:

1. החיים מתפתחים דרך קרינה.
2. החיים מונחים על-ידי קרינה.
3. החיים נהרסים כשאיזון הקרינה מופרע.

ב-1975 הפיסיקאי הגרמני, ד"ר פ.א. פופ (קאיזרסלאוטם) אישר את התגלית של גורביץ' ולקובסקי לאחר מחקר מעמיק. כפי שאמר, הוא יכל להבחין ב"קרינה מאוד חלשה סביב התאים ביצורים חיים". לפי מחקרו הוא הניח שמקור קרינה זה היה במבנה הגנטי (DNA) של גרעין התא. לפי ד"ר פופ, כתוצאה ממבנה הסליל הכפול של ה-DNA, ויברציות אלקטרומגנטיות (גלי אור הם דוגמה לויברציות אלקטרומגנטיות) נספגות בתא, מאוחסנות בפוטון (יחידת

אנרגית קרינה) תוך כדי יצירת מבנה בעל רמת אנרגיה גבוהה ב-DNA, ומועברות הלאה.

בספרו *Neue Horizonte in der Medizin* ד"ר פופ מתאר את ה-DNA בגרעין התא כ"מרכז הקליטה והשידור של תקשורת אלקטרומגנטית." דרך גלים אלקטרומגנטיים הוא שולט בכל מהלך החיים של התא ומגביר את חילוף המידע בין התאים. הוא מניח שזיהה כי מערכת המרידיאנים המוכרת ברפואה הסינית היא המבנה הבסיסי הנחוץ עבור תקשורת אלקטרומגנטית בין מערכות התאים.

הביוכימאי השווצרי, ד"ר ה.י. ניגלי, שעבד עם ד"ר פופ, כתב בקשר למחקר של האחרון:

"לפי המחקר של ד"ר פופ גלי האור (פוטונים) הם הכוחות השולטים במאורעות החשובים ביותר בחיי התא. בעזרת מכשור רגיש במיוחד הוא הבחין בתאים בכמות האור הזאת, לה הוא קרא ביופוטונים. מחקר זה, החשוב כל כך עבור העתיד, הראה בפעם הראשונה באופן מדעי כי באמצעות קרינה, החלק העיקרי ב-DNA שולט בתהליך הביוכימי המסובך כל כך בתאי צמחים, בעלי חיים ואנשים."

התגליות המהפכניות של ד"ר פופ מרחיבות באופן משמעותי את התיאוריות המדעיות הקיימות ברפואה הקונבנציונלית. עד אז היא תארה את וויסות התהליכים הגופניים רק כפעולה של מה שנקרא חומר המשרת כשליח כמו הורמונים או חלבונים מסויימים המשתחררים בתוך הגוף כדי להעביר מידע כשעולה הצורך בכך, ואז הם מועברים לאן שהם נחוצים בעזרת הנוזלים בגוף.

אך האם רק חומרים המשרתים כשליחים, שולטים ביצור מסובך כל כך כגוף האדם?

אילו, לשם השוואה, כל מערכת התקשורת בתוך או בין המדינות בעולמנו רק יכולה להיות מושפעת משירות שליחים, והיתה אפשרות שהעברת המידע תעשה באמצעות הטלפון והרדיו בלבד, ההיה ניתן לטפל בזמן בהצפת ים המידע? על אחת כמה וכמה זהו המצב לגבי גוף האדם! יש להיות מודע לעובדה שגוף האדם מורכב מכמה מיליארד תאים, השמורים בשיווי משקל יציב על-ידי כיוונון עדין באמצעות מערכת מידע המקשרת בין התאים המתים ואלו המתפתחים. כל

שנייה, על אלפי תאים להתחדש. אך בנוסף לכך, על כל תא בגוף להיות מסוגל לעבד מידע רב בזמן קצר ביותר.

ניתן לדמיין בקלות, שהחלפה פעילה של מידע המתרחשת בחלקיק שנייה בין מערכות אינדיבידואליות כמו אברי הגוף או התאים, נחוצה כך, שתפקודי הגוף יהיו מתואמים באופן הרמוני. הורמונים וחומרים ביוכימיים אחרים המשמשים כשליחים, לא יכלו להשיג רמת תפעול מסיבית ומגוונת שכזאת. לכן, התיאוריה ששדר כזה נוצר בעזרת קרינה או גלים אלקטרומגנטיים, הוא הסבר אפשרי לתקשורת מספקת בין המערכות האינדיבידואליות בגוף.

ברור שיש לשקול את מערכת התקשורת האלקטרומגנטית שגילה ד"ר פופ, כמערכת בקרה הכרחית בגוף, בזמן שלחומרים המשמשים כשליחים יש רק תפקיד מווסת.

עתה ניתן להבין, שהפרעה במערכת התקשורת המורכבת כל כך בין התאים והאיברים, יכולה לגרום למחלה גופנית. כי בזמן שקיימת הפרעה בהחלפת המידע, התאים והאיברים אינם יכולים עוד לבצע את תפקידם, ובמוקדם או במאוחר הדבר יתפתח להפרעה גופנית, שהיא המחלה.

בספרו *Mora-Therapie*, כותב ד"ר מורל בהקשר לכך כדלהלן:

"ניתן להגדיר בריאות [...] כמצב יציב שנוצר כתוצאה מזרימה בלתי מופרעת של כל המידע בתוך הגוף. ואנחנו יכולים לתאר כמצב של מחלה - כל הפרעה בתהליך זה של 'תקשורת תפקודית פנימית'. הפרעות אלו הן חסימות במערכת הויברציות האלקטרומגנטיות. הן גורמות לויברציות פתולוגיות (חולי, אשר פופ ומורל תארו כויברציות סטנדרטיות עקביות), המסוככות על התקינות ומובילות למידע לא תקין, שגוי, שכגומלין גורם לתגובות פתולוגיות חולות, או לשינוי ברקמות."

ד"ר מורל ממשיך:

"המחלות מופיעות אם ההחלמה העצמית הפנימית, או למעשה מנגנון ה-Regelung העצמי אשר קיים בכל יצור חי, אינו בעמדה של פירוק הויברציות הפתולוגיות."

באותו אופן השפעת החומרים המזיקים או הגורמים הפתולוגיים על גוף האדם, מעניקה לנו תגליות חדשות. חלק מהחוקרים כיום מניחים, שחומרים

כתרופות, אך גם גורמים מזיקים (בקטריה ורעלים, מתכת כבדה ומזהמים סביבתיים אחרים) גורמים לויברציות מסויימות. יש להם השפעה לא רק גופנית, אלא גם אנרגטית. לכן חומרים מזיקים גורמים לויברציות מזיקות המפריעות למערכת המווסתת בגוף, בזמן שהרפואה עוזרת לה על-ידי החלשה או סילוק תבניות של ויברציות מזיקות. גוף בריא יכול "להדחיק" תבניות של ויברציות מזיקות ולסלק את החומרים המזיקים התואמים. אך גוף שנחלש, אינו יכול לעשות זאת. ההפרעה, שבהתחלה אינה נראית לעין, לאחר זמן מסויים הופכת למורגשת בצורת מחלה.

ד"ר מודגר מגיע למסקנה דומה. בספרו

Praktische Erfahrungen mit der Energetik des Menschen

הוא מדבר על "מערכת טבעית להגנה אנרגטית המונעת מאנרגיות מזיקות להשפיע לרעה על הגוף".

בהקשר לכך מעניינות תוצאות המחקר השמורות במרכז המחקר הרפואי באקדמיה הסובייטית למדע בנובוסבירסק. כאן, שני בקבוקי זכוכית, שהופרדו על-ידי מחיצת זכוכית רגילה, חוזקו יחדיו.

תרביות תאים בריאות הוכנסו לכל בקבוק. אז הוסיפו מחלה – למשל זיהום ויראלי – לאחת התרביות. לאחר זמן מה נבדקו התרביות באופן אלקטרו-מיקרוסקופי. כפי שהיה צפוי, לא נגלו סימפטומים של מחלה בתרבית הבריאה שהופרדה מהבקבוק השני על-ידי מחיצת זכוכית רגילה. אך כשהוחלפה זכוכית זו בזכוכית קוורץ, שאיפשרה לאור אולטרא-סגול לעבור דרכה, המצב היה די שונה.

בקשר לתוצאות המדהימות של המדענים הרוסים, אשר תיעוד עבודתם המדעית יצא לאור ב-1981 על-ידי בית ההוצאה לאור המדעי המכובד "נאוקה", בספרו שנקרא *Ultraschwache Strahlung als interzellulare Wechselwirkung* כתב ד"ר פופ כדלהלן:

"בלמעלה מ-10,000 ניסויים, ב-80% מהמקרים, המדענים באופן מיקרוסקופי יצרו מחדש סימפטומים של מחלה אותם ניתן היה לזהות גם בתרביות המופרדות של התאים הבריאים, כל זאת ברגע שהם החליפו את הזכוכית הרגילה בזכוכית הקוורץ שאיפשרה לאור האולטרא-סגול לעבור דרכה. ברור שהמחלה הכילה איתותים, שהיו בהם מרכיבים אולטרא-סגוליים

ושהועברו דרך זכוכית הקוורץ, איתותים שזיהמו את תרביית התאים הבריאים לשעבר ללא העברת הוירוס או החלקיקים האחרים."

כפי שד"ר פופ ממשיך לומר: ביותר מ-10,000 ניסויים, שניתן להפיק מחדש את התוצאות הסטטיסטיות שלהם, אין מקום לספק באשר למשמעות תוצאות יוצאות דופן אלה. שני החוקרים, ו.פ. קזנצ'ב ול.פ. מיקהאילובה, ידועים בחוגי המדענים הסובייטים. בינתיים תוצאותיהם אושרו על-ידי חוקרים אחרים.

בדיקות אלה, שבוצעו באופן מדעי, קוראות לשינוי בדרך המחשבה. יש להרחיב את נקודת ההשקפה החומרית, לכלול בה את דרך המחשבה האנרגטית. אם גורמים פתולוגיים לא רק משפיעים על החומר בגוף, אלא גם דרך ויברציות, במילים אחרות באופן אנרגטי, אז ההתנגדות להתקפתם היא שאלה של אנרגיה.

אז, כדי לזכות ב"חיסון אנרגטי" או במערכת חזקה של וויסות עצמי, הגוף זקוק לאנרגיה. מאין מגיעה אנרגיה זו? האם נטילת כמות מתאימה של מזון מספיקה כדי לשמור על גוף בריא?

בנאומו, ברונו גרונינג נגע בנושא זה והדגיש עד כמה מוטעה הדבר להיות תלויים במזון ובשתייה בלבד כדי לשמור על גוף בריא. הוא הזכיר את הדוגמה של אדם אשר היה משותק בכיסא גלגלים ואכל ושתה באופן מספיק, אך עדיין לא הצליח להפעיל את גפיו.

הוא אמר:

"הנה ההוכחה – עבורי זה תמיד היה כך, אך עבורכם – מזון ושתייה לא נותנים לו את הכוח הנחוץ לרגליו, אינם מחזירים להם חיים. אך האדם מתנגד לכך."

אפילו ברפואה הסינית העתיקה הרופאים דיברו על כוח החיים (צ'י) המתחזקת את גוף האדם. אנרגית חיות זו זורמת לאיברים השונים בגוף בדרכים מסוימות, הנקראות מרידיאנים. הרופאים הסיניים אמרו כי אם ישנה הפרעה בזרימה, כתוצאה מכך תופיע מחלה.

מחשבות אלו בקשר לכוח החיים גם נשקפות בפילוסופיה ההודית. חכמים הודים ידעו שישנו אור קדמון (פראנה), שהאדם יכול להפנים, והם החשיבו זאת כאנרגית החיות של האדם.

פרסלסוס, הפיסיקאי הנודע בשחרר העת החדשה, חשב, שאנרגית החיות היתה עיקרון מארגן, רוחני, בלתי נראה, שפעולתו הבונה, החכמה היא ביסודה ממקור אינטליגנטי (אלוהים).

מייסד ההומאופתיה, סמואל הנמן, חשב, שכאשר אנרגית החיות של האדם הופרעה, תוצאותיה הופיעו כסימפטומים של מחלה. הוא איפין את אנרגית החיות כדלהלן:

"במצבו הבריא, הכוח הדינמי, העדין באדם משמש כ"כוח מניע", החיות המוחלטת בגוף החומרי, ושומר על כל חלקיו במצב הרמוני ראוי להערכה כשהמדובר ברגשות ובמעשים, כך שרוחנו הפנימית, ההגיונית תוכל לעשות שימוש חופשי בכלי הבריא, החי, עבור המטרה הנעלה של קיומנו."

הרפואה המודרנית אינה מקבלת את הקיום של כוח בלתי נראה, שהוא התנאי המוקדם לחיים רגשיים-רוחניים וגופניים. רופאים רבים נותנים את הרושם שהם רואים בגוף האדם כ"מכונה אנושית", שכדי לפעול, מעכלת את האנרגיה שלה כתזונה מאוזנת היטב.

בניגוד לכך, ההסטוריה מציעה מספיק דוגמאות של דתיים אדוקים, שקבלו השראה, שבמשך השנים יכלו לחיות ללא תזונה. אחת מהם היתה תרסה ניומן מקונרסריות (1898-1963) שהתקיימה ללא מזון או שתייה במשך עשרות שנים. היא רק אכלה פת קודש מידי יום. זה אושר רפואית. בדיקה יסודית במשך 14 יום חשפה, שהיא שקלה משקל זהה בהתחלה ובסוף התקופה. מסמכים אחרים מאשרים באופן ברור, שהמקרה של תרסה ניומן לא היה הונאה, אלא תופעה, שפשוט אינה ניתנת להסבר בהתאם לכלים העומדים לרשות המדע העכשווי.

דוגמה נוספת היא של השווצרי, ניקולס וון דר פלואה, שלא אכל ולא שתה במשך 20 שנה, רק פת קודש פעם בחודש.

נראה ברור, שחייב להיות כוח בלתי נראה, המסיר את הצורך במזון ובשתייה עבור אנשים מסויימים.

הטענה של פרסלסוס, שחשב כי מקור החיים הוא באלוהים, מאושרת באופן מרשים על-ידי חייהם של תרסה ניומן וניקולס וון דר פלואה. חייהם נוהלו על-ידי קשר הדוק עם אלוהים, והיו הוכחה, שאין להפריכה לקיום כוח האלוהים,

שלעיתים קרובות מתכחשים לקיומו, שנותן חיים. כוח חיים הנגלה במידה רבה יותר או פחותה יותר בכל יצור. כוח זה בלבד, כשיר לבנות את הגוף, כי הוא מגיע מהמקור שברא את הגוף. חיזוק אנרגיית החיים, זאת אומרת חיזוק אלוהים באדם, היא הבסיס לכל החלמה אמיתית. זוהי האנרגיה המקורית הראשונית לכל אנרגיות הגוף. בלעדיה הגוף לא יוכל להחזיק מעמד. בתוכה טמון המפתח לבריאות ולמחלה. אם היא נחלשת, נחלש "כוח העמידה האנרגטי" של הגוף, ויברציות מזיקות יכולות לזכות באחיזה, חסימות יכולות להתפתח במערכת הבקרה של התאים, זרימת האנרגיה מופרעת ויכולה להיגרם מחלה.

המטפל הבלגי, בן קלברס, מתאר את הקשר ההדדי באותה צורה. עבורו המחלה אינה אחרת מאשר חסר באנרגיה קוסמית.

ברונו גרונינג דיבר בנימה דומה בנאום:

"ככל שהאדם התרחק מאלוהים, בידיעה או שלא בידיעה, כך הופחתו החיים בגופו עד שאבריו בקושי הגיבו באופן בו היה מעוניין שיגיבו. הוא לא יכל יותר לחיות את חייו בשיא כוחותיו. הוא סטה ממקור הכוח שלו, ובסופו של דבר לגמרי איבד את הקשר איתו. הוא לא יכל להפנים את אנרגיית אלוהים. וכך גופו הפך לשבר כלי."

באותו האופן, שויברציות מזיקות יכולות להפריע לבקרת הגוף דרך גלים אלקטרומגנטיים, כך קרינה רוחנית של כוחות הנגד, למשל: מחשבות שליליות, יכולה להפריע לויברציות המחזקות ומאריכות החיים, כשחרור רוח האלוהים.

ניתן להבחין בכך באופן מיוחד בחיי פסימיסט, שכפי שמראה הניסיון הכללי, הוא לא רק מוגבל לתגובות הרוחניות-רגשיות, אלא נוטה יותר לחלות מאשר אדם חיובי. הקרינה של גישה רגשית שלילית חוסמת את קליטת אנרגיית החיים דרך הנפש ומפחיתה את האנרגיה האישית שלו המשקפת את החלשת ההתנגדות לגורמים מפריעים.

הייתי מעוניין לסכם שוב את הקשרים ההדדיים הללו:

גוף האדם נתון לבקרה של ויברציות אלקטרומגנטיות, שניתן להבחין בהן רק בעזרת מיכשור רגיש ביותר. ההרמוניה או הסדר במערכת הוויסות הכל כך מסובכת הזאת, הפועלת בקשר הדוק עם מערכת הוויסות המולקולרית דרך חומרים מיוחדים המשמשים כשליחים, היא התנאי המוקדם לבריאות הגופנית

של האדם. קיימת הרמוניה כאשר החלפת המידע בין התאים, הרקמות והאברים אינה מופרעת. אז כל התהליכים בגוף יכולים לפעול בהתאם לתוכנית וכל תא יכול לפעול בגוף בהתאם למטרתו.

הפרעות יובילו לתקלות במערכת הבקרה של התאים והאיברים, שלאחר זמן, ישתקפו בסימפטומים גופניים. כמובן, גוף האדם חשוף להפרעות אנרגטיות רבות באופן יומיומי, למשל חומרים מזיקים במזון ובאוויר, וכן קרינה טכנית וטבעית בסביבה. מערכת ההגנה האנרגטית שלו ויכולתו להתגבר על סימני ההפרעה ולהיפטר מהם, הוא ביחס ישיר לאנרגית החיים שבו, הזורמת אליו מאלוהים. אנרגית החיים היא ברשות האדם בהתאם לגישתו הפנימית ולדרך מחשבתו. מחשבות שליליות מחבלות בהפנמת כוח זה, מחשבות חיוביות מעוררות ומגבירות זאת.

עכשיו, כיצד מתרחשות ההחלמות?

בכנס רופאים ומטפלים בבורדו, מטפל צרפתי, צ'ארלס דה סנט-סוויין אמר:

"מדע הרפואה מבוסס על ההנחה שניתן להחלים ממחלות בעזרת תרופות גופניות, ביולוגיות, כימיות ותרופות אחרות המוכרות באופן רשמי. הגורם החשוב ביותר המביא את הבריאות ובו משתמשים מטפלים, הוא מה שהטבע מספק, אך מזה הרפואה הקונבנציונלית הכי מתעלמת. ולמרות זאת האווירה בה אנו חיים מתאפשרת על-ידי כוחות החלמה אלה, רק היכולת להשתמש בהם משתנה מאדם לאדם. בזמן שמחשבות שליליות מעסיקות את האנשים הנוטים לחלות ויש להם רק יכולת מוגבלת להפנים את אנרגית הריפוי ולכן הם אינם יכולים לעמוד בפני הסוכנים הפתולוגיים השונים, אחרים מפנימים הרבה יותר 'נזול מספק בריאות' מאשר לו הם זקוקים כדי לשמור על בריאות גופם, ויכולים להקרין את העודף לאלו החולים. כנראה שזהו הסוד להחלמה פלאית."

אנג'ליקה וון פרנקנברג, מטפלת מס. חשה, שמחלה היא חוסר איזון אנרגטי, הפרעה בזרימת האנרגיה של האדם. לדבריה היא מסוגלת לחוש בעזרת ידיה היכן ישנה הפרעה בזרימה, ועל-ידי העברת כוח, היא פותחת את החסימה כך שהאנרגיה יכולה לזרום שוב וההחלמה יכולה להתבצע כתוצאה מכך.

גם מטפלים אחרים מדברים על הפרעות החוסמות את זרימת האנרגיה באנשים המחפשים החלמה, ושאותן הם יכולים לחוש בעזרת ידיהם ולהסירן. חלקם אפילו אומרים, שהם יכולים לראות את האזורים החולים, דהיינו היכן

שהויברציות בגוף הופרעו. גם החוקר הרוסי לקובסקי, חושב, שהחלמה היא חידוש הסדר באיזון הויברציות, וההרמוניה משתקמת דרך קרינה המחזירה את האנרגיה לגוף.

כל המטפלים האמיתיים מביאים את ההחלמה בשילוב עבודה עם כוח, אנרגיה, שהם עוזרים לאדם מחפש העזרה להשיג. מתייחסים לכוח כאנרגיה אלוהית, אנרגיה קוסמית או אנרגית ריפוי אוניברסלית הזורמת דרך גוף המטפל ולתוך מחפש העזרה בצורת חום עצום, זרם חזק או אור.

ברונו גרונינג קרא לזאת הזרם המרפא או דיבר על גל ההחלמה. בתוכו הוא ראה את כוח היצירה של אלוהים, את החיים עצמם. בניגוד לרוב המטפלים, הוא לא הניח ידיים, אלא עשה מדיטציה דרך המלה המדוברת או בדממה. כשמחפש העזרה היה במצב של קבלה, הוא יכל להתכוונן לזרם המרפא, ובמקרים רבים התרחשה ההחלמה, לאחר שחלו תגובות מסויימות בגוף, אשר נאלץ להתאים עצמו למצב החדש.

כמו רוב המטפלים, ברונו גרונינג חשב שהמחלה היתה כנראה כתוצאה מניתוק רוחני, או למעשה שכלי, מאלוהים, מקור כוח החיים.

דרך עבודתו הוא הציע למחפש העזרה, את אפשרות חידוש הקשר הרוחני שלו עם מקור החיים. בדרך זו, קשר חיים חזק מתחיל לזרום דרך הנפש והגוף, המשיג מה שהאנרגיה החלשה לשעבר לא יכלה להשיג: פתיחת החסימות, שנגרמו עקב המחשבות השליליות ונזק ההשפעות הסביבתיות ברמה הרגשית והגופנית. פתיחת החסימות המזיקות הללו וההתאמה מחדש של שדות האנרגיה בגוף ובנפש בעזרת חיזוק כוח החיים, לעיתים קרובות גורמים ל-Regelung, בזמן שלשחרור מערכת הוויסות יש השפעה נראית לעין על האזורים שניזוקו בגוף, במקום בו האיברים מתחילים להיבנות מחדש. תהליך זה עולה בהרבה על יכולת ההתחדשות הרגילה של רקמות הגוף.

אם האדם, ברגע שזכה בהחלמה, הופך את תהליך הפנמת אנרגית ריפוי אלוהית זו להרגל, ומאמץ לעצמו במקביל גישה שכלית חיובית, הוא באופן קבוע יספק לגופו את האנרגיה הנחוצה כדי להדוף השפעות מזיקות ומחלות.

ד"ר טרמפלר סיכם זאת כדלהלן:

"אדם יכול לשקם את בריאותו בעזרת רוחו כאשר, בעזרת גישה רוחנית נכונה ומהלכים גופניים נכונים, הוא מכיל את הכמות הנוספת של אנרגיית החיים הנחוצה כדי לאפשר לו לצאת ממחלתו לתוך מצב של בריאות."

ריפוי מרחוק

לאחר צפייה במשך זמן מה בעבודתו של ברונו גרונינג, ד"ר טרמפלר הגיע למסקנה מדהימה ש"יעילות כוחו של גרונינג אינה תלויה בנוכחותו הפיזית."

בספרו הזכיר את ההתרחשות הבאה בטרברדוף:

"גרונינג נעדר במשך מספר ימים עקב ביקור שערך בצפון גרמניה. בטרברדוף חיכתה קבוצה גדולה לשובו. הם היו מוכנים לחכות כמה זמן שיידרש. לפני צאתו הוא החליט לעזור לאנשים אלו בעזרת החלמה מרחוק. למרות שהייתי סקפטי, הייתי סקרן לראות אם תהיינה תוצאות ללא נוכחותו. בסביבות 3 אחה"צ ביום שטוף שמש, חשתי (מבלי שציפיתי לחוש דבר) בדיוק מה שחשתי בעת מפגשי הראשון עם גרונינג: אחת מכפות רגליי, שלא החלימה לחלוטין, פתאום החלה לכאוב באופן די בלתי נסבל. זה נמשך כמחצית השעה ואז זה נפסק באופן פתאומי. לאחר מכן התנועה בה היתה באופן משמעותי יותר קלה. כמעט באותו הזמן שכל זה התרחש בגופי, היו דיווחים על החלמות מהכיכר בטרברדוף. ב-18:20 'גל הריפוי' היה שוב ברור. רשמתי את הזמן המדויק. זה התבטא בחום, תחושת עקצוצים, שאותה חשתי תחילה בידי הימנית ובסוליות כפות רגליי. תחושה זו התגברה והתבטאה במעגלים בראשי ובזמזומים באוזניי – אותה תחושה שגורם שינוי מהיר של גובה ברכבל או במטוס – ואז נעלמו כל סימני העייפות. כ-15 דקות אחר-כך חולים נוספים אמרו שהחלימו. התחושה החוזרת שהיתה ב'שדה הכוח' של ברונו במשך הלילה שבין ה-7-8 בספטמבר היתה כל כך נפוצה שאחד מעוזריו, ברגע שהוא חש בהכות הגל הבא, התחיל ללמד את הקבוצה איך לקבל את הזרם המרפא, כפי שברונו עצמו נהג לעשות. במשך הלילה היה מספר משמעותי של החלמות, בעיקר החלמות ממצבי כאב אקוטי לכל סוגיו: אסטמה, תלונות עצביות, התכווצויות שרירים, אך גם משיתוק, פגמים בדיבור וכו'. חלק מההחלמות תועדו על-ידי עוזריו של גרונינג בעזרת רופאים.

במהלך לילה ה-5-6 בספטמבר, רופא הביא את קרל ש. לתוך הבית שבכיכר טרברדוף, בהכרזה דרמטית כי העיוור בדיוק קיבל את מאור עיניו מחדש. הוא

המציא מסמך רפואי ממרפאת העיניים האוניברסיטאית במינכן משנת 1949 שהצהירה:

'למטופל, קרל ש. שנולד ב-24.08.1914, יש nystagmus בעין ימין, צלקות בקרנית וכתם לידה. חדות ראייה 1/20. עין שמאל חסרה. לכן המטופל הוא למעשה עיוור. הפחתת יכולת הפרנסה שלו היא 125%. הוא זקוק להנחיה קבועה.'

על החתום: ד"ר א.וולסר, מנהל רפואי אדם זה חיכה בכיכר כשגרוננג – באותה עת קרוב לברמן – שלח את גלי הריפוי שלו. הוא תאר איך פתאום הוא חש שמשוהו בעינו עבר שינוי, ואיך אז הוא יכל לראות על גג טרברקה מודעת פרסומת בה ראש סוס היה מואר באור ניאון כחול. לבסוף כל סביבתו התחדדה והוא יכל לראות הכל. בדיקה רפואית ראשונה שניתנה על-ידי ד"ר זטי, אישרה זאת. למחרת לקחתי את ש. במכוניתי למינכן. בכביש המהיר הוא תאר את המכוניות שראה במרחק כמה מאות מטרים מאיתנו. הוא סיפר לי מה ראה מעמדה בולטת על מגדל הכנסיה, משמאל ומימין לכביש המהיר ועד ההרים במרחק. כדי להימנע מכל חשד של העברת מחשבה, הסתכלתי בקביעות לכיוון ההפוך. הכל היה נכון, אם זה היה קרוב או רחוק. כששאלתי אותו מה הוא עשה כדי לזכות בהחלמה, הוא אמר שהוא התפלל וחיכה."

סיפור זה של ד"ר טרמפלר מראה בצורה די ברורה שלא היתה כאן סוגסטיה. ד"ר טרמפלר יכל בברור לחוש בהשפעת הזרם המרפא בגופו מבלי שציפה לכך, ובעת ובעונה אחת כאשר חש בזאת, החלימו אנשים אחרים שהיו בקרבתו.

איך ברוננו גרונינג הביא להחלמות שכאלה?

מטפלים מצליחים רבים מדווחים, שבעזרת מחשבותיהם הם יכולים לרפא אנשים, שנמצאים רחוק ואינם מודעים לכך שהם זוכים בריפוי. בספרה *Geistheiler Heute* אניטה הונה כותבת שהמטפלת השוויצרית, אבלין פייגנווינטר, רק זקוקה לתמונת אדם מהתקופה האחרונה, את שמו ותיאור קצר של מחלתו כדי להשפיע ריפוי מרחוק. היא יכלה לעזור לשני ילדים, שלא ידעו דבר בקשר לכך, ואחרי שהתרכזה בהם במשך מספר דקות כל יום במשך חודשיים, הם זכו בהחלמה.

דיינה קרג, מטפלת אנגליה מנוסה ובמשך שנים משמשת כנשיאת אגודת המטפלים האנגלית הגדולה ביותר, היתה משוכנעת, שמטפל יכול ליצור קשר

רוחני עם אדם המחפש החלמה, ובדרך זו יכול לשלוח לו אנרגיית ריפוי מבלי להיות קרוב אליו פיסיית.

קית שרווד, המטפל המפורסם ביותר באמריקה, מקשר את הריפוי מרחוק עם היות תמונה מוחית מסויימת של אדם המחפש החלמה, שעליו הוא באופן מוחי מניח את ידיו. בעת ובעונה אחת הוא יוצר קשר רוחני עם מקור הריפוי, "הכל-יכול", וחש איך האנרגיה זורמת ממנו לדמות האדם המחפש החלמה.

קורט אלגיר כותב, שהמטפל האנגלי הידוע, טום ג'ונסון, היה מפורסם במספר בלתי מבוטל של ריפויים מרחוק וריפויים שניתנו דרך הטלפון, ותאר את הריפוי מרחוק כדלהלן:

"הכרחי לחלוטין לעשות מדיטציה ולדמיין את האדם הזה. אז יש לדמיין שהוא מוקף באור. [...] אור זה מגיע מתוך המטפל. [...] אז, כל שנחוץ הוא, שתהיה משאלה כנה, שאדם זה יחלים. על משאלה זו להתמזג עם תהליך המחשבה. וזה יצליח."

אך ברונו גרונינג לא הכיר את האנשים, שחיכו לו במרחק של למעלה מ-800 ק"מ בטרכרהוף. לא היו לו תמונותיהם והוא לא ידע את שמותיהם. למרות זאת, במרחק רב כל כך תוך זמן קצר ביותר הוא יכל להשפיע ולגרום להחלמות בקהל שלא היה מוכר לו.

זה כנראה קרה כי הוא יכל להשפיע על עצמו מאנרגיית הריפוי האלוהי בדרך יוצאת דופן. ברור שהוא יכל לשלוח כל כך הרבה אנרגיה אפילו למקומות מרוחקים, שבהם היה מספר גדול של אנשים, שהושפעו מכך בצורה מורגשת, ובד"ר טמפלר נוצר הרושם שהוא היה ב"שדה אנרגיה" של ריפוי.

אם בוחנים את התופעה של ריפוי מרחוק, שכיום עוסקים בה מטפלים רבים, צורה זו של ריפוי רוחני מובנת יותר. פראפסיכולוגיה מכירה באפשרות של העברת מחשבה מאדם לאדם, וכפי שיתואר בפרוטרוט מאוחר יותר, היא הוכחה לעיתים קרובות בדרך ניסוי. מי שיכול לקבל את תופעת העברת המחשבה, יוכל גם לקבל את הריפוי מרחוק. כל מחשבה, ככלות הכל, היא צורה של אנרגיה. מדוע אנרגיית ריפוי לא תוכל להיות מועברת בדרך זו? ד"ר ירזי ריימר, מטפל פולני (הוא קרא לעצמו מטפל ביו-אנרגטי) המתגורר בשווייץ, אומר שמטפל מסוגל להפוך אנרגיה קוסמית לאנרגיית ריפוי. ברונו גרונינג חשב עצמו למעביר אנרגיה אלוהית, שהוא יכל להעביר למין האנושי כאנרגיית ריפוי. פעם

הוא ציין, שבעזרת האנרגיה האלוהית, הוא יכל מבחינה רוחנית "ליצור קשר" עם גל המחשבה האישי של האדם, לקלוט אותו וללמוד על המאורעות החשובים ביותר שקרו בחיי אותו אדם. ניתן להשוות זאת עם מישוהו המקשיב לרדיו, ומתכוונן לתחנה הרצויה ושומע את מה שמשודר. בדרך זו, ניתן לזהות כל צליל צורם. אך, שלא כמו בתחנת הרדיו שניתן להשתיק, האדם המשדר פעיל ופתוח לקליטה בתדר המיוחד שלו במשך כל חייו, גם כשהוא ישן או חולה. אין לתופעות אלה דבר עם מיסטיקה או עם רוחניות. הנה האנרגיות הרוחניות הטובות ביותר בפעולה, שעד היום, נמצאות עדיין מעבר לטווח קליטת המכשור העכשווי והן רק מורגשות על-ידי חושי הפנימיים של האדם. לדורות הבאים הפוטנציאל של רוח האדם כנראה יהיה ברור כמו השימוש כיום בגלים אלקטרומגנטיים ברדיו ובטלוויזיה.

ברונו גרונינג אמר פעם:

"אני יודע, שבין אנשים אלה, המתיימרים להיות מטפלים רוחניים, או חושבים שהם יכולים להפוך את הרוחניות לעבודה עבורם, ישנם רבים, שבעזרת הוקוס-פוקוס ופעולות מסתוריות חיצוניות, מנסים להזגים בדיוק את מה שהם חסרים, כלומר את האנרגיה הטבעית המרוכזת. את זה, תודה לאל, אינני זקוק לעשות. [...] אך אני לעיתים קרובות אוהב להציג בדיחה קטנה כדי להאיר מצב רציני. בנוסף לכך, על-ידי בחירת האנרגיה האוניברסלית, אלוהים תמיד בוחר בדרך הפשוטה, הרגילה וזו שאינה מסובכת."

היה לו לומר כדלהלן בקשר לריפוי מרחוק:

"אין לכך חשיבות עבורי, אם אדם, שאני מתקשר לגל המחשבה הרוחנית שלו נמצא כאן בחדר בינינו, או במקום כלשהו בקלן, בלונדון, בטוקיו או בכל מקום שהוא. אני יכול להגיע אליו לכל מקום, באותה מידה בה אתה, עם רדיו רגיש במיוחד, יכול להתכוונן לטולוז, לקהיר או אפילו לבנגזי."

בתשובה לשאלה ששאל העיתונאי גרגור הרלוף מ-*Das Grüne Blatt*, אם הוא הזדקק לחפץ השייך לאדם כדי לאתר אותו, ברונו גרונינג ענה:

"לא בהכרח. אין צורך שזאת תהיה תמונה שתיתן לי את גל המחשבה. העזרה הטובה ביותר היא עצם המחשבות החיוביות שהאדם שולח לרעהו, היוצר קשר מצויין עבורי, וכאלו שאני יכול מיד לקלוט."

אז הוא סיפר לעיתונאי שהתפיסה המיוחדת המאפשרת לו לקלוט את גלי המחשבה הרוחנית, היא אותה אחת המאפשרת לו להעביר שדר ריפוי:

"...אני שולח ומקבל בעזרת אותו גל מחשבה. אין לכך חשיבות היכן נמצאים האנשים שיש לעזור להם, ואני למעשה מעדיף זאת אם הם אינם אפילו יודעים שיש לי יד בתהליך ההחלמה שלהם, כי אז הם אינם יכולים להפריע לי בעזרת מחשבותיהם."

בנאום שניתן על-ידי ברונו גרונינג, שמעה אנני אבנר וון אשנבך, את הדיווח של אישה אמריקאית, שהגיעה לגרמניה, כדי להודות לו עבור הריפוי מרחוק, שהוא נתן לבתה.

היא אמרה, שבתה היתה בבית-חולים בניו-יורק לשם כריתת שד עקב מחלת הסרטן. ביאושה, האם שלחה שדר בטלגרף לקרובים בגרמניה וביקשה מהם ליצור קשר עם ברונו גרונינג כדי שיעזור לבתה. זמן קצר לאחר מכן הגידול הצטמק, וכתוצאה מהצטמקות בלתי מוסברת זו, הרופאים לא הצטרכו לכרות את שדה, אלא רק להוציא את השארית הזעומה של הגידול שנשאר. היא סיפרה כיצד ברונו גרונינג יכל לתאר בפרוטרוט לקרוביה את מראה חדר המרפאה בניו-יורק בו שכבה בתה; הוא אפילו תאר את הריהוט, למרות שהוא מעולם לא היה שם.

כאשר ברור כי לכולם יש גלי מחשבה אישיים שברונו גרונינג יכל לקלוט, קל יותר לקבל את תופעת ההעברה כשהיא התרחשה בסביבתו הקרובה.

איננה תידה, בת זמנו של ברונו גרונינג, סיפרה לי על חוויה מעניינת, שהיא חוותה עימו. היתה לה ההזדמנות להתלוות אליו בביקור אצל אישה חולה ביותר:

"אישה זו מצאה, שדי קשה לה לגייס את האמונה הנחוצה, אז ברונו גרונינג קצת עזר לה. הוא עשה תנועה בידו מהאישה אליי ואז שאל אותי מה חשתי עכשיו"; אמרה איננה תידה, והמשיכה: "באותו הרגע חוויתי כאבים חזקים, חשתי מותשת והיו לי קשיי נשימה, וכן סימפטומים אחרים. כאשר תיארתי את כולם, האישה גילתה התעניינות הולכת וגוברת, עד שהיא קראה בתדהמה: 'אלו הם בדיוק הבעיות המטרידות אותי!' היא פנתה אליי ושאלה: 'איך ידעת כל זאת?' אז ברונו גרונינג ביקש ממני לשאוף בחוזקה. מייד כל הסימפטומים

נעלמו. עקב חוויה זו האישה יכלה להאמין שאפילו עבורה, עזרה יכלה להיות אפשרית."

בספרה: "כאן האמת על ואדות ברוננו גרונינג" – "*Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning*" גרטה הויזלר מתארת חוויה פשוטה. כשהיא נכחה בהרצאה שהעביר ברוננו גרונינג ב-1950, היא סבלה מנזק חמור בכבד, מסכרת כרונית ומסינוסיטיס מתמשך. לקראת סוף ההרצאה, הוא פנה אליה ועשה תנועה בידו מאיש שישב לפניו, אליה. פתאום הסימפטומים שלה נעלמו והיא חוותה רצף חוויות חדשות.

היא כותבת:

"התחלתי לחוש כאב בזרועי השמאלית וברגלי השמאלית. היו זמזומים באוזניי וכאב שעבר בראשי מאוזן אחת לשנייה, וכן כאב ראש משונה. כשתיארתי את הסימפטומים החדשים שלי, האיש לפניי אמר בתדהמה: 'אך אלו הסימפטומים שלי!'"

'תנשפי בחוזקה!' אמר לי ברוננו גרונינג, והסימפטומים נעלמו."

באותה נקודה מסויימת הבעיות שלה עלו מחדש. היא המשיכה:

"אך אפילו הופתעתי יותר כאשר הוא העביר את התמונה הקלינית שלי לחברתי, מריה, והיא התחילה לתאר מה שהיא הרגישה בגופה. אלו היו כל כאביי. אפילו היו לה שפתיים יבשות."

בדרך זו ברוננו גרונינג לעיתים קרובות העביר סימפטומים מאדם אחד לאחר למשך זמן קצר, במטרה להגביר את אמונת אותו אדם. במקרה מסויים זוג נשוי ישב בשורה הקדמית והקשיב להרצאתו. בזמן שהוא דיבר, הוא עשה תנועה בידו הימנית מהאישה לבעל.

אנני אבנר וון אשמבך, שצפתה בזאת, סיפרה אודות השיחה הבאה:

"האיש התקפל מכאב והתלונן: 'מר גרונינג, יש לי פתאום כאבים נוראים בבטני התחתונה. מה זה יכול להיות?'"

'כן' אמר גרונינג, 'אלו הכאבים של אשתך. עכשיו אולי תאמין, שבאמת יש לה כאבים כאלה, במקום לומר לה, שהיא מדמיינת דברים. אל תפריע יותר

לתהליך ההחלמה שלה עם הלעג שלך! אז הוא הורה לבעל לשאוף בחוזקה, ושיעור כאב זה ריפא אותו מהנוקשות הרוחנית שלו."

ד"ר טרמפּלר גם דיווח, שברונו גרונינג היה מסוגל להעביר סימפטומים מאדם לאדם לזמן קצר, אפילו כשהם היו רחוקים זה מזה, אם המקבל היה רגיש מבחינה רוחנית. גם זאת היתה דוגמה לעיקרון הרוחני הבסיסי, שאותו כבר בחנו: בעזרת האנרגיה שהיתה זמינה לו, ברונו גרונינג יכל "לקשר" אדם מסויים ולהעביר את הויברציות של אדם זה לאדם אחר בו בחר, שאז תיאר מה שהוא חש בגופו. במקרה שאותו תאר ד"ר טרמפּלר, הדבר ארע במרחק של כמה אלפי קילומטרים. אנשים אחרים היו עדים לחוויות דומות.

בתשובה לקריאה נדהמת של עיתונאי שהגיב לתופעה זו: "הרי זה כמו בטלוויזיה!" ברונו גרונינג אמר:

"אתה באמת חושב, שאדם יכול להשיג משהו, שלא היה מושגל באבותיו משחר הבריאה?"

אני קורא הרבה דו"חות עדי ראייה החוזרים ומדגישים את יכולותיו הרוחניות של ברונו גרונינג. הם הרבה מעבר למושגים של הבנת העולם ברמת החשיבה שלנו. הוא לעיתים קרובות אמר למאזיניו, שהם יכולים לבקש החלמה עבור קרובי משפחה שנשארו בבית. לא היה צורך להביע משאלה זו במילים. הספיקה בקשה שקטה מהלב.

דו"ח ההחלמה הבא מרוזנהיים נכתב ב-13 בספטמבר, 1949:

ההצהרה נחתמה על-ידי גרטרווד א. לבעלה, הנס א. היתה תאונה בתחילת 1949, שהובילה לשטף דם בצדו השמאלי של המוח. זמן מה לאחר מכן היה לו שיתוק בצד הימני של הגוף. יום לאחר וויטסן 1949, גרטרווד הגיעה להרפורד לראות את ברונו גרונינג. היא עמדה בקהל, כשהוא נאם בפניו מהמרפסת, וחשבה אך ורק על בעלה ואיחלה שמצבו יוטב. היא לא הציגה לברונו גרונינג משאלה זו באופן אישי. למחרת, כשהיא חזרה הביתה, בעלה יכל שוב ללכת, השיתוק נעלם והוא הרגיש טוב.

ד"ר טרמפּלר סיפר על משפחת פליטים, שגרה בפרבר מינכן:

"גב' סט. האזינה ברדיו לראיון עם ברונו גרונינג. מילותיו רגשו אותה מאוד. באותו הלילה כאב מבעיית קיבה מתמשכת שהיתה לה, החל להשתפר עד אשר

לבסוף נעלם לחלוטין. מעודדות על-ידי ההחלמה הפלאית הזאת, אמה ואחותה הגיעו לטרברוקה והיו שם במהלך הריפוי ההמוני אשר התרחש ב-9 בספטמבר. ברגע שבו שתי הנשים לא חשבו על בעיותיהן, אלא התלהבו בהיותן עדות להחלמת מישהו אחר, פתאום הן גילו שכאביהן נעלמו. [...] ראייתה של האישה הצעירה שהלכה והתדרדרה, שבה להיות תקינה, ונעלמה הדלקת הארתריטיס בחלק העליון של זרועה. האם החלימה מתרומבוזה כואבת בשתי רגליה. מאז היא אינה זקוקה עוד לחבישתן והיא הולכת ללא קשיים. כשגרונניג אמר לקהל, כפי שנהג בכל ההחלמות ההמוניות, שהם יוכלו גם לקבל עזרה עבור קרוביהם שנשארו בבית, מחשבותיה של גב' סט. הופנו לבעלה שנשאר בעסק שלהם וסבל מכאבים אינטנסיביים בגיד הנשה, במותן ובירך. בדיוק באותו הזמן, בעלה שהיה במרחק 80 ק"מ משם, חווה שינוי באופי הכאב והרגיש מין 'רעש' בגופו, שבמהירות פחת שוב. הכאבים בגיד נעלמו."

החשיבות הבלתי מוכרת של המוח האנושי

יכולתו של ברוננו גרונניג מראה באופן די ברור כי ישנן אפשרויות בלתי ניתנות לתיאור, ברשות המוח האנושי, אם הוא מוכן במודע לקשר עצמו שוב עם מקורותיו, אלוהים, ולהקשיב לו. בעזרת הריכוז הנחוץ, ניתן לשלוח מחשבות מאדם אחד למשנהו. בזמן שהוא נאם בפני קבוצה של 100-200 איש, ברוננו גרונניג יכל לקרוא מחשבות יחידים בתוך הקבוצה, ללא מאמץ מיוחד. לעיתים קרובות הוא הפסיק לדבר והיפנה את תשומת לב האנשים לעובדה שמחשבותיהם תהו לגביה, או לבעיותיהם ולמחלותיהם שהטרידו אותם. באותה נקודה הוא אמר להם מה היו מחשבותיהם. הוא ביקש אישה להפסיק לחשוב על הכנת ארוחת הערב בבית. בהזדמנות אחרת הוא פנה לאיש שהיה בקבוצה מאחור וביקש ממנו לעזוב את החדר אם לא יוכל להפסיק לחשוב על מחלת אשתו, שגם הייתה נוכחת. פעם, בזמן שדיבר, הוא הדהים את מאזיניו בכך, שאמר כי המשטרה נמצאת בחדר, למרות שאיש לא לבש מדים. אז גרונניג הלך הישר אל האיש שישב בשורה האחורית, שכאשר נשאל, אישר את היותו שוטר, אך שלא היה בתפקיד, ונכח במפגש עקב בנו.

פעם הוא אמר, שזיהוי מחשבות אנשים וריפוי, מרחוק נבע מאותה אנרגיה בסיסית. כפי שהוא אמר בעצמו, בדיוק כפי שניתן לתקשר איתם בעזרת הזרם

המרפא ואנרגית ריפוי הנשלחת רוחנית, הוא יכל ליצור קשר איתם ולקרוא את תוכניותיהם ומחשבותיהם ללא כל קושי.

היוגי ההודי, פרמהנסה יוגנדה, תאר קשרים אלו בדיוק באותו אופן באוטוביוגרפיה שלו. הוא צפה איך מורו, סרי יוקטמוואר, יכל לקרוא את מחשבות אנשים אחרים ואז להחזיר את התהליך ולהזריח אותם דרך מחשבותיו.

"הגורו שלי היה רדיו אנושי מושלם," הוא כתב, (בדברו על הרדיו מיקרוסקופ שהומצא ב-1939, וש-*Associated Press* דיווח עליו כהוכחה המדעית הראשונה לחוויה של קרינה בלתי נראית שבאמת עוברת מאדם אחד למשנהו.)

"מחשבות הן לא יותר מאשר ויברציות עדינות ביותר העוברות באתר. בדיוק כפי שרדיו המכוון היטב קולט יצירה מוזיקלית רצויה בין אלפי תוכניות אחרות המשודרות מכל כיוון, כך סרי יוקטמוואר יכל לקלוט ברגישות מחשבה מסוימת מתוך מגוון אינסופי של מחשבות ששידרו המוחות האנושיים השונים בעולם. [...] אינטואיציה, היא מדריך הנפש המופיע באדם באופן טבעי במקרים בהם המוח רגוע. [...] המוח האנושי, החופשי מהפרעות או מחוסר שקט 'סטטי', יכול לבצע את כל הפעולות המכניות המסובכות של רדיו – שליחה וקליטת מחשבות והשתקת אלו שאינן רצויות. כפי שכוח תחנת השידור של הרדיו מווסת על-ידי כמות הזרם החשמלי שהוא מנצל, כך יעילות הרדיו האנושי תלויה במידת הכוח שיש לכל אדם. [...] הרצון המוקרן מנקודה בין שתי הגבות, הוא משדר המחשבה. כוח התחושות והרגשות של האדם המרוכזות ברוגע בלב, מאפשרות לו לפעול כרדיו מוחי המקבל הודעות מאנשים אחרים, קרובים ורחוקים. [...]

כל המחשבות רוטטות באופן נצחי בקוסמוס. על-ידי ריכוז עמוק, השולט בכך יכול לגלות את מחשבות כל אדם, חי או מת. מחשבות מודרכות באופן אוניברסלי ולא אינדיבידואלי; אין אפשרות ליצור את האמת, אלא רק להבחין בה."

ברונו גרונינג לא רק יצר קשר עם המחשבות הנוכחיות של אנשים. גם מקרים שקרו בעבר או יקרו בעתיד היו גלויים לו. באחד המפגשים היתה אישה צעירה עם הבעה ליאה, שישבה בשורה השנייה עם ילדה כבת תשע. הברונית אנני וון אשנבך היתה במפגש זה ותיעדה את מהלכו.

היא דיווחה כי לקראת סוף המפגש ברונו גרונינג פנה לאישה זו ושאל אותה: "ובכן אמא, מה את מרגישה?" "לצערי, שום דבר, מר גרונינג, היא השיבה.

"את יודעת, אמא, את לא צריכה תמיד להרהר בעבר. ההלם עדיין איתך. דבר ראשון עליך לשחרר אותו! זה קרה בעת הפצצה. היית באיזושהי גינה של בית ונקברת. היית בחודש השמיני להריון. כשחולצת, נולדה ילדתך. היא היתה עיוורת. האם זה נכון?" "כן, בדיוק" היתה תשובתה הנדהמת. "ובכן, עכשיו." אמר ברונו גרונינג, "אל תחשבי יותר על הזמנים האיומים ההם. האמיני בבטחה בעזרת אלוהים ובקשי ממנו עבודה! אין צורך להביא את הילדה אם האם מאמינה בבטחה." שבוע לאחר מכן האם חזרה. ההבעה מלאת הדאגה נעלמה מפניה והיא נראתה צעירה יותר. בפעם זו כשגרונינג שאל אותה, היא השיבה: "כן, תחושת חום עוברת דרכי, ואני מרגישה מאושרת וחופשייה!" "ובכן, אמא, המשיכי כך. בקרוב יגיע הזמן." שבוע לאחר מכן היא היתה שם שוב, ובאמצע דבריו ניגש אליה גרונינג, עצר בפניה וביקש: "אמא, ביום חמישי ב-17:20, הכניסי את ילדתך לתוך חדר חשוך. היא תוכל לראות, אך מכיון שמעולם לא ראתה צבעים או צורות, היא תפחד והדבר יוכל לגרום לה לחלות. הרגילי אותה באיטיות לכל הסובב אותה!" כאן הברונית וון אשנבך המשיכה בסיפור: "כיון שמקרה זה עניין אותי במיוחד, ביררתי וזמן מה מאוחר יותר גיליתי שהכל התרחש בדיוק בזמן שברונו גרונינג חזה. מספר שנים לאחר-מכן הזכרתי לו בעניין הילדה וגיליתי שראייתה היתה די רגילה ולא היה זכר לעיוורון שהיה לה קודם לכן."

במפגש אחר שאלה אותו גברת אם עליה לעבור ניתוח. ברונו גרונינג רק השיב כי שיפוטה שלה הוא הטוב ביותר. אך הוא הציע לה לקחת למיטתה באותו הלילה את כל המטפחות שהיו ברשותה. האישה עשתה כדבריו, למרות שלא הבינה את עצתו. במשך הלילה היא התחילה לדמם בצורה רצינית. למחרת בבוקר היא הרגישה טוב במיוחד והלכה לרופא שלה בקשר לניתוח. הוא לא יכל למצוא יותר את המיזמה.

באוגוסט 1950 גרטה הויזלר וחברתה העיוורת נכחו בשיחה שהעביר ברונו גרונינג. היא מאוד הופתעה מכל התהליך ורק ליוותה את חברתה כי החברה התחננה בפניה שתיקה אותה לגרונינג. במהלך דבריו גרונינג פנה אליה ושאל אותה כיצד היא הגיעה למינכן.

היא מתייחסת למקרה זה בספרה:

:Hier ist die Wahrheit an und um Bruno Gröning

"אחרי כשעה הוא ניגש אלי ושאל: 'איך הגעת למינכן?' ענית: 'ברכבת.' 'לא, בלתי אפשרי! אני לא יכול!' הוא אמר. לא הבנתי למה התכוון. אך פתאום הבנתי, שאלו היו המילים שלי שאותן אמרתי 14 ימים קודם לכן לאמי כשקראתי לה את המכתב מחברתי העיוורת. לא, בלתי אפשרי! אני לא יכולה! היא ביקשה ממני לקחת אותה למינכן לגרונינג ב-28 באוגוסט! הייתי המומה לגלות שהוא ידע מה שאמרתי לאמי, במיוחד כי השמצתי אותו."

החוויה זרעה בה את האמונה שגם היא תוכל להיעזר באיש זה, וכשהיא עזבה את המפגש, היא החלימה.

כל זה קרה ללא כל כוחות על-טבעיים מסתוריים מפוקפקים. ברונו גרונינג לא היה בטרנס; ידע זה היה רק ברשותו כשהוא היה במודעות מלאה. באופן די טבעי הוא גרם לכך שזה יהיה גם ברשות הקהל שלו כדי לחזק את אמונתו. זהו סוד אמונתו המיוחדת שהוא השתמש ביכולותיו הרוחניות כדי לעזור לאחרים, אך לא לעצמו. (ראה גם פרק 7)

אנשים רבים גם בקשו את עזרתו במציאת קרובים שאיתם איבדו את הקשר עקב המלחמה. לעיתים קרובות אלו שנרשמו כנעדרים, לא חזרו לבתיהם.

גרטה הויזלר תיארה כדלהלן את תגובתו לבקשות שכאלה:

"ברונו גרונינג לא תמיד נענה לבקשות שכאלה. אך כשכן נענה, הוא תאר בחיות היכן ואיך היה האיש לגביו נשאל באותו הרגע. הוא גם יכל לומר מתי יחזור."

דו"ח מרשים במיוחד לגבי יעילות עבודתו של ברונו גרונינג ניתן לי על-ידי אליזבת נ. מדואיזברג, בשם אמה. היא אמרה:

"מר גרונינג ביקר את אמי בבית וגם דודתי נכחה. דודתי רצתה לבקש ריפוי עבור מישהו אחר, והתחילה לתאר את המקרה: 'אישה ממזרח גרמניה' כשגרונינג הפסיק אותה והמשיך את הסיפור:

'האדם המדובר, אישה חולה, ברגע זה – 18:50 – נמצאת במטבח שלה, ישנם שם גם שני ילדים. בחדר הסמוך לה האישה החולה חולה בעצמה ושוכבת במיטה. יש לה מבקרים. האישה המדוברת, נמצאת עכשיו במטבח, היא קופצת

עכשיו מהכיסא שלה, מחזיקה בשולחן לתמיכה, מתמתחת, ובעוד שניות אחדות חוזרת שוב לשמוע ולדבר. עכשיו היא נכנסת לחדר בו שוכבת אמה החולה, מצטרפת לשיחה ואז משתלטת עליה. אישה זו אינה גרה רחוק מכאן! הוא פנה לגב' ב. 'את יודעת היכן היא גרה. גשי אליה מיד. את יודעת את הזמן המדוייק. וודעי בעצמך את אשר אמרתי במדוייק. תיווכחי לראות שזה נכון!'

בהתרגשות גב' ב. ממהרת החוצה. כעבור עשרים דקות היא חוזרת, אפילו יותר מרוגשת, ומאשרת שכל זה קרה בבית ההוא בדיוק כפי שגרוננינג סיפר זאת בערך בזמן שהוא אמר.

"[...] האישה המדוברת היא ווילהלמינה פ. היא נולדה ב-14 במרץ, 1897. לפני כמה שנים היא עברה למזרח גרמניה עקב עבודתו של בעלה. בתחילת 1949 היא ובעלה חזרו לביתם הקודם כפליטים. היא סבלה מאפתיה גמורה, היתה לה התמוטטות עצבים לאחר מות בנה היחיד כתוצאה מהכיבוש הרוסי, והיתה לגמרי מפוזרת: אנרגית החיות שלה היתה הרוסה, לא ניתן היה לשכנע אותה להשתתף באירוע כלשהו, היה צורך להלבישה, להפשיטה ולהאכילה, היא איבדה את כוח הדיבור שלה והיתה לגמרי חרשת. היא התייעצה בארבעה רופאים (שמותיהם היו רשומים). כולם אמרו שאינם יכולים לעשות דבר עבורה. מאז שברונו גרונינג ריפא אותה מרחוק ב-23 בפברואר 1949, היא נהנתה ממיטב הבריאות, הוסיפה 20 פאונד למשקלה ולא סבלה מכל נסיגה."

מנהל בית-ספר בדימוס ששמו הומן, הגיע מתוך עניין למפגש. הוא היה עד להתרחשות יוצאת דופן, והוא דיווח כדלהלן:

"בחדר היה רדיו שלא היה מופעל ועמד על פטיפון. אז קרה משהו שלא ניתן להסבר. מר גרונינג הפעיל את הרדיו על-ידי כך שהניח את ידו על ארון העץ החלק. לאחר זמן מה, הוא כיבה אותו באותה הדרך, ואז חזר על כל התהליך מחדש. הייתי לגמרי המום. הברונית אבנר וון אשנבך, שישבה לצידו, אמרה לי שמר גרונינג למעשה יכל להשפיע על חפצים. היא נכחה כשהיתה התכנסות גדולה ועיתונאית הגיעה עם המצלמה שלה. הפרעה שכזאת מפריעה למר גרונינג, אז הפלש שלה לא פעל. היא הלכה לחדר סמוך כדי לבדוק זאת. הוא עבד בצורה מושלמת. אז היא חזרה למפגש וניסתה שוב. שוב הוא לא פעל. עכשיו היא היתה מבולבלת. בשלב זה המפגש עמד להסתיים ומר גרונינג אמר: 'עכשיו לא איכפת לי אם תצלמי אותי!' והפעם הפלש פעל. שאלתי את מר גרונינג בקשר ליכולת העל-טבעית הזאת והוא ציין מספר מקרים דומים, אך

הוסיף, שהוא רק יכל לבצע דברים על-טבעיים אלו כדי להעצים את האמונה, אך מעולם לא לשם סיפוק הסקרנות ובשום פנים ואופן לא לפי פקודה. אסור היה לו לעשות זאת, כי זה היה בניגוד למצפונו. תפקידו היה לעבוד במובן האלוהי והיה עליו לשמור על הגינות. הוא אמר שהוא יכל לומר לי הרבה מעבר לכך, אך זה רק יבלבל אותי. מדענים במיוחד היו הסקפטים הגדולים ביותר והבינוהו הכי פחות."

מתוך שיחה עם אחרים מבני זמנו של ברונו גרונינג, שמעתי דוגמאות זהות לדרך בה השפיע על חפצים. הייתי רוצה להזכיר חלק מהם.

גרטה הויזלר סיפרה לי שבחתונתו של ברונו גרונינג, עיתונאי בשם סיטיג רצה להקליט את נאומו. גרונינג ביקש ממנו לא לעשות זאת. למרות זאת, סיטיג הפעיל את הטייפ שלו וכולם ראו שהוא פעל. מאוחר יותר הוא גילה שדבר לא הוקלט עליו.

היה גם מקרה בו הוכן סרט דוקומנטרי אודות ברונו גרונינג. כל הציוד הטכני: מנורות, מצלמות וכו' היו מותקנים, נבדקו והיו מוכנים לפעולה. אך גרונינג ביקש את המפעילים שלא לבדוק את הציוד שלהם שוב. הם כן עשו זאת, ולתדהמתם אף אחת מהמצלמות או הפרוג'קטורים לא פעל. הם עמדו להתחיל לבדוק כדי למצוא את הסיבה לכך כשהוא ביקש מהם במקום זאת לשבת איתו ולחכות כמה דקות. זמן קצר אחר-כך הוא נעמד ואמר להם שעכשיו הם יכולים להתחיל לעבוד. כל הציוד פעל.

גרטה הויזלר נזכרה במקרה הקשור באיש הקרוי א. בוואי מרוזנהיים, שלעיתים קרובות ליווה את ברונו גרונינג למפגשים באאוגסברג. בדרך כלל הם נהגו חזרה אחרי חצות. באחת הפעמים גרונינג נרדם לפתע על ההגה. מר בוואי החל להרגיש בחוסר שקט, אך אז הוא חשב ששום דבר לא יכל לקרות לו כשהוא היה עם ברונו גרונינג. ובאמת, המכונית המשיכה לנסוע כאילו הונחתה על-ידי יד בלתי נראית, ולא היתה שום תאונה. (ראה גם פרק 2)

כה מעט יודעים רוב האנשים החיים, במה שנקרא, מדינות מפותחות ותרבותיות, בקשר ליכולת רוחנית! עד כמה הם מקיפים ומגבילים את כוחות החומר, את הכל-יכול בתוך הווייתם, בעזרת הרגליהם השגויים!

ישנו ניצוץ רוחני אלוהי בכל אדם, אך הוא יכול להיות כל כך מוגבל עקב הגישה הרוחנית השגויה, שכל צורת חיים רוחנית-רגשית וגופנית מופחתת

למינימום. כל תורה רוחנית אמיתית יכולה לעורר אותו, להנחות את נטישת החיים הזאת דרך הגוף והנפש. בחברה הנשלטת על-ידי תורות בלתי נכונות, מרוב האנשים נמנעה ההתעוררות של החיים הנעלים, של רוחניותם. רק כמה אנשים מאוד בוגרים בחרו ללכת בדרך הרוחנית. לכן עבודתם נחשבת פלאית על-ידי הציבור הרחב הבור או שמתנגדים לה בתקיפות בעקבות קנאה ואינטרסים אגואיסטיים.

מי יכול לזהות מתנות שכאלה בתוך עצמו?

ברונו גרונינג אמר בשיחה:

"וגם לו (לאיש) יש גוף מסויים. לכל אחד יש. אין אחד השונה מהאחר. כולם מכילים אותו הדבר. גם גופי אינו שונה. אז, אלוהים נתן לנו הכל בגופנו. אך מי ידע זאת? מי ידע איך להשתמש בו? האם האדם חייב להמשיך להאזין לאדם, או האם ניתנה לו המחוייבות להשתכנע על-ידי האחד ויחיד, שנתן לו לא רק חיים על פני כדור הארץ, אלא גם גוף כזה נהדר? האם האדם ימשיך לא להשתמש בגופו? האם אינו רוצה להשתמש בו? האם לא יעשה את כל שהוא חייב לעשות? האם אינו מעוניין בידע זה? האם אינו רוצה להיות חופשי? אך כבר מלכתחילה הוא נשדד מחופש זה, שאלוהים נתן לו, על-ידי אנשים שאינם יודעים טוב מזה, שחיו באמונה שעל דברים להיות כפי שהם, והיה עליו לציית להשקפה זו."

בית-הספר להשכלה, שכל אחד עבר בשלב כלשהו, מלמד ומפתח את המוח. אך יש אחר, "בית-ספר רוחני".

בכל הזמנים, מלומדים לימדו את רעיהם האנשים במטרה לעורר בתוכם געגועים לאלוהים, והנחו אותם בדרך מכוונת לחיים רוחניים מתקדמים יותר.

ברונו גרונינג:

"על האדם, גם זה המואר, ללמוד להכיר מחדש את הכוח הרוחני הזה. שוב עליו ללמוד איך להשתמש בו לתועלתו שלו, עבור רכישתו ושמירתו של הסדר האלוהי. עקב תהליך הציוויליזציה, כולם איבדו את היכולת להיות טבעיים, ולהפעיל ולהשתמש בכוחות שבתוכם. המטרה היחידה של שיחותיי היא ללמד את האנשים להבין, שמלכתחילה זה תלוי בהם לסדר את חייהם הפנימיים.

במיוחד על כולם ללמוד להבין, שהם איבדו את ראיית הכוח האלוהי הזה. לכן אני מפנה את תשומת לב כל מאזיניי לכוחות הטבעיים שיש בתוכם פנימה."

התגובה השלילית לגרונינג ועבודתו היא סימן מצער לדרך, שתרבותנו הרחיקה עצמה מהרוח. האדם עדיין לא חיפש את מקור חייו בתוך עצמו, אלא חיפש זאת דווקא באותיות הכתובות ובעולם החיצון.

המישורים הנעלים של הקיום האנושי

הידע בקשר למישורים הנעלים של הקיום האנושי הוא עתיק ומופיע בכל הציוויליזציות המתקדמות ביותר. שנקרה (שנקרשריה) שהוא אחד הפילוסופים החשובים ביותר בהודו העתיקה, כתב בספרו העדי הבודהא ביותר של הידע:

"האדם הוא יותר מאשר הצל שלו"

מאות שנים לאחר מכן, פרסלסוס, הרופא המפורסם, הביע את אותו הרעיון. לדבריו, אילו הטבע היה נבדק כפי שצריך, היה נגלה אספקט אחר של האדם. האדם הוא לא רק בשר ודם, אלא יש בו גם גוף נוסף אשר אינו נגלה לעין.

יעקב בומה, בחר בדרך דרמטית יותר של הבעה להרחיב את המודעות החד-צדדית של בני זמנו.

"עכשיו, פיתחו את עיניכם ובידקו את עצמכם. האדם נברא בצלם אלוהים מהכוח המשולש שלו. בידקו את האדם הפנימי שבכם, ואם אינכם טיפשים או חיות מטומטמות, תראו זאת בבהירות."

בכל התעלומות טבע האדם מורכב משלושה אלמנטים: הרוח, הנשמה והגוף. הרוח היא הניצוץ הנצחי של הרוח האלוהית באדם, הנשמה היא המחיצה שלו. במהלך הקיום האנושי היא מכוסה בחומר ובקליפה האנושית.

בוודאס, הכתובים הקדושים של הודו, האדם מתואר כ"אוכל דבש". הוא מגיע לכוורת הנשמה כדי לחלוק בנקטר האלים של הרוח.

לפי בגווד גיטה, אחד מהספרים הקדושים של ההינדואיזם, הנשמה של האדם מכוסה בשלוש קליפות: זו של המוח, זו של הרגש וזו של החומר המוצק. כתנאי מוקדם לחזרה המלאה לאלוהים, על שלושת המישורים הללו להיות בשליטת הרוח. זה דורש מאבק פנימי של האדם כך, שהאור של רוח האלוהים, יוכל לזהור דרך הנשמה ואל מחוץ לגוף.

בסוף המאה השמונה-עשרה, לבאייר ספלדינג, מדען אמריקאי, ולעשרה מדענים אחרים מהמערב היתה הזדמנות לבלות זמן ממושך עם אנשים חכמים ומוארים בהרי ההימליה ולשים ממש לב לעבודתם. הממצאים המדהימים רוכזו בספריו *Leben und Lehren der Meister im Fernen Osten*.

במהלך החודשים הרבים שלהם יחד עם המורים, המדענים קיבלו כמות אדירה של הוכחות לכוח הכמעט בלתי ניתן להבנה של הרוח באנשים החיים בקשר עם אלוהים.

אחד המורים נתן את ההסבר הבא:

"זה לא האני האנושי, האני שאתם רואים בפניכם, שנמצא במצב להשיג דברים שכאלו. זה האני האמיתי, העמוק. זהו שאתם מזהים כאלוהים, האלוהים שבתוכי, האלוהים הכל-יכול, שיכול לעשות כאלו דברים דרכי. אני בעצמי, האני האנושי, אינו יכול לעשות דבר. רק כשאני משחרר עצמי לחלוטין מהעולם החיצון, ומאפשר לאני האמיתי, לאני ההווה, המדבר והמתנהג, ולאהבה הגדולה לאלוהים העובדת דרכי, אני יכול להשיג דברים שכאלו כפי שראיתם אותי עושה."

אדם החושב שמטרת החיים היא הסיפוק של הצרכים הפיסיים, או מאפשר לאינטלקט שלו להגביל אותו לעולם התלת-מימדי הנראה, לא יוכל להבין את המושג של מישור נעלה של קיום אנושי. קיומו מוגבל למודעות הפיסית שלו. הוא לא יוכל להבין, למשל, את חיי תרסה ניומן מקונרסראות, שחיה ללא מזון במשך עשרות שנים. הוא ידחה כדמיון את הדו"חות הרבים על הכוח הרוחני בפעולה.

רוב האנשים מסרבים לחשוב על המישור הנעלה של הקיום רק בגלל שהם מפחדים כי יאלצו לשנות את דרכיהם, או לנטוש את הרגליהם. הם מוצאים שקל להם לבטל משהו שאינו יכול להיות מוסבר בחושבם אותו לפנטזיה או היסטוריה, ומעדיפים להמשיך להתלונן על חוסר הצדק בעולם במקום ללכת בעקבות קריאה נעלה ולהתחיל לשנות את העולם על-ידי שינוי האני הפנימי שלהם.

ברונו גרונינג:

"ההחלמות שלי מבוססות על כוח בתוך הסדר האלוהי של הטבע ואינן עוברות על חוקי הטבע. לכן אין לקרוא להן פלאים, אם לפי רמת המדע הנוכחי, אין אפשרות להסבירן, או שניתן להסבירן רק בקושי."

יש לדחות מיידית את האסרטיביות של כמה מנציגי החשיבה המדעית המדוייקת, החושבים את הבלתי אפשרי לפלאים כי הם נוגדים את חוקי הטבע. באותו האופן ההבדל בין אירועים 'טבעיים' ו'על-טבעיים' הוא רק פיקציה כתוצאה ממחשבה אנושית מוגבלת. האדם רק מוסמך לדבר על אירועים, שבהתאם לידע העכשווי, יכולים להיות מסווגים כ'בלתי ניתנים להסבר' כפי שניתן לסווג כהתרחשויות טבעיות את כל הקשור במה שניתן להסבר ומובן.

הרופאה, ד"ר הלה אמריך, מסבירה את הקשרים הללו בצורה מאוד ברורה בספרה *Geheimnisse der Wunderheilungen* מנקודת המבט של הפילוסוף הדתי האיטלקי, רומנו גוארדיני:

"למעשה, הבריאה היא מבנה ברמות שונות. מהרמה התחתונה אין אפשרות להבחין במה שיש ברמות שמעליה. מהות הרמות הנעלות יותר, היא בריבונותן ועצמאותן ביחס לאלו הנמוכות יותר. למשל, (העולם) המינרלי אינו יכול לחשב ולקבוע את אפשרויות 'החיים'. גם התהליכים הביולוגיים במוח האדם אינם יכולים לחשב ולקבוע את מהלך האירועים הרוחניים. [...] כך שהחיים הם רק חומרניים והרוח, בהשוואה לביולוגיה, היא במובן מסויים אוטונומית. כל רמה עוקבת נעלה יותר מבינה את האפשרויות היצירתיות מבפנים. בכל רמה כנראה חלים אותם חוקים כלליים, אך ברמות השונות של הקיום, כנראה משתמשים באופן שונה.

למשל, חוק המשיכה חל באופן שווה על אבן ועל צמח, על בעל-חיים ועל האדם. אפיוני ה'כובד' אותם נטלו כל פעם, אינם תלויים בחוק, אלא ביסוד הטבעי של אותו יצור באותה רמה ספציפית. למשל, אני יכולה להניח על הקרקע שני עצמים כדוריים קטנים בעלי גודל דומה ומשקל זהה. האחד יישאר במקום עד שיזיזו אותו. האחר ייפתח, ישקיע רשת שורשים נאה לתוך הקרקע, יצמיח גבעול שיגדל כלפי מעלה וינביט עלים ופרחים. הראשון היתה אבן, השני היה זרע. מבחינת חוק המשיכה, האבן והזרע מתנהגים באופן די שונה. האם חוק המשיכה בוטל לגבי אחד מהם? לא. במבנה הזרע היה מבנה שונה: חיים. חיים אלו גרמו למשהו שהיה בלתי אפשרי עבור האבן: קידום עצמי בצורת צמיחה. אך אירוע זה אינו נוגד את חוק המשיכה. למעשה, הוא חלק ממנו ובגללו. כי

בלעדיו הצמח לא יכל לגדול כלפי מעלה או להתפתח באופן סימטרי. בלעדיו לא היתה לו דרגת שיגור, או ציר איזון, לא מקום כדי לגדול בו ולא סדר מובנה. למרות שחוק המשיכה אחיד מבחינה חיצונית בהתאם למידה המתמטית המבוטאת של המסה, הזמן והתאוצה, מבחינה איכותית הוא יעבוד באופן שונה ברמות השונות של הקיום. העיקרון הנעלה, במקרה זה 'החיים', יכול, בהתאם לאותו החוק, לגרום לתוצאות שאינן אפשריות בעיקרון הנמוך יותר. אותו דבר תקף לגבי הרמות האחרות בתחום הקיום הפסיכולוגי והרוחני.

על האדם לעבוד במאמץ, אך הוא מתייאש, ולאחר זמן מה, אינו יכול להמשיך. הכלים בהם הוא משתמש 'כבדים מדי' עבורו. הוא אינו יכול עוד לשאת את העומסים בעצמו. ואז הוא מקבל חדשות טובות. עכשיו, פתאום, הוא 'יכול' להמשיך לעבוד. כליו כבדים באותה המידה כפי שהיו קודם לכן. כוחו הגופני זהה כבעבר. הוא לא נטל דבר נוסף כדי להתחזק. אך עתה הוא יכול לעשות מה שלא יכל לעשות קודם לכן. מצבו הרגשי השתפר מבפנים, וכתוצאה מכך הביצוע הגופני הואץ.

ניתן להצביע על התרחשויות דומות בתחום האישי.

פילוסוף גדול פעם העיר שמדע אמיתי ואמונה אמיתית הם אחד. כל העבודות הרוחניות הנהדרות נשמעות לחוקים הנעלים של הבריאה. מדענים רק מסוגלים להבין חלקיק מהחוקים הקיימים. הרוב אינו ידוע להם. הם אינם מסוגלים להתקדם ולהבין את מהות הדברים. אפילו הפרח הקטן ביותר חומק מבדיקה זו. הם ניצבים ביראת כבוד בפניו, ויכולים לתאר את מראהו החיצוני עד הפריט האחרון, אך אינם יכולים לתפוש את סימני ההתפתחות משחר בריאתו. אף רופא אינו יכול לרפא את הפצע הזעיר ביותר; הוא רק העוזר העניו העומד פנים מול פנים בפני כוח החיים באדם שאינו ניתן להסבר. אפילו אור השמש, המבטיח את חיינו כל בוקר, הוא גורם בלתי ידוע למדען. הוא יכול לתאר אותו ולאסוף נתונים לגביו במטרה לבנות דגם. הפיסיקאי יודע בקשר לטבע הגלים של קרני האור וימציא הוכחה מספקת לאשר את התיאוריה שלו. פיסיקאי אחר יכול בעזרת אותה זכות, לראות חלקיק באור, ויכול להעלות נימוקים ברורים והוכחות על בסיס ניסויים לאמת את פירושיו לזאת. עכשיו המדע צריך לחיות עם הידע שבאור ישנם גלים וחלקיקים. אך מי יכול לומר מהו האור באמת?

למחקרים המדעיים יש מטרה אם נגשים אליהם בגישה הנכונה. מדען שאינו מתייחס למוסר, אתיקה וכבוד להישגי הבריאה, ההופך לעבד הדמיון וההירות

שלו, ורק מחפש תהילה אישית, או מאפשר לעצמו להפוך לנער שליח של מפעל תעשייתי ושל אינטרסים פוליטיים כוחניים, מהווה סכנה לחברה. אז, בקלות רבה מדי, תיאוריות או ממצאים מדעיים הופכים להנחה מוסכמת בלתי גמישה, ומערערים בחריפות על ממצאים חדשים, המחפשים לעדכן את הקיימים.

עברו רק מעט למעלה ממאה שנה מאז שהרופא, ד"ר איגנו סמלווייס (1815-1865) גילה בוינה שהסיבה לתמותה הגבוהה בקרב אמהות לאחר הלידה בעקבות חום, נגרם עקב חוסר ההיגיינה של הרופאים. הם הגיעו למחלקת היולדות מחדר המתים בו ניתחו גופות, ומבלי שרחצו ידיים, בדקו אמהות צעירות. אלפי נשים צעירות מתו מהרעלת דם שקרתה בהעברת חיידקים מהגופות.

אחרי התחבטות ממושכת עם הבעיה, ד"ר סמלווייס הנהיג את חיטוי הידיים, ובעזרת אמצעי המנע הפשוטים, למעשה העלים את החום שלאחר הלידה. למרות שהוא יכל לאמת את ממצאיו, רק לאחר מותו הוא זכה בהכרה כללית על-ידי הרפואה. כיום מחלה זו נדירה. פרופסורים בעלי השפעה, שלא קיבלו בזמנו את ממצאי ד"ר סמלווייס, מנעו את קבלתם הכללית בחייו, כי הם לא רצו להודות בטעותם, ובמשך שנים מספר עצום של נשים, שיכלו להינצל, מתו.

עוד כמה טרגדיות דומות יחזרו על עצמן בתחומים אחרים?

באופן דומה, לא ניתן למחול על כך שהמדע כיום פשוט מסרב לקחת חלק בדו"חות הנפלאים על כוח המוח האנושי, רק בשל הקושי להתפשר עם השיטות המדעיות. בנוסף לכך, על גבול הפשע שבעקבות עקשנות, והתחשבות ברווח ובמוניטין, משקיעים סכומים המגיעים למיליארדים בתחום הרפואה הקשור בגוף בלבד. מתעלמים מהרמות החשובות ביותר בקיום האנושי שלרוב אינן נכללות במחקר המדעי. הדבר מאפשר את עבודת השרלטנים המרוויחים מהבורות הכללית והיאוש של אנשים רבים.

מצד שני, מעודד שבזמן האחרון מספר גדל והולך של מדענים מוכנים ללכת בדרך לא קונבנציונלית ולשנות את ראייתם, ללא דעות קדומות, לגבי אזורים בטבע האדם שהיו בעבר טאבו.

ממצאיהם מראים דמיון מפתיע לתוצאות חוקרים, שבסביבות סוף המאה הקודמת או אפילו לפני כן, הקדישו עצמם ללימוד המישורים הנעלים של האנושות.

מדען הטבע, פרופ' ד"ר סטלטר, שעד 1965 היה חבר במוסד לגילוי החלל בבון בד גודסברג, ואז הרצה בפיסיקה ובכימיה במכללת דורטמנד להנדסת מכונות, מוכן להתעלם מהמגבלות הצרים של הידע הקונבנציונלי. ב-1974 הוא נחשב כפרופסור לרדיוכימיה במכללת דורטמנד. במשך שנים, בקפדנות מדען שהוכשר, הוא חקר סביב העולם תופעה בלתי ניתנת להסבר, במיוחד לגבי הריפוי הרוחני. הוא חיפש מרפאים באירופה, בצפון אמריקה, ברוסיה, במזרח אסיה ובפיליפינים במטרה לזכות בהסתכלות אובייקטיבית לגבי התופעות הבאות:

"באופן כללי מקובל שבאופן בסיסי, חוץ מאשר הרפואה הקונבנציונלית המערבית, בקושי ישנן אפשרויות אחרות לריפוי מחלות. במשך זמן ממושך דעה זו היתה ראויה לעיון מחדש. ישנן דרכי אבחון, ריפוי וניתוח, שלא היו מבוססות על הידע הרפואי שלנו או שניתן היה להסביר אותן בעזרת המדע ברמתו הנוכחית.

"[...] כאן ההגיון הבריא שלנו, או מה שנחשב שכזה, שובת, וההגיון מוחה כי משהו שאסור שיקרה, יכול לקרות. לפני שנאפשר לראיית עולמנו להזדעזע, אנחנו מעדיפים להניח ששיטות אחרות מזויפות ושהן הונאה.

'הונאה' היא מה שהמזכיר הכללי של האקדמיה הצרפתית בפריס חשב כשהראו לו ולחוג המשכילים המפורסם את הגרמופון הראשון. הוא האמין שהאיש שהדגים אותו היה פיתום (מדבר מהבטן), מיהר לעברו והתחיל לחנוק אותו כדי לחשוף אותו, אך למירב התדהמה, המכשיר המשיך לדבר.

"ב-1893 מנתח צעיר מברלין, שמאוחר יותר היה לקרל לודוויג שלייד המפורסם, רצה להציג בכנס רפואי הרדמה מקומית שפיתח, טכניקה חדשה להרדמת מטופלים. הרשויות המפורסמות, שהיו במפגש באותו היום, הורו להוציאו מהאולם. וב-1910 כשבכנס נוירולוגים ופסיכיאטרים בהמבורג הוכרז דיון בנושא פסיכואנליזה, פרופסור ווילהלם ווייגנדט דפק בזעם באגרופו על השולחן וקרא: 'זהו אינו נושא למפגש מדעי! זהו עניין למשטרה!'

ישנן דוגמאות רבות אחרות המדגימות את 'הבלתי אפשרי של האפשרי'. יש רק להיזכר בתגליות במשך חמישים השנים האחרונות שנעשו בתחום מדעי הטבע והדעות שהתהפכו או השתנו. אז, מנקודת המבט הנוכחית, נסו לתאר את המצב בעוד מאה או מאתיים שנה! נצטרך להסכים עם המתמטיקאי הצרפתי,

ארגו, שלפני מאה וחמישים שנה הצהיר שחוץ מאשר מתמטיקה, יש להיות מאוד זהירים כשמשתמשים במילים 'בלתי אפשרי'. לפני זמן לא רב פצצות אטומיות, נחיתה על הירח, מכונת הנשמה והשתלת כליות, היו כולם בגדר 'בלתי אפשרי'.

אם אין זה בסיס למחשבה ויותר מאשר הגיוני שההתקדמות שלנו, מדהימה כפי שהיתה עד כה, היתה מוגבלת כמעט לחלוטין להישגים טכנולוגיים? נראה שהמין האנושי, כשניתנה לו הבחירה בין טכנולוגיה לרוח, החליט בגדול להעדיף ולבחור בטכנולוגיה. עולם המדע בתקופה רציונלית זו, שם לב כמעט אך ורק לעולם החומרי, ולכן כמעט תמיד איבד את מודעותו למציאות אחרת המשפיעה על המין האנושי."

מה שקורה אחר-כך הוא התכנסות כדוגמת מוזאיקה של כמה עובדות מדעיות, כתוצאה מניסויים שנערכו סביב העולם, והמסקנות של החוקרים. לצערנו, רבות מהתוצאות היותר מרשימות אינן משביעות את רצון החוגים המשפיעים ולכן התעלמו מהן.

רציתי להציג תופעות אלו בצורה פשוטה ככל האפשר, אך אינני יכול להימנע מלהיכנס לפרטים רבים יותר במקרים מסויימים.

המדען היפני, ד"ר הירושי מוטויאמה, ערך ניסויים מקיפים על פני מספר שנים בהם חקר את ההשפעה הישירה של הרוח על גוף אנשים אחרים. הוא מיקם שני אנשים בחדרים נפרדים, אחד כקולט והשני כמשדר. חדר הקולט היה מוגן על-ידי כלוב פרדי, מיכל סגור במוטות מתכת נגד גלים אלקטרומגנטיים. במהלך הניסוי איברי הגוף החשובים ביותר של הקולט היו במעקב, וכן חלק מאלו של המשדר. נערך מעקב על מערכת הנשימה, פעולת הלב ותפקודי מחזור הדם, התנהגות מערכות העצבים האוטונומיות, במיוחד פעולת הגומלין של תפקודי רגשות האהדה, והוקלטו זרמי המוח באופן אלקטרו-אנספלוגרפי. האנשים שבחר ד"ר מוטויאמה לבדיקה היו בחלקם אנשים שהוכשרו רוחנית, כמו היוגי ההודי, אך גם כמה אנשים שלא הוכשרו, כמו סטודנטים יפנים והודים. הם שכבו או שהיו בתנוחה רגועה של יוגה.

פרופסור סטלטר העיר בהקשר לניסויים אלו כדלהלן:

"כשמוטויאמה נתן סימן, היה על המשדר להתרכז באדם שהיה בחדר הסמוך ולשלוח לו 'אנרגיה רוחנית'. ברגע שזה התחיל, שינויים משמעותיים, ולעיתים

מרשימים ביותר, קרו בערכים הנמדדים של תפקודי גוף הקולט. למשל, מערכת הנשימה חזרה לתפקוד רגיל רק כשהמשדר הפסיק להתרכז. בנוסף לכך, התעוררות במערכת העצבים של רגשות האהדה של הקולט (חלק ממערכת העצבים האנושית הקשורה בחוסר הכרה), נרגעה 20 או 30 שניות לאחר שהמשדר הפסיק להתרכז. גם בתפקודים האחרים חלו שינויים משמעותיים."

זה איפשר לד"ר מוטויאמה להראות באופן ברור, שמחשבה אנושית יכולה ליצור כוח פעיל אפקטיבי אמיתי, שאפילו יכל לגרום לשינויים גופניים באדם אחר. תוצאות אלו אושרו על-ידי הפקולטה לרפואה באוניברסיטת קליפורניה בלוס אנג'לס. שם ד"ר לורנס צ'פמן, מנהל המחקר, הכניס כמה אנשים לבדיקה. ללא ידיעתם, מתיו מנינג, מרפא אנגלי ידוע, היה בחדר אחר.

מנינג אמר את הדברים הבאים בקשר לניסוי:

"תחילה הייתי רגוע לחלוטין. אז דמיינתי את עצמי הולך לחדר השני בו היו האנשים שנבדקו, ושם את ידי על כתפם, דוחף אותם להציל את עצמם מבניין בוער. כ-15 שניות אחר-כך המכשירים המודדים הגיבו. אחר-כך הם אמרו שפתאום הם הרגישו חום מסוכן."

הוא הוסיף:

"אנשים רבים מאמינים, שלניסויים כאלה אין שום קשר לריפוי. אך עבורי, הם הוכחה חד-משמעית שכל צורות החיים קשורות בדרך זו או אחרת זו בזו. אני מאמין שכולנו חלק זה מזה. [...] מחשבותינו משפיעות בדרך של ריפוי על כל צורות החיים, על שלנו כשם שעל אלה של האחרים."

כוח המחשבה, כפי שנגלה בניסויים שתוארו, יכול לגרום לתגובות מרשימות, אך גם יכול לפעול למרחקים גדולים ולהשפיע על צורות חיים אחרות כדוגמת צמחים. זה מה שהראו ניסויים שנערכו בסוף שנות השישים עם הזוג האמריקאי, אמברוס ואולגה וורל, שהם מטפלים.

פרופסור סטלטר כותב בהקשר לכך:

"ניסוי זה נערך לאורך תקופת זמן, למדוד את גדילת עלי צמח עשב הקרן (raygrass). השתמשו במכשיר שהמציא ד"ר ה.ה. קלאוטר ממשדר החקלאות האמריקאי. מנהל המחקר היה הכימאי, ד"ר רוברט נ. מילר. הצמחים היו ממוקמים באטלנטה, ג'ורג'יה. בבלטימור, במרחק כאלף

קילומטרים משם, בני הזוג וורל התרכזו בצמחים ב-21:00, כפי שנקבע, עם תמונות מחשבתיות של גדילה מואצת.

בזמן זה קצב הגדילה הואץ ביותר מ-80% והמשיך באופן זה במשך מספר שעות נוספות. בעבר כבר נערכו ניסויים דומים עם קבוצות מטפלים אחרות. הם הגיעו לתוצאות דומות מבחינה איכותית, למרות שההשפעה היתה פחותה מזו של הזוג וורל. בנוסף לכך, הם לא נערכו באותה קפדנות מדעית כפי שהיו ניסויי מילר. [...] לסיכום, ניתן לומר שזה מראה שיש קשר בין כל צורות החיים, שלא רק שלא משתמשים בו, אלא שזה לגמרי לא ידוע, ושקיימת אנרגיה היכולה להעביר מידע, עובדה שהמדע עדיין לא תפס."

מדענים שונים ערכו ניסויים רבים במאמץ להתקרב לאנרגיה אנושית ספציפית זו, אשר בברור יכולה להשפיע על כל גורם חי.

הכימאי, ד"ר קרל וון רייכנבך, שהיה ידוע בזמנו כמדען טבע וחוקר מכובד, וכן מגלה הקראוסוט (משחת חיטוי לעצים) והפראפין (סוג שעווה), הקדיש עשרות שנים בלימוד הקרינה שמשדר האדם. הוא שם אנשים בריאים בחדר חשוך ונתן להם לתאר את מה שנבע מאנשים שנבחרו לניסוי. 50%-60 מהם, כלומר כ-500 איש, יכלו לראות קרניים צבעוניות. הוא קרא להן אוד. הוא יכל לראות שבאלו בצד הגוף הימני שלטו יותר הכחול, בזמן שאלו בצד השמאלי היו יותר צהובות. אם אחד מהאנשים שנבחרו לניסוי חלה או חש בחילה, הצבע קיבל גוונים יותר אדומים.

חמישים שנה קודם לכן, הרופא הוינאי, פרנס אנטון מסמר (1734-1815), אמר שכל חי הקרין הילה מוארת. הוא דיבר על אנרגיה סודית, אתר או נוזל קדום, שחלחל ליקום, ולכן גם לאדם. הוא היה משוכנע שניתן להעביר אנרגיה זו מאדם אחד למשנהו כדי לגרום לריפוי.

פרופסור סטלטר כתב:

"בדיוק בהתאם לדעת מסמר, רייכנבך האמין שניתן היה לשדר את האוד הזה לאנשים אחרים, ולמטרה זו הם אפילו לא היו חייבים להיות בקשר הדוק. טענה זו משותפת למספר רב ביותר של מטפלים רוחניים [...] כיום, כפי שהיא לגבי רוב תוצאות המחקר המודרני של פראפסיכולוגים סובייטיים וצ'כים. בארצות הברית, בנוסף לחוקרים האחרים, במיוחד ד"ר שפיקה קרגולה, עבד עם ניסוייו של רייכנבך. לרופא תורכי מלידה זה, היה ניסיון נזירי-פסיכיאטרי בארבע

מדינות והיה לנשיא מוסד המחקר לתפיסה על-חושית בבברלי הילס, קליפורניה, מוסד החוקר את תופעת הפסי (אות יוונית) ואיכות הגאונות. בין השאר, ד"ר קרגולה גם עובד עם מישהי רגישה הרואה הילות ואנרגיות גופניות, החודרות לגוף הפיסי התקין. היא רואה זאת כהבזק בוהק, אור קורן. (לא לכל אחד יש את היכולת לראות מבנים אנרגטיים עדינים אלו בתוך וסביב הגוף). ישנם אנשים שאינם רואים דבר, אחרים רואים אותם באופן חלש ואחרים מהם רואים אותם בחזקה או בחוזקה רבה. הקבוצה האחרונה היא הרגישים. אין לבלבל מושג זה עם מובן אחר למלה רגיש, שכוונתה: מושפע בקלות, מתרשם בנקל או פגיע. יכול להיות שאדם רגיש יכול להיות גם מושפע בקלות, מתרשם בנקל או פגיע, או שאינו כזה.) בניסויים רבים המבוקרים בקפדנות, סדרת הבדיקות שרייכנבך ערך, נבדקו במאה הקודמת ואושרו. למרות זאת, 130 שנה קודם לכן עמיתו של רייכנבך חשבו שהוא לא היה 'שפוי'. הפסיכולוג המכובד מברלין, אמיל דו בוים-ריימונד, חשב את מחקר האוד של רייכנבך כ: '...המצאה מתוך הטעויות המעציבות שרוח האדם יצרה מימיה, המצאה שיש לשורפה כמו סיפור שחלף זמנו, כמו פעלולים בשק מכשפה.' קרל ווגט קרא לאוד של רייכנבך: 'שטויות המבוססות על נטייה לרגשנות מעצבנת!'

בשנות החמישים, המהנדס הסובייטי, סמג'ון קירליאן ואשתו, גילו שיטה טכנית ליצור קשר הדוק יותר עם התופעה של מבנה אנרגטי בתוך וסביב האדם. הם פיתחו "תדר גבוה של צילום אלקטרוני". אם גוף מונח בשדה זרם חשמלי מתחלף בתדירות גבוהה ומצלמים אותו, ניתן לראות סביב הגוף חלקיקי אור צבעוניים. אם הגוף דומם, התמונה קבועה, אך יכולים להבחין בשינויים סביב גוף חי. אפילו נראה שהצבעים השונים המוקרנים, משקפים את פעילות הגוף. תהליך זה מוכר כיום כצילום קירליאן. אפילו ניתן להבחין בשינויי מצב רוח בצילומי רנטגן אלו, ואלו שהוכשרו בעבודה זו יכולים לראות גילויי אזהרה מוקדמת למחלה ממשמשת ובאה. רופאים ומטפלים ברפואה משלימה משתמשים יותר ויותר באופן צילום זה כדי לגלות שינויים המעידים על השלבים הראשוניים של מחלה, ובברית המועצות לשעבר בזהירות מרחיבים זאת לכלול מחקר בתחום שדות מגנטיים ביולוגיים. התפתחה עבודה לדרגה בה השדה החשמלי או קרינת הכתר של המטופל אינם רק מתועדים בצילום בחשיפה רגעית, אלא שניתן לאשר ולהסביר את התהליך הכרונולוגי של השדה, או הקרינה, למטרות אבחון רפואי.

הרופא האמריקאי, פרופ' ד"ר ה.ס. בור, שהיה באוניברסיטת ייל לרפואה במשך שנים רבות ופרסם קרוב למאה עבודות מדעיות, חושב שלכל אחד, אך גם לכל בעל-חיים וצמח, ישנו שדה אנרגטי, או גוף אנרגטי משלו. הוא טוען שגוף אנרגטי זה מכתיב את מראה האדם, בעל-החיים או הצמח מרגע ההפרייה שלו. הוא גם מאמין שניתן לזהות ברמה זו את סימני האזהרה המוקדמים של מחלה הממשמשת ובאה.

במשך מאות בשנים חוקרים הגיעו לאותה מסקנה. באופן עצמאי לחלוטין זה מזה הם דיברו על רמה נעלה, עדינה יותר של בני אדם, ועל אנרגיה מסויימת החשובה באופן משמעותי עבור מבנה הגוף החומרי, הנראה לעין. בעת ובעונה אחת, במשך אלפי שנים ומכל קצוות תבל, הגיעו דיווחים על יכולת מסויימת של אנשים שעקב חושיהם הפנימיים המפותחים מאוד, יכלו לראות קרינה מסויימת סביב גוף אנשים, שלעיתים קרובות נקראה "הילה". פרופסור שטלטר חושב שיש לקחת ברצינות את ההצהרות של אנשים אלו, שמעולם לא היו בקשר ישיר או בלתי ישיר זה עם זה, כי הן זהות באופן בסיסי. הדבר לא רק נוגע להילות, אלא גם לאנרגיית הגוף.

הוא מסכם זאת כדלהלן:

"די בטוח שאנחנו עוסקים בתפיסה של תופעה אמיתית, כי היא נוגדת לחלוטין את חוק הסבירות שכל כך הרבה מקריות יכולה לקרות באופן מקרי על-ידי הזיות אנשים כל כך שונים, ממעגלים תרבותיים כל כך שונים."

פרופסור שטלטר מרחיב בקשר לתופעת ה"הילה" בצורות החיים. אנשים רגישים רבים היכולים לראות את מבנה ההילה, יכולים גם לראות בתוכה מחלות. הדבר נוגע לאמריקאית, אולגה וורל, או למטפל הגרמני ברפואה משלימה, זיגרון סאוטמן, שללא עזרה טכנית יכולים לזהות הפרעות שכאלה.

הוא אמר:

"הם רק דורשים ריכוז מסויים ושינוי בדרך תיפקוד התפיסה שלהם. הם גם דואגים שהם לא יראו למעשה את קרינת ההילה בעיניהם הפיסיות, למרות שבהתחלה הם כן משתמשים בהן, אך תפיסתם מגיעה באופן ישיר מהמישור החי. למשל, אולגה וורל יכולה לעצום את עיניה לאחר זמן מה, אך היא ממשיכה לראות את ההילה האנושית בפרוטרוט כולל השינויים שעוברים בה.

גורדון טורנר, מטפל אנגלי, נותן תיאור מעניין נוסף שניתן להשיג מההילה. הוא טוען שההילה היא תופעה דינמית שנמצאת בתנועה מתמדת ומגיבה להשפעות הסביבה, לרגשות ולמחלות גופניות על-ידי שינוי צבעה, עוצמתה, צורתה וגודלה. [...] ריפוי רוחני מעורר תהליכים בתנועה המשתקפים בהילה, כלומר רגיש יכול בתנאים מסויימים לראות את התהליך של הריפוי הרוחני. גורדון טורנר מצהיר שאם מטפל עובד בעזרת הנחת ידיים, שתי ההילות מתמזגות זו בזו ברגע שהמטפל מניח את ידיו על המטופל. תוך מספר דקות הצבעים הקודמים נהפכים בעיקרם לכחולים ונמתחים הרבה מעבר לגבולות הרגילים של ההילה. לאחר הטיפול, הרגיש עדיין יכול לראות בהילה סימנים וצבעים שקודם לכן הראו מחלה, אך כעת הם נעלמים במהירות ונראה שהם עוזבים את גוף המטופל. במקרים של החלמה מוחלטת או ספונטנית, הצבעים הרגילים של ההילה חוזרים במהירות. במקרים אחרים, ניתן לראות בשדה ההילה נקודות קטנטנות באורכים שונים במשך שבועות, חודשים או שנים, תלוי בחומרת ההפרעה."

התגליות המדהימות של מדענים רוסים במאה הקודמת מתאימות לכיוון זה. מאז תחילת שנות הארבעים, עולה בהתמדה מספר המדענים הידועים המאמינים שהגוף מוקף וכולל בתוכו מבנה מאוד עדין. הם טוענים שמצאו דמיון בין מבנה זה ומצב הצבירה הידוע בפיסיקה כדרגה הרביעית של החומר, פלסמה, שניתן להגיע אליו בעזרת טמפרטורות גבוהות מאוד.

בפיסיקה ידוע מזמן שחומר אינו רק "מוצק, נוזלי או גז", אלא כשהחומר חשוף לטמפרטורות גבוהות מאוד, יכול לקרות מצב צבירה רביעי, פלסמה. (אין לבלבל זאת עם המונחים הביולוגיים המוכרים כפלסמה בדם ופלסמה תאית.) מולקולות מים, או אטומים ומולקולות אחרות, המחוברות יחד במצבים מסויימים (במצב מוצק) ניידים יותר במצב המוצק (קרח) וכשהן חשופות לחום רב יותר, מאבדות את החיבור שלהן זו לזו ומסתובבות בחדר כגז. בחום גבוה יותר, לבני הבניין של עולמנו, האטומים, נפרדים יותר בכך שהם מאבדים יותר ויותר מהאלקטרונים שלהם, ומשאירים מאחוריהם חלקיקים טעונים חשמלית. מעבר זה מגז לפלסמה מתרחש בטמפרטורות גבוהות ביותר, דבר המסביר את המונח "פלסמה חמה". אך כשמגיעים למצב זה בטמפרטורות נמוכות, הדבר מוכר כ"פלסמה קרה". בעבר קישרו זאת רק עם חומר לא אורגני, אך המדענים הרוסים מאמינים שמצב פשוט יכול להיות בגוף החי. מבנה עדין זה, מהמרכיבים הזעירים של החומר, יוצרים בגוף החי מערכת מסובכת שמרכיביה מחוברים

ביניהם, אגב כך שהם חוזרים לגמרי לגוף הנראה וסביבו. המדענים הרוסים קוראים לזה "ביו-פלסמה" ומאמינים שהם גילו צורה חדשה של אנרגיה הזורמת בגוף ומוקרנת ממנו באופן מתמיד. הם גם מאמינים שיש קשר בין הדפוסים המשתנים של הקרינה בגוף החי כפי שהודגם על-ידי צילומי קירליאן ו"ביו-פלסמה". החוקרים חושבים שהם מצאו סימנים לכך שחלקים מהביו-פלסמה המצולמים במשך דקה, יכולים להשפיע על השדות החשמליים ולכן נראים בצילומים בתדירות גבוהה.

בדרך דומה לזו שפרופסור בור מדבר על המישור החי, ואחרים עובדים על עקרון אנרגיית גוף האדם, המדענים הרוסים מדברים על המבנה האנרגטי העל-סדרתי של האדם, לו הם קוראים "גוף הביו-פלסמה".

בעזרת מספר ניסויים ניתן להראות בברור את העברת האנרגיה מרמה זו של האדם לאחר.

במכון לניורופסיכיאטריה באוניברסיטת קליפורניה, בעזרת צילום קירליאן ניתן להראות העברת אנרגיה ממטפל לאדם אחר. לפני הבדיקה אנרגיית המטפל היתה חזקה וזו של מחפש העזרה, חלשה. לאחר הטיפול, אנרגיית המטפל פחתה, וזו של האדם החולה התגברה. שינויים אלה התרחשו תוך מספר דקות והשתקפו בשיפור המצב של האדם החולה.

בעזרת מדידות, הכימאי, ד"ר וולטר סטרק, הגיע למסקנה באופן עצמאי. עבורו העברת אנרגיה אישית היא עובדה. הוא יכל להוכיח שישנה זרימת אנרגיה גדולה מקצות האצבעות ומכריות הידיים. הנחת הידיים הידועה, שהיתה מוכרת לאורך הדורות לאנשים מכל אומות העולם, מובילה, לפי ד"ר סטרק, להעברת אנרגיה למבנה התא של האדם החולה.

הוא כותב:

"בעזרת נביעה חיצונית חזקה, ניתן להעביר אנרגיה בכמות מספקת לאורך הזמן הנחוץ עד שקבוצת היעד של התאים חוזרת לרטוט בהרמוניה עם אברי הגוף האחרים."

כדי להוכיח את העברת אנרגיה זו, הוא השתמש במים שהם המרכיב העיקרי בגוף האדם, שאיפשרו לו להשיג אישור מדעי ברור לגבי התופעה.

מטפל שם עבירו את ידיו קרוב לכוס מים במשך עשר דקות ואז, באמצעות מד קלוריות, בדיקה אינפרא-אדומה מהירה ומדידת מתח הפנים, הוא ביסס את העלייה באנרגיה במים.

ביססו תופעה מפתיעה כזאת גם במקומות אחרים.

הרופא הבולגרי, ד"ר ג'ורג'י לוסנוב, חקר את השפעת ריפוי הידיים על גדילת צמחים. הצמחים ש'קיבלו קרינה' גדלו פי שלושה מהר יותר מאשר באופן נורמלי, ולא רק הגדילה הואצה, אלא הם גם נהיו באופן משמעותי חזקים יותר.

הביוכימאי, ברנרד גרד מאוניברסיטת מקגיל במונטראל, הפיסולוג, פרופסור רמי ג'. קדורט מאוניברסיטת מניטובה והמתמטיקאי, פרופסור ג. פאול, השתמשו בגרגרי שעורה כדי לבדוק את יכולת המטפל.

קורט אלג'יר מדווח על הבדיקה הזאת:

"הגרגרים טופלו תחילה בדרך כזאת שגרמו לסיכוייהם לגדול שיהיו מינימליים. תחילה הם הושקו במי מלח ואז הוחזקו במשך 48 שעות בטמפרטורה של 40 מעלות. אז 20 זרעים בכל עציץ נזרעו ב-24 עציצים. הזרעים הושקו בשני קנקני מים; מטפל הורשה 'לטפל' באחד מהם למשך 15 דקות לפני שההשקיה התחילה. הוא החזיק בקנקן ביד אחת ואת השניה מעל למים. הניסוי היה מכוסה בכיסוי כפול. לא המטפל ולא המדענים ידעו מי מהעציצים הושקה באיזה קנקן מים.

שבעה ימים לאחר מכן הצמחים שהושקו במים שטופלו על-ידי המטפל, בהחלט היו גדולים וחזקים יותר מהנותרים."

בשלב זה יהיה מוגזם לבחון את מורכבות הפרטים של קשרים אלו, שבהחלט לא הוסברו במלואם. מה שחשוב לדעת זה, שאפשרי מבחינה מדעית להוכיח, שאנרגיה יכולה להיות מועברת מגורם חי אחד למשנהו ללא שימוש כל צורת "סוגסטיה". ניסוי הצמח מראה זאת בצורה מרשימה ביותר.

פרופסור סטלטר:

"הידע שלנו במדעי הטבע מקורו בלימוד החומר הדומם והוביל לכימיה ולפיסיקה. מכימיה ומפיסיקה, לפי הסדר, ניסינו להוציא ולהבין את החומר הדומם. אם עכשיו, בתחום החומר הדומם, ישנם מימדים בסיסיים ויסודיים, שלא נמצאו במה שנקרא החומר הדומם, לא ניתן ליצור מחדש בצורה הגיונית

תמונה שלמה ונכונה של הדומם, ולכן גם לא של האדם. המציאות אינה שונה. המושג של מודעות הוא נושא כזה שמתעלמים ממנו, או עדיף לומר, מוחרם מדיון מדעי, וכאן מתייחסים אליו באופן כללי, לא ספציפי, כמודעות אנושית.

במודעות זו, יש גם לכלול את הידע הקיים באופן אינטואיטיבי בתוכנו, לכן הרמות העמוקות של המודעות עד היום, בברור, לגמרי לא הוערכו נכונה. הפסיכולוגים במדע המתמטיקה קראו לזאת 'כמות לא רלוונטית' וחלקם עדיין ממשיכים לכנות זאת כך עד היום. אולי זאת הטעות המדעית הגדולה ביותר שנעשתה מעולם. הפסיכולוג, אוסקר שלבך, תאר את המודעות כאלפא ואומגה שהם מקור הכל. בלעדיה לא היו קיימים הפיסיקה, הכימיה ומדעי הטבע. הכוח היוצר של המודעות הוא כנראה מקור כל פעילויותינו וגם מקור תופעת העל-טבעי. [...] אם המדענים היו משקיעים מידה שווה של אנרגיה בחקירת אפשרויות המודעות, כשם שהשקיעו במבני החומר והאנרגיות שלהם, היינו חווים ניסים באופן מתמיד. [...] נראה שזה גם מראה כי המודעות חשובה יותר מאשר החומר. מודעות זו נובעת אפשרויות ריפוי המחלות, המשנות לחלוטין את כל ההשקפות המדעיות בהן דגלנו עד היום.

הגיע הזמן שהמדע יהפוך את המודעות לנושא המחקר המרכזי."

פנייה לעצמים

הרבה מבני זמנו של גרונינג, מצאו שמאוד קשה להבין מדוע לעיתים קרובות הוא נתן כדורים קטנים מנייר אלומיניום לאלו שחיפשו עזרה. הם היו בקוטר 2-3 סנטימטרים והוחזקו בידם למשך זמן קצר.

אנשים המבינים רק בעזרת חושיהם החיצוניים, אינם רואים שוני בין כדור כזה ואחד שהם יכולים לעשות בעצמם. ברור שהצגה זו גרמה לרופאים מסויימים לדבר על "אמצעי סוגסטיה". אך לגבי אלו שיש בידם מידה מסויימת של רגישות רוחנית, המצב היה די שונה.

כפי שהתצפיות של הכימאי, ד"ר סטרק, מראות בברור, ניתן גם להעביר כוח לעצמים דוממים. במקרה שהוזכר, המטפל החזיק את ידו מעל למים למשך מספר דקות כדי להעביר להם כוח, ובעזרת אמצעים פיסיים, ד"ר סטרק יכל ליצור אנרגיה מוגברת במים. בנוסף לכך, מים אלה, שקיבלו "קרינה", הגבירו את גדילת הצמח. המדענים, ד"ר רייכנבך ומזמר, ידעו שנייר האלומיניום היה

מדיום אידיאלי לספוג אנרגיות שכאלה. כמובן שלא כל אחד יכול ליצור כדור מנייר אלומיניום ולטעון ש"שינו" אותו. הדבר דורש את האנרגיה הרוחנית הנחוצה.

היתה לי גם ההזדמנות לקבל כדור מנייר אלומיניום שברונו גרונינג החזיק בידו בשנות החמישים, וכפי שאמר, "הוא דיבר איתו". הייתי מאוד מופתע כשהחזקתי אותו בידי בפעם הראשונה. הרגשתי עקצוץ מאוד חזק שעבר לכל אורך זרועי ולתוך ראשי, וקיבלתי תחושה מובהקת של כוח. כשעשיתי כדור זה, לא היו בי אף אחד מתגובות אלה. שאלתי אנשים אחרים בקשר לכך ותצפיותיי אושרו.

ד"ר טרמפלר כתב בהקשר לכך:

"המקרים המרשימים ביותר המדגימים את יעילות 'העצמים אליהם פונים' הם אלו של האנשים מחפשי העזרה שאף פעם לא ראו את גרונינג. במיוחד בחרתי במקרים של אנשים, שאני יודע שהם קריטיים או אינטלקטואליים, במילים אחרות, אנשים שאין סבירות שיהיו בסכנה שייכנעו לסוגסטיה עצמית מ'כדור הכסף'.

המכתב ממר פריץ ר. בגרפלפינג (מתאריך 28.12.1949) אומר:

'עכשיו שלושה חודשים מאז שאשתי ואני ביקרנו אותך ונתת לי את 'כדור הכסף'. לפני חמש וחצי שנים עברתי ניתוח בשלפוחית השתן. כעבור זמן קצר שלפוחית השתן שלי התחילה לדמם ונראה היה שבמהלך הניתוח נחשפו כלי דם קטנים וגדולים יותר ומזמן לזמן חלקם התפוצצו. בתחילה בקושי היה שווה להזכיר את הבעיה, אך עם חלוף הזמן המצב הוחמר ובסופו של דבר השלמתי עם העובדה שכמעט לא עבר שבוע ללא דימום. איבוד הדם היה כל כך רב והסיבוכים שנגרמו עקב כך התחילו להגיע למימדים כאלה קטסטרופליים שמומחה המליץ על ניתוח נוסף בהקדם האפשרי. אך הסיכונים בכך והעלות הגבוהה גרמו לכך שבהתמדה דחיתי ניתוח נוסף והווייתי סבל מתמיד של התקפי דימום כאלה. אינני יכול לתאר את ייאושי.

אז נתת לי את כדור הכסף ומיד נפסק הדימום. במשך שלושת החודשים האחרונים החזקתי בו בהתמדה על איזור הבעיה ולא היה אובדן דם נוסף. וזאת למרות שבדיוק במשך שלושת חודשים אלו, עבודתי דרשה ממני לרכב על אופניים במשך שעה ביום, משהו שהרופא שלי במיוחד אסר עלי לעשות. רק

עכשיו, בדיוק לפני חג המולד, ולאחר שהייתי תחת לחץ גופני וריגשי, היה סימן לדימום במשך יום אחד, אך זה הפסיק מיד שוב.

"ישנה נטייה להחשיב מה שקרה כאן כנס, ואני מאשר לך להשתמש בדו"ח זה מתי שתחפוץ. ההצעה של מדענים סקפטים שגם המקרה שלי הוא רק עניין של אוטו-סוגסטיה, אין לה כל שחר, כי בהתחלה לא יכולתי להאמין שזה יצליח כי מצבי היה כתוצאה מהתערבות רצינית ולא טבעית ולא היה לכך כל קשר עם מצבי הנפשי!"

ברונו גרונינג חשב את נייר האלומיניום לחומר האידאלי לספיגה ואחסון אנרגיות עדינות. כשהוא היה צעיר, הוא הבין באופן אינסטינקטיבי שלמתכות מסויימות, לניירות וגם לעץ יש יכולת קיבול מסויימת, אך נייר אלומיניום הוא המתאים ביותר למטרה זו.

כיון שלברונו גרונינג היתה תפיסה פנימית לדעת את חוקי האנרגיה העדינה, הוא לא רק חילק כדורי נייר אלומיניום, אלא גם תמונות של עצמו. על פני השטח נראה היה שהדבר הראה על סימני יהירות אישית שהיה בניגוד גמור לכל הדיווחים שקיבלתי בקשר אליו. אך מדוע הוא נתן תמונות אלו של עצמו לאלה אשר חיפשו עזרה?

ב-20 באוגוסט, 1949 שני עיתונאים כתבו דו"ח בעיתון ערב במינכן אודות חוויה מרשימה שהיתה להם עם התמונה של ברונו גרונינג.

"פתאום היתה לנו ההזדמנות לשכנע עצמנו לגבי כוחותיו הבלתי ניתנים להסבר. כששאלנו אותו אם ביכולתנו לצלם אותו, הוא לפתע נעשה מאוד מאופק והגיש לנו תמונה של עצמו באומרו שאם אנו זקוקים לה באמת, האם נשתמש בה? הוא גם הציע לחתום עליה. לתמונה שנתן לנו פתאום היתה השפעה מדהימה ביותר. הוא ביקש מאחד מאיתנו להסתכל עליה והאדם הרגיש עקצוץ בידיו וגל זיעה חמה עבר בכל גופו. גרונינג חזר על תרגיל זה עם האדם השני – ואותה תוצאה מדהימה ארעה."

ברונו גרונינג אמר פעם שתמונה מכילה הכל. היא לא רק מראה את הצורה החיצונית של הגוף, אלא גם את הכוח העדין שבתוכו.

לכל אחד יש קרינה רוחנית מסויימת, שבברור מורגשת על-ידי אדם אחר. היא משתקפת כבלתי נעימה ומחלישה, או כמעוררת ומחזקת. ניתן לחוות אותה

קרינה כשמסתכלים בתמונה של אדם בלתי מוכר. זה מאמת את החוק שאדם מקרין בדיוק מה שהוא מפנים באופן רוחני.

עם כל הדו"חות המרשימים של קשרי ברונו גרונינג לאלוהים, לא הופתעתי מתחושת הכוח שחוויתי מהסתכלות בתמונתו. ועדיין רציתי הוכחה נוספת, כי אדם זה, שהיה המרפא הידוע ביותר בגרמניה, עמד להפוך לדמות המרכזית בספרי גיליתי זאת, הוכחה ב-radiesthesia, מלה שהומצאה על-ידי כומר קתולי צרפתי, אב מ.ל. בולי ב-1930 שהיא שילוב לטיני של המלה 'radius' שפירושה קרן והמלה היוונית 'aisthanomal' שפירושה תחושה או תפיסה. בתרגום מילולי, פירושה, היכולת להרגיש קרינה ומתכוונת למקושרים עם אלוהים המזהים פליטה המוקרנת על-ידי עצמים חיים או דוממים. קרוב לזמן האחרון, שיטה ישנה זו קיבלה הכרה מדעית הולכת וגוברת, במיוחד בשטח הגיאופיסיקה.

במהלך המחקר שלי עלה בדעתי, שאחדים מהמקושרים עם אלוהים, באופן עצמאי זה מזה, ראו שדה חשמלי חזק סביב ברונו גרונינג.

ב-1949 במהלך בדיקה מדעית של ברונו גרונינג באוניברסיטת היידלברג, עלתה השאלה אם הוא היה משדר של שדה חשמלי.

הדו"ח בנווי היה כדלהלן:

"אחרי שאימתנו כי מקושרים טובים עם אלוהים יכולים גם לבדוק שדה חשמלי באנשים, 'בדקנו' את גרונינג עם מטה נחש (שבד"כ משתמשים בו לגילוי מחצבים). אושר שדה חשמלי חזק, אך לא יכולנו לזהות את טיבו באופן מדויק יותר."

ד"ר ל. הגר קרוב לאוסנברוק, זכה להכיר את ברונו גרונינג בהרפורד. במהלך שיחה, הוא אישר את דו"ח נווי מתוך ניסיון אישי. גרונינג ביקר אצלו במשך כמה ימים ב-1949. בזמן שהיה שם, ד"ר ל. זכה לביקור גם מחבר אחר שהיה מקושר עם אלוהים. החבר המקושר רצה לוודא אם היה שדה חשמלי סביב גרונינג. שני הגברים היו בגינה וגרונינג היה בתוך הבית. לפי ד"ר ל. המקושר עם אלוהים מאוד הופתע שבגינה כבר היתה תגובה כל כך חזקה.

הוא רק יכל לומר: "אלוהים אדירים! הוא ממש קורן!"

עכשיו חיפשתי מקושר עם אלוהים, שיוכל לומר לי אם קרינה דומה יכולה להשתקף מתמונה של ברונו גרונינג. מר אברהרד א. מא. לא שמע על ברונו גרונינג. הוא גם לא ידע שמטה נחש יכל להצביע על קרינה דומה שנבעה מהתמונה כפי שנבעה מהאיש. לכן הוא היה האדם האידיאלי לעשות בדיקה שכזאת. להפתעתו, תמונה של ברונו גרונינג בגודל 9 X 13 ס"מ שידרה קרינה שעלתה על זו של אדם רגיל. אז ביקשתי מהמקושר עם אלוהים, הורסט וולואוסקי מס., לבדוק זאת. בעזרת מטה הנחש האנכי (ד"ר הרטמן) ומטה הנחש האוניברסלי (מטה זרוע אחת) של קובלר, הוא יכל לאשר את השדה המגנטי החזק.

ב-radiesthesia, שלא כמו בפסיקה, אין עדיין אפשרות למדוד במספרים את "הערכת" הסקלה, כפי שחלק מהמקושרים עם אלוהים קוראים לכך. אנרגיה זו עדיין אינה מוכרת בקרב חוגי המדע, ואינה תואמת כל מינוח. אז כדי ליצור תמונה אמינה, יש לבקש ממספר מקושרים עם אלוהים לבדוק את התופעה בדרכם שלהם. התוצאות שכולם נתנו לי באופן עצמאי זה מזה, איפשרו לי להצהיר כי זאת עובדה שיש שדה חשמלי חזק סביב התמונה של ברונו גרונינג. אין פירושו שאחרים מתבקשים להאמין לדבריי; זאת רק הזמנה לאלו המעוניינים בכך, לבדוק את אשר נאמר לי.

בכל אופן, ישנן ראיות ממשיות רבות להוכיח שסביב התמונה של ברונו גרונינג יש שדה חשמלי חזק. ושבמיקומה בקרבת גוף האדם, יש לה השפעה כמו לכדור נייר האלומיניום.

מרליסה היין (51) מק. אמרה לי שגיסה, ג'ין-פול ד. (54) סבל מרגל פצועה (ulcus cruris) במשך ששה חודשים. למרות מאמצים רפואיים אינטנסיביים, היא לא החלימה. היא נתנה לו תמונה של ברונו גרונינג ויעצה לו להניחה על הרגל. הוא עשה זאת ושלושה שבועות מאוחר יותר הוא סיפר לה שהפצע הפתוח החלים לחלוטין.

גם אידית גרקן (60) מה. סיפרה לי על ניסיונה עם תמונתו של ברונו גרונינג. בקיץ 1991 היא הלכה ליריד השנתי עם אחותה, ונעקצה שם על-ידי צרעה במרפקה השמאלי. אחותה רצתה שתקבל עזרה ראשונה, כי זרועה התנפחה מייד.

אידית גרקן:

"תחילה ניסיתי רייקי שבו היתה לי דרגה שנייה, אך זה לא עזר. אז נזכרתי בתרופת סבתא: פרוסת בצל על העקיצה. אך זה רק הגביר את תחושת הצריבה. אז, ללא היסוס נוסף הוצאתי מתיקי את התמונה הקטנה של ברונו והנחתיה על האיזור שהיה נפוח ביותר. הבנתי מה שעשיתי כשאחותי העירה את תשומת לבי לכך. כשהורדתי את התמונה זמן קצר לאחר מכן, לא היה כל סימן או תחושה שהיא, כאילו דבר לא קרה. אפילו לא יכולנו למצוא את מקום העקיצה. נדהמנו שלתמונה קטנה זו של ברונו גרונינג יכלה להיות השפעה שכזאת. אחותי אמרה שאם היא לא הייתה נוכחת, היא מעולם לא הייתה מאמינה שמהו כזה יכול להיות אפשרי."

ניתנו לי דו"חות רבים שכאלו. הם הבהירו כי תמונות של ברונו גרונינג באמת משדרות קרינת ריפוי. ניתן להסביר זאת על-ידי העובדה הברורה, שברונו גרונינג יכל להפנים את האנרגיה האלוהית הבלתי מוגבלת, להפוך אותה ולגרום לה להיות נגישה. הוא תמיד הדגיש, שאסור לשכוח מי שלמעשה פעל וריפא. גופו רק היה, והוא עדיין, כלי לנשמתו הנפתחת לרווחה לנביעת האנרגיה. ברונו גרונינג רק איחל להיות המתווך, שעם הכוח שניתן לו – ינחה את האנשים שאיבדו את האור, בחזרה אליו:

"אל תיתלו בגופי, כי הוא אינו מרפא."

זהו לעולם רק הכוח המרפא של אלוהים בפעולה.

תודה מאישה שהחלימה

פרק 5

אנטגוניזם וכוחות הנגד

נשאלת השאלה מדוע מישהו כברונו גרונינג זכה לכזאת התנגדות, כשכל מה שעשה היה לעזור לאנשים שסבלו ליצור קשר מחודש עם הידע והאנרגיה שהזמן מחק, ללא כל מחשבה על רווח אישי או השגת מטרות אגואיסטיות אחרות. הצהרתו, שאלוהים הוא רופא-העל, היתה צריכה להביא לאוזן קשבת בקרב החברה הנוצרית. אך למרות זאת, קונפליקט מר התפתח כאשר הוא הגיע לתשומת לב הציבור בהרפורד. שוב ושוב נאסר עליו לנאום בפני אלו שחיפשו עזרה. חקירות משטרתיות, משפטים ועיתונאות שלילית רדפה את ניסיונו להביא את העזרה האלוהית שתהיה נגישה לאנשים. פעם הוא העיר בקשר לאנטגוניזם זה:

"עד כמה שידוע לי, הדבר נובע מהעובדה ש-

1. אין כבר לאנשים כל ידע בקשר לטבע, לאנרגיה האלוהית; הם אינם יכולים להאמין בהם ו-
2. הם לא באמת רוצים לדעת בקשר אליהם כי זה לא תואם לשיטותיהם וניסיונם לרפא והם לא יכולים לקבל שלמישהו שלא קיבל הכשרה על-ידם, יש תוצאות הטובות משלהם."

צו בית-המשפט נגד הריפוי

שיא הקונפליקט, שנגרם על ידי עבודתו של ברונו גרונינג היה ב"משפט הגדול" בין 1955-1959, שהסתיים במשפט השלישי ללא החלטה סופית של בית-המשפט, כי ברונו גרונינג נפטר בפריס ב-26 בינואר 1959.

בהאשמות שהובאו נגדו ב-3 במרץ, 1955 על-ידי בית-המשפט במינכן, ההאשמה הראשונה שהיו ראיות מספיקות לגביה, הייתה, שהוא חשוד ב"פעילות מההתחלה מתוך כוונה חוזרת לעבור עבירה, ולכן ביצע ריפויים חוזרים ללא אישור."

בדרך זו, בהתאם לדעת בית-המשפט, הוא הפר את חוק המטפלים ברפואה משלימה מ-1939, שהפך את הריפוי תלוי באישור הרשויות.

איך נוצר חוק שכזה?

ב-1869 ועידת הקיסרות הגרמנית הפכה את חופש המסחר וחופש הריפוי לחוקי. חופש הריפוי איפשר לבצע ריפוי ללא אישור הרשויות.

אומרים שאטו וון ביסמרק טען בקשר לאלו שהתנגדו לחופש: "אדם שניתנה לו מתנת ריפוי זו על-ידי אלוהים, אסור למשטרה למנוע ממנו מלעשות את עבודתו."

חופש זה בוטל בזמן הממשל הלאומי-סוציאליסטי תחת חסות קצין הרפואה הראשי, ד"ר ווגנר, כשב-1939 יצא חוק המטפלים ברפואה משלימה. הרופאים הלאומיים-סוציאליסטים רצו להשתמש בחוק זה כדי לשים קץ לרפואה המשלימה, ובכך להבטיח שהמונופול על הריפוי יישאר בידיהם.

כאשר "האימפריה הגרמנית" הגיעה לקיצה, חוק המטפלים ברפואה משלימה אומץ בחלקו על ידי חוקי מערב גרמניה. עקב מספר תיקונים בחוק, בניגוד למטרתו הראשונית, הוא מהווה כעת בסיס חוקי להגנה על אדם המטפל ברפואה משלימה.

בגוף חוק זה מוצהר:

סעיף 1

(1) מי שמעוניין לטפל ברפואה ללא הכשרה רפואית, נדרש ממנו לקבל רשות לעשות זאת.

איסור על ריפוי בהרפורד

(2) התעסוקה בריפוי בהתאם לחוק זה היא פעילות מקצועית או ריווחית המחייבת איבחון, ריפוי או שיכוך המחלה, הסבל או הנזק הגופני באנשים, גם כשהם מתבצעים לרווחת האחרים.

סעיף 5

(1) מי שעוסק בריפוי ללא אישור או הרשאה לעשות זאת, בהתאם לפיסקה 1, יישלח לכלא למשך תקופה של עד שנה, או יקבל קנס כספי.

חוק זה לא רק התבסס על המשפטים נגד ברונו גרונינג ב-1951/52 וב-1955-59, אלא היה גם הסיבה בגללה נאסר על ברונו גרונינג לעבוד מזמן שהתפרסם בציבור באביב 1949. מתוך הגנה, הוא טען שלא ראה בעבודתו כקשורה בדרך כלשהי עם חוק זה, אך הצהרתו התקבלה בחוסר אמון גמור מצד הרשויות.

בתשובה לחקירה במהלך המשפט הגדול בין 1955-59, הוא אמר:

"האם בהתאם לחוק אני ראוי לעונש אם אני מראה לאנשים איך להחזיר לעצמם את בריאותם ואת הדרך הנכונה לעשות זאת? אלפים שנחשבו לבלתי ניתנים לריפוי, יכלו להחלים אם היו יודעים בקשר לכך. אינני עושה דבר שונה מאשר להפנות את תשומת ליבם לעובדה שהדבר תלוי רק בכוח הרצון שלהם אם ברצונם להחלים, ואני מראה להם איך להחזיר לעצמם את הסדר הפנימי שלהם. הוכח אלפי פעמים, שאנשים, שהקשיבו לעצתי זכו לשמחת החיים [...] אינני מזיק לאף אחד דרך עבודתי, ההפך הוא הנכון, אני עוזר במקום בו העזרה הונחה."

ברונו גרונינג חשב, שלעבודתו לא היה שום קשר עם ריפוי במובן המקובל. בניגוד לעבודת רוב המרפאים, הוא לא הניח את ידיו או לא רצה לשמוע על איבחון או שום דבר אחר הקשור במצב האדם החולה. הוא סרב לקבל כמחלה את המצב שבו טיפל.

בחקירה היה לו לומר את הדברים הבאים:

"עליי להדגיש שאינני מטפל במחלות. אינני רוצה לשמוע מה מחלה אנשים. רק רופא או מטפל ברפואה משלימה רשאי לטפל במחלות. תודה לאל שאינני כזה. אני רק רוצה להראות לאנשים את הדרך הנכונה, ואני עושה זאת על-ידי כך שאני מלמד אותם. [...] אני רוצה להנחות אנשים חזרה לדרך הטבע, שהם

ילמדו שוב לשים לב למה שמתרחש בגופם, שהם ישימו לב להשפעות סביבתם ושיישמשו בהן לתועלתם."

עקב הדגש שהוא שם על הדרך בה גישתו היתה שונה מהשיטות הרגילות של הריפוי, ניתוקן משיטות אלו היה די ברור. הוא לא ראה באנשים שבאו אליו, כמטופלים (בלטינית *patients* = סבל, כש-*patients* = מטופל) אלא כאנשים המחפשים את אלוהים. החלמותיהם הגופניות או הרגשיות היו עבורו רק הצעד הראשון בשינוי גמור של המגמה הרוחנית של האדם המסויים. הוא לא שאל, כפי שעשה הרופא, מה גרם למחלת האדם, לא בדק אותו ולא רשם תרופות. הוא בדרך כלל עצר אנשים, שניסו לספר לו בקשר לבעיותיהם הבריאותיות או שהפנה להם עורף. דרך עבודתו תמיד היתה שונה לחלוטין משיטות הריפוי הרגילות. עבור עולם הרפואה מחלת המטופל היתה במרכז תשומת הלב, כשתמצית שיטתו של ברונו גרונינג היתה שעל האדם החולה לחסום באופן שכלי כל מחשבה הקשורה בסבל שלו.

בשונה מרוב המרפאים, ברונו גרונינג הפך את משימתו הרוחנית למשימה נעלה יותר, שהיה עליו ללכת בדרכה, והנקודה המרכזית בעבודתו, המילים מאירות העיניים בדבריו, לא היו מכוונות רק ללמד את האנשים איך להפנים את אנרגיית הריפוי ולאפשר לה לעבוד בגופם, אלא בנוסף לכך מגמתן היתה ללמד אותם איך להפנים אנרגיה זו בהעדרו, ואיך להמשיך להפנים אותה לאחר שזכו בהחלמה. בדרך זו עבודתו המשיכה הרבה מעבר להעברת האנרגיה בלבד. הוא רק רצה, ששיטתו תיצור בסיס להתחדשות רוחנית מתמדת באנשים. הדבר הפך אף ברור יותר עם חלוף הזמן. כשלא שונה הוא התחיל לדבר ולעבוד עם הציבור, במיוחד בהרפורד ובטרברהוף, ניתן היה לראותו – במשותף עם המטפלים האחרים – ממקד את תשומת ליבו על האנשים המבקשים עזרה ונותן להם אנרגיית ריפוי נוספת בעזרת תנועות מסויימות. מאוחר יותר הדבר הפך ליותר ויותר נדיר. עבודתו התרכזה יותר ויותר ברוחניות, וההחלמה קרתה בעיקר דרך המלה המדוברת בלבד. האדם המחפש החלמה הפנים את אנרגיית הריפוי, אם הוא הלך בדרך שיטתו של ברונו גרונינג. הדבר הפך את ההחלמה לבלתי קשורה בנוכחותו. ההחלמה אפילו היתה אפשרית אם הוא לא הכיר את האדם המסויים. היה מספיק אם אדם זה הכיר את שיטתו.

במרכזים שהקים, אלו שחיפשו החלמה ואלו שזכו בהחלמה, נפגשו להפנים את הזרם המרפא ולהעביר לאנשים אחרים את חוויותיהם והישגיהם אישיים.

ברונו גרונינג ביקר במרכזים מספר פעמים בשנה כדי לנאום בפניהם. לא רק שקרו החלמות כשהוא דיבר או מיד אחר-כך, אלא אנשים החלימו, כשהוא לא נכח.

בדו"חות ההחלמה מהמרכזים, מצאתי, בין השאר, כמה מההערות הבאות:

"הפנמתי מה שמר גרונינג לימד בנאומיו בעניין האמונה. [...] כתוצאה מכך, משהו שאינני יכול להסביר במילים, התרחש בתוכי. מאז דצמבר אני חופשי." או "לקחתי בחשבון מה שמר גרונינג אמר בקשר לאלוהים ולטוב ובאותו לילה הייתי חופשי."

אלו שהחלימו הדגישו בדוחות שכתבו, כי הם רק האזינו לדברי ברונו גרונינג, או לדברי מנחה הקבוצה שהוא מינה, כדי לזכות בהצלחה שכזאת. רבים כתבו באושר בקשר לאמונתם החדשה באלוהים לה זכו בדרך זו.

מנהל בית-הספר, על גבול המדען והפסיכולוג הנלהב, הומן, תאר כדלהלן את התרשמויותיו כשנכח בנאום שניתן על-ידי ברונו גרונינג:

"בקיץ 1955 נכחתי בנאום, שניתן לאורחים מוזמנים ברוזנהיים ובפעם הראשונה יצרתי קשר עם מר גרונינג. [...] היתה בקרב הקבוצה אווירה של ציפייה מאושרת, לא מין התרוממות רוח הקודמת לקונצרט או הופעת תיאטרון, אלא מעין חגיגה רוחנית. כולם בשקט היו שקועים במחשבה או במדיטציה שלוהה. זה היה כאילו מעמד דתי אמיתי, שהפגין אמן ובטחון.

"עתה גרונינג נכנס. הוא מדבר במשפטים קצרים ופשוטים בקשר לטוב ולרוע. הוא עומד בזרועות משולבות, די מנותק. אין סימן לריפוי. הוא שומר על גישה פסיבית זו עד הסוף. הוא מדבר בשקט ובשלווה, עוצר מפעם לפעם ושואל שאלה, ממשיך באיטיות, משנה לשיחה על ההווה (אקטואליה), מזכיר את איום הפצצה הגרעינית, מדבר על סכנת הרוע ומונה את הסכנות שהדבר מהווה למין האנושי. הוא מעיר איך שנאה, בצע וקנאה מתחילים מלחמות, איך הרוע הורס את כולנו. אז פתאום הוא עוצר למשך זמן די רב ומסתכל בשתיקה לאורך שורות האנשים היושבים. הוא מתמקד באדם מסויים ושואל אותו: 'מה מביא אותך אליי?' האדם נדהם. אז גרונינג עונה לשאלתו שלו. 'ובכן, הרוע. הגעת להיפטר מהרוע. כשאינך סובל מעול הרוע, אתה חופשי ומאושר. אז, צא מזה! רק כשאתה מאוחד עם אלוהים, אתה בטוח. זה מאוד פשוט להשיג זאת. שים בצד את השנאה, הקנאה, הבצע, הגאווה, הרצון לרכל, הרמייה וקשיות הלב.

זרוק את הרוע ותהיה מאוחד עם האנרגיה האלוהית! רק אז חייד הרוחניים יחלימו כי אתה מאוחד עם אלוהים. רק אז יהיה סדר בגופך. במקום בו נמצא אלוהים, אין דיסהרמוניה. [...] אז זה גם יהיה איתך כשאתה מאוחד עם האנרגית האלוהית. [...] אני מביא לכם את הטוב. אני נותן לכם את האנרגיה האלוהית. זה לא מגיע ממני. יש לי את הצווים שלי, עליי לציית להם. אין לי ברירה. אך אל תודו לי. אני קטן מאוד. אני תלמיד, לא אתם. אתם המורים שלי. אינני מרפא. כמו כלי, איש ביניים, אני נותן לכם את האנרגיה האלוהית. אנא עיזרו לעצמכם. הכמות שאתם מקבלים תלויה אך ורק בכם. כל אחד מקבל כמה שמגיע לו, בכך אני מתכוון בכמות שהוא מאמין באלוהים וממוקד בטוב. [...] אני רוצה להביא גאולה לכולכם, כי יש לי שליחות למלא. אך לא מגיעה לי תודה, הודו לאחד שבמרומים. אני רק המשרת הקטן שלו. האנרגיה אינה שלי. היא זורמת דרכי. אני בסך הכל מקושר למקור האנרגיה האלוהית. אינני מרפא! הכל-יכול הדגול שמעליי, מרפא. אני טעון. אם תעזרו לעצמכם (באנרגיה זו) בהתמסרות להלך הנפש, גם אתם תהיו טעונים. מה אתם חשים? שימו לב לגופכם!" הוא מצביע על אדם בזה אחר זה ואז באות התשובות:

'אני מרגיש שגופי חם!'

'ישנם עקצוצים בכל גופי!'

'אני מרגיש כל כך רענן וטוב!'

'פתאום אין לי כבר כאב ראש!'

מר גרונינג קוטע ומוכיח: 'אתה שוב מטריד עצמך ברוע. כשהכוחות העל-חושיים עזרו לך, אל תקרא שוב למחלתך. אתה פשוט מטריד עצמך מחדש ברוע.'

"וכך זה המשיך במשך שעתיים ושלושים וחמש דקות. אף מלה בקשר לסימפטומים או מחלה, בלי איבחונים, בלי הוראות איך להתנהג, בלי חבטות, עיסויים, ובלי מרשמים לתרופות, לסוגי תה או לצמחי מרפא. בלי הסתערות בצורת תפילה עבור מישהו לחזור לבריאותו בעזרת מילים רועמות לנשמתו הפנימית, בלי טיפול נפשי בלתי ישיר, מבלי לחפש תסביכים רגשיים, בלי תרגילי נשימה, בלי ריפוי קנייפ וגם ללא סוגסטיה של היפנוזה. [...] באופן די פסיבי, איש זה עומד שם כשליח אלוהים ומתנהג כחוליה מקשרת בין אנרגית הבורא לרעהו האדם. הוא עומד שם כמדיום לקיום נעלה ומבקש מהנוכחים לעזור לעצמם. לגרונינג עצמו אין שום דבר במשותף עם פסקאות הריפוי (של

חוק המטפלים ברפואה משלימה). ברגע, שמועלית האשמה הקשורה בחוק זה, אלוהים עצמו עומד לדין. הוא מרצה בנושא אמונה. הוא מנחם, מזהיר, עוזר לאנשים לחזור לעמוד על רגליהם ומביא לאנשים שלוה ומנוחה בקרב אלוהים.

"זוהי עבודתו האמיתית. האם ניתן להעניש אותו על כך? האם אין לתבוע כל כומר הבא לבקר חולה, והמנחם ומעודד אותו? [...] אף מדינה דמוקרטית לא יכולה לאסור עזרה רוחנית שכזאת.

,בסוף המפגש מר גרונינג קיבל משאלות לגבי קרובי משפחה רבים שנשארו בבית. כששם המחלה הוזכר, אז מר גרונינג נפנף זאת מעליו ואמר: ,אינני מעסיק עצמי בפרטים שכאלה; שמות אלה רפואיים ועבור רופאים. אין זה בתחום התעניינותי. אני רואה שאתה מעסיק עצמך ברוע. אין צורך להיכנס לפרטים. אני רואה את מה שאחותך/בןך/אביך חסר בנפשו. באופן בסיסי זוהי עזרה אלוהית. האמן בחוזקה בזאת והעבר אמונה זו לאחותך/בןך/אביך. החזק בעוצמה בטוב, פתח עצמך לאנרגיה האלוהית!"

לאור המצב הבריאותי הקטסטרופלי של הציבור, מי יכול לקחת אחריות על איסור קיום אירועים שכאלה?

האין זה מחובת המדינה לתת לאדם בעל מתנות יוצאות דופן כאלה שהיו לברונו גרונינג את כל ההזדמנויות לעבוד ללא הצבת מכשולים במקום לחשוף אותו להפרעות מוגזמות על-ידי החוק שהקשרים שלו לעבודתו היו מאוד מפוקפקים, ולהכריח אותו לעבוד כל חייו על גבול המותר בהתאם לחוק? איך ניתן לתבוע אדם, רק בגלל שדרך נאומיו הדתיים נתן עצות רוחניות שאפשרו לאנשים להפנים את אנרגית אלוהים כדי להביא להחלמתם?

לא רק שלא ניתן היה לסווג את עבודתו של ברונו גרונינג במרכזיו כקשורה לחוק המטפלים ברפואה משלימה, אלא שבנוסף לכך, היא היתה מוגנת על בסיס חוקי החוקה במדינה שהעניקה באופן מיוחד לכל אזרח הרפובליקה הפדראלית של גרמניה את הזכות להביע את דעתו. במאמרים הרלוונטיים בחוק החוקה הבסיסית של גרמניה מוצהר:

מאמר 4

1. חופש האמונה, אופן החשיבה וחופש הדת והאמונה האידיאולוגית המוצהרת, מקודשים ואין לחללם.

2. מובטחת התעסקות דתית ללא הפרעה.

מאמר 5

1. לכל אחד יש את הזכות להביע בחופשיות את דעתו בע"פ, בכתב ובתמונה ולהביע דעה זו ולרכוש מידע ללא מכשול ממקורות נגישים באופן כללי.

3. אומנות ומדע, מחקר והוראה הם חופשיים. החופש של הוראה אקדמית לא מאפשר לאדם להפר את נאמנותו לחוקה.

במקרה של ברונו גרונינג, האם לא היה צריך להחשיב את העבודה שעשה ושהיתה מוגנת על-ידי החוק הבסיסי של החוקה, כ"זכות דתית" ולא כ"זכות ריפוי"?

אם ניתן למצוא שימוש ביישום החוק הגרמני לגבי המטפלים ברפואה משלימה כדי לאסור על אנשים מלזכות בעזרה ממקור נצחי של הרוח האלוהית, כפי שבאופן מסעיר, ברור במקרה של ברונו גרונינג, זהו צורך בוער לתיקון, כי זהו איום על בריאות הציבור. הנזק שנגרם על-ידי עיכוב ההוראה הרוחנית הנחוצה, אינו ניתן לפיצוי על-ידי היתרונות המוגבלים של חוק זה.

המאבק לקבל רשות

כשבמרץ 1949 נודע שדיטר הולסמן, הילד הצעיר שסבל מניוון שרירים מתקדם, היה בתהליך החלמה כתוצאה מהתערבותו של ברונו גרונינג, האנשים הראשונים שחיפשו החלמה, זמן קצר אחר-כך התאספו בפני כיכר וילהלם מס. 7. ברונו גרונינג מיד ניסה ליצור קשר עם הרשויות במטרה למנוע כל צרה מההתחלה. הוא חזר וביקש מראש הרשות לבריאות ציבורית לערב עצמו בעניין, ובנוסף לכך, הצהיר באופן ברור ביותר שהוא יהיה מאוד מעוניין לעבוד בצמוד לרשויות הבריאות לתועלתו של הציבור. אך רק בסוף אפריל היתה ישיבה שלא הובילה להבנה. בתחילת מאי הוגש לו צו איסור על בסיס חוק המטפלים ברפואה משלימה.

למרות איסור זה, אנשים מתחומי עיסוק שונים ומהאיזורים מסביב המשיכו להגיע להרפורד בחיפוש אחר החלמה. בדרך זו המצב המשיך להסלים. מצב הרוח של האנשים מחפשי ההחלמה היה בחלקו טעון ביותר כי הם לא יכלו להבין את האיסור. ב-13 במאי נערכה ישיבה שנמשכה מספר שעות בבית הולסמן, בניסיון למצוא פתרון למצב. השתתפו בה קצין הרפואה האחראי בבילפלד, קצין הרפואה הראשי, ד"ר ריינר, המנהל האדמיניסטרטיבי העירוני הראשי של הרפורד, מר מייסטר, הכומר הבכיר המקומי קנסט, קצין הרפואה הראשי של בית-חולים בילפלד, פרופ' ד"ר וולף, ומנהל מכון בתל, פרופ' ד"ר שורש.

המנהל האדמיניסטרטיבי העירוני הראשי היה הראשון לדבר:

"עבודתו של מר גרונינג שיכנעה אותי. אני נדהם ממה שראיתי וחוויתי. אני מקבל בהתמדה תלונות שהיטלתי איסור. נאלצתי לעשות זאת כי הובעה דעה בקרב חוגים רפואיים מובילים שכתוצאה מכך ייגרם נזק בריאותי. אני נוהג לעבוד ביסודיות. עשיתי מעל למצופה ממני. חקרתי בעניין זה במטרה לשנות את ההחלטה אם הדבר נחוץ. כינסתי נציגים מהפקולטה לרפואה במטרה להבהיר את המצב. שמעתי, שנשמר האיסור על מר גרונינג. לטובת הציבור אינני רוצה להיחשב כעקשן. התייעצתי ועלינו לנסות למצוא פתרון. הכרחי שתינתן תשומת לב לתופעה רפואית-דתית זו. היא לא רק משכה עניין ציבורי במחוז, אלא בעולם כולו. [...] תגובתי האישית אינה בעדה או נגדה, אלא, בקשה לחקור בעניין, והייתי רוצה לעזור להאיר את עיניי בפרשה מיסטית זו."

אך בפגישה לא הגיעו לפתרון מספק. הרופאים הנוכחים האמינו, שתוצאה אליה יגיע ברונו גרונינג, לא תעבור את הגבולות של השפעה רגשית על המחלה שהוכרה באופן הולך וגובר על-ידי המדע.

מיד לאחר שהוא קיבל את צו האיסור, ברונו גרונינג עדיין הורשה להמשיך לעבוד באופן מוגבל. הוא הורשה לעזור לאנשים שקיבלו איבחון רפואי והופנו אליו. רופאים רבים ניצלו הזדמנות זו. הם למעשה הגיעו לכיכר וילהלם עם מטופליהם כדי לשכנע עצמם בעבודתו של ברונו גרונינג.

אך בתחילת יוני גם זה הופסק. ברונו גרונינג קיבל מכתב מהמנהל האדמיניסטרטיבי העירוני הראשי שהזכיר לו בעניין האיסור מה-5 במאי והדגיש שעכשיו האיסור הורחב גם לגבי אנשים שהופנו אליו על-ידי הרופאים.

ב-7 ביוני התנהל בבית הולסמן הסיבוב השני של שיחות עם הועדה הרפואית. האיסור המוחלט על ריפוי הודגש שוב מלבד היכולת להציג הוכחה על יכולתו לרפא ב"כל המרפאות האוניברסיטאיות באיזור הבריטי של גרמניה ובבתי-החולים העירוניים של בילפלד ובתל, בשיתוף עם סידורים שיעשו עם המנהלים הרפואיים שלהם."

אך הרצון לשתף פעולה מצד רופאים חשובים אלה היה בהחלט בלתי כן. זמן קצר אחר-כך, ברונו גרונינג הסכים לבדיקה שכזאת. הפירסום וזווי רצה לממן את החקירה והרופא ממרבורג שמונה למטרה זו, ד"ר פישר, הבטיח לברונו גרונינג שהבדיקה תהיה הוגנת. למטרה זו הוא תחילה רצה לראות את המטופלים שהופנו אליו למטרת ריפוי על-ידי בית-חולים בילפלד.

ווי העיר בקשר להתרשמויותיו של פרופ' פישר במהדורת ה-21 באוגוסט:

"יחד עם המנהל הרפואי של בית-החולים, הוא קבע, שלמעשה כל הנבדקים היו חשובי מרפא. נעלם בהם כל רצון לחיות ולא היתה יותר אפשרות להעניק להם טיפול רגשי. פרופ' פישר הצהיר שהוא רק מיעץ לברונו גרונינג לעשות את הניסוי הקליני כשיספקו תנאים הוגנים לעבודה. מיד אחר-כך הרופאים נסוגו מהסכמתם בצטטם את העובדה שהשר הסוציאלי של צפון הריין-ווסטפליה לא אישר ניסוי זה."

אך תירוץ זה, בהתאם למאמר בווי, לא היה נכון, כי חקירה מקבילה בדיסלדורף חשפה שהשר המדובר לא ידע דבר בקשר לעניין. אז החקירה הועברה למרפאה האוניברסיטאית של היידלברג.

הגישה הבלתי מתפשרת של רופאים מסויימים התבהרה ב-7 ביוני בועדה הרפואית בהרפורד.

מצאתי תזכיר של שניים מעמיתיו של ברונו גרונינג מישיבה זו:

"עורך הדין, מר וירינג, הציע, שמר גרונינג ייעזר ברופא, שיבדוק תחילה כל מקרה. אם הרופא יקבע שלא היתה קיימת מחלה זיהומית, למשל שחפת, מר גרונינג יוכל להמשיך מכאן. אם היתה קיימת מחלה שכזאת, אז לא התאפשר לו לטפל. הדבר היה כדי לספק את ההתנגדות של קצין הרפואה הבכיר, ד"ר ר. רכנג, שהיתה שדרך ניסיונו ללא התנאי של גרונינג לרפא אפילו מחלות זיהומיות, מטופלים יינטו בסופו של דבר לוותר על הטיפול מרופאיהם או ימנעו

שלט על האיסור בהרפורד (1949)

מעצמם בדיקה קפדנית על-ידי רשויות הבריאות. הדבר יגרום לבעיות עצומות. ההצעה של מר וירינג נדחתה לחלוטין על-ידי הועדה הרפואית, על בסיס שהיתה נגד הכבוד המקצועי של הרופאים להתעסק בכל פעילות עם גרונינג. הועדה דחתה את ההצעה של מר וירינג, שמספר רב של רופאים שמו עצמם לרשות גרונינג ובאופן ברור לא ראו בכך כהפרת הכבוד המקצועי שלהם, על בסיס זאת שרופאים אינדיבידואלים אינם יכולים לקבוע את התנאים למה שנוגד את הכבוד המקצועי. כל רופא שעבד עם גרונינג, ייענש. לצערנו הצהרה זו סיכלה כל הצעה שתפתור את דאגת שירות הבריאות הציבורית."

לא ניתן היה לשער למה ייהפכו התנאים בהרפורד באופן הולך וגובר. היו סצינות נסערות והעירייה נאלצה להזעיק תיגבור משטרתי כדי לשלוט באלפי האנשים מחפשי החלמה. כמעט באופן יומיומי משלחות של אנשים חולים הלכו לבניין העירייה לבקש אישור מיוחד עבור ברונו גרונינג לרפא.

פטר א. רומר מס. היה אדם שחיפש החלמה בהרפורד באותו הזמן והצטרף למשלחת שכזאת למנהל האדמיניסטרטיבי העירוני הראשי:

"אמרתי לו שבדמוקרטיה, אף אחד לא יכול לאסור עליי לעמוד ברחוב ולקבל ריפוי ממישהו שלא נגע בי, לא נתן לי מרשם ולא לקח ממני כסף. המנהל האדמיניסטרטיבי העירוני הראשי ענה שהרחוב לא היה חדר התייעצות. אמרתי לו שאני יכול לקבוע, שאין הפרעה ברחוב למרות, שמאות אנשים היו שם. ראש העיר הוקר התערב בדברים מאוד נרגשים: 'לך חזרה לגרונינג שלך. הוא ידבר איתך ומותר לו לרפא שוב עד מחר בבוקר.'"

המצב לא היה ללא אספקט טרגי. ברונו גרונינג העיר פעם בעניין זה:

"המלחמה גרמה לנזק עצום, אך בהדרגה יטפלו בכל זאת (הוא התכוון לבנייה מחדש). אך איש לא חושב על בניית האנשים, ואם הדבר קורה (מישהו חושב על כך), האדם הנדון מותקף באכזריות."

ברונו גרונינג ידע איזה כוח וידע הוא יכל לעזור לאנשים להכיל, והוא היה מלא ברצון גם לעשות זאת וגם לרפא. בזמן שאנשים רבים ניזוקו גם מבחינה פיסית וגם רגשית לאחר שתי מלחמות העולם ואיבדו את אמונתם בטוב ובאלוהים, הוא דיבר בפתחות על אלוהים כרופא-העל. שמועות ודו"חות נפוצו כאש ברוח והפיחו תקווה חדשה באנשים רבים, שאיבדו אותה זמן רב קודם לכן. דיווחים עיתונאיים סנסציוניים עזרו בתחילת גלגול כדור השלג. לא ניתן

היה למנוע מפגשים המוניים, שהיו מחוייבי המציאות והוא היה נתון לרחמי הציבור. תוך זמן קצר נוצרה הילת "רופא הפלא".

עיתונאי סיכם את המצב בזמנו בהרפורד במילים הבאות:

"הגורמים הדומיננטיים הם פחד הרשויות שהסדר הציבורי יופר על-ידי התכנסות המון האנשים החולים, חוסר האימון או ההתנגדות הפתוחה של הרופאים וחוסר האובייקטיביות של הדיווחים."

התפתח בלבול קטסטרופאלי והדבר הפך לקשה יותר ויותר לאמוד את המצב מנקודת מבט ריאליסטית. הסבל העצום והאמונה שאינה ניתנת לפקפוק, של האנשים מחפשי ההחלמה, שעבורם ברונו גרונינג לעיתים קרובות היווה את התקווה האחרונה, לא במיוחד עניינו את הרשויות הציבוריות וקציני הרפואה. הרשויות פחדו מהפרת הסדר הציבורי. מחלקת הבריאות דאגה למצב החולים, שללא קשר למזג האוויר או לאיסור על התקהלות בפני הבית בכיכר וילהלם, נשארו שם במשך ימים אין ספור. עקב האיסור, ברונו גרונינג נענה להזמנה מאדם שריפא, לנסוע לוירסן. אך במהרה הוא נקרא חזרה להרפורד כי הרשויות שם נאלצו לאפשר לו לעבוד שוב למשך זמן קצר עקב ההמון הרב של אנשים חולים. מצב מורט עצבים של נסיעה הלך-חזור התפתח בין האיסור שנכפה ואז הוסר באופן זמני, עד שהמנהל העירוני הציע לברונו גרונינג לעזוב את העיר למשך תקופה ארוכה יותר.

אלו שסבלו הכי הרבה מויכוח זה בין הרשויות, נציגי הרפואה והמרפא, היו האנשים החולים. הרוב זכו להרמת ידיים מצד מדע הרפואה, וקיוו לנס בעזרתו של ברונו גרונינג. משאלתו החוזרת ונשנית "לעבוד בשיתוף עם הרשויות לטובת הציבור" יכל להגיע למצב שונה לחלוטין אם הרשויות היו מסכימות להיענות לבקשתו.

הרשויות לא היו מוכנות לעשות זאת. דרך עורך-הדין שלו, ברונו גרונינג ערער על איסור הרפורד לנשיא המינהל המחוזי בדטמולד. בטיעונו, עורך-הדין הבהיר, שמתוך אמונה דתית ברונו גרונינג הציע לאנשים עזרה בחינם, ובכך סיפק משאלות של מספר רב לאלו שסבלו, ושמשאלתם להחלים, במקרים רבים, התגשמה. עבודתו של גרונינג, שהיתה פעילות שנעשתה באהבה ללא תנאי, לא התאימה לאף אחד מהתנאים בחוק המטפלים ברפואה משלימה. ערעור זה נדחה כי נשיא המחוז שפט את המצב החוקי באופן שונה וחשב שעבודתו של

ברונו גרונינג היתה כפופה לאישור בהתאם לחוק המטפלים ברפואה משלימה. לשר הסוציאלי של צפון הריין ווסטפליה היתה דעה דומה ובצו שנעשה בהתאם לחוק המטפלים ברפואה משלימה מתאריך 26.06.1949, אסר על ברונו גרונינג לעבוד, כשבספטמבר ממשלת בוואריה החשיבה את עבודתו כאקט מתוך אהבה ללא תנאי שאינה תלויה באישור בהתאם לחוק המטפלים ברפואה משלימה.

מה שלא היה ברור הוא מדוע על ההחלטה היה לעלות על דרך של עימותים במקום שיתוף פעולה לטובת אלו שחיפשו החלמה.

אחרי שברונו גרונינג עזב את הרפורד, תחת לחץ הרשויות העירוניות, הוא נסע להמבורג, לשלסוויג ולמקומות אחרים בצפון גרמניה בהזמנת רופאים מסויימים. בהמבורג הוא התבקש לנאום בפני קהל של אלפי אנשים שחיפשו החלמה, אך ראש העיר, בראואר, אסר על המפגש.

ב-11.07.1949 ברונו גרונינג דיבר בפני קבוצה קטנה:

"וכאן נאסר עליי שוב ושוב לעבוד. אני רק רואה מלה אחת בפניי: "אסור, אסור ושוב אסור. כולם יכולים לחיות, ולחיות טוב. אין זו שאלה של חיי שלי, אלא של האנשים החולים. לעזור לאנשים חולים. ואני לא אפסיק לעשות זאת, מה שלא יהיה. אני לא יכול לעבור לסדר היום כשאני רואה אנשים שוכבים שם כל כך חולים ואינם יכולים לזכות בקבלת עזרה."

הוא ראה בהצעה של הפרסום רוויי לממן חקירה מדעית על עבודתו, כהזדמנות חדשה למצוא דרך לאלו שחיפשו החלמה. הבדיקה הקלינית המורחבת של למעלה מ-100 איש באוניברסיטת היידלברג אישרה את אמיתות הריפוי שלו, אך למרות תוצאות חיוביות אלה, ציפיותיו לא התמלאו, ודרכו לאלו שחיפשו החלמה, לא הפכה לקלה יותר.

גרטה הויזלר כתבה בספרה:

"למרות שהריפוי יוצא הדופן שלו היה משכנע, לא ניתנה לו גישה חופשית לאלו שחיפשו אותו. לאחר המוכנות שלו לשתף פעולה, הוא הושמץ כי הוא לא יכול היה לעבוד בהתאם לתנאים שנכפו עליו.

"לא ניתן היה לעמוד בתנאים כי הם היו קשורים להתעסקות בירוקרטית וכלכלית רבה. פרופ' פישר, שרצה להרוויח מהידע של ברונו גרונינג, הגיש

בקשה לפתוח תחת ניהולו מרכז ריפוי במינכן בשיתוף פעולה עם גרונינג. העלויות היו אמורות להיות מכוסות על-ידי עבודתו של גרונינג, אך עבורו זה היה עקרון בל יעבור שיכולתו לרפא לא תיהפך לעסק. לכן יותר מאוחר הוא העיר בקשר להצעה כדלהלן:

'אין לי גרוש. אז אין לי אפשרות ליטול כל מחויבויות כלכליות. מעולם לא חשבתי להפוך את עבודתי לעסק, כך שזאת היתה משאלה בלתי אפשרית. בנוסף לכך, רק רציתי לעשות מה ששליחותי איפשרה לי לעשות: לעזור לאלו המחפשים החלמה ובסופו של דבר להעמיד עצמי לרשות הרופאים והפסיכותרפיסטים, אך מעולם לא להפוך זאת לעסק. פרופסור פישר הבטיח לי שאחרי הבדיקה, אקבל ממנו דו"ח חיובי, כפי שאקבל מפרופסור וייזסקר. מעולם לא קיבלתי דו"ח שכזה. להפך הוא הנכון, מה שנעשה הוכח להיות לרעתי. גם כאן גיליתי שהאספקט העסקי זכה להתחשבות הרבה ביותר. מה קרה להבטחה לפנות עבורי את הדרך כך שאוכל לעבוד ללא בעיות?' "

שוב, כמו בהרפורד, נעלמה האפשרות לשיתוף פעולה. הרעיון של ברונג גרונינג בנוגע לעבודת צוות, עתידה היתה לחצוץ באופן מוחלט בין הצד הרפואי הטהור לבין עבודתו. הוא קידם בברכה רבה את הבקרה הרפואית המדוייקת לבדוק את ההחלמות שהגיעו בעקבות עבודתו, אך רצה להישאר חופשי. המיזוג המחייב של אישיותו לתוך רוטינה של מרפאה או סנטוריום לא היה לראות עיניו. בדרך זו, ההכרח לגייס כספים לנהל מרכז ריפוי לא התאים לשליחותו הפנימית, ודרש הפרדה חדה בין כל עניין עסקי לבין עבודתו.

מטרתו היתה הקמת מרכזי ריפוי בשיתוף פעולה עם רופאים שיערכו למטופלים בדיקות מוקדמות וחוזרות בעזרת המכשור המודרני ביותר, שיעקבו ויתעדו את תהליך ההחלמה ויאשרו את יעילותו, לא רק עבור הציבור, אלא גם עבור עולם המדע. כפי שניתן היה להראות שבעזרת שיטתו, לכל אחד היתה גישה לאנרגיות הריפוי הנעלות, פרוייקט כזה יביא להתעניינות כללית. בנוסף לתרומות פרטיות, תמיכה כלכלית דרך גופים ממשלתיים או ביטוחים רפואיים אולי יכלה להיות צפויה. הוא ראה את תפקידו כיועץ בתוכנית זאת. אולי הוא ינאם בהפרשי זמנים קצובים וילמד את הרופאים המדוברים בעניינים רוחניים. בעזרת הניסיון הישיר בריפוי רוחני ובסימפטומים אופייניים של 'Regelung', שאנרגית הריפוי מעוררת בגוף במחלות שונות רבות, רופאים אלה היו תורמים

באופן משמעותי לחוגי המדע בעזרת ההוכחות המתועדות. הם יניחו את אבן הפינה עבור חידוש שיטה מדעית המטילה אימה על דרך החשיבה החומרית.

התקנת מרכזי ריפוי המאורגנים בהתאם לקווים רוחניים, היתה כבר מאוד נחוצה בתקופת חייו של ברונו גרונינג. עד כמה חשוב הדבר יותר בימינו לאור הקשיים הגדולים הנובעים מהמיכשור הענק במערכת הבריאות כיום, עם בתי-החולים שלה, הסנטוריומים ומרכזי השיקום הפועלים בהתאם לצרכי הבריאות הממלכתית!

כיון שציפיות שני הצדדים יכלו להתמלא, ברונו גרונינג עזב את היידלברג, וכדי לברוח מהתקפת הציבור, קיבל את ההזמנה לנסוע לבוואריה:

"כשהייתי בהרפורד, דרך מר הולסמן קיבלתי הזמנה ממר ליאו הרוורד אחד, בעל *טרברקהוף* על-יד רוזנהיים. חשבתי שאוכל לנוח שם, כפי שהובטח לי. אך שלא בידיעתי או הסכמתי, האדונים הולסמן והרוורד יצרו קשר עם העיתונות וכתוצאה מכך נגרמה מהומה עצומה. התאספו עד 30,000 איש. באותו הזמן יום ולילה לא היתה לי מנוחה."

גם הרשויות בבוואריה החשיבו את עבודתו של ברונו גרונינג כפעילות שלגביה תופש חוק המטפלים ברפואה משלימה. אך שלא כמו משרדי הממשלה בווסטפליה ובהמבורג, הם אימצו את נקודת המבט שיש להחשיב את עבודתו, שהיתה בחינם, כ"אקט מתוך אהבה".

אז שוב ברונו גרונינג הפך למרכז תשומת הלב עבור ההמון, למרות שזמן קצר אחרי שהגיע לבוואריה, וכדי לשמור שלא יחזרו התופעות שהיו בהרפורד, הוא ביקש מספר פעמים מהעיתונות להקדיש לו קצת זמן ולעזור לו לבנות אירגון.

Welt am Sonntag מתאריך 21.08.1949 דיווח:

"רופא הפלא' מהרפורד נמצא במינכן. בהתחלה הוא נמנע מלהיפגש עם נציגי העיתונות. הוא אמר שהוא סקפטי מאוד בקשר לעיתונות כי היא עשתה ממנו עניין גדול מדי.

"אם יהיו לי קשיים נוספים עקב פירסום בלתי מדויק, עליי להחליט אם לעזוב את גרמניה ולקבל את אחת ההצעות הנדיבות שהוצעו לי בחו"ל". הוא

אמר בראיון עם ה-*Münchener Abendzeitung*. הוא הודיע שלעת עתה, הוא יישאר בבוואריה. אך הוא עדיין לא ירפא.

"כמה הצעות שהוצעו לו על-ידי מוסדות פרטיים אולי יאפשרו לו לעבוד באופן סיסטמאטי."

אך שוב קהל האנשים שהתאסף, שלא ניתן היה לשליטה, עשה זאת לבלתי אפשרי עבורו להשיג שגרת עבודה סיסטמאטית. בטרברקהוף אומללות עשרות אלפי האנשים הסובלים היתה כל כך מדהימה שאף משקיף לא יכל שלא להתרגש. הוא נענה לבקשה הדחופה של הקהל לדבר אליו, והוא עשה מה שיכל, ללא הפסקה ומנוחה, כדי להקל על מכאובם וסבלם. הוא גם קיבל קריאות לעזרה מצפון המדינה, שגם בהן ניסה לטפל. הקונפליקט הפנימי שלו גדל. מצד אחד הוא רצה לעזור, ובאותו הזמן הוא ראה איך המצב הקטסטרופלי על אדמות טרברקהוף התגבר. הוא ביקש מהרשויות עזרה דחופה. לבסוף הם התקינו שירותים (בתי שימוש) גדולים בשטח, בזמן שהצלב האדום ניסה לפתור את התנאים הגרועים על-ידי הקמת אוהלים. אך האוסף הענק הבלתי צפוי של סובלים, שהתאספו על אדמות טרברקהוף תוך זמן קצר ביותר עקב דיווחי העיתונות, עלה על כל דימיון ועלה על כל הצפוי.

המגזין *Neues Europa* קרא לזאת המפגש הגדול ביותר עבור מרפא פלאי על אדמת אירופה, וכתב:

"(הגיעו) באוטובוסים ובכל סוג של רכב, מתנחלים באוהלים או על הקרקע, 30,000 האנשים חיכו למרפא, שלו ייחלו. צוותו התנחל בחצרות הבניינים, טיפל בפירסום בו גרונינג לא היה מעוניין, והתערב פה ושם בעבודתו היכן שסבר כי יוכל להרוויח. [...] בעת שסוחרים מוטסים בדוכני מכירה שהוקמו בחיפזון, הציעו את סחורתם וקיבלו את הפיצוי הכספי הגבוה עבורה ברווחים אף גבוהים יותר, 'גרונינגים קטנים' עברו בין שורות האנשים הסובלים והציעו את שירותיהם אותם נתנו בחדרים מושכרים סביב האחזה. קבוצות מכתות שונות רבות כרעו סביב החולים בתפילה להחזיר להם את בריאותם. מטפלים במגנטו-תרפיה ועסקנים בריפוי הניחו ידיים (על הסובלים), שמאוחר יותר הושיטו (לקבלת תשלום). צוענים, או אלה שטענו כי היו כאלה, נהגו לשם במכוניות ענקיות עם קרוואנים צמודים, וזמן קצר אחר-כך, רקדו ופסעו במעגלים בליווי תפילות משונות ולחשים, וגם עסקו בריפוי המסורתי שלהם. כייסנים התעשרו, למרות שמפקדת משטרת מינכן שלחה לטרברקהוף את כל

מחלק השירותים המיוחדים. "גרונינג לא ידע על כל זאת, כשהוא נתקע בפקק תנועה גדול ועקף אותו בעזרת ליווי משטרת, נהג לתוך *טרברהוף* וראה את הדברים המשוגעים הללו שהתנהלו במקום. המקורבים לו אירגנו הגעה שפורסמה היטב. החולים קיבלו אותו כמושיעים, בקריאות שמחה, אמונה פשוטה ותקות גדולות."

רבים השתמשו בשמו של ברונו גרונינג ללא ידיעתו. בהשתרכם אחר חולים, הם הבטיחו להם מקומות מועדפים בתוך *טרברהוף*. חולקו עלונים, שנאמר לגביהם שהיו הודעות בלעדיות מגרונינג. סוחרים ניסו למכור את תמונתו במחיר גבוה, והיה סחר אדיר של כדורי נייר אלומיניום בשוק השחור, שכאילו הוכנו על-ידי גרונינג. הוא נמלא בגועל לגבי ניסיון זה להרוויח כסף על חשבון הכאב והסבל, ובאופן מתמיד הזהיר לגבי אנשים שכאלה ולגבי חפצים מהשוק השחור.

הוא קיווה, שבקרוב הוא יקבל אישור לרפא ויוכל להגשים את תוכניותיו לגבי ריפוי מורשה, ובכך להרגיע את ההמון. אך הרשויות בבוואריה רמזו בברור ש"אם ברצונו להתחיל לעבוד באופן מקצועי, ובמיוחד, לפתוח מרכזי ריפוי, יהיה עליו לקבל אישור בהתאם לתנאי החוקים הרלוונטיים."

מנקודת מבט חוקית, עבודה קבועה נחשבת ל"עבודה מקצועית" ולכן, גם אם היא בחינם, היא תלויה באישור בהתאם לחוק המטפלים ברפואה משלימה.

"מקצועי פירושו: אם מישהו בוחר לעסוק בפעולת ריפוי באופן קבוע, אפילו אם אינה לשם רווח, אלא עדיין נעשית פחות או יותר באופן שוטף. (Pfundtner-Neubert, a.a.O. סעיף 1)"

האומדנים השונים של עבודתו של ברונו גרונינג על-ידי רשויות ווסטפליה, הסן ובוואריה, מראים שתלוי שיקול דעת בנוגע למתי פעילות הופכת להיות קבועה או שוטפת, כלומר תעסוקה מקצועית.

ברונו גרונינג רצה להיענות לתכתיבי הרשויות ובעזרת עורך-דין ממינכן, ד"ר רויידל, שייצג אותו בחינם כי לא היתה לו הכנסה, הוא הגיש להן בקשה רשמית בהתאם לסעיף החסכוניות בחוק המטפלים ברפואה משלימה "עבור יכולות ריפוי מולדות מיוחדות" (סעיף 2 פסקה 1 של הגירסה המקורית של החוק, שב-1949 עדיין לא תוקן באופן רשמי).

הנה קטע:

"הנני מגיש בקשה, בהתאם לחוק המטפלים ברפואה משלימה מה-17.02.1939, עבור ברונו גרונינג, שנולד ב-30.05.1906, גר בטרברזוף השייכת לעיריית הפינג, במחוז רוזנהיים, לקבל אישור לרפא. [...]"

"לטובת קבלת הבהרה מהירה של המצב, אני בכוונה אינני מטפל בשאלת התוקף וההתאמה של חוק המטפלים ברפואה משלימה, וכן בכל השיקולים המשפטיים. המצב מוכר לרשויות, כלומר: הלחץ של אלו המחפשים החלמה הוא כל כך רב שאינו מאפשר יותר חוסר וודאות לגבי המשך עבודתו של מר גרונינג והדרך בה תנוהל. אם יש להימנע מחשיפה משמעותית לסכנה של אלו המחפשים החלמה, מר גרונינג רק יכול לעבוד בהצלחה במרכז ריפוי המצוייד במתקנים הנחוצים עבור הציבור. הדבר נחוץ עבור עבודת הריפוי, כלומר המנוהלת בחינם כאקט מתוך אהבה, כך שתיעשה בקביעות באופן מקצועי."

"מר גרונינג מילא את הדרישות הממשיות והאישיות כדי לקבל את האישור. בהתאם לסעיף 2 פסקה 1 אין מכשולים לגבי ההוצאה לפועל של הצו מה-18.02.1939 בכך שהוא עדיין תקף. [...] המקרים הרבים של תוצאות כמעט פלאיות של הבקשה הקובעת שהמדובר לא רק ביכולת לרפא כפי שהחוק דורש, אלא גם בקיום אנרגיה מיוחדת המחזירה את הבריאות באופן מוחלט. כפי שמולאו תנאי חוק המטפלים ברפואה משלימה, אני מבקש שהבקשה שהגשתי, תאושר במהירות האפשרית. רק מהירות ההבטחה שמר גרונינג יישאר בגרמניה וביטול העיכוב האדמיניסטרטיבי, ירגיע את האוכלוסייה. הדבר ימנע את המקרים המזיקים והמסוכנים הרבים של ההמון העוטה על גרונינג, ויאפשר עבורו לעבוד באופן מסודר."

כשלא ניתן אישור עד אמצע 1950, ברונו גרונינג הביע את דעתו ביחס לבקשה זו:

"ביחס לבקשה שנעשתה בשמי על-ידי ד"ר רויידל ב-9 בספטמבר, 1949 אני מצהיר כדלהלן:

"בקשה זו נעשתה כי הובטח לי שבהתחשב עם הריפויים המוצלחים שלי, אקבל אישור לעבוד. אני לא מטפל ברפואה משלימה ואינני רוצה להיות כזה. יכולתי נובעת מפיתוח אנרגיה באנשים רבים מאוד, המשפרת את בריאותם ומגבירה את החלמתם, שהשיטות בהן השתמשו עד כה, לא השיגו."

"לטובת אנשים חולים רבים המחכים להחלמה ממני, אשר הבריאות יכולה להשתפר אצל חלק גדול מהם והם יכולים להחלים, אני מוכן לציית בהתאם לבקשה מה-9.9.1949 בתנאי שבהתאם ליכולותיי ולטובת האנושות הסובלת, באמת יורשה לי לעבוד ושבקשה זו לא תשמש להגביל אותי בתנאים חוקיים שאין להם דבר עם יעד ומטרת עבודתי."

אך בסוף לא התקבלה שום החלטה בעניין בקשה זו עד שב-1951 שונה חוק המטפלים ברפואה משלימה, ואז היא הפכה לבלתי תקפה. ברונו גרונינג לא הגיש במינכן בקשה חדשה.

באמצע ספטמבר 1949 הוא עזב לבסוף את *טרברקהוף*, כיון שנראה היה שלא היתה אפשרות לשנות את המצב החיצוני. זמן קצר אחר-כך נפתחה אפשרות חדשה לעבוד בתנאים מסודרים במרכז ריפוי.

"הוזמנתי על-ידי גב' טאובנברגר אחת לאחוזתה בשוורצנבך על-יד אגם טגרן. הדבר קרה כך: אמרתי למר הולסמן, שרציתי שיעזבו אותי לנפשי ורציתי לעזוב את *טרברקהוף* והוא לקח אותי לשוורצנבך. אך שם היתה בדיוק אותה מהומה. אז גב' בייל אחת, שהיתה אצל גב' טאובנברגר, שהזמינה אותי לוויסי, הבטיחה לי שיעזבו אותי לנפשי ואוכל לנוח כמה זמן שאחפוץ.

"לאחר שהייתי שם במשך כמה ימים, הגיעו אדם בשם אוטו מקלבורג מק. ואשתו. גיליתי שאשתו היתה מאוד חולה ושפרופסור סאורברוך, בין השאר, הרים ידיים לגביה. כשגב' מקלבורג ביקרה בשוורצנבך, היא החלימה. הדבר קרה ללא נוכחותי. מר מקלבורג בדק בעניין ההחלמות שלא ניתן לסופרן, עליהן השפעתו. הוא הגיע למסקנה שהיה משהו בשיטות שלי. הוא סיפר לי שהוא הטריח עצמו בהכנת תוכניות לגבי מרכז ריפוי, שבאישור מהרשויות ותחת השגחת רופאים, אוכל לרפא. התוכניות כבר היו בידיו. אז, יחד עם קבוצה של עמיתים קרובים, הוא הקים את 'האיגוד למחקר ותמיכה בשיטות הריפוי של גרונינג' בהיותו המנהל ויושב הראש."

אוטו מקלבורג הביא לגרונינג את התוכניות הרבות והבטיח לו שיעשה הכל להחליק את הדרך עבורו לאלו שחיפשו החלמה, ויאפשר לו לעבוד באופן מסודר. ברונו גרונינג שם את כל מבטחו באיש זה ונתן לו את כל ההזדמנויות להשיג את מטרתו.

בתחילת ינואר 1950 אוטו מקלבורג הקים את האיגוד, וחוקיו בפירוש תאמו למטרותיו:

"מטרת האיגוד היא לחקור את אפשרויות הריפוי והיכולות של מר גרונינג ושל אנשים אחרים, להקנות תמיכה רוחנית וכלכלית לעריכת מחקר על-ידי אנשים ומוסדות אחרים, במיוחד בתחום הפסיכוסומטי, להעריך את התוצאות של המחקר ולהפוך אותן לנגישות על בסיס לא-רווחי למערכת הבריאות הממלכתית."

הוא מינה עצמו כמנהל מורשה. ברונו גרונינג למעשה הרחיק לכת עד כדי הרשאת האיש שלו בחוזה בסידור הכולל של האיגוד.

בדצמבר 1949 בעל בית-ההארחה "לנדס" במיטנוולד, בוואריה הציע לברונו גרונינג את ביתו החדש שהושלם, כמרכז ריפוי. האיגוד הגיש בקשה רשמית לפתוח מרכז ריפוי, אך הדבר לבסוף נכשל כי הרשויות לא נתנו לכך אישור.

כאשר אוטו מקלבורג פגש לראשונה את ברונו גרונינג בנובמבר 1949, הצעתו היתה להקים מרכז ריפוי באי וונגרוג שבים הצפוני. באביב 1950 מקלבורג אירגן ביקור באי עבור עצמו ובני משפחתו, יחד עם ברונו גרונינג וכמה אנשים אחרים.

ברונו גרונינג כתב בקשר לביקור זה:

"באביב 1950 נסעתי לוונגרוג. שוב אותו הדבר: זרם אנשים מחפשי החלמה, ריפויים המוניים, גישה אנטגוניסטית של רשויות הבריאות."

למרות שמקלבורג הבטיח שהיו לו הכישורים הטובים ביותר להקים מרכז ריפוי בוונגרוג, הדבר לא קרה. להפך הוא הנכון, הסתבר שהוא היה נוכל שבחוסר בושה ניצל אנשים מחפשי החלמה במטרה להתעשר. ביוני 1950, אחרי שברונו גרונינג קיבל הוכחות מספיקות בקשר לניהול הנוכל של מקלבורג, הוא ביטל את חוזה המחויבות שלו למקלבורג ואת האיגוד שלו, ונפרד ממנו.

זמן קצר אחר-כך הוא יצר מחדש קשר עם העיתונאי ועורך-הדין, ד"ר קורט טרמפלר, שמאז שהחלים מפציעת מלחמה בטרכרהוף, עשה מאמצים רבים

לקבל עבורו אישור לרפא. יחד עם עורך-הדין ממינכן, ד"ר האוס, שנטה להיות לטובת ברונו גרונינג, נעשו מאמצים נוספים למצוא דרך חדשה. אחרי שיחות מפורטות עם שני עורכי-הדין, ברונו גרונינג החליט לשים את עצמו בידי מטפל ברפואה משלימה במטרה לספק את ההוכחה הנחוצה עבור ריפוי מוצלח הנדרשת בהתאם לחוק במטרה להגיש בקשה לאישור ריפוי יוצא דופן. (היתה נחוצה הוכחה על יכולת ריפוי ותוצאות, בהתאם לגירסה הישנה של חוק המטפלים ברפואה משלימה מ-1939 שהיה עדיין בתוקף בזמנו, אם היתה אמורה להינתן הכרה עבור אישור ריפוי יוצא דופן בהתאם לסעיף 2 פסקה 1.)

זאת היתה הסיבה לכך שהוא התחיל לעבוד עם המטפל ברפואה משלימה, יוגן אנדרלין, במינכן באוגוסט 1950. גרונינג רק נאם בפני אלו המחפשים החלמה לאחר שהם נבדקו על-ידי אנדרלין או הרופא שעבד אצלו. אך גם מוכנותו של אנדרלין לעבוד עם גרונינג לא היתה כנה. למרות שגרונינג חזר והזהיר, הוא לא ביצע את הבדיקות המובטחות והוצאת המסמכים בקשר להחלמות בעקבות בדיקות מוקדמות וחוזרות, ולא הגיש את התעודות. במקום זאת הוא התעשר מקהל האנשים מחפשי ההחלמה והוא הגיע לקליניטורה בזכות ברונו גרונינג. בספטמבר 1950 ולמרות כל מאמציו, באופן רשמי נאסר על ברונו גרונינג לרפא בבוואריה. זמן קצר אחר-כך הוא נפרד מאנדרלין.

ב-18 במרץ, 1951 היה במינכן משפט כי ברונו גרונינג הואשם בהפרת חוק המטפלים ברפואה משלימה. המשפט, בנוסף לתהליכי הערעור, הסתיים ב-8 ביולי, 1952 בזיכוי גרונינג ובקשה דחופה להימנע בעתיד מכל צורה של פעילות ריפוי ללא אישור מהרשויות.

בשבועון בית-המשפט *Neue Gerichts-Woche* מחודש מאי 1951 הובעה נקודת

"באמת אין שום דבר מיוחד לומר בקשר לשימוע. הוא התנהל הלוך וחזור ושוב הלוך מבלי שהתפתח שום דבר קונקרטי. אך כולם הרגישו, שעליהם לשאול: איך יכול להיות, שעניין זה למעשה הגיע לבית-המשפט? איימו על גרונינג בהליכים במשך זמן ממושך. אין שום צל של ספק בקשר לעניין זה ולא ניתן להתכחש לכך. גרונינג המשיך לנסות לקבל אישור רשמי עבור עבודת הריפוי שלו – ללא הצלחה. [...] מההצהרות שניתנו על ידי מומחים רפואיים ניתן להסיק, שבחוגים שדיווחו היטב, לא היה ברור אם אפילו ניתן היה לקרוא לעבודתו של גרונינג 'רפואה משלימה' ואם לא היתה פסיכותרפית יותר. וזו היתה הנקודה המכרעת. מועצת התביעה היתה מאוד לחוצה בעניין זה. [...]"

מומחי נגד מ'המכון הפסיכוסומטי של אוניברסיטת היידלברג' נקראים להחליט אם גרונינג הוא מטפל ברפואה משלימה או פסיכותרפיסט. בתי-משפט מסכנים! כי אם מכון זה מחליט לטובת הפסיכותרפיה – והדבר נראה מאוד סביר – המשפט מתמוטט. אך השאלה שעולה: מדוע הנסיבות הללו של דעה שכזאת לא נלקחו בחשבון במהלך החקירות? במילים אחרות, לפני שהמשפט התחיל?"

במהלך השנים שברונו גרונינג נלחם לקבל אישור לרפא, השאלה אם עבודתו אמורה להיחשב כפסיכותרפיה (ריפוי מוחי), היתה תמיד השאלה המרכזית. בשנות החמישים פסיכותרפיה לא היתה שייכת לתחום חוק המטפלים ברפואה משלימה ולכן במקרה כזה ברונו גרונינג לא היה נחשף לתביעה והמשפטים היו בטלים ומבוטלים. דעות המומחים בעניין זה הראו כמה קשה היה בזמנו להבהיר את עניין עבודתו מבחינה חוקית. בראיון שנתן פרופסור פישר, הרופא והפסיכולוג, לאחר הבדיקה המדעית בהיידלברג בעניין יכולת ברונו גרונינג לרפא, הוא התייחס לגרונינג כ"פסיכותרפיסט לא רפואי מוכשר" ולעבודתו כ"מעניינת מבחינה מדעית, עבודה בדרך חדשה, מבטיחה, פסיכותרפית."

המעריך שמונה על-ידי בית-המשפט, מהמכון הפסיכוסומטי במרפאה האוניברסיטאית בהיידלברג, ושלא בדומה לפרופסור פישר, מעולם לא פגש את גרונינג, אך רק קרא את התיקים, מגיע למסקנה, שבשום פנים ואופן עבודתו של ברונו גרונינג אינה אופן של פסיכותרפיה, אלא יש להחשיבה כמקרה של טיפול ברפואה משלימה.

ב-1951 העד המומחה, קצין רפואה ראשי ד"ר אאוב, היה בדעה שאין לסווג את עבודתו של ברונו גרונינג כמטפל ברפואה משלימה, אלא "יש להחשיבה כשל פסיכותרפיסט"

הויכוח האקדמי-חוקי הכולל לגבי הניסיונות של ברונו גרונינג לקבל אישור לרפא, משאיר רושם בלתי נעים. מגיעים למסקנה שמאחורי ההליכים המשפטיים היו כוחות פעולה אחרים. למשל, עניין חוגים מסויימים של אנשים שהיו שותפים לדעה שסוציאליסטים לאומנים אלה מלכתחילה הצביעו עבור חוק המטפלים ברפואה משלימה והמערכת החוקית של הרפובליקה הפדראלית הגרמנית, סיפקו שיטה המברכת את ביטול התחרות הלא רצויה.

פרשנות שבועון בית-המשפט של בוואריה מה-3 ביוני, 1951 היה גם בדעה והיה לו מה לומר בקשר למשפט נגד ברונו גרונינג:

"לא קשה לנחש אלו חוגים עומדים מאחורי ציד המכשפות נגד איש זה. מאז ומתמיד 'רופאי פלא' היו כקוץ בתחת עבור חוגים מסויימים. בתקופה בה אנשים 'הועלו על המוקד', משפט כזה היה נפתר במהירות רבה יותר, אף-על-פי שלא היה בדיוק פחות מכאיב עבור הנאשם. אך בעידן הומניטרי זה של 'זכויות הפרט לחופש' והדמוקרטי ביותר בכל הדמוקרטיות, מזמנים 'זרים' כאלה לבית-משפט במטרה להבהיר שאין לשחות נגד הזרם מבלי שיטילו בכך משמעת."

מאמצי ברונו גרונינג לקבל אישור לרפא בשטוטגרט סבלו מגורל דומה.

ב-2 באפריל, 1953 הוא שוב ניסה לרצות את הדרישות של הרשויות במטרה לקבל את האישור הנחוץ לעבודה והגיש בקשה בהתאם לטקסט החוקי המשופר בשטוטגרט. חוק המטפלים ברפואה משלימה שכבר לא סתר את חוק החוקה הגרמנית הבסיסית, היה עכשיו חלק מהחוק הגרמני הפדראלי, ונתינת אישור לריפוי לא היתה יוצאת דופן כפי שהיתה בעבר, אלא היתה כעת די רגילה. אך כשברונו גרונינג הגיש בקשה, חובת הבדיקה על-ידי מחלקת הבריאות הציבורית אפילו לא התקיימה. בקשתו מיד הושבה ריקם.

הסיבה שניתנה לכך לא השאירה צל של ספק בקשר לגישה השלילית של הרשויות כלפיו.

הוא הואשם בכך שיצר את המצבים בטרברקהוף, בהפעלת פסיכולוגיה המונית על הקהל ובכך שהיה אדיש לתוצאות. הרשויות הרחיקו לכת עד כדי כך שכינו את עבודתו "סכנה לבריאות הלאומית-ממלכתית" ומנעו ממנו את האישור הנחוץ לעבוד "עקב הכוחות הרוחניים-רגשיים הבלתי אחראיים שלו", שלא היו מספיקים עבור עיסוק בשליחות שלו.

תמוה לכנות את אוסף הסבל האנושי בטרברקהוף, שדיווחי העיתונות הסנסציונית היו אחראים לו, "פסיכולוגיה המונית". האם סבל וייאוש אלפי אנשים, שהופיעו מהשד יודע איפה עקב ברונו גרונינג, יכלו להיקרא בביטוי של "פסיכולוגיה המונית"?

פרופסור יוסף קלנר מנ. כתב במכתב ל-*Neue Zeitung* במינכן ב-1.10.1949:

"הרופאים עמוסי התעודות עצמם אחראים פחות או יותר למספר הגדול של האנשים שהקיפו את גרונינג, כי הם לא יכלו לעזור לאלו שחיפשו החלמה. אני

משוכנע שכל אחד מאנשים חסרי מזל אלה שעכשיו באים לגרונינג, בעבר חיפשו עזרה וייעוץ, לא רק מאחד, אלא מרופאים אחדים."

מי שמכיר את המטרות ואת עבודתו של ברונו גרונינג יראה בהאשמות שהועלו נגדו על-ידי המשרד לסדר ציבורי ולבריאות בשטוטגרט, כמגוחכות לחלוטין. בנוסף לעובדה שברור כי הן מבוססות רק על גינוי על בסיס הצהרות אנשים שהתנגדו לברונו גרונינג ולעבודתו מסיבות אישיות או אידיאולוגיות.

מעניין שב-1957, במהלך המשפט שהתנהל בין 1955-59, באוניברסיטת פרייבורג נעשתה הערכה מקצועית בה ברונו גרונינג נבדק לגבי אחריות פלילית. הבודקים, פרופסור יונג וד"ר קורנהובר כתבו שהיה:

"על הגבול העליון של הרמה הממוצעת [...] של אינטליגנציה."

וביחס לעובדה שהוא לא קיבל אישור לעבוד כמטפל ברפואה משלימה, הוסיפו:

"בהתאם לממצאים שלנו, אנו ממליצים שדעות קודמות אלה [...] ייבדקו."

לאחר דחיית הבקשה שלו בשטוטגרט, הוא נסוג מפעילותו בביקורת מנהלית, בהתאם לעצת עורך-הדין שלו שעמד לצדו ותמך בו, ולא נקט בצעדים נוספים לקבלת הכרה כמטפל ברפואה משלימה. בכל מקרה הוא מעולם לא יכל באמת להזדהות עם עבודה זו ורק ביקש לקבל את הסטטוס החוקי שלה כדי לנסות הכל במאמציו להגיע לאלו המחפשים החלמה.

ייסוד איגוד גרונינג ב-22 בנובמבר, 1953 במורנאו-סיהאוזן ציין את סיום שנות ניסיונותיו לקבל אישור לריפוי. האיגוד אימץ את הקבוצות הרבות שהוקמו ברחבי המדינה, של האנשים שחיפשו החלמה ואלו שהחלימו. ברונו גרונינג הוזמן לנאום במפגשי הקבוצות במרכזים השונים.

ב-1955, כמעט שנה לאחר שהבקשה לרפא בשטוטגרט נדחתה ואיגוד גרונינג קם לתחייה, הגיע אליו כתב האישום הראשון עבור "המשפט הגדול". משפט זה עמד להמשיך עד מותו.

אז, רשויות הבריאות רדפו את ברונו גרונינג מיום עבודתו הראשון עם הציבור – באביב 1949 בהרפורד – עד מותו וללא הגנת החוק, שההתאמה שלו לעבודתו נראית מפוקפקת ביותר מנקודת המבט של היום. ראוי להערצה שלמרות הקשיים האדירים שהעמידה בפניו מערכת המשפט הבלתי גמישה של

גרמניה, הוא לא קיבל אף הצעה מפתה מחו"ל שם עבודתו לא היתה סובלת מהגבלות שכאלה. אך זה היה ממש במולדתו, בה הבינו אותו הכי פחות, שבה הוא חשב לעבוד.

בנאום שנתן ב-5 באוקטובר, 1950 בקריילינג שלייד מינכן, אחרי כמעט שמונה-עשר חודש בהם ניסה לקבל אישור לרפא, הוא הבהיר את נקודת המבט האישית שלו בעניין כל המכשולים התמידיים:

"שוב קיבלתי צו מניעה כי אנשים מסויימים לא מרשים לי לרפא אנשים חולים. לא מתקבל על הדעת להניא בדרך שכזאת. תודה לאל שאני יודע מי עשה זאת, ולמה. עליי להדגיש, שאף פעם לא חשבתי לנקוט עמדה נגד אנשים, כפי שהרופאים נקטו נגדי. אך אינני מתכוון לתת לאנשים למנוע ממני לבצע את שליחותי. בשנה שעברה, כשקיבלתי את צו המניעה בהרפורד, אמרתי שאין חוק אנושי שיכול לכפות מניעה מסוג זה. עבורי, יש רק חוק אחד והוא החוק האלוהי שאינו אוסר על עבודתי."

עמיתים "בלתי אנוכיים"

כשהוא נעשה ידוע בציבור, ברונו גרונינג לא רק היה למרכז ההתעניינות עבור מספר רב של אנשים מחפשי החלמה, אלא היה גם למטרה הראשית עבור אלו שניסו להתעשר על חשבון עבודתו.

באוטוביוגרפיה שלו הוא כתב כדלהלן בקשר לכך:

"הם כולם התקבצו סביבי בהבטחות לקבל עבורי את אישור הריפוי, אך נעלמו שוב כפושעים חבושי מסכות, פחות או יותר, לאחר שהעסק שלהם עלה בתוהו, ועזבו אותי עם תדמית מפוקפקת, שהעיתונות הזדרזה להגיב לגביה."

אחד מאלה היה אוטו מקלבורג, שהגיע לגרונינג עם הבטחות רבות בתחילת נובמבר 1949 וניצל את הביטחון המלא שגרונינג נתן בו, כדי להתחיל בפעילויות עסקיות מפוקפקות. ברונו גרונינג שם עצמו, באופן מוחלט דרך חוזה, לרשות מקלבורג והאיגוד שלו. מקלבורג החליף את העוזר הקודם של גרונינג מימי הרפורד וטרברקה, באנשיו שלו, ואז נסע לוונגרוג עם גרונינג. שם הוא סידר מפגשים שבפניהם גרונינג נאם, ומקלבורג דאג להיות הדמות המרכזית סביב גרונינג. כמעט לא היה אדם שחיפש עזרה, שהגיע לברונו גרונינג ללא ידיעתו של מקלבורג. במשך חודשים מקלבורג איפשר את הכניסה

לנאומיו של גרונינג כך שהיתה תלויה ב"תרומות", למרות שקיבל הוראות הפוכות מגרונינג והדבר נעשה שלא בידיעתו. הוא העמיד פנים, שהכסף היה לצורך הקמת מרכזי ריפוי לשימוש של גרונינג, כשבמציאות הוא היה לשימוש הפרטי.

ד"ר טרמפלר העיר בקשר לכך כדלהלן:

"זמן קצר לאחר שמקלבורג השתלט על הארגון, הגעתי למסקנה, שהוא התכוון באופן סיסטמטי לשים מחסום בין גרונינג וחבריו לשעבר וגם אלו שחיפשו החלמה. מקלבורג הדגיש באופן מתמיד: 'הכול פועל רק דרכי', והוא דאג להבטיח שליטה זו גם לגבי כל קשריו האישיים של גרונינג. להחליף עם מר גרונינג מלה, הפך לבלתי אפשרי, ומכאן שפרשתי מעבודתו היומיומית. עשיתי זאת יותר מכל עקב הדיווחים ההולכים וגוברים, שהגיעו אליי, שמקלבורג הצהיר באופן שיקרי, שתרומות אלו היו מיועדות להקמת מרכזי ריפוי, כשלמעשה הן היו תשלומים גבוהים ביותר עבור הריפוי. הייתי, ואני עדיין משוכנע, שפעילויות עסקיות אלה הוסתרו ממר גרונינג, ושנאמר לו שהן היו תרומות בהתנדבות. [...] בזמנו גם לא היו הוכחות מספיקות עבור מר גרונינג, שיאפשרו לו לבטל ללא התראה את החוזה עם הארגון של מר מקלבורג. אני לגמרי משוכנע שה-10 ביוני, 1950 היתה ההזדמנות הראשונה עבור מר גרונינג להיפרד ממנו, ברגע שהיו בידי הוכחות חותכות לגבי הפעילויות העסקיות של מר מקלבורג."

גרטה הויזלר סיפרה לי, שחברה שלה רצתה להיפגש עם ברונו גרונינג וביקרה אצלו בקלייס על-יד מיטנוולד באביב 1950. כשהיא נכנסה לבית, מקלבורג קיבל אותה. הוא נתן לה להבין, שגרונינג לא היה שם וביקש ממנה סכום כסף גדול כדי לארגן איתו פגישה. היא עמדה על כך שברצונה לראות את ברונו גרונינג וסירבה לשלם. הדבר הוביל לויכוח אותו שמע גרונינג בחדרו בקומה הראשונה. כשהוא ראה את האישה, הוא מיד הזמין אותה לבוא איתו והיא ישבה ודיברה איתו במשך שבע שעות מבלי שביקש ממנה פרוטה.

אך בהעדרו של גרונינג, מקלבורג המשיך לגבות כספים.

קרל פורסטר ממ. ניסה ליצור קשר עם גרונינג ונסע למיטנוולד. הוא דיווח על חוויותיו:

"זה חייב היה להיות באמצע מאי 1950 כשנהגתי במכוניתי למיטנוולד כדי לפגוש את גרונינג. היה על כל המחפשים החלמה להגיע למשרד בבית ההארחה "לנדס". שם פגשתי את המנהל, מקלבורג. אמרתי לו מה שרציתי. מקלבורג אמר, שללא תשלום משמעותי, הוא לא יכל לארגן דבר וביקש 1000 מארקים גרמניים. עניתי שלא היה ביכולתי לשלם סכום שכזה. לכן הוא הוריד את הסכום ל-700 מארק. כשאמרתי שאני עדיין לא מסוגל לשלם זאת, הוא הצהיר שהתשלום המינימלי להבטיח פגישה, היה 400 מארק. הסכמתי לשלם לו סכום זה."

כמו בהזדמנויות קודמות רבות, אוטו מקלבורג כתב קבלה, שהצהירה כי סכום זה היה תרומה עבור בניית מרכזי ריפוי עבור ברונו גרונינג. אך מר פורסטר הבין שהדבר לא היה נכון כשמקלבורג הוסיף "שאסור היה לו לומר לגרונינג בקשר לסכום הכסף ששילם."

אילס לונבורג, חבר קבוצת העבודה בזמנו, סיפר סיפור דומה בקשר למקלבורג:

"כבר שמעתי שמקלבורג היה אמור לבקש מאלו שחיפשו החלמה, מה גובה התרומות שיכלו לתת, ואם הן נראו נמוכות מדי, הוא יעץ להם ללכת הביתה. מקלבורג אסר עליי לחלוטין להרשות לאיש חולה כל גישה לגרונינג ללא ידיעתו. על כל אדם שכזה היה תחילה לעבור דרך ידיו של מקלבורג. לדעתי, הדבר היה אז תלוי אם התרומה היתה גבוהה מספיק. גרונינג ידע שמקלבורג קיבל תרומות מהאנשים שחיפשו החלמה. אך הוא לא ידע על האופן שבו מקלבורג פעל. לעיתים קרובות גרונינג אמר למקלבורג שהיה מעדיף לא לקבל כסף עבור טיפוליו ובשום פנים ואופן אסור היה שתרומה תהיה קשורה בריפוי."

בהזדמנות אחרת מקלבורג ביקש סכום כסף גדול מבעל של אישה חולה, שהאיש לא היה מוכן לשלם. כשהוא הביא את אישתו למיטנוולד, מקלבורג לא אמר לגרונינג שמישהו המחפש החלמה רוצה לראות אותו. זמן קצר לפני כן היה ויכוח לוהט בין שני הגברים. כמה ימים אחר-כך גרונינג פגש אישה זו במקרה ובהתאם לבקשתה הוא התפנה באופן מייד לטפל בה מבלי לבקש תשלום.

מקלבורג סרב לתת לגרונינג את פירוט המצב הכלכלי של האיגוד בטענה, שלמימון לא היה שום קשר אליו, היה עליו רק לעבוד עבור האיגוד. מקלבורג

הדגיש, שהאחריות הכלכלית היתה רק עליו, וחזר שוב ושוב שעל גרונינג להתרכז בחובותיו בהתאם לתנאיי החוזה. רק זמן קצר לפני שנפרדו באמצע 1950, הוא היה מוכן לתת לברונו גרונינג את המידע הזה. בשלב זה המצב הכלכלי של האיגוד שלו היה נוראי.

אך מקלבורג לא היה האדם הראשון והיחיד לנצל את הביטחון שנתן בו ברונו. כבר בהרפורד לכמה מהעוזרים בשטח המידי סביב גרונינג, אלו שחיפשו החלמה היו פחות חשובים מהרווחים האישיים שלהם.

הכמות האדירה של דואר שהגיעה, לעיתים קרובות הכילה סכומי כסף קטנים שהיה מאוד מפתה עבורם לנוטלם לעצמם.

גרונינג העיר בעניין זה באוטוביוגרפיה שלו כדלהלן:

"לכן, בהתאם להוראות הספציפיות שלי, היה לפתוח מכתבים אלו רק בנוכחות שני עדים, כי הם בעיקר הכילו תרומות כספיות. היה לרשום את הסכומים בספרים כדי להיענות לתנאים שקבעו הרשויות; זאת לא היתה הסיבה היחידה; הדבר היה גם כדי למנוע מהאנשים הפותחים את המכתבים מלהתעשר מהכסף של העניים שבעניים."

א.א. שמידט היה ממונה על האנשים העובדים עבור גרונינג בהרפורד. שמידט קיבל את הדואר ועבר עליו יחד עם מר הולסמן, המארח של ברונו גרונינג. היו גם עוזרים אחרים שניסו לפתור את הקשיים שנוצרו מ-1000-2000 המכתבים שהגיעו מידי יום והלחץ המתמיד של מסות האנשים שחיפשו עזרה והחלמה. קצרת פירות עמדה בביתו של הולסמן וכמה מהמבקרים שמו בתוכה כסף. ברונו גרונינג פתח חשבון בנק וכשהוצאות ניהולו הורדו מהחשבון, הוא שילם את ההפרש מכיסו. בין השאר, היה על המפקח קונסט בהרפורד לקבל כספים אלו למטרות צדקה.

תחילה, בהתאם להוראותיו של ברונו גרונינג, הכספים שנכנסו נרשמו בספרים בנוכחות עדים. אך ההיעדרויות התכופות של ברונו גרונינג והלחץ של ההמונים היקשה עליו לשמור על הסדר, וגרם לכך שעוזריו הרוויחו מהמצב. ד"ר ל., שבימי הרפורד היה עד לתופעות אלה, אישר אותן עבורי.

אוטו מקלבורג ואשתו בתקופת המשפט, 1957-59

הוא הדגיש שהוא מעולם לא ראה את ברונו גרונינג מקבל כסף או נושא עליו כסף. הכספים שניתנו כתרומות כשגרונינג עבד בהרפורד או כשהגיעו בזמנו בדואר "ניטלו על-ידי עוזריו. ראיתי זאת פעם בעצמי וזה לא היה סכום חסר ערך."

לאחר שברונו גרונינג הורחק מהרפורד, א.א. שמידט נשאר שם. למרות העובדה שברונו גרונינג המשיך הלאה, המוני אנשים עדיין התקהלו מחוץ לכיכר וילהלם מס. 7 וכמויות הדואר לא פחתו.

לאחר מכן התברר, שלאחר שגרונינג עזב, שמידט לקח כמה אלפי מכתבים (שלא נפתחו) ואת רוב המסמכים. הוא הכניס את הכספים לחשבון הבנק שלו. הוא גם נטל מתנות שוות ערך (סיגריות, מוצרי מזון, וכו') ששלחו אנשים אסירי תודה על קבלת בריאותם מחדש. הדבר אושר בשבועה על-ידי מספר עדים.

גם בטרברהוף, כמה עוזרים מילאו את כיסם. אריך ק., עוזר גם בהרפורד וגם בטרברהוף, נזכר:

"הווינו אילו שרלטנים הופיעו בטרברהוף ולקחו כספים מהציבור. אני יכול לספר לך סיפורים איך עשו כסף בטרברהוף בשימוש שמו (של גרונינג) ומבלי ידיעתו. בחלקו זה היה לגמרי פלילי. בזמנו אנו עצמנו לא היינו מודעים לכך כלל, עד שהמשטרה פתאום גילתה זאת."

שוב ושוב אנשים מחפשי עזרה והחלמה הגיעו לעוזריו של גרונינג והציעו לשלם כדי לזכות בגישה מועדפת אליו. כמה עוזרים יכלו לעמוד בפני הצעה שכזו.

אריך ק. היה אדם שליווה את גרונינג ללא מחשבת רווח בלבד:

"לא לקחתי פרוטה. לא לקחתי דבר. יכולתי לזכות בכל. הם הציעו לנו את מפתחות מכוניותיהם ויהלומים, אם נאפשר להם להתקבל אצלו. אך שלושתנו (הוא ועוד שני עובדים אחרים) היינו איתנים. אי אפשר היה לעשות דבר בנדון."

אפילו המטפל ברפואה משלימה במינכן, יוגן אנדרלין, איתו עבד ברונו גרונינג מאוגוסט עד אוקטובר 1950 כדי לקבל אישור שיהיה מוכר כמטפל ברפואה משלימה, ניסה להרוויח כספית מקשריו עם גרונינג. עקב נוכחותו של

גרוננינג, הפרקטיקה שלו הרקיעה שחקים כפי שמעולם לא היתה בעבר, כך שאנדרלין יכל לקנות לעצמו וילה בפלדפינג (על אגם שטרנברג) ולציידה.

כשגרוננינג עזב את אנדרלין באוקטובר 1950, ד"ר טרמפלר, עורך-הדין והעיתונאי השתוקק לעזור לו אחרי שהוא החלים מפצעי מלחמה, כך ששניהם יטפלו בקהל באופן ישיר. המפגשים אורגנו בבית-ההארחה של הרוזנת וייקסהיים בגרפלפינג, ובמהלך כמה מהחודשים הבאים, מאות אנשים השתתפו בהם. טרמפלר דאג לארגון, וכדי לכסות את ההוצאות, גבה דמי כניסה בסך 3 מארקים גרמניים עבור הנאומים. אך הוא כיבד את רצון גרוננינג שאנשים שהיה להם רק מעט כסף, לא ישלמו דמי כניסה.

מאוחר יותר טרמפלר נפרד מגרוננינג, כי הוא האמין שלמד ממנו מספיק כדי שגם הוא יוכל לרפא. שלא כמו ברוננו גרוננינג, הוא התקבל לשורות המטפלים ברפואה משלימה.

עבודת "המנהלים" השונים סביב גרוננינג זכתה בדיווחים שונים מידי העיתונות. כמה עיתונים הפרידו בין גרוננינג לבין עוזריו, אחרים האשימו אותו בהתעשרות מכספי אלו שחיפשו החלמה.

כותרת הסיפור של ה-*Wochenpost* בשטוטגרט מה-25.09.1949: *מרוויחים גדולים סביב גרוננינג. רופא הפלא הבלתי אנוכי והרווח המאושר שלו יבוא*

"אין כבר ספק לגבי העובדה שגרוננינג הוא תופעה. הריפויים שלו – כפי שהם משפיעים – הם מציאות, והדבר נשאר בידי המדע, שעד עתה שפט אותו באופן סקפטי, להסביר החלמות אלה. אך יש צורך בביקורת דחופה לגבי דרך עבודת הפמליה של גרוננינג. לא גרוננינג, אלא בהחלט כמה ממנהליו הרוויחו מיליונים מהריפויים. בהתאם לידוע עד עתה, גרוננינג תמיד סרב להפוך את יכולותיו למסחריות, כפי שבקלות יכל לעשות. לכן יש עוד סיבה פחותה לאלו – שרק ראו ביכולותיו הבלתי רגילות של אדם כאמצעי לניצול מסחרי – להרוויח מהסבל של האנשים החולים. הכתב המיוחד שלנו, שנסע לרוזנהיים כשאלו וחזר כפאול, לא יכול היה להחמיץ מורכבות זאת של ברוננו גרוננינג ללא מילות אזהרה."

בעיתונים אחרים, מצאתי מאמרים שכוננו גרוננינג במסע ביזה נוסף, רופא הפלא נוהג באופל קפיטן, עסק טוב עבור רופא פלא ופסיכיאטר. ה-*Passauer Presse*

מה-4.04.1957 הרחיק לכת עד להצהרה ש"חוגים מיודעי דבר" בדעה שהוא (גרונים) "היה אחד האנשים העשירים ביותר במערב גרמניה."

הציגו את הרווחים הכספיים של מנהליו, כרווחיו של גרונים. בקריאה הפותחת של כתב האישום של משפט 1955-1959, ברונו גרונים הואשם בצבירת "תשלומים של כמה מאות אלפי מארקים גרמניים" עבור ההחלמות עליהן השפיע בין דצמבר 1949 וסוף 1950. זה היה בדיוק בתקופת הזמן שבה התחילו אוטו מקלבורג (נובמבר 1949 עד אמצע יוני) ואז יוגן אנדרלין (אוגוסט עד אוקטובר 1950) "לצבור כמה מאות אלפי מארקים גרמניים"

ה-*Weser Kurier* טען שלמד מאוחר יותר ש"הוא פדה תשלומים משמעותיים עבור 'נאומי האמונה' שלו" וב - *Konstanzer Sonderpost* הופיע כדלהלן ב-15.05.1950:

"אנו המרפאים מבקשים (...) שגרונים יועמד במקומו למען האנושות הסובלת, וכן למען עצמו! ברור שאדם רגיש אינו מתייחס ברצינות לכדורי אלומיניום, לתמונות, לכרזות וכד'. גרונים אומר שהוא 'יכול לתת לכולם בחינם, על בסיס סוציאלי, אנרגיות שהכל-יכול הפקיד בידיו'. בהתאם לסרט, האם הוא מתכוון לאלוהים הקתולי או הפרוטסטנטי, או כוונתו לאלוהים אחרים? בכל מקרה, מה הקשר בין הכל-יכול והבסיס הסוציאלי לשיטות גריפת ההון הדוחות?"

הצהרות שכאלה הן בניגוד מביש לתדמיתו העצמית של גרונים.

בנאום שנתן בספרינגה ב-5.10.1958, גישתו לכסף מוצגת בצורה מאוד ברורה:

"לא, חברים, אף אחד לא יכול לקנות בריאות, אין מספיק כסף לשם כך. כסף הוא ארצי. הוא גם ניתן לנו מאלוהים כך שיהיה לנו משהו ביד, כאבן נדירה. מטבעות הן הגיבוי לכסף. [...] עכשיו, לעשות פעמיים עסקים עם אלוהים על-ידי כך שנותנים לו כסף שכבר שייך לו: 'הנה, יש לך הכל, עכשיו תן לי בריאות!' חברים, האם אתם חושבים שזה מה שאלוהים רוצה? כן? לא? אינני חושב כך. אך אוי לו למי שלוקח כסף זה ואומר: 'יופי. אני נותן לך בריאות, תן לי את התמורה הכספית. כמובן שאין לו בריאות והכסף שלו נעלם. הוא נמצא אצל האדם השני."

מהצהרות שניתנו תחת שבועה ודיווחים של עדים רבים, ניתן להראות שמיום העבודה הראשון שלו עם הציבור עד יום מותו, ברונו גרונינג נשאר נאמן לעקרונותיו ומעולם לא לקח כסף בתמורה לריפוי.

במהלך שיחה עם אריך ק., הוא הראה לי הצהרה, שהוא נתן תחת שבועה ב-14.06.1950.

הנה ציטטה:

"אני נשבע בהן צדק ש:

"בהתאם לידיעתי, מאז שהחל לרפא, מר ברונו גרונינג מעולם לא ביקש כסף ומעולם לא היה לו כסף.

"מר גרונינג נתן הוראות שיירשמו ההכנסות מהתרומות, שהיו מיועדות להוצאות. הוא לא לקח דבר מסכומים אלו לעצמו. הוא גם לא ידע באלו סכומים היה מדובר.

"בדרך כלל הוא לא התעסק בכתובות ובמסמכים. [...]

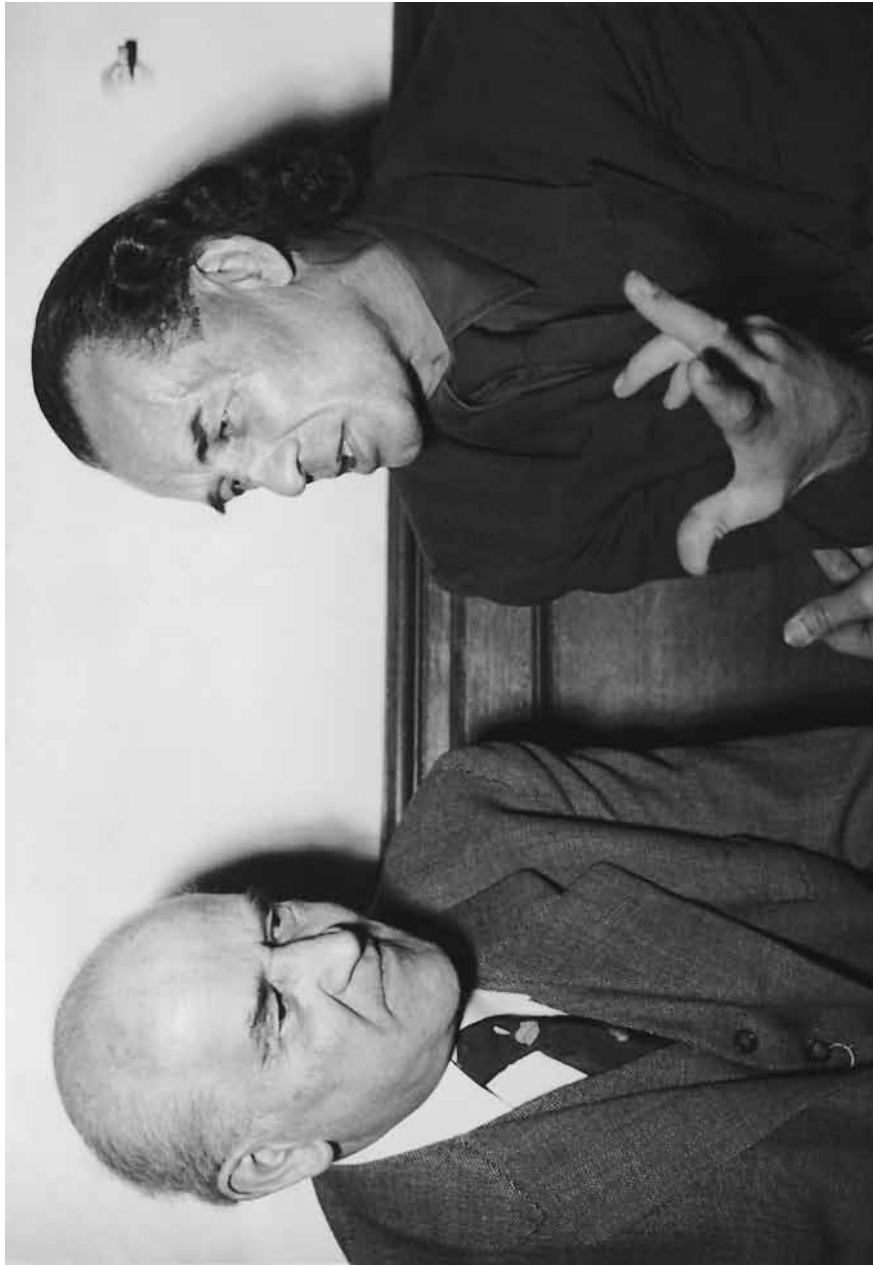
"ההצהרה הנ"ל כוללת את התקופה שבין יוני 1949 עד ה-10 בנובמבר, 1949".

אוטו מקלבורג הקצה לעצמו הכנסה של 1000 מארק גרמני פלוס 25 מארק עבור כל יום בו נעדר מהעבודה ובנוסף, מחצית סכום זה עבור אישתו. גם העוזרים שמינה קיבלו משכורות הולמות. לעומת זאת, גרונינג לא קיבל דמי כיס כספיים מהאיגוד של מקלבורג. מקלבורג רק שילם עבור מקום הלינה שלו במקומות בהם הוא סידר עבור גרונינג לנאום בפני הציבור.

ריצ'רד וסטפס מה., שהיה המארח של גרונינג בקיץ וסתיו 1949, ושהיה עד לאסיפות האדירות במספר בפני ביתו בזמנו, הדגיש ש"גרונינג תמיד סרב לקבל כסף." להפך הוא הנכון, כשהגיע כסף עבור גרונינג, הוא מיד ביקש ממנו להחזירו.

הנס טאובנברגר מס., שאישתו החלימה בטרברהוף, אמר דברים דומים. לאחר אירוע טרברהוף, גרונינג קיבל את הזמנתו לבקרו, וזמן קצר אחר-כך אנשים שחיפשו החלמה, מצאו את דרכם לביתו. הוא יכל לראות איך גרונינג "תמיד סרב לקבל הצעות כספיות."

בהתחלה, כשהעבודה גדלה ממרץ 1949 עד סוף 1950, תמיד אלו שזכו בהחלמה ואלו שחיפשו החלמה, הציעו לו מקום מגורים. בחודשים הראשונים,

ברונו גרונינג ויוגן אנדרלייט 1952

מישהו שזכה בהחלמה, הלווה לו את המכונית בה השתמש. בהרפורד אנשים הביאו לו אוכל. בטרברקהוף הוא היה האורח של בעל המקום, לאו הורט. כשהוא עבד עם מקלבורג, הארגון שלו סיפק לו מגורים. כשהוא נפרד ממקלבורג, ד"ר טרמפלר טיפל בו בגרפלפינג. אחר-כך, עד 1954/55, הוא גר עם מר וגב' קלנר בגרפרת על-יד מינכן, שם היה עליו לשלם שכר דירה. כשהוקמו הקבוצות הראשונות, הוא ביקר בהן באופן קבוע. הוא התקיים מהתרומות בתמורה לנאומים שלו, כשמידי פעם הוא קיבל מתנות כסף מאנשים שהוקירו לו תודה. הצרכים האישיים שלו היו לגמרי מינימליים. למרות זאת, כפי שעורך-הדין שלו מטעם ההגנה, ד"ר ראוס, הדגיש במשפט ב-1951/52, הוא היה רשום כיאות בהתאם לדרישות מס ההכנסה.

בנובמבר 1953 הוקם איגוד גרונינג. מטרתו היתה לתמוך כלכלית בגרונינג, כך שיוכל להקדיש את כל זמנו לשליחותו. האיגוד מומן על-ידי תשלומים ותרומות שהחזיקו את הקבוצות בגרמניה ובחו"ל, מימנו את הנסיעות של ברונו גרונינג ואת הוצאותיו האישיות.

ב-1955, אחרי שהתחתן מחדש, הוא עבר לגור במחצית בית קפול בפלוכינגן. בעל הבית, מר באואר, גר במחצית השנייה של הבית. הוא החלים על-ידי גרונינג ועמד על כך שהוא רצה לתת לו את המקום כך שיהיה לו בסיס שקט. גרונינג לא קיבל הצעה זאת, אך סידר לשלם עבורו בהתאם ליכולתו.

המכונית בה נהג מאוחר יותר, אופל "קפיטן", שאיפשרה לכמה עיתונים להגיע למסקנות מוטעות, ניתנה לו על-ידי אנשים במרכזים השונים בגרמניה ובחו"ל, שביקשו שיבוא לנאום בפניהם בהפרשי זמן קבועים.

בשנותיו האחרונות מצבו הכלכלי של ברונו גרונינג היה בכי רע, כי היה עליו לשלם לעורך-הדין שלו והיו לו הוצאות נוספות, ובעקבות חוסר הגמישות של האדמיניסטרציה של איגוד גרונינג, הוא רק קיבל תמיכה כלכלית בלתי סדירה. לפעמים הוא נאלץ לבקש הלוואה מחברים, ורבים מהם עזרו לו במתנות כספיות. בנוסף לכך היו לו הוצאות בעקבות תביעות העוזרים לשעבר שזכו במשפטים. המארחים שלו בהרפורד, למשל, תבעו אותו לאחר שעזב אותם. בבית-הדין לעבודה הם טענו לשימוש בחדרי ביתם ולזמן אותו בילו במחיצתו, ועד מותו היה עליו לשלם להם מידי חודש.

דו"ח זה, שהוא בניגוד גמור לסיפורים בעיתונות, מראה עד כמה שטחיות ודעות קדומות יכולים לעוות ולסלף עובדות.

נקמת מנהלים לשעבר

ברגע שהאנשים שהתנדבו לעזור לברונו גרונינג הראו שעשו זאת עבור הרווח הכלכלי האישי שלהם והם עזבו אותו לאחר שהתגלו מעשיהם החשאיים הערמומיים, לעיתים קרובות הם הפכו לאויביו הגרועים ביותר. אז הם בעיקר האשימו אותו במזימות בהן הם עסקו בעצמם. העיתונות אספה סיפורים אלו מבלי להטריח עצמה בהבדלים בין האמת לשקר ובכך גרמה לנזק עצום עבור תדמיתו הציבורית של ברונו גרונינג. נקודת המבט של מקלבורג, למשל, הובהרה בהצהרה הבאה שניתנה לאחר שנפרד מברונו גרונינג:

"אני אקרע את גרונינג לגזרים. אני אשבור כל עצם בגופו."

כשגרונינג עזב את אנדרלין, המטפל ברפואה משלימה, אנדרלין הפך זאת לעסקו להשמיץ ולהוציא עליו דיבה לרשויות, לכמה אנשים פרטיים ולכמה עיתונים.

ההאשמה הגדולה ביותר נגד גרונינג במשפט הגדול היתה גינוי שנעשה על-ידי אנדרלין והצהרה כתובה של מקלבורג לממשלה. שני אנשים אלו האשימו אותו בהרג מתוך הזנחה במקרה של רות קופוס הצעירה מסקינגן.

כיון שהאשמה זו בכתב האישום קיבלה כיסוי עיתונאי נרחב ולעיתים קרובות הוצגה באופן מאוד לא הוגן, אני נאלץ להדגיש את האירועים שקרו בזמנו.

אמיל קופוס מסקינגן, עובד בבנק להשקעות, נכח במפגש שאורגן על-ידי מקלבורג והולסמן בתחילת נובמבר 1949 בבד ויסי. ליוותה אותו בתו בת ה-17, רות, שסבלה משחפת בשתי הריאות והוא קיווה שתזכה בהחלמה.

היו כ-25 איש במפגש ומיד רות קופוס משכה את תשומת ליבו של ברונו גרונינג, כי היא ירבה בשורה הראשונה כשהיא עטופה בשמיכה. לאחר המפגש גרונינג נכנס לויכוח עם מקלבורג. האינטואיציה שלו אמרה לו שהוא לא יכל לעזור לרות בשום דרך והוא אמר זאת למקלבורג באופן חד וחלק. אך מקלבורג המשיך לעמוד על כך שהיה על גרונינג לרפא אותה. היה לו עניין גדול במקרה זה וכיון שאשתו החלימה במפגש שבו גרונינג אפילו לא היה נוכח, הוא היה משוכנע שהוא גם יכל לרפא צעירה זו אם הוא רצה בכך. ברור היה שהוא דיבר עם האב והבת לפני המפגש והביע בפניהם ביטחון זה.

בויכוח מאוחר יותר עם ברונז גרונינג, המקלבורגים ואביה, רות קופוס הצהירה, שמצבה הבריאותי כבר השתפר והיא באותו זמן האמינה לגמרי שהיא תחלים. האב והבת הבטיחו לגרונינג שהוא זכה בביטחונם המלא והם היו משוכנעים שהוא יכל לעזור ויעזור להם. הם הדגישו, שהוא היה תקוותם האחרונה, כי הרופאים הרימו ידיים לגבי רות. היא הבהירה במיוחד שהיא התנגדה לחלוטין לכל טיפול רפואי נוסף. גרונינג לא רצה לרמוס את תקוותיה, אך יעץ לה לחזור ולקבל טיפול רפואי. בפניה הוא לא ביטל את אפשרות החלמתה, אך לאביה הוא אמר שהרגשה טובה אין פירושה שמצבה היה טוב והוא ביקש ממר קופוס לקבוע עבודה בדיקה חוזרת וצילום רנטגן. בזמנו התפנתה מיטה בסנטוריום והרוולד, אך האב סרב לה.

מקלבורג לא הראה לגרונינג את ההתכתבות שבאה אחר-כך בינו לבין אמיל קופוס. רק באמצע מאי 1950 גרונינג גילה את עניין המכתבים של קופוס, שהתחנן לחידוש הקשר עם גרונינג. ללא ידיעתו של גרונינג, מקלבורג הבטיח לקופוס, שגרונינג יבקר אצלו, ואז הזכיר לגרונינג בקשר למחויבותו להיות לרשותו הגמורה של איגוד מקלבורג בהתאם לחוזה, והוא התחיל ללחוץ עליו לבקר בבית משפחת קופוס בסקינגן. דבריו לקופוס היו שגרונינג "יגיע להסיר את שאריות המחלה". הוא דרש שגרונינג יאשר זאת בפני רות. היא התחילה לבכות וגרונינג ראה שיאלץ לאשר את דברי מקלבורג כדי לא לאכזבה.

למרות הצהרת דעתו של גרונינג בכד ויסי שהוא לא חשב שהילדה תחיה, מקלבורג המשיך לכתוב לקופוס שגרונינג האמין שבקרוב תגיע ההחלמה. הוא אפילו הציע לבחורה הצעירה מיטה בסנטוריום של איגוד מקלבורג במיטנוולד, למרות העובדה שהסנטוריום עדיין לא היה קיים.

ולמרות שמצבה הבריאותי של רות לא השתפר בעקבות טיפול רפואי לו זכתה במשך שנים והמשיך להתדרדר, מקלבורג היה נחוש להפוך את החלמתה לאטרקציה עבור האיגוד שלו שהיה אמור לקום בנובמבר 1949.

אמיל קופוס כבר לא דאג לאשפז את רות בסנטוריום. באמונה פנאטית הוא ובתו נאחזו באמונה שרק גרונינג יוכל לרפא אותה. רות סבלה בעבר מטיפול רפואי מכאיב וחרדה מהאפשרות לעבור ניתוח. כשהיא אושפזה בבית-חולים ב-1946 בהיותה בת 15, צעירים רבים בני גילה מתו כתוצאה מניתוח זה ועכשיו היא המשיכה לסרב לכל טיפול רפואי. רק לקראת סוף דצמבר 1950 הוריה

בקשו עזרה מרופא ידוע, ואז זה היה כבר מאוחר מדי. היא נפטרה ב-30 בדצמבר כתוצאה ממחלתה.

למרות שלא ניתן היה להאשים את ברונו גרונינג במותה של רות קופוס, האיטום בדיוק התאים לחוגים מסויימים. הכיסוי העיתונאי דיבר בשם עצמו עם כותרות כגון: *אמונה עיוורת עולה בנפש רופא הפלא גרונינג גרם למות גרונינג עומד בפני האשמה חמורה גרונינג מאפשר לילדה למות אמונה הורגת.*

לפני תחילת המשפט הראשון, התחילה דעת הקהל שהושפעה מהעיתונות, וחשבה את גרונינג לאשם. רוב העורכים לא ראו זאת כחינוי לראיין אותו באופן אישי. הם פשוט ציטטו את ההאשמות של עדי התביעה שתועדו בכתב האיטום והדפיסו את המכתבים הנואשים של האב.

מאמר שחזר בעיתונים רבים אחרים, הופיע ב-*Hamburg Echo* ב-20 בפברואר 1957 תחת הכותרת האירונית: *יצירת המופת של רספוטין הגרמני* (מין קוסם בסיפור ילדים). מבלי להכיר את העובדות, עיתון זה חשב שהיה רשאי לשפוט את ברונו גרונינג באופן ציבורי. משפט קופוס נגדו היה אמור להתחיל רק חמישה חודשים אחר-כך והיה אמור להסתיים בזיכוי.

אחת הכותרות היתה: *הקורבן של רספוטין הגרמני היא רות קופוס בת ה-18 ששילמה בחייה על אמונתה באיש הפלא.* בשורות הפותחות של המאמר, הכתב הראה שהיה לו ידע מועט בקשר לרקע המקרה. הוא כתב שאיבחנו שחפת אצל רות ב-1949, ושכבר היתה בסנטוריום ב-1946.

תחזיות מחלתה שבמהלך השנים שבהן קיבלה טיפול רפואי גרמו להתדרדרותה עד שמצבה הפך לקריטי, תוארו באופן מוטעה:

"לרופאים היתה רק הצעה אחת: יש לבטל ריאה אחת. 'עליך להישמע באופן מדוייק להוראות הרפואיות ולהישאר תחת השגחה רפואית צמודה. אז, תוך שלוש עד ארבע השנים, תהיי בחורה צעירה בריאה לחלוטין' הבטיחו הרופאים."

זאת היתה הצהרה שאף אחת מרשויות הרפואה לא העיזה לומר במשפט, אך המילים יצאו בשמחה תחת עטו של העיתונאי. הדו"ח המשיך:

"אני יכול לעזור ואעשה זאת' אמר האיש שעשה פלאים, 'אך בשני תנאים'... ברונו גרונינג מבקש שמעבר האוויר בריאה הקורסת יישאר פתוח ושאף רופא

לא יטפל ברות שוב. [...] הילדה ממשיכה להתדרדר. רק כשכבר לא יכלה להגן על עצמה יותר, נועצו ברופא. הוא יכול רק למשוך בכתפיו. כבר מאוחר מדי עבור רות לקבל עזרה רפואית. [...] זאת היתה יצירת המופת של רספוטין הגרמני, שעבורה בקרוב הוא יצטרך להתייצב למשפט."

האשמות שנעשו נגד ברוננו גרונינג, הוצגו בפשטות כ"עובדות"; ההאשמות שהופרכו על-ידי הנאשם, מעולם לא הוזכרו. אותו דיווח עיתונאי, מידי פעם הופיע במילים שונות במרכזים שונים – אוגסבורג, הוף, קרלסרהה, מנהיים, דטמולד, ברמן, פלנסבורג ובאזורים המתועשים בעלי האוכלוסייה הצפופה בגרמניה.

השוואה בין המאמרים הללו מראה, שקטעים שלמים הועתקו מדיווח מערכת עיתונאית אחת והסיפור פורסם בכל רחבי גרמניה, מהצפון הרחוק ועד הדרום. הדיוק שלו נלקח כמוכן מאליו.

ה-*Lippischen Landeszeitung* (27.02.57) בדטמולד, ה-*Westdeutsche Tageblatt* (27.02.57) וה-*Allgemeine Gerichtszeitung* (24.02.57) באאוגסבורג היו שלושה עיתונים שכתבו גרסה יותר מלאה של דיווח המערכת. ברור שהיא הכילה אי אמיתות כתוצאה מחקירה בלתי מספקת או נקודת מבט המשקפת את הדעות הקדומות של הכתב. הכותרת בקשר לסיפור חייו של ברוננו גרונינג, *הקריירה של קנאי מטורף* (24.02.57) *Allgemeine Gerichtszeitung* וכינוי עבודתו הציבורית כ"היסטריה המונית" או "פסיכזה", מצביעה על המגמה. בסוף הסיפור הכתב חושף את האיכות הירודה של חקירתו. הוא מצטט מהמסמך הרפואי על ברוננו גרונינג שהוגש לבית-המשפט ואת שם הכותב כויקטור וון וייזקר. כפי שניתן להוכיח, וון וייזקר לא כתב זאת.

עקב טעות עובדתית בכתב האישום המציין:

"עקב אבלו על מות בתו, מר קופוס נפטר ב-27.02.1951"

כמה עיתונאים האשימו בצורה גלוייה פחות או יותר את ברוננו גרונינג בגרימה למותו של אבי רות, למרות שהאב, כפי שהתגלה, נפטר בפברואר 1951 עקב קריש דם שמונה ימים לאחר ניתוח בכיס המרה.

קל לדמיין את השפעת כיסוי עיתונאי שכזה על התדמית הציבורית של גרונינג. רק עיתונים בודדים כללו בדיווחים שלהם את נקודת השקפתו. לכן הוא

נאלץ לערער על הסיפורים המגמתיים. אך ביחס לתפוצה הלאומית, מאמצים אלו היו כטיפה בים.

לא רק כתב האישום, אלא המשפטים עצמם דווחו בתקשורת בדרך שקידמה נקודת מבט ברורה: כזאת שנראתה כמנסה להרוויח כמה שיותר כסף מההאשמות הרצח שלא בכוונה תחילה נגד גרונינג. מי שניסה לבדוק את הדיווחים של עדי התביעה וההגנה, היה מקבל תמונה שונה לחלוטין של ההליכים מאלו שהציגו הדיווחים העיתונאיים לעיל.

ההאשמה העיקרית שעליה התבסס כתב האישום, היתה שגרונינג במפורש אסר על רופא לטפל ברות קופוס. בנוסף לכך שהוא הבטיח את החלמתה. כשלמעשה אוטו מקלבורג היה הראשון שהצהיר טענות אלו בבית המשפט.

בינואר 1955 הוא הצהיר לרשויות:

"מקרה קופוס היה אחד מהדוגמאות המרשימות ביותר לחוסר האחריות של גרונינג בדרך עבודתו. למרות אזהרותיי ומחאותיי החוזרות ונשנות, ביהירותו הוא הרחיק לכת עד כדי כך שדרש כי אף רופא לא יורשה להתערב. [...] אביה של רות קופוס, כפי שאישתי ואני, היינו נוכחים כשגרונינג טיפל ברות. הוא דרש את אמונה המלא בו ואמר שאם היה עליו לרפא אותה לחלוטין, היה עליה להימנע מכל טיפול רפואי נוסף."

למעשה היה אמור להיות ברור לבית-המשפט לגבי הסתירות הבוטות בין שני ההליכים. בשני ההליכים הוא סתר את הטקסט המצוטט. בבדיקה הוא הצהיר ש"הוא לא נכח כשגרונינג דיבר עם קופוס" הוא רק שמע מאוחר יותר ממר קופוס שברונו גרונינג אסר על רופא והבטיח החלמה. בנוסף לכך הוא הכחיש במפורש שהוא השפיע על גרונינג כי בזמנו הוא עדיין לא הצטרף אליו. בנוסף לכך לא היה לו עניין בסנטוריום במיטנוולד ומלכתחילה לא צידד בכך שגרונינג יקדיש עצמו לאב ולבת קופוס. הוא דיבר עם מר גרונינג על כל התכתובת ביניהם וכתב מכתבים בהתאם לבקשתו. גם אישתו של מקלבורג טענה, ששמעה מקופוס, שברונו גרונינג הבטיח החלמה. גב' מקלבורג גם אישרה את הצהרות בעלה בקשר לנקודות אחרות. היא הדגישה שבעלה "האיץ ברות קופוס ללכת לרופא"

במקרה אחר היא הצהירה:

"בבד ויסי בעלי בכל זאת התחנן בפני רות להיכנס לסנטוריום, כפי שעשיתי אני."

אלו היו הצהרות, שזמן קצר אחר-כך התגלו כלא נכונות. בעת השימוע של הערעור, אדם בחדר ההמתנה של העדים שמע את גב' מקלבורג אומרת שהיא שמחה "לומר את כל מה שבעלה ביקש ממנה לומר." היא הכחישה זאת בעת ההליכים כשנשאלה לגבי זה על-ידי עורך-הדין.

גם אמה של רות קופוס הצהירה שהיא שמעה מבעלה שברונו גרונינג אסר על רופא. הדבר אושר על ידי אחותה של רות והרופא המטפל מטעם משרד הבריאות הציבורית.

מצד שני אף אחד מהעדים מטעם התביעה לא שמע את הסיפור ביחס לכך שברונו גרונינג עצמו אסר על רופא והבטיח החלמה. גם גב' קופוס אישרה, שכאשר ברונו גרונינג ביקר בסקינגן במאי 1950, הוא לא הצהיר שהוא התנגד לטיפול רופא. בנוסף לכך, הצהרה זו לא נכתבה על-ידי מר קופוס בשום מכתב.

בעת המשפט (השימוע של הערעור ב-1958) ובדבר מצבה של רות, אמה אמרה: "היא היתה בסנטוריום במשך שנתיים. מצבה השתפר, היא קרנה, היא היתה מלאת שמחת חיים והיא תמיד היתה תחת השגחה רפואית. מצבה התדרדר רק כשהגיעה לגרונינג." אז היו חילופי הדברים הבאים בינה לבין השופט ועורך-הדין:

השופט: אך הוא ביקש צילומי רנטגן?

גב' קופוס: אף צילומי רנטגן לא נעשו.

השופט: את בטוחה?

גב' קופוס: עליי לדעת זאת. בהחלט לא נעשה אף צילום.

השופט: את טועה. יש כאן צילום רנטגן. (הוא הראה את צילום הרנטגן וקרא את המכתב של מר קופוס המתייחס לכך.)

עו"ד (מתערב): זאת בהחלט הוכחה לכך שהיחסים בין מר וגב' קופוס לא היו הכי טובים.

גב' קופוס: לא! הייתי ביחסים מצויינים עם בעלי.

[...]

השופט: את מוכנה לחזור על ההצהרה שמצבה של רות התדרדר רק כאשר היא הגיעה לגרונינג?

גב' קופוס: כן, הדבר נכון.

עו"ד: יש מסמך מהמשרד לבריאות ציבורית שמצבה התדרדר בקביעות לפני כן. את מצהירה שהיא נראתה טוב.

השופט: אני מניח שהצהרותיך אינן שקריות עקב חוסר חיבה לגרונינג?

גב' קופוס: כן, יש לומר כאן את האמת.

עו"ד: מדוע חתנך, שהוא בעצמו רופא, לא קרא לרופא? מדוע אמה לא עשתה זאת? האם שמעת בעצמך שגרונינג אסר על רופא?

גב' קופוס: בעלי ובתי אמרו כך.

בהצהרה בקשר למקרה קופוס, ברונו גרונינג אמר בתשובה להאשמה:

"כאן עליי להדגיש שכבר מלכתחילה [...] סירבתי להתעסק במקרה קופוס. בפגישה הראשונה עם האב והבת [...] גיליתי שבהחלט לא ניתן היה לעזור יותר לבת, וחשבתי שדינה נחרץ. כשאמרתי זאת למר מקלבורג, הוא אמר שבשום פנים ואופן לא יכולתי לסרב לעזור לחולה זאת. מקרה זה יפתח הזדמנויות לקדם את האיגוד החדש שלו, שאותו עמד להקים. זה ייתן לו את ההזדמנות, כפי שביטא זאת, לגייס את כל הרפואה הקונבנציונלית (למרות שבעקבות הטיפול הרפואי מצבה של רות התדרדר בצורה ניכרת עד סוף 1949). [...] היה ויכוח רציני בין מקלבורג לביני שבחלקו נוהל בנוכחות ד"ר קיים ומר באכל מאסלינגן, אך מקלבורג לא קיבל את העובדה שבמקרה של קופוס לא התאפשרה שום החלמה, והוא דרש שאעזור.

ד"ר קיים נפטר לפני כמה שנים, כך שהעד היחיד לשיחה זו הוא מר באכל. במיוחד הדגשתי לד"ר קיים שלא ניתן יהיה להכריח אותי לטפל במקרה קופוס."

זה היה לפני הפגישה עם האב והבת שהיתה לברונו גרונינג שיחה זו עם ד"ר קיים וגאורג באכל נכח.

באכל הצהיר תחת שבועה:

"בנוכחותי מר גרונינג אמר לד"ר קיים שבבניין ישנו חולה שאפילו הוא לא יוכל לעזור לו והוא סרב להיכנס לחדר בו האב והבת חיכו להיפגש איתו. הוא שאל את ד"ר קיים יותר מפעם אחת, מה עליו לעשות. כפי שאני זוכר, ד"ר קיים אמר לו שלא יזיק אם יעשה כפי שהעלמה קופוס ביקשה ולומר לה 'שלום'.

"אך הבחנו שאדם מהחוג של מר גרונינג, מר מקלבורג, במיוחד רצה להציג את מר גרונינג בפני האב והבת קופוס. למעשה מר מקלבורג מאוד התעצבן כשמר גרונינג לא רצה לעשות כדבריו ולהיכנס לחדר בו הם חיכו. בהתאם להתרשמותי, וגם לזו של ד"ר קיים, גישתו של מקלבורג היתה מאוד שלילית, אפילו דוחה. ד"ר קיים העיר בעניין זה בנוכחותי מספר פעמים. אני בהחלט מוכן, אם יהיה צורך בכך, לחזור בע"פ על הצהרותי בפני בית-המשפט."

בניגוד להצהרותיו של מקלבורג, גאורג באכל יכל מניסיונו האישי, לומר איך כבר בזמנו מקלבורג שלט באנשים שחיפשו החלמה מגרונינג. הוא גם זכר שיחה שהיתה בין ברונו גרונינג וד"ר קיים לאחר שגרונינג פגש את האב והבת קופוס. ד"ר קיים מאוחר יותר חזר בפניו על הנאמר.

הוא נתן הצהרה חוקית במשפט הראשון. כאן הוא הצהיר לגבי זיכרונותיו כעדות:

"בינואר 1949 נסעתי עם ד"ר קיים, שטיפל בי, לבד ויסי לפגוש את מר גרונינג. לא היה קל לעבור את מר מקלבורג למר גרונינג [...] כי מר מקלבורג היה איש גדול ורק נתן לאנשים שהוא רצה, לעבור. קיוויתי שבכך שהלכתי לשם עם רופא, יהיה לי סיכוי גדול יותר לשכנע את מר מקלבורג להרשות לי לראות את מר גרונינג. [...]

בנסיעה חזרה ד"ר קיים, שעכשיו מת, אמר לי שמר גרונינג אמר לו שמר מקלבורג עמד על כך שמר גרונינג יראה אנשים אלו. מר מקלבורג לא רצה לשמוע שהוא לא יכל לעזור לבחורה, והמשיך לעמוד על כך שמר גרונינג יראה אותה.

מקלבורג שיכנע את הבחורה ואביה להאמין שמר גרונינג יוכל לרפא אותה. מר גרונינג הביע בקשר לכך את זעמו בפני ד"ר קיים והדגיש שגורלה של רות נחרץ ושהוא לא רצה שום קשר איתה כי לא ניתן היה לעזור לה. הוא הוסיף

שהאב והבת לא רצו שום קשר עם רופאים. הם ראו במר גרונינג כתקוותם האחרונה. בנוסף לכך אני עדיין זוכר, שד"ר קיים אמר, שמר גרונינג אמר לו, שהוא שמח, שהוא השפיע על האב והבת לחפש שוב עזרה רפואית, שהם קיבלו את עצתו והצהירו שהם מסכימים לעשות זאת. ד"ר קיים הסכים עם זאת ואמר שמר גרונינג עשה את הדבר הנכון בכך שהדריך אותם חזרה אל הרופאים."

בנקודה זו מר באכל הדגיש, שהוא יכל לזכור, שברונו גרונינג גם אמר לו, שרות קופוס לא תחיה.

העניין המוצהר של מקלבורג ברות קופוס, שהיה בניגוד גמור להצהרותיו בבית-המשפט, אושרו על-ידי התכתובת המאוחרת יותר עם מר קופוס. הדבר בהחלט הבהיר שהוא (מקלבורג) היה האיש, שבכד ויסי הביע את הביטחון המלא שברונו גרונינג ירפא את רות, ובנוסף לכך, שהוא, והוא בלבד, המשיך להבטיח להם בעניין תוצאה זו.

ב-12 בפברואר, 1950 הוא כתב למר קופוס:

"בנוסף לכך, אני מוסר לך את החדשות הטובות שהילדה שלך תהיה האדם הראשון שחיפש החלמה שיקבל את ההבטחה הרשמית להתקבל לסנטוריום מיטנוולד בחינם. הכרטיס שלה למסע יישלח אליה בעוד זמן מה, כך ששום תשלום לא יוטל עליה עבור החלמתה."

הדבר מראה מי הבטיח הבטחות שלא ניתן היה לקיימן. מקלבורג, שהפך לאיש סודו של מר קופוס, הבטיח לבתו מיטה בסנטוריום במיטנוולד למרות שידע בוודאות שסנטוריום כזה לא היה קיים, שלא התקבלה שום הסכמה לגביו, ושברונו גרונינג לא קיבל אישור לרפא. בנוסף לכך, הוא הבטיח החלמה למרות שהוא כבר בטח ידע משיחה עם ברונו גרונינג שגרונינג כבר לא יכל לעזור לרות כי, בהתאם להצהרתו, גורלה נחרץ.

סימן נוסף לכך שמקלבורג לא דאג בקשר לאמת כשהיה מדובר בכסף או ברווח אישי, ולא חסך מלהבטיח החלמה, נגלה בטיפולו במקרה של התעשיין מבייראת. מקרה זה קרה באותה עת של מקרה קופוס. כאן מקלבורג ביקש 100,000 מארקים גרמניים עבור הריפוי, זמן קצר אחר-כך ירד ל-20,000 מארקים ולבסוף הצהיר ש-4000 מארקים יספיקו. במהלך המשא ומתן עם מר ז. הוא הדגיש ש"ההחלמה מובטחת". אך הפעם הצעתו לא התקבלה והעיסקה לא התבצעה.

בנובמבר, אחרי שמר קופוס ביטל את המיטה עבור בתו בסנטוריום של והרוולד, הוא לקח את בתו לבדיקה שאותה ברוננו גרונינג שיכנע אותו לעשות. התוצאה לא השתנתה. אך הוא לא הזמין בבדיקה חוזרת או טיפול נוסף. בפברואר 1950, הרופאה המטפלת במחלקה לבריאות ציבורית בסקינגן יצרה איתו קשר כי היא לא שמעה ממנו דבר במהלך שלושת החודשים שעברו. המקרה של בתו היה מדבק, והיא המליצה שיקבע תור נוסף לבדיקה נוספת.

היא קיבלה ממנו את המכתב הבא:

"הבעת את המשאלה לבדוק את רות. אנא, אנא אל תחשבי שאינני אסיר תודה או אולי עקשן אם אבקש ממך לחדול מכך. רק שלשום הסנטוריום במייטנוולד יצר קשר עם רות וביקש ממנה להתכונן לבדיקה חוזרת. הסנטוריום, שבהתאם לידוע, הוקם באישורן של הרשויות וכו', ובדיקות מוקדמות וחוזרות בו הן תחת השגחה ממשלתית, יבטיח כי רות לא תהיה ללא טיפול.

אם אני מבקש ממך לחדול, אני עושה זאת רק כדי לא להפריע לשיטות הריפוי של גרונינג או להפוך אותן לכוזבות. האמיני לי, זאת היתה החלטה מכרעת ולא אחת שתוצאותיה לא נשקלו. אך אנא נסי להבין אותי ואל תכעסי עליי, כי הדבר יצער אותי."

מכתב זה מדבר בשם עצמו ומבהיר לחלוטין את המצב. מקלבורג העמיד פנים בפני קופוס שהיה סנטוריום שלא היה קיים, וקופוס השתמש בכך כטענה כדי לחסום כל טיפול רפואי נוסף. דבריו לגבי אי רצונו להפריע לשיטות העבודה של גרונינג נשמעים משונים כיון שבבד ויסי, כפי שהעדות מראה, גרונינג במיוחד ביקש ממנו לערוך בבדיקה נוספת.

קופוס הודה בזאת במכתב מתאריך ה-4.1.50:

"ב-5.11.49 מר גרונינג הורה לנו לעשות צילום רנטגן שיעשה ששה ימים מאוחר יותר, ב-12.11."

נראה גם שהוא חיכה להוראות מחודשות מגרונינג בקשר לצילום רנטגן נוסף. הסתירה ברורה. איך יכל גרונינג לאסור על טיפול רפואי כשהוא ביקש לעשות צילום רנטגן, ולמעשה מר קופוס ציפה להוראות מחודשות בקשר לטיפול נוסף?

כיון שבתו היתה קטינה, היא היתה תחת אפטרופסותו של אביה, והוא זה שהחליט לתמוך בה בהחלטתה לא לקבל טיפול רפואי נוסף. היא אימתה את החלטתה כמבוססת על פחד מניתוח אפשרי ומניסיונות רפואיים כואבים ובלתי מוצלחים שנעשו עד אותה העת, שהוצהרו בצורה ברורה במכתבו של אביה מה- 16 במרץ, 1950:

"היא סירבה לחלוטין לראות רופא נוסף. יש לה אמונה מוחלטת במר גרונינג והיא אינה רוצה להעליב אותו בכך שתפנה לרופא נוסף."

אם ברונו גרונינג היה אוסר עליה לחלוטין לראות רופא, היא כנראה לא היתה מצהירה כך בנקודה זו. היא השתמשה בדמותו של גרונינג כתירוץ בפני גורם שלישי להצדיק את התנגדותה לטיפול רפואי, בזמן שהוא, מתוך התחשבות באמונתה בו, לא רצה לנפץ את אשליותיה בכך שיאמר לה שהיא לא תחלים.

גב' קופוס, שלא הסכימה עם דעת בתה ובעלה, וברור שלא היתה בעד גרונינג, לא עשתה דבר. גם גיסה של רות, שכרופא יכל לראות איך המצב התפתח, לא עשה דבר. וגם הרופא במחלקה לכריאות ציבורית, שזמן קצר אחר-כך יכל לקבוע שלא קיים סנטוריום במיטנוולד בעל רשיון ממשלתי, לא נקט בצעדים נוספים. היא רק ביקרה אצל רות, וכפי שהיא יכלה לראות בעצמה, שרות היתה ב"חדר מאוד מודרני, מאורר ונעים," השאירה את הדברים כפי שהם. היא לא חשבה שרות תתאושש, וכפי שאמרה בעצמה, היא "לא רצתה לנפץ את אמונתו של אביה" כי "לאחר כשלון הטיפול בוהרוולד, אמונתה של הבחורה הצעירה היה מוחלט."

גרונינג הגיע כבר לאותה מסקנה בבד ויסי. בברור מצבה הגופני הקשה של רות והצהרות האב והבת, כנראה ששכנעו אותו שהרופאים הרימו ידיים בקשר אליה. בנוסף לכך, כפי שהראו הצהרותיו שלו ודו"ח העד של באוכל והידע הפנימי האינטואיטיבי שלו אישרו, שהחלמה עבור רות היתה בלתי אפשרית. חמלתו העמוקה עבור הבחורה הצעירה החולה אנושות, שראתה בו כסיכוי האחרון עבורה, השתקפה בברור בכך שהוא לא יכל לומר לה זאת כדי לא לגזול ממנה את אמונתה בהחלמה. חמלה זו שלטה בהתנהגותו במפגש השני איתה בסקינגן. זה היה המפגש שנכפה עליו על-ידי מקלבורג שהבטיח לאביה של רות שגרונינג יבקר אצלה, וכל זאת לאחר שמקלבורג תעתע בקופוס בהבטחות במאי 1950, ובכך מנע ממנו לנקוט באמצעים אחרים.

בפברואר 1950 הוא הבטיח, שרות תקבל לסנטוריום במיטנוולד שלא היה קיים. ששה שבועות מאוחר יותר הוא נסוג מהצעתו והציע את סוף מרץ כתאריך חדש.

"הייתה רק דרך אחת נוספת לתת לרות לזכות בטיפול הריפוי של גרונינג מהר ככל האפשר וזה היה להשכין אותה בבית-הארוחה פרטי באזור, כך שיוכל לטפל בה."

הדבר לא קרה עקב מצב בריאותה של רות, וכך קופוס ביקש שגרונינג יבקר אצלה באופן פרטי.

גרונינג נאלץ להיענות. מקלבורג הזכיר לו בעניין מחוייבויות החוזה ביניהם ואיים בהליכים חוקיים נגדו שתוצאתם היתה קנס כספי גבוה עבור גרונינג אם הוא לא יעמוד בהתחייבותו.

ברונו גרונינג כתב ב-26 באפריל, 1955 כדלהלן לגבי גרסתו ל"תיק קופוס":

"גם אם ה'הסכם' הנ"ל עם הזוג מקלבורג היה בפירוש חד-צדדי ולתועלתם, לא חיפשתי סיבה להפר אותו. בנוסף לכך, זכרתי שעד אז לא קיבלתי דיווח על מצב התקדמותה בינתיים של בת קופוס, ואם הצעתי מומשה: זאת שהיתה בהמליצי על צילום רנטגן, שבעקבותיו תתבצע בדיקה רפואית. זאת היתה הסיבה לכך שהתעלמתי מהרגשת חוסר הנעימות החריפה לגבי השכנוע של המקלבורגים והחלטתי להגיע לסקינגן. [...] למרות זאת, לפני הגעתנו לבית, ביקשתי ממר מקלבורג להיכנס איתי כעד. נהגתי לשוחח בפני עד, לא רק בפני קבוצות אנשים, אלא גם בפני יחידים. [...] אוטו מקלבורג הבטיח לי שהוא יישאר איתי."

אז גרונינג תיאר איך, למרות ההבטחה שקיבל, מקלבורג יחד עם הזוג קופוס עזבו את החדר כך שהיה לבד עם רות. רות הבטיחה לו שהבדיקה הרפואית עליה המליץ בבד ויסי, נעשתה והראתה שלא חל כל שיפור. למרות זאת, היא אמרה, מאז היא חשה טוב יותר. אך היא התלוננה בקשר לגישת אמה ואמרה שהיא הרגישה לא טוב בנוכחותה בזמן שהרגישה מצויין בחברת אביה. בנוסף לכך היא סיפרה לברונו גרונינג שהיא היתה תחת השגחה רפואית ושהרופא "נדהם שהיא היתה עדיין בחיים." ברונו גרונינג האיץ בה להישאר תחת השגחה רפואית.

ברונו גרונינג:

"למרות שאינני יכול לקרוא לעדים לאשר את מה שאני אומר, ברצוני להצהיר שכל דבריי כאן בקשר למפגש השני, כפי שמהלך האירועים במפגש הראשון, הם ההפך ממה שתובע המדינה הבכיר האשים אותי לגבינו. אני ערב בחיי לגבי דיוק דבריי, שהכל היה בדיוק כפי שתוארתי, במיוחד במפגש השני עם בת קופוס. [...] ב-10 ביוני, 1950 נפרדתי מהזוג מקלבורג. זאת היתה תקופה מרה במיוחד עבורי, מלאה בשיעורים וחוויות לגבי מה אנשים, שאולי התחילו בכוונות טובות, יכולים לעשות כשהם רק יכולים לחשוב במושגים חומריים, כלומר ב'מושגי כסף' וב'רווח כספי', לא חשוב איך. מה שקרה במהלך האפיזודה של מקלבורג, שיחק תפקיד סמוי, אך מאוד ברור במשפט שהביא נגדי. לא שמעתי דבר נוסף בקשר למשפחת קופוס. בידי מקלבורג לא רק היתה ההתכתבות שלו עם קופוס, אלא גם ההתכתבות שלי אותה תמיד הסתיר ממני כששאלתי אותו לגבי מידע על דבר זה או אחר. מקלבורג אסף 'חומר'. אולי עלה בדעתו ללחוץ עלי איכשהו, אם הדבר יהיה נחוץ. איך יכול להיות שאחרי חמש שנים מקרה קופוס נפתח מחדש? בואו נחכה ונראה."

מקלבורג הגיש סיפור שונה לחלוטין לבית-המשפט. להלן הדיווח שלו לגבי הנסיעה לסקינגן:

"במהלך הנסיעה דיברתי איתו ברצינות רבה והדגשתי בפניו עד כמה ההורים קופוס היו מודאגים. ביקשתי ממנו לא לבצע את מה שהצהיר: שרק הוא יכל לרפא אותה, כי הוא יכל לראות שמצבה הולך ומחמיר. אז הוא הבטיח לי שהוא יעשה כרצוני, אך ביקש אותי לא להיות נוכח במפגש. כשהגענו למקינגן, הסתכלתי בחטף לחדר החולה ואז עזבתי את גרונינג לבד עם המטופלת והוריה. [...] זמן מה אחר-כך אספתי את גרונינג. בנקודה זו מר קופוס אמר לי: 'עלינו לחכות'. הוא הבטיח לה החלמה ב-100%. הוא ביקש בביטחוננו המוחלט בו כך שאינני יכול לקרוא לרופא נוסף."

כשלוקחים בחשבון את ההתנהגות הסחטנית של מקלבורג, אפילו כלפי אנשים מחוסרי ממון שחיפשו החלמה, נראה מאוד משונה שאותו אדם פתאום יהיה בעל חמלה עמוקה וכנה. והצהרתו בבית-המשפט "שהוא תמיד רצה

שייוועצו ברופא" נראית כשקר בהתאם להבטחות שהוא נתן במכתביו לקופוס. אפילו לאחר המפגש בסקינגן, הוא המשיך להחזיק בקופוס תלוי באוויר בטקטיקות של עיכוב.

הדבר נראה במכתבו מה-6 ביוני, 1950:

"אם יש לך משאלות נוספות לגבי הטיפול בבתך, אנחנו לרשותך בכל הנוגע לזאת בהתאם לאפשרי. אך אני מבקש ממך ליידע אותנו קודם לכן, כך שנוכל לחרוג מהנהוג עבורך, כפי שהיה המקרה ב-14 במאי. מר גרונינג להוט להביא להחלמתה בהקדם."

בלתי סבירה במידה שווה היא הצהרתו של מקלבורג, שהוא כתב את כל המכתבים פחות או יותר בניגוד לרצונו ושגרונינג הסית אותו לכך, ושהוא תמיד שוחח איתו על תוכנם. עדים אישרו שהתנהגותו בברור מצביעה על כך שהוא היה בשליטה מלאה בעניינים השונים הקשורים בגרונינג.

אדם שבעבר השתייך לקבוצה שעבדה עם מקלבורג, הלמוט ג., ושקיבל את הדואר בכד ויסי, הצהיר שמקלבורג לקח את הדואר של גרונינג בטענה ש"הוא לא הזדקק לדואר". בשנים הראשונות בהן הוא עבד עם הציבור, ברונו גרונינג רק קיבל חלק קטן מהדואר שנשלח אליו. הדואר עוכב על-ידי האנשים שעבדו עבורו. באגם בבוואריה נמצאו כמאתיים אלף מכתבים שמוענו אליו.

במשפט ברונו גרונינג הואשם שבמפגש השני בסקינגן, אמר לרות קופוס, שהוא הגיע להרחיק את שארית מחלתה. אך גרונינג הבטיח לבית-המשפט שלפני שהוא ומקלבורג יצאו לדרך, מקלבורג רצה להכריח אותו לומר זאת לילדה החולה.

"וכל הדרך במהלך הנסיעה מקייס לסקינגן, המשכתי לסרב לומר למשפחת קופוס שהגעתי להרחיק את שארית מחלתה. מקלבורג אמר לי שהוא יעלה את הנושא. נהיה לי ברור שהוא עשה זאת בזמן שהייתי לבד עם רות ומקלבורג היה בסלון עם הזוג קופוס, כי בצאתנו מבית המשפחה, הוא חזר על כך שהוא הביא אותי אליהם כדי שאוכל להרחיק את שארית מחלת בתם. הוא במיוחד הדגיש את העובדה שמר קופוס יכל לסמוך על כך ב-100%."

כאשר מקלבורג אמר זאת, רות התחילה לבכות, ובפניה מקלבורג דרש שגרונינג יאשר את דבריו שזה עתה נאמרו.

גרונניג כתב בקשר למקרה זה:

"בסקינגן מקלבורג אמר לילדה החולה שהגעתי להרחיק את שארית מחלתה וביקש ממני לאשר את ההצהרה. מה יכולתי לעשות? לא יכולתי לקחת ממנה את תקוותה שהיא תחלים."

למרות ההבטחות המנוגדות, רות המשיכה לא לאפשר לרופא להתקרב אליה. ככל שיכולתי להבין מהמסמכים, היה רק ביקור מרופא המשרד לבריאות ציבורית שרק רצה לבדוק בקשר למגורים של רות, אך לא בדק אותה. האם רות חשבה ביקור זה לביטוי של פיקוח רפואי?

גם המכתבים הנ"ל מאביה לברונו גרונניג לא הגיעו אליו ורות נפטרה ב-30 בדצמבר, 1950. היה נס שהילדה שמצבה בנובמבר 1949 נחשב כ"סופני" בהתאם לרופאיה, חייתה עוד שלושה-עשר חודש עקב אמונתה, למרות שלא ניתן היה לשנות את גורלה.

כדי להבין את התנגדותה לרופאים בצורה טובה יותר, נחוץ לחזור ולבדוק את ההיסטוריה העצובה של המקרה שלה.

ב-1946 רות קופוס אובחנה כחולת "שחפת ריאתית מחילתית (cavernised pulmonary TB) בשתי הריאות". בהתאם למסמכים של מרכז ולפרה לשחפת במשרד הלאומי לבריאות ציבורית בסקינגן, ב-6 ביוני, 1946 הילדה בת ה-14 קיבלה אוויר מלאכותי בצד השמאלי של החזה שלה בסנטוריום הילדים המחוזי בממלהוה/הסן. ב-17 באוקטובר היא קיבלה אוויר בצד הימני של החזה. הדבר הכניס כמות מסוימת של אוויר (400 מ"ל) לתוך חלל האדר, האזור בין האדר הפנימי והחיצוני, כך שהחלק התואם של הריאה יכל להפסיק את תנועתו לזמן מה, פעולה שלעיתים קרובות משפרת את מצב המטופל. יש לחדש את האוויר המוכנס בהפרשי זמן קצובים, כי האוויר נספג על-ידי הרקמות סביבו. הליך זה כואב כי האוויר מוכנס בעזרת מזרקים מיוחדים, במקרה של רות היה להחדיר אותם לתוך חלל האדר בין הכתפיים שלה ועורפה (fossa supraspinata). לאחר מספר חודשים בסנטוריום, רות שוחררה בדצמבר 1947, אך בהפרשי זמן בין שבוע אחד לשלושה היה למלא את החזה מחדש באוויר במרכז ולפרה. בתחילה מצבה השתפר, אך בדצמבר 1948, לאחר 18 חודש של טיפול, היא התחילה לירוק דם ובמשך מספר שבועות היה עליה להיות מרותקת למיטה לשם מנוחה.

קל לדמיין איזה מאמץ נפשי וגופני נדרש מילדה זו בכך שהיה עליה להיחשף לטיפול לא נעים שכזה, כשהמילוי מחדש של האוויר נעשה כל כמה שבועות. אין פלא שחלו בה שינויים פסיכולוגיים שהפכו את הטיפול לקשה יותר.

הרופאה המטפלת מהמשרד לבריאות ציבורית כתבה:

"כתוצאה מההתרגשות הפסיכולוגית מהטיפול בהכנסת אוויר לחזה שהיה לעיתים קרובות קשה ביותר, ולאור העובדה שהטיפול נעשה בשני הצדדים והיה מילוי רב של אוויר, העבודה נעשתה בזהירות רבה."

והיא הודתה שלטיפול היתה השפעה מעטה על מצבה של רות:

"לאחר 18 חודש של טיפול, הגעתי למסקנה שלטיפול בהחדרת אוויר לחזה היתה השפעה בלתי מספקת על השחפת. למרות האוויר המוחדר, המשיך תהליך התפתחות המחלה."

אך כיון שלא נשארו אלטרנטיבות אפקטיביות אחרות לטיפול זה, הוא חודש בתחילת 1949 לאחר הפסקה, כצעד במטרה להימנע מיריקת הדם ועקב החולשה הרצינית של המטופלת.

בעת ההיא התוצאה של צילום הרנטגן היתה כדלהלן:

"בצד ימין, התעבות הסננה של האונה העליונה, האזור הגובל בשער הריאה באזור התחתון. שאריות של מחילות בגודל של קרניים בשכנות רבה לברונכוס הגדול. צפיפות פחות מודגשת נצפתה באונה העליונה השמאלית."

בספטמבר 1949 מצבה שוב התדרדר והרופאה היועצת מהמשרד לבריאות ציבורית בסקינגן, ששוב ניסתה בקיץ למצוא מיטה בסנטוריום עבור רות, בסוף אוקטובר התייעצה עם ד"ר ג., שהיה אחראי בסנטוריום ורוולד:

"ב-15 באוגוסט, 1949 קבעתי איתך פגישה עבור המטופלת הצעירה, רות קופוס. [...] מצבה החמיר במהלך השבועות האחרונים ובמילוי האוויר היומי קבעתי שהיתה אטימות נוספת באזור הימני התחתון. מצב הריאה הימנית הוא כעת חמור ביותר ולפני שנתיים גורל ילדה זו נחתם. הנני מבקשת עבורה עדיפות קבלה מיידית, כי בהתאם לממצאים האחרונים, דחיית קבלתה מסוכנת."

ברונו גרונינג במשפט

ב-3 בנובמבר, 1949 היא שוב כתבה לסנטוריום ורוולד. הוצעה לרות מיטה, אך היא לא קיבלה אותה כי

"...הוריה, מבלי להתייעץ בי, לקחו את המטופלת לבד – ויסי, שלייד מינכן. התנהגות ההורים אינה אחראית, במיוחד כי בהתאם לממצאים, מצב הילדה החולה הוא בגדר סכנת חיים."

עקב מהלך הטיפול הרפואי, לא ניתן להאשים את מר קופוס, שהתחיל לפקפק ביעילות טיפול נוסף בסנטוריום, והתחיל לחפש דרכי ריפוי אחרים. ניתן גם להבין, שלבתו, שהושפעה פסיכולוגית מהטיפול ומאז שהייתה האחרונה בסנטוריום פחדה מאוד מאפשרות ניתוח, היתה גישה שלילית לגבי כל טיפול רפואי חדש. היא נחרדה מאפשרות הטיפול ברוולד בכימותרפיה, שרק אז התחילו להשתמש בו, וחשבה שהשתמשו בה כשפן ניסיונות.

לעד הרפואי המומחה, ד"ר פרייהופר, היה את הדברים הבאים לומר בבית-המשפט בקשר לטיפול הרפואי האפשרי של רות ולסיכוייה לחיות:

"אפילו רופא אובייקטיבי, אופטימיסט ככל שיהיה, היה מתקשה לקוות שמקרה זה היה נגמר בטוב, אם היו ניתנים לו הממצאים באותה העת. ד"ר גוד, מומחה לכירורגיה, ריאאות וראש בסנטוריום ורוולד, המוסד הסוציאלי פדראלי בטודטמוס, כתב ב-7 ביולי, 1955 לתובע הציבורי הבכיר במינכן שזאת 'היתה ללא ספק תחזית לא ברורה של שחפת ריאתית חמורה'. הוא לא העז 'להצהיר באופן חד משמעי מה היה קורה במקרה השחפת של העלמה קופוס, כי התחזית היתה מאוד חמורה'. מסיבה ברורה שרשרת ההצעות לטיפולים מורכבת/בנויה מקביעה בלתי ריאליסטית אחת אחר משניה:

" 'בזמן שהיא (הכימותרפיה) יכלה לשפר במידת מה את הצד השמאלי, בעקבותיה יכל להתבצע ניתוח על הצד הימני, בעוד פנמוליסיס (pneumolysis) (ניתוק הריאה מדופן החזה, ניתוח היכול להתבצע רק אם השחפת מוגבלת לריאה אחת), בהתאם לממצאים באותה העת ומצב האונה התחתונה היה כנראה הניתוח הסביר ביותר... ש...היה מביא לשינויים הטובים ביותר...'

"פרופסור ד"ר ק. לידטין כתב בדו"ח שלו מה-29.3.56 'בנסיבות שכאלה אי-אפשר לומר שלפני ה-5.11.49 היתה מידה רבה של ודאות לגבי החלמה'.

"לאור מידע זה, חייב לעלות בדעתו של כל רופא המתבקש לחוות את דעתו ללא כעס ולהיטות, שמשונה, אם לא אבסורדי, שאם ההורים היו נענים ב'כן', המטופלת יכלה להינצל. אם התחזית לגבי שימור החיים היתה שלילית ללא עוררין, אז לא ניתן היה לענות בודאות על השאלה לגבי ציפיות החיים במקרה מסוכן שכזה. זה לא עניין של מדע מדויק, אפילו ניסיון רב לא מאפשר להגיע למסקנה חותכת. [...]"

"כאשר מחלה קשה כשחפת ריאתית בשתי הריאות הזוכה לטיפול במילוי אוויר במשך תקופת זמן ארוכה ומתפתחת לממדים של סכנת חיים, על כל אדם הגיוני יהיה להודות שאפילו רופא איכפתי בעל ידע ויכולת, רק יוכל להציע 'השגחה רפואית'. מצד אחד, עליו לסמוך על החוסן הפסיכולוגי והרגשי של המטופל, ומצד שני, עליו לסמוך על מוכנותו לעבור את הטיפול הרפואי המומלץ."

"כשהמטופל מאבד את אמונתו בטיפול הרפואי הזמין לו, שבמקרה של קופוס מומש על-ידי פנייתם לטיפול האלטרנטיבי, גם הוא לא יוכל בכוח להשיג תוצאות."

הרופאה המטפלת, ד"ר וולק, שבנובמבר 1949 תארה את מצבה של רות כסכנת חיים, הצהירה במשפט הראשון בביטחון גמור ש"רות קופוס היתה בחיים היום" אילו היא היתה מתקבלת לסנטוריום ורוולד. אך בהליך הערעור היא מיתנה באופן משמעותי את הצהרתה, ואז רק החשיבה זאת כאפשרות, מבלי לציין את דרגת הסבירות.

גם הרשות הרפואית ממינכן, פרופסור לידטין, הביע חוסר ודאות בהשקפתו לגבי השינויים ברות, בהשוואה להצהרות שנתן קודם לכן ובמהלך המשפט. במשפט 1957 הוא סתר את הצהרתו הכתובה שצוטטה לעיל, שהיתה מבוססת על דעתו של ד"ר וולק לגבי "השינויים החיוביים לכיוון החלמה", בזמן שבמשפט השני הוא הביע ספקות רציניים לאחר שראה את צילומי הרנטגן האחרונים של רות קופוס שנעשו בנובמבר 1949. צילומים אלו לא הוצגו בפניו כשהוא כתב את הדו"ח שלו ולא בעת השימוע בתביעה המשפטית הראשונה. בהתאם לרישומים הפרטיים של אנט אבנר וון אשנבך שנעשו בזמן המשפט, הוא הדגיש לאחר שראה את צילומי הרנטגן, ש"במקרה זה הדבר יהיה מאוד קשה (לטיפול רפואי להאריך את חייה), כי לפי צילומי הרנטגן, מצבה נראה

גרוע ביותר." מצאתי שהצהרה זו אושרה על-ידי עורך-הדין של ברונג גרונינג בהצהרה שניתנה בערעור.

ד"ר פרייהופר סיכם את הדיווח שלו במילים הבאות:

"במחשבה צלולה כל הדיוט היה חייב להגיע למסקנה, כפי שגם הצהירה מחלקת הבריאות בסקינג, שקרוב לוודאי לא היה כל סיכוי להחלמה לאור המצב 'המאוד רציני' של סכנת חיים שהיה קיים ו'הסכנה בפניה עמדה' בהתאם לממצאים הרפואיים. באותו אופן כל רופא [...] חושב וכן, שאינו מאמין בביטחון עצמי רב מדי שכיון שיש בידיו את התרופות החדישות ביותר, הוא יוכל לוותר על כוחות הטבע, יסכים עם פרופסור לידטין ממינכן שהצהיר: '...לא ניתן לומר שלפני ה-5 בנובמבר, 1949 החלמה היתה סבירה ביותר'. אולם לדעתי, פלאי ביותר שהמטופלת חיה עד ה-30 בדצמבר, 1950. השפעתו של גרונינג יכולה לתת לה הארכת חיים מסוימת. לסיכום, הייתי רוצה לסיים את הדו"ח שלי בדרך זו:

ההצהרות ש:

1. היו קיימות ציפיות להחלמה
2. חייה של המטופלת קופוס יכלו להתארך אם מר גרונינג מעולם לא היה מתקרב אליה

לא היו ניתנות לחיזוי ולכן אינן מוצדקות."

במשפט ב-31/30 ביולי, 1957, בפני יועצים בלתי מומחים של בית-המשפט, גרונינג זוכה מאשמת הריגה מתוך רשלנות. המסקנה אליה הגיע בית-המשפט היתה, שלמרות הטיפול הרפואי, המחלה תחילה החמירה, אז האב פנה לגרונינג ולאחר מכן הפסיק את הטיפול הרפואי. אך נראה, שגרונינג לא השמיע את ההוראה להפסיק את ההתייעצות עם הרופא. הנאשם הובא לסקינג נגד רצונו. האובססיה של האב והבת שגרונינג יביא להחלמה, היה קשור בפחד הרב של הבת מניתוח, כי בסנטוריום בהסן היא חוותה איך מטופלים רבים מתו בעקבות טיפול שכזה.

בשימוע בבית-המשפט לערעורים ב-14-16 בינואר, 1958, כפי שאני אבנר וון אשנבך כתבה, עדי התביעה כולם דאגו להדגיש את האזהרה, שכאילו גרונינג דיבר נגד ההתייעצות עם רופא: "ראוי לציין שבתקופת הביניים, עדי התביעה

כולם הסכימו להדגיש את הנקודה בדבר 'האיסור על רופא' (לטפל במטופלת). הם הדגישו זאת במיוחד, והפעם היו די תקיפים בקשר לכך."

במשפט זה גרונינג נמצא אשם בהריגה שלא בכוונה תחילה וקיבל שמונה חודשים על תנאי בבית-הסוהר.

מי ששם לב להתנהגותו של גרונינג מתחילת התקופה בה ריפא, יצדק בהבעת ספקות לגבי הצהרות עדי התביעה שהוא אסר על רופא לטפל בילדה החולה. ניתן להראות שהוא תמיד, והרבה לפני שנפגש עם משפחת קופוס, יעץ לאנשים להישאר תחת השגחה רפואית ולקבל תוצאות חיוביות לאחר בדיקות חוזרות. למרות שהוא שמר על הפרדה ברורה בין דרכו ודרך הריפוי המקובלת, היה חשוב לו מאוד לשתף פעולה עם הרופאים. ובמהלך מחקרי ושיחותיי עם בני-זמנו של גרונינג, המסמכים הרבים שהועמדו לרשותי מעולם לא חשפו שהוא יעץ נגד התייעצות עם רופא או בקרה רפואית.

הוראה שכזאת או הבטחת ריפוי היתה מנוגדת לחלוטין לאמונתו הפנימית.

לד"ר וילהלם בייר היה את הדברים הבאים לומר בבית-המשפט בהבעת דעתו המקצועית בקשר ליכולת הריפוי הרוחנית של ברונו גרונינג:

"זכיתי להכיר את ברונו גרונינג כאדם בעל רצון טוב וכוונות כנות לחלוטין. אין לי ספק לגבי היכולות המיוחדות שלו. הוא בהחלט מודע להן, באותו אופן שהוא יודע, שתוצאות התערבותו אינן תלויות ברצונו או במשאלותיו. הדבר בהחלט ברור שמגוחך עבורו להבטיח החלמה לאדם חולה. הוא יכול לוודא, אפילו להבטיח להמשיך להעניק לו את אנרגיית העזרה, אך הוא אינו יכול להבטיח הצלחה, כי אין הדבר בשליטתו של מרפא רוחני. הדבר תלוי בתנאים מוקדמים רבים, שהחשוב בהם היא אמונתו ללא תנאי של האדם החולה (שהוא יחלים). והאדם החולה מעולם אינו באמת יכול לשפוט באיזו מידה הוא יכול להאמין, כי השאיפה להחלים קודמת ליכולת לבטוח. וכך אדם המאמין שהוא מלא אמונה בכל זאת אינו מחלים, כי אין הוא ממש בוטח. אולם אין זה תמיד נכון לתלות את חוסר האמונה בהחלמה שאינה מתממשת. [...] ההחלטה הסופית לגבי ההישג או חוסר ההצלחה נחה בידי הכוח העליון המדריך את כל המין האנושי."

ברונו גרונינג היה מודע לחלוטין לעובדה, שאין אפשרות לאלץ את ההחלמה לקרות. ההפך הוא הנכון, כל הדורש החלמה, למעשה מונע ממנה לקרות. ברוב נאומיו הוא במיוחד הזהיר אנשים לעולם לא לדרוש החלמה, אלא להיות בטוחים שיזכו בה.

אלו היו דבריו, כשדיבר במינכן ב-31 באוגוסט, 1950:

"אנשים המכינים עצמם לקבל עזרה ואז חושבים שעליהם לקבל אותה, עושים זאת בדרך לא נכונה. אני חוזר ואומר את הפתגם: 'אל תדרשו מאומה, רק היו בטוחים לקבל זאת' "

בהזדמנות אחרת הוא אמר:

"אני מראה לאנשים איך הם יכולים לזכות מחדש בבריאותם. באותה העת אני מוסיף, שעל כל מי שמקבל טיפול רפואי, להמשיך לקבל אותו, כי רק רופא יכול לקבוע אם הוא החלים, או לא."

בן-זמנו אישר בפניי שבמענה לשאלה במה למעשה תלויה ההחלמה, הוא ענה:

"זה רק בידי אלוהים."

לעיתים קרובות הוא גם הציע לאלו שחיפשו החלמה "לבטוח ברופאים שלהם ולא לאבד אמונה בהחלמתם" כי "התנאי הראשון הוא שהמטופל יבטח ברופא שלו ויאמין שהוא יכול לקבל ממנו עזרה. הביטחון והאמונה ברופא היא התרופה הטובה ביותר." בסוף נאומו במינכן באוגוסט 1950 (רות קופוס היתה עדיין בחיים) מישוהו מהקהל שאל אותו אם כדאי לו לעבור ניתוח בשלפוחית השתן.

ברונו גרונינג ענה:

"אינני ממליץ, ואין אני אוסר. על כל אחד לדעת בידי מי עליו להפקיד את גופו. אסור לי לעשות זאת ולא אעשה זאת. אני לא יכול לקחת על כך אחריות. זאת החלטתו האישית של כל אחד כשהוא אומר: 'אני הולך לעבור ניתוח.' אף אחד לא יכול למנוע ממישהו זכות זאת. שים לב למה שעומד לקרות, מה שעושה שלפוחית השתן וכולי. אני לעולם לא אדבר בזכות או נגד זאת. זה יהיה יותר מדי ואנשים יבואו אחר-כך ויאמרו: 'כן, גרונינג אמר כך.' [...]. כאן עליך לקבל ולא לבקש דבר."

בזמנו בטרברקהוף, באוגוסט/ספטמבר 1949 (לפני הפגישה עם משפחת קופוס), הוא הדגיש בנאום ברדיו:

"...אסור לי לשכוח לומר לכם שאם אתם מקבלים טיפול רפואי [...] גם אסור לכם לשכוח לעשות בדיקה חוזרת."

לסיכום הנושא של האיסור על קבלת טיפול רפואי, ניתן להוכיח, שבנאומו, שניתן בבד-ויסי ולכן די בטוח שבנוכחות האב והבת קופוס, הוא המליץ למאזיניו להישאר נאמנים לרופאיהם.

גאורג באוכל מא, שהיה נוכח בנאום זה, הצהיר תחת שבועה:

"במהלך נאומו (של גרונינג), הוא נתן למאזיניו להבין, שעל אלו, שכבר התייעצו עם רופאים, להמשיך לקבל טיפול רפואי. [...] אינני יודע אם העלמה או מר קופוס נכחו בנאום זה; ככל הידוע לי, הם תמיד היו בחדר המלון בו הייתי אני."

בנוסף לכך, עורך-הדין שהגן על ברונו גרונינג הזכיר עדים נוספים, שיכלו לאשר, שגרונינג לא ייעץ לאלו שחיפשו החלמה להפסיק לראות את רופאיהם, והוא לא הבטיח שירפא אותם.

מה שלא ניתן להבנה הוא, שבית-המשפט בתביעה המשפטית הראשונה, סרב לשמוע עדי הגנה חשובים של ברונו גרונינג; בין השאר, גאורג באוכל, ד"ר בייר וד"ר ג'מסמר, כי "הם לא היו חשובים לגבי כל הקשור לפסק-הדין." החלטה זו נמסרה לברונו גרונינג רק 14 יום (!) לפני תחילת המשפט.

אין גם הסבר לגבי העובדה, שלמרות חוסר הסבירות והסתירות הבוטות של עד התביעה המרכזי, אוטו מקלבורג, האמינו לו ולשאר עדי התביעה (גב' מקלבורג, גב' קופוס, אנדרלין והרופא האחרון שטיפל ברות). במהלך ההליכים נהיה ברור, שגישתם הבסיסית כלפי גרונינג, היתה שלילית.

המאמצים הסופיים המרוכזים להגיע לאמת, אליהם הוביל עורך-הדין של גרונינג בהצהרת הבקשה שלו, שהיו נשמרים למשפט האחרון בבית-המשפט לערעורים, היוו הוכחה לטעויות רציניות בהליכי המשפט בערעור הראשון. אך הערעור ב-22 בינואר, 1959 הסתיים כי גרונינג נפטר ללא פסק-דין מסכם. לכן ברונו גרונינג מעולם לא הורשע סופית.

ה"תגלית" של בית-המשפט סולטיקו

פעולות הנקמה מעמיתים לשעבר היו מעבר לטווח התביעות המשפטיות. דרך כאילו "תגליות" בקשר לברונו גרונינג האיש והרקע לעבודתו, עמיתים לשעבר ניסו להשמיץ את גרונינג לא רק באופן רשמי, אלא גם באופן פומבי. "תגליות" אלו כנראה נראו אמינות לצופים מבחוץ, כי המאשימים שלו יכלו להתייחס לזמן בו עבדו עם ברונו גרונינג.

הרוזן סולטיקו, עורך-דין שגם עבד כעיתונאי, הרחיק לכת עד כדי כך שקרא לעצמו "עמית של ברונו גרונינג", למרות שרק פגש אותו כמה פעמים. בספטמבר 1949 הוא פרסם מהדורה נוספת של העיתון שלו לה קרא *חשיפתו של גרונינג*, שהופצה בעיקר באיזור מינכן.

במשותף עם הרבה אחרים, הוא עסק רק בעבודתו של ברונו גרונינג הקשורה בריפוי מחלות פסיכוסומטיות:

"אני עדיין בדעה, שגרונינג יכל לרפא אם הוא היה מגביל עצמו למקרים נורירטיים בעקבות המלחמה, דמוי שיתוק, הפרעות דיבור פסיכוגניות, רעד ריפוי וכולי, במילים אחרות, מחלות פסיכוטיות. ניתן להסביר להדיוט את 'מקרה גרונינג' הטיפוסי בצורה פשוטה ביותר כדלהלן:

"פצצה נופלת על בית ואישה במקלט במרתף מאבדת את קולה כתוצאה מההלם. אם היא תחכה עכשיו שלוש יממות כדי לראות את גרונינג, נעולה על ציפיות גבוהות להיפגש איתו פנים אל פנים ולבסוף פוגשת אותו, היא יכולה לזכות בקולה דרך הזעזוע הרגשי המחודש הזה."

הוא חשב זאת כ"שטויות גמורות" לשייך את עבודתו של גרונינג ל"קרינה סודית" וראה אותה רק כצורה של פסיכותרפיה. הוא תקף בנחישות את דעתו של גרונינג, שבעזרת אנרגית הריפוי האלוהית, הזרם המרפא, ניתן להתגבר על כל המחלות, האשים אותו בתנאים ובאירועים בטרברדוף והגיע למסקנה שחייב היה להיות ברור לכל "אדם חושב שלמרות יכולתו לרפא מקרים נורירטיים והיסטריה בעקבות המלחמה, גרונינג מזיק."

הפרסום *Echo der Woche* מסכם את המאמר כדלהלן:

"במהדורה הנוספת שלו, הרוזן סוליטקו אינו חוסך בלעג על ברונו גרונינג האיש בלבד, אותו עטף ברפש, אלא הוא גם מטיל ספק בראש חוצות ביכולות הריפוי שלו בהן ראה כמקור הכנסה. אך כאן אין צורך בנקודות המבט הסקפטית ביותר כדי להאפיל על העובדות האמיתיות."

למעשה, רק זמן קצר לפני כן, סולטיקו פרסם את שתי המהדורות הנוספות: גרונינג מדבר (אוגוסט 1949) וגרונינג נוסע לאמריקה (ספטמבר 1949), בהן הוא כתב בצורה אוהדת מאוד לגבי האירועים סביב גרונינג. עתה, במהדורה הנוספת חשיפתו של גרונינג, הוא ניסה בכל דרך אפשרית לצייר את גרונינג באור שלילי, כשבמהדורה הקודמת בקשר לגרונינג הנוסע לאמריקה הכותרת הראשית שלו הכריזה: ריפוי המוני במפגש האחרון – אלפים שרו 'אלוהים אדירים' או מהללים אותך'. "...מתוך 15,000 האנשים המחכים לו יומם ולילה, הוא יוכל לרפא כ-15 על-ידי דיבור איתם..." (חשיפתו של גרונינג) הוא אפילו טען, שבמקרה של דיטר הולסמן, בן המארח של גרונינג בהרפורד, התערבותו של גרונינג לא היתה הצלחה של ממש. כדי לחזק את טענתו, הוא ציטט את יריבו המושבע של ברונו גרונינג בועדה הרפואית בהרפורד, קצין הרפואה הבכיר מבילפלד, ד"ר ריינר, שלמעשה דיבר על "תרמית ריפוי" והדגיש שהילד "לא היה במצב טוב יותר, ובכלל לא החלים."

במהלך מחקרי, נתקלתי בדו"ח כתוב מהלמוט הולסמן בקשר למקרה של בנו:

"בני דיטר הוא בן 9 וסבל מניוון שרירים מתקדם. הוא נולד ב-4 בספטמבר, 1939 ורק התחיל ללכת בגיל 27 חודש. בדיקות שנעשו על-ידי רופאים שונים וצילום רנטגן לא חשפו בעיה גופנית באגן או סימפטומים של רככת. עד גיל 4 הוא הלך לאט מאוד ובצורה מגושמת כשכפות רגליו מופנות כלפי פנים. [...]

ביוני 1945, כשחזרתי הביתה מהמלחמה, מצאתי את הילד במצב אומלל זה. לקחתי אותו לבדיקה במרפאה האוניברסיטאית במונסטר. הפרופסור מיד איבחן ניוון שרירים מתקדם. איבחון זה אושר במרפאת הילדים. לא הוצע לי שם ריפוי כדי לזכותו בהחלמה, וגם לא הוצע כל ריפוי על-ידי כל שאר הפרופסורים והרופאים איתם התייעצתי לאחר מכן. ההידרדרות במצבו של הילד הגיעה למימדים מדאיגים.

דיטר מרותק למיטתו כבר עשרה שבועות. הוא לא יכל לעמוד או ללכת. אם הוא ניסה לעמוד, הוא התקפל כמו אולר כי הגב התחתון שלו לא תמך בגופו.

רגליו וכפות רגליו תמיד קרות כקרח והן חסרות תחושה לחלוטין [...] למרות קבלת עיסויים פעמיים בשבוע.

ב-15 במרץ, 1949 אחר-הצהריים חברה שלנו היודעת על מחלתו של דיטר, הביאה את מר גרונינג לביתנו. אחותה של גברת זו בילתה חמש שנים בשכיבה במיטה או בשיבה בכיסא גלגלים כי היא היתה נכה, אך היא החלימה לחלוטין בעזרתו של מר גרונינג ואחותה היתה משוכנעת שהוא יוכל לרפא גם את בנו.

הוא המשיך לתאר איך כבר יום אחרי הפגישה עם ברונו גרונינג, דיטר יכל שוב לעמוד ויכל לצעוד שלושה צעדים ללא עזרה. ביום השני הוא יצא מהמיטה בעצמו ובפעם הראשונה הלך בכוחות עצמו.

מאוחר יותר הלמוט הולסמן הדגיש, שההתקדמות של בנו היתה כל כך משמעותית, שבקיץ 1949 הוא יכל להסתובב משעות הבוקר המוקדמות עד מאוחר בערב.

בתחילת ספטמבר 1949 עד בלתי תלוי תיאר את מצב הילד:

"גם אני הוצגתי בפני הילד בן ה-10 לבית הולסמן. חודשים לפני כן בחור צעיר שברירי זה שכב אפטי [...] משותק בבתל (מעון). ניוון השרירים שלו הוכרז כבלתי ניתן לריפוי. מאז שברונינג טיפל בו, הילד אינו כבול למיטתו, אלא מסתובב באיטיות בבית וזרועותיו ורגליו מראים ששריריהם חזרו לאיתנם."

בסוף יוני, פרופסור פישר, הרופא שמונה על-ידי הפרסום רווי, בדק את דיטר הולסמן והיה מרוצה מהצלחתו של גרונינג. רווי דיווח שבהתאם לבדיקתו של פרופסור פישר לא ניתן לדבר עדיין על החלמה מוחלטת, אך מצד שני ההצהרה ש"דבר לא השתנה" לאחר התערבותו של גרונינג היתה "הצגה מוטעה מתוך רוע לב."

המהדורה של *Echo der Woche* שכבר הוזכרה, אמרה את הדברים הבאים:

"האדם האמין ביותר לשפוט בנושא דיטר הולסמן היא, ככלות הכול, אמו. היא, כפי שאנשים אחרים שראו את הילד בזמן האחרון בטברקהוף, אומרת שגרונינג הצליח. לפני שראה את גרונינג, הילד לא יכל ללכת והיה צורך לשאת אותו. עתה הוא יכול ללכת. באופן מגושם, אך יכול ללכת. אותו סיפור היה לגבי

העובד, הס, שבמשך שנים היה כבול לכיסא גלגלים. ההחלמה הדרמטית שלו גרמה לסנסציה גדולה בזמנו, אך גם אז אויביו של גרונינג רצו לפרש זאת ככישלון. אך למעשה, זאת עובדה שהם יכול ללכת שוב. מסמך מהרופא שטיפל באיש המבוגר במשך זמן ממושך, מעיד על כך שגרונינג השיג הצלחה ראויה לשבח במקרה של הס."

מתוך חוסר שביעות רצון בספק שהטיל ביכולתו של ברוננו גרונינג לרפא, סולטיקו לא היסס להטיל ספק באישיותו של גרונינג על-ידי האשמות והשמצות. הוא קישר את המהדורה הנוספת המוזכרת לעיל לא.א. שמידט, העוזר לשעבר של גרונינג מימי הרפורד. גרונינג נפרד משמידט כי בזמנו, הוא ואלזבת פול, עוזרת הבית של משפחת הולסמן, איתה היה מאוד מיווד ומאוחר יותר נישאו, הכניסו לכיסם כמות בלתי מבוטלת של תרומות כספיות. שמידט לא חשב פעמיים לפני שהאשים את גרונינג (תחת שבועה) בכך שהיפנט ואנס את אליזבת פול.

האשמה זו, שהובילה לחקירה משפטית על-ידי מחלקת התביעה הציבורית בבילפלד, לא היתה ניתנת להוכחה, ונדחתה. בנוסף לכך, האשמה זו סותרת לחלוטין כל דיווח על ברוננו גרונינג כאדם, כפי שהוא נגלה לי. כן לאחר שהוא התחתן עם עוזרת הבית, תחת שבועה אגון ארתור שמידט דחה את הצהרתו לגבי ה"תגליות" של סולטיקו ואמר את הדברים הבאים בקשר לרוזן ד"ר מיכאל סולטיקו:

"הרוזן סולטיקו עבד עם העמית, פיט סיגר, שמאוחר יותר, תחת הכינוי 'גנרל פיט' הורשע בהונאה. [...] הרוזן המאומץ סולטיקו היה חסר מצפון לחלוטין. בתיקים המשפטיים ההבהרות בקשר להליכים הסוערים הללו מתועדות על-ידי המדור המיוחד של מחלקת החקירה המשפטית באחריות מפכ"ל המשטרה מרטין. הן חושפות את הרוזן סולטיקו האמיתי ואת התפקיד אותו גילם. אחת מהצהרותיו יכולה להספיק כדי להוכיח את מה שאני אומר: 'אני ארוויח כסף, עם או נגד גרונינג – אך ארוויח אותו'. כן, כפי שמראים התיקים המשפטיים, הוא ארוויח 60,000 מארקים גרמניים בעזרת השימוש בשוגג בשמי במהדורה הנוספת שלו."

ב-*Echo der Woche* המאמר הבא מופיע תחת הכותרת איך לעשות זאת – כמה הארות נוספות לגבי ה"תגליות" האחרונות במהדורה הנוספת של הרוזן סולטיקו:

"היה היה זמן בו נלקח כמובן מאליו, שעיתונאי לא הפר את פרטיות חייו של אדם, בשום פנים ואופן לא דיווח על פרטים אינטימיים והציג האשמות רק במקרה שיכל להוכיח אותן. אך מי שקרא את המהדורה הנוספת של הרוזן סולטיקו לא יוכל להימנע מלהגיע למסקנה, שהדגש בה מבוסס יותר על סחר רכילות מפוקפק חלקלק מאשר על הצגה אובייקטיבית של עובדות. היום, לרוע המזל, לא רק נחוץ להיות מעודכן היטב לגבי מה שכתוב, אלא גם לגבי הכתב. בנקודה מסוימת הרוזן סולטיקו הציג עצמו כנציג חוקי של גרונינג; בזמן בו גרונינג כבר אמר דברים רבים אותם השמיץ היום סולטיקו. [...] במשך זמן מה היה עסק מאוד רווחי לדווח על גרונינג. הרוויחו אלפים בדרך זו. ועתה נראה שדיווחים נגד גרונינג הם דרך טובה להרוויח כסף."

כמה מאות אלפי עותקים של המהדורה הנוספת של סולטיקו נמכרו במהירות. עיתונים אחרים הדפיסו מחדש את התגליות וראו בהן כלגיטימיות יותר ויותר במטרה לזלזל ב"רופא הפלא" באופן בלתי מרוסן. מנקודת זמן זו גרונינג הפך לטאבו עבור הקהל הרחב, שכמובן לא ניתנו לו פרטי הרקע של ההאשמות הדמיוניות. אנשים רבים שפטו אותו, שיפוט שעדיין מורגש כיום. תוצאת החקירה המשפטית שהוכרזה ביולי 1950 על-ידי מחלקת התביעות הציבורית בבילפלד, היתה זיכוי של גרונינג. ההאשמה של שמידט במהדורה הנוספת של סולטיקו הוכרזה כשקר. אך בניגוד להאשמה הסנסציונית שהודגשה בעיתונות, כמעט לא הבחינו ביזכוי.

ביוני 1951 *Das Offene Wort* פרסם כדלהלן:

"תחילה שיבחו את גרונינג עד השמיים, אחר-כך בית-המשפט, שאחריו אחרים, שהאמינו למאמרים לגביו, הרסו הכל. כך העיתונות הגרמנית הגיעה לשנות את דעתה – 'הושענא!' ו'צילבו אותו!' אשר מאז ומעולם היו קשורים זה לזה בקשר הדוק! אך האם אין זה הזמן להבהיר לציבור שהיא (העיתונות הגרמנית) זו המעצבת את דעתכם? העובדה שהעיתונות הגרמנית כיום עדיין סובלת מהשפעות הרעל שהותסס בעבר, משתקפת במכתב שפורסם בחזרות השעה שמונה בנורנברג."

התגליות של הרוזן סולטיקו מיד הודפסו מחדש ב-29 בספטמבר, 1949 במהדורה של *Der Spiegel*.

באופן אירוני קראו לכך *תן לי פוני, תן אותו לגרונינג הקטן* כך שהדבר לא הוגבל לציטוטים בלבד במהדורה הנוספת של הרוזן סולטיקו, אלא גם רמזו בה על כך, שגרונינג נהנה בין השאר מסיבוב פאבים עם ההרוורטים, בעלי *טרברהוף*, והאנגלרים, מפיקי הסרט על גרונינג.

בחלק מהמאמר היה כתוב כדלהלן:

"לקראת ערב הרוורט עמד על כך שהריפוי יתחיל עבור גיסתו. היא חיה במינכן. הקבוצה נסעה לשם. לקראת חצות הניסיונות לרפא את זרועה המשותקת של הגיסה עלו בתוהו. רופא הפלא גרונינג וחבורתו נכנסו ללה-הה-בר של ליאו הוורט. כאן הם בילו עד 6:30 בבוקר. ככל שנפתחו עוד בקבוקי שמפניה, כך גרונינג שר יותר. [...] עם עלות השחר זוג המסריטים, רולף ואריקה אנגלר, הזמינו את המבלים לדירתם בגייזלגסטייג בשדרות רוברט-קוך 13. כאן גרונינג רצה להתרחץ ולהראות איך המים שרקו מה'קרונה' שלו בזמן שהוא נכנס לאמבטיה. מי ששרק היה המארח, רולף אנגלר, כשהוא גילה שני חצאי ירח בצבע ורוד-אדום על הלחיים של גרונינג. הם הגיעו מהליפסטיק של אריקה אנגלר."

רולף אנגלר הצהיר ב-9 באוקטובר, 1949 במהדורת *Echo der Woche*:

"ההצהרות שניתנו ב-*Der Spiegel* הן שקריות לחלוטין." עורך-הדין שלו דרש שיפורסם תיקון העובדות. הדבר הופיע ב-*Der Spiegel* ב-20 באוקטובר, 1949 בטור המכתבים:

"האירוע המדווח שבו מפיק הסרט, רולף אנגלר, ואשתו היו נוכחים, אין לו דבר עם סיבוב פאבים. הוסרטה פגישת הריפוי בין מר גרונינג והגיסה הנכה של מר הרוורט. תוצאת הפגישה, כפי שמראה הסרט, היא שהמטופלת יכולה בפעם הראשונה להזיז את זרועה, וכך עד יום מותה. כיון שכל צוות הצילום לא אכל מאז הצהריים, מר הרוורט הזמין אותם לארוחה בסביבות ארבע לפנות בוקר. איש לא היה שתוי בעת ארוחה זו. מר גרונינג גם לא שר. מתוך צורך, הוא בילה במעונו של מר אנגלר את הזמן הקצר שנותר לפני הפגישה שהיתה לו בתשע. כאן מר גרונינג ביקש להתרחץ כדי להתרענן ולא כדי לערוך כל הדגמה. לא הופגנה כל התנהגות בלתי ראויה מצד מר גרונינג כלפי גב' אנגלר. סיפור

הליפסטיק בדוי לחלוטין. לא מר גרונינג ואף אחד אחר לא היה שתוי. מינכן, ד"ר ורנר רנר, עו"ד"

לא קשה לדמיין את ההשפעה הפעוטה שהיתה לתיקון זה בהשוואה לסערה שהתרחשה בעקבות המאמר שקדם לו. לאור סיפורים שכאלה, איך ניתן לצפות מברונו גרונינג לדבר חיובי כלשהו? מי האמין לו כשהוא דיבר על אלוהים? כמה אלפי אנשים שראו אותו כתקוותם האחרונה איבדו את אמונתם וביטחונם בו, ובכך איבדו את סיכוייהם להחלמה. מי שלא ידע על הרקע לתגליות, האמין לדיווחים שפורסמו בעיתונים השונים.

עבור אנשים רבים הוא נחשף. הוא נחשב לאדם שחי חיי מותרות על חשבון אחרים. דבריו "אלוהים הוא רופא-העל" ו"אין דבר שלא ניתן לריפוי" הושתקו על-ידי הזעקה בעניין התגליות והמשפטים בבתי-המשפט. נראה שהיתה התנגדות בלתי נראית שעשתה את כל שבכוחה להפוך אדם זה ודבריו לבלתי אמינים.

נאשם בתמימות

במהלך אלפיים השנים האחרונות, כפי שהיה במהלך כל ההסטוריה האנושית, תמיד היו אנשים שבהיותם מלאים בשליחות פנימית, ניסו להאיר את מחשבתם של האנשים סביבם ולהציג בפניהם את האמיתות עתיקות היומין. גורלם היה להיות מוקפים בחיצי חוסר ההבנה, בקנאה ובטיפשות של סביבתם. מאז ומעולם בכל תקופה היו אמצעי הצליבה של האמת.

"הרופא החשוב ביותר של העידן החדש" בו בחרו כיום אנשים רבים, הוא בתפרסטוס בומבסטוס וון הוהנהיים, המכונה גם פרסלסוס (1493-1542). בתי-חולים וכימאים רבים משתמשים בשמו כסמל. אך במהלך חייו זמן רב לאחר מותו, פרסלסוס לא זכה בכבוד שכזה:

ולאדימיר לינדנבורג כותב בספרו *Aerzte im Kampf gegen Krankheit und Dummheit* בקשר לפרסלסוס:

"מחדש ששם קץ למבנה הרפואה הישנה והנמוגה, ובנה אותה מחדש, לבנה על גבי לבנה, המבוססת על תפיסות מתוך לבו הטהור ומחויבותו העזה לאלוהים ולטבע".

"אך הדורות שבאו אחריו רק חוזרים על הרכילות של בני-זמנו. מאה שנה לאחר מותו, פטין עדיין קורה לו 'קקופרסטוב פרסלסוס הגדול אך הפטפטן חסר הכישרון', שהבין בצורה מדהימה איך להרוג אנשים בעזרת כימיקלים!"
 "היסטוריון אחר אמר:

"אדם מפלצתי, שנולד להרוס כל יצירת בריאה נעלה. הוא הציג שיטות אבסורדיות, שלא נשמע כדוגמתן, מזיקות ומרושעות לחלוטין לאומנות הריפוי והפילוסופיה, וזיהם אותן בטינופת שלו!"

ב-1763 רופא בית-המשפט של פרדריק הגדול אמר:

"הוא חי כחזיר, נראה כעגלון, התרועע עם כל הארחי-פרחי וברוב מהלך חייו המבישים הוא היה שתוי; אפילו כתביו נכתבו תחת השפעת הטיפה המרה!"

רק במהלך 'תקופת סערה ולחץ' הובעה הערצה לגאונותו יוצאת הדופן של פרסלסוס."

בשמירה על קו מחשבה זה בכל הקשור לברונו גרונינג, פלחים שונים של העיתונות הגרמנית שרתו את הכוח, שבמשך אלפי שנים תמיד הצליח לשתול מסרים רוחניים. הדוגמאות המצוטטות הבהירו שבהתחשב בחשיבות הנושא הנדון, דרך הדיווח הגיעה לדרגה של פרימיטיביות מפחידה. סגנון עיתונאי בלתי אחראי זה, ששיקף מידע שאינו אובייקטיבי או מואר, לא היה מוגבל לעיתונות הצהובה. אפילו עיתונים שמהם היתה מצופה דרגה גבוהה יותר של דיווח, אימצו סגנון עיתונאי זול זה. הדוגמאות שצוטטו בפרק זה מהוות אחוז קטן בלבד מהשקרים שהופצו בקשר לברונו גרונינג על-ידי אנשים שלא הכירו אותו. הדיווח ב-*Der Spiegel* שאינו תואם את הרמה הרגילה שלו, אינו מקרה בודד. ניתן לצטט עיתונים רבים אחרים שבדרך כלל נחשבו לרציניים.

אך האם יהיה הולם לשאול מה ברונו גרונינג עשה למעשה כדי לזכות בעניין זה בלעג ובהשמצה?

הייתי רוצה לסכם את העובדות:

1. בהתאם לכל הדיווחים העומדים בפניי, גרונינג לא לקח כסף עבור הריפוי. מבחינה חומרית הוא לא היה עשיר. צרכיו האישיים היו מעטים והוא חי בצניעות רבה מתרומות שניתנו עבור נאומיו. כפי שאושר שוב ושוב על-ידי עדי

ראייה, מטבעו הוא היה אדם מעניק שבכל לבו מילא את השליחות הפנימית שלו לעזור ולרפא.

עבודה זו עבור אחרים הגיעה לדרגה של ויתור על צרכיו האישיים שניתן היה להבחין בה במיוחד בהתנהגותו זמן קצר לפני מותו. (ראה פרק 8)

2. האידיאליזם והידע שלו בקשר לחוקים הרוחניים הנעלים של האנושות, המתגלים רק היום בצורה מהוססת, צריכה לעמוד בפני התנגדות מצד בני-זמנו, שהסלימה, כי הם חיו במימד שלישי של אשליית העולם החומרי. רשת קנוניות והשמצות בפומבי, שהוזנו באופן משמעותי על-ידי עוזריו לשעבר, טיפלו בכל השאר ונטלו ממנו את אמינותו כאדם ואת אמינות דבריו.

3. קנאת המתחרים ואנשים מסויימים בעלי השפעה חורשי רעה (ראה פרקים 7 ו-8), הסלימו את הבעיה והטעו את הציבור במידה גוברת והולכת.

4. ההאשמות שהובילו למשפטים בבתי-המשפט היו ללא בסיס, אם נבדוק אותן לעומק.

ברונו גרונינג פעם אמר:

"איש בבית-המשפט לא היה מעוניין לדעת איך מתרחשת החלמה, לא השופט ולא עורכי-הדין שלי. אם מישהו מביניהם היה שואל אותי בקשר לכך והיה מתעניין בכך, הוא היה יודע שלא הייתי אשם בשני הנקודות בהן הואשמתו."

רק פירוש מאוד מתפלפל ומפוקפק מבחינה מוסרית של חוק המטפלים ברפואה משלימה יכל להפוך אותו לנשק נגד עבודתו של ברונו גרונינג. אם אלו שהיו מעורבים במשפט היו שמים לב לבסיס הרוחני של עבודתו של גרונינג, היה במהרה ברור להם שהריפוי היה כתוצאה משינוי הגישה הרוחנית של האדם מחפש ההחלמה ומההסכמה האלוהית. ושברונו גרונינג, דרך דבריו המוארים, רק ניסה לספק את הבסיס לאיחוד הרוחני של היחיד עם המקור האלוהי.

במקרה של רות קופוס, האבסורדיות בהאשמה יכל להתבהר ולהיפתר על-ידי ההצהרה ההחלטית של העד, באוכל. הוא יכל להראות שלמקלבורג, לא לגרונינג, היה האינטרס הגדול ביותר ברות, בזמן שגרונינג הבין שהיא לא תחיה והתנגד למעורבותו איתה. כיון שבנאום קודם גרונינג היפנה את הנוכחים לרופאיהם ולאחר מכן דחק במר קופוס לסדר בדיקה רפואית חוזרת, ההאשמה לגרונינג אסר על טיפול רפואי היתה מופרכת לחלוטין. הסתירה של עדי

התביעה היא אינדיקציה נוספת לחפותו של גרונינג. אם כיום מומחים אחדים אישרו בפניי ששלבנים מתקדמים של שחפת, ממנה סבלה רות, אינם ניתנים להחלמה בעזרת סטרפטומיציין, ובכך מחזקים את דעתו של ד"ר פרייהופר, היועץ הרפואי, אז לדעתי העובדה שההאשמה היתה מפוקפקת, היא ברורה לחלוטין.

ביטול העדות של עדי ההגנה החשובים של גרונינג על-ידי בית-המשפט, אינו מראה בדיוק על אובייקטיביות.

תיקים מלאים בדו"חות החלמה וכן מספר רב של מכתבי תודה לברונו גרונינג, מדברים בעד עצמם. כאן, לאחר שנים של חוסר תקווה, אנשים מצאו את דרכם לאנרגית הריפוי האלוהית וקיבלו, בחינם, מה שבעבר, אף אחד לא יכל לתת להם עבור סכום כסף גדול: בריאות, שלוה פנימית ואמונה באלוהים.

בפני שופט אחר, אלו הם עדי חוסר הצדק שנעשה לאדם שהמסר שלו ושליחותו היו בלתי מובנים לחלוטין.

פרק 6

השיטות השגויות ברפואה המודרנית

"רק אהבה, המשוחררת מהאגו, מכירה באחדות כל החיים, ובאלמוות של כל החי. מתת החיים, האנרגיה האלוהית היא מעבר להבנת האדם ונשאת מסתורית עבורו כל עוד הוא מחזיק באמונה התמימה שהוא אדון החיים והמוות." הרברט סטילר

בספרו *Die Herzlose Wissenschaft*, ד"ר הרברט סטילר, הפסיכיאטר והנוירולוג, כותב כדלהלן:

"אנו מאמינים במדע, בוטחים בו בצורה עיוורת ומחפשים בו עזרה, בדיוק כפי שאנשים מתקופות קודמות כיוונו עצמם לאלוהים. אמונתנו העיוורת במדע הדחיקה את אשליית המדע שנוצרה על-ידי האדם. החלפנו את וידויי האמונה הדתיים באמונה במדע. לא הפכנו ליותר אובייקטיביים ומארים כפי שהיינו רוצים להאמין. פשוט היה באותה רמה שינוי סדר המסדרונות מאחורי הקלעים. הכישלון של מדע הרפואה משתקף בין השאר, בעובדה שהוא מתנהג בדיוק כפי שהכנסייה פעלה בימי הביניים. הוא נהיה מקובע בהנחות מוסכמות ובשיטתיות, והחרים את בעלי האמונות השונות ממנו. 'עליונות הכמרים' (מבחינת סמכותיותם) משתקפת בתביעה של כל איש רפואה ללכת בעקבות הדרך 'הנכונה' האחת והיחידה: הדרך המדעית-ניסויית. אפילו הקורבנות שווים.

בעבר הוקרבו לאלוהים בעלי-חיים על המזבח. כיום הם מוקרבים על שולחן המעבדה. מי שפועל בדיוק בהתאם לדרישות השיטה, יכול לקבל סיוע מקצועי וחברתי. ממצאים חדשים חיוניים לעיתים קרובות נאבקים בזהירות ובשקדנות נגד ההתנגדות המאוחדת של הרפואה המבוססת. כל מה שחורג מתורת החשיבה הקיימת, נפסל במהירות כבלתי מדעי. הנוסחה הנפוצה שהמדע הוא בעד קידמה ואובייקטיביות, כבר אינה מתאימה לרעיון המקורי, שהמדע הוא חיפוש האמת. [...] המדען גם חייב הסבר לחברה. הוא אינו יכול פשוט לעבוד בשיטות מסוימות כי הוא פעם למד אותן ממורה 'מפורסם', ולאמץ אותן בצורה עיוורת. ביקורת עצמית ואחריות אישית הם יסודות חיוניים לעבודה מדעית, אך הם אינם מספיקים עבור האומדן האובייקטיבי שלו ועבור ההצדקה והיעילות שלו. מי שרוצה לעבוד באופן מדעי, חייב לקבל שניתן להטיל ספק בשיטות המוכרות

כיום. רשיון להטיל ספק חייב להחליף את האמונה העיוורת הקיימת כיום במדע. הנשיא הפדראלי לשעבר קרסטנס היה שותף לדעה זו:

'נראה לי, שקיים צורך דחוף כיום לסקפטיות לגבי התיאוריות והשיטות המוסוות בכסות המדע. אנו נמצאים בסכנה הולכת וגוברת של בלבול, וסטינו מדרך הישר על-ידי כל הממצאים הגדולים אותם אנו חבים למדע.' (DAE 25/82)

דרך ללא מוצא

"בשחר ההסטוריה המאבק על הבריאות לא היה מכון נגד מחלה מסוימת, הוא היה מאבק למצוא את אלוהים."

סטפן צווייג כתב זאת ב-1931 בספרו *Heilung durch den Geist* והמשיך לומר:

"סבל גופני לא טופל במכשור טכני, אלא בפעולה דתית. החיפוש לא היה של המחלה, אלא של אלוהים."

סטפן צווייג ממשיך:

"הרופא לוקח את מקומו של איש הדת ובמהרה הופך לאויבו, הטרגדיה של אמפדוקלס, ובזמן שהוא מעביר את המחלה מהמישור הרוחני למישור הגופני, הוא מנסה לרפא תלונות בעלות טבע פנימי, במרכיבים בעלי טבע חיצוני – צמחי מרפא, תמיסות ומינרלים. איש הדת מגביל עצמו לתפילות בבית התפילה. הרופא נמנע מכל צורה של פעולה רוחנית, טקס פולחני או קסם. מעתה ואילך נפרדות דרכיהם של שני זרמים אלה. בשבר מסיבי זה בשלמות ההומוגנית הקודמת, כל המרכיבים של הריפוי מיד מקבלים גוון פירוש חדש שונה לחלוטין. מעל לכל, התופעה הרוחנית 'מחלה', מתפוררת למספר אינסופי של מחלות המסווגות כל אחת בנפרד באופן מדויק, ובכך מנתקים אותן מהאישיות הרוחנית של האדם. המחלה כבר אינה משהו המשפיע על האדם בכללותו, אלא קשורה באחד מאיבריו. (וירכו אמר בקונגרס ברומא: 'אין מחלות כלליות, רק מחלות נוספות של האיברים והתאים.')

אם הדבר כך, על-ידי הפנייה פנימית של גבו לסדר הקבוע של הבריאה, האדם יוצר סבל עבור עצמו ועבור אחרים, ודרך הרפואה, הסבל הגופני

בהדרגה מפריד אותו מתחושותיו הפנימיות. בזמן שתורות רוחניות מייצעות לאדם לשנות את גישתו הפנימית לתפילה וענווה בפני אלוהים, מדע הרפואה מציע למטופליו חוקים, דיאטות ודפוסי התנהגות שונים. חייו הפנימיים מופרדים מסבלו החיצוני. הוא קורבן למחלה של התאים או האיברים. בעקבות השתחררותו מאחריותו הרוחנית, הוא מאבד את כוחו ויכולתו להחלים את גופו בדרך הרוחנית.

סטפן צווייג:

"בניתוק מוחלט מהדת, [...] בידע שנרכש דרך לימוד, הרפואה המודרנית פועלת בעזרת וודאיות מעשיות במקום בעזרת תחושות האדם. ולמרות שהיא אוהבת לכנות עצמה באופן פואטי 'אומנות הרפואה', זהו תיאור אצילי מדי עבור מלאכה זו. מדע הרפואה מזמן פסק מלבקש את חסידי לעבוד בהרמוניה מלאה עם הכוחות האוניברסליים של הטבע. שליחות הפכה למקצוע [...], סוד הריפוי הוחלף ברוקחות ובמדע הגוף. אין כבר פעולה רוחנית אלא רק חוויה פלאית, ריפוי הפך כמעט לאירוע מחושב של היגיון המבוצע על-ידי הרופא. תיאוריות במקום ספונטניות, ספר לימוד במקום דברי האל."

במהלך השנים, ההפרדה בין דת ורפואה הפכה ליותר ויותר דרסטית. הפעולה הקדושה של ריפוי כפעולה של חסד אלוהי וכביטוי של סליחה וחידוש, מביאים לתיקון התיפקוד הלקוי של הגוף. הרופא עכשיו הוא המדען הרפואי. הוא מזמן הפסיק להחשיב עצמו ככלי צנוע בידי הכוח הרוחני העליון. הוא מזמן הפסיק לבקש עזרה מאלוהים. להפך הוא הנכון, הוא חושב שבו עצמו גלום הכוח לרפא. הוא כבוש במושג חומרי של החיים המונע את הרחבת התחושה הפנימית, והריק שנוצר בעקבות זאת, מתמלא במכשירים גשמיים.

מסוף המאה התשע-עשרה, מיכשור מתוחכם רב יותר מצא את דרכו לרפואה. בדיקות מעבדה ומיכשור רנטגן גדול יותר ויותר הן שתיים מסיבות רבות שאיפשרו גילוי מחלות חדשות. אתן הגיעה טרמינולוגיה שנוצרה על-ידי הרופאים ואיפשרה להם לעסוק בגילויים אלה. הדבר התפתח למינוח ספציפי והוביל להצגת טכניקות איבחון שלהן היה רק קשר קלוש עם המטופל.

ניתן להבחין כיום במצב מזעזע זה כאשר צוות רופאים ואחיות, במקום להתייחס למר מייר או לגב' מולר, מדברים על "התוספתן" ("האפנדיציטיס") או "הגידול ברחם".

האדם הוחלף בסימפטומים הגופניים שלו.

סטפן צווייג:

"האדם הראשון שנקט עמדה נגד ביטול הרוחניות שבנס הריפוי, היה פרסלסוס. הוא נאבק נגד היהירות, הסמכות הדוגמטית של המדע, שאיבד כל קשר עם פלא הטבע ואינו יכול לדמיין או לחוש את האנרגיות הבסיסיות, שמקורן בנשמת האדם הבודד והנשמה הקולקטיבית של העולם. וככל שנראה כיום כי התרופות שלו מפוקפקות, ההשפעה הרוחנית של אדם זה גדלה בהתמדה ככל שהזמן עבר, ומתפרצת שוב בתחילת המאה התשע-עשרה בכינוי רפואה רומנטית. תופעת לוואי זו של התנועה הפילוסופית-פואטית, מטרתה העליונה באיחוד מחודש של הגוף והנפש. אך לרפואה הרומנטית היתה השפעה מועטה על ההתפתחות העתידית של הרפואה המדעית במאות התשע-עשרה והעשרים."

התוצאות המוצלחות הברורות של התרופות החדשות שפותחו, במיוחד אלה, שנאבקו במחלות זיהומיות, והכוח החברתי הניכר של הממסד הרפואי החומרני הקיים, הקשה על התפשטות תנועות אחרות. בין השאר, הומיאופתיה, שפותחה על-ידי הנמן, וריפוי מגנטי, שהתגלה מחדש על-ידי מסמר, היו יעילים במיוחד, אך לאחר הפופולריות הראשונית שלהם, נשארו תופעות שוליות, שרק כיום חושבים עליהן שוב במידה הולכת וגוברת. מדע הרפואה התקדם ביותר במאה העשרים, במיוחד אחרי שתי מלחמות העולם. ההתקדמות היתה של טרמינולוגיה חסרת נשמה שהתבססה על הפילוסופיה החומרנית של מדע הרפואה. היא קיבלה כוח רב בתמיכה פוליטית מתעשיית הרוקחות העולה ומתקדמת, שבשיתוף פעולה צמוד עם התעשייה הכימיקלית, זמן קצר אחר-כך התפתחה לאחד הענפים החזקים ביותר בעולם התעשייתי. הסבל המתגבר בהתמדה של הציבור, הפך במהרה לעסק ריווחי ביותר השווה מיליארדים, עם השלכות הרות אסון.

בכל העולם היתה קדחת מחקר לגילוי תרופות יעילות חדשות ורבות יותר. זאת היתה התפתחות, שבקרוב איבדה את מטרתה המקורית, שהיתה לעזור לאנשים החולים. במקום זאת היא הפכה למרדף רווחים בלתי מרוסן. הסתירה וחוסר ההתאמה הברורה בין אלפי התרופות בשוק והמצב הקטסטרופלי של

בריאות הציבור, מדגיש את העובדה שהמימרות של תעשיית הרוקחות כיום אינן מכוונות בפומבי כלפי הדאגה למין האנושי.

בספרו *Die Pharma Story*, הנס רוש מציין:

"לפני יותר מעשרים שנה ד"ר וולטר מורל מהאוניברסיטה הרפואית קורנל, שהשבועון החדשות האמריקאי, *Time*, כינה אותו אחד 'המומחים המובילים ברוקחות', כתב ב-*Clinical Pharmacology and Therapeutics*:

'מתי נקבל את העובדה שישנן יותר מדי תרופות? קיימות כעת לא פחות מ-150,000 הכנות בשימוש. כל שנה נכנסות לשוק כ-15,000 תרופות וטבליות חדשות, כשבאותו הזמן נעלמות 12,000. פשוט אין מספיק מחלות עבור כל ההכנות הללו. ההשפעה היעילה ביותר שלהן כעת היא לבטל את ההשפעות השליליות של התרופות החדשות האחרות.' (*Time* 26.05.61)

הסכום הכולל של התרופות המשווקות בעולם כולו מאז 1961 מגיע ל-205,000; וכמות המחלות גדלה בהתאם. מכאן שאין לנו צורך 'לפתח' תרופות חדשות. תפקידנו הוא למעשה להוריד בצורה דרסטית את מספר המחלות. [...] מה שרוב האנשים אינם יודעים [...] זה שהכדורים הפלאיים הקטנים לא רק שאינם מתקנים כל נזק, אלא הם מחמירים אותו על-ידי הצגת רעלים חדשים לגוף שכבר עבר התעללות.

בהתאם למידע שסופק על-ידי ממסד המזון והתרופות האמריקאי, 1.5 מיליון אמריקאים אושפזו בבתי-חולים ב-1978 כי הם נטלו תרופה שהיתה אמורה 'לרפא' איזושהי מחלה. ו-30% מאלה שאושפזו, סבלו נזקים נוספים כתוצאה מטיפול רפואי אותו קיבלו. כל שנה מספר האנשים שנפטר מנטילת תרופות, מגיע לכ-140,000. אחרי ייצור והפצת מזון, תעשיית התרופות כיום היא למעשה ענף התעשייה השני בגודלו בצפון אמריקה."

בסימפוזיון הבינלאומי "תרופות ביולוגיות נוגדות EG" שהתקיים בפברואר 1991 באסן, הרופא ממינכן, ד"ר שיינר, הצהיר בנאומו:

"עלות שירותי הבריאות הציבורית במדינות המתועשות הרקיע שחקים! [...] ב-1990 הם הגיעו בגרמניה לכ-280 מיליארד מארק. כיצד כל זאת משפיע על בריאות הציבור?"

בהתאם לחישובים סטטיסטיים, מספר החולים הכרוניים כיום גבוה פי חמש עד שש מאשר לפני 50 שנה. לא ניתן היה להפחית את כמות מחלות הלב והדם למרות שהושקעו מיליארדים ביחידות טיפול נמרץ ובמרכזי שיקום. בהתאם לסטטיסטיקה מחלת הסרטן התגברה בצורה מפחידה. [...] קבוצות גילאים צעירות יותר ויותר לוקות בסרטן שהיתה מחלה די נדירה בתחילת המאה (המאה ה-20). גם התגברות המחלות האלרגיות לגמרי יצאה משליטה. שלושים וחמישה אחוזים מהאוכלוסיה בגרמניה סובלת מאלרגיות. 50% מהנשים סובלות מכך. שליש מהאוכלוסיה סובל מהפרעות ראומטיות."

המצב הבריאותי של האוכלוסיה יורד בהתמדה למרות העובדה, שמעולם בהסטוריה של מדינתנו לא היו כל כך הרבה שירותי בריאות זמינים כפי שיש כיום. ישנם ניסיונות לטפל בעלייה בחוסר הביטחון של החולים, כפי שמראה ההצהרה הבאה שניתנה על-ידי יושב ראש הפדרציה (איגוד רפואי) הרטמן:

"לכל המטופלים מובטח הטיפול האפשרי הטוב ביותר".

ואיגוד הרפואה הפדראלית לא רואה כל סיבה לפקפק באיכות הרפואה המודרנית שלו: "שיטת הבריאות הגרמנית היא הטובה בעולם.

היא עולה על כל השיטות האחרות."

לאור הערה זו, ההצהרה שניתנה על-ידי ד"ר מהלר, מנכ"ל אירגון הבריאות העולמי, היא משמעותית. ב-1980 הוא דיבר על "המצב הבריאותי הגרוע ברפובליקה הפדראלית של גרמניה", שאותה הוא כינה בפתחות "שערורייה". הוא דרש כי ב"אחת המדינות העשירות ביותר בעולם", יש להיפטר מ"תרופות ממכרות, תרופות שבאופנה וסוכריות פרמקולוגיות", כיון שאינן מביאות כל תועלת למטופלים.

העובדות, שהוצגו על-ידי ד"ר שריינר במסמכים, ברורות במידה שווה: הוא מצטט את הטוקסיקולוג, פרופסור ד"ר רמר מאוניברסיטת טובינגן, שב-1981 הגיע למסקנה במחקר שערך כי בגרמניה כל שנה מתים 30,000 איש כתוצאה מתופעות לוואי לתרופות. כתוצאה משימוש מוגזם במרפאות שלה באנטיביוטיקות, בהן משתמשים לעיתים קרובות גם כתרופה מונעת, יכולות להתפתח בקטריות עמידות אלימות ביותר. הן עמידות בפני אנטיביוטיקה.

כתוצאה מכך נחוצות אנטיביוטיקות אפילו "חזקות יותר", ועמידות הבקטריה נעשית רגישה להן עוד פחות.

ד"ר שריינר כותב:

"מתוך 13 מיליון האזרחים שאושפזו בבתי-חולים כל שנה, 500,000-800,000 מטופלים היו שם עקב זיהום משתולל. [...] מתוכם, 40,000 מתו מזיהום ספטי (הרעלת דם וזיהום בכלל). זהו מספר רב בהרבה מהמספר השנתי של אנשים שנהרגו בתאונות דרכים. (ב-1989 נהרגו בערך 15,000 איש עקב תאונות דרכים. ב-1990, בערך 10,000)."

מוערך שבגרמניה בערך 70,000 מתו כל שנה מתופעות לוואי רפואיות ראשוניות או משניות.

ב-1979 המכון המדעי של AOK (החברה לעזרה רפואית) הגיע למסקנה שתוחלת החיים של האוכלוסייה יורדת ביחס ישיר לגידול במספר הרופאים.

ד"ר שריינר:

"ד"ר הנס הלטר מסכם זאת כדלהלן במאמרו ב-*Spiegel*:

'בהתאם לממוצע הסטטיסטי, אנשים החיים באזור עם רופאים ובתי-חולים רבים, מקדימים להפוך למטופלים, עוברים ניתוחים לעיתים קרובות, נוטלים יותר תרופות בעלות תופעות לוואי ומתים מוקדם יותר.' ניתוח נתוני העלות לעומת התועלת של טרופ בלתי מרוסן זה במערכת הבריאות, מראה שרופאים העובדים ברפואה דחופה מושפעים פחות מהצהרה זו. יש להטיל יותר ספק בחד-צדדיות של התרופות שהרכבן הכימי אלופתי (שומני), במאזן הלאומי וכן הבינלאומי, בנוסף לכמות הבלתי מתאימה של תרופות ביולוגיות סיבתיות ללא תופעות לוואי. למשל, באיחוד האירופאי."

תוצאות המחקר של המומחה באיכות הסביבה והביולוג, פרופסור ד"ר יעקב וון אואקסקואל, הן זהות. לאחר 30 שנה של מחקר מקצועי, הוא הסיק שבמדינות המתפתחות 50% מכל המחלות הן בעלות טבע רפואי; במילים אחרות, הן נגרמות עקב התערבות הרופאים. באמריקה ההערכה נמוכה ב-10%.

ב-1973 הרופאים בישראל שבתו במשך 29 יום. האספקט המטריד בחדשות אלה הוא שבמשך השביתה שיעור התמותה ירד לנמוך בכל הזמנים. הנס רוש,

שהשיג מידע זה מהחברה קדישא בירושלים, מוסיף שמספר ההלוויות באותה תקופה ירד בקרוב ל-50%. ב-1976 בבוגוטה, קולומביה, היתה שביתת רופאים ושיעור התמותה ירד ב-35%. שוב, החברה קדישא הלאומית אישרה נתונים אלו. היו מקרים דומים בלוס אנג'לס וב-1978, בבריטניה.

ד"ר שריינר חיבר רשימה המראה כדלהלן: היפנים הם צרכני הכדורים הגדולים בעולם; בערך 1800 כדורים לאדם בשנה. האמריקאים הבאים אחריהם בקרבה רבה עם 1700 כדורים, כשהגרמנים הם המאסף עם "רק" 900-1000 כדורים בשנה.

נראה שמקצוע הרפואה הפך להיות באופן הולך וגובר כלי בידי תעשיית הרוקחות והטיפול הרפואי, מרכז מטריד לתרופות. ברור, שרוב המטפלים ברפואה כבר לא יודעים איך לעבוד ללא תרופות סינתטיות רבות חדשות. לאחר הכשרה מאוד בלתי הולמת ברוקחות באוניברסיטה, כשהם מתחילים לעבוד בריפוי, הם מוצפים על-ידי מבול של עלונים מיצרני התרופות. תמונות גדולות המודפסות על גבי נייר מאוד איכותי מבשרות על ההישגים האחרונים בתעשייה. מתנות רבות והזמנות נדיבות מגיעות כדי לשכנע את הרופא לרשום את מוצרי החברה המסויימת. כמות רבה של הכנות מוצגות יחד עם ההמלצות כך שהרופא ישכנע עצמו ביעילותן דרך משוב המטופל.

הנס רוש:

"רופאים מסויימים זקוקים להלם על-ידי תביעות משפטיות לגבי רשלנות מקצועית כדי להתעורר ולהבין, שהם הורדו למעמד של כלים בלבד בידי תעשייה בעלת מגמה ריווחית המטעה באופן סיסטמתי גם אותם וגם את הציבור. לפני שנים רבות השבועון *Time* (9.06.75) דיווח, שבזמן שבעבר נדיר היה שמטופלים הגישו תביעות משפטיות, עכשיו הם נהיו כל כך רבות, שבקליפורניה ממוצע הפרמיה עבור מומחים בעלי סיכון גבוה המריא תוך שנה מ-5377 דולר ל-22,704 דולר."

ההשפעה השלילית של תרופות מסויימות שתעשיית התרופות קידמה כתרופות בלתי מזיקות, נראית כברורה יותר ויותר, למרות כל המאמצים שנעשו על-ידי החברות הדואגות להמעט בחשיבותה.

באוגוסט 1958 היצרן (כמי גרונטל) של המוצר הגרמני תלידומין (קונטרגן) תיאר אותו ל-40,000 רופאים גרמנים כתרופת ההרגעה הטובה ביותר עבור

אמהות המצפות לתינוק ואמהות מיניקות, "כתרופה חופשייה מסיכון גם עבור האם וגם עבור הילד." התרופה פורסמה בהתאם. אחת הפרסומות מראה נוף שלו אליו מלווה הטקסט הבא:

"רגע של הרמוניה טבעית גורם לנו לקוות שתמשך לעד. אך בדרך כלל משאלה זו היא קצרת זמן כי חוסר שקט, שבעבר היה שרוי במוח, שולט בנו ודואג שנהיה בתנועה. קונטרגן משפר את המנוחה והשינה. חופשייה מסיכון, לתרופה בלתי מזיקה זו אין השפעות מזיקות על חילוף החומרים של הכבד, ואינה משפיעה על לחץ ומחזור הדם. אפילו מטופלים רגישים יוכלו לשאת אותה.

שן ונוח

קונטרגן

קונטרגן פורטה"

עד סוף 1959 350,000 אנשים בגרמניה השתמשו בקונטרגן. עד אוקטובר 1960 המספר עלה ל-700,000 ופחות משנה אחר-כך הגיע ל-1,000,000.

התוצאה היתה שלפחות 10,000 ילדים נולדו עם עיוותים ואלפים, שרובם היו קשישים, סבלו מנזק במערכת העצבים שלהם.

על הרב-לאומי השוויצרי, סיבא-גייגי, היה למשוך את המוצר שלה פנפורמין מהשוק האמריקאי בקיץ 1977. תרופה שנרשמה עבור חולי סכרת במשך למעלה מ-18 שנה, גרמה למוות של בערך 1000 איש בשנה.

הנס רוש:

"למרות דיווחי העיתונות, חברות התרופות במערב גרמניה עדיין ממשיכות למכור את המלאי המסוכן של תרופות נגד סכרת (בין השאר: דיפר, סילובין-טרד וסינדטיל) במשך שנה נוספת, ורשויות הבריאות הציבורית מבליגות על כך. די ברור שהיתה עדיפות לרווחים של הקרטל, על פני בריאות הציבור."

הפרופסור השבדי לנוירולוגיית ילדים, ד"ר אולה הנסון מאוניברסיטת גוטבורג, באופן בלתי חוקי השיג דו"חות מסיבא-גייגי שרשמו 1182 מקרי מוות מטנדריל ובוטזולידין, מוצרים אנטי-ראומאטיים ומשככי כאבים.

כדי לא לסכן מכירות עתידיות, החברה שמרה בסוד על המידע בדבר תופעות הלוואי בקשר למוצריהם. החדשות הופצו בעולם והאומדן של 10,000 מקרי

המוות נחשב לריאלי יותר. רוב המדינות החרימו מיד את המוצרים. רק בשווייץ המשרד לבקרה רפואית בברן אישר להמשיך במכירות.

רשימת הדוגמאות היתה יכולה להימשך על פני עמודים רבים. נראה שעבור כמה חברות תרופות, חיי אדם אינם נחשבים כל עוד הכסף ממשיך להיכנס.

הכוח ההרסני של תעשיית התרופות הפך להיות סכנה מאיימת לבריאות הציבור. ב-24 ביוני, 1985 הופיע מאמר ב-*Der Spiegel* בכותרת *איך תעשיית התרופות קנתה את בון – פרשת שוחד חדשה*. הוא מזהיר בבהירות, שבמשך השנים, תעשיית התרופות שיחדה פוליטיקאים, חברי פרלמנט ועובדי ממשלה בבון במטרה להשיג חקיקה מועדפת על חשבון ארגונים לעזרה רפואית והמטופלים.

באיטליה היה אותו הסיפור. כשטינה אנסלמי, שרת הבריאות באיטליה הגישה בקשה למשוך מהשוק אלפי תרופות, ובכך סימנה כמטרה את אלו שהועדה הרפואית סיווגה כחסרי תועלת או מזיקים, נציג תעשיית התרופות הציע לה 35 מיליארד לירטות שיוכנסו לבנק שוויצרי אם היא תיסוג מבקשתה. היא פרסמה את ניסיון שוחד זה. ימים מספר לאחר מכן מכוניתה התפוצצה ורק במקרה היא ניצלה ללא פגע. אך זמן קצר אחר-כך, לפי הנס רוש, היא הושהתה מתפקידה ומעולם לא מונתה שוב לתפקיד שרת הבריאות.

הנס רוש:

"רק חלקיק מהראיות שחשפנו על שחיתות, יכלו למלא ספריות שלמות. הדרגות העליונות ביותר של ארגוני הבריאות הרשמיים אינם חוסכים באמצעים, ובכך נכללים אלימות וטרור, כדי לשמור על השיטה הריווחית הקיימת."

כפי שציין ד"ר סטילר, המידע החד-צדדי של מה שמכונה, אסכולת הרפואה הקונבנציונלית, יחד עם הכוח הכלכלי של מערך התרופות, הצליחו לאמץ את התפקיד שבעבר הוקצה לדת: כוח הכדורים (הגלולות) הפלאיים עם שמותיהם המהודרים, המציפים את השוק, לוקחים את מקומה של האמונה בכוח המרפא של רוח הקודש.

הנס רוש:

"הרופאים הם אנשי הדת של היום, והאוכלוסיה פונה אליהם בתקווה בענייני צרכיה הגופניים והרגשיים. 'ישר לרופא!' הן מילות המעבר, והרופא והפסיכיאטר יודעים הכל בקשר לבריאות הגוף ואיזון הנפש, שאף גורם חי אחר אינו יכול כלל לדעת. האם אין לאנשי דת מודרניים אלה שפה שרק הם מבינים? לפחות הם הבינו שבעולם החומרני כיום, הרבה יותר משתלם להבטיח לאנשים חיים ארוכים על פני כדור הארץ מאשר חיי נצח בעולם הבא."

התקשורת משחקת תפקיד חשוב בתהליך כובל זה, כי היא מציגה בפני האוכלוסיה את הטרימינולוגיה המדעית של הבריאות והמחלה. לעיתים קרובות יש להקריב דיווח אובייקטיבי על חשבון הצורך להתחשב בתלות כלכלית במפרסמים בעלי כוח.

מוריס א. ביל, המוציא לאור של עיתון פרוורי במרילנד, הודה בכך, שתחנת הכוח של חברת החשמל המקומית הפכה למפרסמת קבועה בעיתון, וכי בכך טופלו בעיותיו הכלכליות. אז, במהדורה מסוימת, הוא צידד בקורא שהתלונן בקשר לתחנת הכוח. לא עבר זמן רב לפני שאיימו עליו לבטל מיידית את קשרי הפרסום אם הוא יסטה שוב מהתלם. הדבר פקח את עיניו לפירוש הבסיסי של המושג "חופש העיתונות" והוא מכר את העיתון שלו והתחיל לחקור בדבר מצב חופש העיתונות במדינתו עבור כתיבת ספר בנושא. הוא לא יכל למצוא מוציא לאור, כי ספרו *סיפור התרופות* היה בעל תוכן כל כך שערורייתי שהיה עליו להוציאו לאור בעצמו. מאז שספרו יצא לראשונה לשוק ב-1949, הוא הודפס מחדש 33 פעמים, למרות כל הניסיונות לעצור זאת.

הוא כותב:

"חברה נחשבת יציבה ביותר וריווחית אם היא מחזירה 6% על ההון המושקע.

"חברת התרופות סטרלינג בע"מ, מרכז העצבים והמחזיקה הגדולה ב-68 חברות הבת של ממלכת הציוד הרפואי של רוקפלר, הרוויחה 23,463,719 דולר על נכסי נטו של 43,108,106 דולר, כלומר 54%. סקוויב, חברה אחרת הנשלטת על-ידי רוקפלר, לא הרוויחה 6% אלא 576% ב-1945 בהתבסס על ערך נכסיה בשנה זו.

"כל זאת קרה במהלך שנות המלחמה המפוארת, כשמשרד ראש חיל הרפואה ומשרד הרפואה של חיל הים לא רק העלו את הרווחים של חברות הציוד

הרפואי, אלא למעשה 'הזריקו' את הרעל שלהן לתוך מערכת הדם של חיילינו, מלחינו ושל חיילי הנחתים שלנו ביותר מ-200 מיליון זריקות.

"האם זה מפתיע, שהרוקפלרים ואנשי החזית שלהם ברשות התרופות והמזון (FDA), שירותי הבריאות הציבורית האמריקאית, רשות המסחר הלאומי, המשרד לעסקים הטובים ביותר ואלפי רשויות בריאות בכל רחבי המדינה, עשו ברית להחרים את כל שיטות הריפוי שיכלו להוריד את צריכת הציוד הרפואי?"

"בדו"ח השנתי האחרון של קרן רוקפלר ישנה רשימה של המענקים השנתיים שהיא נתנה לאוניברסיטאות ומחלקות ממשלתיות במהלך 44 השנים האחרונות בסך למעלה מחצי מיליארד דולר. במוסדות חינוך אלה מלמדים סטודנטים את הכל בדבר פולקלור הציוד הרפואי, באופן טבעי בהתאם לבית רוקפלר. לא ניתנים מענקים אחרים, ואין כסף הניתן לבערך 30 המכללות האחרות שאינן מקדמות ציוד רפואי.

"הפקולטה הרפואית היוקרתית של אוניברסיטת הרווארד קיבלה 8,764,433 דולר מהון הקרטל, אוניברסיטת ייל קיבלה 7,927,800 דולר ואוניברסיטת ג'ון הופקינס – 10,418,531 דולר, וכו'."

הנס רוש:

"ובזמן שרוקפלר 'תרם' סכומי עתק אלו למכללות, שאז הצטרכו לקדם את התרופות שלו, הריבית של המפעל הענק בהדרגה פרש את רשתותיו על פני העולם כולו. לפני שלושים שנה הוא היה כל כך נרחב שביל כתב:

"האוסף הכולל הגדול ביותר של תורת התרופות בעולם שייך לרוקפלרים ובעזרת השפעתם הנרחבת, הם מפעילים לחץ לקדם את מכירות הציוד הרפואי שלהם. לקרטל כלל לא איכפת מהעובדה, שכמות גדולה ביותר של תרופות בשוק, מזיקה לבריאות האדם. לכן אין זה מפתיע שהממלכה ממקמת את 'הנציגים' שלה בכל עמדות הממשלה במחלקות הבריאות והדבר מסביר מדוע משתמשים בתורת התרופות בכל מוסדות הממשלה. מיליוני אנשים שהיו מעדיפים להשתמש בשירותי המטפלים ברפואה משלימה, כירופרקטים ואוסטאופתים, אינם זוכים להתחשבות. מטופלים אינם קונים תרופות אם רופאיהם אינם רושמים להם אותן. וישנן אלפי תרופות שרק מחכות למכירות ריווחיות מהירות."

הנס רוש מציין: "כבר ב-1948 ממלכת ההון של רוקפלר/מורגן השקיעה למעלה מ-800 מיליון דולר כדי לתמרן את החינוך הציבורי בענייני בריאות ותרופות. כבר בתחילת המאה הקודמת (המאה ה-19) ממלכת התעשייה של רוקפלר הכינה את הקרקע לחינוך הציבור בעזרת מה שנקרא מוסדות פילנתרופיים שונים נוספים שנוצרו, תחת מסווה של רווחה. מטרתה היתה ליצור אוכלוסיה, שתהיה תלויה בתרופות. המטרה הראשונית היתה ילדים, שאליהם יגיעו דרך בתי-הספר, אז מבוגרים שיגיבו לפרסומת הישירה, ולבסוף לתקשורת שהכנסתה תלויה בהכנסה מפרסומות." "

יש לציין שגם ג'.ד.רוקפלר וגם בנו סמכו רק על הומאופתים לתחזק את בריאות העובדים שלהם, עובדה המדגישה את חוסר ביטחונם ואמונם ברפואה המודרנית, שעליה הם הוציאו מיליונים לשם קידומה.

אין מה לומר נגד נטילת תרופות כשהן באמת נחוצות. להפך הוא הנכון, חיונית והגיונית התמיכה שהן נתנו לאנשים שהרחיקו עצמם בזהירות מאנגריות החיים המרפאות במהלך המאות הקודמות. האנשים הם המחליטים אם ישתמשו בהן להעלות את הסבל והאומללות או ליצור בעיות חדשות עבור עצמם.

באופן בסיסי הצגת עובדות אלו אינה במטרה להטיל ספק ברפואה המודרנית. למעשה היא בקשה להבלטת נטיות שכבר אינן מוצדקות. השימוש באנטיביוטיקה להילחם בדלקות חריפות, כדלקת ריאות, שלקחה חיים רבים לפני שהתגלה הפנצילין, היא הגיונית ונבונה לחלוטין. אך אין זה אחראי "לדכא" כל דלקת באופן מיידי. תוצאת השימוש המוגזם שלה בעולם, גורמת לכך שליותר ויותר אנשים ישנה התנגדות גופנית פחותה, ולחיידק ישנה התנגדות רבה יותר. פרסום חסר מצפון, עשרות שנים של חינוך כושל ומדיניות בריאות מוטעה, הם האשמים בעובדה שאנשים רבים פונים לכדורים באופן אוטומטי, אפילו בהפרעות הפחותות ביותר, והדבר הפך להרגל מסוכן. כיום זהו עסק ריווחי ליטול את ביטחון האנשים ביכולות הריפוי העצמי שלהם ולהציע שתרופות יכולות לפתור את בעיותיהם. פרסומת כגון:

"תרופה X משחררת את ראשך לקשירת חברויות חדשות"

שהופיעה בזמן האחרון בתוכנית טלוויזיה, שנקראה החברה לציוד רפואי ועסקה בביקורת נושא זה ובמידה שווה הדגישה פרסומת על דף שלם שקידמה משכב כאבים במילים:

"הרופא שלי יודע הכי טוב מה טוב עבורי"

מפחידה הסתירה של מדע הרפואה, שמצד אחד מתפרץ בזעם נגד "שרלטנים", שאינם מצייתים לתורות שלו ומפריים את חוק המטפלים ברפואה משלימה המגן על בריאות הציבור, ומצד שני גורם לנזקים הרי אסון לבריאות הציבור, הבלתי ניתנים לתיקון.

הדרכים השגויות של רפואה זו הגיעו למימדים שכאלו, עד אשר הדבר הפך לעניין של חשיבות עליונה לעדכן את הציבור בעניין הקשר האמיתי בין מחלה לבריאות. מופיעים בעיתונים ובז'ורנלים יותר ויותר מאמרים ביקורתיים, והם הצעד הראשון בכיוון הנכון. יותר ויותר רופאים מביעים את דעתם, ששיטת הרפואה העכשווית היא הגורם העיקרי בגידול מספר החולים.

ב-1980 ארגון הבריאות העולמי פרסם את רשימת 234 התרופות שנחשבות לחיוניות במדינות העולם השלישי. *Zuricher Weltwoche* הצהיר ב-14 באוקטובר, 1981 שארגון הפיתוח התעשייתי של האו"ם, יחד עם ארגון הבריאות העולמי, ערכו רשימה של רק 26 תרופות אשר לא ניתן לוותר עליהן בעולם השלישי. הדו"ח של UNIDO עצמו מונה רק 9 מתוך 26 התרופות כחשובות במיוחד.

האם נחוצות 125,000 תרופות מורשות בגרמניה אם בלתי אפשרי להעריך את הנזק שנגרם עקב הצפת תופעות הלוואי שלהן? במה עוזר המספר העצום של בקשות נוספות לרישום תרופות חדשות המציפות את שולחנות הכתיבה של משרד הבריאות שנה אחרי שנה? לכמה תרופות נוספות באמת זקוקים האנשים?

"עלינו לעזור לאנשים בכך שנעמיד לרשותם תרופות"

אמרה דוברת משרד הבריאות בתוכנית הטלוויזיה שהוזכרה לעיל. היא לא יכולה למצוא פתרון להתמודדות עם הצפת התרופות ותופעות הלוואי שלהן כהתמכרות, מחירי פיצוץ ונזקים אישיים.

מערכת הבריאות לבטח הייתה שונה כיום אילו במשך עשרות שנים לא היו משקיעים רק ב"זרם הרפואה הקונבנציונלית" המובילה לשום מקום. גרמו לאנשים להיות תלויים בכדורים בלתי חיוניים במקום להנחותם למקור החיים הטבוע בהם. החלמה אמיתית מהרוח לא עולה דבר, אין לה תופעות לוואי

ומאפשרת לאדם להשתחרר. אך הדבר דורש ענווה ושינוי פנימי. ואיש אינו יכול להרוויח (כלכלית) מערכים כאלה.

ניסויים בבעלי-חיים –

סבל נוראי בשירות ה"בריאות"

פרק מפחיד במיוחד במדע הרפואה קורה בחשאייות במעבדות בכל רחבי העולם. כאן, בשם המדע, מענים והורגים בעלי-חיים בדרכים מבישות ביותר. משתמשים בהן לא רק לפיתוח תרופות חדשות, אלא לעיתים קרובות עליהן לסבול עבור "ניסויים מדעיים" אחרים או שמענים אותן לשם הקוסמטיקה.

כמובן שהמעבדות הנדונות מכחישות זאת או מפחיתות מערך הדברים, אך מי שבודק את מסמכי המחקר המלאים של הנס רוש, שהוא כנראה המתנגד הנאמן ביותר לניסויים בבעלי-חיים, ההצהרות לציבור לא ייטו כל כך לשטות בו. חקירותיו של רוש בנושא אכזריות לבעלי-חיים במעבדות תחת מסווה של מחקר הומני, תורגם לשפות שונות אחדות, ואם נשפוט בהתאם למספר העותקים שנמכרו, הוא הביא להתעניינות ציבורית נרחבת. תיקי התביעות שהוגשו נגד הנס רוש על-ידי הרשויות, תמיד הביאו לזיכוי עקב ההוכחות הבלתי משוחדות שהביא. בספרו *Die Fälscher der Wissenschaft* ישנה רשימה של הפעולות האכזריות שבהתאם לרשויות, נחשבות לנסבלות.

"במעבדות הדמוי-מדעיות בכל העולם יותר מ-300,000 בעלי-חיים מעונים למוות מידי יום.

90 מיליון מידי שנה בארצות הברית.

14 מיליון מידי שנה בגרמניה.

5.5 מיליון מידי שנה בבריטניה.

3 מיליון מידי שנה בשווייץ הקטנה. (המספר הגבוה ביותר בעולם ביחס לגודל האוכלוסייה.)"

סטודנטים לרפואה מקבלים את הדוקטורט על-ידי ניסויים בבעלי-חיים ביתיים קטנים. במיוחד כל תרופה חדשה הנוספת לכמות הגבוהה הבלתי אחראית לאלה הקיימות, "נבדקת" בדיקות רפואיות-רעלניות, כביכול, על

בעלי-חיים לפני שהיא מקבלת רשיון לשימוש. בארצות הברית בלבד 34 מיליון בעלי-חיים נהרגים מידי שנה על-ידי תעשיית התרופות.

אכזריות חסרת טעם זו של המדע ברחבי העולם במטרה למצוא "מרפא" דרך סבל בעלי-חיים, ברור שכבר ידועה זמן רב. ללא קשר לעובדה שהשוק רווי תרופות והצורך בפיתוח תרופות חדשות מוטל בספק, תוצאות הבדיקות על בעלי-חיים אינן יכולות להחשב כהוכחות אמינות ליעילותן על אברי בני-אדם. בעלי מקצוע הצהירו זאת חזור והצהר במשך עשרות שנים.

למשל המוצר הגרמני תלידומיד - Thalidomide (קונטרגן - Contergan) "נבדק" על בעלי-חיים לפני שהיצרן מכר אותו לאמהות מניקות, בטענה שהוא "בטוח לחלוטין" ו"ללא כל סיכון עבור האם והילד". אך אפילו התוצאה הטרגית של מספר רב של ילדים שנולדו עם עיוותים, שבברור הדגיש את חוסר ההגיון בניסויים על בעלי-חיים, לא שרת להורדת המספר הגבוה השערורייתי של ניסויים בבעלי-חיים או לכל שינוי בגישה. בתחילת שנות השמונים היתה שערוריה דומה בקשר לתרופה נגד בחילות בוקר עבור נשים הרות (שנקראה בנדיקטין - Benedictin בארצות הברית ודבנדוקס - Debendox בבריטניה) שגרמה להמוני עיוותים בתינוקות, למרות כל הניסויים שקדמו לשחרורה. שנים מספר קודם לכן בארצות הברית, אסטרוגן סינתטי, דיתילסטילבוסטרול (Diethylstilbostrol - DES) הומלץ כ"נטול סיכון" לנשים הרות. הוא קודם להגן עליהן מהפליות, וגרם לסרטן נרתיק ספציפי בבנות אותן נשים, בהיותן בגיל צעיר. הדבר עורר את חידוש הניסויים בבעלי-חיים. לשווא. לא התפתח בהם סרטן.

הנס רוש:

"ב-1976 מפעל תרופות חשוב ביותר בבריטניה, ICI (תעשיות כימיות מלכותיות) התחיל לשלם פיצויים למאות אנשים שסבלו מנזקים רציניים שנגרמו לעיניהם ולמערכות העיכול שלהם לאחר שנטלו ארלדין (Eraldin), סם חיזוק ללב. אנשים אחדים מתו. כפי שדובר החברה הסביר לעיתונות, ארלדין הוצא לשוק רק ב-1970 לאחר שבע שנות בדיקות אינטנסיביות (כרגיל בבעלי-חיים)." (חיים)

אותו הסיפור היה עם תרופה לבעיות עיכול. אוקסצ'ינול (Oxchinnol) (שנרשם כמקספורם - Mexaform או אנטרו-ויאופורם - Entero-Vioform)

גרם למחלה חדשה שהתפתחה במספר רב של אנשים. היא נקראה מיילו-אופטיקו-נורופתיה (Myelo-Optico-Neuropathy – SMON). אלפים מתו ו-30,000 סבלו מעיוורון או שיתוק בגפיים התחתונות שלהם.

הנס רוש מבהיר עד כמה בדיקות בבעלי-חיים אינן אמינות עבור בני-אדם:

"שני מיליגרם של סקופולמין (Schopolamin) (רעלן מסולנום שחור קטלני) הורג אדם, בזמן שכלבים וחתולים סובלים מינון החזק פי מאה. אפילו מינון קטן של פטריית פקועית השדה יכול להשמיד משפחה שלימה, אך ארנבות, בעלי-חיים עליהם נעשים ניסויים, יכולים לאכול אותה מבלי שישפיע עליהן. קיפוד יכול לבלוע בבת אחת כמות אופיום השווה לזאת שמכור לסם מעשן בשבועיים, ובנוסף לכך להוריד זאת עם מספיק חומצה פרוסית/הידרוציאנית היכולה לחסל גדוד שלם. פניצילין הוא קטלני עבור שפן ניסיונות, אך חסין לסטריכנין, שהוא אחד מהרעלים הכי מסוכנים לאדם. (...) לאספרין ולאינסולין יש את אותה ההשפעה על חולדות ועכברים כפי שיש לתלידומיד על בני-אדם. אך היא אינה גורמת לעיוותים בצאצאיהם."

לאחר שנים של מחקר העובדות שעמדו לרשותו הובילו אותו למסקנות הבאות:

אין סוף לרשימה, אך הדוגמאות המצוטטות צריכות להספיק כדי להראות, שאין בדיקה בלתי אמינה כבדיקה על בעל-חיים עבור תרופות חדשות בלתי נחוצות. רשויות הבריאות, כביכול, ומדעני מחקר יודעים זאת היטב. אך עדיין הם מספקים לתקשורת ולציבור את אותו סיפור ישן נושן: הייתם מעדיפים שנבדוק תרופות חדשות על ילדיכם? האמת היא שכל המוצרים הסינתטיים מזיקים ולכן ממשיכים לבדוק את כל המוצרים החדשים עליכם ועל ילדיכם. עד כמה שאדגיש זאת, לא יהיה די בעובדה שניסויים על בעלי-חיים רק מספקים אמתלה, הם אינם מספקים מענה, וגרוע מכך, הם נותנים תוצאות שגויות ביחס להשפעת המוצרים על בני-האדם.

אין יוצאים מן הכלל!

ההפך הוא הנכון: כיום ישנה עלייה באסונות הקשורים בתרופות, בזמן שהם לא קרו לפני שניסויים על בעלי-חיים הפכו לחובה. כמו כן התאונות בעקבות טיפול הנמצאים בעלייה מתמדת, הם כתוצאה משימוש נרחב בניסויים בבעלי-חיים."

כפי שהנס רוש ממשיך להעיר, מי מופתע, שלממשלות במדינות המתועשות אין עניין מיוחד להפסיק ניסויים בלתי נחוצים ומטעים בבעלי-חיים. ב-1981 נדחתה בקשה, שהוגשה לראש הממשלה תטצ'ר על-ידי שלושים אישים בריטים, ביניהם רופאים ומדענים, שהציעה שחלק מההוצאות על המחקר הרפואי השנתי יושמו בצד עבור שיטות אלטרנטיביות כדי לצמצם את השימוש בבעלי-חיים, או להחליף את השיטה.

הנס רוש העיר בקשר למצב בגרמניה בספרו *Die Pharma Story*:

"שרת הבריאות לשעבר של מערב גרמניה, גב' אנטג'ה הובר, הגיבה באותה לשון. ב-25 ביוני, 1981 היא הצהירה בפתאומיות במהלך שימוע בבית התחתון של הפרלמנט הגרמני שבשום פנים ואופן אין לוותר על ניסויים בבעלי-חיים. אפילו הפסקה חלקית, למשל במוצרים קוסמטיים או הניסויים האכזריים והמטעים LD-50 אינה באה בחשבון. [...] עשרים דקות אחר-כך השרה עזבה את הלשכה באומרה שהיו לה התחייבויות אחרות ונציגה מטעמה תפשה את מקומה. הנציגה הסבירה שיהיה קשה להפחית את הניסויים בבעלי-חיים כי השרה לא ידעה על היקפם. 'למשל, איננו יודעים מה קורה באוניברסיטאות שלנו', היא אמרה. כשהיא נשאלה מדוע השרה לפחות לא תאסור על ניסויי LD-50, שהם בברור מטעים, היא ענתה, 'כי אז לא נוכל לייצא תרופות'.

"ללא ספק הגברת חשבה על חוק דלני (Delaney) שאינו בשימוש. הוא הופך בדיקות שכאלה לחובה ולכן אחראי לרוב התאונות ברחבי העולם הקשורות בתרופות. נציגת הפרלמנט גם מראה עד היכן תטצ'ר, הובר ופוליטיקאים אחרים במדינות המתועשות מעורבים בענייניהם של קרטל התרופות."

ב-Pschyrembel, מילון קליני, ההגדרה של LD-50 היא כדלהלן:

"מינון קטלני, בראשי תיבות LD, מינון המביא למוות [...] (תרופה) הידועה כ-LD-50 בניסויים בבעלי-חיים, כלומר מינון הגורם למוות ב-50% מבעלי-חיים תוך פרק זמן ספציפי; אופייני לתרופה."

אכזריות מדעית לבעלי-חיים, גם נקראת ביתור גוף חי. ב-Pschyrembel היא מוגדרת כ:

"ביתור גוף חי – באנגלית: vivisection (בלטינית - vivus : חי; section: לחתוך), בניסוי בגוף בעל-חיים מסיבות מדעיות; חייב ויכול להיעשות (בשימוש חומר הרדמה, וכד') ללא אכזריות לבעלי-חיים."

התהייה היא איך ניתן לערוך ניסויים כגון המוזכרים לעיל עבור איפיון תרופה, ללא אכזריות לבעלי-חיים.

כבר לא ניתן להתעלם מהעובדות ומהאזהרות הקולניות, גם מאנשי רפואה, אפילו אם גורמים בעלי השפעה במסד הרפואי-תרופתי ממשיכים להפיץ את המטרה המדומה של ניסויים בבעלי חיים.

במוסף המהדורה של *Neuen Juristischen Wochenschrift* בדצמבר 1975, בעל הכותרת *Zeitschrift für Rechtspolitik*, פרופסור ד"ר הרברט הנסל, מנהל המוסד הפיסיולוגי של אוניברסיטת מרבורג, כותב כדלהלן:

"בהתאם לביו-סטטיסטיקאים המובילים, בלתי אפשרי ליישם על בני-האדם את התוצאות שהתקבלו מניסויים בבעלי-חיים, כי המדדים בהם משתמשים, סוגי בעלי-החיים והחומרים הנבדקים כדגמים אקראיים, אינם תקפים ביחס לתיאוריית ההסתברות. לכן כרגע תחזית בעלת בסיס מדעי, אינה אפשרית. בעניין זה המצב פחות מעודד ממשחק צ'אנס. במשחק צ'אנס ניתן להעריך את סיכוי ההצלחה. [...] בהתאם ליידע שיש כיום ברשותנו, לא ניתן באופן מדעי להעריך את התוצאה הפוטנציאלית, ההשפעה והנזק של תרופות על בני-אדם דרך ניסויים בבעלי-חיים. [...] הבעיה במיוחד מורגשת כשאסון הקוטרגן מאוזכר בטיעון של פיקוח קפדני והובא כסיבה לתוכנית ממשלתית לתיקון החקיקה לגבי תרופות. כיום, כפי שהיה בעבר, ניסויים בבעלי-חיים אינם יכולים בוודאות מוחלטת למנוע אסונות רפואיים שכאלה."

המנהל הותיק של המחלקה המיקרו-ביולוגית בבית-החולים ל. סקו במילנו, פרופסור ד"ר פיאטרו קרוצ'ה, חבר "עמית הפתולוגים האמריקאים" וסופר פרסומים וספרים רפואיים רבים, כותב כדלהלן בספר *Tierversuch oder Wissenschaft - eine Wahl*:

"אין אלטרנטיבות לניסויים בבעלי-חיים, כי כל שיטה אחרת תצטרך לכלול בדיוק את אותם איפיונים. אולם קשה למצוא משהו מטעה ומרוחק ממחקר ביו-רפואי אמיתי כביתור. [...] ביתור תמיד היה, ולצערנו ממשיך להיות, פצע מוגלתי המגעיל והמערער את אמינות המדע, כפי שדעת הציבור מגיעה להכרה

גוברת והולכת. [...] כמובן, אם יבטלו זאת, האדם המשתמש בזאת יאבד את ההזדמנות לפתוח בפניו דרך קלה לפרסום מחקריו, להשגת תארים אקדמיים, לקדם את הקריירה שלו ולהחניף לעצמו בהתחברותו לאלו רבי העוצמה, כי דרך ניסויים 'שאינן להפריכם', הוא יכול להצדיק את הנחות היסוד הנחוצות, או אם יהיה צורך בכך, לספק בחוסר מצפון את ההנחות הנחוצות."

בעקבות זאת הוא כתב יותר מ-200 עבודות המנתחות את המצב, בהן הוא מציג דרכים רבות לקיים מחקר מדעי אמיתי ללא הניסויים המטעים והבלתי נחוצים בבעלי-חיים.

אך מה שקורה במעבדות "מדעיות" רבות כיום, עולה בהרבה על האכזריות המוצדקת הרשמית לבעלי-חיים עקב "בדיקות בטיחות" לתרופות. לעיתים קרובות משתמשים ברחבי העולם בשיטות עינויים מובהקות למען "התפתחות המדע".

הנס רוש:

בהתאם לנתונים הרשמיים של משרד הפנים בבריטניה, 86% מכל הניסויים נערכו במהלך השנים שעברו ללא הרדמה, ורק 3% מבעלי-החיים הומתו לפני שחזרו להכרה. אך אפילו מידע זה אינו בטוח. התגלו מקרים, כפי שפעם דיווח לורד דאודינג בבית הלורדים, של אנשים שערכו ניתוחים רציניים, כהוצאת עיניים לחתולים, ללא שימוש מתאים בהרדמה, כפי שהבטיחו שעשו. במקום זאת הם רק נתנו מטשטש כדיאל (Dial). [...] כיום בבריטניה ישנם רק 14 פקחים שעליהם לדווח למשרד הראשי לבקרת תרופות, ונראה שאין להם מספיק זמן או מוטיבציה לערוך בדיקות פתע במעבדות, כפי שדורש החוק. הם יושבים מול שולחנות הכתיבה שלהם ונותנים 18,000 אישורים הנחוצים לחוקרים כדי לערוך מיליוני ניסויים, הנחשבים כ'הכרחיים' עבור בריאות ציבור החולים העולה בבריטניה. חלקם אורחים של החוקרים בערבים.

הידידות בין הפקח הראשי הותיק של המשרד הראשי, סטפן ויין, שתפקידו להגן על חיות המעבדה ומגדלי בעלי-החיים, והחוקרים, נגזו כשווין הפך לאסיר. הוא מיד הפך לחבר פעיל ב-RDS, שהוא הלובי של הביתורים."

במיוחד במחקר מחלת הסרטן, ניתן להבחין בדרך הבלתי מקובלת בה חלק גדול מהמחקרים הרפואיים מתבצעים כיום תחת המסווה של השגת מטרות הומניות. כפי שהנס רוש מציין, מחקר זה, הממומן על-ידי תרומות וכספי

משלמי המיסים, מבוצע במעבדות רבות סביב העולם בדרך הגורמת לפקפוק רציני במצב הבריאות השכלית של המדענים בהם מדובר.

הנס רוש:

"המאמצים העולים הון למצוא 'מרפא' לסרטן על-ידי השתלת המחלה במיליוני בעלי-חיים מידי שנה, הם חסרי תועלת וטיפשיים, כפי שדרכי לחימה שונות בפשעי מלחמה ימצאו בעזרת מחשבים. [...] למדענים שמינו עצמם במעבדות בעלי-החיים, אין שמץ מושג איך לחקור מחלה. הם רק יודעים איך ליצור מחלות שונות, כולל סרטן. במובן זה הם הוכחו כהצלחות חדשניות גדולות. [...] גידולים מושתלים בבעלי-חיים. אז צופים איך הגידולים גדלים ולבסוף מתפשטים לאיברים בריאים. וכך זה נמשך. יחד עם הסרטן, הסבל מתגבר עד שמגיע המוות. בעלי-חיים אחרים נחשפים למינונים גבוהים של קרינה במטרה ללמוד את השפעתה על הסרטן המוחדר באופן מלאכותי, כפי שמדענים רבים כבר ציינו, שאין לו קשר עם ההתפתחות הספונטנית של הסרטן בבני-האדם.

" לעיתים קרובות גפיים של בעלי-חיים מטופלות בקרינה בצורה כל כך אינטנסיבית שהם מקבלים נמק ובסופו של דבר נופלים. מאכילים בעלי-חיים אחרים בכמויות גדולות של חומרים הידועים או הנחשדים כגורמים לסרטן. כתוצאה מכך הם מקיאים באופן רציף כל כך שההתכווצויות מחמירות והם מתים. בעלי-חיים רבים עם גידולים גדולים, מפסיקים לאכול ולשתות, דבר הגורם להאטת גידול הגידול, אך מאריך את סבלם. הגידולים יכולים גם להפוך לדלקתיים, ובמקרה כזה בעלי-החיים מתים מזיהום כללי. גידולים מושתלים בכל חלקי גופם של בעלי-החיים – בחזה, בעמוד השדרה, באוזניים ובזנב. עמיתים לכולוב לעיתים קרובות אוכלים גידולים חיצוניים בגוף רעיהם הסובלים. אחרים, שנגרם להם הסרטן, מוחזקים בקור או חום קיצוני, לשם צפייה בהשפעת הטמפרטורה על גידול הגידול."

נראה שאין גבול לפנטזיות האכזריות של חלק מהמדענים. חוץ מהעובדה, שתגובות איברי בעלי-החיים אינן ניתנות להשוואה עם אלו של אברי האדם, צריך להיות ברור שסרטן ניסויי שונה לחלוטין מסרטן המתפתח באופן ספונטני בבני-אדם. בבני-האדם המצב המופרע הכללי של הגוף מספק את הבסיס הנחוץ לסרטן לגדול, בזמן שבבעל-החיים הוא נגרם בכוח. העסק של מחקר הסרטן המגלגל ביליון דולר עם מסמכי תוצאותיו חסרות הערך, מהווה דרך שגויה של

מדע הרפואה, שחיפש לשווא מרפא לסרטן במשך למעלה מ-200 שנה. ב-1955 בערך 95,000 גרמנים מתו מסוגים שונים של סרטן. ב-1975 מתו בערך 150,000, מבלי שהאוכלוסיה גדלה באופן פרופורציוני. ומספר מקרי המוות ממשיך לעלות. מבעית שהמושג של מציאת מרפא על-ידי גרימת המחלה ליצורים חיים אחרים, עד היום לא ננטש, ושקיימת התנגדות עקשנית לשיטות אלטרנטיביות.

לרופא אמריקאי שכבר הוזכר, ד"ר סימונטון, היו אויבים רבים מבין עמיתיו, עקב ההצלחה שהיתה לו בטיפול חולי הסרטן שלו בשיטה לא קונבנציונלית. זאת היתה השיטה השאמאנית (של רופאי האליל) העתיקה דרך דימיון מודרך. (ראה פרק 3) למרות שהוא השתמש גם בהרבה שיטות קונבנציונליות, ובמשך שבע שנות מחקר יכול היה להוכיח, שמטופליו חיו פי שניים יותר זמן כחולי סרטן, מהמטופלים בשיטות הקונבנציונליות במרכזים האמריקאים הטובים ביותר, האיגוד האמריקאי למחלת הסרטן הכניס אותו ל"רשימה השחורה".

"המחקר ותוצאותיו עיצבו את ההסטוריה הרפואית, כולל עבודת המטפלים ברפואה משלימה ברחבי העולם. אך מה שעשה איתו האיגוד האמריקאי למחלת הסרטן, שונה לחלוטין. ברור שמחקרו של קרל סימונטון גרם לכל כך הרבה דאגה, שלאחר פרסומו, האיגוד הכניס אותו לרשימה כאחד מרופאי האליל המסוכנים ביותר. עד היום הוא עדיין לא התגבר על כך. [...] קל לפעול בהתאם להצעותיו של סימונטון, אין הדבר כרוך בכסף והשתמשו בכך מאז ומעולם. האם אולי זו הסיבה לכך שרופאים קונבנציונליים ורוקחים התייחסו אליו בעוינות כה רבה? שיטתו מקשה על רופאים, הנוירוטיים בקשר לתדמיתם, לזכות בתשומת לב. החולה מטופל כאדם אחראי. פריצת הדרך של שיטות סימונטון היו גורמות לתעשיית התרופות להפסדים משמעותיים כי מחלת הסרטן מהווה עסק רווחי עבודה. במידת מה ניתן למדוד ולהסביר באופן מדעי את התהליך הפלאי של ריפוי עצמי, בעזרת אימונולוגיה-פסיכו-נוירולוגית. למרות זאת ניהול המסע נגד קרל סימונטון ואחרים שעובדים כמוהו, ממשיך."

לא רק המושג של ד"ר סימונטון, אלא ריפוי בדרך האנרגיות הרוחניות, ללא תופעות לוואי ועיניו בעלי-חיים אחרים, שארעו בכל רחבי העולם במשך מאות בשנים וכשיטות ריפוי אחרות, מוכח כשיטה שמזמן היתה אמורה להביא לשינוי בכיוון הרפואה. אך נראה שהכוחות המחליטים בעניינים שכאלה, אינם מסוגלים להיפרד מהמושגים המוכרים, למרות הסבל הרב שהם מנחילים.

אנה קינגספורד, הרופאה הראשונה בבריטניה, כבר אמרה במאה התשע-עשרה:

"מחלת הנפש הסוערת בנשמת החוקר העורך ניסויים בבעלי-חיים מספקת להפוך אותו לחסר יכולת להגיע לדרגת הידע הגבוהה והאצילית ביותר. קל יותר עבורו ליצור ולהפיץ מחלה מאשר לפענח את סוד הבריאות. בעת חיפוש מקורות החיים, הוא בסך הכל ממציא דרכים חדשות לגרימת מוות."

תחת הכותרת: הערות שוליים קצרות בקשר לניסויים שגרתיים בבעלי-חיים, הנסבלים בשקט על-ידי אחוות מדעני המחקר ומה שנקרא רשויות הבריאות הרשמיות, הנס רוש כותב כדלהלן:

"ניסויים בדולפינים, שרמת משכלם אולי עולה על זו של בני-האדם, גרמה להם לדיכאון וכאב כל כך עמוק שהם למעשה התאבדו. [...] כששמפו נמרח על עיניהם של ארנבות במרכז המחקר הבריטי הנטינגדון, כאבם היה רב כל כך שחלק מבעלי-החיים השקטים בדרך כלל, צרחו.

כאשר כלבי צייד (beagle) הואכלו בכוח עבור בדיקות רעילות שגרתיות ומתו בסבל מספר ימים אחר-כך, זמם הפך צבעו לחום שוקולד. בעלי-חיים ממינים שונים הוכנסו ל"כותנת משוגעים" (המהדק את הזרועות לגוף) או ניטרלו את תנועתם בעזרת מלחציים עד שהם נהיו משותקים או השתגעו.

ללא יכולת תנועה, לאחר שנלחצו לתוך מבנה, נתנו לקופים הלם חשמלי בהפרשי זמן קצובים במשך עשרים ושלושה יום עד שהאחרון בהם מת מאולקוס.

נקדחו חורים לתוך שורשי שיניים של כלבים במטרה לבדוק איך בעלי-חיים מגיבים לכאב בזמן אכילה.

נתפרו עיניהם של התלתולים צעירים כדי לראות איך הם יגיבו לחושך מוחלט. ניסוי זה, שכבר נעשה, חזר שוב ושוב במדינות אחרות רבות, כולל בשווייץ.

עכברושים נזרקו למיכל מים כדי לגלות כמה זמן ייקח להם לטבוע. כמה "הרימו ידיים" מיד ושקעו. אחרים שחו במשך שישים שעות לפני ש"הרימו ידיים".

גלגלו בעלי חיים בתופים (Noble-Collip) כדי לחקור את השפעת נדודי השינה. כמה סבלו את היותם מטולטלים במשך שלושים יום לפני שמתו."

הוא הביא בספרו עוד הרבה דוגמאות, לעיתים עם תמונות כדי להדגים את מידת האכזריות חסרת הטעם שבקושי ניתן לתופסה, כל זאת בשם המדע.

הנס רוש:

"בטוענה הרגילה של מניעת כאב וסבל, אנשים שבברור מופרעים בנפשם, חשבו על דרכים חדשות לגרום לכאב וסבל במימדים שמעולם לא תוארו קודם לכן. והם מוגנים על-ידי המחוקקים שבברור אינם מסוגלים להמציא חקיקה מתורבתת."

גנדי פעם אמר:

"ביתור בעלי-חיים הוא הפשע החמור ביותר שחטא האדם לאלוהים ולבריאנו. עדיף שנפסיק לחיות אם החיים ללא ביתור אינם אפשריים עוד."

כפי שהראו הניסויים בבעלי-חיים, שהם חסרי ערך מדעי, ורק יכולים לשמש כ"סיפוק אליבי", אז, כפי שאומר הנס רוש, בסופו של דבר הניסוי למעשה נעשה על האדם.

הנס רוש:

"ניסויים בבעלי-חיים מובילים לניסויים בבני-אדם, שתוצאתם היא מחלות חדשות ומשמשים לסיבה נוספת לעריכת ניסויים נוספים בבעלי-חיים, ומאוחר יותר שוב בבני-אדם. הדבר מאפשר את השימוש בתרופות חדשות כדי להתגבר על הנזק שגרמו תרופות קודמות. כל 'הריפוי' אינו ריפוי כלל. הוא רק דיכוי הסימפטומים שגרמו למחלות חדשות."

הנדסה גנטית – קצה גבול האסון

"אני מבקר מדע, אך אינני אויב המדע. אולם ישנם ניסויים שאני מאמין שיש לאוסרם. אחד מהם הוא ביקוע הגרעין והשני הוא התעסקות בגרעין התא."

פרופסור ד"ר ארווין צ'רגף

ביו-כימאי ומגלה-שותף של הקוד הגנטי תומס ויידנבך ובאטריס טפסר
כותבים בספרם *Der achte Tag der Schöpfung*:

"היום השמיני של הבריאה היה יום רביעי. ב-18 ביולי, 1973 המדענים האמריקאיים סטנלי כהן, הרברט בויר, אני צ'אנג ורוברט הלינג פרסמו את תוצאות הניסוי העולמי הראשון בהנדסה גנטית שהיה ביצירת צורת חיים מסוג חדש. הם שילבו בהצלחה בין תכונות תורשתיות של שני חיידקים שונים. זמן קצר אחר-כך הם כבר יכלו להעביר את הגנים של צפרדע לתוך הגנים של מיקרובים קטנטנים. הופעת החיים שנוצרו לתוך הטבע מבלי שיהיו מתוכננים."

זאת היתה ההתחלה של הפרק המסוכן והקטסטרופלי ביותר במחקר הביו-כימי. עתה, בעזרת טכנולוגיה גנטית, התחילה מניפולציה הולכת וגוברת בסדר חיי הבריאה בהתאם לראייה קצרת הטווח של התפיסה האנושית וחוסר הכבוד להפרדה בין המינים/הזנים. תחילה זה היה החיידק, אז הצמחים ובעלי-החיים, וכיום זה גם האדם שהפך להיות מטרה לטכניקות הביולוגיות החדשות. בעקבות הבטחות המדענים שבעזרת שיטות אלה ניתן יהיה להשפיע על ה"ריפוי" או לפחות על שיפור תולדות התורשה ומחלות אחרות, שעד כה לא ניתן היה לרפאן, העיתונאים כותבים על "מהפכה ברפואה".

בעזרת התערבות בררנית בקודים הגנטיים בצמחים, בבעלי-חיים ובמיקרו-אורגניזמים, עלות ייצור המזון תתייעל ויהיו זמינים מוצרים חדשים. מאמינים שבאותו האופן מכונות ביולוגיות יוכלו גם ליצור תרופות. האופטימיות התכליתית יכולה להתחלה לסנוור, אך מי שיסתכל לעומק, בקרוב יגלה את הסכנות העצומות בטכנולוגיה המספקת לאדם את הכוח לעצב את החיים בהתאם למה שהוא מכתוב. ניתן לשמוע את האזהרות ההולכות וגוברות הקוראות לתשומת לב האנשים להתפתחות המחרידה המתרחשת במעבדות ביו-רפואיות. בספרו *Gentechnik ohne Politik*, ברנרד גיל, חבר הנהלה ב-Genetic Network, מוסד שמאז 1986 מעלה את מודעות הציבור לסכנות ההנדסה הגנטית, כותב כדלהלן:

"הנדסה גנטית היא כתב סתרים. היא תערובת של מספר שיטות ביו-טכנולוגיות ובהתאם לכוונותיהן ונטיותיהן, ניתן לספק חיים כפי שנעשה לגבי מכוניות ומקררים. כפי שהבטיחו ביו-טכנאים, עלה שחר 'היום השמיני של הבריאה'. [...] עתה ניתן יהיה להרכיב אדם, ואף סופר-טבע אנושי, עד לפרטי פרטיו. נראה שהדבר הולך לכיוון התפתחות אפשרויות מסחריות הרסניות חדשות, כשבקושי הצלחנו להבין את התוצאות הבלתי רצויות של השיטות

'הישנות', שלא נדבר על השליטה ברזיהן. להתערב בדומם בטבע, דורש גישה רגישה תואמת לחיים שבטבע. האם מותר למישהו לתכנת צמחים, בעלי-חיים ובני-אדם מחדש, כמו ברזל או אמוניה? [...] ומה אם התערבות בביולוגיה סינתטית לא תצליח או תצליח רק באופן חלקי? צ'רנוביל כמשואה לפיסיקה סינתטית ובופל כמשואה לכימיה סינתטית הן היסטוריה קרובה. אך תאונה אמינה מקסימלית של טכנולוגיה גנטית לא תתפרסם בלוחות השנה שלנו בתרועת חוצרות. השפעות שלא ניתן לחלום עליהן יוכלו להשתחרר מבלי ששימו לב לכך."

ברור שאלו שמינו עצמם ליוצרים, שהתחפשו למדענים, למרות הכל קבעו את יישום האתיקה. אם ב-1973 "רק" מיקרו-אורגניזם חדש התגלה מתוך שנינות החוקרים, ב-1983 מדענים אמריקאיים הוסיפו הורמוני גדילה אנושיים לגנים של עוברי עכברים. כתוצאה מכך חלק מהעכברים הכפילו את מידתם הנורמלית ואף הגיעו לפעמיים וחצי ממידתם. זמן מסויים אחר-כך משרד החקלאות האמריקאי סידר שהורמוני גדילה אנושיים "ייבנו לתוך" חזירים. המספר הקטן של חזירונים שנולדו חיים, היו בעלי עיוותים במפרקים ומחלות ראומאטיות, ונראה שפזלו. הם לא היו גדולים יותר, כפי שקיוו, אלא הזדקקו לפחות מזון והפיקו בשר יותר רזה. מאוחר יותר נאמר שחזירים בגודל פרות, הפכו למציאות. הושג גידול מוגבר בתרנגולות על-ידי כך שהוזרקו להן גנים של בקר.

בשנות השמונים של המאה העשרים הפקולטה לוטרניריה באוניברסיטת מינכן הריצה פרויקט שמומן על-ידי המשרד הפדרלי למחקר, להשתיל הורמוני גדילה מתאימים לתוך הגנים של חזירי בר הרגישים פחות למחלות מחזירי חווה מודרניים בשיא כושרם, המורבעים לספק את הצרכים הכלכליים. הבשר שלהם גם יותר איכותי. היתה בהם רק "מגרעת" אחת. גדילתם היתה איטית מדי והיה צורך לתקן זאת.

נוצר צורך להתאים דגים לחיות במים מזהמים. נוצר צורך "לתכנת" מחדש את הפרות כך שהחלב שלהן יספק את הצורך הרפואי של התעשייה. מה שנקרא גנים רעילים נבנים לתוך צמחים כדי שייצרו רעל שיהרוג מזיקים. מתאימים פירות לרצות את הצרכן ואפילו משתילים גנים לתוך צמחים מועילים מסויימים כדי לחסנם נגד "כל התכשירים קוטלי הצמחים" ההורסים את כל הצמחים החיים.

מאז 1990 השתמשו, באישור הרשויות, בידע של מניפולציה גנטית גם על בני-אדם. בוושינגטון, בעזרת וירוס שהוכן במיוחד, פרופסור ד"ר פרנץ' השתיל גן לתוך תאי דם מסויימים של ילדה בת ארבע שסבלה מליקוי חיסוני תורשתי מסויים נדיר ביותר (T-Lymphozten). מקווים שהטיפול הגנטי יוכל גם להילחם בגידולים ובנוסף לכך ישתמשו בו לטיפול במחלות תורשתיות. כבר התקבל אישור לחלק מניסויים אלו בבני-אדם. קבוצת מדענים מאוניברסיטת מישגן מתכוננת להשתיל גן למטופלים הסובלים מהיפרכולסטריןמיה (hypercholesterinaemia) תורשתית כדי להוריד את רמת הכולסטרול בדם. בעכברים הושגה הורדה בשער של 10%.

בניגוד לניסויים שנעשו בבעלי-חיים, עד היום הניסויים בבני-אדם הוגבלו לשינוי גנטי בתאים בלתי מוגדרים. אלו הם תאים, שאינם מועברים לדור הבא (בתורשה). באופן רשמי זה טאבו להתעסק בנושאי חיידקים אנושיים שיובילו לשינויים בלתי הפיכים לדורות הבאים. אך יש חשש שגם במקרה זה היישום יועדף על האתיקה והתסריט הזוועתי של הרבעה אנושית יהפוך למציאות. הסממנים כבר קיימים. כבר בקיץ 1991 "קבוצת העבודה לטיפול גנטי בבני-אדם" של משרד הבריאות האמריקאי תכננה לארגן דיון בנושא השינוי הקבוע של הגנים בבני-אדם.

למרות שהציבור רק מקבל מידע ראשוני בקשר למדע חדש זה, המדינות המתועשות כבר מתכננות לפעול, ותחרות עוצרת נשימה כבר החלה. כל אחת מזדרזת לקבל נתח גדול ככל האפשר.

כבר ב-1987 חברות אמריקאיות השקיעו 2 מיליארד דולר בגנטיקה וביו-טכנולוגיות חדשות, ונוסף לכך 2.7 מיליארד דולר מכספי הציבור. מאז תחילת שנות השמונים של המאה העשרים גם התעשייה הפדראלית הגרמנית השקיעה עוד ועוד כסף בטכנולוגיה חדשה זו. ההשקעות שנעשו בין 1984 ו-1987 הגיעו לסך שנתי של 200 מיליון מארק. הממשלה הפדראלית זיברה על "טכנולוגית המפתח למילניום החדש" ובסוף שנות השמונים העניק המשרד הפדראלי למחקר ותעשייה 250 מיליון מארק שנתיים לפרוייקטים הקשורים בטכנולוגיה גנטית. ב-1988 היו בגרמניה 800 מעבדות גנטיות, ויותר מ-10,000 מעבדות בעולם. מדענים עבדו על שכלול הטכנולוגיה החדשה. מצופה שמוצרי החייט החדש מממלכת החיים, יניבו רווחים גדולים. לעיתים נדירות מצויינים הסיכונים. נציגי מעצמות הכימיקלים-התרופות

והמעבדות הפרטיות הרבות חושבים שהם מסוגלים לטפל בהם. לביולוגים מולקולריים ולגנטיקאים אנושיים יש את הגיבוי של הפוליטיקאים שיאשרו את דרישותיהם. איש אינו מעז לפקפק בטכנולוגיה הגנטית כפי שהיא, כי "כוח תחרותי בינלאומי עומד על הכף." וכך, ללא ידיעת הציבור, מדע המסכן באופן רציני את קיום האנושות והסופר-אנושות – טכנולוגיה גנטית, מבצבץ מתוך המעבדות ויוצא לחופשי. על היצירות החדשות של המדענים, לצאת לשוק. הדבר דורש ניסויים חיצוניים. יש לבדוק עד להיכן מתמלאות הציפיות של האורגניזמים החדשים כשהם משוחררים לסביבה. אך מי באמת יכול לחשב את הסיכונים של השחרור לטבע של האורגניזמים החדשים שנוצרו? התוצרים של התעשייה הכימית כבר גרמו לזיהום עולמי, אך מזל שהדבר לא התפשט. אולם אורגניזם, חיידק מסוג חדש או וירוס שיוצר בידי האדם, הם סיכון המתרבה ללא יכולת להחזיר את הגלגל אחורה. מי יכול לדעת מה ייגרם למערך המסובך כל כך של הטבע שפעל בדרכו שלו במהלך תקופת נצח.

ט. וייגנבך וב. טפסר כותבים ב-*Der achte Tag der Schopfung*:

"כשמדברים על בעד ונגד ההנדסה הגנטית, ישנו שם אחד המעורר תגובות של סיוט גם עבור מדענים נלהבים: האי גרונרד, שאינו דומה לאף אי אחר. רק מספר קילומטרים מהחוף המערבי של סקוטלנד, [...] האי גרונרד אינו מיושב, איזור טאבו. [...] הוא מזוהם במשך למעלה מ-60 שנה. ב-1941 וב-1942 הצבא הבריטי בדק כאן פצצות ביולוגיות, והן הפיצו חיידקים: חיידק האנתרקס (anthrax). כשהחיידקים נספגים דרך מערכת הנשימה או דרך נקבוביות העור של האדם, הם גורמים למחלת ריאות המובילה למוות תוך מספר ימים. מעל 40 שנה מאוחר יותר, החיידק בקושי איבד מהשפעתו הקטלנית. למרות שבשנות השמונים הצבא חיטא את איזור הבדיקות במיליוני ליטרים של פורמלהייד (Formaldehyde), עדיין האיזור נחשב ל'לא בטוח'. בזמנו איש לא חזה איך חיידק עמיד ייווכח וייצור נבגים שיאפשרו להם להחזיק מעמד במשך עשרות שנים. בינתיים האי גרונרד הפך למושג זהה לסיכונים בלתי ידועים אשר ניסויים במניפולציות גנטיות של אורגניזמים מסכנים את הסביבה."

ההיסטוריה הקרובה מלאה בדוגמאות שהן עדויות מרשימות לסכנת התוצאות שבשחרור אורגניזמים לסביבה בלתי מוכרת.

ט. וייגנבך וב. טפסר כותבים:

"בסוף המאה הקודמת הפיטריה 'אנדותריה פרזיטיקה' ('endothia parasitica') , המגיעה מאסיה וגורמת למחלת הסרטן בקליפת עץ הערמונים, כנראה הועברה לצפון אמריקה על-ידי מהגרים. עד 1940 היא למעשה חיסלה שם את כל עצי הערמונים המתוקים. במדינות האסיאתיות שהיו מקור הפיטריה, היא גרמה לנזק מזערי, כי העצים פיתחו במשך השנים נוגדנים טבעיים לפיטריה המזיקה. אך עבור העצים האמריקאיים, היא היוותה סכנה לגמרי חדשה ובלתי צפויה שנגדה לא היתה להם שום הגנה. בתוך איזור של מיליון קמ"ר בארצות הברית ובקנדה, הפיטריה גרמה להעלמות אוכלוסיית עצים שלימה שהיתה קיימת שם במשך כמעט 9000 שנה."

אך ברגע שיועברו לסביבה חדשה, כמעט יהיה בלתי אפשרי לשלוט באורגניזמים אף מפותחים יותר. שמענו על מה שנקרא "הדבורים הקטלניות" ("killer bees"), צאצאי דבורה אפריקנית אגרסיבית במיוחד, שמדענים לקחו לברזיל. שם הן הורבעו עם דבורת דבש אירופאית במטרה לשפר את תפוקתה. אך ב-1956, דבורים מ-26 כוורות ברחו בטעות מהמעבדות. ללא שליטה, הן הוכלאו עם הזנים המקומיים, וכשהופצו עוד יותר, הן גרמו לנזקים אדירים. הן תפסו את מקומן של הדבורים הבלתי מזיקות, הפיקו כמות קטנה יותר של דבש ו-350 אנשים, בנוסף לכמות בלתי ידועה של בעלי-חיים, מתו בדרום אמריקה כתוצאה מהאגרסיביות שלהן. (דבורה אפריקנית אחת עוקצת עד 85 פעמים תוך 30 שניות!)

עד היום, ארנבות שבמקור יובאו בסוף המאה הקודמת, מהוות בעיה רצינית באוסטרליה. וקרפדה דרום אמריקאית רעילה שיובאה ב-1935 במחשבה לעצור את הסכנה לה גרמה חיפושית קנה הסוכר, הפכה בעצמה למגיפה, כי לא היו לה אויבים טבעיים. הקרפדות השתלטו כמעט על רבע היבשת ובעלי-חיים קטנים מקומיים היו לטרף לדרום האמריקאיות אוכלות הכל הבלתי רחמניות. בנוסף לכך דווח על ששה אנשים שמתו לאחר שבאו במגע עם החומר הרעיל הדביק מהקרפדות הענקיות הללו. כיון שאיש אינו יודע איך לשלוט במגיפה, חושבים על בניית גדר סביב חלקי היבשת הנגועים, שתגן מפני הקרפדות הללו.

ב-1927 עשב בוץ אקזוטי נשתל בגרמניה במטרה לשמור על איזורי החוף. במקור הוא היה אמור לעזור להכשיר מחדש את האדמה, אך עכשיו הוא מסכן

את הגנת קו החוף על-ידי דחיקת רגליהם של עשבים מקומיים החשובים מאוד עבור סביבת קו החוף.

ט. ויידנבך וב, טפסר:

"התוצאות ההרסניות כתוצאה מ'אורגניזמים אקזוטיים' המועברים לסביבה זרה, אינם מהווים מקרים בודדים. בהתאם למחקר אמריקאי, 1379 סוגים שונים של חרקים יובאו לצפון אמריקה בין 1640 ו-1977. מתוכם חמישית הוכחו כ'יעילים' ומספר דומה לא השפיע על החקלאות והסביבה באופן מורגש. אך שתי חמישיות הפכו למזיקים ו-17% גרמו לנזקים חמורים. ברוב המקרים ההשפעות השליליות היו בלתי צפויות לחלוטין. בסביבת ביתם החרקים נחשבו לבלתי מזיקים באופן יחסי, אך שם, כמובן, התנאים היו שונים.

פרופסור הרברט סוקופ, מנהל המוסד לאקולוגיה באוניברסיטה הטכנולוגית בברלין, טוען שהתפשטות מינים שונים, ששחררו לסביבה הלא טבעית שלהם, עקב תאונה או בכוונה, 'מלמדים אותנו שאין באפשרותנו לחזות את התנהגותם העתידית של אורגניזמים מסוג חדש'. התוצאות של יבוא 'אורגניזמים אקזוטיים' מדגישה באופן דרסטי את הסכנות 'כשאורגניזמים בלתי ידועים עד כה מתמקמים ומשתנים או מזיקים לצמחים ולבעלי-החיים המקומיים'. פרופסור סונקופ הזהיר מפני זאת ב-2 במרץ, 1988 כשנשאל על-ידי הועדה הפרלמנטרית למחקר וטכנולוגיה בקשר לסיכונים הקשורים בשחרור אורגניזמים שעברו מניפולציה גנטית."

ברנרד גיל מדגיש בספרו *Gentechnik ohne Politik* "שאפילו אם מיקרו-אורגניזם יחיד הנמלט מבלי לשים לב ועובר בדרכים שזורות בתקופות שונות, יכול לגרום למגיפה, שבדרך כלל לא ניתן לגלות את מקורה."

גיל:

כיום עדיין לא ברור אם היה זה תהליך טבעי שגרם לוירוס HIV (הגורם לאיידס) להפוך לגורם המחלה בבני-האדם או הדבר קרה בטעות במהלך ניסויים בביוולוגיה התא, שהמאכסנים הספציפיים שלו (מספר האורגניזמים שעליהם הוא משפיע כגורם המחלה) התפשטו מתוך רשלנות. אך מה שבטוח הוא שוירוס חדש, הדומה לאיידס ושאינו נוגדנים נגדו, יכול להיווצר במעבדה בטעות או בכוונה."

מאוחר יותר הוא כתב:

"ב-1986 במכון פסטר בפריס היו שבעה מקרים של סרטן במחלקה בה עבדו בטכנולוגיה גנטית על וירוסים של גידולים. בעקבות כך היתה הכרזה פומבית בחדשות ומונתה ועדת חקירה. רק ארבע שנים מאוחר יותר הגישה הועדה דו"ח ביניים בו הודו בדבר 'עלייה בסיכון לסרטן' במימדי מגיפה."

בספטמבר 1986 שוחררו לראשונה בעולם וירוסים ששונו גנטית והדבר קרה בבריטניה. באפריל 1987 בפעם הראשונה שוחרר חיידק באופן רשמי ממעבדות. מבקרים מדברים על רולטה אקולוגית. מאז שוחררו ברחבי העולם אורגניזמים נוספים ששונו.

תאונה אחת כבר קרתה והשפעת תוצאותיה עדיין אינה ידועה כיום. מדענים במכון ויסטר הידוע בפילדלפיה פיתחו במעבדתם חיסון חדש נגד כלבת בעזרת טכנולוגיה גנטית. חלק מהגן של הוירוס הגורם לכלבת, בודד והושתל לתוך וירוס חיסוני שבדרך כלל משתמשים בו בחיסון נגד אבעבועות שחורות. כיון שהשתלה של וירוסים חדשים היתה מאוד מסוכנת, תחילה נעשו ניסויים במימדים קטנים. כיון שבארצות הברית לא קיבלו אישור לניסויים חיצוניים, פנו למדינה מהעולם השלישי. יחד עם "ארגון הבריאות הפאן-אמריקאי", נבדקו בארגנטינה הוירוסים החדשים שנבנו, מבלי שהודיעו על כך לרשויות הרשמיות.

ט. ויידנבך וב. טפסר מדווחים:

"נעשו ניסויים ב-40 פרות, שמתוכן מחצית חוסנו בתוצר החדש כדי לגלות איך הוירוסים משפיעים על בעלי חיים, אם הם יתפשטו לאורגניזמים אחרים ואלו תופעות לוואי יקרו.

כיום עדיין אסורה כניסה לרפתות ולשדות המרעה. הרשויות הרלוונטיים במשרד החקלאות הארגנטינאי הצהירו שכל האיזור הוא בבחינת 'איזור מפורז'. [...] ארבעת השומרים שהועסקו עבור הניסוי, על-ידי ארגון הבריאות הפאן-אמריקאי, לא ידעו דבר על הסיכונים שבעבודתם. [...] הם ומשפחותיהם שתו את החלב מבעלי החיים שחוסנו, מבלי שהיה מפוסטר, והחלב גם שווק למחלבה המקומית באזול. לא ידוע כמה מתוך ה-45,000 תושבים בעיר שתו מחלב זה. בדיקות שנעשו לשלושה מתוך השומרים הראו ש'לפחות שניים מהם הושפעו על-ידי הוירוס שעבר מניפולציה חדשה', בהתאם לד"ר לה טורה (וירולוג במרכז לוירולוגיה של בעלי-חיים שבבואנוס איירס). לא ידוע מה יהיו התוצאות

לגבי האנשים המדוברים: אם הם רק חוסנו באופן בלתי התנדבותי נגד כלבת, או אם מצופות תופעות נוספות. מה שבטוח הוא שאנשים אלו נושאים בגופם אורגניזם שעבר מניפולציה גנטית. מעולם לא נבדקו ההשפעות על בריאות האדם, ואין אפשרות לחזותן. גם 20 הפרות שלא חוסנו הודבקו בוירוסים החיסוניים שעברו מניפולציה. לא ברור אם הן נדבקו מהחולבים או מחיות אחרות, כמו מכרסמים קטנים. לא רק ד"ר לה טורה פוחד שהוירוסים כבר התפשטו ללא שליטה. קיימת סכנה שבשילוב עם וירוסים מקומיים אחרים באיזור אזור, הם יכולים לגרום לזיהומים בלתי ידועים או אפילו ליצור סוכנים חדשים הגורמים למחלה."

אין זה המקרה היחיד בו מדענים דואגים יותר לרווח האישי ולשאפתנות המדעית מאשר לבריאות הציבור. ב-1985 בארצות הברית נודע שחברה שחררה חיידק שעבר מניפולציה גנטית, באיזור מגורים ללא קבלת אישור.

הביו-כימאי האוסטרי, פרופסור ארווין כרגף כתב:

"אם מישהו מאמין באבולוציה, עליו להניח שנדרשו מיליוני שנים עבור הגנים להסתדר בכרומוזומים של המינים השונים. ועתה מגיע מישהו ו"משחק" בהם. הטבע משתנה באיטיות, הוא אינו מזדרז. עתה נעשות פלישות למבנה זה שלקח לו זמן כה רב להתפתח וכל הסיכויים שיתברר הרבה יותר מאוחר שעשינו דבר נורא: עיוותים רחוקי טווח, מחלות כדמות הסרטן, וייגרמו דברים שונים. לעיתים קרובות מאשימים אותי במעורבות מתוך פאניקה, אך כל שאני אומר זה שאנחנו לא יודעים כפי שאנחנו מתיימרים לדעת."

אזהרת פרופסור כרגף נראית כאילו כבר אושרה. בעיתון השבועי *Die Zeit* מה-18.10.1991 הופיע המאמר הבא: *מרשמים הגורמים למחלה, L-Tryptophan: עסקי בריאות עם כדורים לא בריאים.*

"במהלך סוף קיץ 1989 מחלה בלתי נודעת, שמאוחר יותר נודעה כ-EMS, פרצה בארצות הברית ובגרמניה. הסימפטומים שלה היו כאבי שרירים, התכווצויות, חום, קוצר נשימה, שינויים בעור, בליטות בעור, כאבים חזקים למגע הקל ביותר בעור."

קבוצת מדעני מחקר אמריקאית באורגון, שעבדה עם האפידמולוגים, סלוצקר ווטסון, גילו לאחר מחקר, שלמעשה כל המטופלים קודם לכן נטלו תרופה שהכילה L-Tryptophan, שיוצרה על-ידי חברת הכימיקלים שווה דנקו

(Showa Denko) ביפן. L-Tryptophan היא חומצה אמינית. נוטלים בערך גרם אחד ביום יחד עם מזון, כדי לעזור לבניית חלבונים אנדוגניים (הנוצרים מבפנים). רושמים את התרופה נגד בעיות שינה, ובמינון גבוה, כטיפול בדיכאון. תעשיית המזון בארצות הברית השתמשה בה גם כתוסף מזון. רופאים רואים ב-Tryptophan כתרופה אמינה. כיצד נגרמו תופעות לוואי חמורות אלה?

בתחילת 1989 חברת הכימיקלים היפנית, שווה דנקו, ייצרה 75% מסך ה-Tryptophan הנצרך בארצות הברית וגם הופץ כחומר גלם לחברות תרופות בגרמניה, שהכניסו כמה שינויים בשיטות הייצור שלהן. חיידק שעבר עיוות מניפולטיבי גנטי הוסף כדי להעלות את כמות הייצור. עד יולי 1989 15,000 אנשים בארצות הברית סבלו מ-EMS וכמות המתים הגיעה ל-24. כפי שנודע מאוחר יותר, המקרים הראשונים של המחלה הופיעו בגרמניה באותה התקופה. המספר ההולך וגדל של חולים בארצות הברית גרם לשיחות בקשר ל'נפילת הבריאות הלאומית' ולבסוף, ב-17 בנובמבר, 1989, רשויות הבריאות כפו איסור על L-Tryptophan בכל המדינות בארצות הברית. מאז מומחים ב'מרכז לבקרת מחלות' דיברו על הרבה מעל 10,000 אנשים בארצות הברית שניזוקו במידה חמורה מהסינדרום EMS. בגרמניה דיווחו על 150 מקרים ואולי מקרה מוות אחד, מספר זה נתון לשינויים, בהתאם ל-*Die Zeit*, כי הוא גדל בהתמדה. מדענים ממרפאת מיו ברוצ'סטר, מינסוטה, מאמינים שהמחלה נגרמה בעקבות תהליך הייצור. החיידק שעבר מניפולציה ייצר כתוצר לוואי, בנוסף לשימושים המתוכננים שלו, חומר רעיל ביותר הנחשב לאחראי לכך.

שערוריית ה-Tryptophan נחשבת עד היום לתאונה שהיא האסון הגדול ביותר הידוע שנבע ממעבדה גנטית, אך לא נראה שנלמד מכך דבר. עכשיו, כפי שהיה אז, ההתפתחות עבור השליטה בביו-טכנולוגיה החדשה ממשיכה במעבדות בכל רחבי העולם. מחזוריות של בערך 200 מיליארד מארק בשנה, שהיא מה שתוצאות טכנולוגיה זאת מצופה להניב בעתיד, משמשת כפיתוי חזק מדי. אך היה להבטיח את הזכויות על האורגניזמים החדשים כדי להשתתף באופן רציף ברווחים שינבעו מהייצור שלהם. ב-1980 בית-המשפט העליון האמריקאי הצהיר שניתן לרשום פטנט על חיידק שעבר מניפולציה גנטית. זאת היתה הפעם הראשונה שפטנט נרשם על אורגניזם חי. מבקרים שראו החלטה זו כתחילת התפתחות המתחילה בחיידק וכוללת צמחים ובעלי-חיים, ותוכל להוביל לאדם, קיבלו את התגובה הבאה מבית-המשפט:

"בהתחשב באיפיונים והדרך בה משתמשים בהם, חיידקים דומים לחומרים כימיים לא אורגניים, הרבה יותר מאשר, לדוגמה, לסוסים, פטל או דבורים."

פחות משבע שנים מאוחר יותר, המשרד לפטנטים בארצות הברית הצהיר "לא הקורה באופן טבעי, לא האדם, בעל אורגניזמים חיים רב-תאיים" יהיו "פריטים לפטנט".

ט. ויידנבך וב. טפסר:

"הקפיצה מאורגניזמים בעלי תא אחד ועד רב-תאיים, כבר נעשתה. השפיטה 'כוללת כל מה שייצר האדם תחת השמש'. קודם כל המדובר בבעלי-חיים. 'חוק הפטנט מאפשר לאדם לשחק בתפקיד אלוהים' אמר מייקל פוקס, מנהל החברה האמריקאית לאנושיות. מאז ה-12 באפריל, 1988 קיים פטנט עכבר מס. 4,736,866, היונק הראשון שעבר מניפולציה גנטית ונרשם כפטנט. בעכברים אלו, שפותחו באוניברסיטת הרוורד והחברה ג'ננטק (Genentech), יש גן אחד ששונה, הגורם לסרטן באדם ובבעלי-חיים. היוצרים שלהם משתמשים בהם כדי לבדוק את הסיבות לגידולים. הזכויות עבור השימוש המסחרי הן בבעלות החברה האמריקאית לכימיקלים דו פונט (Du Pont), הגדולה ביותר מסוגה בעולם. בארצות הברית הוגשו בקשות עבור יותר מעשרים פטנטים הקשורים בבעלי-חיים מפותחים יותר. [...] עברו שמונה שנים מקבלת פטנט על חיידק ועד לקבלת פטנט על עכבר – ומהעכבר ועד לאדם?"

ב-17 באפריל, 1987 במהדורה של ה-*New York Times*, צ'רלס הורן, האחראי על ביו-טכנולוגיה במשרד לפטנטים, הסביר:

'החלטתנו קובעת שניתן לכתוב פטנטים על צורות חיים נעלות יותר, שבשלב מאוחר יותר יוכלו להתרחב ולכלול את האדם.'

מנהל משרד לפטנטים, דונלד קוויג, אינו מסכים עם דעה זו. הוא נתן את הבטחתו ש'לא יתקבל אף פטנט הקשור באדם.'

עם הצהרה זו הוא רצה, בסופו של דבר, לשים קץ לדיון שבו מדענים כבר שאלו איך 'האדם', בעל-חיים שניתן לערוך בו מניפולציה גנטית, יורשה להיהפך לפטנט."

מניפולציה בחי מגיעה בצעדים קטנים, עטופה בהבטחות רבות. מטרתן להקהות את ההתנגדות המוסרית של הציבור ולשמור על דרך פתוחה עבור

חוגים המעוניינים לעבוד עם פוליטיקאים המעדיפים לעצום את עיניהם. במקרה של ניסויים בבעלי-חיים, הטוענה שבנחיצות מדעית, טשטשה את מצפון האדם ברחוב. עתה, דרך הטכנולוגיה הגנטית, אמורים להציע לאנושות דרך חדשה לישועה. אך מאחורי הישועה החדשה של הגנטיקה פועלים אותם כוחות. בין השאר, הם מגייסים אנשים ממערך הרפואה, שכל שנה, לאחר הבטחות רבות, מתעד שוב ושוב את כישלונותיהם במאזן קטסטרופלי של גיליונות. שוב לתעשיית התרופות והכימיקלים יש יד בדבר, תעשייה ש'התרופות המרפאות' שלה בינתיים עושות יותר נזק מלהביא תועלת. ושוב, כפי שהדבר קרה בהצפת השוק בתרופות, לא טובת האדם, אלא הרווחים והיתרונות התחרותיים הם מקור ההבטחה.

אך הסכנה שבטכנולוגיה החדשה בהרס הבלתי אחראי של סדר הטבע, עולה בהרבה על זו שבמחלות חדשות; היא מכוונת כלפי שורשי קיום האנושות. כינוי המדענים "אנשים הרוצים לשחק בתפקיד אלוהים" שם תווית מתאימה ביותר לכוחות הטכנולוגיה. למרות שאיש לא יאמץ גישה זו במודע, למרות זאת המדען האינדיבידואלי הבוחר בגן עבור צורת החיים החדשה, מגיע להחלטה "טובה" או "גרועה", בהתאם למחשבתו קצרת הראות. כפי שכבר צויין, התפתחות זו, שהתחילה במיקרו-אורגניזמים, כנראה בקרוב תגיע לאדם. מהתקופה ב-1979 בה האנגלים, אדוורדס וסטפו, עשו הסטוריה כ"אבות" התינוקות הראשונים שפותחו, חיי העתיד של האדם הפכו לנושא למניפולציה מדעית במעבדה.

ט. ויידנבך וב. טפסר:

" 'במדע הוטרינריה הכל כבר בגדר שגרה' אומר הגניקולוג פרופסור ד"ר סם, כדי להרגיע סקפטים שיש להם ספקות לגבי יישום טכנולוגיה זו לאדם. הוא מחשיב אותה לבעייתית כשהאדם מתרבה בעזרת 'זרע נחות'. לכל היותר רק כל אדם עשירי יתאים אם הנורמה לבקרת איכות היתה בתוקף כפי שהיא לגבי תפוקת הבקר. עמיתו, פרופסור ליסלוטה מטלר מפיצה את בקרת האיכות לגבי העובר בספרה *Die programmierte Vererbung* [...] בהתאם לפרופסור סם, לזכות טכנאי התפוקה שתהליך ההפרייה הוצא לאור מחשכת הרחם. הוא רואה בו כמשהו השייך לעתיד הקרוב ש'ההפרייה' ביונקים תהפוך להתפתחות מעבדתית מלאה מהפרייה לחיים בשלים. ככלות הכול, במקרה של העכבר, כבר מחצית ממספר ימי ההריון מתרחש בכוס, ויומיים נוספים יעברו את השיא.

ג'ין רוסטנד היה קיצוני יותר בספרו *Die Biologie und der Mensch der Zukunft*. "האפשרויות בהתערבותנו נשארות מוגבלות כל עוד לא שחררנו את העובר מקיומו הטפילי בגוף האם. כי ביום בו ההפרייה החוץ-גופית תהפוך למציאות, תורת שיפור הגזע האנושי (השליטה בילודה של בני-האדם בהתאם לחזון האדם) תיחשב כקלה הרבה יותר. [...] טכנולוגיית הרבייה ותהליך הסלקציה בלבד יכולים לאפשר תפוקת איכות הרבייה גבוהה, בהתבסס על חשיבה במונחים ביצועיים. בניחוח סופי, על הגזע האנושי רק להרבות את 'הטובים' והיעילים ואת אלו 'הנחוצים'. בעת והעונה אחת האספקטים הטכנולוגיים הם תנאי מוקדם לטכנולוגיה הגנטית, כיון שהם מאפשרים להגיע לתאי הביצית ולעוברים האמורים לקבל את הגנים החיצוניים.

180 איפיונים מצומצמים לתיפקודים הפוטנציאליים שלהם. קריטריונים הנוגעים לאדם הקשורים ביעילותם, יחליטו אם הגן הוא 'טוב' או 'רע'. יש צורך להפוך את המורכבות שבגוף ההוליסטי עם הקשרים הרבים שלו עם הסביבה, למערכת שניתן לחשבה."

כפי שהראו הסופרים בהמשך, יש כיום צורך דחוף במחקר בנושא תורת העוברות האנושית. מחקר בבעלי-חיים כבר מזמן הפך למציאות, בהתאם לצורך להפיק בהתאמה גנטית אלפי עוברים של בעלי-חיים. הציפייה המרטיטה להצלחה באפשרות אולי להגיע למשהו, דוחפת הרבה מדענים לבקש אישור לעשות מניפולציות בגנים של בני-האדם. הם גם רוצים להשתמש במחקר בעוברים אנושיים, לאו דווקא בפני עצמם, אלא בשילוב עם עוברים אחרים או מסיבות אחרות לחלוטין. הבקשות הקיצוניות ביותר הן ש"ירבו עוברים רק לשם 'השימוש בהם'."

מדענים מסויימים מזמן זנחו מאחוריהם את המוסר האוסר על פיתוח חיים למטרות המדע. חוסר הרגש והאכזריות המפחידים בניסויים בבעלי-חיים בשם המדע, לא יפסקו בכל הנוגע לחיי האדם. במשך שנים בתחומים מסויימים של מדע הרפואה עבדו עם עוברים אנושיים בשלבים הראשוניים של התפתחותם ואף בשלבים המאוחרים יותר.

במהלך מחקריו, הנס רוש נתקל במקרים מסויימים בהם מדענים אמריקאים ובריטים קנו מבת-חולים עוברים בדיוק לאחר הפלה מלאכותית, כדי להשתמש בהם כחומר חי למטרות ניסויים. מספרו *Die Pharma Story*:

"מנהג זה התפשט מאז במידה נרחבת, למרות התנגדות הציבור – אפילו מצד האפיפיור. דובר על עוברים אנושיים שעברו הפלה מלאכותית, שנקנו מבתי-חולים בפינלנד, עליהם שילמו בכסף שניתן מטעם רשויות הבריאות האמריקאיות. מדוע פינלנד? כי הנשים שם רשאיות בהתאם לחוק לעבור הפלה מלכותית בחודש החמישי להריון, ובשלב זה עוברים רבים נשארים בחיים באינקובטורים וניתן למכור אותם למטרות מחקר."

ט. ויידנבך וב. טפסר דיווחו דברים דומים:

"במשך שנים רבות נעשו ניסויים ביונקים ובעוברים אנושיים לבדוק את עמידותם ושימורם בהקפאה עמוקה. התהליך כולל את בדיקת המרכיבים המזינים שהוכנו מרכיבים שונים, לאפשר להם לשרוד במעבדה. מספר העוברים ששרדו מצביע על ה'איכות' של התזונה. הציבור בכללותו אינו שומע דבר בנוגע למחקר העוברים ש'נצרכו', רק בקשר להשגיו. העבודה נעשית שגרתית ומובילה לקבלה/להשלמה."

בסימפוזיון "האדם העתידי" שאורגן על-ידי קרן סיבה (Siba) ב-1962 בלונדון, התכנסו גנטיקאים מכל העולם. אחת הנקודות על סדר היום היתה לנקוט בצעדים יעילים נגד נחיתות האינטליגנציה האנושית. במסגרת זו, הביולוג, יהושע לדרברג, חתן פרס נובל לרפואה וכיום נשיא אוניברסיטת רוקפלר בניו-יורק, הביע את דעתו כי העלייתה של האנושות חשה עצמה מחוייבת להפוך עצמה זמינה להרבעה מלכותית של האדם.

ט. ויידנבך וב. טפסר אספו בסימפוזיון ציטטות מרשימות נוספות ממדענים מפורסמים:

"כפי שאני מבין זאת, העלייתה, באופן כללי, כוללת אנשים כדוגמתנו, אמר הגנטיקאי פרופסור הלדיין. לכן אין ספק שבמיוחד חתני פרס נובל מרגישים עצמם מבוקשים. ההערכה הביעה את רוח הנוכחים. [...] יהושע לדרברג וג'ב.ס. הלדיין סיכמו את המפגש כדלהלן: 'אל תתנו לנו לבזבז את אוצר הידע על-ידי התעלמות מהאפשרויות היצירתיות של השיפור הגנטי!' והלדיין: 'יום יבוא ויתאפשר לייצר גנים באופן סינתטי. יום יבוא וגם תגיע ההזדמנות להשתיל גנים מבעלי-חיים לתוך מערך הגנים האנושיים (כל מערך הכרומוזומים של הגוף החי), כי הגנים שיקבלו דחיפה בתוך הגרעין, יוכלו לאפשר לצאצאינו לאמץ איפיונים יעילים מבעלי-חיים שונים מבלי לאבד את

אלו האופייניים לאדם'. חזון האתמול הוא מטרת המחר ואולי מציאות המחרתיים."

מי שחושב, שרעיונות אלו יוצאי דופן מפי כמה חוקרים עצבניים, היה חושב אחרת אילו השתתף בקונגרס העולמי ה-7 של גנטיקה אנושית שהיה בקושי רבע מאה מאוחר יותר בברלין. בנאומו, סגן נשיא הקונגרס דיבר על "עול הגנטיקה", שגבר תחת לחץ התיעוש. הוא ראה את פתרון הבעיה כמגיעה מהגנטיקה. הלגה קוסה, "ביו-אתיקנית" מאוסטרליה, דיברה בשם רבים אחרים בקונגרס, כשהיא דרשה "אתיקה הגיונית" חדשה.

בספרו *Die Träume der Genetik* לודגר וייס מסכם את הטענות של הגנטיקאים האנושיים:

1. "תאי חיידקים, ביצית מופרית ועוברים בשלב המוקדם הם תאים אנושיים שבקושי כוללים פוטנציאל לפתח חיי אנוש. ניתן 'לבזבז' אותם, להשתמש בהם או להרוס אותם ללא הגבלה.

2. כל עוד אין לעובר עצבים ומוח ולכן אינו יכול לחוש כל כאב, פחד או שמחה, הוא אובייקט טוב יותר לניסויים רפואיים, מנקודת מבט מוסרית, מאשר חיית מעבדה המרגישה כאב ופחד. מסיבה זו ייצור עוברים שמטרתו הבלעדית היא למחקר, מותרת ללא הגבלה.

3. עוברים מבוגרים יותר בעלי מוח ועצבים הם, מנקודת מבט ביולוגית, מקובלים כחברים במין 'הומו ספיינס' (כלומר האנשים), אך הם אינם מוגנים על-ידי חוק חברתי נגד הריגה, כי אין להם את הקריטריון המבדיל בין האדם והחיה: אישיות ומודעות עצמית המופנית לעתיד. אין מטרה מוסרית לניסויים והרג, כי כפי שעובדת ההשתייכות למין, אינה משמשת כסיבה לקבוע את הערך, כך גם עובדת ההשתייכות לגזע.

4. אישיות ומודעות עצמית מתפתחים רק בשנה הראשונה של החיים. בילדים מפגרים (כלומר עם סינדרום דאון) התפתחות זאת אינה מפותחת או אינה קיימת כלל. לכן מותר רצח תינוקות, ובמיוחד הרג ילדים מפגרים (דרך טיפול גמילה ממזון או תרופות).

5. הרג אנשים חולים מותר אם, כתוצאה ממחלה, תאונה או זיקנה, הקריטריון של אישיות אנושית כבר אינו חל עליהם.

6. ההחלטות הם באופן בסיסי באחריות הרופאים ומחייבות הסכמה מצד ועדות האתיקה.

7. יש להחליף את קדושת החיים, בהתבסס על מושגי הדת המיושנים, באתיקה רציונלית המתאימה לזמן המודרני וצרכיו המדעיים והתרבותיים. במסגרת אתיקה זו, ניתן ונחוץ להבדיל בין חיים בעלי ערך וחיים חסרי ערך, ולחסל את חסרי הערך."

אחת הביקורות החריפות ביותר לגבי הנדסה גנטית היתה של הביו-כימאי, ארווינג צ'רג'ף, שפעם דיבר על "אכזריות מסוכנת" של פנטזיית המדע והעיר:

"כמו כל התדרדרות בסטנדרטים של המוסר, הנסיגה היא הדרגתית. דוגמאות גרועות הורסות את האופי; בתחילה רק מעידה קטנה, אז הבאה אחריה, ופתאום אנחנו באמצע בית-מטבחיים גנטי."

דיכוי הרוח

יושב הראש של הפיסיקה התיאורטית באוניברסיטת וינה, פרופסור פיטשמן, כותב בספרו *Das Ende des naturwissenschaftlichen Zeitalters*:

"המדע יצר מודל שנראה לנו רציני יותר, חשוב יותר ואמיתי יותר מאשר המציאות כפי שאנו חווים אותה.

אין מבטלים יותר סתירות, הן מכוונות להפוך לטעויות ומוצגות כתאונות. כך שעלינו להחליף את תיאור השיטות של גלילאו במדע החדש על-ידי כך שנאמר:

'כל מה שניתן למדידה, יש למדוד; מה שלא ניתן למדוד, יש לנווטו כך שיוכל להימדד, ואם לא ניתן לעשות זאת, יש למנוע את קיומו. ו'עיצוב הרוחות מחוץ לטבע' הפך ל'עיצוב הרוחות מחוץ לעולם.'"

ב-1985 ה-ZDF (רשת טלוויזיה גרמנית) הציגה סדרה שנקראה להעמיד זאת למבחן: ריפוי מרחוק. היא עסקה בריפוי רוחני. לתוכניות אלו היתה תגובת הצופים הטובה ביותר אותה חוותה תחנה זו מאז ומעולם. דיון בנושא שהיה בעקבות הסדרה נקרא עשר וחמישה, תוכנית שנמשכה עד שתים-עשרה וחצי בלילה, זכתה לקהל של 2.18 מיליון צופים. רשימת כותרות ספרים מומלצת העוסקת בריפוי רוחני, שהתפרסמה בשיתוף עם האגודה לקוראים גרמנית הוזמנה על-ידי 30,000 צופים. זה היה מספר שיא של הזמנות עבור המהדורה

הארבעים של רשימת הספרים. בנוסף לכך, תוכן התוכניות פורסם בצורת ספר והודפס מחדש על-ידי שני מוציאים לאור.

בשיתוף עם המטפל השוויצרי, פרדי ולימן, הצגת ה-ZDF יכלה לתעד את העובדה, שריפוי דרך כוח הרוח אפשרית גם ממרחקים גדולים. לא נוצר מגע אישי בין המטפל לאנשים שחיפשו החלמה שלמרות שקיבלו טיפול רפואי לאורך זמן ממושך, לא החלימו לאחר שקיבלו טיפול "קונבנציונלי". במקרה של אורסולה רוגובסקי שהיתה משותקת לאחר שסבלה משבץ, השיתוק נעלם כמעט לחלוטין, ובמקרה של הלנה וגנר, בת ה-79, רוב פצעי האולקוס מהם סבלה ברגלה במשך 40 שנה, החלימו כשהמרפא התחיל להעביר אליה אנרגיית ריפוי ממרחק של כמה מאות קילומטר. פריחה מטרידה בעור ממנה סבלה הייקה הלנה בת העשר מגיל שנתיים, נעלמה בזמן שמר קוך בן השישים, שהיה נכה במשך עשר שנים, לא יכל לדווח על הטבה במצבו לאחר שהוא היה תחת השגחה במשך שנה.

התוכנית עסקה כמו-כן במחשבות האנשים לגבי הנושא. קרל שנלטינג, העורך הראשי של מחלקת התרבות ב-ZDF, כותב בספרו *Geistige Heilung*:

"שאלנו את ד"ר ה.פ. באואר, מנהל איגוד הרפואה הפדרלית: 'אם מטופל המתייעץ עם אחד מעמיתך, מעוניין לפנות למטפל רוחני עבור המשך טיפול, איך יגיב עמיתך, או איך תגיב אתה? ד"ר באואר ענה: 'לא הייתי חושב בקשה כזאת כאפשרית, ולכן הייתי מייעץ נגד טיפול שכזה.' ZDF: 'כשום פנים ואופן לא היית מנסה זאת כרופא? ד"ר באואר קוטע: 'כרופא המטפל ברפואה קונבנציונלית, מעולם לא הייתי עושה דבר שכזה; לא הייתי מייעץ למטופל לנסות שיטה שכזאת.'"

נשיא איגוד הרפואה הפדרלית, ד"ר וילמר:

"ברפובליקה הפדרלית של גרמניה ישנן תקנות חוק לגבי ריפוי. איננו זקוקים כאן לרופאי פלא!"

אגודת הרפואה "הרטמבונג" קראה לתוכנית חיה בהנובר של ה-ZDF עם קהל "שטיפת מוח של דעות קדומות מימי הביניים." קלאוס-היינריך דאום מאיגוד הרפואה בהמבורג חושב זאת ל"שטויות מסוכנות המפתחות תקוות שווא בדרך חסרת אחריות" ועמיתו, ד"ר אנטג'ה שאפר-קואנמן, רופא הטלויזיה, מצהיר:

"ברור שריפוי רוחני אינו קיים."

מצד שני, איגוד הרפואה הבריטי הצהיר לפני עשרות שנים בהכירו בכך, ש"דרך הריפוי הרוחני הבריאות הוחזרה בדרך שמדע הרפואה לא יכל להסביר". לאחר מחקר מעמיק הכנסיות הנוצריות באנגליה הסכימו עם דעה זו. כבר ב-1959 כ-200 בתי-חולים בלונדון פתחו את שעריהם למטפלים רוחניים. זכות זו ניתנה על בסיס אותו עקרון, שהיה תקף לגבי כמרים. מאז איגוד הרפואה הבריטי גם איפשר לחבריו להפנות מטופלים למטפלים רוחניים, וכיום כל בתי-החולים בשרות הבריאות הלאומית פתוחים בפני מטפלים השייכים לאיגוד המטפלים הלאומי. ב-1982 פרסום ממשלתי העיר את תשומת הלב לעובדה שב"זכויות המטופל" רשות הבריאות הציבורית מכירה במלואה בריפוי הרוחני כשיטת ריפוי. לעומת זאת, גרמניה היא עדיין מדינה מתפתחת. כפי שקרל שנלטינג ציין, ייעוד "הריפוי הרוחני" אינו מופיע בחקיקה בגרמניה והריפוי נמצא רק בידי מי ששייך למקצוע הרפואה הרשמי (רופא מוסמך, פסיכותרפיסט או מטפל ברפואה משלימה). מטפל רוחני אינו מוכר מבחינה חוקית. התקנות אף אוסרות על רופא מלעבוד בשיתוף עם מטפל ברפואה משלימה או עם מטפל רוחני.

באוסטריה הריפוי הוא זכותם הבלעדית של הרופאים, ולא ניתנים רישיונות למטפלים ברפואה משלימה. חל גם איסור על הנחת ידיים כשיטת טיפול. מחוזות מסויימים בשווייץ נותנים אישורי טיפול למטפלים רוחניים; אחרים לא.

במחירי הפיצוץ של רשות הרפואה הציבורית וחוסר היכולת הברור של הרפואה הקונבנציונלית לטפל באופן מוצלח במספר המחלות העולה בהתמדה, לא ניתן להבין מדוע ממשלות המדינות המתועשות ממשיכות להשקיע סכומי עתק בשיטה הקונבנציונלית בלבד. בהתחשב במספר השערוריות הרב הקשור בתכשירים רפואיים, עשרות אלפי מקרי המוות בכל שנה כתוצאה מתופעות לוואי מתרופות ו-800,000 האנשים המכורים לתרופות בגרמניה בלבד, העדיפות העליונה צריכה להיות שינוי צורת החשיבה לגבי המושגים הקיימים. במהלך הדיונים שנערכו בעקבות סדרת ה-ZDF, אשת הנשיא לשעבר של גרמניה קרסטנס, ד"ר ורוניקה קרסטנס, עודדה אנשים לחפש מחדש את "מקורות הכוח לנפש ולמוח". היא לא ראתה במחסומים מקצועיים המונעים משיתוף פעולה בין מטפלים עם סטנדרטים גבוהים של מודעות אתית לבין

רופאים. רוב האוכלוסיה היה תומך בזאת, כי בהתאם למשאלים דעת הקהל, 56% מהאנשים שנשאלו, אמרו שבריאות טובה נמצאת בראש רשימת משאלותיהם האישיות.

גם הרופאים חולקים משאלות אלה. יש לי עמיתים המתעניינים מאוד בריפוי רוחני; אחרים, כפי שאמר לי מטפל, למעשה מוכנים להמשיך את לימודיהם וללמוד את יסודות הריפוי הרוחני. ועדיין רק מיעוט מעוניין לחצות את גבול הטאבו. מצד שני מספר גדול והולך של אנשים מוכנים להסתכן בלקיחת צעדים ראשונים ולעבור מריפוי קונבנציונלי למה שנראה כקרקע בלתי בטוחה של "שיטות ריפוי שלא אושרו מבחינה מדעית", כדוגמת נטורופתיה.

היה ניתן לצפות, שמחלקות הבריאות והתיפקודים הרפואיים של חברה פלורליסטית, חופשית ודמוקרטית תעודד שיטת ריפוי חלופית. אך קורסי השתלמות המוצעים על-ידי איגוד הרפואה אינם כוללים נושאי נטורופתיה. אפילו לא נכללת שיטת ריפוי כהומאופתיה, שנוסדה ב-1791 על-ידי סמואל הנמן, המוכחת כאפקטיבית למעלה מ-200 שנה. הדבר גם נכון לגבי שיטות אחרות וכוללת את הרפואה הביופיסית המבטיחה (אלקטרו-אקופונקטורה, תרפיית מורה, וכו') ממנה מתעלמת הרפואה הקונבנציונלית. על רופאים מסורים לפצות על כשלונות מדיניות הבריאות שלהם ועל מועצות הרפואה הכללית שלהם ולהקים קבוצות רפואיות בהן תהיה במה לשיטות הריפוי שהוזנחו.

המרכז לתיעוד נטורופתיה פירסם את הספר *Die Vernichtung der biologischen Medizin*, בו רופאים מאשימים את המדינה:

"לא מקובל כי:

- ממשיכים להתעלם ולדחות נטורופתיה ושיטות ריפוי המבוססות על ניסיון בטענה שצורות ריפוי אלה אינן מוכחות מדעית.
- לאחר כל השערוריות הגדולות שנגרמו בעקבות תרופות, מכריחים מטופלים בבתי-חולים ממשלתיים לקבל טיפולים ברפואה הקונבנציונלית, כשנטורופתיה וריפוי בלתי קונבנציונלי מבוססים על ניסיון החופשי מתופעות לוואי ומוכרים כבר זמן ממושך.

- המדינה, דרך הכרה חד-צדדית וציוד ברפואה המדעית, מונעת מהתפשטות הריפוי הטבעי והרשתה לרשויות הציבוריות, כמו איגוד הבריאות הלאומית, להקפיא צורות ריפוי שכיום למעלה משליש האוכלוסיה מעוניין להשתמש בהן."

ב-1976, בזמן שחוק הרוקחות החדש עבר בבית התחתון של הפרלמנט הגרמני, למעשה נעשו ניסיונות להחרים את ההומאופתיה ולהוציא מהשוק את רוב התרופות הטבעיות. רק עקב מחאה מסיבית של רופאים ומטופלים בכל רחבי המדינה במהלך מסע בחירות רגיש במיוחד, ניתן היה לפעול נגד התקפה זו של חברי בית המחוקקים נגד התרופות הטבעיות ולמנוע מכך לקרות. עקב המספר המסיבי של מכורים לתרופות הרגעה (תרופות הרגעה ידועות כממכרות), לממשלה לא היתה הנחישות הנחוצה כדי להרחיק לכת בעניין.

בז'ורנל *Der Spiegel* מס. 35/1988, עמ' 166 הופיע כדלהלן:

"עקב העדר יוזמה ציבורית, מייצג תעשיית התרופות הצליח למנוע מכדורים קטנים עם חוזרים גדולים מהתערבות בכל דרך שתזיק לעסקים. מאז 1984, בהתאם לדרישת אירגון הבריאות העולמי, בנזודיאזפין (מטשטש הידוע גם כתרופת הרגעה, וכן אדומברן, ווליום, לקסוטניל, טוור וטרנקסיליום, בין השאר) סווג כתרופה נרקוטית. אך בשיתוף פעולה עם מייצג תעשיית התרופות, מפקחי התרופות במשרד הבריאות התפשרו במחווה גדולה: במקום לאסור על השימוש היומי בכדורים המושחתים, ולדאוג שהמרשמים שלהם יינתנו רק במקרים קיצוניים בהתאם לחוק הנרקוטיקה, שהיו מחסלים מיד את פיצוץ תרופות ההרגעה, המפקחים וחברות התרופות הגיעו להסכמה לתקן את 'הוראות השימוש' על-ידי הוספת כמה אזהרות בלתי מזיקות."

דרישה זו היתה אמורה להוות תוצאה מחוייבת המציאות בהתאם למספר הילדים שכבר טושטשו על-ידי הוריהם, והמספר הגדול של אנשים שהגיעו למרפאות שיקום עקב שימוש רב שנים בתרופות הרגעה.

בתחילת הפרק הופנתה תשומת הלב לרשת ההדוקה הקושרת בין אמצעי המדינה וביסוס המדע והתעשייה. זהו המכשול הגדול החוסם ומונע את השינוי במצב מדיניות הבריאות.

תוכנית הבריאות בחינוך הרופאים לעתיד ברוב האוניברסיטאות באופן בסיסי מוגבלת להוראת טרמינולוגיה רפואית קבועה, והמדינה משקיעה באופן עקרוני רק במחקר המשתלב עם מושגי הרפואה הקונבנציונלית.

רחוק מהרעיונות הפשוטים ביותר המבוססים על ההגיון האנושי, המדינה תומכת בפרוייקטים של בניית מרפאות הנראות יותר כמפעלים תעשייתיים ושעלותם מגיעה למיליארדים.

בריאות האוכלוסיה מזמן הפסיקה לעמוד בראש סולם העדיפויות, וכך גם התפתחות האידיאלים הנעלים.

ממשלות ונציגי מערכות הבריאות המודרניות ברוב המדינות המתועשות פחות או יותר מכרו עצמן לתעשייה, או הפחיתו את הלחץ שלהן ואיפשרו לעצמן להפוך לתומכי המיושן ואופן החשיבה המוסכמת.

הנס רוש:

"בשווייץ הקטנה, אך המשפיעה מאוד מבחינה כלכלית, כוח תעשיית התרופות פועל באופן ישיר דרך הממשלה, וכל הקורה שם משקף את הקורה ברוב המדינות המתועשות."

אותו דבר קורה בארצות הברית.

הנס רוש:

"עם כוחו הכלכלי האדיר ואכזריותו המוחלטת, קרטל התרופות האמריקאי, קרן התרופות (the Drug Trust), לא רק משפיע על מדיניות מדינתו בלבד, אלא גם על המדינות האחרות. למשל, ב-1978 הממשלה הסוציאליסטית של סרי לנקה נאלצה לנטוש תוכנית, שהיתה מפחיתה באופן דרסטי את יבוא האספקה הרפואית האמריקאית, כי וושינגטון איימה להפסיק את העזרה במזון הנחוץ באופן דחוף.

תוכנית העזרה במזון מומנה על-ידי כספי משלמי המיסים האמריקאים, אך הממשלה, בשיתוף עם תעשיית התרופות, השתמשה בסחיטה לקטית לאלץ מדינה ענייה לייבא תרופות יקרות שהיא לא יכולה להרשות לעצמה ושלא היו נחוצות או רצויות לה. הרווחים שנבעו מכך, לא הוחזרו למשלמי המיסים האמריקאים, אלא זרמו לכיסי קרטל התרופות, המראה עד כמה הוא שולט בממשלה."

Der Spiegel פירסם מאמר שנקרא עדיף לתוך החשבון שהוזכר תחילה, שחשף איך הפוליטיקאים בבון הושחתו על-ידי תעשיית התרופות:

"מלבד הסיפור הקשור במפעל משפחת פליק, ששמה מזוהה עם שחיתות פוליטיקאים, מאחורי שערוריית השוחד החדשה בבון, עומד ענף שלם של הכלכלה – תעשיית התרופות המגלגלת כ-20 מיליארד מארק בשנה, אחד הענפים המשפיעים ביותר (על הכלכלה) במערב גרמניה. בהשוואה לסטנדרטים של פליק, חברות התרופות מפיצות כמויות קטנות יותר. ככלל, לא הזרימו מיליונים ראוותניים לתוך קופות המפלגות. הם נתנו תשלומים ישירות לפוליטיקאים ובעלי תפקידים המשפיעים על מדיניות הבריאות בבון. מטרתם היתה להשיג תוצאות טובות עבור השקעות קטנות. בתמיכת האנשים להם שילמו, הם יצרו עבור עצמם בגרמניה תנאי שוק שלא ניתן להשוותם בשום מקום בעולם והבטיחו להם רווחים אינסופיים. ענף התעשייה הגרמני שווה מיליארדים, וישנם מסמכים המוכיחים כי הוא קנה את בית המחוקקים. [...] חברי ממשלה פעילים וחברי ממשלה לשעבר הכניסו כספים לכיסם ולכיס מפלגתם. מזכירי מדינה ובעלי תפקידים רמים במשרדי הממשלה שהעניקו טובות הנאה ליצרני התרופות במשך שנים, הכניסו לכיסם את התשלומים עבור השירותים שהעניקו. נציגים התחננו לקבל תרומות והוצאות נסיעה. ויצרני הכדורים העניקו לכל אלה שהקלו עבורם עסקי הבריאות על-ידי כך שהעניקו שוחד ומתנות: מראש משרד הבריאות ועד כפופים במחלקות משרדים ממשלתיים. [...] חברים מובילים במשרד הבריאות הציבורית שהיתה להם מלה בהענקת אשרות ואישורים לתרופות, היו בין אלו שזכו בתגמול. [...] 'חשבתו זאת לשימושי', כתב מנהל התרופות שול ליושב הראש מקס פ. טיפנבר ב-22 בדצמבר, 1978, 'אם האיגוד הפדראלי יינתן לגברות ולאדונים הללו גם השנה שי הערכה עבור תמיכתם והבנתם, שהשפיעו בצורה כל כך חיובית על העסקים השנה!' טיפנבר, האחראי על המכירות, חתם על בקשה זו במטרה לרמוז על הסכמתו."

סכומי כסף נפרדים התווספו לסכומים גדולים יותר "כפי שידוע כיום, הוכסט השקיע בסביבות 5 מיליון מארק, "תומה – 2 מיליון, "באייר לוורקוסן, כפי שניתן לראות - חצי מיליון." המקבלים: מפלגות ופוליטיקאים.

רופאים אידאליסטים רבים המעוניינים באמת בבריאות הציבור, שהובילה אותם למקצועם, מנסים להפיץ אידיאלים אלו בתוך המערכת. אך, כפי שידוע לי

מעמיתים, רצון טוב לעיתים קרובות מוביל במידה הולכת וגוברת לפיטורים ויש צורך בהשלמה עם המבנה הקיים. אחרים נלחמים מחוץ למערכת לכל אורך חייהם (אפילו עמיתיהם מתרחקים מהם) ועושים מאמצים אדירים לעזור היכן שנחוץ.

פרופסור ד"ר מרטין קרילה נותן סמינרים בפילוסופיה מדינית ופוליטיקה חוקית באוניברסיטת קלן:

"החלטתו הטיפולית האינדיבידואלית של הרופא, ניסיונו, חיפושיו אחר דרכים חדשות, פתיחותו לשיטות לא קונבנציונליות, כל אלה מתקבלים בחשדנות. במקום זאת האמון מופנה למדע ושיטותיו, לניסויים בבעלי-חיים, לדוגמאות אקראיות של בדיקות עיוורות כפולות, וכל זאת ניתן למדידה, ספירה ושקילה במיכשור המשמש לכך. מה שמתאים לידע הנפוץ, ניתן ליישמו, כל השאר נשלל. המניעים מאחורי אמצעים דרסטיים שכאלה הם באופן בסיסי עקב טבע מדיניות המדע. כלומר, הדגש אינו על בריאות, אלא על כפיית האידאליים הנעלים הנובעים מהרקע המדעי, הנותנים זהות והמוצאים לפועל."

ירשנו אידאליים נעלים אלה מהמאה ה-19, והם מבוססים על דמוי האדם המכני, חסר הנשמה. זה הבטיח את ריווחי המיליארדים לתעשייה שכוחה הפך לעצום. הציבור שעבר שטיפת מוח מילדות, הפך למשותק מבחינה רוחנית, ורק בזמן האחרון, כתוצאה מהסבל הגובר, חווה את החייאת הרוחניות. בבית-ספר, בשעורי הביולוגיה מסבירים את החיים כמודלים של ביוכימיה. בלימודי הרפואה ובהסברים על "בריאות" הניתנים לציבור, הידע החלקי של גוף האדם מטפל בו כ"מכונה ביולוגית". החיים מובעים דרך דברים הנראים לעין והאדם מוגבל למבנה החומרי שלו הנראה לעין. ד"ר אלויס דרייזנר, מרצה אוניברסיטאי לשעבר למדע עתיקות קלסיות, פרש מתפקידו באוניברסיטה לאחר לימודיו המעמיקים בדרכים העתיקות לריפוי סביב העולם ועתה משמש כמטפל ברפואה משלימה ומנהל מרכז לריפוי הוליסטי בברלין.

להלן דעותיו בקשר למדע הרפואה:

"הרפואה הקונבנציונלית, טובה בכך שהיא מקנה ידע בעל טבע ביולוגי וכימי, שניתן להשתמש בו לצרכי הריפוי היומיומי של אנשים. אך מושג הרפואה הקונבנציונלית, והדבר נכתב ונאמר לעיתים קרובות, הוא למעשה המושג המפותח פחות מבעבר של המאה ה-19. מאז זמנו של וירצ'ו (הרופא

המפורסם בתחילת המאה ה-19), האדם נחשב רק כמכונה מאוד מורכבת ללא נשמה, רוח או רוח חיים, ומטפלים בו בהתאם. באופן בסיסי הדבר לא נכון כי האדם הוא יותר מאשר גוף פיסי בלבד. [...] ישנו תחום אחד שבו הרפואה הקונבנציונלית מתפקדת באופן מצויין והוא כשמשתמשים בה במצבי חירום: לתיקון זמני של נזק, למשל לקבע רגל שבורה או להוציא את התוספתן. אך במובן הממשי של מובן הרפואה, כלומר הבריאות, הרפואה הקונבנציונלית לא יכולה להעניק זאת כי היא אינה פועלת על הבסיס ההוליסטי, האדם השלם. היא רואה באדם רק כאוסף תאים, ולכן היא פועלת רק באופן חלקי. [...] היא יכולה להסיר סימפטומים, היא יכולה לדכא סימפטומים, וכשמסתכלים על מקרים בודדים, ניתן לראות כי אנשים שבאופן ברור החלימו, חולים שוב זמן קצר לאחר מכן; באותה מחלה או במחלה אחרת, כי סיבות המחלה עמוקות הרבה יותר מאשר חוסר התיפקוד של התהליך הביוכימי של הגוף."

הרופא השוויצרי, ביט אימהוף, כותב:

"יש לראות בסימפטומים של מחלה כנתינת רמזים או בקשות. הם אומרים לאדם שמשוהו לא בסדר ומבקשים ממנו להחזירו שוב לסדר. הטיפול בסימפטומים בלבד אינו מוביל לבריאות, כי להחלים משמעו להיות שלם. אם סיבת המחלה נשארת, הסימפטומים רק עוברים למקום אחר.

"רופאים אמריקאים דיווחו על בדיקות חוזרות שנעשו ב-30 מטופלים לאחר שעברו ניתוח אולקוס. כולם היו משוחררים מכאבי בטן לאחר הניתוח, אך זמן קצר אחר-כך, בכולם הופיעו סיבוכים חדשים כאסטמה, לחץ דם גבוה, בעיות לב, דיכאון וחולשה כללית.

"חולי תמיד משפיע על האדם השלם. כיון שהדבר כך, אין מחלות שונות, רק מחלה כהפך לבריאות. מחלה ובריאות תלויים באיזון הנפש והגוף, בהרמוניה פנימית, שהיא האיזון בין הפכים. כל מחלה מצריכה תהליך מקיף של ניקוי והתפתחות פנימית רוחנית של האדם. הבראה, החלמה וריפוי הם חלק מניסיון [...] מקיף, המוביל לפיתוח המודעות וכתוצאה מכך למשמעות נעלה יותר של החיים. מי שמצליח להביא את ההפכים הפנימיים להרמוניה וחוזר לשלום ולשקט הפנימי במרכז הקיום שהסינים העתיקים קראו לו טאו, לא יחלה."

גם "המדע הקונבנציונלי" מדבר על נפש האדם ולעיתים קרובות מקבל סיבה רגשית כגורם למחלה. אך בבדיקה מדוקדקת יותר אין משמעות הדבר שהוא

מכיר במימד נעלה יותר של טבע האדם. עבור הרפואה הקונבנציונלית, נפש האדם מקובעת במונחי החומר. מדע הרפואה לעיתים קרובות מפחית בערך נפש האדם, שעבור המטפל ברפואה משלימה הינה המציאות הרוחנית הנצחית, ומשייכה להשפעת ההורמונים ומערכת העצבים, במאמץ מדאיג להוכיח כי טבעו הרוחני של האדם קשור בתהליכים ביוכימיים, שבעיקר מתרחשים במוח.

נוח, ובמבט ראשון מזמין, לקבל את דמות האדם כמכנית. ניתן לתקן את הגוף ומופחת ערך האחריות הרוחנית האישית. מפקידים את הבריאות בידי הרפואה המודרנית בעלת "הרמה הביצועית הגבוהה" הפועלת בתיאום עם הממצאים המדעיים האחרונים. במהלך עשרות השנים האחרונות, "ההישגיות" עוררה יראת כבוד בקרב הציבור, והתקשורת סינוורה את עיניו, כמו השתלת הלב הראשונה או הפורמולה הפלאית ש"הוכחה כמדעית". על אמונת הציבור בדמות "מכונת האדם היכולה לתקן את עצמה" על-ידי סכין ניתוחים או כדור, שהוחדרה במשך שנים, נבנה הבסיס לתעשייה הרפואית המורכבת. מקצוע הרפואה, הנלמד באוניברסיטאות בהתאם לאידאליים הנעלים, "פועל" פחות או יותר באופן התנדבותי כשמנוע המערכת, עם כ-500 מיליון מרשמים ו-2 מיליארד הזמנות בגרמניה בלבד, מתפעל את "העסק הבריאותי" הלאומי בהתאם לתוכנית.

עד היום דבר לא יכל לשנות את התנאים הנוראיים של השיטה הקיימת; לא השינוי הרוחני שצץ בקרב האוכלוסיה במהלך השנים האחרונות; לא התגברות הביקורת, גם מצד התקשורת, נגד מושגי הרפואה הקונבנציונלית, ולא הקריאה לנטילת תרופות הקרובות יותר לטבע. ישנם דיבורים על הורדת מחירים במערכת הבריאות, אך במציאות ישנן רק העברות כספיות לאזרח הפרטי על-ידי העלאת חלקו בהשתתפות העצמית והעלאת פרמיות הביטוח שלו, מבלי שהדבר ישפיע על שינוי בתוך המערכת או הצגת משהו חדש.

באופן הססני מוצגת הפחתה משמעותית בהצפת התרופות, לא כתוצאה מתגובה ללחץ המחירים העולים בהתמדה. ברור שאין מתקבלים בברכה צעדים דרסטיים כמו סיווג בלתי מתפשר של תרופות הרגעה כתרופות נרקוטיות, תעמולה מסיבית לטיפולים נטורופתיים זולים יותר וקיום ריפוי רוחני בחינם בהתאם לדוגמה האנגלית. רשויות הממשלה, מחוקקי החוקים, האחראים על בריאות הציבור, מתעלמים מסימני הזמן. מוסדות ממשלתיים סובלים את העובדה שהשוק שכבר מוצף בתרופות, ממשיך לקבל תכשירים נוספים.

"שיטות ריפוי" חדשות ובלתי נחוצות ממשיכות לגרום למספר גדול של בעלי-חיים סבל מחריד לפני שהן אפילו זוכות לאישור. אפילו ממשיכים לקבל את העובדה, שמדענים באוניברסיטאות מקבלים עיטורי כבוד אקדמיים עבור ביצוע ניסויים מפוקפקים איומים בבעלי-חיים הממונים על-ידי משלם המיסים. מיליוני בעלי-חיים מתים בשם המחקר, שעד היום לא יכול היה לעצור את הזרם ההולך וגובר של האנשים החולים. תרופות חדשות נבדקות על אנשים שלעיתים קרובות מציעים את גופם עקב בעיות כלכליות.

זה לא הכל. לא נלמד דבר מניסיונות אלה. במקום זאת ממשיכים לפעול בהתאם לשיטות המכניות חסרות הנשמה, ומיליונים מוזרמים לפרוייקטים טכנולוגיים מסוכנים כהנדסה גנטית. בקושי ניתן להאמין בצרות האופק של ממשלה המכנה טכנולוגיה כזאת כ"טכנולוגית המפתח של המילניום הבא".

כל מימד חיים נעלה יותר מוקרב על מזבח מדע חוסר החיים. נגד צרכי הציבור המחפש יותר ויותר טיפולים אלטרנטיביים טבעיים יותר (אך "לרוע המזל" ללא מגמה ריווחית) ובמידה גוברת גם יותר מידע לגבי המימד הרוחני של חיי אנוש, המדינה מעריצה את התעשייה ואת המדע שבעיקרו בור, וממשיכה להרוס את יסודות האוכלוסיה.

התפתחות זו, שהגיעה בעזרת ההנדסה הגנטית לשיא מעציב, תמשיך לגרום לסבל נוסף עד שתהיה נכונות לעצור את ההתחשבות החז-צדדית במבנה הנראה לעין של הגוף, תכיר בקיום האנרגיה הרוחנית של האדם ותיצור מבנים חברתיים שיספקו מידע זמין לציבור רחב יותר.

קרל שנלטינג:

"כפי שנוכחו מדענים רבים – דוגמה פופולרית הוא הפיסיקאי, פריטיוף קפרה, ורב המכר שלו *Wendezeit* – האדם הגיע לגבולות מידת ההתפתחות שלו, ולכן יש לו בעיות שאותן הוא יכול לפתור רק על-ידי דילוג לרמה נעלה יותר, שינוי במידת המודעות שלו."

ב-1985 ה-ZDF שלח מסר דרך סדרות הטלוויזיה שלו. מבלי להתחשב בכל הטאבו הנרכש, זה היה ניסיון לאחד את הרפואה הקונבנציונלית והריפוי הרוחני, שהיה פותח פתח למחקר רפואי בעל ערך רב. לא מחקר המוביל לייצור כדורים ריווחיים או ליצירת אורגניזמים חיים שהם נגד סדר הטבע, אלא למחקר המוביל אנשים חזרה למקור כוח הנפש, המקור אותו הזכיר ד"ר קרסטנס.

ניסיונות נפרדים כאלו מראים כיצד עבודת צוות כזאת יכולה לעזור. ב-26.03.1985 ה-*New York Times* דיווח, שאחיות באמריקה למדו את אומנות הנחת הידיים, ובדיקות מדעיות אישרו את ההצלחה בעקבות כך. בבית-החולים וולטון בליברפול, שהיא מרפאת כאב, מטפל רוחני עובד יחד עם הרופאים. מאז יוני 1983 התקבלו לשם מטופלים, שסבלו ממצבים כרוניים ששום טיפול אחר לא עזר להם. שלישי ממטופלים אלו שסבלו ממצב שלא ניתן היה לרפאו, החלימו. באנגליה מוצעים למטופלים קורסי הכשרה. הם לומדים כיצד לחוש בקרינת אנשים אחרים ומפתחים את יכולותיהם הרוחניות במטרה להעביר אנרגיה רוחנית לאחרים. קורסים דומים בגרמניה חוו בשנים האחרונות בגידול פי עשרה במספר הנוכחים. רופאים, אחיות ואנשי דת רבים נוכחים בקורסים אלו.

אך המגמה החדשה מתפתחת באיטיות. ליותר מדי חוגים חברתיים יש אינטרס לעשות רווחים מסבל אחרים, או שהם הקריבו את הידע המדעי והאובייקטיביות שלהם לטובת היצמדות לעקרונות, אשליה וממון.

וכך היתה השפעה מועטה למאמצים האמיצים והמודגשים בברור של ה-ZDF. נראה שלמוסדות האחראים, הבריאות של האנשים הסובלים עדיין באה במקום השני.

מקומו של ברונו גרונינג ברפואה

ב-15.12.1950 ד"ר לדרר מא. כתב ב-*Neues Europa*:

"דעות נוגדות היו קיימות מאז ימי בראשית. אך מעולם ועד עתה הן לא היו רבות כפי שהן כיום. נראה, שהסתירה הגדולה ביותר, קיימת בין מטפלי הפלא המודרניים, לבין הרופאים השמרנים. ישנם אלפי דו"חות רשמיים מאושרים בקשר להחלמות דרך אנשים, שהאמונה נתנה להם, ועדיין נותנת להם, מתנה של כוחות ריפוי פלאיים. למרות זאת החלמות אלה נדחות על-ידי רופאים, שדרך מחשבתם נשארה במאה התשע-עשרה. החלמות הפלא הושגו על-ידי מתיאס ברנר בלוקסנבורג, ההחלמות הסנסציוניות בלורדס, העובדה שליאון אללוף ריפא למעלה משלוש מאות רופאים שלא יכלו לרפא את עצמם או לקבל ריפוי מעמיתיהם, וכן החלמות שהושגו בעזרתו של ברונו גרונינג ב-1949/50 בגרמניה, שאותן אין מחשיבים כנסים רפואיים, אלא כ'תהליכי החלמה טבעיים גרידא'. אך איש מבין רופאים אגרסיביים אלה אינו יכול לטעון לכך שהביא

ל'תהליכי החלמה טבעיים גרידא' בעצמו. לכן משהו אינו כשורה. באמת יש לקוות שכל העניין המורכב הזה של ספקנות לגבי החלמות פלא יובהר באופן אובייקטיבי ללא דעות קדומות אישיות, נקמנות אישית ורטורית מוגזמת. הבהרה על בסיס זה תהיה לתועלת שני הצדדים. איננו חיים עוד בעידן של מנוע הקיטור הממשמש ובא, אלא בעידן חדש 'שבו אנחנו רק יודעים שכמעט איננו יודעים דבר'."

אף 35 שנים מאוחר יותר, ב-1985, דבר לא השתנה באופן בסיסי בגרמניה. במכתב של קורא, שהגיב לגבי סדרת הטלוויזיה שהוזכרה לעיל שהוצגה על-ידי ZDF, רופא הודה ש:

"כרופא אני מעריך, שהטלוויזיה, שהיא אמצעי התקשורת החזק ביותר, סוף כל סוף וללא עקבות עוסקת בנושא שיטות אלטרנטיביות של ריפוי. ב'ללא עקבות' אני מתכוון ללא דעות קדומות, בשונה מניסיונות פתטיים אחדים, שנעשו על-ידי שידורים קודמים בהם תומכי הפוסקים לגבי אסכולת הרפואה תמיד קבעו את הטון. הגיע הזמן, שכל הצדדים הנוגעים בדבר – מטופלים, רופאים, מדענים, עיתונאים וכן מדינאים שעבודתם קשורה בבריאות, יראו שהם מוכנים לקבל תופעות החלמה גם אם התסריט המדעי התקף עד היום ומה שנחשב לקריטריון מדעי בשימוש, אינו מאפשר להסבירם."

ברונו גרונינג היה האדם הראשון בגרמניה, שדרך עבודתו התחיל לשנות ולחדש את מערכת הבריאות במדינה דרך הריפוי הרוחני. הוא הניח בסיס שכיום, עשרות שנים לאחר מותו, מאפשר לאנשים רבים אחרים להשיג אנרגיית ריפוי אלוהית.

הוא סבל את התקיפות המסיביות של ההתנגדות מחוגי הרפואה. עבודתו השאירה את רישומה על כל הציבור בגרמניה בשנים שלאחר המלחמה. תחת שעבוד הרפואה הקונבנציונלית, יחד עם רופאים בעלי השפעה, העיתונות בת-זמנו ידעה איך להטעות את הציבור בקשר ליעילות הריפוי הרוחני. רוב המאמרים הכילו את ההערות הרגילות בקשר לקונטציות הרגילות הבלתי מדוייקות כמו סוגסטיה, ספק באשר להשפעות ארוכות הטווח של ההחלמות ודחיית אפשרות ההחלמה של מחלות גופניות, שלגביהן דווח כבר במקומות אחרים. בהתחשב בכך *Die Neue Zeitung* מה-22.07.49 כותב שברונו גרונינג יכול היה לעבוד רק עם כוח הסוגסטיה, כך שהוא יכל להצליח אך ורק במקרים

פסיכוסומטיים. הוא המשיך להצביע על כך ש"תומכי גרונינג" עדיין אינם מודעים לעובדה ש"הרפואה כבר מזמן משתמשת בשיטות דומות לאלו של רופא הפלא. ההבדל היחיד הוא, שהדבר נעשה במסגרת הפסיכותרפיה ופסיכולוגיה עמוקה בהתאם לחוקים מאושרים מדוייקים."

השתמשו לעיתים קרובות בדברים דומים. שוב ושוב שיטות טיפוליות ברפואה הקונבנציונלית מוצגות כדרך ההגיגונית היחידה לריפוי.

אם הרפואה השתמשה באותן שיטות כגרונינג, השאלה נשאלת לגבי מדוע כמה מאות אלפי אנשים הגיעו אליו לריפוי. על כך לא העירה העיתונות.

בדרך מפצירה כמעט בלתי נעימה, ה-*Sueddeutsche Zeitung* מה-13.09.1949 מהלל את צעדי הרפואה הקונבנציונלית בהשפעתה על החלמה: מהאיבחון, דרך הכוונת הטיפול במחלה. שיטת הטיפול היומיומית העכשווית הזאת הוצגה כשיטה מובטחת להחלמה מתמשכת. עבור אלו שרצו ללכת בדרכים אחרות, חזו תמונה זוועתית של אסון בלתי נמנע. כיון שברונו גרונינג לא למד רפואה, בהתאם לעיתונות, הוא לא היה בעמדה בה יכל לאבחן באופן מדוייק, שזהו האלף-בית באומנות הרפואה. ללא איבחון, אין הכוונה; ללא הכוונה, אין טיפול. חסר זה מוביל בהכרח לאסון שההדיוט יתקשה לתפוש את מימדיו המפחידים.

"גרונינג, הוא ממשיך, "אינו יכול לרפא מחלות גופניות. לכל היותר הוא יכול לשנות את הגישה הרוחנית של המטופל כלפי מחלתו ובעת ובעונה אחת לשפר את מצבו הכללי." ובהמשך, ברור שמבלי להכיר את העובדות, הוא מזהיר:

"שיטותיו, בדרך מושלמת יותר, הן חלק מאוצר היידע בכל מרפאה פסיכיאטרית. כל רופא רציני משתמש בפסיכותרפיה בשלב זה או אחר, ובאופן טבעי גם כל פסיכיאטר רציני משתמש בה. שיטות אלה מתנהלות בשקט, ללא פרסום והפרעות קולניות, אלא על בסיס עבודה מובנית רצינית צעד אחר צעד. כאן אין דיבורים על נסים, רק על משהו רגיל לחלוטין."

אני רחוק מלדחות את טיפול הרפואה הקונבנציונלית, אך יש לפחות לסבול באופן שווה שיטות ריפוי אחרות. יש להיות מודע לעובדה, ששיטות הרפואה הנוכחיות כיום הן רק בנות כמה מאות שנים, בזמן שבריפוי רוחני משתמשים בהצלחה כבר אלף שנה. מנקודת מבט זו ברור עד כמה מוטעית דרך החשיבה

של העיתונאי כשהוא מצהיר, שהחלמה מובטחת רק כשישנו איבחון המוביל להכוונה וממנה לטיפול. דרך הריפוי ההוליסטי של האנרגיה מגבוה אין צורך באיבחון. כפי שברור דרך הריפוי של ברונו גרונינג, זרם הריפוי מוצא את דרכו שלו לאותם חלקי גוף הזקוקים להחלמה.

רוב האנשים, שבזמנו חיפשו החלמה דרך ברונו גרונינג, ברור שעברו את התהליך של איבחון-הכוונה-טיפול יותר מפעם אחת מבלי שזכו בהחלמה. באמת לא אחראי ומסוכן למנוע את הריפוי הרוחני מאנשים שאינם יכולים להחלים מתרופות, ולהשפיע עליהם בכוונה תחילה נגדו במטרה להפחידם ולגרורם להם לקונפליקט מוסרי.

רופא מרוזנהיים אפילו מצהיר בציבור, שהוא מעולם לא שמע על כל החלמה בטרברנהוף מחוץ לרוזנהיים. הכמות הענקית של עדויות מתועדות על החלמות טרברנהוף, שכיום עדיין מאושרות על-ידי עדי ראייה, זמינה ומאשרת את חוסר המומחיות של עמית זה.

ב-*Frankfurter Abendpost* מופיע מאמר ב-17.09.1949 תחת הכותרת *ההתקפה הכללית על גרונינג החלה – עלון נגד רופא הפלא – מקצוע הרפואה בבוואריה מחזיר מלחמה שיערה.*

"אתמול, יום ו', החלה התקפה עיתונאית מסיבית על ברונו גרונינג. צורך המנוחה של רופא הפלא שגרם לו להיעלם לזמן קצר מהזירה הציבורית, נתן לאויביו את ההזדמנות להשתמש ב'הפסקה הקצרה בפעילות ימי הביניים' לקרוא לאוכלוסיה המקומית להתעשת."

בעלון שהופץ בציבור, נשיא איגוד הרופאים הבוואריים, ד"ר ויילר, דורש מהציבור "להתנהג בהיגיון" ובכך התכוון לכך, שעל הציבור לשכוח מקבלת החלמה מגורם נעלה. בקשה זו נותנת את הרושם, שזאת יותר תביעה לאמון בשיטת הריפוי הקיימת מאשר הערכה אובייקטיבית לגבי עבודתו של ברונו גרונינג. האלפים הרבים של האנשים הסובלים, שהרפואה הקונבנציונלית לא יכולה לעזור להם, ואתם אלה אשר פנו לברונו גרונינג כתקוותם האחרונה, ברור שמצאו זאת כקשה לתפוש את דרישת הרופאים "להתנהג בהיגיון".

מקצוע הרפואה היה חלוק בתגובותיו לתופעה, ברונו גרונינג. מצד אחד היו הנצמדים לעקרונות והנוטים לכפות אותם על אחרים, שכאשר ויכוחים

עובדתיים נכשלו, מצאו מפלט בהשמצות אישיות. מצד שני היו הרופאים, החופשיים מיהירות, שהיו מוכנים לנקוט בצעדים לטובת מטופליהם.

במכתב לברונו גרונינג מה-10.09.1949 היועץ הראשי של סנטוריום בק., ד"ר ה., כתב:

"מר גרונינג היקר,

לאחר התייעצות עם המוסד לביטוח לאומי באוברביים, ברצוני לבקש ממך, עם כל הכבוד, אם תהיה מוכן לבקר בסנטוריום המקומי. [...] ברור שתוכל לטפל במטופלים ללא כל התערבות מצדי או מצד הרופאים העובדים תחת השגחתי. כן לא נעז לפקח על עבודתך, או על כל דבר דומה. אני מאריך הזמנה זו לך עם כל הנאמנות, מתוך דאגה בלעדית לטובת מטופליי."

רופא כללי ממינכן כתב בנימה דומה:

"מר גרונינג היקר,

שמעתי אודות חדשות הצלחותיך מתוך עניין והערצה גדולה. אני רופא כללי ומשוכנע שתוכל לעזור לכמה ממטופליי. [...] אני כותב בכדי לבקש שמא תוכל להגיע אלינו, ובמקרה כזה נספק לך מכונית ונכין הכל. אני מבטיח לך, שביקורך יישמר לגמרי בסוד, אם תרצה בכך. [...] בנוסף לכך, אני גם מבטיח לך, שאינני חושב על רווח כספי, אלא רק מעוניין לעזור למטופליי."

היה למנתח לומר כדלהלן:

"...מעל לכל, אני מבקש ממך בבואי אליך כרופא, לא לצפות לגישה של חוסר אמון וטינה."

היו מקרים נוספים של רופאים, שפנו לברונו גרונינג עקב סבל אישי או מחלות קרובי משפחה.

"מר גרונינג היקר,

אני רופא בעצמי והנני חולה כבר שמונה שנים. [...] אפילו פרופסורים באוניברסיטה לא יכלו לעזור לי. [...] לפני שנה כוחי החל לאזול עד כדי כך שאני מתקשה מאוד לעבוד באופן מצומצם ביותר בריפוי. לכן אני מבקש ממך ריפוי מרחוק ומאמין בכוחות הריפוי שלך."

ד"ר רות מט.:

"בתי, הלגה, קיבלה שיתוק ילדים באוגוסט בשנה שעברה. כתוצאה מכך רגלה השמאלית משותקת לחלוטין. [...] כל ניסיונות הריפוי, או אפילו שיפור במצבה עד היום, לא הצליחו. [...] אני מבקש ממך להיות בטוח שאני פונה אליך כאב, מבלי להיות מושפע מהויכוחים הסוערים בקשר לשיטותיך."

מומחים מכל התחומים, מטפלים ברפואה משלימה, אפילו מנתחים וטרינרים פנו אליו בבקשה לעזרה עבור מחלות גופניות ונפשיות. מצד שני, היו נציגי אותם מקצועות, כדוגמת מנהל משרד הבריאות הציבורית בא, שבמכתבו למטה המשטרה, קרא לנאומיו של ברונו גרונינג - בלתי רצויים, וביקש מהמשטרה להתערב בהזכירו תביעה נגד גרונינג במקרה שינאם.

בבית-המשפט המצב הסותר חזר על עצמו. עורכי-הדין סמכו על דעת מומחי רפואה לגבי מידע על ברונו גרונינג ועבודתו. אך מי יכל לקרוא לעצמו מומחה, כשהידע שלו היה מבוסס על הידע המוכח של המדע הקונבנציונלי בלבד? בית-המשפט פנה למרפאה פסיכוסומטית אוניברסיטאית בהידלברג. הראיות הרפואיות שנאספו עבור משפט 1951/52, היו צריכות לתת תשובה אם יש לסווג את ברונו גרונינג כמטפל ברפואה משלימה או כפסיכותרפיסט. (ראה גם פרק 5) הוא סווג כמטפל ברפואה משלימה, אך בנוסף לכך המומחים הרפואיים העירו לגביו הערות אישיות, והרגישו שזכותם לעשות זאת מבלי להכירו.

המומחים הגבילו עצמם לחקירה מדוקדקת של הדו"חות, כשהם ראו ב"חקירה ושאלות אישיות ישירות [...] כבלתי רלוונטית" בעת ובעונה אחת הם בברור ראו במסקנותיהם הזדמנות להשמיע את הסתייגותם הרגשית והאידיאולוגית מברונו גרונינג ומעבודתו. כל המסקנות היו יותר עלבונות אישיים והשמצות מכוונות של האדם ברונו גרונינג מאשר חקירה אובייקטיבית של העובדות. המומחים, פרופסור מיטשרליך וד"ר רופלר, תיארו אותו כ"אישיות המשועבדת לאינסטינקטים שלו, ילדותית במובן הרחב של המלה ועם אינטליגנציה של ימי הביניים." והתווכחו בהקשר ליכולותיו להיות מסוגל "ליצור קשר אישי אמיתי" רק כאזכור כמה מהגינויים. נחפש לשווא הערה חיובית בודדת בקשר לברונו גרונינג ולעבודתו. בפרשנות לגבי המשפט מה-06.04.1952, עיתון בית-המשפט מזכיר שאפילו בית-המשפט "השתמש רק בחלק מהמסקנות, כי מה שנכתב בו נראה יותר כהשמצת הנאשם."

עורך העיתון קרא למסקנה "התחשבות" בלעדית "ברפואה הקונבנציונלית" אך שנים לאחר מכן, במהלך המשפט של 1957, שופט אחר קרא שוב למסקנת אותם "מומחים", שנתנו דו"ח שלילי, חד-צדדי דומה. כפי שניתן לדמות, הערות ה"מומחים" הופצו בעיתונות, הכתב לעיתים קרובות נקרא בטעות פרופסור וייזסקר. שנתיים קודם לכן נערכה בדיקה של עבודת ברונג גרונינג במרפאה האוניברסיטאית של היידלברג בשמו של וייזסקר, אך לא היה לכך כל קשר עם המשפט.

העיתונים גם לא הזכירו שמומחי הרפואה באוניברסיטת פרייבורג הגיעו למסקנה שונה לחלוטין בקשר לאיש ברונג גרונינג. המסקנה בפרייבורג התבססה על פגישה אישית מקיפה, האינטליגנציה שלו נקבעה כ"מעל לממוצע" והוא נמצא "רחמן אמיתי". (ראה גם פרק 5)

במשפטים נגד ברונג גרונינג היה גם ברור שכל מומחי הרפואה שהכירו את הריפוי הרוחני הגיעו למסקנות די שונות ממומחי היידלברג. גם כיום יידע בלתי מספק ודעות קדומות נגד ריפוי רוחני מתגלות במסקנות מומחי רפואה המוגשות לבית-המשפט. בזמן האחרון בערעור על חוק המטפלים ברפואה משלימה בבית-המשפט המחוזי העליון של אפיל בקובלנז, הופיע המטפל הרוחני, ה.י. סטרצבסקי מה, שעזר וריפא אנשים רבים שסבלו ממחלות וממצבים רבים ושונים ונקרא "מניאק ששיטת הבקרה שלו מוגבלת".

ברמה הממשלתית ניתן לציין, שכשירות מומחים רבים, איננה מספקת. לא רק בתי-המשפט, אלא גם מדינאים בדרך כלל מאוד תלויים ב"מסקנות מומחים" עבור שיפוטם בעניין שיטות חדשות של ריפוי. מומחים אלו הם בעיקר במערכת הבריאות הקונבנציונלית הקיימת. בדעותיהם החומריות הידועות על האדם והעולם, הם מתבקשים להביע דעה על נושא כמו הריפוי הרוחני, ובאופן טבעי בדרך כלל הם מגיעים למסקנה מוטעית. הגיע הזמן שבעניינים הקשורים בחיים, המדינה תתייעץ עם מומחים המכירים יותר את החוקים של מעלה ושאינם מוגבלים לעולם הפיסי, החומרי.

מהפכה ברפואה

בתשובה למתקפות עליו, ברונג גרונינג העיר ב-*Münchener Merkur* ב-19.09.1949:

"מעולם לא הייתי אויבם של הרופאים, ולעולם לא אהיה. משאלתי הגדולה היא לעבוד יחד עם אותם רופאים החשים כי תפקידם האחראי הוא ייעוד וחיפוש בלתי נלאה אחר כל האפשרויות המבטיחות ריפוי עבור מטופליהם; כאשר מאמצים כאלו מגיעים מתוך טוהר לב, הם תמיד מצליחים. אך מי שמנסה למנוע ממני מלרפא עקב קנאה או דעות קדומות, ואני יודע מי פועל בדרך זו, שלא יהיה מופתע שאני דוחה אותו.

ללא קשר עם אמונה או ספק, חבריי ואויביי בקרוב יוכלו להגיע למסקנה ברורה בקשר להחלמות שלי, שאף עלון לא יוכל למנוע. והספקנים, במיוחד אלה בעלי הכשרה רפואית, יגלו עד כמה אמונה באלוהים והחיים המכוונים למצוותיו הם הבסיס לרפואה רוחנית ולכן משמשים כתנאי מוקדם לבריאות גופנית."

במרץ 1983 אריקה ב. (49) מפ. סבלה מפריצת דיסק. היות ולא רצתה בניחות, היא טופלה בתרופות, עיסוי וטיפול בגלים קצרים, שהטיבו עם מצבה. היא סיפרה לי:

"במשך השנים הכאב השתפר, למרות שתמיד נאלצתי להיזהר בזמן תנועה. אילו סחבתי דברים כבדים מדי, או היתה לי עבודת בית במידה רבה או שעשיתי תנועה לא זהירה, חזר הכאב החזק. הוא התחיל בירך השמאלי שלי, ירד לשוק והגיע עד האצבע הקטנה ברגל. רגלי השמאלית היתה עייפה במיוחד. יכולתי רק ללכת לאט ולסחוב שני קילוגרם, קילו בכל יד. לא יכולתי ללכת יותר מאשר 100 מ'. כשהכאב היה חזק, היה עלי להפסיק את עבודות הבית ולשכב. הייתי נואשת וחשבתי שאאלץ לחיות עם כאב זה עד סוף ימיי."

במאי 1989 היא קראה על ברוננו גרונינג במאמר בעיתון וזמן קצר אחר-כך היא הגיעה ולמדה את שיטתו. חודשים אחר-כך נעלמו הכאבים מהם סבלה במשך שש שנים. כיום היא יכולה לרוץ אחרי הרכבת, משהו שבעבר אפילו לא יכלה לחלום עליו. היא יכולה לסחוב ששה קילוגרמים בכל יד ולעשות את כל עבודות הבית ללא בעיה. עד היום לא חזרו הכאבים.

במהלך הריונה השני, גרטה יעקבס (54) מו. סבלה משטף דם (המטומה) בחלק התחתון של רגלה השמאלית לאחר שנפלה מהאופניים. זה לא נעלם, אך שש שנים מאוחר יותר, ב-1965, זה התחיל להתפתח לכיב ברגל, שבסופו של דבר הגיע לגודל של 10X5 ס"מ.

מאז, במשך עשרות שנים היו לה כאבים אשר למרות כל הטיפולים הרפואיים, פצע הכיב הגדול נפתח ולא נרפא. מידי יום היא נזקקה למשככי כאבים חזקים. לאחר 15 שנות טיפול, היא פיתחה אלרגיה למשחה שבה השתמשה.

היא אמרה:

"הכאבים תמיד התגברו במנוחה לאחר העבודה. לאחר עבודה ממושכת, שתי רגליי לעיתים קרובות התנפחו. מעולם לא יכולתי לישון לאורך כל שעות הלילה. [...] מומחה ניסה להקשיח את דליות רגליי בעזרת זריקות בתקווה לגרום לשיפור בכיב תחתית הרגל. במקום זאת פיתחתי דלקת וורידים. הרגשתי ריפיון ידיים וייאוש, עצבנות יתר, חוסר מנוחה פנימי, עייפות ואדישות. יום וליל עינה אותי גירוד. [...] ואז, במהלך קיץ 1983 הופיעו בליטות כדוגמת מחרוזת אבנים קטנות שהתפשטו במעלה הרגל עד מעל לברך."

בשלב זה חברה סיפרה לה אודות ברונו גרונינג והבטיחה לקלוט בעבורה את אנרגיית הריפוי. זמן קצר אחר-כך גרטה יעקבס חוותה משהו פלאי. בפעם הראשונה מזה שנים היא ישנה ברציפות כל הלילה, ובבוקר רגלה היתה חופשיה מכאב. כאשר הורידה את התחבושת, הבליטות כדוגמת החצץ נעלמו ולא נראתה כל דלקת. במהלך הלילה עור אדום, כעין עור דק נוצר מעל לכיב כך שהשאיר רק אזור חופשי של 4X3 ס"מ במרכז. אזור זה נסגר במהלך שלושת השבועות שלאחר מכן.

מאוחר יותר גב' יעקבס גילתה שחברתה, יחד עם קבוצת אנשים, התרכזו בקליטת אנרגיית ריפוי עבורה, כפי שלמדו לעשות דרך שיטתו של ברונו גרונינג.

שבע שנים חלפו מאז שהחלמה זו קרתה ועד היום לא חל כל שינוי. גב' יעקבס אינה זקוקה למשככי כאבים, כל לילה היא ישנה טוב והכיב מעולם לא חזר.

מאז אפריל 1980 שרלוט שלטינט (79) מא. סבלה מדלקת בלבלב (פנקראטיטיס) שפרצה מספר פעמים בשנה בלווי כאבי בטן חזקים. לעיתים קרובות היא נזקקה לאשפוזים בבית-החולים בני שבוע כל פעם. עקב הנזק בלבלב היא שמרה על דיאטה קפדנית, ובכדי להימנע מכאבים, היא נאלצה להימנע מאכילת כל שומן. ב-1990 בנה סיפר לה על חוג יידי ברונו גרונינג

וזמן קצר לאחר מכן היא חוותה החלמה. מעולם לא חזרה כל התפרצות של המחלה והיא יכולה שוב לאכול הכל, אפילו שמנת, דגים ואוכל מטוגן שהיא לא יכלה לאכול במשך קרוב ל-15 שנה.

בכל מקום סביב העולם אנשים מכל רמות החברה מתאחדים להגיב נגד רוח החומר של הזמנים ומעודדים את תהליך החידוש הרוחני, כשהתחלה היא בפרט. יותר ויותר אנשים מוכנים ללכת בעקבות מצפונם, ודרך הרצאות ומאמרים המתפרסמים, לגרום למודעות אחרים בעניין התורות המוטעות שהובילו אותם לסבל ולאומללות. למילים הפלאיות של בעלי הכוח ברפואה, במדע ובפוליטיקה יש פחות ופחות כוח בהשוואה לעבר.

קרל שלטינג:

"האדם ברחוב מאבד את אמונתו בדברי הפוליטיקאים והמומחים ומתחיל בחיפושיו אחר משמעויות חדשות ועזרה בהכוונה. [...] אנשים זהירים רבים ראו במשברים כתופעות לוואי של קוצר ראות ודרך חשיבה חומרית. [...] בעת ובעונה אחת הידע שמדע הטבע רכש במאה האחרונה מתחיל לחדור למודעות הציבור: 'הרוח אינה תוצר סופי באבולוציית החיים; הרוח תמיד היתה המטריצה, מקור המציאות הפיסית, והיא שיוצרת את המציאות הפיסית.' (פרופסור ג'ורג' וולד, בנאום מפגש זוכי פרס הנובל בלינדאו ב-1984)

האמונה בכוח ה'רוח' על ה'חומר' חווה פריצת דרך. בינתיים התשובה למצב שנראה חסר תקווה היא לא בטכנולוגיה חדשה ובציוד טוב יותר, אלא ב'שינויים בסיסיים של המודעות' שהיא המפתח לשינוי הפרט והכלל. [...] הדבר יוכח כתרמית עצמית לנסות ולתקן את מרשמי האתמול והיום שקדם לו על-ידי יצירת תיקונים קטנים פה ושם והשארת הנותר שימשיך בדרכים הנושנות. תחילת עידן חדש נראה יותר ויותר לא כעניין של אם החזון נכון או שגוי, אלא הצורך לשרוד, ובאמת לא נדרש פחות מאשר שינוי מוחלט של דרך החשיבה אם אין ברצוננו לסיים את ההתפרצות הגדולה שה בנפילה פתאומית וחדה."

אין שום דבר מסתורי בקשר לריפוי רוחני אמיתי ואין לו כל קשר עם כוחות על-טבעיים. זהו דבר די טבעי הפועל דרך אהבה טהורה לזולת ולאלוהים. "המהפכה ברפואה", חידוש מערכת הבריאות בעזרת כוח הרוח, היא "מהפכה באהבה" נגד מערכת, שכמעט איבדה את ראיית האדם. בעת ובעונה אחת אף

מטפל אינו מעוניין להרחיק את הרופאים; כולם חוזרים ומדגישים את משאלתם לשיתוף פעולה עימם.

בחיינו ברוננו גרונינג לא יכול היה להשיג מהרופאים את שאיפתו לשיתוף פעולה, וגם לא היתה השפעה לניסיון הרציני השני שנעשה על-ידי ה-ZDF שהיה להחיות את מערכת הבריאות הגרמנית. אך מה שברוננו גרונינג התחיל, ממשיך לגדול באופן רוחני במהלך עשרות השנים מאז, וכיום יותר ויותר נושא פרי. ב-1992 התקיים המפגש הראשון של חוג הרופאים בחוג ידידי ברוננו גרונינג. זה היה איחוד של נציגי רוב מקצועות הרפואה ובו השתתפו רופאים, מרפאים, מטפלים ברפואה משלימה וחברי תחומים טיפוליים אחרים בגרמניה ובמדינות הסמוכות. כאן המשתתפים שמעו כיצד עמיתים השתמשו בשיטתו של ברוננו גרונינג בעבודתם המקצועית היומיומית והם למדו כיצד לקלוט את אנרגיית הריפוי בעבור עצמם ובעבור מטופליהם. הכנס התקבל בחיוב כה רב עד אשר מפגש נוסף של הקבוצה התקיים באוקטובר 1992. בשני המפגשים אנשים אשר זכו בהחלמה דיברו על תהליך החלמתם. הרופאים העירו בקשר לדו"חות שלהם והתייעצו בעניין מסמכיהם הרפואיים.

המטרה היא לארגן בקביעות מפגשים דו-שנתיים עבור נציגי מקצועות הרפואה המעוניינים בכך ולבנות תיעוד מדעי של ההחלמות. (ראה גם פרק 9)

באוקטובר 1992 פורסמה המהדורה הראשונה של החוברת *הדרך לישועה*. זו היא בימה עבור חברי מקצועות הרפואה לחלוק את ניסיון עבודתם בשימוש שיטתו של ברוננו גרונינג.

כפי שהדבר נעשה באנגליה, כולם עובדים בהתנדבות ללא רווח אישי, אך בתחושת אחריות כלפי מיליוני האנשים סביב העולם היכולים לזכות בריפוי רוחני בחינם.

פרק 7

סבל בלתי ידוע –

המבחן הארוך של אדם שטעו בשיפוטו

"התמונה שיש לנו לגבי בני האדם כיום, מראה לנו, שהם בדרך הלא נכונה. לפני שנים, לפני הרבה, הרבה שנים, הם סטו מהדרך האלוהית, [...] וכיום הם רק תועים בדרך כי הם כבר אינם יודעים מה אמיתי ומה לא. כל שברצוני לעשות זה לקרוא להם חזרה מתהום הנשייה בו הם עומדים; אני רוצה לספר להם שאין עוד צורך עבורם לחפש, שהם בסכנה אמיתית, ושהם יכולים לעשות שינוי וליטול את דרך האמת, את הדרך האלוהית."

ברונו גרונינג

הסיכוי עבור האנושות

במהלך הספר הזה, יתבהר, שלמשמעות המקורית של המלה בריאות יש קונוטציה רוחנית או דתית. אם אנחנו מדברים על הפרט או האנושות כולה, בריאות או רווחה או בריאות אמיתית ושלמות הם מושגים כוללניים, אך משמעותם הרבה מעבר למה שאנחנו רגילים בהבנתנו את מושג הבריאות, שאותה אנחנו יכולים להשיג רק בעזרת אמונה אמיתית, כלומר, בעזרת אחדות מחודשת עם האלוהי, עם רוח האלוהים, שהיא משהו, שיכול לקרות בלב כל אדם. בדיוק כפי שפרח אינו יכול לפרוח ללא קרני השמש, כך רוח האדם זקוקה לזרימה הרציפה של אנרגיות אלוהיות, כדי לאפשר לה להתפתח ולצאת מהסבל ומהמצוקה של מעין מצב חוסר ההכרה המעורפל ולגדול לרמה האנושית הטבעית המלאה שלה. עד שבני-האדם ילמדו לכוון את תודעתם כך, שתהיה בקו אחד עם תדר אלוהים וילמדו להשפיע על רוחם, הם יישארו זרים לעצמם, כבולים רק למושגים ולרעיונות אנושיים. לכודים בדברים זמניים, המודעות שלהם הופכת לאף מוגבלת יותר, ובמוקדם או במאוחר פירוד הרוח ממקורותיה מתגלה כהפרעה, כמחלה בגוף ובנפש. אנשים נשאים ילדותיים כאילו היו צעירים נצחיים, ובאופן בלתי מודע הופכים לכלים נכונים קצרי ראות ולאינטרסים של כוחות אנושיים בלבד. חסרי רגישות לאור המגיע ממקור

האלוהי, הם הופכים אף יותר לקולטי תורות מוטעות שגורמות אף לסבל ולאומללות רבים יותר.

המטרה העקרונית של הכוחות השליליים (ראה פרק 4) היא, ותמיד תהיה, לעשות את כל הניתן כדי למנוע את התפתחות המודעות האמיתית בבני-האדם, לשמור אותם במצב של הרחקה עצמית, ולמנוע מהם גישה לכוחות הקיום האלוהיים הקיימים בתוכם.

עבור חיהם על פני כדור הארץ, אלוהים נתן לבני-האדם שליטה ורצון חופשי משלהם כך שבשדה הטעון מבחינה רוחנית בין שני הקטבים של הטוב והרע, הם יוכלו לצמוח לאלוהות אמיתית על-ידי שאיפה מתמדת להגיע לאמת ולאהבה במהלך ניסיונותיהם השונים. למעשה, גטה ראה את חיי האדם על פני כדור הארץ כסוג של בית-ספר המכין לקיום נעלה יותר. אך האנרגיות העצומות של הרוח השלילית ויכולתה להפעיל כוחות המשפיעים על מודעותנו האנושית, לא רק מייצגים הזדמנות עבורנו לזהות וללמוד את האמת; הם גם מהווים סכנה מתמדת ומאוד אמיתית עבור רוח האדם. למרות זאת, אנשים המטפחים הכחשה עצמית אמיתית, ושטבעם הבסיסי ניכר באנושיות ובאהבה, יכולים לבסס את האור האלוהי המשחרר באופן מספק ועמוק בתודעתם, ולקשור את רוחם בחזקה לכוה האלוהי, כך שהסוגסטיה וההשפעה של הרוח השלילית לא תוכל למצוא עוד את הדרך ללבם. הם יכולים לאחוז בחזקה באמונת החיים שלהם, באור האלוהים הכל-יכול, ולכן יהיו במצב לעזור ולתמוך באלו שלתוך תודעתם מנסות לפרוץ הקרניים הראשונות של אור משחרר זה.

אך אנשים, שאינם מזהים מציאות נעלה זו בתוכם, אנשים שמעולם לא התנסו באנרגיית הבורא ולא איפשרו לאור הרוח האלוהית להיכנס ללבם, מגיבים להתגלות האמת הנצחית הזאת בחיי אדם אחר, כמסוכנת מאוד, כיון שבהשוואה, החושך הבסיסי במוחם וברוחם יכול להיחשף לעולם כולו. לכן הם יעשו את כל שביכולתם למנוע מהתעוררות רוח חיים זו, כך שיוכלו להמשיך להסתיר את הליקויים בחייהם מאחורי עקרונות ופולחנים.

כתוצאה מדיכוי מתמשך של האמת הרוחנית, עבור חלק גדול מהאנושות אבד סוד המציאות הרוחנית החבויה של ממלכת האלוהים בתוך כל אדם.

רוב האנשים נשארו במצב של הרחקה עצמית וחוסר בגרות רוחנית כתוצאה מחוסר כל הדרכה אמיתית, שתכוון אותם למציאות האלוהים בתוכם.

בהיעדר אור פנימי זה, וללא כל קשר עם אנרגיות חיים אלוהיות, רוב המין האנושי הפך לקורבן חסר ישע של הכוחות הרוחניים המנוגדים לאלוהים, שהפכו פעילים בתודעתם, כוחות אותם לא יכלו לזהות ושעליהם לא יכלו להתגבר. בנוסף לכך, למרות הרצון הטוב של אנשי דת רבים ומורי דת, קשר עם מציאות רוחנית נעלה יותר הפך באופן הדרגתי ליותר ויותר קשה עם כל דור שחלף. הורים כפו על ילדיהם בגיל צעיר ככל האפשר את דרך ההסתכלות והגישות השגויות והמוגבלות שהדת והמדינה החזירו למוחם ובכך קבעו את נתיב הרגליהם מבחינת החשיבה והרגשות. כך ילדיהם העבירו זאת לדור הבא, לעיתים קרובות בדרך שהיתה גרועה הרבה יותר בשל ההשפעה השלילית המתמשכת של התקופה המסויימת ושל התרבות **בה מדובר**.

בהערות שהיא כתבה ביומנה, רות ביורקמן העירה בקשר ל"אור ממימד אחר":

"שיטות החינוך כיום אינן מעודדות את ההתפתחות ההומנית של המין האנושי. [...] למרות הדיונים האינסופיים וההצעות החדשות, עדיין לא תפשו שכל הניסיונות הללו לחנך אנשים בדרך בה יהפכו לאנושיים באמת ויפעלו לטובתם העליונה ולטובת העולם הסובב אותם, דורש את שיתוף הפעולה של כוח הבורא, שהפך אותם לאנושיים; בלעדי זאת אין אנו יכולים להפוך לבני-אדם. הדבר נובע ממעמדנו כברואים, שעלינו להישאר תלויים לחלוטין בכוח הבורא אם עלינו למלא את המטרה לשמה נבראנו.

כיון שאין זה חלק מהחינוך כיום להפוך את האנשים למודעים לתלותם באחדות של תודעתם עם הכל-יכול, אותו הכוח של הבורא בתוכנו, הם חיים את חייהם ללא כל ידע לגבי פירוש כוח זה; לכן, מתוך הכרח, נגזרת עליהם הקללה של הרחקה עצמית והם מאבדים כל הכוונה אמיתית בחיים.

"החינוך הניתן בבתי-ספר ובאוניברסיטאות הוא רק חינוך איך לרכוש ידע לגבי העולם המופלא, העולם כפי שהוא נראה, ומשרת רק כדי לפתח את היכולות האינטלקטואליות; אין מקום לשום התחשבות אמיתית בתורה ובמציאות הבורא, ולא מעודדים אותנו ליצור קשר עם המציאות הרוחנית שלנו. כיון שמסודות המדינה מספקים את החינוך, והדתות השונות באות רק להתאים את הפרט לערכים ולאמצעים הקיימים, אין פלא שלא מתרחשת ההתפתחות המלאה של האדם בדרך לה התכוון הבורא. חסרה באנשים המודעות העצמית האמיתית, המודעות לאני האמיתי שלהם שהיא רוח הבורא בתוכם, וכתוצאה

מהאגו שלהם, מתוך עמדתם בעולם, הם מפתחים מודעות שתמיד מכוונת לזהות העצמית האישית שלהם וכתוצאה מכך, אין להם כלל קשר עם ניסיון האחדות עם כל החי. האנשים סובלים מחוסר מגע עם נפשם ועם נפש כל הבריאה. הם מנסים לפצות על חסר זה בחיי אשליה, הם רודפים אחרי דברים המסיחים את דעתם, הם מנסים להציב מטרות בפני עצמם שיתנו מובן כלשהו לחייהם, ועדיין הם ממשיכים לסבול מבדידות פנימית, ובסופו של דבר מפסיקים להאמין שלחיים יש כל מובן, כל עוד הם לא מצאו אותו בתוך עצמם, באותו מקור של קיומם. חיים שאינם סובבים סביב החיים עצמם, כלומר, כוח הבורא בתוכנו, המציאות הרוחנית בחיינו היא חסרת ערך, חיים חלקיים, סובבים סביב דברים בני חלוף וחסרי משמעות לחלוטין, כי הם מופרדים מהמובן הבסיסי והראשוני של כל החי, שהוא אלוהים. "עלינו להבין שאלוהים אינו עניין של איזושהי דת בה בחרנו ובה אנחנו מתעניינים או איננו מתעניינים, אלוהים הוא הנושא החשוב ביותר עבור חיינו בכללותם, משהו שיקבע אם בסופו של דבר 'נהיה או לא נהיה'. הכוח וההשפעה של כוח בורא האדם בתוכנו תלוייה במודעותנו לגבי אלוהים, כי אלוהים הוא כוח זה בתוכנו ממנו נבראו והמביא את הבריאה הזאת להגשמתה."

ההיעדרות המתגברת של כל הכוונה אמיתית בחיים שהיא כתוצאה מחוסר קשר מודע עם רוח אלוהים, מתגלית בתוהו ובוהו הגדל בהתמדה, חוסר הסדר שניתן לראות באנשים יחידים ובכל הסובב אותנו, כולל עולם הטבע. בתודעתם המנותקת כל כך מהחיים, הם אינם יכולים עוד להבחין בחוקים הבסיסיים של החיים השולטים בבריאה כולה. עיוורים מבחינה רוחנית, הם יכולים רק לחפש את דרכם במימדים אלו של הבריאה הנגישים להם באופן חיצוני, ושבעזרתם הם יכולים לפעול באמצעות האינטלקט וההיגיון שלהם. הם התרחקו מהסדר האלוהי של הקיום, וחיים תחת ההתעיה בה הם יכולים לשלוט בתנאי חייהם התלויים במשאביהם בלבד. הם פונים לבעלי ההשכלה ולהישגי המדע והטכנולוגיה כמשהו שיוכלו להאמין בו, מקווים בהתמדה למצוא שם את הישועה שאינם יכולים למצוא עוד בדת.

אך המדע, למרות כל מאמציו, נשאר קבוע בעולם התופעות והנראה לעין, עולם אותו הוא יכול לתאר, אך אינו מכיר בו כפי שהוא באמת. פתרונותיו לבעיות עכשוויות, שהן למעשה סימפטומים לחוסר מודעות אמיתית של המין האנושי לאלוהים, לעולם לא יוכלו להגיע לשורש הבעיה כל עוד המדע מאמין שהוא מקבל את כוחו מעצמו וממשיך להתכחש לקיום מציאות נעלה יותר.

במצב שכזה, המצוקה והסבל שלנו, המתגברים בהתמדה, מלמדים אותנו, שנוכל לזהות את אוזלת הידיים וחוסר התאמת הכוחות הנפוצים עכשיו בעולם, ורק בעזרת לימוד השיעורים הקשים, מתאפשר לנו להיות מובלים מחוץ למבוי הסתום הזה ולהתחיל לראות את הדרכים החדשות.

מספר גובר של אנשים מגיעים להבנה שלא רק דרך חייהם האישית הביאה את גופם למצב ש"אינו ניתן לריפוי", אלא שכל המציאות החיצונית שלהם, העולם בו הם חיים, נמצא עכשיו במצב ש"אינו ניתן לריפוי": גשם חומצי, הרי פסולת רעילה, ערפית, זיהום המים, האוויר והאדמה שלנו, יערות גוססים, זיהום המזון על-ידי מוצרים ושיטות מלאכותיים, הסכנה המתמדת של תאונות גרעיניות בצל המקרים באי שלושת המיילים ובצ'רנוביל, מיליוני מקרי המוות מרעב מידי שנה, מלחמות, הסטטיסטיקה המפחידה בעניין התגברות מקרי ההתאבדות, הפשע והשימוש לרעה בסמים, המגוון והמידה המזעזעים של הסבל הגופני והרגשי הגדלים בהתמדה בעולם; כולם סימפטומים של התמוטטות כוללת וניתן לזהותם כמהווים השתקפות וסממן מדויק למצב הרוחני המתגבר של המין האנושי.

סטניסלאוס גרוף כותב בספרו *Die Chance der Menschheit*:

"סימפטומים גלובליים אלו משקפים את האמונות והתפיסות המוטעות, את הפחדים והפנטסיות, מנגנון ההגנה וההכחשה היוצרים, או ליתר דיוק מעוותים ומשחיתים, את דרך חיינו והדרך בה אנו מתנהגים כיחידים. במילים אחרות, מצב העולם הוא ביטוי של מצבנו הרוחני. אוסף משברים אלו הם השתקפות התודעה הקולקטיבית שלנו.

בהתאם לכך, תלוי במידת היישום של הצהרה זו, הצלחה מוגבלת בלבד יכולה להיות לכל מאמצינו לטפל במשברים גלובליים אלו על-ידי הוצאתם לפועל באמצעים מדיניים, כלכליים וצבאיים בלבד. אם למשל ניסיונותינו לטפל בבעיית הנשק האטומי יוגבלו רק להבטחה שלשני הצדדים תהיה כמות זהה של נשק, לא תהיה כלל השפעה על הכוחות הפסיכולוגיים והרוחניים המעודדים את מירון החימוש.

לכן, כדי לטפל אחת ולתמיד במשברים כלל עולמיים, או לפחות להביא לשינויים מרחיקי לכת, יש צורך בטיפול לגבי יותר מאשר הסימפטומים החיצוניים. אין זו רק שאלה של אספקת מזון להמוני הגוועים ברעב או הפחתת

כמויות הנשק האטומי; עלינו להגיע להבנת הגורמים הפסיכולוגיים שהם מקור סממני המצבים הללו. [...] נוכל לשחרר את רסן חוסר הבגרות הרוחנית והפסיכולוגית שלנו במקום לזהות אותה כפי שהיא ולגדול בעקבותיה; ביכולתנו להמשיך ולחזור על אותן תבניות נאורות ישנות במקום לשחרר עצמנו מהן. אך, אם כל העולם הוא במה, הוא קטן מדי עבורנו להמשיך בדרך זו להביע ולהפגין את חוסר בגרותנו הרוחנית והפסיכולוגית."

גרוף ממשיך לציין, שאם המין האנושי אמור להמשיך לשרוד, נחוץ ובלתי נמנע תהליך של התבגרות רוחנית ופסיכולוגית, שינוי התודעה, "צעדה/הפגנה של הרוח", כפי שאמר טיילהרד דה שרדן.

ג'ון ווייט אומד את מצבנו הנוכחי בדרך דומה:

"ישנה סכנת הכחדה על כל החיים על פני כדור הארץ עקב מערכת שלמה של גורמים. [...] הסכנה נוצרה על-ידי בני-האדם, כולם יצאו מדעתם. דרך התנהגותנו היא ביטוי לדרך בה אנו חושבים ומרגישים, והדרך בה אנו חושבים ומרגישים תלוייה במצב תודעתנו. [...] אם הדבר כך, אז הפתרון לבעיה הוא ברור. עלינו לשנות את תודעתנו! המשך קיומנו דורש את שינוי תודעתנו!"

בהדרגה מתרחשת מהפכה. אנו מתחילים להבין שהמדע, הטכנולוגיה והרפואה, שהם ברכה גדולה בפני עצמם עבור המין האנושי, הפכו לקללה ולמניע להרס עצמי של כל אחד וכל דבר בידי אנשים בלתי בוגרים מבחינה רוחנית ופסיכולוגית, שנלכדו בידי כוחות אגוצנטריים וכוחות רוחניים המנוגדים למה שקדוש ואלוהי. מספר גדל והולך של אנשים מחפשים לרכוש דבר בנוסף לחינוך ולהתפתחות האינטלקט שלהם; אנו מתחילים להכיר בצורך הגדול בחינוך אמיתי והתפתחות הלב עבור ההתעוררות והתחזקות האידיאלים הנעלים בתודעה האנושית שלנו. יותר ויותר אנשים תופשים את המשמעות הגדולה של התורות ודברי אלו שחוו את טבע המציאות הרוחנית ובצניעות ובחוסר אנוכיות שואפים לשים את אוצרות החוויות הפנימיות שלהם בשירות אחרים. כבר לא מורמות ידיים באופן אוטומטי נגד אנשים שכאלה; אנשים מתקבצים מתוך רצון גדל לשמוע יותר בקשר למציאות נעלה זו שבעבר היתה נושא ללעג והופרחה באופן מדי.

מדברים הרבה על נקודת מפנה הממששת ובאה בהסטוריה האנושית; התעוררות רוחנית של אנשים הרואים את התקרבות העידן החדש, וזמן קצר לפני שחר המילניום השלישי, נבואות רבות הודיעו על בוא שינויים קיצוניים בדרך חיינו. המצב חסר התקווה הברור של האנושות, האסונות הסביבתיים, הרפורמות והשינויים המדיניים יוצאי הדופן וההתעוררות הרוחנית למימד נעלה יותר של החיים של חלקים גדולים יותר של האוכלוסיה, כל זאת נראה במידה מסוימת כמאמת את התחזיות.

אך כוחות חזקים פועלים בכל כוחם למנוע מהתעוררות אנושית רוחנית זו מלקרות. הם רוצים לגזול מאיתנו מהכוח שמצאנו מחדש, כוח, שמקורו בתחושת שלווה ומודעות קשובה למה שאמיתי; הם רוצים להשתמש בכוח הסוגסטיה המזיק ולגזול מאיתנו את כל התקווה על-ידי מילוי התקשורת בתחזיות עגומות ודיווחים מתריעים; בפחדינו מאבטלה, הרס הסביבה, מלחמה ורעב, הם רוצים לעודד הרס עצמי, הלך מחשבה של "כל אדם עבור עצמו", או רק להגביר את מצב הכניעה לחוסר התקווה. בעת ובעונה אחת, הם מציעים לנו מגוון רחב של מוצרים ממכרים כדרך שיכחה. רוח הזמנים עושה כל שביכולתה להרחיק אנשים מהדרך הצרה שתוביל אותם לאור, ומנסה ככל יכולתה למשוך אותם עמוק יותר לתוך אומללות של ניכור עצמי. תעותנות מוגזמת, אלימות, אימה ו"פעולה" מצפים את התקשורת ותוכניות הבידור, מרתקים את הציבור ושוודדים אותו מהתעוררות תודעתו. כביטוי של הרמות הנמוכות של התודעה, תמונות אלו נדחקות באלימות רגשית גדולה עמוק לתוך נשמות האנשים; שם הן ממשיכות לתקוף במחשבות ובתמונות דומות, ולמרות שהן אולי מצליפות בעולם רגשות רדום וחסר חיות לתוך חיים דימוניים במקצת, הן למעשה גוזלות מהם רבות מאנרגיות החיות האחרונות שלהם. מגזרים נרחבים של המדע והמחקר שואפים לדכא כל ניסיון לעיון או הערכה מחודשים של ראייתם היהירה את המציאות, בזמן שהמדינה שנהרסה על-ידי שחיתות ושדולה ממסדית, נמצאת בעיקר בידי אנשים שהם בובות (מריונטות) התעשייה והמסחר וחייהם מרוחקים ממודעות נעלה יותר.

כאילו הדבר היה מין תמריץ חוסר שפיות מלאכותי המרוחק מכל היגיון, איזורים נרחבים של יערות גשם טרופיים השווים במידם לאוסטריה, דנמרק והולנד, נהרסים מידי שנה, ובריאות אוכלוסיית העולם ממשיכה להינזק על-ידי כמויות ענק של תרופות, שאין צורך ברובן; רק בגרמניה

עשרות אלפי אנשים מתים בדרך זו (ראה פרק 6), בזמן, שריפוי רוחני ושיטות טיפול אלטרנטיביות אחרות ממשיכים להיות מנוזדים. אי שפיות דומה גורמת לעינויים ולמות תשעים מיליון בעלי-חיים ברחבי העולם מידי שנה (ראה פרק 6), שלא לדבר על מיליוני האנשים שאותם מענים ורוצחים רעיהם בני-האדם. מבלי שיפריעו לו כל הסיכונים ומחאות הציבור, המדע עובר עתה לאנרגיה אטומית ומתעלם לחלוטין מהדרך המסוכנת והשגויה ביותר בה הלכה האנושות, והוא נכנס לתוך חלום בלהות של טכנולוגיה והנדסה גנטית. עם תוצאות בלתי צפויות, בחוסר דאגה פלילי מוצע לצרכנים מזון ששונה באופן גנטי מבלי שיזכה לתוויות +מתאימות, בזמן שכבר נקטו הצעדים הראשונים לקראת שינוי גנטי בבני-האדם. ביהירות מחפירה, רוח האדם המוגבלת השופעת הוכחות בעניין טיפשותה כגורם לתהוה ובוהו שהיא גרמה בעולם, עתה חומדת את השורש הפנימי ביותר של כל הסדר האלוהי. בהנדסה גנטית בני-האדם חשפו את יהירותם הגדולה ביותר כלפי בוראם. כאן מגיע שגעון האדם לביטוי הסופי שלו, בניסיון זה להפוך עצמנו בעלי כוח בכוחות עצמנו בלבד.

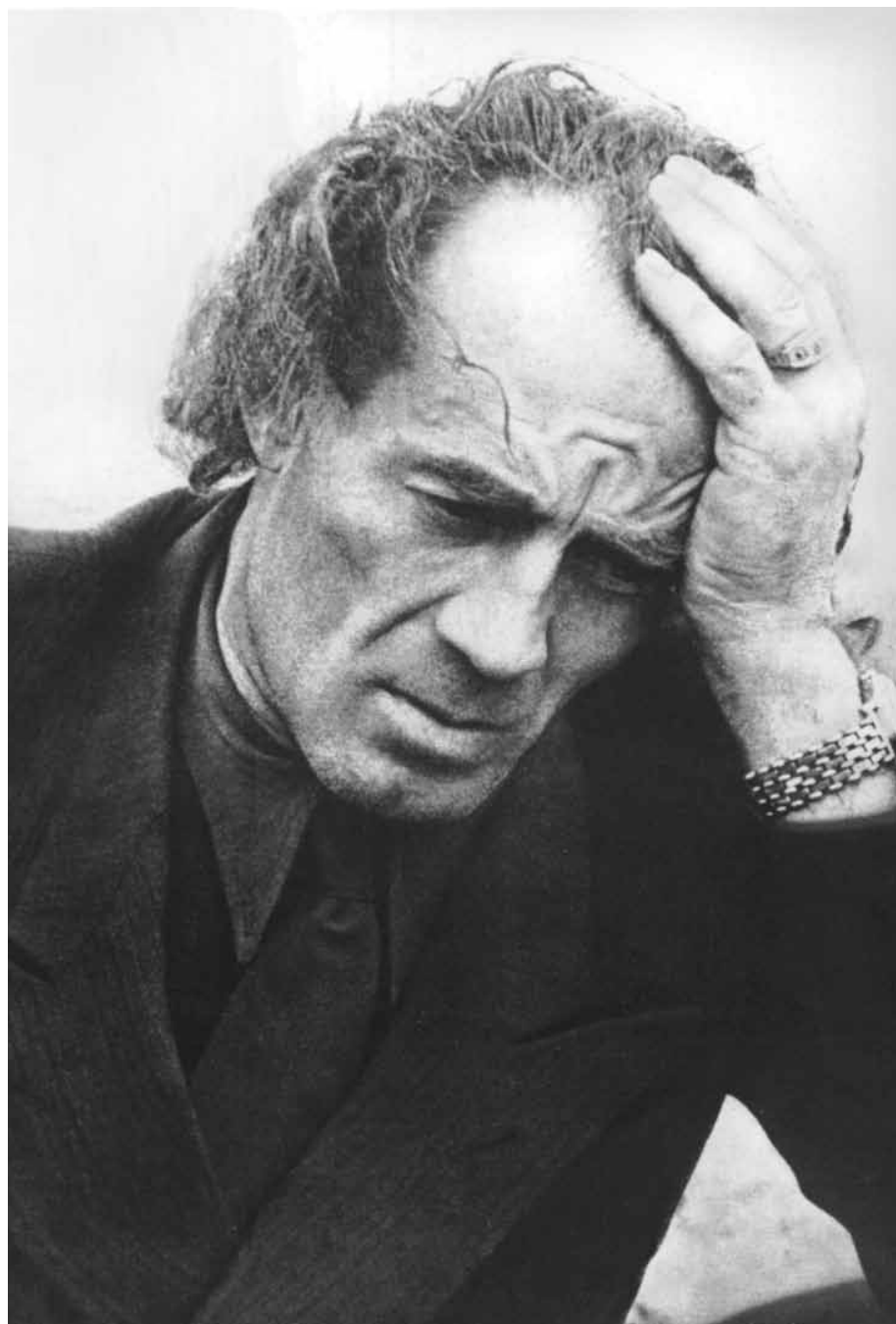
במהירות הבזק, אנשים שהפכו לכלים מרצון של יריב אלוהים, בדרך כלל מבלי שיבחינו בכך וכתוצאה ממוגבלותם הרוחנית, פועלים במרץ להבטיח, שהאומללות והסבל לעולם לא יסתיימו. נראה כאילו הכוחות הרוחניים השליליים מנסים בכל דרך אפשרית להרוס את האנושות לפני התעוררותה הרוחנית.

לפני עשרות שנים, הסופר מנפרד קייבר כתב כדלהלן בספרו

:Die drei Lichter der kleinen Veronika

"אירועים מדהימים רבים יקרו עבור העולם בנקודת מפנה זו. [...] כך שאנשים יתעוררו ויבינו שאובי האור והחושך נאבקים עבור נשמתם."

ככל שהאור יהיה זוהר יותר, כך יתחזקו הצללים. ככל שהאמת המקורית של המציאות הנעלה תהיה בהירה יותר, האמת שהותקפה ודוכאה במשך אלפי שנים, אמת המשתקפת בחיי מספר גדל והולך של אנשים, כך הכוחות הרוחניים המנוגדים לאלוהים יהפכו לפעילים ומורגשים יותר. בכל מקום שבו ניתן למצוא את הקיום הנעלה והמסודר שנובע מאהבה ובינה אלוהית, שם, בניסיונו להרוס,

דרך התחתיים

כוח הרוע ניכר יותר ויותר ככוח המשפיע על התנהלות האדם והתנהגותו. בכל כוחם, הכוחות המנוגדים לאלוהים שואפים להרוות את מחשבות בני-האדם במטרה להופכם לכלים במשימתם להביא את החיים על פני כדור הארץ לקיצם.

תוצאת המאבק בין האור לחושך, בין היכול לכל-יכול, ייקבע על-ידי בני-האדם, שבמודע משתמשים ברצון החופשי שניתן להם על-ידי אלוהים, ויכולים לבחור לפתח או להרוס את טבעם היצירתי. אך כיון שמידת ההרס גדלה בהתמדה על-ידי הכוחות השליליים, נראה כי לא נותר לנו זמן רב לשנות את דרכינו.

שליחות מרה

בנאום שהוא נתן בקרלסרוהה, ברונו גרונינג אמר:

"אני רק נגר במקצועי, אך יש לי גם שליחות גדולה ואחריות גדולה, אחריות שניתנה לי על-ידי אלוהים, לא על-ידי אדם [...]. כל מה שאני עושה כאן הוא שליחותי. אני יודע מדוע אני כאן, הגעתי עבור כל האנושות, עליי לשמור את מצוות הבורא, ועל כולכם לשמור את מצוותיו."

פרופ' הומן, שהתעניינותו הגדולה בתופעות יוצאות דופן וגבוליות הובילה אותו לברונו גרונינג ב-1955, כתב כדלהלן בהערותיו לגבי האדם ופועלו:

"ישנו מישהו בתוכנו שאיש לא הכיר בו. בכל מקום בו הסדר האלוהי כבר אינו במרכז הקיום האנושי, כפי שהמצב כיום, יחידי סגולה בעלי השראה הופיעו ופנו אלינו לחזור ולהתעשת ולחזור לכל-יכול. אני רואה במר גרונינג כאיש סגולה שכזה. [...] ההצהרה הבאה שלו היתה במיוחד חשובה עבורי: 'אינני יכול לעזוב את אלו חסרי הישע שסטו מדרכם. יש לי שליחות מחייבת ומצפונית מוביל אותי למלא אותה: עלי לעזור לכל מי שאינו מאושר. אינני יכול לפעול אחרת.'"

האם כתבי הקודש של כל הדתות לא מצהירים, שהרוח הנעלה מכל, הכל-יכול, שב ומחזיר נשמות מתקדמות במיוחד בדמות אדם כבני-אדם לכדור הארץ במטרה ללמד את שאר המין האנושי את משמעות חייהם ולהנחותם לדרך הרוחנית? יכול מאוד להיות, שזאת הטרגדיה המיוחדת שלנו במה, שנקרא

העידן הנאור, ששוב לא היכרנו בו ובשליחותו. העזרה מלמעלה, שלאחר הסבל משתי מלחמות עולם, נגליתה דרכו למין האנושי, נדחתה עקב עיקשות, יהירות, קנאה ובורות, והוא נרדף עד אחרית ימיו בכל אמצעי קיים, כולל דיווחי עיתונות מרושעים הרוצים להרע ותביעות משפטיות ממושכות. הדבר הפך את דרכו לקשה ביותר; כל דבר אפשרי נעשה לערער את אמינות דברי אלוהים אותם הביא לקהל הרחב.

במאורעות חייו שאוזכרו עד כה בספר זה, ישנן מספיק הוכחות לכך, שברונו גרונינג היה אדם לגמרי שונה מהתדמית בה תואר בתקשורת. מה שהוא אמר בקשר למציאות נעלה יותר הגיע מידע פנימי אישי, והדרך בה פעל חושפת מודעות רוחנית מפותחת, גבוהה ומיוחדת. הוא חווה בתוך עצמו אמונה אמיתית, כלומר, קשר אמיתי ותקשורת עם רוח האלוהים שבתוכו, ובדרך זו הוא נהיה מודע לתפקיד שהוטל עליו: לחשוף את מעטה השקרים והעיוותים שבהדרגה הפרידו את תודעת האדם מאלוהים. עבור רבים, הוא הפך למתווך ולמדריך, שהראה להם את החופש שבאורח חיים של קשר עם אלוהים. דרכו אנשים יכלו לחוות שוב קשר מודע ומלא עם כוח הבורא, אנרגיות אלוהיות, ובדרך זו להשאיר את סבלם מאחוריהם.

אנשים רבים שהחלימו, דיברו על מין שער או דלת ששיטתו של ברונו גרונינג פתחה בלבם, שער או דלת המובילה למציאות אחרת, מציאות שעד אז רק תוארה בפניהם באופן תיאורטי, אך שעכשיו חוו על בשרם. אחרים השוו את שיטתו לגשר, שבדרך קלה באופן מפתיע, לקחה אותם ישירות לזו של אלוהים שבתוכם. גרטה הויזלר סיפרה לי על חוויה רוחנית מסויימת אותה חוותה כשהיתה בחברת ברונו גרונינג בשנות החמישים. שנתיים לפני כן, היא זכתה בהחלמה בגופה שלה, והיא גילתה שכאשר היא סיפרה על החלמתה לאנשים אחרים, קרו החלמות נוספות, אפילו אצל אנשים שהיו להם מחלות קשות, רק כתוצאה מהדיווח על החלמתה שלה, ללא נוכחותו של ברונו גרונינג במקום. אז היא חשבה שהיא יודעת ומבינה הכל. אך כאשר ברונו גרונינג ערך ביקור קצר באוסטריה והיא פגשה בו לפני הרצאה שנתן בפני קהל, היא חוותה את הבאות:

לרגע היא עמדה לבדה מולו. הוא הסתכל עליה בחטף וזה היה כאילו הוא קרא את מחשבותיה. היתה לה תחושה פנימית משונה:

"עמדתי בפתח הדלת, הדלת שידעתי שנפתחה עבורי עקב הקשר שלי עם ברונו גרונינג. דרך הדלת ראיתי חדר, והרגשתי שהוא עצום. אך לא יכולתי

לראות דבר בתוכו. הוא היה פשוט אפור. ראיתי דרך לרגליי וזיהיתי אותה. פתאום הבנתי שזה היה עולם רוחני והייתי מודעת לכמה מעט באמת ידעתי ובאיזו אשליה חייתי. אך גם הרגשתי, שברונו גרונינג ידע על כל הדבר העצום בפניו עמדתי, בורות וחוסר ישע, ושהוא רצה להדריך אותי בנושא. וזה מה שקרה. לא רק זכיתי בהחלמה דרכו, אלא במהלך השנים, בעזרתו, היו לי הרבה חוויות אדירות נהדרות לאור עולם רוחני זה, וראיתי והבנתי דברים, שבעבר נסתרו ממני."

במהלך מפגש ב-1958, שנה לפני מותו, ברונו גרונינג נתן לגרטה הויזלר שתי פרסות מנייר אלומיניום ושאל את אלו שנכחו, מה הם חשבו עליהן. אחדים אמרו שהן היו פרסות, אחרים שהן היו קשתות.

"לא", אמר ברונו גרונינג, "הם שערים."

רובם הרגישו שידעו למה הוא רמז, למרות שהוא לא אמר יותר דבר.

בנאום שהוא נתן במינכן ב-17 באוקטובר, 1950, הוא חזר לאותו נושא, הפעם בצורה יותר ברורה:

"וכיון שבני-האדם לא יכלו למצוא עוד את הדרך הנכונה, דרך האלוהים, כי הגשר המוביל אליה נהרס, והם (ואחרים איתם) הפכו לארוזים יחדיו כמו סרדינים בערימה קטנה של חוסר ישע, בניתי מחדש את הגשר. ואם תשתמשו בו, אם תחצו אותו, תמצאו את הדרך האלוהית עליה תוכלו ליצור קשר עם פועלו המיוחד של אלוהים, לקבל את אנרגיית החיים האמיתית, כך שתחיו בדרך הנכונה ותהיו בריאים.

"ואלו שיחצו את הגשר הזה וימשיכו לאורך דרך זו, יחוו דברים די שונים. ידהים אותם מה שיראו ומה שלא יכלו לראות קודם לכן."

אנשים רבים זכו מחדש בבריאותם בעזרתו הרוחנית של ברונו גרונינג. דרכו הם חוו אמונה אמיתית, קשר אמיתי עם רוח אלוהים, ובזמן שמציאות קיום נעלה יותר נשכחה, הם יכלו ללכת שוב בדרך החיים המקורית. וכל זאת המשך וממשיך לקרות עבור מספר גדול יותר של אנשים גם לאחר מותו.

אחדים מאלו המגיעים למפגשי חוג ידידי ברונו גרונינג כיום, סיפרו לי, שלמרות שהם התפללו בעבר לאורך זמן וברצינות עבור בריאותם ללא הצלחה, תפילותיהם פתאום נענו במהלך מפגשי החוג והם החלימו. אחרים סיפרו לי,

שבמהלך יאוש גדול, הם ביקשו את עזרת אלוהים, ושזמן קצר אחר-כך הם הגיעו לחוג הידידים, שם רבים מהם זכו בהחלמה. מטפלת ברפואה משלימה סיפרה לי פעם, שברונו גרונינג פתח עבודה ערוץ רוחני; היא אמרה שזה היה כמו גשר או שער. זאת גם עובדה, שאנשים, שבעבר לא היה להם כל מושג תאורטי על מציאות מעבר לחושיהם, יצרו קשר עם ברונו גרונינג וחוו זרם אלוהי רק בעזרת מחשבה עליו. אפילו מטפלים ברפואה משלימה הופתעו להבחין בהעצמת אנרגיות ריפוי במפגשי חוג הידידים; מטפל ברפואה משלימה משוטטגרט סיפר לי פעם, שהוא עבד טוב יותר וזכה בתוצאות טובות יותר לאחר שחווה את העצמת האנרגיה במפגש החוג.

אך איך קורה, שדרך קשר רוחני עם אדם מסויים, אנרגיה אלוהית יכולה לעבור לאחרים? האם אנרגיית אלוהים אינה חובקת כל ולרשות כולם? האם היא זקוקה למישהו שיתווך אותה?

ברונו גרונינג לעיתים קרובות השווה את האדם לרדיו הקולט שידור מתחנת רדיו. באותה הדרך ש"פלא טכנולוגי מודרני" זה מאפשר לנו לקבל מידע שיכול להיות משודר ממרחקים גדולים, כך האדם יכול לחוות "נס אלוהי", כפי שברונו גרונינג אמר, רק בעזרת התכוונות ל"תדר האלוהי" וקבלת מה שיש לו לתת. אם הרדיו חלש, הוא אינו יכול לקלוט שידור ברור מתחנה מרוחקת. במקרה של גלי הרדיו, המרחק מהתחנה ועוצמת הרדיו משחקים תפקיד מכריע; באדם זוהי רמת המודעות והבגרות הפנימית הקובעת עד כמה ברור וחזק מתקבל התדר האלוהי. במקרה של גלי הרדיו, ישנן תחנות ביניים הקולטות ומשדרות מחדש שידורים המשודרים ממרחקים גדולים; אפילו רדיו חלש, שבמקרה נמצא קרוב לתחנה שכזאת, יכול לקלוט שידורים בקול ובצורה ברורה. בדיוק באותה דרך, ישנם אנשים היכולים לשרת כתחנות ביניים בין אחרים ואלוהים, ויכולים לתווך לאנשים אחרים את התדר שבמקרה זה אינו אחר מאשר כוח והנחיית אלוהים. הם יכולים להמשיך לעשות זאת עד שהאנשים המדוברים התבגרו עד לנקודה שתנאי חייהם הפנימיים והחיצוניים מאפשרים להם לקלוט את תדר אלוהים באופן ישיר דרך תודעתם שלהם; אז אנשים כאלה יכולים להמשיך לעזור לאחרים להתפתח באותה הדרך.

בנאום שניתן בקרלסרוהה, ברונו גרונינג אמר:

"בואו נדמיין, שתחנת השידור הראשית נמצאת באמריקה, ושהשידור שלה צריך להיקלט ולהיות משודר מחדש על-ידי תחנת ביניים גרמנית לפני שתוכל

להאזין לו. ובכן, הדרך ארוכה ביותר מאלוהים לתושבי העולם הזה, ואין להם את האנרגיה הדרושה לקליטת התדר האלוהי ישירות, כי הם אינם משתמשים בגופם באופן מלא. הם פשוט לא הבינו שיש להם את הפוטנציאל לקלוט תדר זה. ולכן אני כאן, לדחוק בכם להיות מודעים לפוטנציאל זה, כך שבעתיד גם אתם תוכלו לקלוט תדר ישיר. כיום תדר זה מתווך אליכם; אני המתווך; אני תחנת הביניים על פני כדור הארץ. אין לי מה לעשות כאן מלבד קליטת התדר והעברתו, בדיוק כפי שאני קולט אותו. זהו תפקידי כאן על פני כדור הארץ; זוהי שליחותי. אין מאות או אלפי אנשים העושים זאת; אלוהים אינו זקוק לכל כך הרבה תחנות תיווך על פני כדור הארץ. אך, פה ושם, יש צורך במישהו היכול לשדר מחדש לאדם שיותר חלש ואינו יכול לקלוט תדר זה בכוחות עצמו. ועתה עליי להציג מחדש את ההשוואה עם הרדיו: אם יש לכם רק מערכת רדיו קטנה, אתם יכולים לשמוע תוכנית המשודרת מהמבורג. באותה הדרך, אדם בהמבורג עם מערכת קטנה דומה אינו יכול לשמוע תוכנית המשודרת מכאן. המערכת שלו חלשה מדי, אין לה את הכוח. אם הוא יתקין מגבר, זה יפתור את הבעיה. אך גופנו אינו זקוק למגבר שיותקן; יש לנו כבר אחד. אך, ידידי היקרים, אתם לא השתמשתם בו; למעשה, אפילו לא הייתם מודעים לקיומו. אין צורך שאוכיח זאת. ההוכחה היא בכל מה שאני עושה."

גלים אלקטרומגנטיים הם שגרתיים כעת בחיינו היומיומיים; כל שידורי הרדיו והטלוויזיה משתמשים בהם. הם נקלטים בעזרת מיכשור מתאים וניתן לתאר אותם בהתאם לחוקי הטבע הפיסיים. הוסכם שמחשבותינו הן מין קרינה רוחנית או תדר והן דומות לגלים אלקטרומגנטיים (ראה פרק 4), וציות מסויים לחוקי הטבע כבר נרמזו. תדרים רוחניים אינם כבולים לחוקים השולטים בחלל תלת-מימדי; המרחק הפיסי בין המשדר והקולט נראה כבלתי רלוונטי; זהו יותר המרחק הפנימי או הקשר, שמשחק תפקיד מכריע בקביעת עוצמת הקליטה. בעולם הרוחני אין חשיבות לאיזה כיוון מכוונים המשדר והקולט, כל עוד הם מכוונים בפנימיותם זה לזה, בזמן שעל הרדיו להיות מכוון כלפי המשדר. ובדיוק כפי שמשדר רדיו עוצמתי יכול לגשר על פני מרחקים נרחבים בחלל תלת-מימדי, משדר רוחני עוצמתי יכול לגשר על מרחקים עצומים של מישורי התודעה.

עקב ההדרדרות המפחידה ברוחניות בזמן האחרון, אלוהים אינו יכול להגיע ברמה הרוחנית לרוב בני-האדם מבלי להתערב בחופש הבחירה שלהם. כך שהוא זקוק למתווכים, שבדרך חייהם הופכים את נוכחותה האמיתית של

פעילות אלוהים לברורה לאנשים אחרים, ובתפקידם ככלים נראים של אלוהים, הם מנסים להפסיק את התדרדרותנו לתוך חושך רוחני שנגרם על-ידי ההתנתקות שלנו מאלוהים. לא חשוב עד כמה בלתי מובן אלוהים יכול להיות לנו, אלוהות בלתי מובנת זו מבהירה את עצמה דרך המתווכים שלה, אנשים היכולים לקלוט ולתווך אותה לרמת התודעה שלנו. מישהו המחפש את אלוהים יכול ליצור קשרי קרבה והבנה פנימית עם המתווכים ודרכם לקלוט את תדר אלוהים ואת האנרגיה האלוהית. ככל שהם מכילים יותר מאנרגיה אלוהית זו, המתאפשרת להם עקב אמונתם החדשה באור, כך יעלו הויברציות או התדירות של תודעתם. בעזרתו הרוחנית של המתווך, המשמש כתחנת הביניים שלהם, הם מתבגרים בפנימיותם לכיוון האור. לכן למתווכים שכאלה ישנה אחריות רוחנית גדולה: תפקידם להנחות אנשים בסופו של דבר להגיע לעצמאות וקשר אישי עם אלוהים.

מתווכים אמיתיים של רוח הכל-יכול אינם מתגלים על-ידי יכולת הנאום המבריקה שלהם או הישגים או קישוטים חיצוניים אחרים שכאלה; הם מתפרסמים עקב אהבתם ומה שהם עושים. אהבת הזולת ואנושיות הן תכונות מיוחדות המאפיינות אותם. למרות שהם לעיתים קרובות חוו עמוק בתוך עצמם מימדי קיום מעבר לכל דימיון, ולמרות שהם יכולים לזמן כוחות רוחניים מסויימים בהתאם לרצונם, הם אינם מנצלים אותם עבור עצמם. רבים מאנשים נעלים מוכשרים אלה מנהלים חיים המלאים במזל הפכפך קשה ומצוקה אישית קשה, עובדה שאולי מטילה בספק את קרבתם הפנימית ומודעותם לאלוהים. גם חייו של ברוננו גרונינג נחשבו כחיי מצוקה גדולה במיוחד.

בהספד שנכתב שנתיים לאחר מותו, נכתב:

"גרונינג ביקש מאלו שחיפשו החלמה להאמין ולבטוח באלוהים. הוא ביקש מהם להישמר מכל רע וממחשבות על מחלתם. ה-Heilstrom שמגיע בעקבות כך משדה האנרגיה הרוחני יכול רק להשפיע אם אנשים ישתדלו לאמץ לכך את טבע מחשבותיהם ורגשותיהם, או לפחות לא לחסום אותו על-ידי חוסר אמונתם או הסקפטיות שלהם.

הוא דרש הרבה יותר מעצמו. בענווה תמידית, הוא היה מודע לעובדה שלא הוא, אלא 'הוא' (אלוהים) ריפא, למרות שהשתמש בו (בברונו) כמין שנאי. תפילותיו עבור עזרה היו תמיד עבור אחרים, מעולם לא עבור עצמו.

'אסור לי להשתמש בהן עבור עצמי' הוא לעיתים אמר לחבריו, לאחר שהגורל דן אותו לעוד מכה קשה והם האיצו בו להשתמש בכוחותיו. הוא נשאר כלי קורבן, והקדיש עצמו למילוי שליחותו."

אפילו חבריו הקרובים ביותר של ברונו גרונינג לא יכלו להבין מדוע במצבים הקשים הרבים שהוא חווה בחייו, הוא לא השתמש בכוחותיו הרוחניים שהיו בהישג ידו, בזמן שכאשר טיפל באנשים שחיפשו עזרה, הוא הפגין יכולות רוחניים ומודעות, שלאינטלקט האנושי היה קשה לתפוש. מחשבות רעיו לא היו נסתרות ממנו, לא חשוב עד כמה רחוקים הם היו. היתה לו גישה לעתיד בדיוק כפי שהיתה לו לגבי העבר. הצורות החמורות ביותר של סבל רופאו על-ידי הכוחות שהועברו דרכו. מעבר לאזורים נרחבים ומרחקים משמעותיים, הוא יכל ליצור שדות רוחניים אנרגטיים שאיפשרו לאלפי אנשים גישה קלה לאנרגיית הריפוי. לפי גרטה הויזלר, הוא יכל להחזיק ספר סגור ולקרוא ממנו עמודים שנבחרו ממנו באופן אקראי. יכלה להיות לו השפעה רוחנית ישירה על מכונות ומיכשור טכנולוגי (ראה פרק 4). מצד שני, היו לו קשרים עם אנשים כאוטו מקלבורג, יוגן אנדרלין וא.א. שמידט, בין השאר, שמניעיהם והאינטרסים שלהם הכלכליים האנוכיים היו די ברורים אפילו לאנשים מבחוץ, והפקיר עצמו בידי עורכי-דין שלא היה להם מושג לגבי טבע פועלו. למרות מספר לא מבוטל של הזמנות מחו"ל, הוא נשאר בגרמניה שבה חייו היו קשים במיוחד. הוא דחק בכל אחד שחיפש את עזרתו, לא לשלב את ידיו ורגליו בעת קליטת ה-Heilstrom, למרות שהוא עצמו עמד בפני אנשים אלו בזרועות משולבות ושילב את רגליו כשישב. אנשים רבים סביבו שהפנימו את הזרם המרפא (Heilstom) בדרך בה לימד אותם, השתחררו מהתמכרותם לקפה ולסיגריות, והדבר ממשיך לקרות כיום, למרות שהוא עצמו עישן הרבה וחזק הקפה אותו שתה, מעולם לא הספיק. כשנרדף על-ידי בתי-המשפט, הוא היה דחוק מאוד בכסף, בזמן שבמפגשי חוג הידידים כיום, אנשים מעידים על העזרה הכלכלית המדהימה שהם קיבלו בעזרת ההתערבות הרוחנית דרכו.

עד יום מותו, היה עליו לסבול משפטים ארוכים, שנמשכו לאורך שנים, אך אנשים שהיו בקשר איתו חוו עזרות מדהימות בהליכים משפטיים משלהם, ושוב, הדבר ממשיך גם כיום.

גרטה הויזלר:

ב-1955, כשעדיין גרתי בקרנטון, קיבלתי מכתב בקשה לעזרה ארוך ממר נ. מוינה, שקיבל את כתובתי בזמן שהיה בחופשה בקרנטון. היה לו סרטן ונראה היה שהרופאים הרימו לגביו ידיים. זמן קצר לאחר שכתב לי ויצר קשר עם קהילת וינה, הוא החלים. אז הוא סיפר לי בקשר לחבר בגרו שעמד בפני הליך משפטי שבו לא היה לו סיכוי לנצח. ביום השימוע, מר נ. הפנים את ה-Heilstrom בוינה וביקש מברונו גרונינג לעמוד לצד חברו ולעזור לו כך שתיוודע האמת. חברו דיווח שבדרך נס הוא זכה במשפט."

כשברונו גרונינג הלך לדבר בסנט וייט/גלן בקרנטון ב-1952, הרופאים המקומיים דחקו ברשויות לא לאפשר לו לדבר פעם נוספת, כפי שתוכנן, וכך הנאום השני שלו בוטל. המשטרה הודיעה על כך לגרטה הויזלר, שאירגנה את ההרצאות, והיא התבקשה להתייצב איתו בתחנת המשטרה.

היא נזכרת:

"איזו הפתעה בלתי נעימה עבורי! לא יכלתי להבין מה קרה. ברונו גרונו הגיע והרגיע אותי. הוא אמר שהוא ידע על כך מראש. 'כך על הדברים להיות', הוא אמר. לא יכולתי להבין זאת. איך מישהו שיכל לנבא מראש ארועים בלתי נעימים ובעיות אלו, בכל זאת ימשיך עם תוכניותיו ויקבל את ההזמנה לנאום?"

במקרה אחר, כשהיא אמרה לו להתראות וסיפרה לו שהיא קיוותה כי תיחסך ממנו העבודה עם עמיתים רמאים בעתיד, הוא אמר בפשטות:

"את די טועה. על הדברים להתנהל כך."

והוא באמת שם עצמו ברשות אנשים שכאלה בידיעה מלאה לגבי מטרותיהם ושאיפותיהם האמיתיות, אך רק עד גבול מסויים. הוא נתן להם כל הזדמנות לשנות את דרכיהם ורק כאשר הם הבהירו שלא יהיה כל שינוי, הוא חשף את כוונותיהם ונפרד מהם.

בנאום שנתן במינכן, הוא דיבר בקשר לזאת כדלהלן:

"אנשים פשוט לא יכלו לוותר על ההזדמנות לנסות להרוויח כסף מידע ויכולת איש קטן זה. הם חשבו שהם גילו מכרה זהב. לעיתים למעשה היתה להם ההזדמנות להרוויח כסף, אך, תודה לאל, שום דבר טוב לא צמח מכך עבורם. אך יש צורך באנשים כאלה להראות למה מסוגל האדם. הם לא בוחלים בדבר

ולא איכפת להם כלל אם החולים יזכו בקבלת עזרה, או לא. [...] אנשים אלו עשו כל שביכולתם כדי להתקרב אליי. אני יודע שדבר זה העלה את השאלה: 'אם אדם זה יודע כה הרבה, מדוע הוא לא ידע זאת? אולי איננו יודע דבר!' בסופו של דבר תגלו כמה אני יודע. אך על כל זאת להיות כך. זהו סוג הדבר הנחוץ, זהו חלק הכרחי הקשור בפינוי הדרך עבור כולכם. יש צורך ביחידים, שכפי שאתם אומרים, יכולים לעשות כרצונם איתי. [...] העתיד יראה שאודה לאנשים אלה. אני אציין את שמותיהם בספר קטן כך שלא יוכלו לברוח. עד כה, שמותיהם רק הופיעו בעיתונים, ואת העיתונים זורקים, אך ספר נשאר, וכך כל אחד יראה מי הם."

באופן בלתי נמנע התנהגות שכזאת נראית מגוחכת לאינטלקט האנושי כי, כפי הנראה, הוא הקשה מאוד על עצמו. ופעולות הנקמה וההשמצה שבוצעו על-ידי האנשים שנחשפו על-ידו, גרמו לכך שתהיה לו תדמית ציבורית גרועה ביותר (ראה פרק 5).

אך לפי אלו שהכירו אותו היטב, ברונו גרונינג כנראה ידע כבר מלכתחילה עד כמה קשה תהיה פעילותו. הוא גם היה מודע לתאריך מותו שלו.

אינגה תידה מפ. מדווחת:

"די הרבה זמן לפני מותו, ברונו גרונינג סיפר לי שהוא ידע את היום והשעה בה יחזור הביתה. הוא גם אמר: 'אני יכול לעזור לכל אחד אחר, אך לא לעצמי! זמן מותי קבוע ואני יודע מהו.'"

נראה היה שזאת שליחותו, לא רק להדריך אנשים אחרים חזרה לאלוהים, אלא למעשה גם לעזור להם לשאת את העומסים שלהם, לקחת על עצמו את סבלות האחרים, ולהיתקל בפעילות הכוחות השליליים ולתקוף אותה. בנאומיו, הוא עמד בפני אלו שחיפשו עזרה וברצינות התחנן בפניהם:

"תנו לי את מחלותיכם! תנו לי את דאגותיכם! אינכם יכולים להתמודד איתן. אני אשא אותן עבורכם. יש לי גב רחב."

"אני בהחלט יכול לבקש מכם לתת לי את צרותיכם וסבלותיכם. כן, גם את צרותיכם. איך שאטפל בהן, זהו ענייני. כבר נשאתי כל כך הרבה ואני יכול לשאת אף יותר."

באחד מנאומיו, ברונו גרונינג פעם הזכיר, שמחלות הורחקו מאלו שסבלו מהן על-ידי העברתן דרך גופו שלו. בכך, אישה בקהל, שהחלימה ממקרה חמור של אבנים בכיס המרה והיו לה סיבוכים, קפצה מכסאה וקראה בהתלהבות: "גם כאביי?" "כן, גם אותם," אמר ברונו גרונינג, והמשיך את נאומו.

בשנים האחרונות של חייו, ברונו גרונינג העיר הערה דומה בפני עמית קרוב. לאדם המודרני, במצבו ה"מואר" הנוכחי, אין מושג אפילו קלוש לגבי המובן של חטא ואשמה.

יכול להיות שהדבר נובע מכך שהשתמשו לרעה במילים אלו.

המובן המקורי של חטא היה פירוד, הרחקה מעצמך, מהמציאות האלוהית שבתוכך, ולכן פגיעה בסדר שאלוהים קבע בבריאה. חלק מסדר זה הוא מצוות אלוהים לה מחוייב כל אדם, אם הוא יודע על כך, או לא. **דין** הוא גם חלק מסדר זה.

לא לחינם ברונו גרונינג תמיד הזהיר את מאזיניו לחשוב רק מחשבות טובות, חיוביות, להשמיע רק מחשבות חיוביות אלה, ולעשות רק מעשים טובים. בדרכם לאורך חייהם, בני האדם שמים בכל מחשבה, בכל מלה ובמיוחד בכל מעשה את אנרגיית הבריאה הניתנת על-ידי אלוהים, ובעשותם כן, הם מפעילים הרגלי חשיבה, מבנים, צורות ושילובים של רעיונות ודרכי פעולה המעכבים, המונעים או המקדמים את התפתחותם וכן את התפתחות האחרים. בכל רגע בחייהם, הם יוצרים את גורלם שלהם ומשפיעים על גורל רעיהם.

המחשבות אותן אנו מקבלים בפשטות כמחשבותינו שלנו, בדיוק כמו אלו שבסופו של דבר מובילות לדברים או למעשים, לעיתים קרובות נשארות מחוברות אלינו באופן רוחני למשך זמן רב, וימשיכו לפעול בהתאם לטבע ולאופי הרוחני הבסיסי שלהן. אם הן מגיעות מהמקור האלוהי, תהיה להן השפעה בונה על הנשמה, אך אם הן מגיעות מיריב אלוהים, הן תלויות כמו עול כבד על הנשמה ובהתאם לכוחן, הן יכולות בסופו של דבר לעכב או למנוע את ההתפתחות כלפי אלוהים. כיון שהן באופן בסיסי מנוגדות למה שמגיע מאלוהים, מחשבות שליליות אלה מושכות את אנרגיית החיים של האדם כלפי עצמן ואם הן קיימות במספר גדול, הן יכולות ליצור את גרעין המחלה והקושי.

לכן, אם אדם חושב, אומר ועושה בהתאם לסדר הטוב של אלוהים ועושה מה שטוב, הטוב יגיע אליו. אך אם הוא מרשה לכוחות השליליים לשלוט, ופועל ומתנהג בהתאם, שליליות זו גם תגיע אליו (ראה פרק 3).

ברונו גרונינג:

"כל אחד הוא אדון לגורלו שלו, כי מה שאנו זורעים, אנו קוצרים."

"כל אחד פועל בהתאם למחשבותיו."

אין צורך באלוהים כועס ונוקם, כי בני-האדם מענישים את עצמם כאשר הם פועלים בהתאם לדחפי המחשבות המגיעות מהכוחות השליליים ובכך מצדדים באופן רוחני ביריב אלוהים. בני-האדם בעצמם סוגרים את שעריהם לחיים ונופלים קורבן לשגיאות רצונם. חוק האיזון אכזרי בצידקתו. יש למחוק שוב את כל השליליות שיצרו האנשים דרך השימוש לרעה בכוחם הרוחני; יש צורך לפצות על כל הרוע שהם השפיעו על אחרים, והדבר בדרך כלל קשור בכאב ובסבל.

תוצאות הגורל שגרמו לעצמם, אינן בהכרח מורגשות במהלך אותה תקופת חיים או בתקופה שהנשמה כבולה לגוף החומרי על פני כדור הארץ. הן יכולות לקרות ברמות אחרות של קיום או במהלך חיים מאוחרים יותר בעולם הגשמי. לכן אפשרי, שכאב ילד או מבוגר, שבכרוור חי חיי צדיק, הועברו מקיום קודם על פני כדור הארץ. לכן ברונו גרונינג אמר:

"כולנו מביאים את גורלנו שלנו איתנו לכדור הארץ."

למרות זאת, נחוץ להזהיר מפני התייחסות כלפי מישהו חולה, כאדם רע; במקרים רבים, בדיוק ההיפך הוא הנכון. לא נכון גם פשוט לנסות ולתרץ מקרים הרי אסון כעונש על חטאי העבר וכסימן לטבעו הרע של האדם. במקרים רבים ילד נכה עוזר לשאת את עומס הוריו או משפחתו המורחבת; אנשים רבים שנדמה כי הם חסרי תועלת בחברה עקב נכויות קשות, הם במציאות ממלאים תפקיד רוחני מאוד מיוחד עבור אחרים רק מעצם היותם בחיים. וכן ישנם אנשים בעולם, שמרצונם החופשי בוחרים לגרום לכאב בלתי יתואר לרעהיהם, שברוב המקרים אינם יודעים איך להגן על עצמם מבחינה רוחנית מפני תקיפה שכזאת, ושלא היו הופכים לקורבן להשפעה זו אם הם היו הולכים בדרך הנכונה. במקרים רבים מתקבלת רשות שאכזריות הגורל תקרה, במטרה לגרום

לאנשים להתחבר שוב עם אלוהים, אנשים שסטו מהדרך על-ידי תורות מוטעות והשפעת החברה סביבם. במקרים רבים, זאת יכולה להיות ברכה כשהאנרגיות השליליות משפיעות במהלך החיים הארציים, כי בכך הן מאפשרות לשינוי לטובה לקרות לפני שהנשמה משתחררת מהגוף. מצד שני, ישנו אספקט טרגי במיוחד לחיי אנשים שנראה כי לא הושפעו מפעילות החוק האלוהי, ומציגים לראווה את המטרות השליליות ואת עקרונות חייהם כשהם נהנים באופן יחסי מבריאות טובה ומהצלחה ארצית. כשהם בסופו של דבר נפרדים מגופם, אם הם לא התקשרו פנימית לאלוהים, הם עדיין יהיו מחוברים לכוחות השליליים, ובכך שיהיו מחוברים לתוצאות מעשיהם, הם לעיתים קרובות יצטרכו להישאר בסבל רוחני גדול במשך זמן ממושך בעולמות קיומיים אחרים (ראה דלהלן "אין מוות").

האינטלקט שלנו מוגבל מאוד ואינו יכול לתפוס את מורכבות ריבוי הגורמים המובילים להשפעות ולתוצאות הרבות והמגוונות שאנו רק יכולים להתחיל לעקוב אחריהן בחושינו הבלתי מפותחים. מורכבות הקשרים הבין-אישיים בין יחידים ואומות שלמות שנגזרו בידי הגורל, פשוט אינם ניתנים לתפיסה על-ידי המוח האנושי. מאחורי התווה ובוהו הנגלה לעין במאורעות העולם, ישנה רק רוח נצחית אחת שיש לה מבט ושדרכיה המוכתבות על-ידי אהבה וחמלה, הן מעל לכל חוק. בדרך ההתנהלות שלנו, עלינו תמיד להיות מודעים לאחריות העצומה שיש לנו כלפי עצמנו וכלפי האחרים. על הצדק הבלתי מושחת של החוק האלוהי לחזק את נחישותנו שוב ושוב לעשות טוב ולהמשיך לקרוא עצמנו לסדר. עלינו ללכת ללא ליאות בדרך הרוחנית בהתאם להבנתנו הפנימית כך שבאחדות עם הכל-יכול, נוכל לבטל את חטאינו וכן את אלו של האחרים הנמצאים באותה רמה כמונו, ולשחרר אותם לאור האהבה האלוהית.

אך רוב בני-האדם פשוט חלשים מדי לטפל בכוחות עצמם בהשפעות חטאיהם. במהלך אלף השנים האחרונות, עקב ההתגברות המתמשכת של השפעת הכוחות הרוחניים השליליים, באופן מתגבר והולך אנשים העסיקו עצמם בשליליות. התוצאות הרות האסון של מצב זה היו מונעות מהם את האור האלוהי בפנימיותם לתקופה ארוכה בלתי מוגבלת, אם חוק האיזון היה מיושם לגבי כל נשמה גרידא בנפרד.

החוק האלוהי רק דורש את צדק חוסר האיזון שנגרם על-ידי השליליות שנוצרה על-ידי רוח האדם. אדם אחד יכול לעשות זאת למען האחר. בכל

הדתות, אנשים בוגרים רוחנית יכולים, בהתאם לרצון האל, לקחת את חוב האחרים על כתפיהם במטרה להקל עליהם לזכות בגישה למימדי קיום נעלים יותר. היוגי ההודי, פרמהנסה יוגנדה, כותב באוטוביוגרפיה שלו בקשר למורה הרוחני שלו, סרי יוקטסוואר, שהיה חולה אנוש, אך החלים:

"בזכות תלמידיו בקשמיר, סרי יוקטסוואר שרף רבים מחטאיהם באש חום גופו הגבוה. שיטה רוחנית זו שבה נכללת העברה גופנית של מחלה, ידועה ליוגים מתקדמים ביותר. בדיוק כפי שאדם חזק יכול לעזור לחלש ממנו על-ידי נשיאת מטען כבד עבורו, כך מאסטר רוחני יכול להפחית בעיות גופניות ורגשיות של תלמידיו על-ידי נטילת חלק מעומסיהם הקרמיים (של הקרמה). בדיוק כפי שאדם עשיר המוותר על חלק מכספו כשהוא משלם חוב גדול עבור בנו הבזבזן, ובכך הוא מציל אותו מהתוצאות הרות האסון של טיפשותו, כך המאסטר מקריב מרצונו חלק מעושר גופו כדי להאיר את סבל תלמידיו. בשיטה יוגית סודית, האדם הקדוש מאחד את מוחו והגוף האתרי המקביל שלו עם אלו של האדם הסובל; אז המחלה מועברת, בשלמותה או בחלקה, לצורה הגופנית של היוגי. בהכילו את אלוהים במישור הגופני, המאסטר כבר אינו מודאג לגבי גופו. למרות שאולי הוא יאפשר לו להפוך לחולה במטרה לשחרר אנשים אחרים, מוחו, שנשאר מנותק, אינו מושפע מכך. הוא מחשיב עצמו כבר מזל ביכולתו להגיש עזרה שכזאת. כשמישהו משיג ישועה סופית אצל אלוהים, הוא באמת מגלה שהגוף האנושי הגשים במלואה את מטרתו; אז המאסטר יכול להשתמש בו בכל דרך בה יראה לנכון.

עבודתו של גורו בעולם היא להקל על צרות האנושות, אם על-ידי פעילות רוחנית, ייעוץ שכלתני, השימוש ברצונו או העברה גופנית של מחלה. על-ידי בריחה לתוך תודעתו הנעלה בכל זמן בו יחפוץ, המאסטר יכול לגרום לעצמו לא לחוש במחלה גופנית; כדי לשמש דוגמה לתלמידיו, הוא בוחר לסבול כאב גופני בדומיה. על-ידי נטילת מחלות אחרים על עצמו, היוגי יכול לפצות עבורם לגבי הגורם והתוצאה של חוק הקרמה. חוק זה פועל בדרך מכנית גרידא ואנשים בעלי בינה אלוהית יכולים להטות את דרך פעולתו בדרגת דיוק גבוהה ביותר.

החוק הרוחני אינו דורש ממאסטר להפוך לחולה כשהוא מרפא אדם אחר; החלמות בדרך כלל קורות בעזרת הידע של האדם הקדוש בשיטות שונות של ריפוי מידי בהן לא נגרם סבל למטפל הרוחני. אך במקרים נדירים מאסטר

הרוצה להחיש במידה ניכרת את התפתחות תלמידיו, עשוי בהתנדבות לעבד בגופו שלו כמות גדולה של הקרמה הבלתי רצויה שלהם."

רק בידי אנשים מסויימים מופקד התפקיד של נטילת חלק מהשלליות על עצמם אותו רעיהם משכו כלפי עצמם במודע או שלא במודע, ובכך מאפשרים להם להינצל במהירות רבה יותר. בדרכם שלהם, סבל אנשים אלה עוזר להביא את ישועת האחרים, אך אין הדבר הופך אותם למושיעים. ברוננו גרונינג הדגיש, שכדי שבני-האדם יינצלו, עליהם להימנע ממצשבות על סבל. אלוהים ברא את האדם בריא ומאושר ואינו אלא מקרין בריאות ואושר. הרעיון שעלינו לקבל את הסבל בצייטנות ופשוט לסבול מחלה כדי לזכות במקום בגן עדן, הוא פשוט אינו נכון. התפתחות זו היא טרגית במיוחד, כי היא משרתת את ההחלשה הנוספת של הכוח, שכבר נחלש, המציל את הגוף והנפש. אלוהים עצמו מחליט אם לאדם יש בגרות פנימית וגורל לעזור לשאת את סבלות האחרים. אסור לנו להניח שסבלנו, שהוא תוצאה של חטאינו, נותן לנו את הזכות לחשוב שבדרך כלשהי נגזר עלינו על-ידי אלוהים לסבול. אין לנו זכות לעשות זאת.

דרכו הקשה של ברוננו גרונינג במהלך חייו ומותו המוקדם יחסית מהווים תעלומה שרק הבנה מתוך בגרות פנימית, יכולה לפתור. אני רק יכול להציג בחלקים בפני הקורא את "הסבל הדומם של האדם שנשפט שלא בצדק", הצהרות שניתנו על-ידי בני-זמנו, וכמה הערות של ברוננו גרונינג עצמו אותן חשפו מחקריי. שאלות כה רבות נשארו ללא מענה. ברוננו גרונינג לא חשף את המידה האמיתית של קושי שליחותו, אפילו לא בפני חבריו הקרובים ביותר. לעיתים רחוקות הוא דיבר על עצמו, והערות רבות הקשורות בגורלו אותן אמר בנוכחות מכרים קרובים אחדים, הפכו להיות מובנות רק לאור מאורעות שקרו שנים אחר-כך. סבלו ומאבקו הרוחני הקשה להגשים את שליחותו הובהר רק למעט מאוד אנשים. אפילו אישתו גילתה זאת רק לקראת סוף חייו. רק לפעמים הוא איפשר ליחידים באופן מודע לקבל הצצה לתוך מה שהוא נשא על כתפיו מבחינה רוחנית ומה שנטל על עצמו. אחת מהם היתה גרטה הויזלר, שלאחר שהחלימה, עקבה מקרוב במשך תשע שנים אחר פועלו של ברוננו גרונינג. פעם היא חוותה משהו שלאחר שנים רבות כל כך עדיין משפיע עליה עמוקות:

"הדברים הבאים קרו בחתונתו של ברוננו גרונינג: במשך זמן קצר הוא ישב לבדו. גם אני הייתי לבד באותו רגע, וכשהסתכלתי עליו קיבלתי הלם, כי מעולם לפני כן לא ראיתי יאוש בל-יתואר שכזה, הבעת כאב שכזאת. ההרגשה היתה

כאילו קדרות מוחלטת העיקה עליו, כאילו נשמתו עברה שבעת מדורי גיהנום. הרגשתי שאיש מלבדי לא היה מודע לייסוריו ואיש מלבדי לא חווה את ההצצה שניתנה לי. הרגשתי דחף לעזור לו, להראות לו שאיננו לבדו, שהרגשתי חמלה ורצייתי לעמוד לצידו. ואז הדלת נפתחה ושני חברים מקרלסרוהה, מר וגברת רידינגר נכנסו והלכו לכיוונו לאחל לו מזל טוב. תוך שניות הצבע חזר לפניו והוא חזר לעצמו בפנותו לעברם. גברת רידינגר ביקשה ממנו לעזור לשני אנשים חולים. א.א. שמידט עשה לה סימן באומרו שאסור לה לפנות לגביו בבקשות שכאלה ביום זה שהיה שייך לברונו גרונינג ולאישתו. אך ברגע שגברת רידינגר ביקשה עזרה, עיניו הקרינו אושר. הוא הקרין אור, דבר שתמיד שמתי לב אליו כשהוא היה בעמדה לעזור. הוא אמר בפשוט: 'הרשי לי, גב' רידינגר, אני רוצה לעזור, אני לגמרי בעד זה.' עד היום אינני יכולה לשכוח איך אדם יכול להשתנות במהירות שכזאת מהתהומות העמוקים ביותר לגבהים עילאיים.

אני מאמינה שכאשר הוא היה בחיים, היה עליו לעבור עומקים פנימיים נרחבים שעלו לו במאמצים אדירים. היה עליו להתגבר על רוע רב, כך שלאחר מותו אנשים יוכלו לחוות טוב במידה לה הייתי עדה במשך עשרות בשנים, אצל אחרים וגם אצל עצמי."

בהערות מ-1949 שנכתבו בכתב-יד, ברונו גרונו הצהיר:

"לא היתה לי כל ברירה אלא לחזור דרך מחסום הרוע. לא היתה דרך חזרה. היה עלי להמשיך כלפי מעלה ללא ליאות."

ובנאומיו הוא אמר:

"קוצים חסמו את דרככם. פיניתי אותם. עכשיו לכו קדימה."

"הקרב שלי הוא עם הרוע. חיי הם עבור אלוהים."

"כך שדרכי מלאת סבל. אינני סובל עבור עצמי, אין צורך בכך. [...]
האינטלקט האנושי אינו יכול להבין זאת, אינו יכול להוכיח זאת."

"ישנם כל כך הרבה אנשים סביב, ובאמת כדאי לסבול עבורם."

בן-זמנו של ברונו גרונינג סיפר לי שבשנותיו האחרונות הקשות, ברונו קישר את דרכו המפרכת בחיים לכתובת ביתו בפלוכינגן. שם הרחוב שלו היה Dornendreher (להוציא קוץ ולשחררו מהגוף).

קתרינה לייר מפ. סיפרה לי שהיא והוריה לעיתים קרובות היו עם ברונו החודשים האחרונים בחייו. היא לא יכלה להבין את ההתקפות הפומביות שהופנו כלפיו, כי היא הכירה אותו כאדם שונה לחלוטין. היא חוותה ממקור ראשון איך הוא היה מאוד מוטרד מההאשמות, מהמשפטים שנמשכו לאורך זמן, ומהסילוף של אישיותו ופועלו.

היא סיפרה לי:

"אני מאמינה שההאשמות הרבות שהופנו נגדו השפיעו עליו עמוקות, הטרידו אותו ביותר ופגעו בו קשות. הוא הגן על עצמו, אך בסופו של דבר אני חשה שהגנה לא היתה אפשרית. היו יותר מדי קנוניות נגדו, נגרם לו יותר מדי נזק. כאדם צעיר, מאוד נפגעי מעויינות זו. עבורי הוא היה הטוב ביותר, האדם טוב הלב ביותר שהכרתי מעודי."

זה שיש לו שליחות נעלה בחיים ונותן הכל, אפילו את חייו, כדי להגשים אותה ובאהבה עוזר לשחרר אנשים מכוח האנרגיות ההרסניות, בדרך כלל עומד לבדו. הוא לא רק סובל את עומס ואחריות שליחותו; בעזרת אנרגיה מזעזעת, כוח הרוע מצטבר נגדו, מנסה להפריד את תודעתו מאלוהים, מעודד אחרים להתנגד לו, ועושה כל שביכולתו להכשיל את שליחותו.

בפרק קודם הוצגו בפרטי פרטים המאמצים האדירים שעשה ברונו גרונינג בנסותו לפעול ללא מכשולים. לא היה לאיש מבין בני-זמנו מושג לגבי ההשלכות והשפעות המכשולים שהושמו לכל אורך דרכו, על מצבו הגופני. הוא הרשה הצצה עמוקה יותר רק למספר קטן של אנשים שהיו קרובים אליו במיוחד. גרטה הויזלר סיפרה לי בקשר לשיחה שהיתה לו עם המשורר הנודע הנס סטרנדר ששאל אותו בקשר להתנפחות הגלויה של צווארו. כמו אנשים רבים אחרים, סטרנדר הניח שלברונו גרונינג היתה בעיה בבלוטת התריס. ברונו גרונינג ענה:

"אין לי זפקת (שם מחלה); זאת רק בלוטה, ואם אני יכול לעבוד בעזרה לאלפי אנשים, היא מתנפחת כל כך שהיא מגיעה לחזה שלי ואני מרגיש מצויין. אם אני יכול לעזור רק למאות אנשים, היא מתכווצת ואני עדיין מרגיש טוב. אך אם מרשים לי לדבר רק עם מספר קטן מאוד של אנשים, היא נעשית מאוד קטנה ואני לא מרגיש טוב כלל. אם נאסר עלי לעבוד, אני נשרף מבפנים."

התעבות צווארו של ברונו גרונינג היתה הגורם לשמועות שונות במהלך חייו, וכתוצאה מכך, לעגו לו לעיתים קרובות. גם אני הנחתי בהתחלה, מנקודת מבט רפואית, שזפקת היתה אחראית להתנפחות, אך במהלך מחקרי למדתי אחרת. בני-זמנו, כאינגה תידה, אישרו שכאשר ברונו גרונינג פנה לקהל, ניתן היה להבחין בכך שצווארו גדל באופן ברור, ושהוא גדל בהתאם לגודל קהל מאזיניו. ההתנפחות ירדה לאחר שסיים לדבר. תהליך זה אינו מתאים לגדילה פתולוגית של בלוטת התריס ולא ניתן להסביר אותו במונחים רפואיים הידועים כיום. גם בהתאם לתורות רוחניות הקשורות לצ'קרות האדם, ידוע שבלוטת התריס קשורה באופן אנרגטי לצ'קרה החמישית (צ'קרת הגרון) הקשורה במלה המדוברת. ברונו גרונינג עבד בעיקר דרך המלה המדוברת. ישנם כאן רמזים לקשרים בעניינים שעדיין ברובם אינם ידועים כיום ויש להיזהר מבקורת נמהרת מדי. רוב האנשים אינם מכירים את חוקי החיים הבסיסיים ואת השפעות האנרגיות הרוחניות על גוף האדם, ולכן אינם בעמדה להביע דעה מוסמכת. הדבר נוגע במיוחד לגבי מותו של ברונו גרונינג. מפחיד עד כמה העיתונות התנהגה בחוסר אחריות במקרה זה, בבורות וביהירות רבה, והפיצה סיפורים שפשוט לא היו נכונים.

כריסטה וורנר הסה סיפרו לי בקשר לתקופה שבילו עם ברונו גרונינג:

"תכופות הוא סיפר לנו שהוא יישרף מבפנים אם לא ירשו לו לרפא. בזמנו לא יכולנו להבין למה התכוון בכך. רק מספר שנים מאוחר יותר, כששמענו על מותו, יכולנו לנחש מה שניסה לומר לנו."

אנשים אחרים, שהכירו את ברונו גרונינג, אישרו זאת עבורי. בפירוש הוא ידע שגופו שלו יינזק אם יאסרו עליו מלהעביר הלאה את האנרגיה השופעת שעמדה לרשותו, ברגע שהוא התחיל לעבוד עם הציבור. כך שבשנותיו האחרונות, כשעבודתו נחסמה על-ידי השמצות פומביות זדוניות לגבי אישיותו וכשהאיסור הרשמי על פעילות הריפוי שלו שפירושו היה שהוא יכל לטפל רק במספר קטן מאוד של אנשים, כל זאת הפך למאבק חיים כואב ומר. אישתו פעם אמרה שהוא התפתל מכאבים כשהוא נסע למפגשי חוגים, אך ברגע שהגיע למחוז חפצו והתחיל לדבר, הוא שוב הפך לאדם שרצה לעזור לכולם, ואיש אינו יודע על הכאבים שהיה עליו לסבול.

במהלך נאום שנתן ברוזנהיים, אישה בקהל פתאום נתקפה בכאבים בלתי נסבלים, במיוחד בבטנה. מעולם לא היו לה כאבים שכאלה בעבר. לאחר הנאום, ברונו גרונינג הודה לה וסיפר לה שבמהלך פרק זמן זה הוא היה חופשי מכאב.

בנובמבר 1958 ז'וסטה גרונינג שמה לב שבעלה איבד הרבה במשקלו. היא יצרה קשר עם ידיד שלה בפריס שהיה רופא (ז'וסטה גרונינג היתה צרפתייה), והוא עמד על כך שיעשה בדיקה מיידית. לפני שנסעו לפריס, ברונו גרונינג סיפר לה שהוא ידע מה לא בסדר איתו ושאף אחד לא יכל לעזור לו. בפריס, ד"ר פייר גרובון עשה לו צילום רנטגן וקבע שהוא סבל משלבים מתקדמים של סרטן קיבה.

ברונו גרונינג סרב לבקשה הדחופה של הרופא לנתח מיידית, אך הבטיח שיחזור לפריס תוך שמונה ימים. המראה החיצוני שלו והתנהגותו לא הפגינו כל רמז לאיבחון שזה עתה קיבל. בדרך חזרה מפריס, הוא ואישתו ביקרו חברים בקרלסרוהה. שם הוא אכל ארוחה בלהיטות שהיתה יוצאת דופן עבורו, ואז אכל ארבע חתיכות עוגה.

בדו"ח שכותרתו האמת בקשר למחלתו ומותו של ברונו גרונינג, ז'וסטה גרונינג הצהירה שהוא נהג במכונית בעצמו לכל אורך הדרך "בלי כל סימן של עייפות או דיכאון. התנהגותו היתה כרגיל טובה, והוא היה דברני."

במהלך הימים בהם שב בחזרה לגרמניה, הוא אירגן עבור הקהילות השונות שהקים, את חגיגות חג המולד, ואז, שמונה ימים מאוחר יותר, הוא ואישתו חזרו לפריס למרפאתו של ד"ר בלנגר, מנתח סרטן ידוע.

ז'וסטה גרונינג כתבה בדו"ח שלה:

"לאחר שד"ר בלנגר בחן את צילומי הרנטגן, הוא שוחח איתי בצרפתית, שברונו לא הבין.

'הניתוח יהיה קשה ביותר', הוא אמר. 'אני אפילו לא בטוח שאנחנו יכולים בכלל לנתח. בהתאם לצילומי הרנטגן הללו, המצב הוא כמעט חסר תקווה.'

לא הסתרתי את האמת מבעלי. הוא חייך ואמר:

'הם יכולים לחתוך אותי מלמעלה למטה, אני לא פוחד. עלי לחוות איך ההרגשה לעבור ניתוח דרסטי שכזה.'

ברנו גרונינג ואשתו, ל'זמ

עיניו של ד"ר בלנגר נפתחו לרווחה כשתרגמתי לו זאת והוא אמר שאפשר כי חלק גדול מהקיבה ייוצא. ברונו אמר:

'לא איכפת לי אם תוציא את כל הקיבה; אך אני יודע שתשאיר אותה בדיוק היכן שהיא.'

כשפרשנו לחדרנו במרפאה, ברונו אמר לי בחיוך:

'כשהם יפתחו אותי, הם יידהמו ממה שיראו. זה הרבה יותר גרוע ממה שצילומי הרנטגן מראים.'

הניתוח התבצע למחרת היום. ד"ר גרובון, שנכח בו, הגיע לחדרי לפני שהוא הסתיים ואמר:

'עלי לומר לך משהו נורא. זה הרבה יותר גרוע ממה שהעלינו על דעתנו. הקיבה נאכלה לחלוטין ולא ניתן לנתח אותה.' "

לכן החתך נסגר מיידית. גישתו של ברונו גרונינג המשיכה להיות לא מתאימה למצב הפתולוגי, שבשלב מתקדם כל כך מסתמנת על-ידי חוסר תיאבון מוחלט והתקפות הקאה תכופות לאחר אכילת כל דבר מזון קטן. ביום שלאחר הניתוח, הוא הפתיע את הרופאים בכך שאכל בתיאבון רב וכל ערב הוא ביקש כריך גדול פתוח. אף אחד מהתגובות האופייניות לא קרו.

הוא קם ימים ספורים לאחר הניתוח וגרם להלם לרופאיו בכך שעשה כפיפות ברכיים ותרגילים אחרים. בכל מהלך שהותו בבית-החולים, שכלל ניתוח שני זמן קצר לפני מותו, הוא היה זה שעודד את רופאיו וגרם להם לצחוק לבדיחות מצחיקות שסיפר.

זמן קצר לאחר הניתוח הראשון שלו, הוא ואישתו חזרו לפלוקינגן. הוא עמד על כך שינהג במכונית בעצמו. הוא טיפל באלו שחיפשו עזרה וישב ודיבר עם חברים קרובים עד הרבה אחרי חצות הלילה. איש לא היה מודע למצבו, ורק מספר קטן של אנשים שמו לב לכך שהיה רזה וחיזור.

בהערות לגבי מצבו במהלך השבועות האחרונים בחייו, הפרסום *Neues Europa* מצהיר בהספדו:

"יכולתו לעבוד בכלל מאופיינת בתכנון כל המפגשים והפגישות המרובים, והחלטתו להעסיק מזכירה חדשה. בארוחת הבוקר ב-6 בינואר, 1959, הוא אמר לאישתו:

'לא נעסיק מזכירה חדשה. אמש קיבלתי הוראה להפסיק לעבוד. בקרוב נחזור לפריס. אני אחליט מתי זה יהיה!'

"גרונינג ידע שהוא ימות, והוא גם ידע את היום והתאריך. מצבו החמיר בצורה ניכרת. למרות זאת, ב-10 בינואר הוא לקח רכבת למפגש חוג ברונדולף באמצע החורף ובסופת שלגים כבדה ביותר. איש במצבו לא יכול היה לשרוד מסע שכזה; היה עליו לחכות במשך שעות ברציף התחנה עבור רכבות המשך. אך רוחו המדהימה עדיין המשיכה לשלוט במצבו הגופני והוא המשיך עדיין לעזור ולרפא את אלו שחיפשו החלמה [...] בזמן שחיכה להנחייה האינטואיטיבית לחזור לפריס - ולמותו."

באמצע ינואר 1959, היו לו פגישות תכופות עם שני עוזריו לייעץ להם איך להמשיך לבנות את החוגים. גם הם לא הבינו שהם ראו אותו בפעם האחרונה.

הוא טס לפריס ב-21 בינואר לניתוח שני שהיה עבור חסימת המעי הגס.

הניתוח התבצע למחרת ב-9 בבוקר. בדיוק באותו הזמן, החל הליך הערערור במשפט שלו במינכן. זמן קצר אחרי הניתוח, קרתה תופעת טבע שהיתה מאוד בלתי רגילה לתקופה זו בשנה.

ז'וספה גרונינג:

"ב-22 בינואר, בזמן שבעלי היה עדיין תחת הרדמה כללית, פתאום היתה סופת רעמים מעל פריס, עם ברקים ורעמים, והשמים, שהיו בהירים ומוארים, נהיו מאוד חשוכים. היה כל כך חשוך שהיה צורך להדליק את האור. האחות הביעה את תדהמתה לאלומות הסופה."

במהלך ליל יום ראשון, ה-25 בינואר, נגלו הסימנים הראשונים למוות. ברונו גרונינג נפטר ב-26 בינואר, 1959 בשעה 13:46. סיבת המוות שנכתבה בתעודת המוות היתה סרטן, למרות שהמנתח, ד"ר בלנגר, אמר לז'וספה גרונינג לאחר הניתוח השני:

"הרס גופו של ברונו היה נוראי. כל פנימיותו נשרף. לגמרי לא ברור לי איך הוא יכל לחיות זמן ארוך כל כך מבלי שסבל כאבים נוראים."

קברו של ברנו גרונינג

ז'וספה גרונינג הסיקה כדלהלן בדו"ח שלה בקשר לימיו האחרונים של בעלה:
 "כאשת הנפטר, אני חשה מחוייבות לציין בקצרה את חמלת רופאיו. זמן קצר
 לאחר מות ברוננו, כשדיברתי עם ד"ר בלנגר, שהיה רגיל לטפל במצבי מצוקה,
 הוא בחשאי ניגב את הדמעות שזלגו לאורך לחייו.

הוא אמר:

'לאנשים מיוחדים אלה יש תקופה קשה על פני כדור הארץ. הטרגדיה שלהם
 היא, שאחרי שעזרו לאלפי אנשים אחרים, הם אינם יכולים לעזור לעצמם.' "

גופתו של ברוננו גרונינג נשרפה בפריס והכד שהכיל את האפר שלו נשלח
 לדילנבורג. עבור רוב האנשים, זה היה סופו של סיפור ברוננו גרונינג. ההסכמה
 הכללית היתה שנפטרו מאיש יוצא דופן זה, שפועלו איים והיווה סכנה עבור
 גורמים מסויימים בחברה. אך העזרה וההחלמות שהמשיכו לקרות בעזרת קשר
 רוחני איתו, עד עצם היום הזה, הוכיחו את ההיפך, ובני-אדם מודרניים,
 מוגבלים כפי שהם לעולם התלת-מימדי, פשוט מבולבלים בעקבות ההתרחשויות
 יוצאות הדופן הללו. במהלך תקופת חייו, ברוננו גרונינג תכופות הבהיר שפירוש
 מותו הגופני לא יהיה סוף פועלו ושליחותו. הוא אמר שאפילו לאחר שישליך את
 גופו האנושי, הוא ימשיך לעזור. ג'יזלה קנולמן מל, שזכתה בהחלמה, ויחד עם
 בעלה בילתה לעיתים קרובות עם ברוננו גרונינג, סיפרה לי:

"ברוננו גרונינג היה משהו שאנחנו, בני-האדם הקטנים, פשוט איננו יכולים
 לתפוס במוחנו. ישנם דברים שאנחנו פשוט איננו יכולים להבין, אך כיון שחווינו
 אותם, עלינו לקבל אותם. זה לא כאילו ביכולתנו להסביר הכל. לעולם לא נוכל
 לעשות זאת. אולי אסור לנו לעשות זאת. אולי אסור לנו לדעת הכל. בעזרת
 ברוננו גרונינג, התגלה לנו משהו. משהו רב יותר מאשר חיינו הקטנים על פני
 כדור הארץ, שיש להם התחלה וסוף. זאת היתה אנרגיה, כוח, שאיננו יכולים
 להסביר, אך למרות זאת היא היתה שם. [...] ב-1958, כשברוננו גרונינג היה
 איתנו בפעם האחרונה, הוא אמר בין השאר: 'לא אהיה עוד כאן אתכם למשך
 תקופה ארוכה.' הוא לא אמר: 'אני הולך למות' או 'אני עוזב', [...] הוא אמר:

'לא אהיה עוד כאן אתכם למשך תקופה ארוכה.

אך אפילו שלא אהיה פה, למרות זאת אהיה אתכם.

עדיין אוכל לעזור לכם. זיכרו זאת.' הוא אמר זאת ברצינות רבה ובשקט."

הוא אמר אותו דבר לגרטה הויזלר. ב-1952, כשהוא ביקר בעיר שלה, סנט וייט/גלן, לכמה ימים, היא שאלה אותו מה יקרה לאחר מותו.

הוא ענה:

"על כל אחד למות. גם עלי. גופי יוטמן באדמה, אך לא אמות. אהיה שם עבור כל מי שיקרא לי, ואמשיך לעזור. אך בסופו של דבר כולם יזכו לחוות עזרה והחלמה מבפנים."

איך משהו כזה אפשרי? לאיזו רמת מימוש עצמי רוחני הגיע אדם ענו זה שיוכל לראות מבעד לקיר מוות בלתי חדיר בברור ולנבא את המשך פועלו לאחר עזיבתו את החיים הללו? ברונו גרונינג ופועלו עוטים במסתורין ונגישים רק לאלו היכולים להתעלות מעל לאיש החיצוני ולמצוא את דרכם לתוך מהות/הווייתו, כך שיוכלו לקבל תחושה של היקף הרוח בתוך אדם זה שלא העריכו אותו נכונה.

אז תבינו מדוע הוא פעם אמר לאני אבנר וון אשנבך:

"אני חייב להסוות את עצמי. אני חייב, כך שאנשים לא יכירו אותי."

ובמהלך נאום הוא פעם העיר, בברור כהערה שולית:

"אני לא ברונו גרונינג. אנשים נתנו לגופי הנוכחי שם זה. מי שאני באמת רק יודע כשגופי ואני לא נהיה כאן עוד."

אין מוות

"אין מוות; ישנה רק ישועה."

ברונו גרונינג

"מוות, שהוא משהו שמדענים רוצים לשכנע אותנו לגביו, למעשה אינו קיים כלל."

ד"ר אליזבת קובלר-רוס

אחרי נאומיו הפומביים, לעיתים קרובות ברונו גרונינג היה יושב עם קבוצה קטנה של חברים קרובים ומדבר עד שעות הבוקר המוקדמות. מבלי להתעייף

כלל, הם הקשיבו בדריכות למה שהיה לו להגיד, כי יכולותיו, שלא היה שווה להן, איפשרו להם הצצה לתוך עולם רוחני המהווה ספר סגור עבור רוב האנשים. הוא דיבר על אלוהים, שלו הוא קרא אביו, ומאזיניו לעיתים קרובות חוו איך ברונו גרונינג, שבדרך כלל היה שקט, התעלה מעל עצמו, ואלוהים דיבר דרכו.

בן-זמנו תאר זאת כדלהלן:

"מעוף מחשבותיו היה אדיר, ברור מבחינה הגיונית, והצביע על ידע עצום היכול רק להגיע ממקור על-אנושי, הבנה אינטואיטיבית שאין לה שום קשר עם ידע שטחי נרכש."

בהתאם למה שהוא אמר, לא היו גבולות בין חיים ומוות. עבורו, חיים על פני כדור הארץ היו רק חלק קטן של קיום נצחי, ומוות היה מעבר, שעה קדושה ומרוממת של לידה לתוך החיים האמיתיים.

מוות היה פשוט "חזרה הביתה לאבא-לאלוהים", חזרה לביתנו האמיתי. זאת לא היתה רק ספקולציה, אלא ודאות פנימית עמוקה, משהו שהפך ברור למאזיניו כשהוא דיבר על אושרו כשיגיע לרגע בו גם הוא יורשה לעזוב את גופו:

"השעה המאושרת בחיי תהיה כאשר יורשה לי ללכת הביתה, לחזור לאבי שבשמים (לאלוהים) לזוהר אלוהים."

למרות זאת, חייו על פני כדור הארץ, הזמן שהוקצה לו על-ידי אלוהים, היה גם הוא קדוש עבורו ובעל חשיבות לאין ערוך עבור איכות קיומו העתידי בעולם שמעבר. ברצינות גמורה, לעיתים קרובות הוא הזהיר את הקהל שלו לא "לבזבז" את חייהם הקצרים על פני כדור הארץ, אלא לנצל אותם בחוכמה, כי מה שיוכלו להשיג על-ידי הבנה, החלמה והתפתחות פנימית בזמן יחסית קצר בדרך אלוהית על פני כדור הארץ, דורשת הרבה יותר זמן בעולם שמעבר.

"אם האנשים היו רק יודעים מה הם כבר יכולים לעשות כאן עבור חייהם העתידיים, עבור חייהם הרוחניים, שהם חייהם האמיתיים, הם היו חיים לגמרי אחרת. הם היו מנצלים כל שנה, כל חודש, כל שבוע, כל יום, כל שעה, כל דקה להכין עצמם לחיים אלו, אך מה הם בעצם עושים? הם ישנים."

"לכל אלה החיים בין טוב לרע, יש עדיין הזדמנות, ועליהם לנצל אותה."

כמו גטה, ברוננו גרונינג ראה בחיים על פני כדור הארץ כמין בית-ספר לבני-האדם. כפי שהם ממוקמים בשדה האנרגטי הרוחני הטעון בין אלוהים ואויבו, עליהם למצוא את דרכם לחייהם הפנימיים האמיתיים על-ידי כוח רצונם. אלוהים, הרוח הנצחית, בחרה את כדור הארץ הקטן הזה שיהיה "בית-הספר עבור ילדי האלוהים". פה, בדרכנו לאורך החיים, אנו בני-האדם, כנשמות ברואות, יכולים להפוך לילדים חופשיים של הכל-יכול. כברוא האלוהים, האדם נחות מבוראו. במצבו כברוא, ניתנת לילד הזדמנות ורצון חופשי להחליט בעד או נגד אביו שבשמים. האב (אלוהים) מחפש את אהבת ילדו, אך אהבה יכולה להתפתח רק מתוך רצון חופשי. לכן רוח הכל-יכול נשאר נסתר בבריאה שלו ומאפשר לאנרגיות השליליות להמשיך בפעילותן.

כאשר בן-אדם מגיע לכדור הארץ הזה, הוא אינו מודע לרוב הספירות של התודעה העומדות לרשותו. נמחק הידע שלו לגבי חייו ברמות אחרות של הקיום והוא נתון להרגלי חשיבה האופייניות לתקופה ולמקום שלו על פני כדור הארץ. בפניו נפרשת דרך חיים קשה. התושב הקטן בכדור הארץ, מלא באנרגיה, כוח חיים אלוהי שניתן לו כך שבמשך השנים ועשרות השנים, ניסיונו עם הכוח האלוהי ואויבו בתוך תודעתו שלו, יביאו אותו לנקודה בה יוכל לקשר שוב את תודעתו עם הרוח הנצחית והבלתי נדלית של אלוהים, מתוך הפעלת רצונו החופשי. אך מעט מאוד אנשים מבינים מה באמת המשמעות של היותם כאן, מעט מאוד מקשיבים לקריאה להיאבק עם עצמם, לשאוף להשיג את אוצרות הרוח שיישארו שלהם מעבר לקבר. בדרכם לאורך חייהם, רוב האנשים יפספסו את הדרך הצרה המובילה להארה אמיתית. האדם נשאר בעמק הידע האינטלקטואלי שלו בלבד, ובאנוכיותו מחשיב עצמו כבעל ידע אמיתי, מבלי שיבין שעקב הפרספקטיבה המוגבלת שלו, פשוט אין ביכולתו לזהות מהו ידע אמיתי.

ברוננו גרונינג פעם אמר למאזיניו:

"אני מנחה אתכם במעלה הר, וככל שתתפסו גבוה יותר, כך תוכלו לראות יותר מה שמעל ומעבר לכם."

רק מתוך חסד אלוהים ועבודה ללא ליאות על עצמכם, תוכלו להגיע לממלכת האור ותשיגו את ההתרוממות כלפי אלוהים אבינו שבשמים. ככל שתודעתנו תהיה מפותחת ונעלה יותר, כך תהיה ברורה יותר התובנה שלנו לגבי הקשרים והקשרים ההדדיים הנסתרים של הקיום. הגיע הזמן לשחרר עצמנו מהמושגים

הסטרויטיפיים שרכשנו לגבי גן עדן וגיהנום ולהבין שגן עדן וגיהנום אינם מקומות מרוחקים; הם מצבי תודעה ולא ניתן להביע את המרחק ביניהם בקילומטרים, אלא רק במושגים של ההבדל בין חיים בהם דרישות האגו ננטשו לבין חיים בהם האגו הוא מוקד ההתעניינות היחיד או הדומיננטי. כשמתעלמים מהגוף וכל הרכוש החומרי נשאר מאחור, נשמותינו עדיין מכילות את תודעתן, שמתבען הפנימי יקבעו את מצבן בעולם האמיתי, העולם הבא אחרי זה העכשווי. לעיתים קרובות ברונו גרונינג ציין עד כמה נעימים יותר יכלו החיים להיות כאן על פני האדמה עבור מישהו המאמין באלוהים. בנוסף לכך, שינוי פנימי לאמונה חזקה בבריאות, יחד עם תקווה איתנה בעזרה ובחסד, יכול להיות בעל חשיבות עליונה עבור מצבנו בחיים שמעבר למוות, גם אם הדבר יקרה רק בשעות האחרונות לפני הפרידה מהגוף. לכן ברונו גרונינג מעולם לא הרשה לחולים סופניים לאבד תקווה מלזכות בבריאותם חזרה ומהשגת עזרה מאלוהים, גם כשהיה ברור שהם ימותו בקרוב.

פעם הוא אמר: "מעולם אסור לבני-האדם להרים ידיים. אם הם מרימים ידיים לגבי עצמם, הם מרימים ידיים לגבי אלוהים, ואז הם אינם יכולים לקבל עוד עזרה."

הדרך בה האדם חושב, מרגיש ופועל נקבעת באופן בסיסי בהתאם לגישתו למוות. גם בעניין זה, הכוח הרוחני השלילי עושה מאמצים עצומים לסלף ולעוות את הידע שלנו לגבי קיומנו הנצחי, או לסבך אותנו בהטעייה של קיום המסתיים במוות מוחלט. כתוצאה מכך, לרוב האנשים כיום כלל אין מושג לגבי החיים שמעבר למוות, או מה שהם טוענים כאמונתם, היא למעשה רק תפיסה קלושה, רחוקה מאוד מסוג הוודאות הפנימית החזקה מספיק לשנות את דרך חייהם. עד כמה החוויה חייבת להיות מרה עבור אלה שרק לאחר "מותם" עומדים בפני האמת לגבי עד כמה רחוק הם חיו מהמקור ומהאמת, עד כמה הם בזבוז את חייהם יקרי הערך, וכמה הזדמנויות פז הם החמיצו. כיום, עולה מספר האנשים המדברים בקול, כפי שעשה ברונו גרונינג, במטרה לשחרר את בני-האדם מההטעייה לגבי המוות ולהנחות אותם למציאות הקיום הפרושה מעבר להבנה האנושית. הרופאה השוויצרית, ד"ר קובלר-רוס, היא אדם כזה. בעבודתה כרופאה, היא מוכנה לשים בצד את המחסומים הקונבנציונליים בחיפוש אחר האמת. כתוצאה ממחקרה על עשרות אלפי מטופלים שהוכרזו

כמתים קלינית, אך חזרו לחיים ויכלו לספר על חוויותיהם יוצאות הדופן, רבים זכו בנקודת מבט חדשה לגבי החיים.

בספרה *Über den Tod und das Leben danach* היא כתבה:

"חוויות המוות היא כמעט זהה לחוויית הלידה. זאת היא לידה לתוך קיום אחר, כפי שניתן להוכיח בקלות רבה ביותר. במשך אלפיים שנה התבקשנו להאמין בחיים שלאחר המוות. עבורי, אין הדבר עניין של אמונה, אלא של ידיעה. ואני שמחה לספר לכם איך להשיג ידע זה עבור עצמכם, בתנאי, כמובן, שאתם מעוניינים בכך. אם אינכם מעוניינים בכך, אין לכך כל חשיבות. תגלו זאת בכל מקרה כשתמותו."

ד"ר קובלר-רוס משווה מוות גופני של האדם לפרפר הבוקע מהגולם. בהתאם למחקר שלה, מישהו העוזב את גופו יכול להסתכל על כל הקורה במקום המוות. כל הקורה וכל הנאמר זמין לנשמתו דרך צורה נעלה יותר של תפיסה.

"אם הייתי נושפת לתוך משרוקית כלב, לא הייתם מסוגלים לשמוע זאת, אך כל כלב היה שומע. הדבר נובע מכך שאוזן אנושית לא נבראה להבחין בתדר גבוה שכזה. באותה הדרך, האדם הממוצע אינו יכול לראות נשמה לאחר שיצאה מהגוף, בזמן שנשמה עדיין יכולה לקלוט את תדר גלי כדור הארץ ולהבין מה שקורה במחלקת הנפגעים, וכדומה."

בפרסומיה היא מבססת את טענותיה בעזרת דוגמאות מרשימות:

"וכדי להרגיע קצת את הסקפטים, ערכנו פרוייקט מחקר עם אנשים עיוורים. התאימו רק אותם אנשים שלא הבחינו באור במשך לפחות עשר שנים. ועיוורים אלו שהיו להם חוויות חוץ-גופניות וחזרו לספר עליהן, יכלו לתאר בפרוטרוט מה היו הצבעים והתכשיטים אותם לבשתם/ענדתם, אם הייתם נוכחים בזמן ובמקום התאונה, או מה היתה הדוגמה על הסוודר, או את צבעי העניבה שלכם. תבינו שאין הדבר עניין בו מישהו יכול פשוט להמציא סיפורים. בקלות ניתן להוכיח עובדות אלו, כל עוד ההוכחה אינה גורמת לכם כל חרדה. אם זה כך, אולי תענו לי כפי שעשו הסקפטים, שאמרו לי שחוויות חוץ-גופניות כאלה יכולות להיחשב כתוצאה מחוסר חמצן. ובכן, אם הדבר נובע מחוסר חמצן, הייתי רושמת תוספת חמצן לכל מטופליי העיוורים."

ושוב:

"מחקרנו בעניינים אלו אושר על-ידי ניסויים מדעיים [...] שנעשו עם רוברט מונרו. לא היו לי רק מספר חוויות חוץ-גופניות ספונטניות בעצמי, אלא גם ערכתי ניסויים אחרים שנערכו בהתאם לתנאים המדעיים של רוברט מונרו, שנערכו על-ידו במעבדותיו, ושהיו בבקרה ובהערכה של מדענים מהמוסד מנינגר בטופקה. מספר גדל והולך של מדענים וחוקרים עובדים בהתאם לשיטות המחקר שלו ומגלים שהן פרקטיות ומוצלחות. וכמובן, מחקר שכזה באופן טבעי מוביל לשקול את האפשרות של מימדי חיים אחרים, משהו שקשה להשלים איתו מתוך נקודת המבט התלת-מימדית שלנו."

מתוך חוויותיה האישיות, ראיית רופאה זו את החיים והעולם, עברה שינוי בסיסי. המודעות שלה אינה מוגבלת עוד לעולם הנראה; היא יודעת על המימד הנצחי הבלתי מוגבל שמעבר, מימד הטבוע בכל אחד בהתפתחותנו כלפי האהבה העילאית:

"והייתי גם רוצה לומר לכם כיצד גם אתם יכולים לשכנע את עצמכם שהחיים האלה על פני כדור הארץ, שאתם חווים ברגע זה בגוף הפיסי שלכם, הם רק אירוע קצר ביותר מתוך הקיום השלם שלכם. אך בתוך הקיום השלם שלכם, חיים אלה על פני כדור הארץ הם בעלי חשיבות ומשמעות רבה ביותר, כי אתם כאן מסיבה מיוחדת הנוגעת רק לכם."

"אם אתם חיים בדרך הנכונה, אין צורך לדאוג בקשר למוות, גם אם נשאר לכם רק יום אחד לחיות. [...] המשמעות האמיתית של חיים בדרך הנכונה היא בלימוד איך לאהוב."

באופן עצמאי ונפרד מעמיתיו הרופאים, ד"ר ריימונד מודי הגיע למסקנות דומות. בספרו *Leben nach dem Tod*, הוא ממחיש את דעותיו באמצעות דוגמאות רבות המוכיחות ומאמתות באופן מרשים את התופעה של קיום מודע חוץ-גופי של בני-האדם. התוצאות שהושגו על-ידי שני מדענים אלה פשוט מאשרות את הידע העתיק, ידע שתמיד היה חלק מהדתות הגדולות המקוריות של האנושות ואשר רק הרוח החומרנית של תקופתנו סילקה לעולם של אגדות. למשל, ד"ר מודי יכול לקבוע הקבלות מדהימות בין תוצאות מחקרו והתיאורים של שחרור הנפש מהגוף החיצוני הגס ב-הספר הטיבטי על המתים. כל אחד המסוגל לשחרר את תודעתו מההטעייה לגבי המוות, יוכל להבין למה ברוננו גרונינג התכוון כשדיבר על המשך אספקת העזרה גם לאחר שיעזוב את גופו. בדיוק כפי שאנשים חוו עזרה והחלמה

אני ממשיך לעזור

פרק 8

עבודתו של ברונו גרונינג כיום

במשך ארבע-עשרה שנה מיכאל לולגן סבל מגסטריטיס ואולקוס חוזר במעיים. היתה לו תלות באלכוהול, שהיתה כתוצאה מבעיות שנגרמו על-ידי בעיות בריאותיות של כל משפחתו, שבסופו של דבר הפכו את הלחץ והמתח הרגשיים לבלתי נסבלים. אשתו ליליאן, במשך שנים היתה נכה קשה מבחינה רפואית, עם נשית (כאב עצבים בגיד הנשה, במותן וברירך) מתמשכת, כאבי ראש חוזרים ונשנים, שהתחילו לאחר תאונה, אולקוס וגזים במעיים, ופנקראטיטיס (בעיות בלבלב) כרוני שהצריך דיאטה מיוחדת. אוטה (בת 15), בתם הבכורה, סבלה במשך שנתיים מדפיקות לב מהירות שגרמו לה לבעיות משמעותיות, ולקלאודיה (בת 13) היתה רגישות מכאיבה (dysaesthesia) ברגליה כתוצאה מעיוות בעמוד השדרה. היא סבלה גם מחרדות והיו לה בעיות קשות בבית-הספר שהדאיגו את הוריה.

מריון (בת 12) סבלה מאקזמה מתמשכת מאז יום הולדתה הראשון ולעיתים קרובות היו לה דלקות בשלפוחית השתן. גם לבתם הצעירה, יהודית (בת 6), היתה אקזמה על ברכיה ומרפקיה, והיא סבלה מהיפוגלסמיה (מיעוט סוכר בדם) חוזרת, כך שהיה לה צורך מתמיד שיהיו ברשותה כמה טבליות סוכר פירות. לכן היחיד במשפחה, גבהרד (בן 9), במשך 9 שנים היתה מוגלה בלסת העליונה וסינוסיטיס קדמי, והוא סבל מהתקפות תכופות של דלקת האוזן התיכונה; הציקו לו כאבי ראש מתמידים שהתחילו לאחר חיסון נגד אבעבועות רוח.

לעיתים קרובות, יחד עם אישתו, מיכאל לולגן כקתולי טוב התפלל והתחנן בפני אלוהים לעזרה, בדיוק כפי שהוא למד לעשות; חיי המשפחה סבבו סביב ביקורים קבועים אצל רופאים, אך שנים של מאמץ לא הביאו כל שיפור.

ב-1975 ליליאן לולגן שמעה על ברונו גרונינג ולמדה את שיטתו.

"במשך חמישה ימים התייסרתי אם עליי ללכת למפגש חוג, או לא. אז החלטתי להקשיב לשיחת מבוא במטרה להחליט בעצמי בקשר ל"סיפור ברונו גרונינג". לקחתי איתי שניים מילדיי.

במהלך שיחת המבוא, היא הרגישה אנרגיית ריפוי זורמת במעלה רגליה עד ברכיה. זאת היתה תחושה די חזקה אך נעימה. היא גם הרגישה כאב. באותו ערב, היא וכל משפחתה פעלו בהתאם להוראות שניתנו לה מוקדם יותר באותו היום – איך להתכוונן, ובמחשבתה ביקשה עזרה מברונו גרונינג. מה שקרה בעקבות זאת היה משהו שאף אחד מהם לא חלם לקוות לו.

ליליאן לא היתה זקוקה עוד לדיאטה מיוחדת, כאבי הראש נעלמו וכן הנשית המתמשכת, ולא היתה לה התקפה נוספת של גזים במעיים. אוטה החלימה מדפיקות הלב המהירות, קלאודיה השתחררה מהבעיות שלה ברגליים ומהחרדות, ולא היו לה עוד שום קשיים בבית-הספר. בין-לילה נעלמה האקזמה ממנה סבלה מריון במשך אחת-עשרה שנה ורמת הסוכר שלה בדם נהיתה בגדר הנורמה. גם גבהרד החלים לחלוטין מכל הבעיות שהיו לו. גם מיכאל השתחרר מהתקפות הגסטריטיס ומהאולקוס במעיים, וזמן קצר אחר-כך הפסיק לשתות (אלכוהול).

חוג ידידי ברונו גרונינג: ארגון המבוסס על אהבת רעים

"מזל טוב אינו עבורכם בלבד; הוא גם עבור אלו החיים ועובדים איתכם. אך אתם יכולים להעביר אותו לאחר שקיבלתם אותו בעצמכם והגעתם להבנה במה הוא כרוך."

ברונו גרונינג

גרטה הויזלר (נה הולזבאואר) נולדה בוינה ב-25 במרץ 1922. על ילדותה האפילה אסטמה קשה שלא ניתן היה לרפאה בעזרת טיפול רפואי. לאחר שנים של ייעוץ רופאים שונים, שלא הביאו לשום שיפור, רופא ילדים ידוע נתן לאמה מוצר ש"יקל על המעבר" (הליכתה לעולמה) מבלי שתאליץ לסבול עוד מהתקפי חנק. בתה שלה [הערת המתרגמת: אחותה של גרטה] נפטרה זמן קצר לפני כן מבעיה דומה. אך גב' הולזבאואר לא היתה מוכנה לנקוט בצעד זה והמשיכה לחפש עזרה. העזרה הגיעה בסופו של דבר מוולנטין זיילייס מגלספך, שעזר לילדה להחלים בעזרת טיפול חדש במתח חשמלי גבוה שפיתח.

במהלך מלחמת העולם השנייה, כשהיא היתה מורה ביוגוסלביה, גב' הולזבאואר הצעירה סבלה מהתקפת צהבת שגרמה לנזק חמור בכבד. היא

נאלצה לשמור על דיאטה חמורה, כי אוכל שמן גרם להתקפי גזים שנמשכו שעות.

כמה שנים אחר-כך היא התחילה לסבול גם מהתקפי סחרחורת שאובחנו כתוצאה מהיפוגלסמיה. היא לא יכלה לקום בבוקר מבלי ליטול סוכר פירות ותמיד היו צריכות להיות ברשותה טבליות שכאלה. היא סבלה מעייפות תמידית ותמיד היתה על סף איבוד הכרה.

מ-1935 והלאה היה לה כאב ראש תמידי, פחות או יותר, שנגרם עקב סינוסיטיס קדמי כרוני. הרופא שלה הבטיח לה במקרים רבים שיהיה עליה לחיות במצב זה לכל אורך חייה, תחזית שהעיקה עליה מאוד. כך היה המצב ב-1949 כשהיא קראה בעיתון בקשר לברונו גרונינג בפעם הראשונה.

היא נזכרת:

"ב-1949 קראתי בעיתון בקשר לברונו גרונינג. מיד הנחתי את העיתון בצד ואמרתי: 'זה בלתי אפשרי. המאמר הזה הוא הונאה מכוונת! וזהו זה. כשאני מסתכלת על הימים הראשונים הללו... ובכן. עזבתי את הכנסייה כשהייתי בת שבע-עשרה; זאת היתה תקופת הנאצים; לא האמנתי עוד בדבר, חוץ מאשר בשלוש מחלותיי הבלתי ניתנות לריפוי, שהובטח לי לגביהן שכך הדבר. ואז, שנה אחר-כך, חברה עיוורת מזלצבורג ביקשה ממני לקחת אותה למפגש של ברונו גרונינג במינכן. לא היה לה איש שייקח אותה והרגשתי קצת אחריות לגביה, אז הלכתי איתה, להגן עליה ולחשוף את ההונאה בעינה. כך הגעתי לברונו גרונינג. אך מה קרה למעשה? כשברונו גרונינג פנה לקבוצה, זכיתי בהחלמה ספונטנית מכל שלוש המחלות שלי ויצאתי אדם בריא."

מאותו זמן ואילך, היא לא היתה זקוקה לסוכר פירות כיון שההיפוגלסמיה פשוט נעלמה, כאבי הראש פסקו, והיא שוב יכלה לאכול כל דבר בו חפצה, אפילו המזון השמן ביותר. והדבר כך עדיין כיום, למעלה מחמישים שנה מאוחר יותר.

גרטה הויזלר:

"לא רק החלמתי לחלוטין, אלא שמאותה עת, חיי השתנו לחלוטין. בחיי היומיום שלי ובעבודתי, חוויתי עזרה מאלוהים. בכל מקום שבעבר תקף אותי

מזל רע, עתה, לאחר שמצאתי את דרכי חזרה לכל-יכול דרך ברונו גרונינג, הכל הצליח.

אך החוויה המדהימה יותר מכל קרתה כשחזרתי הביתה ודיברתי בקשר לברונו גרונינג והחלמתי; אנשים חולים, אפילו אלה עם המחלות הקשות ביותר, החלימו רק מתוך הקשבה למה שאמרתי. באותה תקופה, פשוט לא יכולתי להבין איך הוא יכל לעזור לאנשים מבלי למעשה להיות נוכח במקום."

חלפו מספר שנים שהיו מלאות חוויות עשירות עבורה. עם עזרתו הרוחנית של ברונו גרונינג, היא חדרה לעומק לתוך מימד חיים נעלה יותר (ראה גם פרק 7) כך שכאשר הוא נפטר, היא לא היתה אחת מאלה שנסחפו ועזבו את החוגים שהוא בנה בשקדנות במהלך שנות חייו האחרונות. יחד עם אחרים, היא האמינה שפועלו יוכל להמשיך ולהתרחב; היא היתה משוכנעת שהוא ימשיך להושיט עזרה לאלה שיבקשו זאת ממנו מהעולם האחר.

גרטה הויזלר:

"אחרי ש"הלך הביתה", ידעתי שפועלו ימשיך, כי עדיין יכולתי לחוש ב-Heilstrom זורם דרך גופי, וההחלמה הראשונה קרתה זמן קצר לאחר מכן. עוזרת הבית שלי היתה עיוורת בעין אחת במשך 13 שנה, וששה מומחי עיניים אמרו לה שהיא לעולם לא תראה בעין זו שוב. סיבת העיוורון היתה קריש דם ממנו סבלה במהלך הריון. יום אחד סיפרתי לה בקשר לברונו גרונינג, ומאותה עת, כשהיא באה לביתי, התכוונתי איתה. שלושה חודשים מאוחר יותר, היא באה אלי קורנת מאושר ואמרה: 'היה לי כאב ראש במשך שלושה ימים. חשבתי שאולי זאת שפעת, אך זאת היתה תחושה שונה. זה היה מוזר. הבוקר העין שלי היתה מלאה מוגלה וכשניגבתי אותה, יכולתי שוב לראות!' היא הלכה לספר התמונות של הילדים שלי, סגרה את עינה הטובה, וקראה לי את הכתוב באותיות קטנות בהשתמשה רק בעינה האחרת. אז היא הלכה לחלון ותיארה מה שהיא ראתה במרחקים. זאת היתה ההחלמה הראשונה שחוויתי לאחר שברונו גרונינג "הלך הביתה". מאז לא ישבתי דומם. אינני יכולה לשבת דומם כשאני פוגשת אנשים שאינם מצפים עוד לקבל עזרה ממקור כלשהו. עליך לחוות מה המשמעות להיות מסווג כבלתי ניתן לריפוי, כדי להבין דחף זה. ברצוני לספר לכל אחד שאינו מצפה עוד לכל עזרה, 'אני מכירה דרך לעזור לך' ואז אני מספרת להם בקשר לשיטתו של ברונו גרונינג. זה תלוי בהם אם הם יקבלו את הסיפור שלי, או לא."

למרות זאת, השנים של דיווחים שליליים בקשר לברונו גרונינג, העיוותים הרבים, תיאורים והצגות מסולפים לגבי פועלו ואישיותו שהופיעו בתקשורת במהלך תקופת חייו, הפכו את עבודת הבנייה מחדש של החוגים, לקשה ביותר. גם לא נחסכה התנגדות גרטה הויזלר מאנשים שהיה עליהם להיות בעלי בריתה. כמה ארגונים צצו, וכל אחד מהם טען להיות המשך פועלו של ברונו גרונינג בהתאם למשאלותיו. אך לא היתה הצלחה של ממש, כי המסר הפשוט והישיר שאלו שסבלו, יוכלו לקבל עזרה בעזרת שיטתו של ברונו גרונינג בהקדם, כבר לא היה המוקד המרכזי של מה שהלך שם. נראה שזה היה המעמד של החוגים והחברים בהם, שזכו בכל תשומת הלב. ב-1979 גרטה הויזלר וכמה חברים שחשבו כמוה, התחילו את חוג היידידים שלהם, מונחים על-ידי הדחף הפנימי שלהם לבנות רשת חוגים שתהפוך את העזרה לה זכתה, לנגישה עבור רעהי בני-האדם.

ההתפתחות המאוחרת יותר של החוג מראה ומוכיחה עד כמה נחוצה היתה החלטה זו. עד תחילת 1985, שלושת האנשים שהצטרפו אליה, הפכו לשבע מאות; עד 1991 חמשת אלפים אנשים הצטרפו לחוגים, ושנה אחר-כך היו למעלה מתשעת אלפים יידידים במרכז אירופה; עד 2004 היו כבר למעלה משישים אלף יידידים ברחבי העולם. המספר הגדל והולך של החלמות מראה איך אלוהים ברך התרחבות זו. מספר רב של אנשים בחוסר אנוכיות מקדישים מזמנם, מהידע שלהם ומיכולתם בפועלם בחוג המתרחב בהתמדה, והונח בסיס איתן לעזרת מספר רב של אנשים הסובלים ומחפשים הדרכה רוחנית להשיג גישה לכוח המרפא והגואל של אלוהים בעזרת הזרם המרפא. בכל מעשיו, חוג היידידים מכיר במרכזיות הרצון החופשי של היחיד והאחריות האישית, ובוהירות ובאהבה אנשים מודרכים חזרה לחוקי הרוח והאמונה בטוב, שהיא האמונה באלוהים.

כל אחד המעוניין או מחפש עזרה יכול להגיע וללמוד את שיטתו של ברונו גרונינג (ראה גם פרק 3) ולקבל הנחיות פשוטות לגבי איך להפנים את הכוח האלוהי, שברונו גרונינג קרא לו ה-Heilstrom. השפעות אפשריות של אנרגיה זו ברורות וכל אחד מקבל כל הזדמנות אפשרית לחוות עבור עצמו את האמת לגבי מה שלמד. איש אינו נעזב להתמודד בכוחות עצמו. בתקופת חייו, ברונו גרונו הקים חוגים שבהם חבריו נפגשו בהפרשי זמן קבועים להפנים את ה-Heilstrom יחדיו, להחליף מידע, ולחזק ולהעצים את מה שהם למדו וחוו. כפי

שהוא הדגיש לעיתים קרובות, הפרט חלש מדי ללכת בדרך הפנימית בכוחות עצמו. אנשים המעוניינים, יכולים עדיין להשתתף במפגשי חוג כאלה כיום.

סינדי קרון (39) דיברה עם הסופר בקשר לחוויותיה האישיות:

"הגעתי לחוג ידידי ברונו גרונינג כמישהי שחיפשה הדרכה רוחנית. בשיחת המבוא שניתנה במפגש החוג, חוויתי את הזרימה הנפלאה של ה-Heilstrom דרך גופי וכן חום רב. הייתי מאושרת על הדרך הפשוטה והקלה שבה המנחה של הקבוצה הסביר את שיטתו של ברונו גרונינג. ישבנו עם ידינו ורגלינו בתנוחה הנכונה והקשבנו לתוואי הרוחני ולסיפור חייו ופועלו של ברונו גרונינג. אך זאת היתה יותר מאשר רק שיחה; בברור יכולנו לחוש ב-Heilstrom, האנרגיה הרוחנית שעליה שמענו. האווירה היתה מאוד נעימה ומלאה אהבה. למחרת חוויתי *Regelung*. סבלתי ממיגרנות במשך שנים, והיו לי אותם הסימפטומים, למרות שהפעם לא היתה הרגישות הרגילה לאור. מאז אני חופשיה לחלוטין ממיגרנות. אז לאחר שהגעתי לחוג, החלמתי משנים של סבל תוך יום אחד. מאז לא היתה לי התקפת מיגרנה נוספת.

"אני מגיעה למפגשי החוגים באופן קבוע וגם מתכוונת בבית, בדיוק כפי שברונו גרונינג לימד אותנו לעשות, ובדרך זו אני מקבלת הרבה אנרגיה שעבורה לא שילמתי דבר. אני חושבת שזה נהדר שאנשים יכולים בדרך זו לקבל הנחיה חזרה לאמיתות הרוחניות העתיקות, אך הנשכחות, וללמוד להשתמש בהן עבור עצמם ואחרים בחייהם היומיומיים. שיטה זו נתנה לי המון, ולכן אני דובקת בה."

עבור אנשים רבים, מפגשי החוג מהווים מקור לכוח המחפש את מלאי הכוח הרוחני והאנרגיה הגופנית הנחוצים, המתרוקנים במהלך שגרת חייהם היומיומית. בטחונם ואמונתם בעזרת אלוהים מגביר את יכולתם להחלים ולהתגבר על קשיים. אם הייתם מסתכלים על חתך האנשים המגיעים למפגשי חוג ידידי ברונו גרונינג, הייתם רואים שהם מגיעים מכל תחומי החיים, כל מקצוע, כל דת/אמונה דתית, כל לאום, וכל קבוצת גיל.

ברור שאין זה עניין פעוט או קל-ערך כשאנשים נאספים כיום להפוך החלמה לזמינה עבור רעיהם בני-האדם, כך שהם יכולים לשחרר עצמם מכל בעיותיהם על-ידי הפעלת כוח וידע נשכחים. כדי לעזור לאנשים אחרים להובילם לדרך הרוחנית בדרך אחראית, נדרש לא רק זמן בלתי מבוטל, אלא גם אמצעים

כלכליים מתאימים, אך כפי שברונו גרונינג תמיד הדגיש באופן חד-משמעי, אסור לעזרה זו להיות תלויה בתשלום. בנוסף לכך, יש לשמור ולכבד את חופש הפרט. אסור להכריח איש לעלות על הדרך הרוחנית או להרגיש כבול או מחוייב לחוג היידיים בדרך כלשהי.

גרטה הויזלר:

"אני במיוחד שמחה, שאני יכולה לומר, כי אף אחד בחוג היידיים אינו מקבל תשלום עבור עבודתו, והדבר כולל אותי. מי שרוצה לעזור, עושה זאת באופן התנדבותי ובנוסף למחוייבות/ה האישית והמקצועית. כל העבודה בחוג היידיים מבוססת על תרומות התנדבותיות."

על כל קהילת חוג אחראי/ת מנחה בעל/ת ניסיון מספיק לגבי פעילות ה-Heilstrom כך שיוכל/תוכל לייעץ ליידיים השייכים לקהילה. יש לו/לה עוזרים, כך שהעבודה הדורשנית של טיפול בקהילה היכולה לכלול כמה מאות אנשים, יכולה להתבצע ביעילות וכיאות.

גרטה הויזלר:

"העזרה שאותה אנו מציעים, בשום פנים ואופן אין פירושה להחליף את עבודתו של רופא. אנו רוצים לעבוד, עד כמה שניתן, עם רופאים, בדיוק כפי שברונו גרונינג עצמו קיווה שיוכל לעבוד בשיתוף פעולה עם מקצוע הרפואה. ההחלטות הנפלאות באמת קורות, אך למרות זאת, חלק מאלה המחפשים עזרה עדיין זקוקים לניתוח, או יאלצו להמשיך ליטול תרופות למשך זמן מה. זה שונה עבור כל אחד, אך שוני זה אינו קשור בעובדת היותו אדם טוב או רע יותר, כן אין עליו לחוש לחץ לחוות החלמה. ברונו גרונינג פשוט רצה שבני-האדם יקשיבו לאלוהים, ייצרו קשר מחודש עם האנרגיה הגואלת שלו, ויגלו מחדש את הכוח הכל-יכול שלו, מבלי להמשיך לדרוש מבוראם את העזרה המיוחדת בה הם חשבו כי יש להם צורך."

מה שחוג היידיים השיג בכמה שנים ללא עזרה חיצונית, מאוד מרשים. ישנן למעלה מ-170 קהילות חוג בגרמניה ובמדינות המקיפות אותה, בהן זמינה עזרה לילדים ולצעירים, בנוסף למבוגרים. פירסום מסמכים, חוויות בעלות ערך, ממצאים ודו"חות החלמה, יוצא חמש פעמים בשנה, יחד עם CD נלווה, וזמין במפגשי החוג בחינם. העבודה הדורשת הפקה, איסוף מידע והדפסת החומר, מבוצעת במסירות רבה על-ידי היידיים. בנוסף לכך, יידיים רבים עורכים

נסיעות למרחקים במטרה לבקר את אלו הזקוקים לעזרה ולספר להם על שיטתו של ברונו גרונינג.

מריה גרידו (29) מס., שהיא פורטוגלית, חוותה החלמה כשהיא למדה על שיטתו של ברונו גרונינג. היא החלימה מדלקת כליות ושלפוחית שתן כרונית, שנמשכה ארבע-עשרה שנה, וכן מבעיית גב ממנה סבלה במשך כמה שנים. בנוסף לכך, היא יכלה לראות טוב מאוד ללא משקפיה מספר חודשים לאחר שהגיעה לחוג, והפסיקה להרכיב אותן. בדיקה חוזרת הראתה שראייתה חזרה להיות מושלמה. היא גם גילתה שה-Heilstrom יכל לעזור לעמיתיה לעבודה.

מריה גרידו:

"לאחר שחוויתי החלמה, עמיתה פורטוגלית צעירה סיפרה לי על שומה בגודל מטבע פני על רגלה השמאלית שגדלה בהתמדה במהלך השנים. ללא ידיעתה, ביקשתי עזרה עבודה. זמן קצר אחר-כך היא סיפרה לי בתדהמה כי השומה נעלמה לחלוטין! כשסיפרתי לה בקשר לברונו גרונינג, היא מיד ציינה שבעלה היה אלרגי לחומרי ניקוי. ברגע שהיה במגע איתם, הופיעה פריחה על כל גופו שגרדה בצורה בלתי נסבלת. הוא הגיע למפגש החוג הראשון שהנחיתי בפורטוגל, וזמן קצר אחר-כך הוא החלים לחלוטין.

"כיון שידידים פורטוגלים ביקשו ממני לבקר בפורטוגל, טסתי לשם לכמה ימים בנובמבר 1992, לטונגרה, כפר קטן בצפון הכולל כארבע מאות תושבים. ביום הראשון, חמישים אנשים שרצו לשמוע על ברונו גרונינג הגיעו למפגש, וחמישים נוספים הגיעו ביום המחרת. כולם חשו מיד ב-Heilstrom וקרו החלמות; זה באמת היה נוגע מאוד ללב.

"אישה בת 65 שהלכה עם צליעה וסבלה מכאבים חזקים, יום למחרת הגעתה לחוג היתה חופשיה לחלוטין מכאב. מלאת אושר, היא סיפרה לי שהיא 'יכלה ללכת שוב כבחורה צעירה'.

"מנואל ס., גבר די צעיר שהיה לו פצע פתוח שלא החלים ברגלו במשך קרוב לשלוש שנים, בהתאם להצעתי שם עליו תמונה של ברונו גרונינג בתוך התחבושת למשך הלילה. למחרת התחבושת היתה מלאה מוגלה, ויום אחר-כך הפצע נסגר.

"איסילדה מ., שידיה היו נכות מרומטיזם, יכלה כמעט לישרן מספר ימים לאחר הגעתה לחוג, דבר שלא יכלה לעשות במשך שנים.

"יכולתי לספר לכם בקשר להחלמות רבות אחרות, ואני יודעת מדוע כל כך הרבה קרה כאן. אנשים פשוטים אלה פשוט קיבלו את ברונו גרונינג כעוזר שנשלח על-ידי אלוהים, פשוט האמינו ובטחו שהוא יעשה מה שאמר, שהוא ייקח את מחלותיהם. וכך התרחשו כאן דברים שהמוח פשוט אינו יכול לתפוס. עוד ועוד אנשים בפורטוגל המחפשים עזרה, רוצים לשמוע עליו. אחרי חזרתי לגרמניה, אפילו שמעתי על רופא במחוז שלי שהתעניין וביקש לשמוע על השיטה. אני מאוד אסירת תודה על כך שיכולתי לעזור לאנשי מדינתי בדרך כל כך פשוטה, ועתה אני עסוקה באיסוף דו"חות החלמה אליהם מצורפים מסמכים רפואיים, כך שעבודה זו תתפרסם בפורטוגל."

אותו הסיפור קרה לילידת פולין קריסטנה ווזניאק (44) מל. מהנדסת אלקטרוניקה במקצועה, היא התעניינה במטה-פיסיקה במשך תקופה ארוכה. היא עשתה יוגה והגיעה לדרגה שנייה ברייקי. לכן היא כבר היתה מוכנה בפנימיותה ומיד חשה ב-Heilstrom כשהיא הגיעה לחוג:

"עלי לומר, שכבר חשתי בכוח האלוהי הקוסמי הזה כשעשיתי יוגה, ושוב כשעשיתי רייקי, אך מה שחשתי כשהגעתי לחוג, היה מדהים. אנרגיה מהממת פשוט שטפה את כל גופי והשאירה אותי בהרגשת קלילות ואושר. מעולם לא חשתי כך קודם לכן."

פיטריה עקשנית בין אצבעות הרגליים שהתנגדה לכל טיפול רפואי מאז סוף שנות השישים, נעלמה חודשיים אחר-כך. זמן קצר אחר-כך קריסטנה ווזניאק חשה דחף לספר לאנשים בארץ מולדתה בקשר למה שחוותה, והיא החלה לתרגם לפולנית את ספר המבוא לשיטה. בינתיים, היא השלימה שני סיורים בפולין, וכך, כמו מריה גרידו בפורטוגל, חוותה החלמות מרשימות לאחר העברת שיטתו של ברונו גרונינג לקהל שם.

ב-1992, בקונגרס העולמי לריפוי רוחני בבזל, גרטה היוזלר הוזמנה למוסקוה על-ידי סגן נשיא איגוד הרפואה העממית ברוסיה. הוא רצה להכיר לרוסים את שיטות הריפוי של ברונו גרונינג.

באופן מפתיע הריעו להן גם נציגים מהונגריה, אוסטרליה, בלגיה, בריטניה, בולגריה, ליטא, נורבגיה, אירן, פולין, ואחרות בקונגרס האספרנטו העולמי בווינה ב-1991.

גרטה הויזלר:

"ברונו גרונינג חזה ששיטתו תיסוב סביב העולם, ובזמן האחרון נראה בברור שזה באמת מה שקורה. אך יש לנו גם בעיות. עומס העבודה ממשיך לגדול למרות המאמץ הבלתי נדלה של עוזרינו, וההוצאות ההתחלתיות במדינות עניות יותר כרוסיה ופולין, רק להזכיר שתיים מהן, בקושי מכוסות על-ידי התרומות הכלכליות שאנו מקבלים. אך מאז שהכרתי לראשונה את ברונו גרונינג, אפילו המצבים הנואשים ביותר תמיד נפתרו. אז גם כאן נמצא את הדרך."

בינתיים כל מה שניתן לעשות, נעשה להביא את פועלו של ברונו גרונינג לתשומת לב הציבור.

זמן קצר לפני מותו, ברונו גרונינג סיפר לחבריו שברצונו לכתוב ספר, אך הוא לא הצליח לעשות זאת. מאוחר יותר, בארכיון, נמצא דף עליו כתב כותרת, רשימת נושאי פרקים, וכמה פסקאות של טקסט. ב-1984 גרטה הויזלר לקחה על עצמה את התפקיד של השלמת הפרוייקט לאחר שנהיה ברור כי אף אחד אחר לא רצה לעשות זאת. אך כשהספר הושלם, אף מוציא לאור לא הסכים לקבל את כתב העת, וכך היא החליטה לפרסם זאת בעצמה. זאת היתה ההתחלה של גרטה הויזלר הוצאה לאור, שהוציאה תחת ידה מגוון הולך וגדל של כתבי עת על ברונו גרונינג.

ספרים אלה מתורגמים גם לשפות אחרות; למשל, כתב העת שלה מבוא לשיטתו של ברונו גרונינג (1992) כבר הופיע בלמעלה מ-16 שפות.

בכך שהיתה לו הוצאה לאור משלו, חוג הידידים נמנע מהוצאות בית הוצאה לאור מקצועי. בנוסף לטקסטים כתובים, בית הוצאה לאור מפיק חומר פרסום ומפיק מוסיקה, אך חלק הארי של העבודה נשאר התייעוד הזהיר של דוחות ההחלמה. בקהילות החוג השונות, עוזרים עובדים עם אלו שהחלימו, לתעד את הדיווחים הרפואיים הראשוניים, הטיפולים שלהם, התקדמות המחלה עד הגעתם לחוג וההחלמה שבאה בעקבות כך בתוספת דו"ח הבדיקות החוזרות. העבודה קלה לקריאה וניתן להבינה בקלות עבור אלו החזשים לריפוי הרוחני,

כשהרופאים בחוג הידידים ביססו את המסמכים והתוכן של דו"חות אלה על קריטריון ההיסטוריה הרפואית ברפואה הקונבנציונלית.

הידידים בחוג הרופאים (ראה פרק 6) בודקים את הדו"חות, מצרפים הערות רפואיות, וכשהדבר ניתן, מוסיפים דו"חות ותוצאות מבדיקות רפואיות שנעשו לפני ואחרי ההחלמה על-ידי רופאים עצמאיים שאינם קשורים לחוג. כשחוג הרופאים אישר את דו"ח ההחלמה, הוא מתוויק בארכיון תחת השנה בה קרתה ההחלמה. העבודה עדיין בחיתוליה, אך תיקים רפואיים כבר הופיעו בספר *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit*, שאותו ערכה גרטה הויזלר. תיקים רפואיים גם הוצגו בפרק 9 בספר זה.

כמות העבודה האדירה הזו נחוצה כך, שתינתן תקווה לאנשים המחפשים עזרה, כי גם הם יחלימו בזכות הגדול מכל הרופאים – אלוהים. הכל נחוץ גם כתגובה להתקפות הגלויות מחוגים שונים שנראה כי חשים איום על האינטרסים שלהם.

אך לא רק בני-האדם זוכים להחזרת בריאותם בעזרת אנרגיית הריפוי; ישנם גם דו"חות לגבי החלמה שחוו בעלי-חיים וצמחים. לעיתים קרובות ישנם גם דו"חות עזרה המתקבלים מאנשים המחפשים עבודה או מקום מגורים, או שניצלו ממצבים מסוכנים בחיי היומיום שלהם. כל הדו"חות הללו עוזרים לבנות תמונה של כוח אדיר ששוב הועמד לרשותנו דרך פועלו של ברוננו גרונינג.

לאור מאורעות אלה, מתבהר שעבור אנשים כיום, התפקיד החשוב ביותר הוא ליצור מחדש קשר עם הכוח הרוחני האלוהי. רק בדרך זו יכולים בני-האדם להתחיל להשיג השפעת החלמה על סביבתם ולהפוך לברכה עבור רעיהם היצורים, הכוללים את הצמחים ובעלי-החיים. רק אלה השואפים ליצור קשר זה והולכים בדרך האותנטית של הרוח, יכולים להיחשב מציאותיים במובן האמיתי של המלה. הם התעוררו מחלום רע של המולת העולם הזה ופקחו את עיניהם למציאות, ועתה מצטרפים לעבודה של הכוונת המירוץ האנושי שסטה מהדרך. אני מאמין שבדרך זו, בעתיד, המורשת של "אדם שלא הוערך נכונה" תזכה לחשיבות שלא ניתן לאומדה.

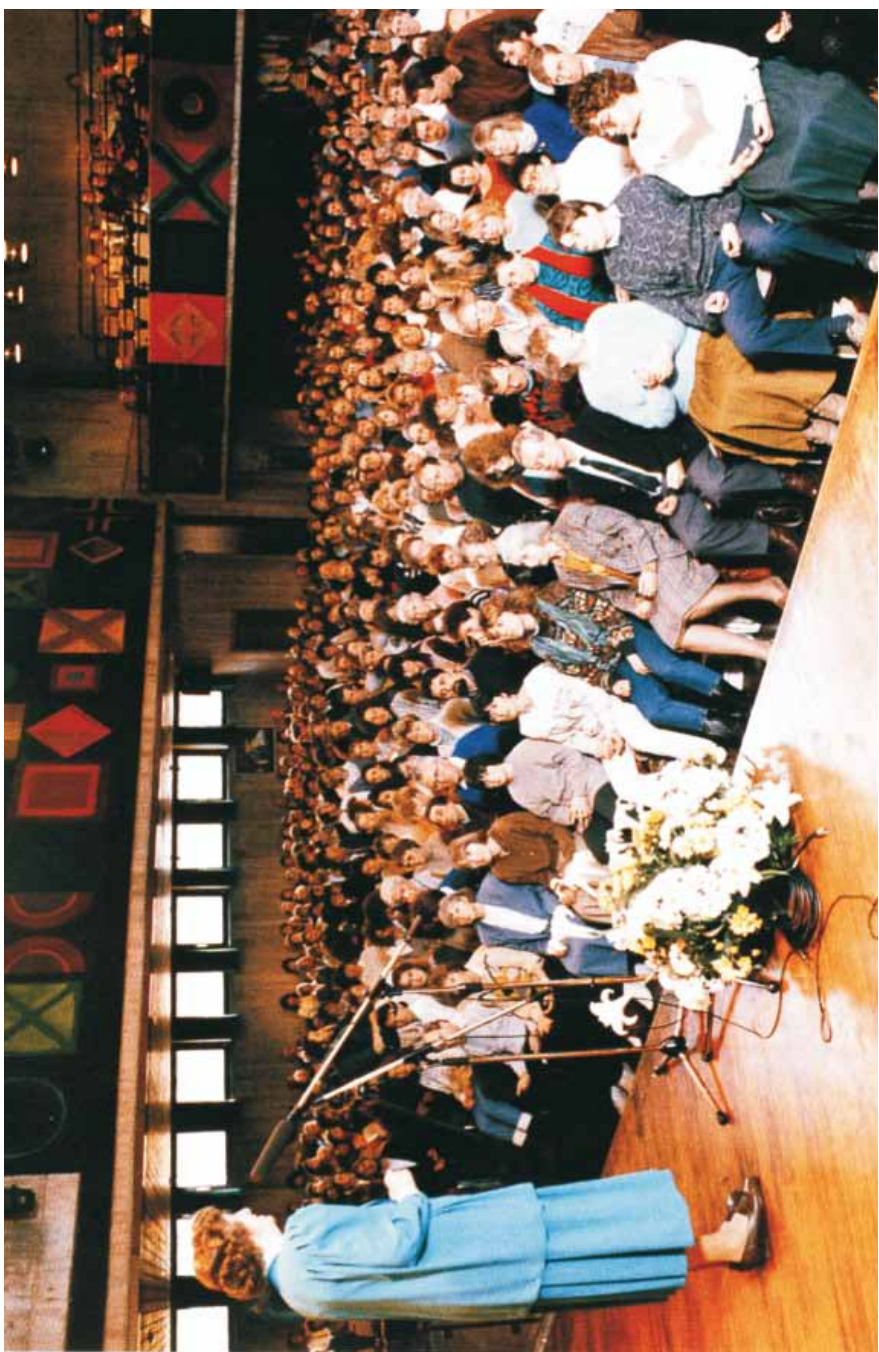
ברוננו גרונינג:

"כרגע אתם חווים חוסר מזל, כאב וסבל שלא ניתן לרפאו. אני אומר לכם, א'ל תשקעו עמוק יותר!' אני קורא לכם לשנות את דרכיכם!

"עזבו את דרך הסבל וקחו את הדרך האלוהית. בדרך זו אין חוסר מזל, אין כאב, אין סבל בלתי ניתן לריפוי. הכל טוב. זאת הדרך המובילה חזרה לאלוהים."

גרטה הויזלר

חגיגה בדילמבורג לרגל שלושים ושלוש שנים למותו של ברונג גרנינג

פרק 9

דו"חות החלמה מתועדים

להלן קטעים שעברו הגהה מתוך דו"חות מקוריים שפורסמו בעבר בספר *Das Heil erfahren, das ist Wahrheit*, שערכה גרטה הויזלר, בליווי הערות הסופר.

החלמה מנזק מוחי (פגם מוחי מילדות)

דו"ח של אווה-מריה וידיג מחוג סאוארלנד

בקשר להחלמת בתה מפגם מוחי מילדות.

1. בתי, סוזן, שעכשיו היא בת 29, סבלה מפגם מוחי מילדותה המוקדמת. הרופאים אינם בטוחים מתי החלה הבעיה שלה, יכול להיות שמלידה.

היתה לה נכות קשה.

היא יכלה ללכת רק באיטיות על קצות אצבעותיה

כשכפות הרגליים היו מופנות כלפי פנים, כך שהיא נפלה לעיתים קרובות.

היא התלוננה על חולשה בזרועותיה וברגליה ויכלה ללכת רק 2-3 ק"מ בשעה ואז רגליה קרסו. היא לא יכלה להרים את זרועה הימנית מעבר לראשה; היא לא יכלה להתרחץ, ליבש או לסרק את שיערה. זרועה הימנית היתה נפוחה במשך שנים וגרמה לה לכאב רב; המונח הרפואי לתופעה זו היה *מרפק טניס*.

לא היה לה כוח בידיים. אצבעות ידיה והמפרקים נעו בהגזמה ולחיצת ידה היתה מאוד חלשה. היא יכלה לכופף את כפות ידיה כל כך אחורה שאצבעותיה נגעו באמותיה.

עקב הפגם המוחי, היא סבלה מהתכווצויות שרירים, במיוחד בכף ידה הימנית. כשהיא ניסתה לחתוך משהו, כף ידה התכווצה סביב הסכין. אותו דבר

קרה כשהיא ניסתה לסחוב תיק או לתפוס את ידית הדלת בזמן העלייה לרכבת: כף ידה התכווצה סביב כל מה שהחזיקה והיא בכתה בפניקה; לעיתים קרובות היה עלי לפתוח אותה בכוח כדי לשחרר את אחיזת אצבעותיה.

היא מאוד התקשתה לקשור סרטים. היא ידעה איך לעשות זאת, אך הסרט היה מאוד רופף כיון שהיא לא יכלה להדק אותו. כיפתור כפתורים היה פשוט קשה מדי עבורה. היא יכלה להיאבק עם ציפת שמיכת נוצות במשך למעלה ממחצית השעה עד שהרימה ידיים בתסכול.

נדרש מאמץ אדיר עבורה לכתוב בידה הימנית. כיון שלא היה לה כוח ביד זו, היה לה קושי להחזיק בעט שלה, שלעיתים קרובות הוא החליק מבין אצבעותיה, ועד שהגיעה לשורה השלישית, כף ידה התכווצה סביב העט כך שחבר/ה לכיתה היה/היתה צריכ/ה לשחרר את אצבעותיה.

היא מעולם לא למדה לכתוב בידה השמאלית כי סבתה שגידלה אותה, אסרה על כך, כפי שאסר על כך בית-הספר. כך שהיא פיתחה את הטכניקה הבאה: אחרי שכתבה שורה אחת או שתיים והתכווצות עמדה להתרחש, היא היתה מניחה את העט וניערה את ידה למנוע את ההתכווצות. כשהיתה לה הכתבה, לעיתים קרובות היה עליה לפסוח על מילים כדי לשמור על הקצב.

לעיתים קרובות מפרק הירך יצא ממקומו כשעשתה פעולות כגון כניסה לאמבטיה, תזווה בלתי זהירה, כשעשתה תנועות מסוימות במהלך בדיקה רפואית, או אם כף רגלה החליקה מקצה המדרכה. הדבר גרם לה לכאבים עזים ורק תנועה מהירה נכונה החזירה אותו שוב למקומו. היא יכלה להרים רק במקצת את רגלה הימנית (30-40 מעלות) ללא תחושת כאב. היא יכלה להרים את רגלה רק בערך 30 ס"מ מהקרקע.

במהלך השנים השיתוק גרם לה לפתח גיבנת. היא התכופפה קדימה כשהלכה, ויכלה לסובב את ראשה רק עד כתפיה. סנטרה לא יכל להמשיך בתנועה.

במשך שנים היא עשתה התעמלות רפואית והתעמלות עבור נכים, וטופלה על-ידי פסיותרפיסט. התוצאות היו בינוניות; הגיבנת הפכה לפחות בולטת והגב היה ישר יותר כשהיא הלכה, אך התנועות של האגן/הירך לא השתפרה כלל.

כתוצאה מהפגם המוחי שלה, היא סבלה כל חייה מחוסר שיווי משקל; אפילו דחיפה קלה גרמה לה ליפול. היא תמיד נפלה ימינה, מה שגרם לנזק המיניסקוס בברך הימנית שלה. ברך זו בדרך כלל היתה נפוחה וגרמה לה לכאב מתמיד.

בנוסף לכך היה לה פלטפוס חמור, והיה עליה תמיד לנעול נעליים רחבות במיוחד. כמובן, עיוות כפות רגליה גרם לה לכאב כשהלכה.

היו לה קשיים גדולים בחשבון. היא יכלה רק לעשות בעיות כפל והיתה לי תחושה שהיא למדה את לוח הכפל בעל-פה.

2. במשך שנים היא סבלה מקיבה עצבנית. לעיתים קרובות היו לה כאבי בטן והקאות.

3. היא פחדה מדברים רבים: מהחושך, מסערות, ממעליות, מכל שינוי רוטינה, מזרים, מנסיעות ברכבת ומשהייה לבד.

ביום חמישי, ה-9 בנובמבר, 1989, שמענו על ברונו גרונינג דרך מודעה בעיתון.

מיד התקשרתי למנחה מקומית של חוג ברונו גרונינג וביקשתי להשתתף בהרצאת מבוא. קבענו להיפגש ביום שני שלאחר מכן.

לאחר שיחת הטלפון הראשונה, מיד התחלנו להתכוונן ולהפנים את ה-Heilstrom; זה היה עדיין לפני הרצאת המבוא, אך מנחת החוג הציעה שנעשה זאת. דברים נפלאים החלו להתרחש, דברים שפשוט לא יכולתו להבין.

1. באותו היום שצלצלתי למנחת החוג, המרפק הימני של סוזן החל לעשות בעיות. הוא נהיה די נוקשה ואז פשוט נעלם מרפק הטניס ממנו סבלה במשך 13 שנים. בעקבות זאת היא יכלה להזיז את זרועה הימנית בחופשיות ולהרימה אפילו מעבר לראשה, משהו שהיא לא יכלה לעשות במשך שנים. סוזן הבחינה בכך בעצמה וסיפרה לי על כך.

היא יכלה גם להשתמש בכפות ידיה בביטחון רב יותר. כפות ידיה נהיו חזקות יותר ואחיזתה נהייתה חזקה יותר. היא כבר לא יכלה לכופף את אצבעות ידיה אחורנית, הפרקים של כפות ידיה התחזקו ולחיצת ידה, שבעבר היתה כל כך חלשה, התחזקה – היא למעשה הכאיבה לי! עכשיו היא יכולה להשתמש בידיה באופן תקין לחלוטין; היא יכולה לקשור סרטים ולהדק אותם; היא אפילו יכולה לקשור בביטחה שרוכי נעליים.

השיתוק בזרועותיה והעוויות בזרועה הימנית פשוט נעלמו! כשהיא מחליפה את סדיני המיטה, היא יכולה עכשיו להתמודד ללא שום בעיה עם הכפתורים הקטנים בציפת שמיכת הפוך, משהו שבעבר היה בלתי אפשרי.

היא יכולה לחתוך בשר בסכין בידה הימנית ולהשתמש במהלך הארוחות בכל הסכ"ם כפי שצריך. היא יכולה אפילו להוציא את הכלב להליכה ולהחזיק בידה ברצועה, בחוזקה.

היא כבר לא סובלת מהתכווצויות חמורות בכף ידה הימנית. היא יכולה לרדת ולעלות מהחשמלית ומהרכבת והיא אוהזת בביטחון בידיה כשהיא עושה זאת.

היא אפילו יכולה לקלף תפוחי-אדמה - לא יכולתי להאמין למראה עיניי! בעבר היא לא יכלה לקלף אפילו אחד, אך בזמן האחרון היא קילפה קערה מלאה לארוחת הצהריים.

אין לה כבר שום קושי בכתיבה. היא אוהזת בעט בחוזקה בידה הימנית וכותבת שורה אחרי שורה ועמוד אחרי עמוד מבלי לעצור עקב חולשה או התכווצויות.

כל ההטבות הללו קרו לפני שיחת המבוא. רק התכווננו והפנמנו את ה-Heilstom כפי שנאמר לנו בטלפון.

בהרצאת המבוא עצמה, עור פניה של סוזן היה רדום והיו לה כאבים חזקים בשתי רגליה וכפות רגליה. אחר-כך היו לה כאבים בראש. האמנו שזהו Regelung שיוביל להחלמה.

למחרת היא נעמדה מולי ואמרה, "אמא, תראי מה שאני יכולה לעשות!" היא הרימה את רגלה הימנית, החזיקה בכף רגלה והניחה אותה על ירכה השמאלית. לרגלה היתה תנועה מלאה והיא יכלה להרים אותה ללא הגבלה, בזמן שבעבר היא לא יכלה להרימה יותר מ-30 ס"מ. אותו דבר היה עם רגלה השמאלית, שבעבר היא יכלה להרימה רק מעט יותר מאשר את הימנית. מאז היא יכולה ללכת באופן תקין, כלומר, לעשות תנועה מהעקב לאצבעות, לא רק ללכת על קצות האצבעות כבעבר.

האגן/הירך שלה כבר לא יוצא מהמקום. היא יכולה לעשות את כל התנועות הרגילות, להיכנס לאמבטיה ולסובב את רגלה לכיוון זה ואחר. בעבר, תנועות שכאלה היו גורמות לה ליציאה מיידית מהמקום, אך זה כבר לא קורה. היא גם יכולה להזיז את האגן בהתאם לרצונה, ללא כל כאב.

יום לאחר שיחת המבוא היו לה כאבים חזקים בכל גופה, במיוחד בגבה. היא האמינה שהם היו כתוצאה מה-Regelung, וזמן מה לאחר מכן גילינו שהיא

יכלה לעמוד ישר ושהגיבנת נעלמה. היא יכלה לסובב את ראשה כך שהסנטר עבר את הכתפיים. מדדתי אותה וגיליתי שהיא היתה גבוהה בשני סנטימטרים בהשוואה לקודם לכן.

אז ה-Regelung התחיל בכפות רגליה, אך היא החזיקה באמונתה ובטחה בברונו גרונינג. כשהכאבים פחתו, טביעות כפות רגליה בשלג היו תקינות. לא היה עוד פלטפוס כפי שהיה קודם לכן. כיום נעליה הישנות הרבה יותר מדי גדולות עליה. היא יכולה לנעול מגפי בוקרים צרות ומחודדות, בזמן שבעבר מגפיים כאלה היו צרות מדי עליה.

גם בעיות שיווי המשקל שלה פשוט נעלמו. שבוע לפני שקראנו בעיתון על ברונו גרונינג, היא רצתה ללכת על הקורה בחצר בית-הספר. היה עלי לאחוז בה ולעזור לה, והיא הביעה את המשאלה: "הייתי רוצה לעשות זאת בעצמי יום אחד."

בדיוק שלושה ימים לאחר הרצאת המבוא, היא הלכה על הקורה בכוחות עצמה, ומאז לא היו לה כלל בעיות שיווי משקל.

כמעט כל ההחלמות קרו תוך יממה מהרצאת המבוא.

עכשיו סוזן הולכת באופן תקין. ברחוב היא מצטרפת למשחקי הריצה והקפיצה, כשבעבר היא יכלה רק לצפות בהם. בעבר היה עליה לעמוד בצד והילדים נהגו ללעוג לה עקב דרך הליכתה; עכשיו היא יכולה להשתתף בכל המשחקים והיא מקובלת על כולם. אפילו האנשים בכפר שמו לב שהיא מתנועעת באופן שונה.

גם רגליה חופשיות משיתוק. בעבר היא יכלה רק ללכת במשך שעה ואז היה עליה להפסיק כי רגליה היו חלשות. עכשיו היא הולכת עד ארבע וחצי שעות, גם במעלה ההר!

היא מחלקת עיתונים, דבר שבעבר היה בלתי אפשרי עבורה, ועושה קניות עבורנו ועבור שכנינו. רוב הזמן היא משתמשת באופניים ויש לה עגלה לשאת חפצים גדולים. היא סוחבת מיכלים של מים מינרלים. במהלך חג המולד, 1990, היא הגיעה הביתה עם עץ אשוח בגודל 180 ס"מ. המילים נעתקו מפי.

בעבר היה עלי לעשות את כל העבודות הפיסיות בבית בכוחות עצמי כי היא באמת לא יכלה לעשות דבר. כיום היא מטפלת בכל, בדיוק כפי שעושה אדם צעיר בריא.

בערך שישה חודשים לאחר שהגיעה לחוג, קרה משהו שהדהים אותנו. בזמן שהיינו בקניות, סוזן תפסה עצמה מחשבת את מחיר המצרכים בזמן שהם הופיעו בקופה. עכשיו יש לה ספר חשבון לכיתה ד' והיא נדהמת שהיא יכולה לעשות פעולות חילוק, חיסור וחיבור בראשה, בזמן שבעבר היא יכלה רק לכפול.

2. ב-11 בנובמבר, במהלך מפגש חוג, סוזן קיבלה החלמה מבעיות הקיבה שלה. היא גיהקה לכל אורך המפגש, אך מאז לא היו לה עוד בעיות.

3. גם הפוביות והחרדות נעלמו. חושך, סערות, נסיעות ברכבת והיוותרות לבדה אינם מפריעים לה עוד. אפילו מוות אינו מפחיד אותה עכשיו. היא פשוט קורנת מביטחון ואושר, שזהו דבר חדש. הדבר גם נגלה בציורים שלה: קשקושים בשחור-לבן הוחלפו בציורים צבעוניים שמחים.

סוזן בוטחת לחלוטין במילותיו של ברונו גרונינג. היא אינה מפקפקת בהן. עבודה הוא חי והוא חבר המשפחה.

אני מודה מעומק לבי לאלוהים ולברונו גרונינג עבור מקרה זה.

הערות הרופא

אבני הבניין היסודיות של רקמת העצבים שלנו הם תאי העצב. לתאי העצב יש שלוחות ארוכות באמצעותם הם מעבירים אותות בצורת אימפולסים חשמליים. מספר גדול של תאי עצב המחוברים יחד ברשת תקשורתית מסובכת במוח, שולטים בהעברת האימפולסים למערכת השרירים המוטוריים הרצוניים שלנו בהתאם לרצוננו. העצבים המוטוריים מעבירים את ההוראות מהמוח לשרירים, בעוד שהעצבים התחושתיים מעבירים אל המוח את המידע ממקום הגירוי ההיקפי. לכן העצבים המוטוריים אחראים על התנועות הרצוניות שלנו, גם המרכזיות וגם ההיקפיות. סיבי העצב המרכזיים יוצאים מקליפת המוח, דרך גזע המוח ולתוך עמוד השדרה, שם הם מעבירים את האימפולסים שלהם לעצבים המוטוריים ההיקפיים התואמים האחראים על תנועת הזרועות והרגליים, וכו'. אלה בתורם מעבירים את האימפולסים לשרירים עצמם. שיתוף פעולה ותיאום מושלם של השרירים השונים חיוני עבור כל תנועה שאנו עושים, ואלה בתורם תלויים במערכת הבקרה המסובכת הכוללת מספר עצום של עצבים. אם מערכת בקרה זו עובדת כראוי, אנו יכולים לבצע בביטחה, ואף ללא מחשבה, את הפעולות העדינות ביותר.

תאי עצב, בעלי מומחיות גבוהה ביותר, מאוד רגישים ודורשים כמות מספקת של אספקת חמצן כדי לבצע את תפקודיהם. אפילו הפרעות קצרות באספקת החמצן יכולות לגרום לנזק בלתי הפיך המתבטא באופן גופני כהפרעות תפקודיות מוגדרות. הדבר ניכר במיוחד במקרה של סוזן וידיג. הולדתה, ב-24 במרץ, 1964, היה שישה שבועות מוקדם מידי. לרך הנולד היתה בצקת שהצריכה הנשמה מלאכותית מידית. היא גם נזקקה לעירווי דם עקב אי התאמת ה-Rh החיובי שלה לשלילי של אמה ועקב צהבת חמורה. בעת ובעונה אחת, התגלתה בעיית לב (פגם במחיצה שבין שתי עליות הלב – interventricular septal defect), והיה צורך להאכיל את סוזן דרך זונדה במהלך השבוע הראשון לחייה כי היא הכחילה כשהיא ינקה. עקב בעיית הלב שלה, היא לא הופנתה לפיסיוטרפיה במהלך שנתה הראשונה. ב-1972 היא נותחה לתיקון הפגם במחיצה שבין שתי העליות.

סביר ביותר שהנזק המוחי נגרם בימים הראשונים לחייה עקב חוסר חמצן בדיוק לפני הלידה. כאשר הילדה הצעירה התחילה לגדול, הנכות המוקדמת התגלתה יותר ויותר. ב-1977, כשהיא היתה בת 13, מומחה כתב את הדיווח הבא בקשר למצבה:

"לסוזן וידיג היתה פגיעה מוחית מינקותה המוקדמת, סביר להניח שהיא נגרמה עקב גורמים חיצוניים. כשהיא נבדקה, לא היו שום אינדיקציות לכך שההפרעות היו תורשתיות. ההפרעה במערכת העצבים המרכזית בילדות המוקדמת גרמה לליקויים רבים שבהווה מתבטאים בעיקר בעיכובים ניכרים [...] בכל תפקודי המוטוריקה התחושתית. בנוסף לכך, בשלב זה, וכתוצאה מהפרעה במערכת העצבים המרכזית, ישנה חולשה ניכרת ביציבה וכן תנועתיות מוגברת של המפרקים הדורשת התערבות אורטופדית עבור היציבה וכן עבור הטיית הפלטפוס בשני הצדדים."

נזק מוחי הוא הפיך רק במידה מאוד מוגבלת כי בהתאם לידע הרפואי הנוכחי, תאי עצב, שהם בעלי התמחות גבוהה ביותר, אינם יכולים להתחדש. בעזרת פיסיוטרפיה אינטנסיבית ניתן רק לנסות להשיג איזושהו סוג של פיצוי לנזק על-ידי עידוד אזורים אחרים של המוח ליטול על עצמם ולפצות, לפחות באופן חלקי, על התיפקודים שאבדו או הופרעו.

אך במקרה של סוזן וידיג, לא הושג כל שיפור נראה לעין בליקויים, למרות שנים של פיסיותרפיה וטיפול רפואי. בשנתה השמונה-עשרה מצבה הרפואי סוכם כדלהלן:

"שיתוק מוחי מינקות עם tetraplegia, ניכר יותר בצד ימין (נזק מוחי מינקות עם שיתוק בכל ארבע הגפיים, במיוחד בצד ימין)".

בנוסף לכל זאת, אובחן ליקוי למידה, כך שב-1983 משרד הקצבאות אישר שהפגם של סוזן וידיג הפך אותה לבלתי כשירה לחלוטין להעסקה בתשלום.

בנוסף לשיתוק, שגרם לחולשת זרועותיה ורגליה, הנזק המוחי גרם לעוויות בצד ימין שהכאיבו במיוחד בכף ידה הימנית. העוויות הן העצמה פתולוגית של תיפקוד השריר (מתח השריר). במצבים מסויימים, אירוע קיצוני יכול לגרום להתקשות מוחלטת של השרירים, שניתן לשחררה רק באיטיות ובזהירות; הדבר נובע מהיעדר המעצור הרגיל של העצבים המוטוריים ההיקפיים, עקב הנזק למרכז הבקרה הראשי. התכווצויות מכאיבות ביותר אלו הקורות לעיתים קרובות, גרמו לסוזן למצוקה רבה כי היא נזקקה לעיתים קרובות לעזרה מאחרים לשחרר את אצבעותיה המשותקות.

הנזק המוחי היה גם אחראי להפרעה משמעותית במוטוריקה העדינה של מערכת העצבים; היתה הפרעה בקואורדינציה המרכזית של תנועות השריר, המתואמת בעדינות בעזרת האימפולסים העצביים. לכן כפתור כפתור ציפת שמיכת הפוך, שהיא פעולה לגמרי טריוויאלית עבור אדם בריא, היוותה עבור סוזן בעיה שאין להתגבר עליה.

המנתח האורטופדי שטיפל בה במשך שנים רבות, כתב דו"ח ב-1983, בו הוא ציין "חשד לשבר בירך ימין", "פלטפוס בולט בשני הצדדים", ו"יציבה קצת *pes equinus*". הוא גם תיעד מספר חבלות חוזרות שנגרמו "עקב חוסר יכולת לשמור על שיווי משקל".

תנועות היתר הבולטת של מפרקיה והחולשה ביציבה שלה, יחד עם הגיבנת שלה והעיוות של רגליה, הם עדות ל-*hypotonia* (מתח שרירים נמוך) של מערכת השרירים, והדבר מתואר במספר דו"חות רפואיים. במבט ראשון, הדבר יכול להיראות כסותר את העוויות, אך לעיתים קרובות ניתן לראות זאת במקרים הקשורים בנזק מוחי רב-מוקדי ובנזק לבסיס מרכז העצבים. כל זאת, יחד עם ההפרעות בקואורדינציה (ממצאים רפואיים): "הפרעות חשמליות

ודינמיות ברורות") , מאפיין הפרעה בשיווי משקל ונטייה ליפול ימינה , וכן נטייה לרעד (רעד בעת עשיית תנועות מכוונות) שהוזכר בדו"ח הנירולוגי , שהראה כי המוח הקטן ניזוק.

אפשרי כי זאת אבחנה שהיא יותר מתוך עניין אקדמי מאשר כל דבר אחר , אך אין כל ספק שבמקרה של סוזן נגרם נזק בלתי הפיך למוח שמנקודת מבט רפואית, דן אותה עד סוף ימיה לחיי אדם נכה. ההצהרות המצוטטות לעיל בברור מראות את מידת נכותה הגופנית.

בנובמבר 1990, עמית עצמאי אישר עבורי שסוזן החלימה , ובסוף השנה, יחד עם עמית אחר, יכולתי לשכנע את עצמי בעובדה זו. במאי 1992, בהתאם לבקשתי, סוזן הלכה לנירולוג לבדיקה חוזרת נוספת. הוא סיכם את הדו"ח שלו במילים הבאות:

"ישנה אי-נורמליות קלה, אך חוץ מזה אין מזוריות נירולוגיות."

כמה חודשים קודם לכן, לאחר שמנתחת אורטופדית בדקה את סוזן, היא דיווחה על "צורת הליכה שנוצרה על-ידי עיוות קל של מפרק הירך" ו"קצת רגל עקמומית עם פלטפוס (talipes planus) " , אך היא לא יכלה להבחין בעיוות הניכר בכף הרגל ובהפרעות המוטוריות בירך ימין שהיו ניכרות לפני ההחלמה.

החלמה ספונטנית מליקויים רבים כאלה, אינה ניתנת לתפיסה ולהבנה מנקודת מבט רפואית. קרה כאן משהו הנוגד לכל ניסיון רפואי, משהו שרק ניתן לכנות נס. פילוסופיית חיים חומרית מעולם לא תוכל להבין איך תיפקודי מוח, שהופרעו במשך עשרות שנים עקב תאי עצב שניזוקו, יכולים להשתקם תוך רגע. רק כשמישהו מוכן לקבל שהאדם הוא יותר מאשר רק הגוף שלו, הדבר יהיה בר הסבר.

מעניין לראות שחלק מההחלמות קורות ללא Regelung, בזמן שהחלמות הרגליים, כפות הרגליים והגב קרו רק לאחר הפעלת ה-Regelung. נראה לי גם מדהים במיוחד, שה-Heilstrom לא רק הביא לסילוק העומסים הגופניים, אלא גם הוביל לשיפור משמעותי ביכולות הלמידה של סוזן, שנגלו זמן קצר לאחר שהגיעה לחוג, והדבר ממשיך עד היום.

החלמה מפוליארתריטיס כרוני

דו"ח של דגמר דה מאסטר

מחוג קלן

בתחילת 1988, תחילה היו לי כאבים בקרסוליים. התייעצתי עם מנתח אורתופדי שחשב כי נעליי היו האשמות בכך ויעץ לי להחליפן. הכאבים נעלמו בעקבות כך.

באביב 1988, כשנכנסתי להריון, הכאבים החלו שוב בפרקי אצבעות ידני ובברכיי, ורגליי כאבו לאחר שעבדתי במשך מספר שעות. עקב הריוני,

היה עליי לשכב במשך זמן ממושך. בספטמבר, הייתי בבית-חולים ולעיתים קרובות היתה לי הרגשה שכל גופי היה נוקשה. הדבר היה כל כך קיצוני שבילילה לא יכולתי להסתובב עוד במיטה.

לאחר הריוני, בסוף ספטמבר, הכאבים החלו בעורפי ובפרקי אצבעות ידיי, בברכיי ובכפות ידיי.

הרופא רשם לי 50 מ"ג דיקלופנאק (Diclofenac) ושלוש טבליות פרוטקסון (Protxon) ביום; לאחר שבעה שבועות היתה הטבה קלה.

הכאבים היו קשים במיוחד בבקרים ובמזג אוויר גשום; הם היו פחות ניכרים במהלך היום.

בנובמבר, כפות רגליי וכפות ידיי פתאום התחילו להתנפח באופן מפתיד. קררתי אותן במים קרים, ולמחרת בבוקר הן היו פחות נפוחות.

מאז ואילך, הכאבים היו מופיעים בכפות רגליי או בכפות ידיי, אך הנפיחות היתה קבועה.

האיבחון הרפואי היה ארתריטיס ראומטי (פוליארתריטיס כרוני) [rheumatoid arthritis (chronic polyarthritis)].

הומלץ לי לקבל זריקות זהב. כיון שיש לכך תופעות לוואי קשות, ביטלתי פעמיים את התור. אז הוחלט לאשפז אותי למשך שלושה שבועות, אך סרבתי.

מצבי המשיך להידרדר.

מינואר 1990, לא יכולתי עוד להניח את ידיי שטוחות על השולחן. היה לי קושי להרים דברים, להתכופף ולעשות איזשהו דבר כמו לרחוץ ולתלות וילונות. היה לי קושי רב להוציא כל דבר מתחתית ארון המטבח ועבודות הבית נעשו בלתי אפשריות. הליכה למרחק קצר הפכה לקשה; התעייפתי במהירות ועריכת קניות היתה קשה מדי עבורי.

התפתחו בליטות על מרפקיי. בפברואר 1990, הרופא שלי אמר לי שאני חייבת לעשות משהו, אחרת בקרוב לא אוכל עוד לטפל בחמשת ילדיי.

באמצע חודש אפריל 1989, אצבעות ידיי, שהיו מאוד נפוחות מאז אוקטובר שנה קודם לכן, פתאום נהיו הרבה פחות נפוחות, ויכולתי לעבוד טוב יותר. יכולתי לישר את אצבעותיי כך שהיו שטוחות על השולחן. במהלך ביקור אצל שכנתי, גב' שמידט, גיליתי, שמאז תחילת אפריל, היא ובעלה התכווננו עבורי בהתאם לשיטתו של ברונו גרונינג. נדהמתי מהעובדה, של-Heilstrom היתה עליי השפעה אפילו לפני שידעתי דבר על כך, ושזה גרם לירידה פתאומית בנפיחות אצבעות ידיי. ביקשתי לקבל שיחת מבוא לשיטתו של ברונו גרונינג. הדבר התרחש ב-21 באפריל, כשלמדתי איך להתכוונן ולהפנים את ה-Heilstrom, דבר אותו עשיתי מאז בקביעות.

זמן קצר אחר-כך, פתאום החלו אצלי תגובות גופניות חזקות. כפות ידיי וכפות רגליי התנפחו ושרפו כאש. בקושי יכולתי ללכת וממש גררתי את רגליי על הרצפה.

במאי וביוני ה-Regelung היה כל כך חזק, שלא יכולתי עוד לנהוג במכונית. לא יכולתי להתניע או לדרוך על הקלאץ', ואפילו האחיזה בהגה היתה קשה עבורי. אמי ניהלה את הבית כמיטב יכולתה, והיה על ילדיי לעשות ככל יכולתם.

ביליתי הרבה זמן בשכיבה ונזקקתי להרבה שינה. הכנתי בקושי רב את ארוחות המשפחה; לא יכולתי אפילו להכין סלט מבלי לעשות הפסקה ולשכב

לנוח. אותו דבר היה לגבי רחצה. נזקקתי לכל כוחי כדי לטפל בשני ילדינו הצעירים ביותר.

ביולי מצבי החל להשתפר בהדרגה. יכולתי שוב לאגרף את היד, ובפעם הראשונה מאז אמצע אפריל 1989, אצבעות ידי חזרו למימדיהן התקינים, וכוחן חזר אליהן בהדרגה. יכולתי ללא שום כאב לנהוג שוב במכונית; להחזיק בהגה, להתניע, ולהחליף את ההילוכים. צעד אחר צעד שוב נטלתי על עצמי את עבודות הבית. תחילה היה עליי לתלות את הכביסה על מעמד קטן, אך עתה אני משתמשת שוב בחבלי הכביסה.

מאז יולי גם כפות רגליי נהיו הרבה פחות נפוחות. קודם לכן לא יכולתי לסגור את רצועות סנדלי הבריקנשטוק שלי; עתה אני יכולה.

אני גם יכולה ללכת שוב כרגיל ואני לוקחת את ילדיי להליכות. אני יכולה לעמוד ולגהץ עד שעה וחצי מבלי לנוח. לאחר שלא יכולתי לעזוב את הבית במשך חודשיים, התחלתי שוב לקבל הזמנות לצאת.

הבליטות על מרפקיי נעלמו. אני יכולה לסובב את מכסי בקבוקי החלב ולפתוח שימורים בעזרת פותחן, דבר אותו לא יכולתי לעשות קודם לכן.

אני גם יכולה שוב להתכופף, ובפעם הראשונה בשישה חודשים, יכולתי לנקות את הדירה.

מאז חלפו שלוש שנים ואני ממשיכה לעשות את עבודות הבית שלי בהרבה מרץ. לא היו תופעות חוזרות של ראומטיזם, אין לי צורך בתרופות ואני אם פעילה ומעורה בחיי חמשת ילדיי.

הערות הרופא

הסיבה לפוליארתריטיס כרוני (CP) אינה ידועה, למרות שהיא נגרמת עקב ליקוי חיסוני. היא מתבטאת תחילה בדלקת במפרקים ההיקפיים, ובדרך כלל הדבר משפיע על המטופל בצורה סימטרית.

לאורך תקופה ממושכת, הדלקת הכרונית מובילה לנזק מתקדם במפרקים, שבשלביו הסופיים יכול לגרום לנוקשות ולהרס בלתי הפיכים. בערך ב-70% מהמקרים, תחילת ה-CP קורה בין העשור השלישי והשביעי בחיים. נשים פגיעות פי שלוש יותר מגברים.

במקרה של דגמר זה מאסטר, הסימפטומים של הראומטיזם הופיעו תחילה בעשור השלישי לחייה. היתה ירידה מכאיבה בתנועתיות בליווית התנפחות פרקי אצבעות הידיים [הפרקים הגליליים הפנימיים הסמוכים ושל כף היד (proximal interphalangeal and metacarpophalangeal joints) בשתי כפות הידיים] ובמפרקי הברכיים. באופן טיפוסי, הסימפטומים הופיעו באופן סימטרי, כלומר, הושפעו המפרקים גם בברך ובאצבעות יד ימין וגם בשמאל. ככל שהתפתחה המחלה, הושפעו מפרקים אחרים, פרקי אצבעות הרגליים והקרסוליים התנפחו והפכו דלקתיים, וגרמו לכאבים חזקים. אופיינית גם הנוקשות הברורה של פרקי המטופלת בבקרים, שגרמו לחידוד המודעות של הסימפטומים בתחילת היום.

הכאבים והנפיחות היו כתוצאה מדלקת בפרקים הנגועים.

בתחילת 1989, בנוסף לכאבים ולנפיחות, היו סימנים ברורים להתפתחות הרסנית של המחלה, שקרו כשפרקי אצבעות ידיה החלו להיות נוקשים ודגמר זה מאסטר לא יכלה עוד לפרוש את כפות ידיה על השולחן.

בנוסף לכך, הבלטות הראומטיות הן שינויים במבנה הרקמות ויכולות להיגרם עקב דלקת בכלי הדם הקטנים (vasculitis). הבלטות קורות בעיקר ברקמה התת-עורית מעל נקודות לחץ כמו המרפקים, מאחורי הראש, ועצם הזנב.

במקרה של דגמר זה מאסטר, תרופות להפחתת הדלקת יכלו רק להביא להפחתה קלה של הסימפטומים ולא עשו דבר למניעת התקדמות נוספת של המחלה. לכן, בתחילת 1989, הרופאים המליצו על טיפול במלחי זהב, בתקווה שבכך הם ייעכבו את החמרת התקפות המחלה או לפחות יפחיתו את תדירותן. במקרים מסויימים מלחי הזהב אכן יכולים לדכא את פעילות המחלה ולהביא לשיפור. אך יכולות לגרום לתופעות לוואי חמורות כדלקת העור והממברנה הרירית בפה (dermatitis and stomatitis), וכן נזק לכליות (membranous glomerulonephritis), היכול אפילו לגרום ל-nephritic syndrome, אי-ספיקת כליות ונזק למח העצמות (aplastic anaemia, agranulocytosis and thrombocytopenia).

עקב תופעות לוואי מאוד חמורות פוטנציאליות אלה, המטופלת סרבה לטיפול זה והשלימה עם העובדה שקרוב לוודאי, מצבה ימשיך להידרדר.

ב-1989, הרופא המומחה המטפל במחלות פנימיות תאר את מצבה כ:
 "פוליארתריטיס כרוני בסיסי, שהתקדם באופן משמעותי, עם נפיחות ועיוות
 המפרקים",
 ומצהיר:

"נוכחות מחלה זו מבוססת על ראיות קליניות כבדות משקל ועל בדיקות
 מעבדה."

ניתן לתאר את הירידה הפתאומית בדלקת ובנפיחות פרקי אצבעות הידיים
 שקרתה באפריל 1989, ללא כל שינוי בטיפול שניתן, כנסיגה מקרית של
 המחלה. אך העובדה המדהימה שהדבר התרחש בזמן שמשפחת שמידט ביקשו
 עזרה עבור דגמר דה מאסטר כשהם התכווננו עבודה, עליה לתת לנו חומר רציני
 למחשבה. במהלך הדיון עם שכניה לאחר מכן, היא קיבלה את העובדה, שמצבה
 השתפר עקב ריפוי מרחוק, והדבר נסך בה תקווה חדשה שבנסיבות אחרות
 נחשב כמקרה חסר תקווה.

הגוף הגיב בדרך טיפוסית לחלוטין לאחר הפנמת ה-Heilstrom. צופה
 אובייקטיבי ייטה לחשוב שזאת היתה דרך התקף מחודש של המחלה, יותר
 מאשר חלק מתהליך ההחלמה; אך זאת עובדה, שתגובות כאלה (Regelung)
 תמיד אובחנו בהחלמה ממחלות שונות לחלוטין ומגוונות, וברוב המקרים
 בעקבות זאת התרחשה החלמה מלאה.

ההתפתחות הקלינית שבאה לאחר מכן מדברת בעד עצמה. לאחר שדגמר דה
 מאסטר התגברה על התגובות הראשוניות של גופה ל-Heilstrom, הסימפטומים
 המשיכו להיעלם ללא כל צורך נוסף בתרופות. כיום, למעלה משנתיים מאוחר
 יותר, היא ללא כאב, אינה נוטלת תרופות, ויכולה לטפל שוב בעבודות הבית שלה
 ובחמשת ילדיה. בזמן האחרון, בנוסף למטלותיה היומיות, היא עמדה וגיעצה
 במשך למעלה מארבע שעות ואחר-כך המשיכה וטאטאה את החצר והרחוב ללא כל
 תופעות שליליות; הדבר היה בלתי אפשרי לחלוטין קודם לכן.

הדו"ח של בעלה מרשים:

"אני, ריימונד דה מאסטר, רוצה להעיד כדלהלן:

ב-1988, אשתי קיבלה וסבלה ממקרה חמור של ראומטיזם. היא התלוננה
 שהסימפטומים מחמירים מיום ליום. כפות ידיה ורגליה התנפחו והיו לה

גבשושיות על המרפקים. היא לא יכלה להזיז את ראשה באופן חופשי ואף היו לה כאבים כשלעסה.

"היא כבר לא יכלה לנהל את ביתנו. חמותי הגיעה במהלך השבוע. אני עשיתי כמיטב יכולתי בסופי השבוע. למרות שנטלה תרופות חזקות, הכאבים המשיכו להחמיר.

"באפריל, היא הצטרפה למפגש חוג ידידי ברוננו גרונינג. היא הפסיקה ליטול את תרופותיה. במהלך השבועות שלאחר מכן, מצבה המשיך להשתפר. כיום, כמעט שלוש שנים לאחר מכן, היא מנהלת את ביתנו בכוחות עצמה, היא חופשייה מכאבים, והיא שוב מאושרת."

למרות שהבדיקות הרפואיות הראו עלייה ב-ESR, לא היה עוד התקף של ראומטיזם במהלך השנים, דבר המדבר בקול רם בעד עצמו בקשר להשפעת ה-Heilstrom. למרות שמעת לעת יכולה לקרות נסיגה ספונטנית ממצבים ראומטיים כאלה, במקרה של דגמר זה מאסטר היא יכולה להיות רק שיקול משני. היא חופשייה מעומס כבד, ועקב החלמתה המוצלחת, היא רוצה לעודד אנשים אחרים להאמין בכוחות הכל-

החלמה מבעיית מעיים מלידה

דו"ח של קריסטל שרייבר מחוג קסל

לגבי החלמת בנה, ריימונד

היתה לנו שנה קשה, אך היא מאחורינו עכשיו. בננו, ריימונד, נולד ב-22 בספטמבר, 1983 ובמשך חמישה חודשים, בתקופה בה הנקתי אותו, הכל היה כשורה. אך אז זה החל; העפעפיים שלו היו מלאי נוזלים ולעיתים קרובות מדי הצואה שלו היתה לבנה ומסריחה.

הרופא שלנו לא יכול היה לתת אבחנה, ובמרץ 1984, אישפז את ריימונד. נקבע שהיה לו חסר בחלבון, למרות שלא היה ברור איך נגרם החסר. אך הדבר הגרוע ביותר היה שלמעשה המערכת החיסונית שלו לא פעלה כלל. פעולתה היתה כל כך מזערית שהרופאים היו אבודים לגבי מה לעשות בנדון.

חוסר התקווה שבמצבו, בהתאם למה שהוסבר לי בבית-החולים בק., הרס אותנו. נאמר לי שילדי לעולם לא יוכל לשחק כמו אחיו. יהיה עלינו להשלים עם עובדה זו ולארגן את חיינו בהתאם.

אז ריימונד הועבר לבית-החולים האוניברסיטאי בג. הפרופסור שם נתן לי צל של תקווה, אך כששאלתי אם ילדי אי-פעם יהיה שוב בסדר, הוא הבהיר לי שאין עליי לצפות ממנו להחלים. יהיה עליו לעשות דיאטה מיוחדת כל חייו רק כדי להישאר בחיים. לא יכולתי ולא הייתי מוכנה לקבל זאת וקיוויתי לנס.

הייתה לי מכרה, שהייתה בחוג ידידי ברונו גרונינג, למרות שלא ידעתי זאת בזמנו. כשהיא גילתה בקשר למצבנו הנואש, היא התכווננה עבורי ועבור בני עם ידידים אחרים מהחוג, ללא ידיעתנו.

התוצאה מכך היתה שונה לחלוטין ממה שהרופאים חזו. הכל השתנה לטובה.

מצבו של בני השתפר כל כך, שהייתי משוכנעת שהחלים והצטרפתי לחוג ידידי ברוננו גרונינג בסוף 1984. מאז אני מתכוונת בקביעות ולמדתי איך לבקש את הזרם המרפא ואיך אלוהים פועל דרכו.

עכשיו ילדי בן למעלה משבע שנים ובריא לחלוטין. הוא משחק באופן די רגיל עם אחיו ויכול לאכול הכל.

מאז מאי 1984, באופן הדרגתי הפסקתי את הדיאטה שהיה על ריימונד לעשות לכל אורך חייו והחלפתי אותה באוכל רגיל. כל התזונה שלו רגילה מאז סוף 1984.

בכל הבדיקות החוזרות שנעשו מאז, לא גיליתי תחילה שריימונד הפסיק את הדיאטה המיוחדת שלו. למרות זאת, רמות החלבון והמערכת החיסונית המשיכו לעלות ונשארו בטווח הנורמה. כאשר בסופו של דבר אזרתי אומץ לומר לרופאים, שהורדתי אותו מהדיאטה שלהם זמן רב לפני כן, הם לא יכלו להבין איך ריימונד נהיה כעת בריא לחלוטין למרות התחזיות שלהם.

מילים אינן יכולות לתאר את הכרת התודה שבעלי ואני חשים לגבי מתנה אדירה זו. ריימונד היה חיוור כסיד ולא נשקפו חיים מעיניו. עכשיו הוא קורן, יש לו לחיים ורודות, והוא שווה לאחיו בכל.

הערות הרופא

כתוצאה מביופסיה (הסרה ובדיקת דגימת רקמה מהמעי הדק), ריימונד שרייבר בן הששה חודשים אובחן כבעל 'דלקת כלי הלימפה במעי' (intestinal lymphangiectasis). מאפייני מצב זה הם ירידה רצינית בחלבון העובר דרך המעי, ירידה ברמת החלבון בדם, צבירת נוזלים ברקמות (oedema), וירידה ברמות הלימפוציטים והאימונוגלובולין (חלבונים האחראים על תנגודת לדלקות) בדם. שורש הבעייה הוא במום מלידה במערכת כלי הדם הלימפתית במעי. חושבים שכלי הדם הלימפטיים ההיפו-פלסטיים מפריעים לזרימת הלימפה וגורמים לעליית הלחץ בכלי הדם הלימפטיים במעי. הדבר יכול לגרום לכלי דם לימפטיים מוגדלים לכל אורך המעי הדק. כתוצאה מהלחץ המתגבר, כלי הדם הלימפטיים מתפוצצים ופולטים לתוך המעי את הנוזל הלימפטי החלבוני העשיר. רמת החלבון בדם יורדת באופן דרמטי ומתחילה להתרחש צבירת נוזלים ברקמות הגוף.

במקרה של ריימונד, היתה הצטברות נוזלים בעפעפיים, הצטברות קלה בכפות הידיים ובכפות הרגליים, ונפיחות הבטן (ascites). בנוסף לכך, הצואה היתה בגוון בהיר והסריחה, כפי שדיווחה האם, עקב הכמות הגדולה של החלבון שהיא הכילה. ערכי המעבדה שנלקחו במרץ 1984, מראים בבירור את המצב החמור והמסוכן שבו היה הילד כתוצאה ממחלה זו. רמת החלבון הכוללת ירדה באופן חמור ל-2.6 g/dl (תקין: 5.6-7.4 g/dl), וכן רמת האימונוגלובולין G (lgG) ל-34.1 mg/dl (תקין: 190-860 mg/dl).

במקרים כאלה, מידת הנזק יכולה להתברר ע"י עריכת בדיקה מיוחדת שבה ניתן למדוד את כמות החלבון בגוף שאבדה דרך המעי. כפי שהובהר בדו"ח הסופי של ריימונד בבית-החולים האוניברסיטאי בג. ב-6 במאי 1984, בדיקת ה-chrome-51-albumin מראה שרק במהלך 4 ימים הוא הפסיד 52% מכמות האלבומין שסומנה ע"י כרום-51 (צבע צהוב) שהוחדר לתוך הווריד. הקצב התקין הוא תחת 1%! ללא טיפול, ריימונד לא היה חי למשך זמן רב כתוצאה מאיבוד חלבון דרך המעי בקצב כזה. במהלך שהותו בבית-החולים, הילד קיבל מנות אינפוזיה של חלבון, אך לטווח רחוק כאמצעי מניעה במקרים כאלה, יש צורך בדיאטה מיוחדת. כלי הלימפה במעי מוציאים את שרשרות הפחמן הארוכות של השומנים, הקיימות במזון רגיל, והדבר תורם באופן משמעותי לעלייה בלחץ שנגרם על-ידי ההפרעה הפתולוגית באזור זה. בעזרת דיאטה מיוחדת המורכבת בעיקר משרשרות פחמן בעלות אורך בינוני וקצר של השומנים, המגיעות לדם ישירות דרך הממברנות הריריות ובכך נמנעת המעורבות של מערכת הלימפה, הלחץ על כלי הלימפה יכול לרדת באופן משמעותי. הם נקרעים פחות בקלות ונמנעת הסכנה שבאיבוד כמויות גדולות של נוזל לימפתי עשיר בחלבון, דרך המעי. יש להמשיך בדיאטה זו כל החיים; היא אינה מרפאה את המחלה; היא משמשת רק כדרך התמודדות עם הסימפטומים. אם המטופל יחזור לאכול אוכל רגיל המכיל שרשרות פחמן ארוכות של שומנים, תחזור אותה בעיה; תיגרם עלייה בלחץ במערכת כלי הלימפה, קריעת הכלים, ובעקבות כך איבוד חלבון לתוך המעי. צבירת הנוזלים שתגרום עקב איבוד החלבון והצואה המראה ערכים גבוהים של חלבון תראה שהדיאטה השתנתה, ואם היא לא תשתנה מיידית חזרה, מוות יהיה בלתי נמנע.

בדיאטה המיוחדת אסור לאכול את המוצרים הבאים:

כל שומן מהחי ומהצומח, חלב רגיל וללא שומן, שמנת מתוקה, יוגורט, חמאה, גבינה (חוץ מאשר קוטג' ללא שומן), בייקון, נקניקים עם שומן, חלמון ביצה, כל בשר עם שומן, דג שומני, כל סוגי השמן ומרגרינה, אבוקדו ואגוזים; מותר לאכול את המוצרים הבאים:

שמן MCT, מרגרינה MCT, חלב ללא שומן עם 5% שמן MCT (MCT או MCK הם טריגליצרידים של אמצע השרשרת (שומנים). כל הפירות והירקות (חוץ מאלו שהוזכרו לעיל), חלבון ביצה, קוטג' ללא שומן, דגים ובשר ללא שומן.

זוהי רשימה קצרה ומבהירה מה המשמעות לבלות כל החיים בשמירה על דיאטה כזאת רק כדי להישאר בחיים.

כפי שקריסטל שרייבר גילתה מאוחר יותר, בתחילת אפריל 1984 ידידי ברונו גרונינג החלו להפנים את האנרגיה עבור ריימונד, ללא ידיעתה. שבועיים לאחר ששחרר מהמרפאה האוניברסיטאית, וללא התייעצות עם הרופא שלה, קריסטל שרייבר החלה להוריד אותו מהדיאטה וכיון שלא חזרו שום סימפטומים של המחלה, היא החלה להאכיל אותו במזון שהיה אסור לחלוטין. למרות תחזיות רופאיו, ריימונד לא סבל משום השפעות שליליות כתוצאה מהשינוי בדיאטה שלו ומאז סוף 1984, אמו האכילה אותו אוכל רגיל, מבלי שדיווחה על כך לרופאים בבדיקות החוזרות.

ככל שהמשיכה להגיע לכל הבדיקות החוזרות שנקבעו עבורו כמטופל חוץ, ערכי החלבון בדם והאימונוגלובין יכלו להיבדק בקלות במהלך תקופה של קרוב לשנתיים. ריימונד היה בבית-חולים בק.

מה-12 במרץ עד ה-5 באפריל 1984, כשהוא הועבר לבית-החולים האוניברסיטאי בג. הוא נשאר שם עד ה-27 באפריל 1984. בדיקת החוץ הראשונה היתה ב-8 ביוני 1984, והבדיקות שאחריה היו ב-19 באוקטובר וב-28 בנובמבר 1984, ב-20 בפברואר, ב-27 ביוני וב-25 בנובמבר 1985, וב-29 בינואר 1987.

באפריל 1984, המכרה של קריסטל שרייבר החלה להתכוונן עבור ריימונד. העלייה הראשונית בערכי החלבון והאימונוגלובין יכולה להיות מוסברת מבחינה רפואית עקב האינפוזיה שקיבל בבית-החולים ועקב העובדה שלא היה אובדן נוסף כתוצאה מהדיאטה שנשמרה בקפדנות. לאחר שחרורו של ריימונד

מבית-החולים בסוף אפריל 1984, ירידה בריכוז החלבון בדם היתה צריכה להיראות בבדיקות החוץ, כיון שדיאטה רגילה היתה אמורה להוביל לחזרת הסימפטומים. אך ערכי החלבון נשארו בטווח הנורמה עד אחרון מבדקי הבקרה שבוצע ב-1987. ב-29 בינואר 1987, לאחר למעלה משנתיים של דיאטה רגילה, רמת החלבון היתה 7.4 g/dl (תקין: 5.6-7.4 g/dl), מבלי שניתן יהיה לראות אלקטרופורסיס (electrophoresis) מבחינה פתולוגית (72% אלבומין) ורמת האימונוגלובולין היתה תקינה (IgG 642 mg/dl). ב-5 ביוני 1984, הרופא המייעץ, פרופ' ד"ר ג., כתב עבור הוריו של ריימונד מסמך להגשה למס ההכנסה:

"במקרה של הילד המצויין לעיל, קיים מצב שעבורו נדרשת [...] דיאטה מיוחדת שיהיה עליו לקיימה לכל אורך חייו. כיון שתזונה זו יקרה באופן משמעותי יותר מאשר מזון רגיל, הדבר יהווה נטל כלכלי כבד נוסף על הורי ילד זה."

בבדיקה החוזרת הסופית בינואר 1987, כשדווח לו שהדיאטה לא נשמרה, הוא כתב את הדברים הבאים לרופא הילדים שהיה אמור להיות אחראי לילד בעתיד:

"למרות שהדיאטה לא נשמרה, לא נגרם כל איבוד אימונוגלובולין או לימפוציטים. כמובן שיהיה מאוד מעניין לבדוק שוב את ממברנת הריר במעי."

עד היום (1993), לריימונד לא היו כל תלונות נוספות, שזוהי הוכחה מספקת לכך שהחלמתו ממשיכה.

החלמה מליקוי שמיעה

דו"ח של יורגן בוהלנדורף מחוג המבורג

במשך לפחות חמש שנים, סבלתי מליקוי שמיעה באוזני השמאלית, לו שמתי לב רק באופן הדרגתי. לעיתים קרובות קרה שהגבתי למישהו רק לאחר שפנו אליי מספר פעמים, או כשאחדים מאיתנו ישבנו וצפינו בטלוויזיה, לא יכולתי לשמוע את הנאמר והיה עליי לבקש להרים את הווליום. ארוסתי, אותה פגשתי לפני ארבע וחצי שנים, חזרה וביקשה ממני לפנות לרופא אף-אוזן-גרון.

כשבסופו של דבר עשיתי זאת, במאי 1991, והיתה לי בדיקת שמיעה, התוצאה היתה ברורה. האבחנה היתה: "איבוד שמיעה פתאומי עם ליקוי שמיעה מתמשך בצד שמאל.

"הרופא אמר: "אם היתה לך רק האוזן הזאת, היית בצרה צרורה. כשתחזור, עלינו לדבר על שימוש במכשיר שמיעה."

שמעתי על חוג ידידי ברונו גרונינג דרך חברה שסיפרה לי כי היא יודעת על משהו שיעזור לי להחלים. הסתקרנתי מאוד בקשר לחוג זה וב-7 באוגוסט, 1991 הצטרפתי לחוג.

זמן קצר אחר-כך יצאתי לחופשה, אך השתתפתי במפגשי החוג באופן קבוע כשחזרתי. מהיום בו הצטרפתי לחוג, הרגשתי את ה-Heilstrom עובר בכל גופי.

תחילה השמיעה שלי לא השתפרה. בכוונה הוצאתי את הבעיה מראשי ואמרתי לעצמי שעברתי *Regelung*.

כחודשיים לאחר מכן, בעת נהיגה בכביש המהיר, הרגשתי פיצוץ רועש באוזני השמאלית. הדבר נמשך כחמש-עשרה דקות, ושוב החשבתי זאת כ-*Regelung*.

מספר שבועות מאוחר יותר – זה צריך היה להיות בתחילת נובמבר – ביקרתי לקוח והובלתי לחדר ההמתנה. מוסיקה שקטה הושמעה ברקע. פתאום הקול הפנימי שלי אמר:

"יורגן, אתה יכול לשמוע זאת גם באוזןך השמאלית."

סגרתי את אוזני השמאלית והקשבתי. אז סגרתי את אוזני הימנית. המוסיקה היתה מאוד שקטה, אך יכולתי לשמוע אותה בברור בשתי האוזניים!

המשכתי לסגור תחילה אוזן אחת, ואז את השנייה. שמעתי את המוסיקה באופן שווה בשני הצדדים. אז ידעתי שקיבלתי את שמיעתי חזרה.

אני מודה מעומק לבי לאלוהים ולברונו גרונינג.

הערות הרופא

קול שנשמע באוזן הפנימית, עובר דרך מעבר השמיעה החיצוני לעור התוף. התנועה של עור התוף מועברת דרך עצם השמיעה דרך האוזן התיכונה למה שנקרא קדמת העצם באוזן, התנועה דוחקת את נפח הנוזל באוזן הפנימית. הדבר גורם לממברנת הבסיס, העוברת דרך ספירלת האוזן הפנימית, לנוע בהתאם לתדירות גלי הקול הנכנס, והדבר גורם להתעוררות תאי חוש מסויימים הקשורים לעצב השמיעה.

בעיות שמיעה יכולות להיגרם עקב בעיות הולכת הקול או הבחנת קול. הולכת הקול מתרחשת במעבר השמיעה או באוזן התיכונה, בזמן שהבחנת הקול מתרחשת באוזן הפנימית או בעצב השמיעה.

במקרה של יורגן בולנדורף, היה קושי שמיעה, שהסתמן באוזן שמאל, שנגרם עקב בעיות באוזן הפנימית (בהבחנת הקול), ובהתאם להסטוריה הרפואית של המטופל, האיבחון הרפואי היה איבוד שמיעה פתאומי. איבוד השמיעה אותו תיאר מר בולנדורף, מתועד באופן מרשים בתרשים יכולת השמיעה שנעשה על-ידי רופא האף-אוזן-גרון שלו, ד"ר י. ב-21 במאי 1991:

"סף השמיעה באוזן שמאל היה בתדירויות הנמוכות עד גובה 1000 Hz באיבוד שמיעה של 35 dB, וירד ל-8000 Hz באיבוד שמיעה של 90 dB."

בנוסף לכך, היתה באופן משמעותי רמה נמוכה של ליקוי שמיעה באוזן הפנימית בצד ימין:

"...בצד ימין מ-3000 Hz ישנה ירידה לאיבוד שמיעה של 50-60 dB."

הליקוי שלו בשמיעה היה ברור לאנשים הקרובים לו.

+אוטה תילקה אישרה תחת שבועה:

"פגשתי את מר יורגן בולנדורף לפני כארבע וחצי שנים וזמן קצר אחר-כך גיליתי, שהוא מאוד התקשה בשמיעה, דבר שנהיה ברור כשפנו אליו. או שלא הגיב כלל, או שהגיב רק לאחר שחזרו על הדברים שוב ושוב.

"הדבר קרה כל הזמן ובכל מיני מצבים, במיוחד אם מישהו ישב לשמאלו. הוא ביקש ממני, ומאנשים אחרים, לדבר יותר בקול, והטלוויזיה והסטריאו פעלו תמיד בווליום מקסימלי.

"מאז בערך אוקטובר/נובמבר 1991, הבעיות שהוזכרו לעיל לא היו עוד קיימות. מאז תגובותיו של מר בולנדורף היו נורמליות לחלוטין."

השפעות ה-Heilstrom יכולות להיראות בברור בתרשימי יכולת השמיעה המקבילים שעשה יורגן בולנדורף לאחר שהחלים. ד"ר י. מה. אישר שיפור ברור ביכולת השמיעה שלו, וד"ר ל. מה. תעד ששמיעתו היתה תקינה עבור גילו:

"בתרשים יכולת השמיעה מה-4 במרץ 1992, האוזן הפנימית הגיבה ל-3kHz ב-10dB, ואחר-כך ירדה ל-30dB ב-6kHz בצד ימין ול-40dB ב-6kHz בצד שמאל."

בזמן שבעבר שמיעתו של יורגן בולנדורף היתה כל כך לקוייה, שהוא יכול לשמוע רק קולות חזקים ביותר, עתה הוא יכול לשמוע לחישה חלשה ביותר.

החלמה מאסטמה ברונכיטית ומאלרגיות

דו"ח של אן-מרי שוובה מחוג ברונסוויק

1. מאז אמצע שנות השמונים, סבלתי מברונכיט, שנהייתה כל כך חמורה בסתיו ובאביב, שבמשך מספר לילות היה עליי לישון במצב ישיבה במטרה לקבל מספיק אוויר לנשימה. התקף האסטמה הראשון שלי היה בתחילת 1989, ובעקבותיו סבלתי מקשיי נשימה כשהייתי בקרבת כלבים, ולכן נמנעתי ממגע איתם עד כמה שיכולתי. בחודשים שלאחר מכן

היה עליי באופן הולך וגובר להגביל את כמות המאמץ הגופני שנטלתי על עצמי. ב-1990 כבר יכולתי רק לעלות כתריסר מדרגות לפני שנאלצתי לנוח במשך חמש דקות עקב מחסור באוויר.

במרץ 1989, הרופא שלי רשם לי כמה תרופות נגד איבוד הנשימה שלי, שהביא להקלת מה, ובסתיו אותה שנה נזקקתי לספריי נוסף בו השתמשתי כשהחלו קשיי הנשימה, והוא היה לי לעזר רב.

ב-1990 במהלך טיול אופניים, היה עליי לעצור מספר פעמים עקב מחסור באוויר, ולאחר ניסיון זה הפסקתי לרכב על אופניים. מאמץ קטן גרם לקשיי נשימה עבורי. יכולתי להתעורר עקב קוצר בנשימה עד שבע פעמים בלילה אחד. ערפל וגזים מהאגזוסט (צינור הפליטה של הרכב) החמירו את הסימפטומים.

כשהחל התקף אסטמה, נשימתי שרקה, התנשמתי בכבדות בניסיון לזכות באוויר לנשימה, והשתעלתי בפראות. התקפים אלו לוו בתחושת ייסורי חנק. אושפזתי פעמיים עקב קוצר נשימה.

באוגוסט 1990, בשני מקרים, עקב האסטמה שלי, אושפזתי בסנטוריום למשך מספר שבועות. ככל שמצבי המשיך להחמיר במהלך השנים, מינון התרופות שלי הוכפל. ניתנו לי תרגילי נשימה ומשאפים. לעלייה במינון היתה

השפעה חיובית על הסימפטומים. היו לי רק התקף אחד או שניים של קוצר נשימה ביום, ובלילה התעוררתי רק פעם אחת, אם בכלל. רק בסתיו, כשהערפל החל להגיע בתדירות גבוהה יותר, היה לי שוב קוצר נשימה חמור. למרות זאת, תהיתי כמה זמן ייקח לפני שיעלו לי את מינון התרופות.

2. סבלתי מקדחת השחת מאז 1976, וכל קיץ היה עליי ליטול היסמנל (תרופה נגד אלרגיה), שעזר לי להתמודד עם הסימפטומים.

מתחילת מאי עד סוף אוגוסט, הסימפטומים היו עיניים אדומות ואף נוזל, שורף ומגרד. אם עברתי באחו מלא פרחים מבלי שנטלתי את הכדורים שלי, עיניי התנפחו עד שכמעט נעצמו. בדיקות שנערכו בסנטוריום בספטמבר 1990 הראו שהייתי אלרגית לאבקת פרחי הדשא/העשב, לארבעה סוגי תירס, ובמיוחד לכל סוג עץ, וכן גם לאקרית (טפיל) ואבק ביתי.

דרך מודעה קטנה נודע לי בקשר לחוג ידידי ברונו גרונינג. בדצמבר 1990, לאחר שקיבלתי שיחת מבוא קצרה בטלפון, הוסברה לי שיטתו.

1. האסטמה שלי נעלמה מיד. כשישבתי והקשבתי למבוא ולהסברים שניתנו לי, באופן שכלי ניתקתי עצמי לחלוטין מחיי הקודמים והפרדתי עצמי מכל בעיותי. לא חשבתי עוד כלל על האסטמה שלי, ולכן לא מיד שמתי לב לעובדה שמאז שהגעתי לחוג, לא היה לי התקף נוסף.

בזמן האחרון הלכתי למפגש החוג, כשפגשתי בכלב המשפחה אצלה נערך המפגש. זכרונות ממה שקרה בעבר החלו לחזור אליי, אך אמרתי לעצמי: "לא אקבל זאת." ניגשתי לכלב וליטפתי אותו. בנשימה קצרה יכולתי להריח את הכלב, דבר שלא יכולתי לסבול בעבר. באותו הערב, דבר לא קרה. במהלך הלילה, היו לי שני התקפי שיעול שהעלו ליחה רבה. זה היה ה-Regelung היחיד שהיה לי. מאז הייתי חופשייה מאסטמה. אין לי בעיות לעלות מדרגות; ערפל אינו מפריע לי, ואף לא מגע עם כלבים. אין לי צורך בתרופות ואף קניתי אופניים שעליהם אני רוכבת במעלה ההר ללא בעיה.

2. בקיץ לאחר שהגעתי לחוג ידידי ברונו גרונינג, הייתי חופשייה מקדחת השחת, והדבר המשיך מאז ועד עתה. לא היה לי Regelung ואני חופשייה לחלוטין מהאסטמה ממנה סבלתי במשך שנים.

הערות הרופא

אסטמה היא מחלה בדרכי הנשימה והתקפים יכולים לקרות עקב סיבות שונות כתוצאה מרגישות מוגברת של הריאות. התקפים אלו מאופיינים בעיקר על-ידי מצוקת נשימה ניכרת, נשימה שורקנית, שיעול, ופליטת ליחה צמיגית. 0 התקף טיפוסי של אסטמה שמקורה בגורם חוץ, נגרם לעיתים קרובות עקב אלרגיה של דרכי הנשימה לאבקת פרחי עצים, עשב/דשא, עשבי תיבול, וכן נבגי פטריות, אבק ביתי (אקרית), נוצות, ופרוות בעלי-חיים. ישנו גם מצב הנקרא אסטמה כתוצאה מגירוי יתר, התקפים היכולים להיגרם מחומרים מגרים/מרגיזים בלתי מוגדרים, כמו שינוי בטמפרטורה, ערפל, גזים מהאגזוסט (צינור הפליטה של הרכב), וכו'. אסטמה הנגרמת על-ידי מתח, מאופיינת על-ידי נשימה שורקנית, והתנשמויות והתנשפויות לאחר מאמץ גופני, ולקושי זה בנשימה יש לעיתים קרובות סיבות פסיכולוגיות או רגשיות נוספות; אסטמה מסוג זה ידועה כאסטמה פסיכוגנית. ברוב המקרים, אסטמה היא כתוצאה משילוב סיבות כאלה. במקרה של אסטמה ברונכיטית, קוצר הנשימה נובע מכיווץ חמור של הריאות שנגרם עקב התכווצות השרירים ומשולבת בהתנפחות ממברנת הריר המפרישה ליחה צמיגית דביקה. במהלך המחלה, לעיתים קרובות ישנה התפתחות ממה שיכול במקרה הראשון להיות קוצר נשימה בקושי מורגש, ועד התקפים חמורים שאף יכולים להוות סכנת חיים, הדורשים טיפול במהלך אישפוז.

יש מגוון תרופות לאסטמה שהרופא רושם בהתאם לסוג המסויים של אסטמה ולדרך בה הן מתחילות, ועבור אנשים רבים, תרופות אלה משמשות כאמצעי היחיד לקיום. לתרופות לברונכיט, כמו תיאופילין (Theophyllin) ושכמותו, ומה שנקרא חוסמי-בטא-2 (Beta-2-agonists), יש השפעה מרגיעה על שרירי הברונכיט; חומרים אנטי-אלרגיים עוזרים להקל על חומרת התקפי האסטמה בכך שהם מונעים את השחרור של חומרים מסויימים המתפתחים מבפנים הגורמים לכיווץ הריאות; בהתקפים חמורים במיוחד, משתמשים במוצרים אנטי-דלקתיים, שמקורם מקורטיזון, כדי להפחית את ההתנפחות של ממברנות הריר, בזמן שמשתמשים בתרופות מכיחות או ממיסות ריר ההופכות את הליחה לנוזלית יותר, כך שתוכל לצאת בקלות רבה יותר בעת השיעול.

אך כל התרופות הללו יכולות רק לשכך את הסימפטומים ויש ליטול אותן מספר פעמים ביום. לעיתים קרובות הן מופיעות בצורת תרסיס עדין אותו מרססים לפה כשמתרחש ההתקף, אך טיפול רחוק טווח בדרך כלל דורש גם

נטילת כדורים. ברוב המקרים, נאמר למטופלים שיהיה עליהם ליטול תרופה זו כל ימי חייהם ולעיתים קרובות עם הזמן יש להעלות את המינון במידה ניכרת.

רק מישוהו שחווה את הכאב והסבל של חולה אסטמה הנאבק לקבל מספיק אוויר לריאותיו ושתמיד יחיה בפחד מפני ההתקף הבא, יכול להעריך את חומרת מחלה זו.

האסטמה של אן-מרי שווה היתה כתוצאה ממספר גורמים. כחולת חוץ, ב-27 באוקטובר 1989 נערכה על-ידי רופא לדרכי הנשימה המטפל, בדיקת תיפקוד ריאות, שמסקנותיה היו כדלהלן:

"חסימה ניכרת עם התנפחות יתר (hyperdistention) חמורה של חלל נאדיות הריאה (alveolar space)" (כיווץ ברור של הריאות עם התנפחות יתר (hyperdistention) של נאדיות הריאות (pulmonary alveolus)).

התפתחות המחלה בברור משתקפת בהגברת מינון התרופות שהפכו להכרחיות. בהתחלה (במרץ 1989), המטופלת הסתפקה בחוסם בטא-2 (Beta-2-agonist) אחד (Spiropent – 2 טבליות פעם ביום); שבעה חודשים מאוחר יותר, היא הזדקקה גם למינון מבוקר של ספריי Berotec. עשרה חודשים אחר-כך, כשהיא היתה מאושפזת, הוכפלו תרופותיה ונתנו לה הכנת Theophyllin (Euphyllong retard – 350 מ"ג Theophyllin – 2 טבליות פעם ביום) ומינון מבוקר של ספריי (Ditec) שהכיל חוסם בטא-2 (Beta-2-agonist) (תרופה אנטי-אלרגית/היסטמינית פרופילקטית כטיפול מונע), ממנו נטלה שמונה שאיפות ביום. רק בעזרת כל התרופות הללו היא יכלה לווסת, פחות או יותר, את מצבה.

קדחת השחת של אן-מרי שווייבה, ממנה סבלה במשך 14 שנים, קרתה תקופתית, כפי שקורה בדרך כלל. כל שנה, באביב ובקיץ, כשישנה כמות אבקה מוגברת, היא סבלה מסימפטומים אופייניים של קדחת השחת: התקפים אלימים של התעטשות, גרד ועיניים דומעות, וייצור מוגבר של נזלת נוזלית.

לעיתים ניתן להקל על סימפטומים אלה בעזרת תרופות אנטי-אלרגיות; אחרת יש להימנע ממגע עם גורמי התגובה האלרגית, שבמקרה של גב' שווייבה היה קשה להשגה, כיון שעבדה מחוץ לבית. אפשרות הטיפול הנוספת, לגבי רגישות היתר, לא נחקרה ביסודיות.

היא ניסתה להקל על מצבה בעזרת כדורים, אך כל אביב הסימפטומים חזרו. במקרים מסוימים ידוע, שקרו נסיגות או הקלות משמעותיות בקדחת השחת ארוכת טווח, אך אינני חושב שבמקרה זה היתה הפוגה ספונטנית, כיון שישנם דו"חות החלמה רבים המאשרים צורות מגוונות של אלרגיות שנעלמו לאחר שהופנם ה-Heilstrom.

ההחלמה הספונטנית של מקרה אסטמה מהסוג ממנו סבלה גב' שווייבה, אינו ניתן להסבר מנקודת מבט רפואית, במיוחד כיון שלא נראה מרכיב פסיכולוגי משמעותי בהחמרת מצבה של גב' שווייבה. עמית שלי, שהוא רופא מומחה לבעיות נשימה ושלו תיארתי את התפתחות מצבה של גב' שווייבה, לא ראה בהחלמה כאפשרית למעשה. עמית נוסף אמר שמצב שכזה ידרוש נטילת תרופות לכל אורך החיים.

"הרופא לדרכי הנשימה של אן-מרי שווייבה, שערך את הבדיקה הנוספת במאי 1992, כשהיא היתה חופשייה מסימפטומים במשך שנתיים ללא נטילת תרופות, הצהיר שתוצאות בדיקות תיפקוד הריאות היו תקינות וסיכם את ממצאיו במילים:

'...אין צורך בטיפול נוסף!'

ספח

נאום שניתן על-ידי ברונו גרונינג ב-1957

ידידים יקרים, אם שמתם לב למה שזה עתה שמעתם, תדעו מה עומד להיות היום נושא הנאום. בפשטות, הנושא הוא אתם. אמונה אמיתית היא נושא הנוגע לכל אחד מהנוכחים פה. אמונה באלוהים מתחילה רק, כשמישהו עורך חשבון נפש עצמי ויודע למה הוא וגופו באמת זקוקים. אני יודע, שרוב האנשים, כן, עליי לומר, שבמיוחד כל האנשים כיום, לא יודעים מה נכון עבורם. אך, ידידים יקרים, אם נעקוב במסירות אחר שיטה זו [...] כל אחד מאיתנו יצליח.

כמובן, במהלך הדורות, אנשים הגיעו לעקוב אחר תורות די שונות – תורות אנושיות, ארציות. כיום, האדם לא יודע דבר על עצמו. הוא שם בצד את הטבע האלוהי הטבעי עבורו; הוא הרים ידיים לגבי עצמו. הוא כבר אינו חושב שנחוצו לדאוג לגופו. הוא פשוט עושה מה שהוא חושב לנכון, בהתאם לפירוש שלו למלה "נכון".

ידידים יקרים, ברצוני בקיצור רב להציג עצמי בפניכם דרך המיקרופון, כך שלא תהיה כל סכנה בכך שתלכו בעקבות אמונה או שיטה חדשה. ברצוני להצהיר בבהירות שאינני יודע הרבה; אני רק יודע מה שאנשים כיום כבר אינם יודעים, מה שאין ביכולתם לדעת, כפי שבדיוק אמרתי, כי הם נכנעו למה שרק אנושי, ומפרשים דברים בדרך אנושית, לא אלוהית. לכן, ידידים יקרים, כולם נמצאים במצב אומלל שכזה. הם כבר אינם יכולים למצוא את דרך האמת [...]. הם כבר אינם יודעים מהי האמת. הם, בני-האדם, הפכו לשטחיים יותר ויותר. הם, למעשה, חוטאים בכל חטא אפשרי מבלי לדעת זאת, מבלי להיות למעשה מודעים לכך, מבלי שיהיה להם מצפון לא נקי, כלומר שפחות או יותר, אין להם עוד כלל רגשות לגבי זאת.

אך מה שהם כן חשים הוא שישנו חוסר הרמוניה, לא רק בעולם הסובב אותם, אלא תחושה זו חדרה לגופם שלהם, וכל אחד מכם, ידידים יקרים, ישאל את עצמו: "איך יתכן שכל זאת אפשרי?"

איך הגעתם לכך, שצרות וחוסר סדר השתלטו על גופכם, שבאמת כבר אין אתם חשים כלל בטוב, שאינכם כבר יכולים לומר לגופכם מה לעשות כי הוא

יצא בשביתה, במידה מסויימת? פה ושם ישנן דקירות כאב, פה ושם אברים אינם פועלים בשיתוף פעולה ואינם פועלים בהתאם לתפקידם בגופכם. כי הגוף הוא שלם מאורגן ואנו, כלומר כל אחד, צריכים להכיר בכך שגוף זה הוא מלאכת אלוהים, משהו המראה לנו עד כמה הוא (אלוהים) אדיר ועוצמתי!

אך אני יודע, שאנשים רבים, כולל אתם, ידידים יקרים, לא הייתם כלל מודעים לכך. יש לכם דעה שונה לחלוטין לגבי החיים. חייתם כאבותיכם, והלכתם בדרכיהם. אנשים פחות או יותר שומרים את חוקי עולם זה ועושים הכל בהתאם להם. אך אינני רוצה כעת להרחיב דיבור בנושא זה, כי אולי לא תבינו אותי.

כך שאגביל עצמי לחזור על כך, שעל האדם לערוך חשבון נפש עצמי, ולדעת שהוא בריאת האלוהים, יצור אלוהי, ושאלוהים עצמו נתן לו את גופו לשימוש במהלך חייו. זאת אומרת שאלוהים שלח אותנו לכאן ורוצה להראות לנו את יופיו וגדולתו (של אלוהים).

כך שאנחנו כבולים לכדור הארץ הזה, כבולים אליו דרך גופנו, וחובתנו הראשונה, תפקידנו הראשוני, הוא לשים לב לגוף זה ולדאוג שהוא יקבל את מה שאלוהים התכוון עבורו. אם הייתי מדבר עכשיו במשלים, ידידי היקרים, הייתם מבינים אותי אף יותר. אך הגעתי למסקנה שעליי גם לעשות זאת מסיבה אחרת, כדי שבאמת תבינו, שדבר ראשון עליכם להכיר את עצמכם, ואז תוכלו להתחיל לגלות דברים בעצמכם.

אך הדבר יהיה אפשרי רק כשתשימו לב לגופכם שלכם, כשתבינו שגופכם נפל טרף לצרה ותאמרו: "הוא אינו בסדר." תשתמשו במלה "מחלה"; תאמרו: "ישנה מחלה כאן וכאן." אפילו תאמרו שזאת מחלה שלכם! ובכן ידידים, מנקודת מבטכם אולי אתם צודקים. אך מנקודת המבט האמיתית היחידה, נקודת המבט האלוהית, הדבר מוטעה לחלוטין. השליליות היא מסביבנו, ובני-האדם יכולים להפנים אותה בקלות, בקלות רבה, אם הם שוכחים את עצמם רק פעם אחת ושואלים אנשים אחרים מה הם חוו. פה על פני כדור הארץ הדבר הוא בדרך כלל כך שאנשים מוכנים להביע את דעתם זה לזה, אך לא את אמונתם האמיתית.

ואם הייתם חוקרים לעומק, הייתם גם מגלים שאנשים תמיד אומרים: "כן, ניסיתי את כל מה שניתן. מה שהם ניסו לעשות היה לשחרר את רעיהם בני-

האדם מצרות. גם אתם, ידידים יקרים, הייתם עושים את כל מה שניתן כדי להשתחרר מצרות אלו. ואם אתם שואלים עכשיו את עצמכם מה הדבר הביא לכם, לא הייתם מסכימים שהיה עדיף מיד להושיט יד לאלוהים שאליו אתם שייכים, וששייך לכם, כך שהסדר יוכל לחזור שוב לגופכם?

האם לא היה עדיף לעשות את הדבר הנכון מיד, במקום לנסות ולהתנסות בכל מיני דברים? האם ברצונכם להיות בהתאם לדעות רעיקם בני-האדם ולהיות חשופים פעם אחר פעם לניסיונות? אתם וכל האחרים נמצאים בצרות ותמשיכו להיות בצרות כל עוד תתעסקו בשליליות ורק תנסו להיפטר ממנה, והמחשבה מעולם לא צצה במוחכם שמחובתכם לנתק עצמכם ממנה ולשחרר עצמכם ממנה.

מעולם לא עלה הדבר בדעתכם, כי נשאתם בדרך הניסוי, דרך הבדיקות והניסיונות. זאת עובדה מבוססת, כפי שתאמרו בעצמכם, שניסויים רבים אלה לא הביאו לשום תוצאה, שהבעיות לא עזבו את גופכם, אלא רק קיבלו חזקה נוספת עליו והחמירו את מצבו עוד יותר, כך שכיום הוא אינו יכול לפעול במלוא תפוקתו.

אני יודע שרבים מכם יאמרו: "אך אני מאמין, אני מתפלל, [...]". בקיצור: "אני אדם מאמין!" [...] כן, ידידים יקרים, אך [...] הרבה יותר מזה כרוך בכך! דבר ראשון, הדבר אומר [...] שעלינו פשוט לעשות מה שעלינו לעשות, שהוא ללכת בדרך שאלוהים תכנן עבורנו ולהאמין שבעקבות כך נשיג את מטרתנו. אסור לנו רק לנחם את עצמנו באומרנו שאנו אנשים מאמינים. [...] לא, ידידים, פחות דיבורים, יותר מעשים. מעשים משמעותם לפעול ובאמת להפנים את הטוב, כי הטוב מוכן ומחכה שנקלוט אותו!

ואתם בטח לא מאמינים שהטוב, אלוהות צרופה, ימשיך להיכנס לגופכם אם אתם תמשיכו להעסיק עצמכם בשליליות, בכל מה שיוצר אי-סדר במקום סדר. את זאת כבר הבנתם ונהייתם מודעים לכך. וזאת בדיוק הסיבה לכך, ידידים יקרים, שהתכנסתם פה היום לשמוע את האמת. ואף ארחיק לכת. התכנסתם פה היום לא רק לשמוע את האמת, אלא לחוות אותה, לחוות אותה בגופכם שלכם.

אך הדבר יקרה רק כאשר באמת תשימו לב לגופכם, כשתעשו מה שעליכם לעשות, וכשבאמת תאמינו שהסדר יחזור לגופכם. ואני חוזר, הדבר לא יקרה עד שבאמת תשחררו עצמכם מהשליליות, כשכבר לא יהיה לכם דבר מהמשותף איתה, כלומר, כשתפסיקו להתעסק בה, באי-סדר זה, ושפשוט תלכו בדרך שתוכננה על-ידי אלוהים עבור כל יצור חי.

כשמישהו פועל כך, תוך זמן קצר הוא נהיה מודע לעובדה שברגע שהוא נמצא בדרך זו, הוא חש טוב יותר ויותר, חופשי יותר ויותר, עד שהוא באמת נהיה מאושר, יצור חיובי. אך עתה, ידידים יקרים, אם אתם מתכוונים ללכת בדרך זו, באמת אסור שיהיה לכם עוד דבר עם השליליות, אתם לא יכולים להמשיך לחיות בעודכם מוקפים בה, לחשוב עליה, ולפקפק בטוב. אך מאוד, מאוד אפשרי שהייתם, ועודכם, מוקפים בקרוביכם ובידידיכם שאינם מלאים בטוב, לא בהרבה, ושאינם מאמינים בטוב, באלוהי. ואתם עצמכם אומרים: "אינני מאמין במה שאינו מוכר לי; מה שאינני רואה או חש, אינו קיים עבורי." אנשים שאין בהם אמונה, ממשיכים לנסות לשכנע עצמם: "נסה את זה, נסה את ההוא, נסה את האחר!" או: "האם ניסית זאת, את ההוא, את האחר? עליך לנסות זאת!"

וידידים יקרים, גם כאן אתם חשופים למשפחתכם, או לאחידים מהם: אביכם, אמכם, אחיכם, אחותכם, דודתכם, דודכם, או מי שזה לא יהיה, או אולי לחבר טוב, שכן טוב, או אדם יהיר כלשהו המזדמן ומאמין שהוא יודע דבר אחד או שניים רק כי במהלך חיים אלו הוא ערך כמה ניסויים ועשה כמה בדיקות.

אך הכל אינו היינו-הך, אני מתכוון שלא כולם שווים. לא כולם מוקפים באותו טוב או באותה השליליות. עבור כמה היא רבה יותר, עבור אחרים פחותה יותר. אך בואו נשים לרגע בצד את האנשים והעולם סביבנו, ונחשוב על נוכחותנו כאן, על חיינו על פני כדור הארץ, על גופנו, על עצמנו, ואם תעשו זאת, ידידים יקרים, בקרוב תהיו מודעים למי ולמה שאתם.

כי עליכם להבטיח לעצמכם ולעמוד בהבטחה, ובעודכם מבטיחים זאת, עליכם לומר לעצמכם: "כן, אני אעשה זאת! אני ארחיק עצמי מכל השליליות. לא יהיה לי דבר איתה! ואכבול עצמי בבטחה לטוב, למה שבאמת אלוהי, כך שמאוחר יותר יהיה לי קשר ישיר עם אלוהים!"

אני יודע שבני-האדם אינם יודעים דבר לגבי עצמם. אנשים כיום ממשיכים לדבר על הגוף, הנפש והנשמה, אך ישנם תמיד אנשים, שאינם באמת מאמינים בנשמה או ברוח, ובכל זאת הם ממשיכים לדבר על סבל נפשי ורוחני. ואיך הדבר מתגלה, ידידים יקרים? עליכם לדעת זאת בדיוק כמוני, אך אינכם מודעים לכך, כי לא העסקתם עצמכם בעניין זה ולא עשיתם את שהיה עליכם לעשות, שהוא לשים לב לעצמכם ולחפש את האמת בתוך עצמכם. כתוצאה ממה שאתם חשים בתוך גופכם כאן ועכשיו, תאמרו: "זאת תחושה בלתי מוכרת, תחושה ממש מצחיקה." אך מאוחר יותר במהרה תחליפו אותה שוב בשליליות.

ואז תעשו ניסוי קטן או בדיקה ותראו אם יש לכם דקירת כאב במקום כלשהו, או אם אתם יכולים לעשות תנועה זו או אחרת שוב. זאת ההוכחה שנתתם לי, ידידים יקרים, שאתם באמת במצב של ציפייה – לא, ידידים, זה יותר מדי!

אין הדבר יכול להיות כך! כל שעליכם לעשות הוא להכין עצמכם לקבלה, או בעצם, להכיל את השדר האלוהי האמיתי. תראו איך תוכלו להשיג זאת. אך עליי לחזור על כך שהדבר יקרה רק כשבאמת תשימו לב לגופכם ולמה שהולך בתוכו – לא סביבו, אלא בתוכו, בתוך גופכם שלכם. ככל שתרחיקו עצמכם מסביבתכם, פשוט תעצמו את עיניכם. אל תצפו שאיזושהי תחושה מסויימת תקרה. לא, ידידים, זאת אינה הדרך! כשאתם שמים לב לגופכם, אל תתרכזו במה שאתם אמורים לחוש, אלא במה שאתם למעשה חשים. ואת זאת עליכם באמת לקבל, להפנים, וכפי שאמרתי, הדבר יגרום לכם לומר: "זאת תחושה בלתי מוכרת, תחושה ממש מצחיקה."

כן, זה מצחיק שצריך לעשות הכל בצורה שונה מהדרך בה התנהל הכל בעבר, וכן, ידידים יקרים, הדבר אפשרי רק בדרך זו, ולא באחרת! יכולתי לספר לכם בקשר למקרים מסויימים בהם אנשים זנחו את המחשבות החיוביות, תחילה לגבי מה שהיה סביבם ואז לגבי מה שהיה בתוכם, אך איך מאוחר יותר הם חזרו וקיבלו אותן שוב.

אדם כזה מזהה, מתוך ניסיון הבעיות בגופו שלו, שזה לא טוב, ושבעיות אלה ניתנו לו רק כדי שיבין כי הרוע יכול רק לגרום לרוע, מעולם לא לטוב, ומעולם לא יכול להוביל אותנו לאלוהים.

וכל המקרים זהים. ישנם מאות מקרים, אלפי מקרים בהם מישהו היה מיואש לחלוטין בעקבות קרוב משפחה שאמר: "ניסינו הכל כדי לשחרר אותו מהשליליות, אך איננו יכולים לעשות דבר."

וכולם דוברים אמת כשהם אומרים: "איננו יכולים לעזור כאן."

ובבקשה ראו כאן, ידידים, שזאת תחילת האמת. ניסיתם הכל, ולא רק אתם, אלא כל האנשים סביבכם, וחשבתם שהם יוכלו לעזור לכם. אך בסופו של דבר הבחנתם באמת, למרות שזה היה קצת מאוחר מדי!

אך בואו נשאר בנקודה בה התנסיתם באמת, כשמקורביכם אמרו: "כן, אין ביכולתנו לעשות דבר; ניסינו הכל." אתם יודעים איך אנשים נוהגים לומר: "זה אינו ניתן לריפוי, אין לזה תרופה, אין ביכולתנו לעשות דבר." כן, אני מאמין

שפחות או יותר הסכמתם איתי! עכשיו, ידידים יקרים, כאן מתחילה האמת; התחלתם לעשות חשבון נפש עם עצמכם, וכאן אני פונה לאנשים שכבר חוו החלמה. בנקודה זו, ידעתם שקרוביכם וחבריכם, כל אלו שטיפלו בכם וניסו הכל כדי לעזור לכם והרמו ידיים לגביכם, אומרים עתה: "איננו יכולים לעשות יותר! אמא אומרת: "ניסיתי הכל כדי לעזור לילדיי." בעל אומר: "ניסיתי הכל כדי לעזור לאשתי." אך זה היה רק ניסיון! זה אותו הסיפור לגבי אחים ואחיות. וכך זה ממשיך. כן, ידידים יקרים, האחד לא יכל לעזור לאחר כי הם לא ידעו איך להפוך עצה לפעולה ולכן הם היו חסרי ישע וחסרי אונים.

אתם רואים, ידידים, זה בדיוק כאשר מישהו הגיע להבין זאת ויודע במה המדובר, כלומר, הם מתחילים לעשות חשבון נפש עם עצמם, הם יגלו את דרכם חזרה למקום אליו הם שייכים. זה קל לומר, אך לא כל כך קל לעשות. מנקודת מבטכם, עתה הם יודעים שהם שייכים לאלוהים, עתה הם באמת מודעים לאלוהים שככלות הכל, ברא אותם והקצה להם כל כך הרבה טוב, למרות שהם צריכים לקלוט, להפנים טוב זה בכוחות עצמם. יהיה טוב אם הם יעשו זאת, אך אם הם רק ינסו, אז כל ניסיון יסתיים בשליליות. "כל ניסיון כשל", הם יאמרו אחר-כך. אך מדוע עליהם רק לנסות או לעשות ניסיונות? האם אינם מגסים כך את אלוהים? האם אינם מתגרים באלוהים, בוחנים אותו? האם אתם מבינים זאת? כן, אני אומר, ובקרוב גם תגידו: "כן!" כן, כל מה שעשיתם עד עתה היה לנסות את אלוהים. לא, ידידי, הדבר אינו יכול להימשך!

ואני שוב חוזר: אלו שחוו החלמה בגופם, היו תמיד אנשים שידעו בדיוק מה שהם רצו כשהם פנו חזרה לאלוהים, כשהם באמת החלו להאמין. היתה להם רק משאת נפש אחת, שהיתה לשחרר את גופם מהבעיה! אך כל עוד אנשים ימשיכו להיות מוקפים ברוע, הם לעולם לא יהיו חופשיים ממנו לחלוטין!

ביכולתי לומר זאת כך: אדם נפל לתוך בור; מוציאים אותו ומשאירים אותו לידו, אך אין בכוחו או אין לו את שיווי המשקל להישאר במקומו והוא שוב נופל פנימה. כל האנשים שגדלו בבור זה הם מלוכלכים, מקולקלים. ואם אתם מבין אנשים אלה, גם אתם מקולקלים. לעולם לא תהיו חופשיים ולעולם לא תהיו נקיים. כן, ידידים יקרים, אני אומר לכם את האמת!

אינני רוצה היום לתת לכם עוד דוגמאות, כי אינני רוצה להלעיט אתכם. זה יהיה יותר מדי עבורכם, כי פשוט לא תוכלו להבין מיד כמה טוב הוקצה לכל יצור חי. אז אתן לכם עצה אחת טובה: עשו מה שכבר כל כך הרבה אנשים

עשו. עשו חשבון נפש עצמי כך, שתדעו מי אתם באמת ובמה כל זה כרוך! וזאת הדרך לעשות זאת: שחררו עצמכם ממה שהסקתם כנוכחות הרוע בגופכם, כך שלא יהיה לכם דבר איתו, ואז כיבלו עצמכם בבטחה לאחד אליו אתם שייכים, אליו כולכם שייכים!

אני יודע שרבים מכם אומרים שעל גרונינג להמשיך עכשיו. לא, ידידים יקרים! מה שנחוץ הוא, שאתם תעשו חשבון נפש עצמי. אדם זה, גוף זה של גרונינג כאן, לא אומר לכם דבר, רק אלוהים אומר לנו הכל! ואם נאמץ ללבנו את הטוב של אלוהים, ובמיוחד אם תעשו זאת עתה, בדיוק כפי שאני עושה זאת, אז גם אתם תאמרו: "כן, עתה זה שונה. זאת תחושה לגמרי שונה." משונה, אני אומר זאת שוב, תחושה משונה!

אם רק תאמינו עכשיו, תאמינו באמת, ובאמת תשמרו על הקשר שלכם עם אלוהים, ובאמת תקשיבו לו. אלו המילים [...] שעלינו להקשיב לאלוהים, ואנחנו רק יכולים ללכת בדרכיו. אם נלך בדרכו, אך עלינו באמת לעשות זאת ולא רק לומר: "ברצוני לעשות זאת", או לנחם עצמנו באומרנו: "בכוונתי לעשות זאת". לא! עיזבו את דרך השליליות עתה, ממש עכשיו! אני קורא לכולכם, ידידים יקרים, לשנות את דרככם! הדרך בה הלכתם עד כה היתה דרך מוטעית! אינני צריך להדגיש זאת, כי אתם כבר יודעים זאת. הדרך בה הלכתם היתה לא נכונה, זאת שהביאה אתכם לצרות ובעיות! בדרך זו, לא רק שהייתם מוקפים בשליליות, אלא הפנמתם אותה וחוויתם אי-סדר בגופכם. אי-סדר הוא שליליות ותמיד יהיה כזה! סדר, ידידים יקרים, הוא הטוב. סדר הוא אלוהים עצמו!

אני יודע שישנם אנשים שגם אומרים: "אלוהים שייך לנו!" לא, ידידים, אנחנו, כל יצור חי, שייך לאלוהים ולא לאלוהים יש חוק, החוק שלו. מי שאינו יודע זאת, מי שאינו לוקח זאת לתשומת לבו והולך בדרך זו, לא יכולה להיות לו הצלחה. כך שכולם, מרצונם החופשי, צריכים לעשות את הטוב, מה שנכון, ואף פעם לא את הרע. תנו לי לקצר. אנשים הרוצים להיות נקיים, אינם מחפשים את המלוכלך ומתעסקים בו, כי הם יתלכלכו. אך אם הם עושים את כל שביכולתם כדי להישאר נקיים, כלומר הם נקיים מלכתחילה, ורוצים להישאר כך, הם אינם קופצים לבור לכלוך. הם יעברו סביבו ויאמרו: "יש פה לכלוך. אין ברצוני להיכנס לתוכו. אשאר על הדרך הטובה, היכן שההליכה טובה, הדרך שכבר הוענקה לי. אלך בדרך שאלוהים סיפק בה את מחסוריני, כי הוא ברא דרך עבור כל יצור חי והיא מובילה חזרה אליו, אל אלוהים." אז, ידידים, זאת הדרך שעלינו ללכת בה!

אם תלכו בדרך זו, תהיו מוגנים ויתמכו בכם, כלומר, תזכו בכוח אמיתי, אלוהי. כוח זה אינו הרסני אלא בונה. ותחושו מחוזקים, תחושו בזרם הזורם דרך גופכם ותרגישו באמת טוב, אושר אמיתי ושביעות רצון. הוא נותן לנו את כל הטוב. עלינו רק לקבל מתנה שהוא שולח לנו. אז עשו זאת! ידידים יקרים, באמת עליכם להתחיל לקחת אחריות על גופכם ולשחרר עצמכם מכל השליליות, כי אתם יודעים שהשליליות מורידה אתכם כלפי מטה. אמרתי זאת בעבר, אך עליי להמשיך לחזור על כך כדי שתדעו במה המדובר. הכל קשור לסדר האלוהי, לסדר של אלוהים!

אז שימו לב עכשיו לגופכם ואל תקבלו אף מחשבה ממקור אחר. עיקבו אחר התחושות בגופכם. אל תחשבו על מה שקורה בבית, אל תחשבו על עבודתכם, החברה שלכם, המשרד שלכם, משפחתכם, חישובו רק על עצמכם. ועתה, כשאתם שמים לב לגופכם, תגלו כל כך הרבה, שתאמרו לעצמכם: "כן, זה בדיוק כפי שהוא אמר. אני מגלה שזהו משהו חדש, ואני עומד ללכת בעקבותיו, כי ברצוני בטוב הזה עבור עצמי!"

עתה, ידידים, יש בכך יותר. השליליות סביבכם לא תיעלם סתם כך. עתה, כששמתם עצמכם בידי האל, ואתם מוכנים ללכת בדרך המובילה חזרה לאלוהים, כוחות השלילה יעשו את כל שביכולתם כדי להחזירכם ללפיתתם, על-ידי כך ששוב תפנימו מחשבות שליליות, לדוגמא, או על-ידי כך שתשמעו משהו בלתי נעים מחבר או ממקורב. מסיבה זו או אחרת, תוכלו שוב ליפול לדרכיכם הישנות ותאמרו: "זה פשוט בלתי יאומן. אני לא יכול להאמין שהדבר ימשיך. הדברים אינם יכולים להימשך כך. עליהם שוב להידרדר." אך אתם יודעים איך זה להיות בדרך השלילית. ולכן אני קורא לכם לשנות את דרכיכם וללכת בדרך הנכונה, הדרך שיועדה לכם. היא אינה במגמת ירידה; היא רק במגמת עלייה!

אז עכשיו, ידידיי, אנא שחררו עצמכם באמת מהשליליות ושימו לב לגופכם. רק קלטו והפנימו את הטוב. קחו את הטוב הזה ללבכם, אך זה יכול לקרות רק כשתפסיקו לחשוב שאינכם ראויים. החשיבו עצמכם לראויים והיו נחוישים לקבל רק את הטוב. תנו הבטחה לעצמכם ושימרו עליה כשאתם אומרים עתה: "ברצוני שלא יהיה לי דבר נוסף עם השליליות!"

איננו יכולים לערוך משא ומתן בנוגע לכך. אינני יכול לעשות דבר אלא לומר לכם את האמת. אז אל תאמרו לי: "זה טוב שגרונניג אינו נמצא כאן

באופן אישי, אחרת הייתי אומר לו: "הכל טוב ויפה, גרונינג, אך אני חייב לחשוב על השליליות ועל חוסר הסדר כי אני סובל מכאב, ואני באמת לא יכול להזיז עדיין את מפרקי. אינני חש כל חיים בחלק זה של גופי, האם זה באמת ישתפר? האם עליי להעיז לקוות לכך?" וכן הלאה וכן הלאה.

לא, ידידי! על כולכם לדעת כבר עכשיו, שאינני מרשה לאיש לתאר לי באיזו דרך מדוייקת הצרות השתלטו עליהם. כמה פעמים אנשים ניגשו אליי באמונה שעליהם לספר לי הכל בקשר למחלותיהם! הם רצו לספר לי בקשר להן ורצו שאטפל בהן. לא, ידידים, זה מוטעה, מוטעה לחלוטין. זהו כוח ההרגל שהכתיב לכם דרך חיים זו. אתם כל כך רגילים לדבר על מה שאינו כשורה, בקשר לשליליות, שאתם עדיין רוצים שיתייחסו אליה, שיטפלו בה! אך אתם יודעים היטב שאינני מעוניין לשמוע בקשר לכך, כי אין לי כל קשר לכך ושום דבר משותף עם זאת. זה כבר קרה לכם אם ציינתם לעצמכם: "הוא אינו מעוניין לשמוע בקשר למחלתי, השליליות כפי שהוא קורא לה, אז אסור לי לדבר בקשר לכך!" אך זה מעלה את השאלה הגדולה: "איך באפשרותי להיפטר ממנה?" ידידי, אפילו אינני אוהב לומר את המלה "מחלה", אך אתם בקביעות השתמשתם במלה והנכם ממשיכים להשתמש בה כיום! אנא הפסיקו לעשות זאת, ידידים! היא מזיקה ואינה מועילה כלל. נזק לעולם אינו מוביל לטוב, רק לנזק נוסף ולרוע שיגרום להידרדרותכם.

עכשיו, במה אני שונה מאנשים אחרים? אין לי דבר עם השליליות, ואינני מתעסק או מטפל בשליליות. גם כאן תאמרו: "מדוע הוא ממשיך לדבר על שליליות?" אך אתם משתמשים במלה "מחלה", אתם קוראים לשליליות מחלה. אין לי דבר עם השליליות, ואינני מעוניין שיהיה לי דבר איתה. ועתה אני מבקש מכם לעשות כפי שאני עושה: היפרדו אחת ולתמיד מהשליליות ואל תמשיכו לנסות להתעסק בה.

[...]

אך לפני שתוכלו לעשות זאת, על כולכם לספק את התנאי הנחוץ, על כולכם לעשות את הצעד הראשון ולהצהיר בצד מי אתם! כלומר, עליכם לבחון את עצמכם ולדעת את מגבלותיכם ואז, ידידים, אז הדבר יהיה אפשרי! אז תאמרו: "עתה אני באמת חש מה שגרונינג בדיוק תיאר." והשאלה הבאה תהיה: "האם אמשיך לחוש בכך?" ואז: "האם באמת אזכה בכריאותי מחדש? האם באמת ביכולתי להאמין בכך?" כן, ידידי, אתם יכולים! אך עליכם גם לרצות להיות

מסוגלים לעשות זאת, כלומר עליכם לפעול בהתאם לדבריי. עליכם לא רק לשים לב לגופכם כאן ועכשיו. עליכם תמיד לשים אליו לב. תמיד!

ישנה כל כך הרבה אנרגיה מבוזבזת. האדם זקוק לאנרגיה, הוא זקוק לכוחות רק כדי לקלוט מחשבה אחת. ולכן עליו להבטיח, שהוא קולט ומפנים אנרגיה חדשה כל יום. איך יהיה הדבר אם תקלטו לגופכם חמצן רק פעם אחת ביום, אם רק תנשמו עמוק פעם אחת ביום למלא את גופכם אוויר ותפלטו את החמצן המשומש? לא, כמובן אינכם עושים זאת. אתם נושמים ונושפים כל הזמן, אתם עושים זאת בהתמדה, זה משהו שקורה באופן אוטומטי. כשגופכם זקוק לעוד חמצן, אתם נושמים עמוק ואתם חשים שוב טוב. אז אתם יכולים לשלוט בגופכם, להזיז אותו לכאן ולכאן ולשאת את המשאות הכבדים ביותר. אך איך קורה שאנחנו יכולים לשאוף ולנשוף? אנו יכולים לעשות זאת אם יש לנו כמות מסוימת של אנרגיה המאפשרת לגופנו לקלוט את החמצן לו אנו זקוקים.

אך מה קורה כשהמדובר בקליטת מחשבות והבעת מחשבות אלו? אוי לכם אם המחשבות שליליות, כי אז הייתם מדברים על דברים שליליים! אוי לכם אם תפנימו משהו שלילי, כי אז הייתם עושים דבר שלילי. אפילו אם בדיוק שמעתם משהו שלילי ומיד העברתם זאת הלאה, גם אז הייתם עושים משהו שלילי. מה היה קורה, ידידים, אם הדבר היה הפוך? המממ? מה זה? אני חושב שאתם מבינים למה אני מתכוון. עשו בדיוק את ההפך ממה שעשיתם עד עתה. הפסיקו ללכת בדרך השלילית, בדרך הרעה. רק לכו בדרך הטובה, וזהו אלוהים!

וחשוב שכל יום, כפי שאמרתי קודם, אך עליי להמשיך לחזור על כך, חשוב, שבאמת תקחו אחריות על גופכם, ושתבינו, ששווה לעשות זאת כי אתם זקוקים לו, אתם באמת זקוקים לו. אתם גם יודעים שכל יום אתם מבזבזים המון כוחות, המון אנרגיה, כי אתם סופגים המון זבל בלתי נחוץ. אם אתם שומעים אותו, רואים אותו, מריחים אותו, טועמים אותו, או חשים בו, אין בכך כל הבדל. אז אל תחשבו על כך! עשו זאת! זהו הדבר הנכון לעשות, ידידי היקרים! כל יום חישובו על גופכם! כל יום הפנימו וסיפגו אנרגיה חדשה, כלומר אנרגיה טובה. תהיו מסוגלים לעשות זאת כשתחסמו את מה שקורה סביבכם.

כשתקדישו זמן לחשוב ולהרהר, באופן אוטומטי אתם חוסמים את הסובב אתכם. אז כשתעשו זאת, חישובו על עצמכם, חישובו על גופכם, חישובו על בריאות גופכם, הזינו אותו, אפשרו לו לספוג את האנרגיה לה הוא זקוק, ועשו זאת כל יום. מאוחר יותר, כשתפנימו מספיק אנרגיה, תאמרו: "עכשיו אני חש

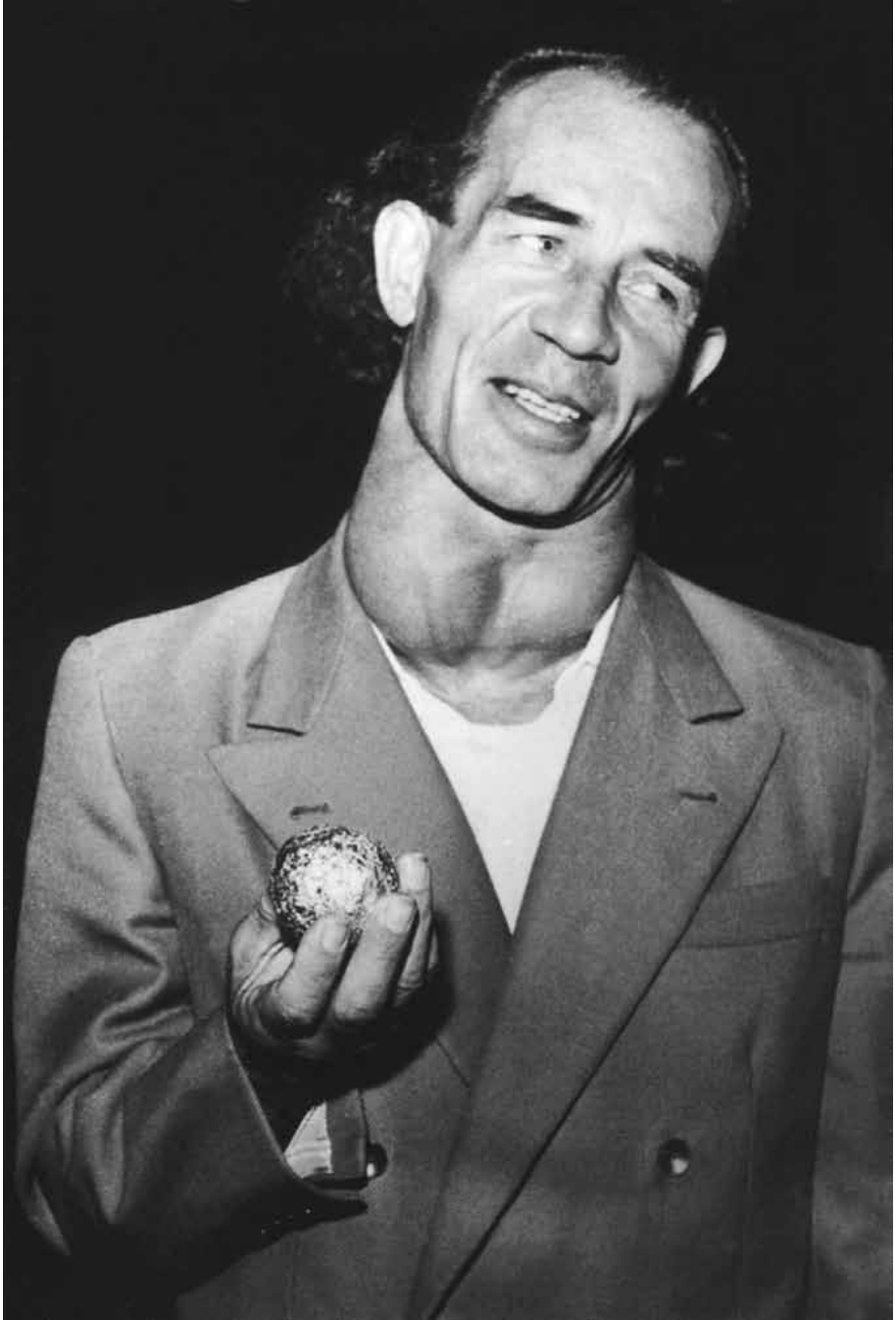
בטוב, עכשיו אני מרגיש חופשי!" כן, כדי להביס את השליליות, ידידי, אתם זקוקים לכמות גדולה של אנרגיה טובה! אתם זקוקים לכל כך הרבה אנרגיה, כי השליליות תפשה כזאת אחיזה על גופכם, שאתם חושבים שהיא לעולם לא תיעקר ממנו. אתם גם זקוקים לקלוט עודף אנרגיה, כדי שיהיה לכם קצת עודף כך שתוכלו לומר: "כן, בקרוב ידי תהיה על העליונה."

אז אין לזה דבר עם גרונינג; זה תלוי בכם, בכל אחד מכם! ואני יודע שאנשים ממשיכים לחיות באמונה, שכאשר הם מתפללים לאלוהים, על אלוהים להקשיב להם ולהעניק להם מה שהם מבקשים, בקיצור מה שהם דורשים! ידידים, כל זה מוטעה. לא מדובר כאן בדרישה, אלא בלקיחה. כל אחד פשוט יכול לקחת את הטוב, את האלוהי! וזה יקרה ברגע שהאדם ידע איך להתכוונן לאמת, לשדר האלוהי, וידע איך להפעיל זאת! השדר האלוהי זמין לכולם, וברגע שהם מפנימים מספיק כוח, מספיק אנרגיה, הם משוכנעים, שאי-הסדר כבר אינו שורר בתוכם או סביבם, כי הם חיים ונושמים עתה את הסדר האלוהי האמיתי! וברגע שהם השיגו זאת, הם יכולים להעביר מידע זה לאנשים החיים ועובדים איתם, פשוט על-ידי כך שהם מספרים להם את האמת, על-ידי כך שהם מספרים להם איך הם החזירו את הסדר לגופם שלהם ושחררו עצמם מהרוע.

וכשהם שומעים זאת, גם האנשים סביבכם יתחילו להאמין במה שתספרו להם, כי הם יחוש, שאתם אומרים להם את האמת. הם ראו איך שגופכם הידרדר קודם לכן, ואיך כיום אתם מאושרים, אנשים חיוביים, והם יאמרו: "כן, ידידי, גם אנחנו רוצים להיות כמוך, אנחנו מאמינים שאמרת לנו את האמת!" כן, ידידים, זאת האמת והיא מתחילה בחיפוש האמת, לא רק סביבכם, אלא בתוכם! אנשים רבים בדיוק כמוכם, ידידים יקרים, כבר עשו זאת. אני מאחל לכם שאלוהים יעניק גם לכם, כי הוא מעניק זאת, ומה שהוא נותן לנו, עלינו לקבל!

"אם כיום אתם עדיין אינכם יכולים להאמין במה שאני אומר לכם, אאמין עבורכם עד שיגיע הזמן בו באמת תאמינו. ואם כיום עדיין אינכם מסוגלים לבקש, עדיין אינכם מסוגלים להתפלל, גם את זאת אעשה עבורכם! רק שחררו עצמכם ממה שגרם לכם לסבול."

אני אעזור לכם ועזרה זו תוביל אתכם לישועה. היא תוביל אתכם לאורך דרך [...] הטיהור והקודש! אני מאחל לכולכם אושר רב ועושר ברכת האלוהים. יברככם האל!

"אף על פי כן אמא אדמה תינצל."

Mein Tun und Wirken dient lediglich
mir dazu, alle Menschen dieser Erde
wieder auf dem rechten Weg, auf den
göttlichen Weg zu führen.

Das ist die grosse Umkehr.

Ich bitte um alle Menschen wieder gut zu
wissen (liege deinem Nächsten mehr wie dich
selbst.) Nur mit guten Taten kann der
Mensch beweisen das er mit Gott lebt.

Grüßung, den 11. Oktober 1950.

לכל עבודתי, לכל מה שאני עושה, ישנה רק מטרה אחת:
להנחות את כל האנשים על פני כדור הארץ, חזרה
לדרך הנכונה,
לדרך האלוהים.
לזאת אני בדיוק מתכוונן במהפך/בשינוי הגדול.
אני מרפא כדי לוודא שכל בני-האדם יהיו שוב בריאים.
ואהבת לרעך יותר מאשר את עצמך.
רק דרך מעשיהם הטובים, בני-האדם יכולים
להראות/להפגין שהם חיים עם אלוהים.

גרופלינג, 11 באוקטובר, 1950

גרונזינג

כתב ידו של ברונזי גרונזינג

אנשים מסוימים קראו לו "המשיח", עבור אחרים הוא היה שרלטן. ההחלמות שנגרמו בזכותו, עשו רושם אדיר על מיליוני אנשים. מילותיו גרמו לדברים מדהימים לקרות: אנשים שהיו משותקים, יכלו שוב ללכת, העיוורים יכלו לראות והחרשים יכלו לשמוע. הוא הכריז ש"אין דבר שלא ניתן לריפוי, אלוהים הוא גדול הרופאים". ברוננו גרונינג נפטר ב-1959, אך כיום החלמות המתועדות מבחינה רפואית, עדיין מוכיחות את אמיתות דבריו. הניסים ממשיכים לקרות וכעת אלפי אנשים חווים עזרה והחלמה בעזרת שיטתו.

הסופר, רופא במקצועו, עקב אחר קורות חיי אדם זה ובאופן אישי בתן ובדק החלמות רבות. דרך מחקריו במשך מספר שנים, הוא הגיע למסקנה, שבהשפעתו של ברוננו גרונינג (הממשיכה עד עצם היום הזה) נוצרה "מהפכה ברפואה". מטרתו לשקם ציבורית את אי ההבנה בנוגע לאיש, במטרה להראות, שבעידן זה ישנה דרך להחלמה עבור אלה, שאבדה לגביהם התקווה, ונחשבים כבלתי ניתנים לריפוי.

ISBN 978-3-86769-130-7 hebräisch

(Bruno Gröning – Revolution in der Medizin)

הוג יידי ברונו גרונינג

